Xuyên Thư Chi Liêu Hán Công Lược

Contents

Xuyên Thư Chi Liêu Hán Công Lược **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 7
3. Chương 3 . . . 10
4. Chương 4 . . . 14
5. Chương 5 . . . 17
6. Chương 6 . . . 20
7. Chương 7 . . . 23
8. Chương 8 . . . 26
9. Chương 9 . . . 30
10. Chương 10 . . . 32
11. Chương 11 . . . 34
12. Chương 12 . . . 37
13. Chương 13 . . . 39
14. Chương 14 . . . 42
15. Chương 15 . . . 46
16. Chương 16 . . . 49
17. Chương 17 . . . 52
18. Chương 18 . . . 57
19. Chương 19 . . . 62
20. Chương 20 . . . 67
21. Chương 21 . . . 72
22. Chương 22 . . . 75
23. Chương 23 . . . 79
24. Chương 24 . . . 83
25. Chương 25 . . . 87
26. Chương 26 . . . 92
27. Chương 27 . . . 96
28. Chương 28 . . . 100
29. Chương 29 . . . 105
30. Chương 30 . . . 119
31. Chương 31 . . . 126
32. Chương 32 . . . 133
33. Chương 33 . . . 141
34. Chương 34 . . . 151
35. Chương 35 . . . 160
36. Chương 36 . . . 168
37. Chương 37 . . . 175
38. Chương 38 . . . 184
39. Chương 39 . . . 190
40. Chương 40 . . . 197
41. Chương 41 . . . 206

42. Chương 42 213
43. Chương 43 221
44. Chương 44 226
45. Chương 45 232
46. Chương 46 241
47. Chương 47 250
48. Chương 48 257
49. Chương 49 261
50. Chương 50 269
51. Chương 51 276
52. Chương 52 281
53. Chương 53 289
54. Chương 54 296
55. Chương 55 303
56. Chương 56 311
57. Chương 57 317
58. Chương 58 322
59. Chương 59 327
60. Chương 60 333
61. Chương 61 338
62. Chương 62 344
63. Chương 63 348
64. Chương 64 356
65. Chương 65 361
66. Chương 66 367
67. Chương 67 372
68. Chương 68 380
69. Chương 69 386
70. Chương 70 389
71. Chương 71 395
72. Chương 72 401
73. Chương 73 406
74. Chương 74 414
75. Chương 75 420
76. Chương 76 429
77. Chương 77 436
78. Chương 78 441
79. Chương 79 445
80. Chương 80 451
81. Chương 81 457
82. Chương 82 462
83. Chương 83 466
84. Chương 84 472
85. Chương 85 478
86. Chương 86 485
87. Chương 87 492
88. Chương 88 500
89. Chương 89 504
90. Chương 90 508
91. Chương 91 513
92. Chương 92 518
93. Chương 93 522
94. Chương 94 526
95. Chương 95 531

96. Chương 96 535
97. Chương 97 537
98. Chương 98 542
99. Chương 99 546
100. Chương 100 551
101. Chương 101 554
102. Chương 102 558
103. Chương 103 561
104. Chương 104 568
105. Chương 105 574
106. Chương 106 579
107. Chương 107 582
108. Chương 108 587
109. Chương 109 591
110. Chương 110 596
111. Chương 111 602
112. Chương 112 606
113. Chương 113 614
114. Chương 114 618
115. Chương 115 625
116. Chương 116 631
117. Chương 117 636
118. Chương 118 641
119. Chương 119 647
120. Chương 120 653
121. Chương 121 660
122. Chương 122 671
123. Chương 123: Phiên Ngoại Nhỏ 686

Xuyên Thư Chi Liêu Hán Công Lược

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, xuyên thư, ngọt sủng, hiện đại, "ưu điểm ngươi muốn hắn đều có" thật cao lãnh cấm dục công VS "n

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-thu-chi-lieu-han-cong-luoc

1. Chương 1

Đối với Nghiêm Bách Tông mà nói, Kỳ Lương Tần giống như một gốc hoa anh túc nuôi trong nhà kính cách vách, có một ngày trời ấm, hàng xóm xốc một góc màng plastic lên thông khí, trong lúc vô tình bị hắn nhìn thấy, đóa hoa anh túc vừa mới nở rộ trong nhà kính, có đóa hoa xinh đẹp như anh túc dại, lại có nhụy hoa mềm mại.

Hắn không dám ăn, bởi vì không thuộc về hắn, nhưng nó lại luôn lắc lư nhộn nhạo trước mặt hắn, phất phơ cánh hoa diễm lệ mà lại yêu kiều e thẹn của nó.

Hắn lựa chọn không nhìn, hương khí của cây anh túc lại ngăn không được. Hương khí thông qua đường hô hấp hít vào, lại từ thần kinh phản xạ đến đầu óc của hắn. Bản thân mùi hương anh túc cũng không có chỗ xấu, chỉ có điều hít vào quá nhiều, làm cho thần kinh tê liệt, vỏ đại não xuất hiện khoái cảm sung sướng không thể khống chế, khiến hắn nghiện.

Kỳ Lương Tần có độc.

Kỳ Lương Tần rất yêu Nghiêm Bách Tông, hoặc nói là si mê, tham lam mê luyến như kẻ nghiện thuốc đối với thuốc phiện, như người trong sa mạc đang run rẩy mở miệng khát khao chờ đợi một giọt nước. Giống như quãng đời còn lại của y đều dựa vào một giọt nước này một hơi khói này, mới có thể sống.

Nghiêm Bách Tông thỏa mãn hết thảy ảo tưởng về nam nhân của y, đôi chân dài, mông rắn chắc, thắt lưng thon dài, tấm lưng rộng lớn cao ngất của hắn, thậm chí là yết hầu động đậy của hắn, bóng dáng thon dài thẳng tắp, cười rộ lên khóe mắt lộ ra đường vân nhàn nhạt, thậm chí động tác búng tàn thuốc của hắn, độ ấm ở ngón tay thô ráp, cùng với hương vị độc hữu trên người khiến y ngửi được liền khó có thể tự chủ. Y muốn được hắn hưởng dụng hết ngày dài lại đêm thâu, máu thịt đều đưa cho hắn ăn, y nghĩ đến hắn trái tim đều đầy ắp, muốn tràn ra, muốn khóc lớn, muốn cười to, muốn run rẩy và thét chói tai.

Y rưng rưng lệ nóng, nấp trong cảnh xuân tối tăm, độc trong thân thể y, ma sinh ra trong lòng y, căn bệnh dơ bẩn lại thuần túy mà y mắc phải, cần có một loại thuốc càng dơ bẩn lại thuần túy hơn để trị.

Chim khôn lựa cành mà đậu. Cây tùng bách thẳng tắp trong mây trời này, có thể cho mi một cái ổ tốt nhất. Mà cảnh đẹp xuân phong mười dặm trên đời, một đường phồn hoa vui sướng, trăm mị ngàn kiều, ngàn sủng vạn yêu, đều không bằng một câu của người:

"Kỳ Lương Tần, tôi yêu em."

Khi Kỳ Lương từ siêu thị Vĩnh Huy đi ra, mang theo hai túi mua sắm bự nặng nề. Cậu vừa đi đi dừng dừng, vừa hối hận lúc này đây mình lại không quản nổi tay mình, mua rất nhiều thứ vốn dĩ không định mua.

Cậu thật sự xách không nổi, liền đem đồ vật để xuống đất, ở nơi đó từng ngụm từng ngụm thở dốc. Trong bóng đêm, con đường dành riêng cho người đi bộ này vẫn náo nhiệt, trong nhà hàng ngồi đầy người, ăn uống linh đình, ánh đèn mê ly, còn có khói lửa nướng thịt dê xông cậu. Cậu lấy danh sách mua sắm trong túi quần ra, đây là viết ra trước khi đi siêu thị: cà chua, dưa chuột, cải trắng, đậu đũa, còn có một chai sữa tắm, chỉ mua nhiêu đó!!!!

Bốn dấu chấm than.

Cậu cúi đầu nhìn nhìn hai túi đồ bự, nhụt chí vò vò tờ giấy ném xuống đất, sau đó như là đột nhiên nhớ ra cái gì, nhanh chóng xoay người lại nhặt lên, quẫn bách trộm nhìn nhìn người xung quanh, lại nắm chặt vào trong lòng bàn tay.

Cậu phát hiện căn bản không ai nhìn cậu. Cửa hiệu cắt tóc bật một ca khúc cậu rất thích, âm xướng cao vút to rõ hát: ta chờ mong có được một trái tim trong suốt, và một đôi mắt biết rơi lệ.

Hiện tại cái gì cậu cũng không chờ mong, chỉ chờ mong có một nam nhân tốt giúp cậu xách đồ, chờ đến nhà, cậu nấu canh cho hắn uống.

Trở lại nhà trọ, cả người đều là mồ hôi. Nam Kinh mùa hè đặc biệt nóng. Cậu bỏ hết đồ vật vào tủ lạnh, sau đó liền nhìn thấy giò heo mình mua.

Cậu rất ư là không thích ăn giò heo, sở dĩ mua, chỉ bởi vì bác gái siêu thị cười nói với cậu: "Cậu nhóc, mua ít giò heo nấu canh uống, mỹ dung dưỡng nhan!"

Cậu lập tức chịu không nổi, cậu đã cái tuổi này rồi, thế mà còn có người gọi cậu là cậu nhóc cơ đấy, cậu quả thực tim như nở hoa, vì thế liền mua một cân.

Mặc dù là mua thừa, cơ mà nếu thật sự có thể mỹ dung dưỡng nhan, nhất định là rất tốt. Cậu cũng phải bảo dưỡng bảo dưỡng, mới có nam nhân đồng ý thương cậu.

Vì thế cậu nấu giò heo lên, mình thì tê liệt ngồi trên ghế, tiếp tục xem tiểu thuyết của cậu, gần đây cậu rất si mê tiểu thuyết, Phan Kim Liên phiên bản nam .

Phan Kim Liên phiên bản nam là bộ truyện rất không đứng đắn, tác giả là Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh.

Nam nhân vật chính bộ truyện này tên là Kỳ Lương Tần, cũng giống Phan Kim Liên, ngay từ đầu cũng là một người đáng thương, Kỳ Lương Tần cũng không phải trời sinh là tiện hóa yêu diễm, y xuất thân nghèo khổ, cha qua đời sớm, mẹ chỉ là bán quán hàng rong. Nhưng mà Kỳ Lương Tần lòng dạ cao, bộ dạng tuấn tú, thường xuyên qua lại, liền thông đồng với nhị công tử Nghiêm gia Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm gia là hào môn thế gia, gia đại nghiệp đại. Cậu nghiêm trọng hoài nghi tác giả này xem nhiều phim ngôn tình Thái Lan, Nghiêm gia này có thể nói là thể kết hợp giữa đại địa chủ và hào môn hiện đại, nông trường mã trường đảo nhỏ địa vị và danh vọng đầy đủ mọi thứ, có thể nói là hào môn trong hào môn. Mà Nghiêm gia có hai đứa con trai, dựa theo thiết lập con lớn đoan trang ổn trọng con thứ ăn chơi trác táng thông thường, Kỳ Lương Tần thông đồng với lão nhị.

Nhưng Kỳ Lương Tần cố tình trời sinh tính dâm, làm vợ nam còn không cam lòng, còn không thủ nữ tắc, lại muốn thông đồng với anh chồng của y, vì thế mà độc chết chồng mình.

Này còn đỡ, cuối cùng tự nhiên chết thảm trong tay anh chồng, thành Phan Kim Liên phiên bản hiện đại.

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận.

Câu chuyện cẩu huyết như vậy, Kỳ Lương lại rất thích xem. Nguyên nhân không phải do cậu, đơn giản vì cậu là một lão xử nam. Cái tuổi hư không tịch mịch lạnh đến nhất định này, khẩu vị liền tiếp cận mấy bà bác gái, cậu vừa nấu giò heo, vừa xem đến xuân tâm nhộn nhạo. Thụ trong truyện này dâm thật sự có cảm giác, đoạn quyến rũ anh chồng kia, cậu xem không dưới mười lần, vẫn như cũ hứng thú nồng đậm mặt đỏ tai hồng.

Làm tác giả có lương tâm giới đam mỹ, Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh đắp nặn người anh chồng này chính là một đại mãnh công. Hắn có phong phạm nam thần tài trí hơn người, hàng lớn xài tốt phi nhân loại. Kỳ Lương nghiêm trọng hoài nghi vị Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh này không phải nữ tác giả, vì sao nói như vậy ư. Bởi vì xét theo kinh nghiệm của cậu, nam tác giả viết đam mỹ văn và nữ tác giả viết vẫn không giống nhau, Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh này rất hiểu loại công nào khiến cho người ta muốn ngừng mà không được!

Nghiêm Bách Tông người cũng như tên, bất luận là chữ nghiêm hay là chữ bách hoặc là chữ tông, đều là ngay ngắn nghiêm cẩn. Hắn có bề ngoài lạnh lùng, còn là kim cương vương lão ngũ, chính yếu là hắn ẹp troai như vậy có tiền có tài hoa như vậy, lại giữ mình trong sạch nghiêm cẩn kiềm chế bản thân, có thể nói là nhân sĩ lão cán bộ phái cấm dục. Dạng nam nhân gì cuốn hút người ta nhất. Không phải mấy lưu manh công cuồng duệ khốc huyễn nổ banh trời, cũng không phải ôn nhu tri kỷ trung khuyển công, mà là chân dài thoạt nhìn siêu cấp cấm dục nhưng mà vừa thấy liền biết có bản lĩnh cho mi chết đi sống lại!

Nghiêm Bách Tông thân là lão đại Nghiêm gia, từ nhỏ đã là học sinh ưu tú, đức trí thể phát triển toàn diện, đầu óc học bá khí lực quân nhân. Hắn làm người vô cùng cao lãnh, loại muộn tao cấm dục băng sơn công này, quả thực là loại tốt trong lòng Kỳ Lương. Trên đời này rất nhiều cấm dục công, nhưng đều là thân sĩ từ đầu đến chân, không biết rằng đây không phải là cấm dục, đây chẳng qua là cao lãnh, cấm dục chân chính, là rõ ràng bên trong nhiệt tình như lửa đốt trụi ngũ tạng lục phủ, lại vẫn có thể đè nén xuống, vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn mi, nguy nga cao thượng như băng tuyết.

Kỳ Lương xem truyện xem mê mẩn, quả thực tim đều nhíu thành một nắm, cứ ngóng trông Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông thành chuyện tốt. Phải biết truyện này đánh dấu tổng cộng một trăm chương, nhưng viết tám mươi chương đều là kể Kỳ Lương Tần làm thế nào quyến rũ đối phương, tác giả tận hết khả năng hương diễm, không thô tục, cũng không có cử chỉ hành vi quá phận, thậm chí có thể nói là khéo léo, khắc chế, nhưng mỗi một ánh mắt, mỗi một cái vô ý đụng chạm mà tác giả viết, những chuyện giữa em dâu và anh chồng, chọc người ta ngứa ngáy khó nhịn, từng đám từng đám lửa xông lên, mắt thấy chỉ thiếu bước cuối cùng thiên lôi câu động địa hỏa.

Đủ loại ái muội quyến rũ của Kỳ Lương Tần đều không có hiệu quả, vì thế lấy cớ có chuyện muốn nói với Nghiêm Bách Tông, dẫn hắn vào trong phòng, chính mình thì cởi hết quần áo nấp ở phía sau cửa, chờ Nghiêm Bách Tông tiến vào, y ôm cổ Nghiêm Bách Tông, lại cọ lên người hắn, muốn bá vương ngạnh thượng cung.

Sau đó…

Sau đó tác giả thế mà lại vứt hố ở chỗ này, chỉ để lại một câu: "Không khác kết cục của Phan Kim Liên."

Kỳ Lương thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, trời sắp sáng mới đi ngủ, nấu giò heo cũng không uống, trong lòng còn nghĩ, tác giả chịu ngàn đao này, sao có thể tổn thương trái tim thiếu nữ của độc giả như vậy, nếu như để cậu viết, không đại chiến ba trăm hiệp há có thể bỏ qua.

Cơ mà cẩn thận suy nghĩ một chút, Kỳ Lương Tần này cũng thật sự phong lưu thành tính, hoa tâm ngoan độc, cậu cũng không thích nhân vật như vậy. Cậu cảm thấy tình yêu hả, nếu không nhận định thì thôi, một khi nhận định, thì một đời một kiếp cùng đi, không quay đầu lại.

Kỳ Lương ngủ rất cạn, mơ mơ hồ hồ cảm thấy mình giống như gặp ác mộng, cả người đều đang chìm xuống, cậu muốn tránh thoát, chỉ là lại không dùng sức được, cả người nhắm thẳng rơi xuống.

Kỳ Lương mở choàng mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Sắc trời đã sáng rực, lại không phải phòng của cậu. Cậu nhìn nhìn trái phải, kết quả nhìn thấy ảnh kết hôn ở trên bức tường đầu giường, bên trong là hai nam nhân. Nhìn chăn nệm rap trải giường, đều là màu đỏ thẫm, thêu uyên ương.

Có chút quen thuộc như thế, trong Phan Kim Liên phiên bản nam , Kỳ Lương Tần kia không phải yêu cái màu này sao.

Chẳng lẽ…

Dưới chính cái loại trạng thái mơ hồ này, Kỳ Lương phát hiện mình xuyên vào trong truyện. Cậu phí thời gian thật lâu để đón nhận chuyện này, có đôi khi phân không rõ là nằm mộng hay là chân thực, cậu bị bệnh một hồi, nằm trên giường mất vài ngày, trong lúc mơ mơ màng màng, càng phân không rõ ràng lắm.

Giống với tình hình trong tất cả các loại xuyên nhanh, xuyên thư cùng với xuyên qua, trọng sinh, cậu cũng đã trải qua nhiều hoạt động tâm lý như không thể tin, hoài nghi, thấp thỏm, mê man, từ từ ý thức được mình đến một thế giới khác, cậu xuyên thành Kỳ Lương Tần.

Chuyện thứ nhất sau khi Kỳ Lương xuyên thư, chính là lấy ra giấy và bút, làm một phen quy hoạch nhân sinh cho mình.

Đầu tiên, giữ mạng.

Đây tự nhiên là quan trọng nhất, chết tử tế không bằng còn sống, huống chi cậu lại chết thảm như vậy.

Muốn giữ mạng, thì không thể làm đãng phu nữa, trên danh tiết phải chú ý. Kỳ Lương Tần gả vào hào môn đi lên đỉnh cao nhân sinh, nguyên nhân quan trọng nhất khiến y đột ngột chuyển biến nhanh chóng gặp bi thảm chính là y mất đi danh tiếng, thành Phan Kim Liên trong cảm nhận của mọi người, tự nhiên không ai tin tưởng y thương y nữa. Đây là căn nguyên của hết thảy bi kịch cuộc đời y.

Kỳ Lương tính toán đi theo lộ tuyến Tiểu Long Nữ.

Cao lãnh tiên khí thụ.

Cậu nhìn nhìn chính mình trong gương, thật sự là càng xem tim càng như nở hoa. Không hổ là Phan Kim Liên phiên bản nam, bộ dạng thật sự quá dễ nhìn, môi hồng răng trắng, so với mấy minh tinh tiểu thịt tươi* kia còn tuấn tú hơn vài phần, nhất là khóe mắt đuôi mày, quả nhiên mơ hồ lộ ra tao khí. Cậu dùng một loại ánh mắt đối đãi với Phan Kim Liên mà đối đãi với thân thể này, mới nhìn thấy chút tao khí ẩn giấu đó, bởi vì cậu biết bên trong con người Kỳ Lương Tần che giấu ái dục, nhưng trên thực tế cậu không thể không thừa nhận, khuôn mặt trước mắt, vẫn có chút không giống với suy nghĩ của cậu.

*Tiểu thịt tươi: là cụm từ dùng để chỉ những sao nam trẻ của làng giải trí Hoa ngữ đang tạo được sức hút lớn.

Thật ra Kỳ Lương Tần cậu tưởng tượng hẳn là thành thục hơn một chút, diễm lệ hơn một chút, nhưng mà người trước mắt hiển nhiên là Phan Kim Liên phiên bản thanh tân, cổ thon dài, mặt mày dài nhỏ, cả người

đều lộ ra hơi thở như mầm xuân mới nhú, có một loại lực lượng sinh trưởng, chính là mầm non xanh biếc căng tràn vừa chui ra từ lòng đất.

Kỳ Lương cậu nếu như có bộ dạng này, trẻ tuổi tươi mới như vậy, làm sao nên nỗi không ai thèm.

Nghĩ đến đây, cậu liền cởi áo ngủ, trơn bóng soi soi gương.

Eo nhỏ mông tròn cực phẩm thụ!

Quả nhiên chỉ có trong tiểu thuyết, mới có cực phẩm nam nhân như thế, cậu nhìn mà cũng nhịn không được sờ soạng hai cái. Đây làn da bóng loáng, mông cong một vỗ ba rung (ý là vỗ một cái thì rung tới 3 lần), cực phẩm, cực phẩm.

Cậu nhịn không được cong mông lại vỗ bộp bộp bộp mấy bàn tay, nhìn mông thịt trắng nộn trơn mượt nhộn nhạo, sau đó cậu chợt nghe thấy tiếng bước chân, sợ tới mức cậu nhanh chóng nhìn lại.

Mũi cao thẳng, khuôn mặt lạnh lùng, thân cao thể trường, khí độ cao lãnh, tất cả những từ ngữ đẹp để miêu tả đại cường công đều dùng tới cũng không quá đáng. Không cần đoán, loại cực phẩm nhân gian này, không phải Nghiêm Bách Tông, còn có thể là ai!

Nghiêm Bách Tông mặt không đổi sắc nhìn cậu, chỉ có yết hầu cao thấp động đậy một cái, toát ra sự khiếp sợ của hắn. Kỳ Lương cảm thấy mình phải nói cái gì đó, nhưng còn chưa mở miệng liền ý thức được hiện giờ mình còn đang ở 'chuồng', tay còn nắm mông. Nghiêm Bách Tông há miệng, nhưng rốt cuộc cái gì cũng không nói, xoay người đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

Chỉ để lại Kỳ Lương hóa đá, trơn bóng đứng ở trước gương. Nửa ngày cậu mới kịp phản ứng, nhanh chóng nhảy lên giường luống cuống tay chân mặc xong quần áo, nhìn chính mình quần áo hỗn độn trong gương.

Xong rồi, trong lòng cậu nghĩ, xem ra cậu không thoát khỏi cái thiết lập Phan Kim Liên này rồi.

2. Chương 2

Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, cậu nhanh chóng dán phía sau cửa nghe, chợt nghe thấy Nghiêm Bách Tông khụ một tiếng hỏi: "Dì Xuân, người trong phòng lão nhị là ai?"

"Chính là cái đó…" Hiển nhiên dì Xuân không biết nên xưng hô cậu như thế nào: "Kỳ tiên sinh, Tùng Vĩ…"

"À. Tôi thấy bên trong đèn sáng, còn tưởng rằng lão nhị trở lại."

Hiển nhiên dì Xuân cẩn thận hơn một ít, có lẽ là sợ cậu nghe được, âm thanh đè thấp rất nhiều. Cậu chỉ nghe được Nghiêm Bách Tông ừm vài tiếng, bên ngoài liền không còn âm thanh. Cậu trộm đẩy cửa ra, xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra ngoài, trong phòng khách đã không có người.

Cậu thở ra một hơi, về giường ngồi, lại nhìn thấy ngoài cửa sổ có rất nhiều ánh sáng. Cậu quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy đèn ở căn phòng đối diện sáng lên.

Lần đầu tiên Kỳ Lương rình coi Nghiêm Bách Tông, cũng không phải là do bất cứ dục vọng xấu xa gì, cậu chỉ là đơn thuần thấy mới lạ. Miêu tả trong tiểu thuyết nói, nhà họ Nghiêm gia đại nghiệp đại, ở một căn biệt thự siêu lớn hình chữ H, phòng khách ở khu ngang, đó là khu vực công cộng, hai bên chính là bốn căn phòng ở. Nhưng mà ý tứ chính là, căn phòng Kỳ Lương Tần ở cùng với căn phòng Nghiêm Bách Tông ở vừa lúc đối diện, ở giữa cách một cái hoa viên nhỏ.

Hiện giờ là cuối mùa xuân, thời tiết chuyển nóng, bởi vậy hai bên cửa sổ đều mở, hương khí trong hoa viên cuối mùa xuân có chút thơm ngọt, giống như làn gió buổi tối mang theo cảm giác ấm áp. Không biết có bao nhiêu buổi đêm, Kỳ Lương Tần trộm ngồi ở trước giường, giống như đói khát nhìn căn phòng đối diện, rình coi nhất cử nhất động của Nghiêm Bách Tông. Y cũng sẽ cố ý kéo bức màn phòng mình ra, sau đó mặc quần áo dâm đãng đi tới đi lui trước cửa sổ.

Kỳ Lương rất ngạc nhiên, có phải thật sự có thể nhìn thấy hay không. Vì thế cậu chép chép miệng, ngượng ngùng đi đến phía trước cửa sổ.

Kết quả cậu lập tức mở to hai mắt, cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đang tắm.

Cửa sổ phòng tắm cũng không lớn, bức màn còn thường thường bay lên che chắn tầm mắt cậu. Bả vai Nghiêm Bách Tông vừa rộng vừa dày, sống lưng rộng lớn, bởi vì thân 189 đủ cao, cho nên eo lưng cũng là hình dáng thon dài mà cậu yêu nhất, miêu tả trong tiểu thuyết nói là eo chó đực khiến người ta miên man bất định, bờ mông chật hẹp mà cao ngất, có một loại gợi cảm ẩn nhẫn căng đầy sức bật, bắp đùi tráng kiện tràn ngập cảm giác lực lượng, cẳng chân thực thẳng, chúng nó hợp thành hai cái chân dài, có lớp lông tinh mịn màu đen bị nước làm ướt nhẹp dán ở phía trên. Hiện giờ người này đưa lưng về phía cậu, cậu không nhìn được càng nhiều, nhưng mà không cần nhìn cậu cũng biết chính diện là bộ dạng thế nào, ngực bụng cơ bắp ẩn chứa sức co giãn như thế nào, nhân ngư tuyến đường cong rõ ràng như thế nào, cái vật nào đó khiến tim người ta đập nhanh và run rẩy như thế nào. Cậu nhìn hai tay Nghiêm Bách Tông xoa xoa tóc, bọt nước theo đường cong cơ bắp hắn chảy xuống, tràn ngập một loại sắc đẹp mạnh mẽ rắn chắc.

Kỳ thật cậu nhìn cũng không có rõ ràng như vậy, chỉ có điều mỗi một chương của tiểu thuyết này cậu đều xem qua rất nhiều lần, đối với thân thể Nghiêm Bách Tông cậu xa lạ lại quen thuộc, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy người thật, chỉ là dường như ngay cả hoa văn cơ bắp và mỗi một sợi lông của hắn cậu đều rất quen thuộc. Nghiêm Bách Tông không phải là loại hình cường tráng và bưu hãn tục tằng, hắn càng giống một thân sĩ, hơi có vẻ lạnh lùng và khoảng cách, cơ bắp trên người vừa vặn, thuộc loại điển hình mặc quần áo lộ gầy cởi quần áo lộ thịt, hắn tràn ngập hơi thở thân sĩ và cấm dục trưởng thành, nhưng lại có thể khiến người ta cảm nhận được lực lượng của hắn, dưới tây trang giày da lộ ra hơi thở hormone không cách nào che giấu. Người này ở ngay đối diện cậu tắm rửa, Kỳ Lương miệng khô lưỡi khô, vẻ mặt đỏ bừng, dường như cậu cảm nhận được cái loại hơi thở bức người này, cúi đầu ngại ngùng nhìn tiếp, cảm thấy vạn phần mất thể diện.

Cậu là một người vô cùng ngại ngùng, từng một lần cho là mình có chướng ngại xã giao. Cho dù cậu dị thường cô độc tịch mịch, khát vọng nam nhân quan tâm, nhưng cậu chưa bao giờ làm việc vượt quá khuôn phép. Cậu giống như bỗng nhiên ý thức được mình đang làm cái gì, nhanh chóng lui về.

Chỉ là… chỉ là nhìn một cái, hẳn là không trái pháp luật đi.

Cậu sống hai mươi tám năm, trừ mình ra, trong sinh hoạt hiện thực còn chưa từng xem qua người khác trần truồng. Thời đại học là phòng tắm công cộng, mỗi lần đi vào cậu đều không dám nhìn loạn, luôn hoang mang rối loạn đi vào, mơ mơ màng màng đi ra, chỉ biết là mình nhìn qua một đám thân thể, lại nhớ không nổi dáng vẻ thân thể người khác như thế nào. Cậu nổi danh là có tà tâm không có tặc đảm*, có lẽ cậu cũng vì tính hướng mà có phức cảm tự ti thật sâu, cậu sợ bị người ta biết cậu nhìn lén người khác, xem cậu thành hồng thủy mãnh thú.

*Có ý xấu nhưng không có gan làm.

Nhưng hiện giờ cậu lại có thể nhìn lén Nghiêm Bách Tông. Đối phương chính là Nghiêm Bách Tông đó, trong lòng cậu nghĩ, cuộc sống hiện thực không có cực phẩm thẳng nam, với cậu mà nói, không khác gì một khối hormone hành tẩu. Cậu bỗng nhiên có thể hiểu được Kỳ Lương Tần.

Đây là chương thứ nhất tiểu thuyết, Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông lần đầu tiên gặp mặt. Lần gặp đầu xấu hổ này nổi lên vô số gợn sóng trong lòng Kỳ Lương Tần. Y đối với Nghiêm Bách Tông vừa gặp đã thương, mà Nghiêm Bách Tông thậm chí còn không thấy rõ ràng mặt y.

Hiện giờ ngẫm lại, đoạn truyện này dường như ngay từ đầu đã lộ ra một chút thương cảm, kiên trì tuân theo thiết lập nhất quán người đáng giận tất có chỗ đáng thương.

Kỳ Lương Tần xuất thân không tốt, xem như là kẻ thành tinh đi ra từ nhà cùng khổ. Y và lão nhị Nghiêm gia Nghiêm Tùng Vĩ là hợp đồng hôn nhân, trên ý nghĩa nghiêm khắc thì Kỳ Lương Tần với hắn ta cũng không tính là vợ chồng. Bản thân Nghiêm Tùng Vĩ cũng không có hứng thú với nam nhân, hắn ta yêu một cô gái phục vụ đêm, nhưng mà lão thái thái Nghiêm gia kiên quyết không đồng ý, Nghiêm lão nhị ăn chơi trác táng, nên đáng giận như thế nào thì có như thế đó, tìm một nam nhân đến kết hôn, chính là để nói với

Nghiêm lão thái thái, Thu Hương* đều là nhờ so sánh mà ra, cô gái phục vụ đêm chung quy vẫn tốt hơn một nam nhân.

*Thu Hương: nhân vật trong Đường Bá Hổ và Thu Hương, là một cô gái đẹp có tài.

Nghiêm lão thái thái giận đến vào viện, hôn lễ của hai người cũng không làm, Nghiêm Tùng Vĩ liền mang người về. Nghiêm Tùng Vĩ rất ít khi về nhà ngủ, chỉ cần hắn ta trở về Kỳ Lương Tần đều chỉ có thể nằm dưới đất. Bởi vì không trải qua lệnh của cha mẹ, cho nên Kỳ Lương Tần tại Nghiêm gia cũng không được yêu thích, y chỉ có tiền, nhưng may mà có tiền.

Kỳ Lương Tần rất yêu tiền, cũng giống như sau này y rất yêu sắc (sắc dục), y cũng thực khôn khéo, biết làm thế nào lợi dụng chính mình để đạt được tiền và sắc.

Thân thể hai mươi tuổi, còn mang theo hơi thở thanh xuân. Kỳ Lương Tần lúc này, còn là một con chim non. Sau khi Kỳ Lương Tần yêu Nghiêm Bách Tông, yêu mà không được, mới dần dần điên cuồng.

Cậu thử nghiền ngẫm tâm tình một người như vậy, nhưng mà cậu nghiền ngẫm không ra. Kỳ Lương Tần không phải Kỳ Lương, y thanh xuân, xinh đẹp như vậy, y có thắt lưng vô cùng mảnh khảnh, nhưng mà cũng không gầy yếu, ngược lại mượt mà bóng loáng, tràn ngập lực mềm dẻo, không sợ bị gãy, thoạt nhìn còn muốn tốt hơn thắt lưng phụ nữ. Nhưng mà mông lại dị thường cong vểnh, chỉ có thể nói là "mông mật đào" cực phẩm trong truyện. Đây là bộ phận có tiền vốn nhất của Kỳ Lương Tần, đại khái không có nam nhân nào không yêu bờ mông có hình dạng tuyệt đẹp lại có xúc cảm, mặc kệ là thẳng nam hay là gay. Bản thân Kỳ Lương cũng không có thân thể như vậy. Thân thể cậu tuy rằng mẫn cảm, nhưng mà bình thường, không bóng loáng và tinh tế như vậy, lại tràn ngập sức sống tựa như rắn.

Cậu không thể giống tiểu thuyết viết, quyến rũ không thành ngược lại bù thêm tính mạng. Cậu phải kính nhi viễn chi với Nghiêm Bách Tông, dù sao thì dựa theo tư tưởng của tác giả, không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất, giống như Võ Tòng với Phan Kim Liên, Nghiêm Bách Tông đối với Kỳ Lương Tần, cũng chỉ là một sự tồn tại khát vọng mà không thể có được, cậu và Nghiêm Bách Tông, hẳn là không có kết quả.

Kỳ Lương nằm trên giường mềm mại nghĩ như vậy. Nghiêm Bách Tông mặc dù tốt, nhưng mà có độc, sẽ lấy mạng của cậu. Đối với cậu mà nói, Nghiêm Bách Tông chính là một sự tồn tại kích lên dục vọng của cậu, cậu cũng không thương hắn, không đáng vì thế mà trả giá sinh mệnh. Chỉ là nam nhân hoàn mỹ như vậy, nếu tiếp xúc quá nhiều, chỉ sợ thực khó mà không yêu. Cậu cảm nhận được mình rục rịch, muốn đem phần rục rịch này bóp chết từ trong trứng. Cứ như vậy mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, ngày hôm sau tỉnh lại sắc trời đã sáng.

Cậu là bị điện thoại của Nghiêm Tùng Vĩ đánh thức, giọng nói xa lạ trong điện thoại nói với cậu: "Nghỉ ngơi một ngày không sai biệt lắm đi, nhanh chóng trở về hầu hạ lão thái thái."

Dựa theo nội dung tiểu thuyết, tiếp theo cậu phải đến bệnh viện vấn an Nghiêm lão thái thái, mà còn chịu đủ nhục nhã.

Cậu vừa mới xuyên qua, còn chưa muốn đối mặt đám người Nghiêm gia, cậu muốn trốn ở trong phòng chỉnh lý cho tốt một chút, hơn nữa vấn an lão thái thái, tất phải gặp gỡ Nghiêm Bách Tông, cậu còn chưa có sửa sang tốt cảm xúc, nghĩ tốt biện pháp ứng phó, cậu không muốn đi.

Nhưng mà Kỳ Lương phát hiện tính toán của cậu thất bại, nếu cậu đã xuyên thành Kỳ Lương Tần, liền phải dựa theo nội dung mà đi. Cậu liền khó hiểu mà bắt đầu đau đầu, cảm giác tựa như hồn phách muốn xuất khiếu, so với chết còn khó chịu hơn, thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Cậu giống như ý thức được mình không thể thay đổi nội dung đã có, vì thế sửa soạn xong quần áo ra cửa. Bầu trời bên ngoài âm u, như là tràn ngập một đám sương mù, nhưng trong viện cánh hoa bay loạn hoa mắt người, hương khí rục rịch. Bàn đu dây bị gió gợi lên, lắc lắc lắc lắc, phát ra tiếng vang cạch cạch. Đầu cậu không đau, lòng cũng không hoảng hốt, thần thanh khí sảng, mặt mày sáng rõ, giống như nhặt được cuộc sống mới. Điều này xác minh phỏng đoán của cậu. Hiện giờ cậu sống trong quỹ đạo đã định, không thể lệch khỏi quỹ đạo.

Nhưng trong lòng cậu thấp thỏm, thực thấp thỏm, khả năng cũng có một chút hưng phấn, bởi vì dựa theo kịch bản, cậu thật sự còn có một đoạn đường rất dài phải đi: cậu phải khiêu khích Nghiêm Bách Tông, không phân ngày đêm, không biết lễ nghi liêm sỉ mà khiêu khích.

Lần đầu tiên Kỳ Lương Tần khiêu khích Nghiêm Bách Tông, chính là trong buổi liên hoan gia đình kế tiếp.

3. Chương 3

Lộ tuyến Tiểu Long Nữ cao lãnh tiên khí của cậu, có khả năng phải đợi sau khi đi xong tất cả nội dung truyện mới có thể đi rồi. Có điều mấy việc đó cũng không quan trọng, dựa vào khuôn mặt dáng người hiện giờ của cậu, muốn tìm một đối tượng vừa lòng đẹp ý hẳn là cũng không khó. Cậu đối với Nghiêm Bách Tông chỉ là mê luyến trên sinh lý, cậu chỉ xem đây là diễn kịch, quyết không để cho mình lún vào.

Trong tiểu thuyết thì bữa cơm này là ăn ở trong bệnh viện.

Nghiêm lão thái thái bị bệnh, gần đây vẫn luôn nằm ở trong bệnh viện, cho nên Nghiêm Bách Tông ở xa nơi khác mới gấp gáp trở về. Bệnh của Nghiêm lão thái thái nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, bà cho rằng là do hai người Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ làm tức giận mà ra.

Lão thái thái trẻ tuổi thủ tiết, chẳng những nuôi lớn hai đứa con trai, còn gần như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng xây nên gia nghiệp lớn như vậy, người phụ nữ mạnh mẽ đến thế, già rồi cũng không có gì khác biệt với những lão thái thái bình thường. Bà một lòng muốn ngậm kẹo đùa cháu, nề hà hai đứa con trai đều không khiến bà bớt lo. Một đứa kết hôn nhiều năm không sinh được, một đứa lại tìm một "tao hóa vểnh mông".

Trong tiểu thuyết miêu tả về bà đối với Kỳ Lương Tần, mỗi một lần đều cay độc trực tiếp, khiến người ta quẫn bách xấu hổ, thân là người phụ nữ thuộc loại hình nữ cường nhân, bà chán ghét Kỳ Lương Tần vô cùng gọn gàng dứt khoát, dùng từ hung ác, mỗi lần nhắc tới chuyện lão nhị cưới Kỳ Lương Tần, hai câu bà thường nói chính là: "mày xem xem mày tìm cái người gì kìa", cùng với "không biết bộ dáng lẳng lơ gì mê hoặc nó."

Kỳ Lương Tần ra cửa mới nhớ tới mình không biết bệnh viện tỉnh ở nơi nào, vì thế một mình đứng ở dưới cây ngô đồng dùng bản đồ tìm kiếm, xác định đường.

Còn rất xa, phải đổi xe, cậu đợi đại khái năm phút đồng hồ, mới nhìn thấy tuyến xe 52 lại đây, nhanh chóng nhảy lên. Trên xe này ngoài ý muốn chỉ có hai ba người.

Khoảng thời gian này có thể có ít hành khách như vậy, thật sự rất hiếm có. Cậu bỏ tiền vào, tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống.

Cậu rất thích ngồi xe bus, không thích ngồi tàu điện ngầm, bởi vì ngồi xe bus có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài. Thành thị với cậu mà nói có chút xa lạ này, có cảnh sắc vô cùng đẹp, rất giống ngã tư đường Nam Kinh, cây ngô đồng nước Pháp che lấp bầu trời.

Sau đó cậu nhìn thấy xe bus ngừng lại, đằng trước lại là một trạm đón khách nhỏ.

Cậu thế mà lại ngồi ngược hướng.

Cậu nhanh chóng xuống xe, một mình cũng chả xấu hổ được, đứng ở dưới ánh mặt trời đợi mấy phút đồng hồ, nhanh chóng lên lại một chiếc xe khác. Lần này cuối cùng cũng không ngồi sai phương hướng, cậu vô cùng cẩn thận nghe địa danh mỗi một trạm, sau đó xuống xe ở chỗ tương ứng.

Đi 800 mét, liền tới bệnh viện tỉnh, cậu đi theo bản đồ, thế mà lại lạc đường, đang muốn đi hỏi đường người ta, điện thoại của Nghiêm Tùng Vĩ liền gọi tới: "Cậu đã tới chưa?"

"Cái kia…" Kỳ Lương Tần có chút sốt ruột nói: "Hẳn là sắp đến, tôi lạc đường, anh chờ tôi hỏi đường một chút."

"Tới chỗ nào?"

Kỳ Lương Tần ngẩng đầu nhìn: "Có cái rạp chiếu phim Vạn Đạt, tôi ở phía đối diện."

“Nhìn thấy cậu.”

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, chỉ chốc lát liền thấy một chiếc Land Rover dừng ở trước mặt cậu. Một nam nhân trẻ tuổi sắc mặt trắng nõn tóc chải sáng bóng nhô đầu ra: “Còn không lên xe, nơi này không thể đỗ xe.”

Đầu óc Kỳ Lương Tần có chút lơ mơ, cậu xuyên thấu qua thủy tinh có chút phản quang thấy được Nghiêm Bách Tông ở ghế lái, lúc này mới ý thức được cái gì. Nghiêm Tùng Vĩ đã có chút không kiên nhẫn: “Kỳ Lương Tần!”

Lần này xác định không thể nghi ngờ, Kỳ Lương Tần nhanh chóng chạy tới mở cửa xe phía sau ngồi xuống.

Người nam nhân gọi cậu là Nghiêm Tùng Vĩ. Tuy rằng nói là Phan Kim Liên phiên bản nam , nhưng mà chồng của Kỳ Lương Tần không phải Võ Đại Lang, tuy rằng hắn ta không bằng Nghiêm Bách Tông, nhưng miễn cưỡng xem như một anh đẹp trai.

“Sao lại lạc đường, không gọi xe sao?”

“Gọi xe có hơi mắc, tôi ra ngoài đều là ngồi bus…”

Nghiêm Tùng Vĩ thật kỳ quái nhìn cậu một cái, lại nghe Nghiêm Bách Tông hỏi: “Trong nhà không phải có mấy chiếc xe nhàn rỗi sao?”

“Cậu ta không biết lái, ” Nghiêm Tùng Vĩ ghét bỏ nói một câu, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: “Đúng rồi, anh, giới thiệu cho anh, cậu ta chính là Lương Tần.”

Kỳ Lương Tần khẩn trương nhếch môi về phía Nghiêm Bách Tông, ai biết Nghiêm Bách Tông nhìn cũng không nhìn cậu, “ừm” một tiếng, nói: “Gặp rồi.”

Mặt Kỳ Lương Tần lập tức nóng lên, có chút ngượng ngùng. Cậu nhìn kính chiếu hậu, bên trong chiếu ra mặt mày Nghiêm Bách Tông. Cậu cảm thấy mặt mày Nghiêm Bách Tông đều thực gợi cảm, tràn ngập nét gợi cảm cấm dục, giống như mỗi một sợi lông mày đều hợp tâm ý cậu.

Kỳ Lương Tần có một tật xấu, nhìn thấy trai đẹp liền kích động, còn cảm thấy người ta luôn nhìn cậu. Mỗi lần cậu ở trên đường phố, gặp gỡ trai đẹp trên đường, cậu đều sẽ các loại đỏ mặt tim đập mà cúi đầu đi thoáng qua người ta, cũng muốn bị đối phương nhìn đến, lại sợ bị đối phương nhìn, mâu thuẫn mà hưng phấn đi qua, sau đó buồn bã thất vọng quay đầu lại.

Trong vòng sinh hoạt của cậu không có trai đẹp, khoảng cách gần nhất với cái từ trai đẹp này trong đời, bất quá chỉ là người qua đường gặp thoáng qua. Hiện giờ cậu lại ngồi trong cùng một chiếc xe với trai đẹp.

“Gặp rồi à?” Nghiêm Tùng Vĩ thực giật mình.

“Gặp trong nhà.” Nghiêm Bách Tông nói xong liền khởi động xe. Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu lại nhìn Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần nói: “Đêm qua gặp mặt… lúc ấy tôi đang rèn luyện thân thể…” Sắc mặt cậh đỏ bừng giải thích một câu: “Nhảy nhót vỗ vỗ đánh đánh gì đó…”

Nửa câu sau âm thanh nhỏ, phỏng chừng phía trước cũng không nghe rõ. Nghiêm Tùng Vĩ cũng không hỏi lại, mà là chỉ vào một kiến trúc đằng trước nói chuyện với Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần ngồi ở phía sau, bình ổn tâm tình và hô hấp của mình một chút. Cậu trộm nhìn về phía kính chiếu hậu, nhìn mặt Nghiêm Bách Tông, hoàn toàn xuất phát từ tò mò, muốn biết bộ dạng hắn trong tiểu thuyết đến tột cùng là như thế nào. Lần trước vội vàng thoáng nhìn, cậu chỉ nhìn được đại khái. Lúc ban đêm trăn trở nhiều lần, khuôn mặt này cũng đã mơ hồ.

Nghiêm Bách Tông không phải cái loại đầu tóc ông chủ chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, hắn có tóc ngắn đen bóng, màu da không phải ngăm đen, nhưng mà không tính là thực trắng, ít nhất thì Nghiêm Tùng Vĩ bên cạnh trắng hơn hắn mấy phần. Hắn có gương mặt anh tuấn thân thể cường tráng, trán no đủ, lông mày đậm, ánh mắt thâm thúy mà uy nghiêm, cũng giống như tất cả trai đẹp, có một cái mũi rất thẳng. Bờ môi hắn là bộ phận chủ yếu khiến hắn có vẻ có hơi thở cấm dục, trong bóng ảnh xe chạy biến ảo lúc sáng lúc tối, có một loại lạnh lùng gợi cảm. Hắn mặc một thân âu phục hưu nhàn, áo sơmi bên trong cởi một nút, ngón tay

hắn thon dài, khoát lên trên tay lái. Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết là một người cuồng tay, rất yêu đôi tay thon dài mê người của Nghiêm Bách Tông, từng tưởng tượng rất nhiều cảnh dâm mê.

Chỉ có điều nhìn chằm chằm hai tay này một hồi, trong lòng cậu thế mà lại nóng lên. Kỳ Lương Tần kéo cửa kính xe xuống, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Gió tràn vào, thổi qua gò má nóng lên của cậu, cũng thổi loạn tóc cậu. Cậu có chút tự kỷ nghĩ, hiện giờ bộ dạng cậu như vậy, lúc tóc bị gió thổi loạn, có phải thực xinh đẹp hay không, giống nhân vật chính trong phim ảnh cậu từng xem.

Gương mặt như vậy, lại si tình như thế, vì sao Nghiêm Bách Tông không thích?

Giống như bản thân tình yêu cũng không có nguyên do gì, một người vì sao lại thích bạn, một người vì sao lại không yêu bạn, giống như những điều này đã là định mệnh, tựa như nam chính trong phim thần tượng vì sao không yêu bạch phú mỹ (chỉ người phụ nữ trắng giàu đẹp), cố tình lại đi yêu cô bé Lọ Lem cái gì cũng không có. Có khả năng là tính tình lẳng lơ khôn khéo của Kỳ Lương Tần khiến Nghiêm Bách Tông không thích, cũng có khả năng chỉ là vì một đạo lý thực đơn giản: thẳng nam có độc.

Bên ngoài bỗng nhiên đổ mưa, nhưng mà cũng không lớn, tí tách tí tách, đánh vào trên cửa sổ xe, lại phút chốc trượt xuống, để lại một vệt nước. Kỳ Lương Tần kéo cửa xe lên, xe cũng sắp đến bệnh viện.

Nghiêm lão thái thái còn chưa đến sáu mươi tuổi, sở dĩ trong tiểu thuyết gọi bà ta như vậy, đại khái là bởi vì tác giả yêu cầu xây dựng một hình tượng đại gia trưởng phong kiến lộng quyền trong vở kịch hào môn luân lý thông thường. Bà ta vô cùng trắng, cho dù nằm viện, cũng trang điểm đậm, chỉ là tóc bà ta là tóc quăn không quá lưu hành, nhìn có vài phần già dặn.

Lão thái thái này vẫn luôn xem cậu là không khí, chỉ lo nói chuyện với Nghiêm Bách Tông từ nước ngoài trở về. Nghiêm Tùng Vĩ ngồi ngay bên cạnh chơi di động, Kỳ Lương Tần một mình đứng ở bên cửa sổ, ngây ngốc nhe răng.

Ba người này cậu đều có chút xa lạ, mà con người cậu sợ nhất chính là ở chung với người lạ, tay cậu cũng không biết nên đặt như thế nào, mới vừa cắm tay vào trong túi quần, thấy Nghiêm lão thái thái nhìn qua, sợ tới mức nhanh chóng rút ra, thành thật lại ngu đần mà buông ở hai bên.

"Giờ này có phải nên ăn cơm hay không, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Lúc này cũng đã mười một giờ rồi, con còn chưa ăn sáng."

"Lại không ăn sáng, ta còn trông cậy vào con kết hôn có người trông, một ngày ba bữa cơm ăn đúng giờ chứ." Nghiêm lão thái thái nói xong liền không cao hứng mà liếc nhìn Kỳ Lương Tần một cái, hiển nhiên là trách người làm "vợ" là cậu không làm tốt bổn phận. Kỳ Lương Tần vẫn cười ngây ngô, nhưng cậu không biết cái người gọi là Nghiêm lão thái thái này nhìn thấy càng nổi giận: "Gọi cậu ta tới làm gì, đến bệnh viện chọc giận ta à?"

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười: "Con bình thường bận rộn, gọi cậu ấy đến hầu hạ mẹ mà, dù sao cậu ấy ngây ngốc ở nhà cũng không có việc gì." Nghiêm Tùng Vĩ nói xong nhanh chóng nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Lương Tần, đi, mua cơm đi, cơm trưa chúng ta ăn ở trong này. Nhớ Vinh Hoa Trai lần trước tôi đã nói với em không, quán nhà bọn họ đã có trăm năm, muốn ăn phải xếp hàng, còn không giao bên ngoài, em nhanh chóng đi xếp hàng, vừa lúc hết mưa rồi."

"A." Kỳ Lương Tần nhanh chóng ra ngoài, thở ra một hơi, đi hai bước đột nhiên nhớ tới cậu cũng không biết Vinh Hoa Trai kia, muốn đi về hỏi Nghiêm Tùng Vĩ, lại nhịn được, tự mình lấy điện thoại di động ra tìm tìm.

Trong phòng bệnh Nghiêm lão thái thái uống ly nước, nói cũng đã nói muốn hết, không khí có vài phần xấu hổ. Đây là xấu hổ thường có khi người mẹ và đứa con đã thành niên ở cùng một chỗ, bà nhìn đồng hồ, nói: "Không phải đi mua cơm sao, sao còn chưa có trở lại?"

"Chỗ đó phải xếp hàng, có khả năng nhiều người đi." Nghiêm Tùng Vĩ nói xong gọi điện thoại qua: "Tôi nói chứ em xếp hàng được không?"

Trong điện thoại Kỳ Lương Tần giọng điệu vội vàng: "Cái đó… tôi không tìm được, dường như ở một đầu tiểu khu, tôi vòng vài vòng, anh chờ một chút tôi đi hỏi người khác."

Kỳ Lương Tần là một tên mù đường, lại có chướng ngại xã giao nhất định, không đến mức bất đắc dĩ sẽ không đi hỏi đường.

Nghiêm Bách Tông quay đầu nhìn Nghiêm Tùng Vĩ: "Làm sao vậy?"

Nghiêm Tùng Vĩ tức giận đến đứng lên: "Lại mẹ nó lạc đường."

Nghiêm Bách Tông dường như muốn cười, môi giật giật, rồi lại giây lát khôi phục bình tĩnh, chỉ nói: "Có vài người chính là không cảm nhận được phương hướng, cậu còn bảo cậu ta đi."

"Trước đây không phát hiện cậu ta ngốc như vậy, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Được rồi, em đi tìm cậu ta."

"Anh đi cho, mua cái đệm cho mẹ, quên trong xe, đang muốn đi lấy."

Lại đợi đại khái nửa giờ, sắc mặt Nghiêm lão thái thái thực khó coi: "Con xem con tìm cái người gì kìa, không học thức không công việc không nói, một chút việc nhỏ cũng làm không được, cậu ta ngoại trừ lẳng lơ ở trên giường, còn biết gì khác sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ nghe lời nói trắng ra như vậy cũng có chút ngượng ngùng: "Bộ dạng đẹp không phải được rồi sao, nhà chúng ta cũng không thiếu chút tiền này, cậu ta vốn là bưng bê ở nhà hàng, chẳng lẽ còn bảo cậu ta làm được việc à?"

Không nghĩ tới Nghiêm lão thái thái nghe xong trong lòng càng giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Mày xem mày tìm cái người gì kìa."

"Cái đó, con cũng đi ra ngoài xem xem, cũng nên trở về rồi." Nghiêm Tùng Vĩ chạy trối chết, đi đến bên ngoài rút một điếu thuốc, nhân tiện gọi một cú điện thoại cho Kỳ Lương Tần.

"Vào thang máy, một hồi liền tới."

Kỳ Lương Tần nhét điện thoại di động vào trong túi, cười cười về phía Nghiêm Bách Tông. Cậu gặp Nghiêm Bách Tông ở cửa bệnh viện.

Nghiêm lão thái thái ở tầng 20, là phòng bệnh có tầm nhìn trống trải lại an tĩnh xa hoa. Nhưng mà trong bệnh viện người đến người đi, trong thang máy rất nhiều người, đặc biệt là chuyến này. Thang máy trên cơ bản mỗi một tầng lầu đều phải dừng một chút, người tiến vào càng ngày càng nhiều, Kỳ Lương Tần có chút khô nóng, mang theo đồ vật từng chút từng chút dịch vào góc, mãi cho đến khi dựa lên trên người ở phía sau, rốt cuộc không di chuyển được mảy may, gót chân cậu đạp lên chân đối phương.

"Xin lỗi..." Cậu cuống quít quay đầu giải thích, lại phát hiện người đứng ở sau lưng cậu không phải người khác, là Nghiêm Bách Tông. Cậu giải thích một nửa liền không nói ra được nữa, lại khó hiểu mà e lệ, Nghiêm Bách Tông thấp giọng nói: "Không có việc gì."

Âm thanh trầm thấp như vậy, bởi vì chiều cao sai kém, miệng Nghiêm Bách Tông vừa lúc dán trên lỗ tai cậu, hơi thở nóng rực vây quanh tai cậu, ướt át, khiến âm thanh nghe vào càng làm người ta rung động. Người phía trước lại động một cái, thân thể Kỳ Lương Tần không khỏi lại ngửa ra sau, liền tựa vào ngực Nghiêm Bách Tông.

Làn da ở lưng cậu tựa như mẫn cảm không thể tưởng tượng nổi, cách quần áo cũng có thể cảm nhận được hình dạng rắn chắc trong ngực đối phương, hô hấp của Nghiêm Bách Tông có vẻ càng nóng rực, cậu nghĩ lỗ tai cậu khẳng định đỏ đến lợi hại, Nghiêm Bách Tông có khả năng đã nhìn thấy, nhưng cậu mặc kệ mấy cái đó, cậu chỉ nghe được tiếng tim mình đập dộng đến màng tai. Cậu cảm thấy quẫn bách lại hưng phấn, lại không có chỗ trốn, đúng lúc này, cậu sắc bén phát hiện, Nghiêm Bách Tông dường như cố ý khống chế hô hấp.

Hơi thở nóng rực mà có quy luật kia đột nhiên chậm lại, hơi thở ra không còn là cường thế nữa, giống như lập tức tan đi. Lỗ tai đỏ bừng của cậu khiến Nghiêm Bách Tông trong lúc vô tình nhìn thấy ý thức được cái gì đó, có khả năng hắn ý thức được người con trai phía trước mình là người yêu của em trai hắn, là gay, cho nên lỗ tai đỏ bừng này làm hắn nhận ra được hẳn là nên giữ khoảng cách nhất định. Kỳ Lương Tần cúi đầu, lộ ra cần cổ trắng nõn, càng làm nổi bật hai lỗ tai đỏ ửng, vành tai sạch sẽ và mềm mại như vậy, màu đỏ tràn ngập hương vị ái dục, thoạt nhìn chính là vành tai thực mẫn cảm, nếu ngậm trong miệng, người trước mặt khẳng định sẽ sợ run không ngừng.

Hết chương 3

4. Chương 4

Tầng hai mươi, đi một chút dừng một chút cũng bất quá chỉ là thời gian chừng một phút đồng hồ, có khả năng còn không đến, Kỳ Lương Tần không biết, cậu chỉ cảm thấy đây là một đoạn thời gian thật dài lâu, lúc ra thang máy, trên mặt của cậu ửng hồng khác thường, giống như là trong thang máy xảy ra chuyện gì không thể cho ai biết.

Nghiêm Tùng Vĩ đoạt đồ vật trong tay Kỳ Lương Tần qua, há mồm chính là một trận quở trách: "Lúc này mới vài bước đường mà em đã choáng váng, thật là đồ mù đường."

Kỳ Lương Tần xấu hổ cười cười: "Phiền toái Nghiêm tiên sinh…"

Không nghĩ tới Nghiêm Tùng Vĩ nghe xong lập tức quay đầu lại nhìn cậu: "Sao một chút quy củ cũng không hiểu. Cái gì mà Nghiêm tiên sinh, gọi anh."

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn Nghiêm Bách Tông, há há mồm, có chút kêu không được.

Nghiêm Tùng Vĩ không cao hứng: "Gọi đi. Anh trai của tôi không phải chính là anh trai em à."

"Anh." Kỳ Lương Tần giống như muỗi kêu một tiếng, Nghiêm Bách Tông "ừm" một tiếng, không có phản ứng nhiều hơn. Nghiêm Tùng Vĩ cũng không so đo với cậu nữa, mang theo đồ vật đi vào.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng vừa rồi cùng đi thang máy với Nghiêm Bách Tông, quả thực khiến cậu toát mồ hôi toàn thân, đến hiện tại chân còn có chút run rẩy. Vì cái gì cậu lại kích động chứ, khẩn trương sao, hay là hưng phấn? Cậu phân không rõ đây là phản ứng của mình, hay là thiết lập trong tiểu thuyết dẫn đến số mệnh si mê nào đó, cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông thật mê người.

"Chết dưới thân Bách Tông, thành quỷ cũng phong lưu."

Trong đầu cậu đột nhiên nhớ tới những lời này, máu cả người dâng lên. Đây là một câu nổi tiếng nhất trong Phan Kim Liên phiên bản nam . Nghiêm Bách Tông lại không hề biết, quay đầu lại hỏi: "Không đi vào à?"

Kỳ Lương Tần bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Con ngươi đen thùi mênh mông nước lóe sáng, lộ ra ái dục ẩm ướt.

Dục vọng của nam nhân thật sự là một thứ rất thần kỳ. Một nam nhân muốn tìm bất mãn có khả năng sẽ bộc lộ ra âm u và hung ác, đôi khi sẽ vượt xa tưởng tượng của bản thân hắn, lý trí cũng phân không rõ đúng sai. Cậu thân là nam nhân, có rất nhiều cơ hội ý thức được dục vọng có thể có bao nhiêu hung mãnh, thật giống như những tội phạm tình dục đó, ngày thường cả người lẫn vật vô hại cỡ nào, lại trong một thời khắc nào đó bị dục vọng điều khiển, biến thành một súc sinh.

Nam nhân càng giống động vật tự hỏi bằng nửa người dưới hơn phụ nữ, bởi vì khắc sâu nhược điểm này của nam nhân, cho nên Kỳ Lương Tần luôn khuyết thiếu tín nhiệm với nam nhân, cũng bởi vì vậy, cậu mới nhiệt tình yêu thương Nghiêm Bách Tông tràn ngập hơi thở cấm dục đến thế.

Trên đời này có nam nhân nào có thể khống chế được dục vọng của mình sao, có nam nhân nào có thể cả đời chỉ thương một mình cậu, vĩnh viễn không ruồng bỏ cậu sao. Giống như thời đại này, ngay cả tình cảm khác phái cũng thực khó khăn, huống chi đồng tính luyến ái. Cậu có hơi vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn phí hoài vô số năm tháng, rốt cuộc thành một lão xử nam.

Nhưng mà hiện giờ cậu thành một người khác, bởi vì dục vọng quá mức hưng thịnh, cho nên áp chế không được, nội tâm tràn ra sóng xuân, từ trong mắt của cậu tràn ra.

Nhưng Nghiêm Bách Tông hiển nhiên không nhìn đôi mắt này, bất quá chỉ hơi tạm dừng, liền đẩy cửa đi vào. Kỳ Lương Tần vừa muốn đi vào, Nghiêm Tùng Vĩ lại đẩy cửa đi ra, cầm di động trong tay, đưa cho cậu: "Thanh Thanh, cậu nói với cô ấy là tôi thăm mẹ tôi."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng tiếp nhận điện thoại, âm thanh ở đầu kia di động dẻo nhẹo khiến cậu muốn run rẩy: "Lại cùng mẹ anh, anh khẳng định lại gạt người ta."

"Cái đó, Thanh Thanh, là tớ, tớ và Tùng Vĩ ở bệnh viện."

"Thật sự ở bệnh viện à?"

Đầu kia giống như đột nhiên thay đổi người khác, âm thanh thô hơn rất nhiều, cũng không dẹo nữa: "Tại sao lại đi bệnh viện, mẹ anh ấy còn chưa ra viện sao? Vậy được rồi, bảo Tùng Vĩ đi ra thì gọi lại cho tớ, tớ ngắt trước."

"Mỗi ngày kiểm tra." Nghiêm Tùng Vĩ cười lấy di động lại, có chút ngọt ngào phiền não: "Lòng dạ phụ nữ chính là nhỏ, cả ngày đề phòng tôi."

Cô gái tên Thanh Thanh trong miệng Nghiêm Tùng Vĩ, tên đầy đủ là Đàm Thanh Thanh. Kỳ Lương Tần có thể có cuộc gặp gỡ này, là nhờ cô gái đó. Loại nhóc con nhà nghèo từ gia đình ở tầng dưới chót đi ra như y, vốn không có cơ hội quen biết người như Nghiêm Tùng Vĩ. Tất cả bạn bè của y đều là dân chúng bình thường, không phú không quý. Nhưng mà thanh mai trúc mã của y là Đàm Thanh Thanh lúc làm phục vụ đêm, quen biết Nghiêm gia nhị công tử lăn lộn trong quán bar.

Hai người ăn nhịp với nhau như keo như sơn, có vài phần giống như tình yêu giữa vũ nữ nghèo túng và quý công tử trong phim thần tượng dân quốc. Đàm Thanh Thanh là một người thông minh, biết có được không dễ, cho nên nắm chắc, chặt chẽ khống chế Nghiêm Tùng Vĩ trong lòng bàn tay. Một cô gái bình thường thậm chí có chút khiến người ta xem thường đột nhiên nhặt được một khối bảo vật, liền nhịn không được muốn khoe khoang khoe khoang, bởi vậy lúc hội họp bạn bè cô ta, luôn không thể thiếu bóng dáng Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ cũng nguyện ý vì mỹ nữ đi theo làm tùy tùng, xe đón xe đưa đều là chuyện bình thường, còn thường xuyên chuyên tới tính tiền cho bọn họ. Một người yêu tiền, một người yêu sắc, ở giữa có lẽ cũng trộn lẫn dục vọng và tình yêu, mà Kỳ Lương Tần chính là sau khi chứng kiến trận ái tình này, nảy sinh tâm tư lệch lạc.

Y không muốn chỉ làm người đứng xem, y cũng muốn giống Đàm Thanh Thanh, đu lên một người giàu có, từ nay về sau thay đổi vận mệnh mình.

Nghiêm Tùng Vĩ có thể nghĩ ra chủ ý như vậy, ở giữa không thể thiếu Kỳ Lương Tần châm ngòi thổi gió. Đàm Thanh Thanh cũng thực nguyện ý, cô nương ngốc này bị bề ngoài thanh thuần của thanh mai trúc mã từ nhỏ lừa, không biết người này bề ngoài có bao nhiêu thanh thuần, thì bên trong có bao nhiêu đĩ điếm. Huống chi cô ta thật sự rất gấp, cô ta không phải có thể thường xuyên gặp được loại phú nhị đại có tiền lại còn si tình yêu cô ta như Nghiêm Tùng Vĩ, còn Nghiêm Tùng Vĩ thì lại có thể dễ dàng kết bạn với mỹ nữ càng xinh đẹp càng gợi cảm càng trẻ tuổi hơn cô ta. Năm nay cô ta đã hai mươi hai tuổi, Nghiêm lão thái thái không đồng ý hôn sự của cô ta và Nghiêm Tùng Vĩ, cô ta có thể chờ, nhưng cô ta không chờ được mấy năm, cô ta phải mau chóng kết hôn với Nghiêm Tùng Vĩ mới có thể an tâm. Cái chuyện tốt "đánh một pháo liền chống đỡ cho cô ta nhảy nhót đến mệt chết mệt sống nhảy nhót cả năm", cô ta chết cũng không thể bỏ qua.

Sau khi ba người thương nghị xong, Kỳ Lương Tần liền lấy giấy chứng nhận với Nghiêm Tùng Vĩ.

Kỳ Lương Tần rốt cuộc như nguyện, chiếm được món tiền mà có khả năng y làm công cả đời cũng không kiếm được, cũng thuận lý thành chương mà kẹp giữa hai người. Y phải thay Nghiêm Tùng Vĩ chu toàn, nói tốt, ngẫu nhiên thay hắn nói dối, cũng phải thay Đàm Thanh Thanh giám thị Nghiêm Tùng Vĩ.

Cho nên cậu vừa mới đi vào, di động liền chấn động một cái, móc ra nhìn thoáng qua, quả nhiên là Đàm Thanh Thanh gửi tới: "Cậu thật sự ở bệnh viện với Tùng Vĩ sao?"

Cậu cười cười, hồi âm nói: "Thật sự."

"Di động có thể làm cơm ăn hả?" Nghiêm lão thái thái bỗng nhiên nhìn chằm chằm cậu, sắc mặt không vui nói: "Suốt ngày chỉ biết chơi di động. Con gọi cậu ta tới làm gì con nói xem, " bà ngược lại bắt đầu oán

giận Nghiêm Tùng Vĩ: "Con xem con tìm cái người thế nào kìa."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng nhét di động vào trong túi, bắt đầu thu xếp bố trí bàn ăn. Bên kia Nghiêm Bách Tông đã đỡ Nghiêm lão thái thái xuống giường, kỳ thật lão thái thái này không có bệnh gì, bà nói bà giận đến choáng váng, đơn giản là muốn hạ uy phong của chồng chồng lão nhị thôi. Lão thái thái ngồi một bên, Nghiêm Bách Tông ngồi một bên, Kỳ Lương Tần tự nhiên ngồi cùng Nghiêm Tùng Vĩ, bọn họ là hai vợ chồng.

Kỳ Lương Tần lòng đầy khẩn trương, tim đập nhanh không chịu được.

Bởi vì đây là một chương rất quan trọng trong Phan Kim Liên phiên bản nam , là lần đầu tiên Kỳ Lương Tần chính thức khiêu khích Nghiêm Bách Tông, cậu phải ở dưới bàn ăn, nhẹ nhàng cọ chân Nghiêm Bách Tông.

Trước đây lúc xem, cậu đặc biệt thích đoạn này, nhưng mà hiện giờ chính mình thành Kỳ Lương Tần, cậu lại cảm thấy có chút không hợp lý, quá nhanh. Xem ra tác giả đích thật là xem Kỳ Lương Tần thành đãng phu mà đắp nặn, lúc này mới vừa gặp mặt anh chồng đã chọc ghẹo, xuân tâm một khi tràn ra, thật sự là như lũ xuân một phát không thể vãn hồi.

Tuy rằng không hợp lý, nhưng cậu vẫn không thể không làm. Nhớ tới trước khi ra cửa cậu vốn định không đi theo nội dung truyện, thân thể lập tức sinh ra thống khổ gần như xé rách, đi theo nội dung phát triển truyện đã có, không được thay đổi nội dung đã có, hẳn là quy tắc mà cậu nhất định phải tuân theo. Nếu là xuyên thư, vậy hiện giờ cậu tiến vào chính là một thế giới đã định, vừa có thiết lập bối cảnh đặc thù, cũng có lộ tuyến nhân vật đã định, không thì nếu xuyên vào nhân vật chính có thể tùy ý làm bậy, vậy liền có nghĩa là nhân vật chính đã phát sinh biến hóa, nhân vật chính không đi theo phát triển câu chuyện đã có nữa, mà là một câu chuyện mới, vậy thì tiểu thuyết gốc còn tồn tại sao? Nếu tiểu thuyết gốc không tồn tại, thì nhân vật này lại là từ chỗ nào tới.

Cho nên không đi theo nội dung đã có, cũng chính là câu chuyện hỏng mất, tiểu thuyết này cũng chính là không tồn tại, nhân vật cũng không tồn tại, ý nghĩa nhân vật biến mất, cũng chính là nhân vật chính tử vong.

Xem ra cậu ít nhất phải đi theo nội dung truyện tám mươi chương, mới có thể tự do.

Trong tiểu thuyết viết lúc này Kỳ Lương Tần trêu chọc đến mức chính mình cứng lên. Trong lòng cậu nghĩ, cậu theo nội dung truyện mà chọc ghẹo là được, về phần có cứng hay không, cái này không thể cưỡng cầu đi. Cậu rất khẩn trương, phỏng chừng không cứng nổi đâu.

Cậu đang nghĩ vậy, Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên nhích người qua hỏi: "Mặt em hình như có chút hồng."

Cậu sửng sốt một chút, Nghiêm Tùng Vĩ liền hôn "bẹp" trên mặt cậu một hơi. Ai biết Kỳ Lương Tần kinh hãi, một tay đẩy Nghiêm Tùng Vĩ ra, Nghiêm Tùng Vĩ không nghĩ tới cậu sẽ phản ứng lớn như vậy, trực tiếp cả người cả ghế ngã trên mặt đất.

Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Bách Tông đều giật mình nhìn hắn. Nghiêm Tùng Vĩ đứng lên: "Em làm gì vậy."

"Tôi…" Đây đích thật là cậu sai, Nghiêm Tùng Vĩ hôn cậu, cũng không phải có tâm tư gì với cậu, đây là quy tắc thông thường trong hợp đồng hôn nhân, nếu làm bộ kết hôn, ở trước mặt người nhà cũng phải có bộ dạng kết hôn. Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết cũng thường xuyên cố ý anh anh em em. Đây là cho Nghiêm lão thái thái nhìn.

"Xin lỗi, anh không sao chứ… Tôi mới vừa thất thần một chút, hoảng sợ." Cậu nhanh chóng nâng ghế dậy, Nghiêm Tùng Vĩ có chút chột dạ nhìn nhìn anh trai và mẹ hắn một cái, Nghiêm lão thái thái quay đầu kéo ra khóe miệng với Nghiêm Bách Tông, bộ dạnh "con nhìn xem thằng em trai con gây thất vọng bao nhiêu kìa".

Trên mặt Nghiêm Bách Tông lộ ra nụ cười thật nhạt, phỏng chừng là không muốn mẹ mình nhìn không cao hứng, vì thế nói: "Lão nhị, lúc ăn cơm thành thật chút."

Nghiêm Tùng Vĩ mới vừa rồi bị một góc băng ghế đập vào, rất đau, nhưng mà hắn không dám nói, đành phải chịu đựng, quay đầu hung hăng liếc Kỳ Lương Tần một cái. Kỳ Lương Tần đứng lên múc canh, ai biết lại bị Nghiêm Tùng Vĩ một phen đoạt lấy thìa: "Để tôi!"

Cái đó và nội dung truyện có chút không giống, trong nội dung truyện là cậu múc canh, lúc đưa cho Nghiêm Bách Tông, tay hai người phát sinh đụng chạm, tiểu thuyết vô cùng cụ thể mà viết ra cái loại xuân tình nhộn nhạo giống như bị chạm điện này. Cậu đột nhiên lại là một trận khó chịu và mê man, nghĩ thầm rằng đây cũng không phải là cậu sai, nhưng vừa rồi cậu đẩy Nghiêm Tùng Vĩ ra mới dẫn đến nơi này xuất hiện lệch lạc, chút trừng phạt này quả thật cũng nên do cậu thừa nhận.

"Của em." Nghiêm Tùng Vĩ đưa một chén canh cho cậu.

"Cám ơn." Kỳ Lương Tần nhìn một tầng váng dầu nổi trên mặt canh, trong lòng nghĩ cậu còn cần cọ chân Nghiêm Bách Tông không.

Bởi vì dựa theo nội dung truyện phát triển, Kỳ Lương Tần cọ chân Nghiêm Bách Tông hoàn toàn có chút cảm giác ái muội không rõ, không tính là khiêu khích thực rõ ràng, bởi vì một khắc trước y còn đang cùng Nghiêm Tùng Vĩ tình chàng ý thiếp, mặc dù y cọ chân Nghiêm Bách Tông, có khả năng Nghiêm Bách Tông cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng mà hiện giờ thì sao, chồng mình hôn mình một cái, mình một phát đẩy hắn té xuống đất, chẳng lẽ ngay sau đó liền phải sóng mắt nhộn nhạo muốn nói còn ngại mà đi cọ chân anh chồng à?

Này… Này hợp lý sao… Đây quả thực là Phan Kim Liên bản thăng cấp á.

Chỉ là cái loại cảm giác khó chịu còn hơn cả chết trước khi ra cửa hôm nay khiến tim cậu đập nhanh sợ hãi, cậu an ủi mình: "Mình là Phan Kim Liên, mình là Phan Kim Liên, chịu qua tám mươi chương, mình liền tự do, không biết xấu hổ không phải mình…"

Vì thế cậu cầm lấy thìa, múc một thìa canh.

Canh là canh nóng, vẫn như cũ có chút nóng, rất thơm thuần, đầu lưỡi cậu dễ chịu, cậu cúi đầu, dường như đang nhấm nháp ngụm canh thơm ngon. Nghiêm Bách Tông đối diện thấy được lỗ tai trắng trắng của cậu lại trở nên đỏ bừng, trong lòng nghĩ, lỗ tai người này thật sự là dễ dàng sung huyết, bất quá chỉ là uống canh nóng, cũng có thể hồng lên.

Mà ngay khi màu đỏ ửng trên lỗ tai kia lan tràn đến gương mặt, hắn đột nhiên cảm giác được có một thứ cọ đến cẳng chân mình, run run, dường như đang run rẩy.

Hết chương 4

5. Chương 5

Nghiêm Bách Tông lập tức nhìn về phía Kỳ Lương Tần, một người trong lúc vô tình đụng vào bạn, hay là có tâm muốn cọ bạn, khác biệt ở giữa thật sự rất rõ ràng.

Hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần cúi đầu, lỗ tai đỏ bừng, ngón tay trắng nõn gầy yếu, nắm thìa, chút có chút không khuấy bát canh nổi váng dầu, sau đó cái chân kia nhẹ nhàng rút đi, Kỳ Lương Tần quay đầu nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Canh này ăn ngon."

Giọng nói lộ ra mất tiếng, giống như tình cảm mãnh liệt qua đi thuỷ triều xuống.

"Bằng không sao ông chủ tiệm này lại trâu bò như vậy, không nhận giao bên ngoài, ai đến đều phải xếp hàng, mẹ, cái này đại bổ, mẹ ăn nhiều chút."

Ai biết Nghiêm lão thái thái cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu đại bổ, con liền uống nhiều chút, ta thấy con còn cần bổ hơn cả ta đó, đôi mắt đều đen rồi, hai người các con cũng kiềm chế chút, lúc trẻ tuổi chỉ biết vùi đầu làm, già rồi mới biết được chỗ tốt của việc khắc chế."

Kỳ Lương Tần vừa nghe liền xấu hổ không chịu được, Nghiêm Tùng Vĩ lại cười há há không ngừng.

Nghiêm lão thái thái quay đầu hỏi Nghiêm Bách Tông: "Vợ con thế nào, sao không cùng về theo?"

"Cô ấy bận, không thoát thân được."

Nghiêm lão thái thái lại cười lạnh: "Bận bận bận, giống như khắp thiên hạ chỉ có mình cô ta bận, không phải chỉ là giảng viên đại học sao, ta thấy giảng viên đại học người ta thật thanh nhàn, nhưng cô ta cả ngày bận cái gì vậy, bận nhiều năm như thế, cũng không thấy cô ta bận ra một đứa con. Bình thường ngày lễ ngày tết điện thoại cũng không nhớ gọi một cú, mẹ chồng nằm viện, cũng không trở về liếc nhìn một cái?"

"Mẹ, chị dâu con không trở về, còn không phải bởi vì mẹ luôn cho chị ấy nhìn sắc mặt à, nếu chị ấy về, lại phải nghe mẹ lải nhải. Cả ngày nói người ta là gà mái không đẻ trứng, ai mà không buồn bực chứ."

"Lão nhị." Nghiêm Bách Tông trầm giọng nói: "Nói gì vậy."

Nghiêm Tùng Vĩ chép miệng một cái: "Coi như em phóng thí đi."

"Anh." Khuỷu tay Kỳ Lương Tần đụng hắn một chút: "Ăn cơm kìa, nói cái gì mà thí."

Nghiêm Tùng Vĩ muốn cười, lại nhịn được. Giọng Nghiêm lão thái thái hơi có chút ủy khuất nói: "Một đám đều không khiến ta bớt lo."

Kỳ thật đối với hôn nhân của Nghiêm Bách Tông, Kỳ Lương Tần cũng rất ngạc nhiên.

Nghiêm Bách Tông đã ba mươi tuổi, đương nhiên không có khả năng vẫn là một tờ giấy trắng. Khi hắn hai mươi hai tuổi liền kết hôn, vợ là thanh mai trúc mã Thẩm Hoà, nhưng hàng năm ở nước ngoài. Có khả năng là bút lực của Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh không đủ để miêu tả nhiều nhân vật như vậy, cũng có khả năng là hắn cảm thấy bà xã của Nghiêm Bách Tông rất vướng bận, không tiện cho Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông thông đồng, cũng có khả năng là muốn để lại đại chiêu ở phía sau, tóm lại người phụ nữ này chỉ có vài nét bút ít ỏi trong truyện, cậu chỉ biết đại khái hai tin tức: thứ nhất, Thẩm Hoà không xinh đẹp, nhưng mà rất có học vấn, thứ hai, cô ta và Nghiêm Bách Tông lập gia đình tám năm, nhưng vẫn luôn không có con.

Không phải không thể sinh, là không dám. Thẩm Hoà có bệnh tim rất nghiêm trọng, đừng nói sinh con, dù là sinh hoạt tình dục cũng thực khắc chế, hai người bắt đầu từ lần đầu tiên đã phải mang bao làm tốt phòng hộ, nhưng mà Nghiêm lão thái thái không biết.

Cho nên nói Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh nhẫn tâm, đem Nghiêm Bách Tông viết thành một đại mãnh công, lại ngay cả sinh hoạt tình dục hài hòa cũng không chịu cho người ta. Đây là chỗ khôn khéo của Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh.

Vì sao lại nói như vậy.

Song khiết* văn tự nhiên có cái tốt của song khiết văn, rất nhiều hủ nữ ngây thơ nghe nói công thụ không khiết đã cảm thấy thật đáng tiếc. Nhưng mà ăn ngay nói thật, làm xử nam công, lần đầu tiên còn có thể thành thạo khiến thụ chết đi sống lại thật sự có chút khoa trương, phần lớn nam nhân lần đầu tiên đều là khẩn trương, xấu hổ co quắp. Thẳng nam còn như thế, huống chi giữa đồng tính, muốn đi vào bộ phận sinh lý không nên tiến vào, khó khăn càng tăng một tầng. Nhưng mà làm cường công, độc giả làm sao có thể tiếp thu một công lần đầu tiên một giây đã xong lại còn vụng về chứ.

*Song khiết: cả công và thụ đều "sạch", chưa từng quan hệ với ai.

Cho nên Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh lựa chọn một con đường điều hòa, đắp nặn ra Nghiêm Bách Tông, có kinh nghiệm, cam đoan mặc dù hắn ịch ịch ịch với Kỳ Lương Tần cũng có thể có lần đầu tiên sung sướng, phải biết là làm thụ, lần đầu tiên có thể sung sướng trải qua là một chuyện quan trọng cỡ nào, có thể giảm bớt nhiều ít đau đớn và bất an, nhưng giữa hắn và Thẩm Hoà lại không có tình yêu, thuần túy là thân cận kết hôn tự nhiên mà ở cùng một chỗ. Để khiến nam nhân này đã kết hôn rồi cũng bảo trì khát khao và cảm giác cấm dục, Thẩm Hoà liền thành nữ phụ pháo hôi, cô ta không sai biệt lắm là một người lãnh đạm, đầu óc chôn trong công việc, cùng Nghiêm Bách Tông trên cơ bản là vợ chồng hữu danh vô thực. Nhưng mà cả đời này Nghiêm Bách Tông cũng chỉ có một người phụ nữ là Thẩm Hoà, dù sau này hai người hiếm khi

có sinh hoạt vợ chồng, hắn cũng có thể bảo trì trung trinh, cũng không xằng bậy, khắc chế cẩn thận, nam nhân như vậy, thực hợp tâm ý Kỳ Lương Tần.

Lúc cậu còn trẻ, có khả năng thích cái loại công ăn chơi đàng điếm, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, khi gặp được người yêu định mệnh liền lập tức biến thành trung trinh không chuyển này, nên cậu thích xem loại tiểu thuyết tổng tài bá đạo đột nhiên rơi vào ái tình, chỉ là sau này tuổi dần dần lớn, qua hai mươi tám tuổi, cậu mới ý thức được giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cậu càng thưởng thức cái loại nam nhân sinh ra đã không loạn, có trách nhiệm đáng tin cậy, huống chi cái loại nam nhân theo khuôn phép cũ này lại ý loạn tình mê vì mình, mới càng có cảm giác thỏa mãn.

Cho nên cậu thích xem Phan Kim Liên phiên bản nam , bởi vì nơi này có Nghiêm Bách Tông, là loại hình cậu thích, hơn nữa cậu vẫn luôn xấu hổ mà lại ác liệt chờ mong lần đầu tiên Nghiêm Bách Tông trải qua tình ái không theo khuôn phép là phát sinh với Kỳ Lương Tần, đó cũng là lần đầu tiên rất quan trọng trong đời người, hơn nữa tác giả Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh nhiều lần đề cập đến để hấp dẫn ánh mắt, quả thực câu lên khẩu vị của cậu.

Ai có thể ngờ được tác giả lại vứt hố!! (ý là tác giả truyện nhiều lần nhắc tới việc sau này khi hai nhân vật chính thành đôi để hút ánh mắt độc giả, nhưng kết quả còn chưa viết tới chỗ thành đôi thì tác giả đã bỏ hố)

Quyến rũ một người đã có vợ, càng kích thích, cũng càng thể hiện ra bản chất Phan Kim Liên trên người Kỳ Lương Tần, mà Nghiêm Bách Tông ngồi trong lòng mà vẫn không loạn*, càng làm cho hắn tràn ngập mỹ cảm cấm dục, hắn là nam nhân có trách nhiệm, không vì sắc đẹp và dục vọng mà rục rịch, trong xã hội hiện giờ, nam nhân như vậy có bao nhiêu hiếm có.

*Chỗ này bắt nguồn từ điển cố Liễu Hạ Huệ vì cứu một người phụ nữ bị cảm lạnh mà ôm vào lòng cho cô ta hết lạnh, nhưng trong lòng không hề có tà tâm, dùng để nói về chính nhân quân tử.

Nhưng mà có phải chính bởi vì Nghiêm Bách Tông là nam nhân như vậy, cho nên đã định trước cuối cùng Kỳ Lương Tần không đạt được gì hay không?

Chung quy là nghiệt duyên.

Cậu vừa ăn cơm, vừa tưởng tượng phong phú mà nghĩ một ít chuyện, ánh mắt chuyển qua ngoài cửa sổ sát đất, ngẩn ra, bật thốt lên nói: "Mưa lại rơi rồi."

Lúc này đây không phải chỉ là mưa nhỏ tí ta tí tách, trời mưa rất lớn, bị gió cuốn đánh lên cửa sổ thủy tinh, phát ra tiếng vang lạch cạch lạch cạch, chỉ chốc lát sau trên thủy tinh chính là một tầng nước, một mảnh mơ hồ. Ăn cơm xong, hai anh em Nghiêm thị đều phải đi, Nghiêm Tùng Vĩ bảo Kỳ Lương Tần ở lại: "Em về nhà cũng không có việc gì, ở đây với mẹ."

"Ta không có phúc khí này, " Nghiêm lão thái thái nói: "Ta còn muốn sống lâu thêm hai năm, nhìn thấy cậu ta ta liền nổi giận."

Kỳ Lương Tần có chút ngượng ngùng, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Vậy được rồi."

Ba người từ trong phòng bệnh đi ra, người mời chăm sóc liền đi vào. Ba người ra khỏi bệnh viện, nhìn bên ngoài mưa như trút nước, di động của Nghiêm Tùng Vĩ vang lên một chút, hắn ta móc ra nhìn thoáng qua, giương mắt nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, khóe miệng không giấu được ý cười.

Không cần phải nói, là Đàm Thanh Thanh gửi tin nhắn, phỏng chừng là chờ sốt ruột.

"Đang nghĩ hai người đều về nhà, em cứ ngồi xe anh cả trở về đi. Mưa lớn như thế, gọi xe cũng không tiện." Giọng điệu Nghiêm Tùng Vĩ thực quan tâm cậu.

Kỳ Lương Tần là một người không thích phiền toái người khác, nếu như là bản thân cậu, phỏng chừng cậu sẽ nhanh chóng xua tay nói không cần không cần, nhưng mà làm sao được chứ, trong nội dung tiểu thuyết chính là Kỳ Lương Tần ngồi xe Nghiêm Bách Tông trở về nhà, một đường phát sinh một loạt chuyện khiến người ta siết chặt khăn tay. Vì thế cậu dùng một đôi con ngươi tựa như ướt mưa nhìn về phía Nghiêm Bách Tông, cố ý chớp hàng mi chữ bát (chữ bát). Cậu cảm thấy giờ phút này vẻ mặt cậu hẳn là có chút làm ra vẻ, sống động ra một tên ẻo lả.

Nghiêm Bách Tông đương nhiên không có biện pháp cự tuyệt, chỉ nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Vậy còn cậu."

“Em kêu xe.”

Xe đỗ ở bên ngoài, chạy từ nơi này tới, lúc vào trong xe trên người hai người đều có chút ướt. Nghiêm Bách Tông kéo một tờ giấy cho cậu, Kỳ Lương Tần vừa nói lời cảm tạ vừa xoa xoa mưa trên mặt.

Nhưng mà cậu không chỉ muốn lau mặt, cậu còn phải kéo áo ra lau cổ.

Đoạn này trong tiểu thuyết Kỳ Lương Tần vô cùng xuân ý dạt dào. Cậu cởi nút cổ áo, ngửa cổ lên, khăn tay từ cằm cậu di chuyển đến hầu kết, sau đó lau xương quai xanh. Rốt cuộc thì cậu vẫn có liêm sỉ hơn Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết, cậu lau tương đối nam tính, vội vàng, khăn tay dính ướt hơn phân nửa, cậu nắm ở trong tay, bắt đầu rung chân.

Lúc cậu kích động thực dễ dàng rung chân, tật xấu này bị mẹ cậu nói qua rất nhiều lần, nói rung chân không lễ phép, mấy năm này cậu đã hết sức ức chế, không nghĩ rằng đến giờ phút này lại rung lên. Cậu dùng dư quang ánh mắt nhìn Nghiêm Bách Tông ở ghế lái, Nghiêm Bách Tông cởi áo khoác ẩm ướt, chỉ còn lại một cái sơ mi trắng ở bên trong.

Áo sơ mi kia cũng có chút ướt, có nhiều chỗ dán trên lưng hắn, mơ hồ lộ ra làn da màu tiểu mạch bên trong. Nam nhân mặc quần áo lộ gầy cởi quần áo lộ thịt này, lúc chỉ mặc áo sơ mi trắng, bả vai có vẻ càng dày rộng rắn chắc, trên mặt bị mưa làm ướt nhẹp, cằm và trên môi còn mang theo bọt nước, Kỳ Lương Tần giống như ngửi được một làn hơi thở, hơi thở thuộc về Nghiêm Bách Tông, thân sĩ, giống đực, thơm ngọt, áp lực, hơi thở này hấp dẫn cậu, hình như là áo sơ mi ẩm ướt đã bị nhiệt độ cơ thể hơ nóng, hơi thở kia che trời lấp đất mà tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp, mỗi một luồng không khí cậu hô hấp, đều là mùi vị của Nghiêm Bách Tông.

Dựa theo nội dung phát triển của tiểu thuyết, Kỳ Lương Tần khó nhịn xuân tâm, nhiệt tình giúp Nghiêm Bách Tông lau bọt nước trên người.

6. Chương 6

Kỳ Lương Tần hít sâu một hơi, cười cười với Nghiêm Bách Tông, sau đó không chờ Nghiêm Bách Tông kịp phản ứng, đã cầm khăn tay lau lên: “Anh xem anh cũng ướt kìa, đều… đều là nước.”

Tay cậu đụng đến mặt Nghiêm Bách Tông, cảm giác chính là một mảnh bóng loáng, Nghiêm Bách Tông giống như có chút kinh hãi, nhất thời lại không động đậy, sau đó liền vươn tay muốn bắt lấy cái khăn trong tay cậu: “Tôi tự mình làm.”

Kỳ Lương Tần lắp bắp nói: “Không… không, tôi giúp anh.”

“Tôi tự mình làm.”

Vẻ mặt Kỳ Lương Tần đỏ bừng, bởi vì quá gấp, lau liền rất dùng sức, Nghiêm Bách Tông nhíu mày, một phen đè tay cậu xuống, khí lực lại lớn như vậy, niết cậu đau đến lập tức thành thật.

“Tôi tự mình làm.” Cuối cùng Nghiêm Bách Tông lên giọng, giọng điệu hiển nhiên có chút tức giận.

“Tôi… tôi cũng không muốn như vậy…” Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng nhìn Nghiêm Bách Tông.

Kỳ thật cậu muốn nói cậu đều là bị bắt liêu công, bản thân cậu là một người thật rụt rè bảo thủ! Đây… Đây đều là vì hoàn thành nhiệm vụ, không thể không bán tao… (bán tao: giống như bán manh, nhưng “tao” là lẳng lơ, dâm đãng)

Nhưng mà lời này nghe vào trong lỗ tai Nghiêm Bách Tông lại không phải như vậy.

Không muốn như vậy, vì sao còn muốn như vậy?

“Nếu cậu đã kết hôn với lão nhị, vẫn là giữ chút khoảng cách với tôi mới tốt.”

Những lời này nếu dùng lời kịch trong truyện Phan Kim Liên truyền thống mà nói, chính là, chị dâu, xin tự trọng.

Kỳ Lương Tần xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, nhanh chóng ngồi trở lại vị trí, thở dốc ngồi ở nơi đó một hồi, đột nhiên mở cửa xe, lại bị Nghiêm Bách Tông kéo cánh tay lại: "Cậu muốn làm gì?"

Cậu muốn xuống xe chạy trốn, vầy cũng quá xấu hổ đi, con người cậu sợ nhất chính là xấu hổ, huống chi cái sự xấu hổ này còn bởi vì cậu không biết xấu hổ.

Chỉ có điều cậu… cậu không thể xuống xe chạy trốn, bởi vì dựa theo nội dung truyện, hai người "trầm mặc đi một đường, tương đối im lặng."

Cậu phải ngồi xe Nghiêm Bách Tông về nhà.

Vì thế cậu an vị trở lại ghế ngồi, Nghiêm Bách Tông buông cậu ra, lại nhìn thấy cổ tay Kỳ Lương Tần đều bị mình nắm đỏ một mảng lớn. Kỳ Lương Tần theo ánh mắt của hắn nhìn qua, nhanh chóng nâng cánh tay lên, xoa xoa cổ tay.

"Đau à?"

"Không đau."

"Vừa rồi…" Nghiêm Bách Tông nói: "Tôi có hơi phản ứng quá mức, xin lỗi cậu. Cậu đừng chê cười, chủ yếu là… tôi không nghĩ rằng lão nhị lại thích nam, cưới một nam nhân, có khả năng trong tiềm thức vẫn xem cậu là vợ của em trai, cho nên ít nhiều có chút không được tự nhiên, nghĩ hơi nhiều…"

"Ừm." Kỳ Lương Tần cúi đầu, lỗ tai lại đỏ bừng, trong lòng nghĩ, anh không có nghĩ nhiều đâu, tôi chính là Phan Kim Liên không biết liêm sỉ muốn quyến rũ anh đó.

Biết sao được, dù vừa rồi Nghiêm Bách Tông nắm cổ tay cậu nắm đến phát đau, trong một khoảnh khắc cậu vẫn nghĩ, a, thật nam nhân, a, khí lực thật lớn.

Cậu thế mà lại là một M, bản thân cậu cũng không biết!

Quả nhiên giống như trong tiểu thuyết miêu tả, bọn họ một đường không nói lời nào, Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhưng mà cửa sổ ướt mưa, một mảnh mơ hồ, cậu đành phải quay đầu nhìn về phía trước, khô nóng trên người giống như không cách nào tán đi, ngay cả hô hấp cũng đều áp lực, trong lòng nghĩ đoạn đường này sao lại dài như vậy.

Lúc sắp đến nhà, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên mở miệng, hỏi: "Cậu bao nhiêu rồi?"

"Hai mươi."

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, đem xe đỗ trong ga ra, nói: "Thật trẻ tuổi."

Không chỉ mình hắn cảm khái như vậy, mà ngay cả Kỳ Lương Tần cũng cảm khái như vậy. Hai mươi tuổi, thật trẻ tuổi, thanh xuân dào dạt, cái tuổi sung túc đến mức nhéo một chút cũng có thể tích ra nước. Bản thân cậu lúc hai mươi tuổi, vừa mới ý thức được mình thích nam nhân, trải qua cuộc sống đại học bình thường nhất, hao phí hết thanh xuân của mình. Cậu cảm thấy nhân sinh quý giá nhất không phải tình yêu, tiền tài, mà là thanh xuân. Sau khi cậu biến thành lão nam nhân, mới hiểu ra điều đó. Giống như trời cao thương cậu sống uổng thanh xuân, nên cho cậu cơ hội trải qua thêm một lần.

Sau khi về đến nhà, cậu và Nghiêm Bách Tông đổi giày ở chỗ huyền quan, lúc Nghiêm Bách Tông nhấc chân, Kỳ Lương Tần nhìn thấy trên đôi tất màu đen của hắn lộ ra một đoạn cẳng chân, phía trên có lông chân mềm mại. Cậu cảm thấy hết thảy của Nghiêm Bách Tông đều thực xinh đẹp, bàn chân và cẳng chân của hắn đều thực gợi cảm, cậu cũng không có nghiện chân, nhưng nếu muốn cậu quỳ dưới đất liếm chân Nghiêm Bách Tông, dường như cậu cũng nguyện ý. Cậu vì cái suy nghĩ dơ bẩn lại bí ẩn đột nhiên nhảy ra này mà cảm thấy mất thể diện, cuống quít cúi đầu đổi giày. Cậu phân không rõ đây là dục vọng thuộc về cậu, hay là dục vọng thuộc về Kỳ Lương Tần, bởi vì Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết đã từng làm một hồi mộng xuân, trong mộng y không hề có tôn nghiêm mà ôm chân Nghiêm Bách Tông, cầu hắn thao y một lần.

Dì Xuân từ phòng bếp đi ra, Nghiêm Bách Tông chào hỏi dì: "Nấu canh ạ?"

Dì Xuân cười nói: "Dì nấu cho mẹ con, để bà ấy bổ thân thể, đợi lát nữa đưa qua cho bà ấy."

"Bà ấy ăn cơm trưa rồi, cũng là mua canh, phỏng chừng ăn không được."

Trên mặt ẩm thực Nghiêm lão thái thái vô cùng chú ý, cho tới bây giờ đều là no tám phần, tuyệt đối không ăn nhiều, cho nên dù bà đã lớn tuổi, dáng người lại vẫn duy trì thật tốt, thực gầy yếu.

Dì Xuân có chút ngơ ngác: "Hôm nay sao lại ăn sớm như vậy."

"Hôm nay con với lão nhị thăm bà ấy, lão nhị chưa ăn sáng, liền cùng nhau ăn cơm trưa. Nấu canh gì vậy ạ?"

"Canh gà ác hải sâm nấm đông cô, nấu cho tới trưa."

"Vậy múc cho con một bát đi." Nghiêm Bách Tông nói xong quay đầu lại nhìn Kỳ Lương Tần: "Cậu muốn không?"

"Muốn." Kỳ Lương Tần không cần nghĩ ngợi nói.

"Tốt tốt tốt." Dì Xuân thật cao hứng, lão thái thái không uống canh còn dư, chính dì một mình cũng uống không được bao nhiêu, đổ đi thật sự có chút đáng tiếc: "Dì liền đi múc cho hai đứa."

Trong canh nấu xương cá, còn bỏ mứt táo, có chút vị ngọt, Kỳ Lương Tần cũng không thích, nhưng cậu vẫn ăn hết một bát, lau miệng nói: "Con không thể ăn nữa, con phải giảm béo, con quá sáu mươi ký rồi."

Dì Xuân cười nói: "Kỳ tiên sinh, cậu đâu cần giảm béo."

Kỳ Lương Tần mới ý thức được mình đã quên nhân vật của mình. Bây giờ cậu là Kỳ Lương Tần, thân cao 1m78, phỏng chừng chỉ có 55 ký, thật sự không tính là béo, rất cân xứng. Cậu không còn là lão nam nhân chiều cao không cao, thể trọng lại không nhẹ trước đây.

Cậu nói không nên lời là vui sướng hay là thương cảm, chỉ nói với dì Xuân: "Dì không cần khách khí như thế, gọi con là tiểu Kỳ là được."

Nói xong câu đó bản mặt già nua của cậu liền đỏ lên, chỉ là cậu thật sự thích người khác kêu cậu là tiểu Kỳ, tiểu Kỳ tiểu Kỳ, cảm giác cậu thật sự nhỏ lại, cậu đã từng có một đồng nghiệp, có hôm cơm nước xong, cũng không biết là hắn muốn lôi kéo làm quen với cậu hay là muốn thế nào, lại mở miệng gọi: "Lão Kỳ, có đi xem phim không?"

Cậu giận một tuần không cho người nọ sắc mặt hoà nhã. Cậu còn chưa từng yêu đương, cậu không tiếp thu được sự thật là mình đã già đi. Cậu bi ai, không chịu đối mặt hiện thực, chỉ mỗi ngày sống trong tiểu thuyết, khát vọng có một ngày có một anh hùng cái thế đến cứu vớt cậu, cho cậu tình yêu. Cậu vô số lần thề, nếu cậu có thể gặp được người như vậy, cậu nhất định thật lòng thật dạ mà tốt với hắn, trả lại hắn gấp ngàn gấp trăm lần, nam nhân giải cứu cậu ra từ trong cuộc sống cô độc, đáng để cậu cảm kích cúng bái cả đời.

Dì Xuân nghe cậu nói xong, mím môi cười cười, bộ dạng rất là cao hứng: "Vậy được, về sau dì liền kêu con là tiểu Kỳ, dì cũng thấy kêu Kỳ tiên sinh quái quái, đều là người một nhà."

Dì Xuân là bảo mẫu Nghiêm gia, nhưng có quan hệ vô cùng tốt với người Nghiêm gia, hai anh em Nghiêm thị đều kêu dì là dì Xuân, dì cũng đều gọi thẳng tên hai anh em. Nhưng dì cũng là người thông minh, cũng không có thật sự cho mình là chủ nhân cái nhà này, không được chủ nhân đồng ý, dì tuyệt đối sẽ không kêu loạn, cái xưng hô Kỳ tiên sinh này, dì cũng là đoán từ thái độ của hai người lão thái thái và Nghiêm Tùng Vĩ mà gọi.

Kỳ Lương Tần cười cười đứng lên, muốn đem bát đến phòng bếp, dì Xuân nhanh chóng tới đón lấy: "Đưa dì là được, trở về nghỉ ngơi đi."

"Cám ơn." Cậu phỏng chừng dì Xuân có chút thụ sủng nhược kinh, bởi vì trong tiểu thuyết tuy rằng dì Xuân lên sân khấu rất ít, nhưng mà thái độ của Kỳ Lương Tần đối với dì rất rõ ràng, chính là xem dì như người ở. Dì Xuân quả nhiên sửng sốt một chút, nói: "Nếu con cảm thấy hợp khẩu vị, về sau dì còn nấu cho con ăn… tiểu Kỳ."

Dì kêu một tiếng, tự mình che miệng cười đi vào phòng bếp, ngược lại khiến Kỳ Lương Tần có chút ngại ngùng. Bên kia Nghiêm Bách Tông cũng ăn xong đứng lên, nói: "Nếu không tôi cũng gọi cậu như vậy đi."

Kỳ Lương Tần quay đầu lại, chỉ thấy Nghiêm Bách Tông giống như lầm bầm lầu bầu, nói: "Tiểu Kỳ…"

Lần đầu tiên Kỳ Lương Tần cảm thấy hai chữ "tiểu Kỳ" dễ nghe như vậy. Cậu sống gần ba mươi năm, trong lúc đó có vô số người từng gọi cậu là tiểu Kỳ, người thân, bạn bè, bạn học, đồng nghiệp, cậu vô số lần nghe qua hai chữ này, lại cũng không thể sánh với Nghiêm Bách Tông.

Cậu khác với Kỳ Lương Tần, tên khác nhau, tướng mạo khác nhau, thân thể khác nhau, tính cách khác nhau, bối cảnh cũng khác nhau, cái chung duy nhất chính là dòng họ. Người khác gọi cậu là tiểu Kỳ, cậu mới cảm thấy cậu vẫn là chính mình, không phải Kỳ Lương Tần, người khác là đang gọi cậu.

Giống như cách hai thế giới, nam nhân cậu yêu nhất trong truyện, xuyên qua hai thế giới, đang gọi tên của cậu.

Hết chương 6

7. Chương 7

Một đường này cậu đều buộc chặt, mệt không chịu được, đến phòng liền nằm lên giường, cậu nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, bởi vì là ban ngày, tình hình căn phòng đối diện liền nhìn không rõ ràng như vậy. Bên ngoài vẫn đổ mưa, cách màn mưa thì lại càng cái gì cũng không thấy rõ lắm.

Cậu nằm nhìn một hồi, lại cứ như vậy ngủ mất, chờ đến khi tỉnh lại, đã là trời đất tối tăm. Cậu mới vừa ngồi dậy, liền truyền đến tiếng đập cửa, là dì Xuân: "Tiểu Kỳ, nên ăn cơm chiều rồi."

Kỳ Lương Tần đáp lời, mở đèn lên soi soi gương, phát hiện tóc của mình lại vểnh lên, đè thế nào cũng không đè xuống được, cậu nhanh chóng chạy đến toilet làm ẩm tóc, sau đó cầm lược chải chải.

Ở trước mặt Nghiêm Bách Tông vẫn phải chú ý hình tượng, không chỉ Nghiêm Bách Tông, ở trước mặt bất cứ một anh đẹp trai nào cậu cũng đều vô cùng chú ý hình tượng.

Cậu từ trong phòng đi ra, bên ngoài đã dọn xong đồ ăn, bên cạnh bàn lại không có một người, cậu quay đầu nhìn dì Xuân ở phòng bếp: "Chỉ có hai người chúng ta sao?"

Dì Xuân cười cười, nói: "Bách Tông buổi chiều đi ra ngoài, nói cơm chiều không trở lại ăn. Lát dì phải đi đưa canh cho lão thái thái, con tự ăn đi."

Trong lòng Kỳ Lương Tần buồn bã thất vọng. Kỳ thật Nghiêm Bách Tông không ở đây là chuyện tốt. Bởi vì dựa theo nội dung tiểu thuyết miêu tả, sau khi xảy ra sự kiện lau nước trong xe, chương tiếp theo chính là một tuần sau đó.

Kỳ Lương Tần nghĩ, một tuần này cậu phải làm cái gì đây. Tiểu thuyết không có cách nào toàn diện, một ngày hai mươi bốn giờ đều phải miêu tả, nhưng cậu thân là Kỳ Lương Tần, lại phải từng bước mà sống qua ngày. Một tuần này là thời gian thuộc về cậu, khả năng duy nhất cậu phải chú ý, chính là không được đánh vỡ tiết tấu phát triển nội dung truyện. Nói cách khác, một tuần này cậu và Nghiêm Bách Tông không thể phát sinh bất luận một chuyện gì có khả năng ảnh hưởng tới nội dung một tuần sau đó.

Cho nên may mà Nghiêm Bách Tông không ở đây, không thì mặc dù hắn ở đây, cậu cũng phải trốn tránh hắn một chút. Trước khi đến tuần sau, cậu không thể phát sinh bất luận tiếp xúc tứ chi hoặc tình cảm nào với Nghiêm Bách Tông nữa, để tránh đánh vỡ tính nối liền của nội dung truyện.

Đây là một tuần thực bình thường, làm gia đình chủ phu*, cả ngày Kỳ Lương Tần không có việc gì để làm, chỉ có mỗi ngày sáng sớm thức dậy vào bệnh viện "thỉnh an" Nghiêm lão thái thái, lão thái thái này rất kỳ quái, rõ ràng thực chán ghét cậu, nhìn thấy cậu sẽ không có sắc mặt hoà nhã, nhưng mà ngày nào cậu

không đến bệnh viện, bà liền lải nhải không dứt với Nghiêm Tùng Vĩ, nói cậu không hiểu quy củ, mẹ chồng nằm viện cũng không biết mỗi ngày tới xem.

*Gia đình chủ phu: vợ ra ngoài đi làm kiếm tiền, chồng ở nhà chăm con, nấu ăn, dọn dẹp…

Kỳ Lương Tần đến bệnh viện một chuyến chính là chịu một trận tra tấn, lại không dám chơi di động, chỉ đứng ở chỗ đó, đứng cả tiếng đồng hồ, chờ đến khi Nghiêm lão thái thái nói: "Cậu đi đi, đừng ở chỗ này."

Hôm nay lại có chút không giống, Kỳ Lương Tần cũng biết hôm nay có chút không giống, bởi vì dựa theo nội dung truyện phát triển, một ngày nào đó trước khi cậu và Nghiêm Bách Tông gặp lại, cô em chồng của cậu Nghiêm Viện trở về.

Cậu vẫn luôn thấp thỏm chờ đợi ngày hôm nay đến, kỳ thật cậu có hơi sợ Nghiêm Viện, bởi vì đây là cô em chồng thật khó chơi thường thấy trong kịch luân lý gia đình cẩu huyết, bởi vì là người trẻ tuổi, cô ta còn mạnh mẽ hào phóng hơn Nghiêm lão thái thái rất nhiều, khiến người ta thực khó chống đỡ.

Lúc này, cậu mới vừa đi tới cửa phòng bệnh, vừa muốn đẩy cửa đi vào, chợt nghe thấy giọng một người phụ nữ còn trẻ nói: "Anh hai con từ lúc trung học đã háo sắc không chịu được, khuê mật của con anh ấy đều cua, lúc nào lại đổi tính thích nam nhân, theo con thấy, anh ấy chính là chê mẹ ghét bỏ cô bạn gái múa thoát y của anh ấy, cố ý chọc giận mẹ đó."

"Chọc giận ta cũng phải có một mức độ, giấy chứng nhận hai người cũng lấy rồi "

"Thật sự lấy chứng nhận à?"

"Hộ khẩu cũng từ bản cũ nhà chúng ta dời ra ngoài rồi, cái tên bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa đó, ta thật sự là nuôi không nó mà."

Kỳ Lương Tần xấu hổ, nghĩ hai mẹ con người ta nói chuyện tri kỷ, cậu có cần chậm chậm rồi lại đi vào hay không, kết quả phía sau đột nhiên có người hô: "Anh đến thăm bệnh sao, đừng chắn cửa."

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn thấy y tá cầm quyển vở nhỏ, nhanh chóng đỏ mặt đẩy cửa đi vào, gọi một tiếng: "Mẹ."

Nghiêm Viện quay đầu nhìn cậu, từ trên xuống dưới đánh giá cậu một phen, hỏi: "Đây chính là chị dâu của con đó hả?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, y tá kia liếc nhìn cậu một cái, muốn cười nhưng dường như nhịn được. Có khả năng Nghiêm lão thái thái cũng thấy dọa người, liền vỗ vỗ tay Nghiêm Viện, lộ ra vài phần ý tứ trách cứ. Tuy rằng hôn nhân đồng tính hợp pháp, nam nam kết hôn không ít, nhưng chung quy là số ít, khác phái luyến vĩnh viễn là chủ lưu, cũ kỹ mà lại sĩ diện giống như Nghiêm lão thái thái, vẫn là cảm thấy dọa người.

Nghiêm Viện liền không nói gì nữa, Nghiêm lão thái thái không vui nói: "Tại sao cậu lại đến?"

"Con đến xem mẹ…" Kỳ Lương Tần chân tay luống cuống đứng sang một bên, y tá nhìn nhìn bình truyền dịch, nói vài câu "không có việc gì" "không thành vấn đề" linh tinh với Nghiêm Viện, cuối cùng dặn dò: "Chỉ cần giữ tâm tình thoải mái, đừng nóng giận, liền không có việc gì, rất nhanh có thể xuất viện."

Sau khi y tá đi rồi, Nghiêm Viện nói: "Mẹ nghe thấy được đi, y tá cũng nói rồi, bảo mẹ đừng nóng giận. Mẹ tức giận thân thể, còn không phải chính mình bị tội à."

"Ta cũng không phải muốn nổi giận, nhưng con nhìn hai thằng anh trai con kìa, còn có con… nào bảo ta bớt lo."

"Anh cả của con hình như hồi ở nước Mỹ, nói chị hai con bị bệnh."

"Bị bệnh, " Nghiêm lão thái thái cười lạnh một tiếng: "Cô ta ngược lại thực yếu ớt, ba ngày hai bận chạy vào bệnh viện."

"Anh hai con đâu, sao lại không tới?"

"Không phải là có người thay nó đến rồi đó sao, " Nghiêm lão thái thái nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Đến rồi lại cứ ở chỗ đó, giống như đầu gỗ vậy, cũng không biết nói một câu, ta nhớ rõ vài ngày trước đó cậu

không phải như vậy mà, miệng giống như lau mật vậy, như thế nào, ta chê cậu ồn, nói cậu hai câu, cậu liền ghi hận, không chịu nói à?"

"Không có không có, con… con cũng không biết nói cái gì, sợ quấy rầy mẹ nghỉ ngơi."

"Vậy cậu đừng đứng ở chỗ này, ra bên ngoài đi, để hai mẹ con chúng ta trò chuyện."

"Dạ."

"Thật sự là không có một chút mắt nhìn, phụ nữ chúng ta nói chuyện, một nam nhân như cậu đứng ở bên cạnh cũng không biết xấu hổ."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, lại nghe Nghiêm Viện cười nói: "Sao lại là bộ dạng này, con còn tưởng rằng là cái dạng hồ ly chứ, dáng vẻ rất thanh thuần nha, không nghĩ tới anh hai con lại đổi khẩu vị."

Sau đó chợt nghe thấy Nghiêm lão thái thái bộ dạng bất mãn nói: "Thanh thuần có ích lợi gì, còn không phải tiểu tao hóa cầu xin nam nhân ngủ với cậu ta à."

Kỳ Lương Tần mặt đỏ tai hồng, đi tới chỗ cửa sổ hành lang đứng lại. Lúc này là thời tiết cuối mùa xuân, trong không khí lưu động hơi thở ấm áp, mang theo một chút mùi nước sát trùng. Kéo cửa sổ ra một chút, lập tức có gió tràn vào, thổi lên tóc của cậu, phất qua trán cậu.

Trong lòng cậu nghĩ, cũng không biết Nghiêm Bách Tông lúc nào trở về. Mà cái gọi là một tuần sau đó, là cụ thể một tuần bảy ngày, hay là một thời gian ước chừng.

Tình cảm của con người thật sự là kỳ quái, có đôi khi biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn nhớ tới, giống như chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn qua một lần, trong lòng cũng rất cao hứng. Yêu thích của cậu đối với Nghiêm Bách Tông, tự nhiên không phải là một ngày hai ngày, trong hơn hai tháng cậu theo bộ truyện kia, cũng đã rơi vào thật sâu, thích cái người Nghiêm Bách Tông này, chờ nhìn thấy người thật, chỉ cảm thấy càng chân thật, cái loại lực hấp dẫn đó cũng càng chân thật, yêu thích của cậu dường như cũng theo đó mà chân thật lên.

Cuối xuân năm nay dường như mưa đặc biệt nhiều, qua hai ba ngày, lại bắt đầu đổ mưa. Nghiêm lão thái thái cũng trở về nhà, Nghiêm Viện từ chức, chuyên ở nhà cùng với bà. Điều này làm cho Nghiêm lão thái thái thật cao hứng, phụ nữ hả, dù chính bà có là nữ cường nhân, nhưng mà cũng hy vọng con gái nhỏ của mình có thể làm một thiên kim tiểu thư, cửa nhỏ không ra cổng lớn không bước, tương lai gả cho một nam nhân không phú thì quý, mỗi ngày ăn cơm dạo phố dưỡng dưỡng nhan, cả đời chỉ làm thiên kim và quý phụ, đây mới là số mệnh tốt nhất của phụ nữ.

Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường nói chuyện điện thoại với Đàm Thanh Thanh: "Bà ấy đương nhiên chán ghét tớ, nhìn thấy tớ liền không có lời hay…" Cậu hít một hơi, bộ dạng ưu sầu: "Tớ cảm thấy bà ấy sắp sửa chịu không nổi rồi."

Bà ấy trong miệng cậu chính là chỉ Nghiêm lão thái thái. Hy vọng lớn nhất của Đàm Thanh Thanh, đương nhiên là Nghiêm lão thái thái sớm một chút phiền chán Kỳ Lương Tần, tốt nhất phiền chán đến mức chỉ cần có thể tìm người thay thế cậu, thì bà ta liền không quan tâm đối phương có phải là cô gái phục vụ đêm hay không, như vậy cô có thể thay thế Kỳ Lương Tần, nghiêm túc đứng đắn gả vào Nghiêm gia. Mục đích Kỳ Lương Tần gả cho Nghiêm Tùng Vĩ, chính là muốn khiến Nghiêm lão thái thái biết, Đàm Thanh Thanh có kém hơn nữa, thì cũng tốt hơn Kỳ Lương Tần gấp trăm lần.

Chờ đến khi hoàn thành việc báo cáo, Kỳ Lương Tần ném điện thoại di động lên trên giường, ở trên giường lăn vài vòng. Cái giường này vừa lớn lại vừa mềm, quả thực là cái giường thoải mái nhất đời này cậu từng ngủ qua.

"Tiểu Kỳ, ăn cơm."

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu của dì Xuân, cậu đáp lại, nhanh chóng đứng lên, thay một bộ quần áo. Nghiêm lão thái thái ở nhà đều ăn mặc thực nghiêm cẩn, bà yêu cầu con cái ở phòng ngủ thế nào cũng được, nhưng mà ra khỏi phòng ngủ thì phải ăn mặc chỉnh chỉnh tề tề. Điểm này Kỳ Lương Tần cũng hiểu rất rõ,

vì thế cậu chọn một bộ quần áo tương đối trang trọng mặc vào, đẩy cửa đi ra ngoài, lại nghe Nghiêm lão thái thái ngại cậu chậm: "Gọi nửa ngày còn không ra, còn để ta chờ cậu ta ăn cơm à?!"

Nghiêm Viện buồn cười: "Mẹ, nếu mẹ như vậy không thích anh ta như vậy, dùng chút thủ đoạn cường ngạnh, để anh hai ly hôn với anh ta không được sao, con cũng không tin, mẹ còn trị không được anh hai?"

Trong lòng Kỳ Lương Tần sửng sốt, liền dừng bước, lại nghe Nghiêm lão thái thái hít một hơi: "Ta không thích cậu ta, nếu anh hai con báo ta biết trước khi lấy giấy chứng nhận, ta khẳng định khiến bọn họ cắt đứt triệt triệt để để, mẹ con thủ đoạn gì mà không có. Chỉ là hai người cũng đã lấy giấy, lấy giấy…"

"Lấy chứng nhận thì làm sao, hiện tại ly hôn thực bình thường, không giống như thời của mẹ đâu."

"Ta mặc kệ nhà người khác thế nào, người nhà chúng ta, không cho dễ dàng ly hôn. Nhân duyên đều là trời đã định trước, nếu hai người đã kết hôn, không thể dễ dàng ly hôn, thà hủy một ngôi miếu, không hủy một mối hôn, mẹ con là người ăn chay niệm phật, có không thích cậu ta nữa, cũng sẽ không đuổi cậu ta đi. Chẳng những không đuổi đi, nếu anh hai con muốn ly hôn với cậu ta, ta còn không nguyện ý đâu. Con xem tính tình của anh hai con, nó có thể lâu dài với ai con nói xem. Phải trị cái tật xấu này của nó. Nó cho rằng tùy tiện tìm một nam nhân cưới về chính là làm ta ghê tởm, đến cuối cùng không biết ghê tởm ai đâu."

Nghiêm Viện cười ha ha: "Mẹ cũng cảm thấy như vậy à? Con cũng thấy như vậy. Anh hai xác định là nhất thời mới mẻ, xem ra trọng trách nối dõi tông đường của Nghiêm gia chúng ta, đều rơi xuống đầu anh cả của con rồi."

"Miễn bàn anh cả con đi, không biết nó là bị mỡ heo che mờ đầu hay là như thế nào, Thẩm Hoà kia có cái gì tốt, lạnh như băng gặp người không có được khuôn mặt tươi cười, kết hôn nhiều năm như vậy, chính là không muốn có con. Cô ta cũng đã ba mươi rồi, thật sự muốn làm sản phụ cao tuổi à? Bảo anh cả con ly hôn với cô ta, nó còn không chịu…"

"Mẹ, mẹ vầy không công bằng, mới nãy còn nói thà hủy một ngôi miếu, không hủy một mối hôn."

"Cái này có thể giống nhau sao?" Nghiêm lão thái thái giận không chịu được: "Tiểu Tần này tuy rằng ta không quen nhìn cái bộ dạng lẳng lơ của cậu ta, nhưng anh hai con nhất thời để bụng với cậu ta, ta cũng có thể hiểu. Nam nhân mà, lúc trẻ tuổi ai mà không yêu sắc đẹp, con xem khuôn mặt kia dáng người kia của tiểu Tần kìa…" Nghiêm lão thái thái đè thấp âm thanh: "Không ở trước mặt cậu ta thì ta cũng thật sự phải nói câu công bằng, bạn bè bên cạnh ta cũng có con trai tìm nam nhân kết hôn, còn không ít nữa, chỉ là xem mấy người con dâu nam của bọn họ, có ai so được với tiểu Tần eo là eo mông là mông, cặp chân dài nhỏ cái miệng anh đào kia, chậc chậc."

8. Chương 8

Một đường này cậu đều buộc chặt, mệt không chịu được, đến phòng liền nằm lên giường, cậu nghiêng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, bởi vì là ban ngày, tình hình căn phòng đối diện liền nhìn không rõ ràng như vậy. Bên ngoài vẫn đổ mưa, cách màn mưa thì lại càng cái gì cũng không thấy rõ lắm.

Cậu nằm nhìn một hồi, lại cứ như vậy ngủ mất, chờ đến khi tỉnh lại, đã là trời đất tối tăm. Cậu mới vừa ngồi dậy, liền truyền đến tiếng đập cửa, là dì Xuân: "Tiểu Kỳ, nên ăn cơm chiều rồi."

Kỳ Lương Tần đáp lời, mở đèn lên soi soi gương, phát hiện tóc của mình lại vểnh lên, đè thế nào cũng không đè xuống được, cậu nhanh chóng chạy đến toilet làm ẩm tóc, sau đó cầm lược chải chải.

Ở trước mặt Nghiêm Bách Tông vẫn phải chú ý hình tượng, không chỉ Nghiêm Bách Tông, ở trước mặt bất cứ một anh đẹp trai nào cậu cũng đều vô cùng chú ý hình tượng.

Cậu từ trong phòng đi ra, bên ngoài đã dọn xong đồ ăn, bên cạnh bàn lại không có một người, cậu quay đầu nhìn dì Xuân ở phòng bếp: "Chỉ có hai người chúng ta sao?"

Dì Xuân cười cười, nói: "Bách Tông buổi chiều đi ra ngoài, nói cơm chiều không trở lại ăn. Lát dì phải đi đưa canh cho lão thái thái, con tự ăn đi."

Trong lòng Kỳ Lương Tần buồn bã thất vọng. Kỳ thật Nghiêm Bách Tông không ở đây là chuyện tốt. Bởi vì dựa theo nội dung tiểu thuyết miêu tả, sau khi xảy ra sự kiện lau nước trong xe, chương tiếp theo chính là một tuần sau đó.

Kỳ Lương Tần nghĩ, một tuần này cậu phải làm cái gì đây. Tiểu thuyết không có cách nào toàn diện, một ngày hai mươi bốn giờ đều phải miêu tả, nhưng cậu thân là Kỳ Lương Tần, lại phải từng bước mà sống qua ngày. Một tuần này là thời gian thuộc về cậu, khả năng duy nhất cậu phải chú ý, chính là không được đánh vỡ tiết tấu phát triển nội dung truyện. Nói cách khác, một tuần này cậu và Nghiêm Bách Tông không thể phát sinh bất luận một chuyện gì có khả năng ảnh hưởng tới nội dung một tuần sau đó.

Cho nên may mà Nghiêm Bách Tông không ở đây, không thì mặc dù hắn ở đây, cậu cũng phải trốn tránh hắn một chút. Trước khi đến tuần sau, cậu không thể phát sinh bất luận tiếp xúc tứ chi hoặc tình cảm nào với Nghiêm Bách Tông nữa, để tránh đánh vỡ tính nối liền của nội dung truyện.

Đây là một tuần thực bình thường, làm gia đình chủ phu*, cả ngày Kỳ Lương Tần không có việc gì để làm, chỉ có mỗi ngày sáng sớm thức dậy vào bệnh viện "thỉnh an" Nghiêm lão thái thái, lão thái thái này rất kỳ quái, rõ ràng thực chán ghét cậu, nhìn thấy cậu sẽ không có sắc mặt hoà nhã, nhưng mà ngày nào cậu không đến bệnh viện, bà liền lải nhải không dứt với Nghiêm Tùng Vĩ, nói cậu không hiểu quy củ, mẹ chồng nằm viện cũng không biết mỗi ngày tới xem.

*Gia đình chủ phu: vợ ra ngoài đi làm kiếm tiền, chồng ở nhà chăm con, nấu ăn, dọn dẹp…

Kỳ Lương Tần đến bệnh viện một chuyến chính là chịu một trận tra tấn, lại không dám chơi di động, chỉ đứng ở chỗ đó, đứng cả tiếng đồng hồ, chờ đến khi Nghiêm lão thái thái nói: "Cậu đi đi, đừng ở chỗ này."

Hôm nay lại có chút không giống, Kỳ Lương Tần cũng biết hôm nay có chút không giống, bởi vì dựa theo nội dung truyện phát triển, một ngày nào đó trước khi cậu và Nghiêm Bách Tông gặp lại, cô em chồng của cậu Nghiêm Viện trở về.

Cậu vẫn luôn thấp thỏm chờ đợi ngày hôm nay đến, kỳ thật cậu có hơi sợ Nghiêm Viện, bởi vì đây là cô em chồng thật khó chơi thường thấy trong kịch luân lý gia đình cẩu huyết, bởi vì là người trẻ tuổi, cô ta còn mạnh mẽ hào phóng hơn Nghiêm lão thái thái rất nhiều, khiến người ta thực khó chống đỡ.

Lúc này, cậu mới vừa đi tới cửa phòng bệnh, vừa muốn đẩy cửa đi vào, chợt nghe thấy giọng một người phụ nữ còn trẻ nói: "Anh hai con từ lúc trung học đã háo sắc không chịu được, khuê mật của con anh ấy đều cua, lúc nào lại đổi tính thích nam nhân, theo con thấy, anh ấy chính là chê mẹ ghét bỏ cô bạn gái múa thoát y của anh ấy, cố ý chọc giận mẹ đó."

"Chọc giận ta cũng phải có một mức độ, giấy chứng nhận hai người cũng lấy rồi "

"Thật sự lấy chứng nhận à?"

"Hộ khẩu cũng từ bản cũ nhà chúng ta dời ra ngoài rồi, cái tên bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa đó, ta thật sự là nuôi không nó mà."

Kỳ Lương Tần xấu hổ, nghĩ hai mẹ con người ta nói chuyện tri kỷ, cậu có cần chậm chậm rồi lại đi vào hay không, kết quả phía sau đột nhiên có người hô: "Anh đến thăm bệnh sao, đừng chắn cửa."

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn thấy y tá cầm quyển vở nhỏ, nhanh chóng đỏ mặt đẩy cửa đi vào, gọi một tiếng: "Mẹ."

Nghiêm Viện quay đầu nhìn cậu, từ trên xuống dưới đánh giá cậu một phen, hỏi: "Đây chính là chị dâu của con đó hả?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, y tá kia liếc nhìn cậu một cái, muốn cười nhưng dường như nhịn được. Có khả năng Nghiêm lão thái thái cũng thấy dọa người, liền vỗ vỗ tay Nghiêm Viện, lộ ra vài phần ý tứ trách cứ. Tuy rằng hôn nhân đồng tính hợp pháp, nam nam kết hôn không ít, nhưng chung quy là số ít, khác phái luyến vĩnh viễn là chủ lưu, cũ kỹ mà lại sĩ diện giống như Nghiêm lão thái thái, vẫn là cảm thấy dọa người.

Nghiêm Viện liền không nói gì nữa, Nghiêm lão thái thái không vui nói: "Tại sao cậu lại đến?"

"Con đến xem mẹ…" Kỳ Lương Tần chân tay luống cuống đứng sang một bên, y tá nhìn nhìn bình truyền dịch, nói vài câu "không có việc gì" "không thành vấn đề" linh tinh với Nghiêm Viện, cuối cùng dặn dò: "Chỉ cần giữ tâm tình thoải mái, đừng nóng giận, liền không có việc gì, rất nhanh có thể xuất viện."

Sau khi y tá đi rồi, Nghiêm Viện nói: "Mẹ nghe thấy được đi, y tá cũng nói rồi, bảo mẹ đừng nóng giận. Mẹ tức giận thân thể, còn không phải chính mình bị tội à."

"Ta cũng không phải muốn nổi giận, nhưng con nhìn hai thằng anh trai con kìa, còn có con… nào bảo ta bớt lo."

"Anh cả của con hình như hồi ở nước Mỹ, nói chị hai con bị bệnh."

"Bị bệnh, " Nghiêm lão thái thái cười lạnh một tiếng: "Cô ta ngược lại thực yếu ớt, ba ngày hai bận chạy vào bệnh viện."

"Anh hai con đâu, sao lại không tới?"

"Không phải là có người thay nó đến rồi đó sao, " Nghiêm lão thái thái nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Đến rồi lại cứ ở chỗ đó, giống như đầu gỗ vậy, cũng không biết nói một câu, ta nhớ rõ vài ngày trước đó cậu không phải như vậy mà, miệng giống như lau mật vậy, như thế nào, ta chê cậu ồn, nói cậu hai câu, cậu liền ghi hận, không chịu nói à?"

"Không có không có, con… con cũng không biết nói cái gì, sợ quấy rầy mẹ nghỉ ngơi."

"Vậy cậu đừng đứng ở chỗ này, ra bên ngoài đi, để hai mẹ con chúng ta trò chuyện."

"Dạ."

"Thật sự là không có một chút mắt nhìn, phụ nữ chúng ta nói chuyện, một nam nhân như cậu đứng ở bên cạnh cũng không biết xấu hổ."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, lại nghe Nghiêm Viện cười nói: "Sao lại là bộ dạng này, con còn tưởng rằng là cái dạng hồ ly chứ, dáng vẻ rất thanh thuần nha, không nghĩ tới anh hai con lại đổi khẩu vị."

Sau đó chợt nghe thấy Nghiêm lão thái thái bộ dạng bất mãn nói: "Thanh thuần có ích lợi gì, còn không phải tiểu tao hóa cầu xin nam nhân ngủ với cậu ta à."

Kỳ Lương Tần mặt đỏ tai hồng, đi tới chỗ cửa sổ hành lang đứng lại. Lúc này là thời tiết cuối mùa xuân, trong không khí lưu động hơi thở ấm áp, mang theo một chút mùi nước sát trùng. Kéo cửa sổ ra một chút, lập tức có gió tràn vào, thổi lên tóc của cậu, phất qua trán cậu.

Trong lòng cậu nghĩ, cũng không biết Nghiêm Bách Tông lúc nào trở về. Mà cái gọi là một tuần sau đó, là cụ thể một tuần bảy ngày, hay là một thời gian ước chừng.

Tình cảm của con người thật sự là kỳ quái, có đôi khi biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn nhớ tới, giống như chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn qua một lần, trong lòng cũng rất cao hứng. Yêu thích của cậu đối với Nghiêm Bách Tông, tự nhiên không phải là một ngày hai ngày, trong hơn hai tháng cậu theo bộ truyện kia, cũng đã rơi vào thật sâu, thích cái người Nghiêm Bách Tông này, chờ nhìn thấy người thật, chỉ cảm thấy càng chân thật, cái loại lực hấp dẫn đó cũng càng chân thật, yêu thích của cậu dường như cũng theo đó mà chân thật lên.

Cuối xuân năm nay dường như mưa đặc biệt nhiều, qua hai ba ngày, lại bắt đầu đổ mưa. Nghiêm lão thái thái cũng trở về nhà, Nghiêm Viện từ chức, chuyên ở nhà cùng với bà. Điều này làm cho Nghiêm lão thái thái thật cao hứng, phụ nữ hả, dù chính bà có là nữ cường nhân, nhưng mà cũng hy vọng con gái nhỏ của mình có thể làm một thiên kim tiểu thư, cửa nhỏ không ra cổng lớn không bước, tương lai gả cho một nam nhân không phú thì quý, mỗi ngày ăn cơm dạo phố dưỡng dưỡng nhan, cả đời chỉ làm thiên kim và quý phụ, đây mới là số mệnh tốt nhất của phụ nữ.

Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường nói chuyện điện thoại với Đàm Thanh Thanh: "Bà ấy đương nhiên chán ghét tớ, nhìn thấy tớ liền không có lời hay…" Cậu hít một hơi, bộ dạng ưu sầu: "Tớ cảm thấy bà ấy sắp sửa chịu không nổi rồi."

Bà ấy trong miệng cậu chính là chỉ Nghiêm lão thái thái. Hy vọng lớn nhất của Đàm Thanh Thanh, đương nhiên là Nghiêm lão thái thái sớm một chút phiền chán Kỳ Lương Tần, tốt nhất phiền chán đến mức chỉ cần có thể tìm người thay thế cậu, thì bà ta liền không quan tâm đối phương có phải là cô gái phục vụ đêm hay không, như vậy cô có thể thay thế Kỳ Lương Tần, nghiêm túc đứng đắn gả vào Nghiêm gia. Mục đích Kỳ Lương Tần gả cho Nghiêm Tùng Vĩ, chính là muốn khiến Nghiêm lão thái thái biết, Đàm Thanh Thanh có kém hơn nữa, thì cũng tốt hơn Kỳ Lương Tần gấp trăm lần.

Chờ đến khi hoàn thành việc báo cáo, Kỳ Lương Tần ném điện thoại di động lên trên giường, ở trên giường lăn vài vòng. Cái giường này vừa lớn lại vừa mềm, quả thực là cái giường thoải mái nhất đời này cậu từng ngủ qua.

"Tiểu Kỳ, ăn cơm."

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu của dì Xuân, cậu đáp lại, nhanh chóng đứng lên, thay một bộ quần áo. Nghiêm lão thái thái ở nhà đều ăn mặc thực nghiêm cẩn, bà yêu cầu con cái ở phòng ngủ thế nào cũng được, nhưng mà ra khỏi phòng ngủ thì phải ăn mặc chỉnh chỉnh tề tề. Điểm này Kỳ Lương Tần cũng hiểu rất rõ, vì thế cậu chọn một bộ quần áo tương đối trang trọng mặc vào, đẩy cửa đi ra ngoài, lại nghe Nghiêm lão thái thái ngại cậu chậm: "Gọi nửa ngày còn không ra, còn để ta chờ cậu ta ăn cơm à?!"

Nghiêm Viện buồn cười: "Mẹ, nếu mẹ như vậy không thích anh ta như vậy, dùng chút thủ đoạn cường ngạnh, để anh hai ly hôn với anh ta không được sao, con cũng không tin, mẹ còn trị không được anh hai?"

Trong lòng Kỳ Lương Tần sửng sốt, liền dừng bước, lại nghe Nghiêm lão thái thái hít một hơi: "Ta không thích cậu ta, nếu anh hai con báo ta biết trước khi lấy giấy chứng nhận, ta khẳng định khiến bọn họ cắt đứt triệt triệt để để, mẹ con thủ đoạn gì mà không có. Chỉ là hai người cũng đã lấy giấy, lấy giấy…"

"Lấy chứng nhận thì làm sao, hiện tại ly hôn thực bình thường, không giống như thời của mẹ đâu."

"Ta mặc kệ nhà người khác thế nào, người nhà chúng ta, không cho dễ dàng ly hôn. Nhân duyên đều là trời đã định trước, nếu hai người đã kết hôn, không thể dễ dàng ly hôn, thà hủy một ngôi miếu, không hủy một mối hôn, mẹ con là người ăn chay niệm phật, có không thích cậu ta nữa, cũng sẽ không đuổi cậu ta đi. Chẳng những không đuổi đi, nếu anh hai con muốn ly hôn với cậu ta, ta còn không nguyện ý đâu. Con xem tính tình của anh hai con, nó có thể lâu dài với ai con nói xem. Phải trị cái tật xấu này của nó. Nó cho rằng tùy tiện tìm một nam nhân cưới về chính là làm ta ghê tởm, đến cuối cùng không biết ghê tởm ai đâu."

Nghiêm Viện cười ha ha: "Mẹ cũng cảm thấy như vậy à? Con cũng thấy như vậy. Anh hai xác định là nhất thời mới mẻ, xem ra trọng trách nối dõi tông đường của Nghiêm gia chúng ta, đều rơi xuống đầu anh cả của con rồi."

"Miễn bàn anh cả con đi, không biết nó là bị mỡ heo che mờ đầu hay là như thế nào, Thẩm Hoà kia có cái gì tốt, lạnh như băng gặp người không có được khuôn mặt tươi cười, kết hôn nhiều năm như vậy, chính là không muốn có con. Cô ta cũng đã ba mươi rồi, thật sự muốn làm sản phụ cao tuổi à? Bảo anh cả con ly hôn với cô ta, nó còn không chịu…"

"Mẹ, mẹ vầy không công bằng, mới nãy còn nói thà hủy một ngôi miếu, không hủy một mối hôn."

"Cái này có thể giống nhau sao?" Nghiêm lão thái thái giận không chịu được: "Tiểu Tần này tuy rằng ta không quen nhìn cái bộ dạng lẳng lơ của cậu ta, nhưng anh hai con nhất thời để bụng với cậu ta, ta cũng có thể hiểu. Nam nhân mà, lúc trẻ tuổi ai mà không yêu sắc đẹp, con xem khuôn mặt kia dáng người kia của tiểu Tần kìa…" Nghiêm lão thái thái đè thấp âm thanh: "Không ở trước mặt cậu ta thì ta cũng thật sự phải nói câu công bằng, bạn bè bên cạnh ta cũng có con trai tìm nam nhân kết hôn, còn không ít nữa, chỉ là xem mấy người con dâu nam của bọn họ, có ai so được với tiểu Tần eo là eo mông là mông, cặp chân dài nhỏ cái miệng anh đào kia, chậc chậc."

9. Chương 9

Kỳ Lương Tần đem thảm mỏng đắp trên người mình, nhấc lên ngửi ngửi, dường như ngửi được hương vị của Nghiêm Bách Tông.

Chỉ là dường như mà thôi, như có như không, khả năng càng nhiều chính là cậu đơn phương ý dâm, có lẽ cái thảm mỏng này chỉ có hương vị nước giặt đồ nhàn nhạt, ai biết được. Nhưng loại tưởng tượng này đã đủ cho cậu cảm thấy mỹ mãn.

Nghiêm Tùng Vĩ đã không còn ngáy nữa, ngủ trầm ổn, cậu quay đầu nhìn qua, nhìn đến hình dạng Nghiêm Tùng Vĩ, có lẽ rất nhiều buổi đêm như vậy, Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết đều nhìn hắn như vậy, ảo tưởng nam nhân ngủ ở bên cạnh không phải là Nghiêm Tùng Vĩ, mà là anh trai hắn Nghiêm Bách Tông.

Con người Kỳ Lương Tần, dường như hành vi rất là phóng đãng, không biết mất thể diện, lại tựa như rất là si tình, dường như y bị vây trong chính tâm ma của mình, thống khổ khó nhịn, đành phải dùng nam nhân khác đến giải độc, vừa hư hỏng vừa đáng thương.

Một đêm mộng đẹp, mộng đẹp đến mức cậu chảy nước miếng. Cậu đang ở trong mộng một nửa nước biển một nửa lửa nóng, đột nhiên bị người ta đá một cước. Cậu lập tức tỉnh lại, mở to ánh mắt ẩm ướt, nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn chằm chằm phía dưới cậu, Kỳ Lương Tần theo ánh mắt của hắn nhìn qua, mới ý thức được mình đỉnh cái lều trại.

Cậu lập tức tỉnh táo lại, xấu hổ không chịu được, nhanh chóng kẹp hai chân lại.

"Nằm mơ à?" Nghiêm Tùng Vĩ hơi không có ý tốt hỏi.

Kỳ Lương Tần ngồi xuống, dùng thảm mỏng che lấy nửa người dưới: "Không có, chỉ… nam nhân sáng sớm không phải đều như vậy à."

"Xem ra hỏa lực thực vượng nha, " Nghiêm Tùng Vĩ để trần nửa người trên tinh tráng: "Bao lâu không phát hỏa rồi?"

Kỳ Lương Tần cúi đầu, không nói lời nào, Nghiêm Tùng Vĩ lại duỗi chân trần đạp cậu, nhưng mà không ngờ Kỳ Lương Tần lại không chịu được như vậy, thế mà bị hắn đạp nghiêng. Nghiêm Tùng Vĩ cười ha ha đứng lên, nói: "Xấu hổ cái gì hả, mọi người đều là người trẻ tuổi. Cậu chỉ cần đừng để người nhà tôi phát hiện, tìm người bạn trai tôi cũng không quan tâm, tôi là người rất nhân đạo, sẽ không bảo cậu sống thủ tiết."

Kỳ Lương Tần bọc thảm nói: "Tôi còn trẻ tuổi, không nóng nảy."

Nghiêm Tùng Vĩ nghênh ngang đi rửa mặt, Kỳ Lương Tần thở phào một hơi lại nằm xuống, ngẫm nghĩ lại giấc mơ vừa rồi của mình.

Kỳ thật giấc mơ cũng rất bình thường, trong mơ Nghiêm Bách Tông bơi lội ở bể bơi bên ngoài, cậu ngồi ở bên cạnh, nhìn thân thể thon dài của hắn linh hoạt như một con cá xuyên qua ở trong nước. Nghiêm Bách Tông thật sự rất bảnh, cậu nghĩ, Nghiêm Bách Tông thật nam nhân, cậu nghĩ.

Suy nghĩ một hồi, cậu đột nhiên cảm thấy có chút mắc tiểu, vì thế đứng lên đi toilet, ai biết Nghiêm Tùng Vĩ ở bên trong, nói: "Chờ."

Lầu một có hai cái toilet, vì thế cậu liền xuyên qua phòng khách đến bên kia. Cậu đẩy cửa đi vào, xả nước tiểu, sau đó rửa sạch tay, lúc đẩy cửa muốn đi ra ngoài thì quay đầu lại nhìn vào gương, lại ngừng một chút, lại quay lại, ghé vào trên bồn rửa mặt soi gương. Chính mình trong gương vẫn khiến cậu có chút xa lạ, khuôn mặt này mỗi lần cậu nhìn đến thì tâm tình đều vô cùng tốt. Cậu chợt nhớ tới trước kia xem qua một bộ phim Hàn quốc, tên là xấu nữ xoay người , nữ chính là cô gái béo chưa từng có ai yêu chỉnh dung thành tuyệt thế đại mỹ nữ, kích động mà khóc, sau đó nói với gương: "Thế mà ngay cả khóc cũng xinh đẹp như vậy."

Loại vui sướng này sợ là chỉ có những người diện mạo thực bình thường mới có thể lĩnh hội, mỹ mạo có thể cho người ta cái gì? Nó gần như có thể mang đến tất cả, cuộc đời cũng bởi vậy mà trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

“Thật trẻ tuổi, ” cậu lắc đầu, thở dài một tiếng, sờ sờ khuôn mặt: “Thật tuấn tú.”

Cậu nhìn đến tâm hoa nộ phóng, chẹp chẹp miệng hai tay vỗ vỗ mông bộp bộp, gần như nhảy nhót xoay người, lại thiếu chút nữa đụng vào trong ngực người khác.

Nghiêm Bách Tông nhìn cậu, ánh mắt phức tạp.

…

“… Anh… Anh cả…” Kỳ Lương Tần lắp bắp gọi một tiếng, Nghiêm Bách Tông “ừm” một tiếng, đẩy cửa vào toilet, sau đó đóng cửa lại.

Để lại một mình Kỳ Lương Tần hóa đá tại chỗ. Nghiêm Bách Tông đều thấy được rồi sao? Nghe được rồi sao?

Vầy cũng quá dọa người rồi, đại khái Nghiêm Bách Tông sẽ nghĩ, đây là người tự kỷ nhất không biết xấu hổ nhất mà bình sinh hắn từng gặp qua.

Nhưng hết thảy đều chỉ là bắt đầu, bởi vì cảnh diễn tiếp theo càng khiến cậu thẹn thùng. Trận diễn này có liên quan tới cái toilet trước mặt này.

Nghiêm gia là một biệt thự hình chữ H, hai tầng, Nghiêm lão thái thái và hai mẹ con Nghiêm Viện chiếm toàn bộ lầu hai, một trái một phải, còn có một mảnh là hoa viên trên không. Dưới lầu chia làm bốn phần, phân biệt là hai khu phòng khách, bốn căn phòng, cùng với hai gian lớn hai anh em Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông ở. Toilet phối hợp tổng cộng có sáu cái, trên lầu hai cái, dưới lầu bốn, trong đó hai cái ở khu phòng khách. Nhưng bởi vì lão thái thái là một người làm ăn, hơi có chút tâm phòng người, trong nhà cũng không có mời người hầu gì, chỉ có một mình dì Xuân, đã ở nhà bọn họ làm hơn hai mươi năm. Tuy rằng mỗi tuần đều sẽ mời công ty gia chính lại đây quét tước, nhưng bình thường dì Xuân vẫn ít nhiều phải phụ trách vệ sinh lầu trên lầu dưới, đã đủ mệt, cho nên hai khu phòng khách trong nhà, bình thường có rất ít người đi vào, dì Xuân thường thường đi dọn dẹp một chút, giảm bớt rất nhiều gánh nặng của dì.

Cho nên toilet dưới lầu trên cơ bản chỉ có hai cái được dùng, một cái là toilet bên phía bọn họ, một cái chính là toilet bên này của Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần tình ý nóng cháy trong tiểu thuyết nghe nói anh chồng trở lại, cả ngày đều hưng phấn, chỉ có điều Nghiêm Bách Tông là ông chủ công ty Thịnh Đạt, có công việc hắn phải làm, cho nên sau khi trở về lại ra ngoài, toàn bộ ban ngày đều không thấy hắn về. Kỳ Lương Tần khó nhịn xuân tình, vì thế mượn cớ phòng tắm bên này bị trục trặc, buổi tối đến phòng tắm bên phía Nghiêm Bách Tông tắm rửa.

Lúc y tắm rửa cố ý làm bộ như quên khóa cửa, cửa nửa mở, thân thể thanh xuân trơn bóng thon dài của y, dưới vòi hoa sen bồng bột duỗi dài.

Chỉ là Nghiêm Bách Tông cũng không có vừa vặn gặp được y, đây vốn chính là việc có thể gặp nhưng không thể cầu. Nhưng mà Kỳ Lương Tần rất có tâm cơ để lại một món đồ ở trong phòng tắm.

Kỳ Lương Tần nghĩ đến tình cảnh trong tiểu thuyết, lảo đảo trở về phòng. Nghiêm Tùng Vĩ đã đi ra, thần thanh khí sảng ở đó chải đầu: “Thanh Thanh nói hôm nay muốn cùng ăn một bữa cơm, chờ chút bọn tôi điện thoại thông báo giờ cho cậu.”

Như là hạ chỉ thị, chứ không phải đang thương lượng với cậu.

Kỳ Lương Tần đi đánh răng, đánh một hồi lại bắt đầu hoa si.

Cậu cảm thấy Kỳ Lương Tần quả thực xinh đẹp, tràn ngập hơi thở cỏ xanh của nam thanh niên, cậu vươn ra một đoạn đầu lưỡi, đầu lưỡi nhỏ lại mượt mà như một con rắn dụ người phạm tội, đầu lưỡi vươn ra thực dài, cuốn lấy bọt kem đánh răng bên khóe miệng.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, lòng mất mặt thình lình nhảy ra nuốt sống cậu, dường như cậu thấy được chính mình không lâu sau đó, chính là phun ra đầu lưỡi đỏ tươi như vậy, xé rách ngụy trang quân tử, không kiêng nể gì mà đi quyến rũ Nghiêm Bách Tông.

Hết chương 9

10. Chương 10

Cái thành phố này có phong cảnh tương tự Nam Kinh, cùng với cái tên tương tự, gọi là thành Nam.

Bản thân cậu vô cùng trạch, mặc dù ở Nam Kinh nhiều năm, cũng chưa từng đi dạo thành Nam Kinh đàng hoàng. Bởi vậy đường sá thành Nam này có phải không khác biệt lắm với Nam Kinh hay không, cậu cũng không biết. Nhưng cậu có thiện cảm xa lạ với cái thành phố này.

Thời tiết cuối mùa xuân, trong không khí như là có một loại hương hoa, ánh mặt trời cũng lưu luyến, giống như cách biệt một ngày đông nên ôn nhu đều chiếu xuống. Kỳ Lương Tần ngồi ở trên xe bus, đeo tai nghe điện thoại nghe nhạc, ban nhạc Lộc Tiên Sâm hát xuân phong mười dặm .

Tôi ở trên đường Nhị Hoàn nhớ đến em

Em ở trên ngọn núi phương xa xuân phong mười dặm

Hôm nay gió thổi mưa rơi về phía em

Tôi nói tất cả rượu đều không bằng em

Cậu nghe nhạc như vậy, tâm tình cũng tốt lên theo. Xe bus chạy qua cầu lớn trên sông, trên mặt sông ánh sáng lấp lánh, gợn sóng phiếm cảnh xuân, mỗi một làn sóng gợn đều mang theo màu vàng.

Nghiêm Tùng Vĩ nói cho cậu biết địa điểm gặp mặt ở một quán đồ Hàn gần nhà Đàm Thanh Thanh. Kỳ thật Đàm Thanh Thanh không thích ăn đồ Hàn Quốc, cô thích ăn món cay Tứ Xuyên, không cay không vui, khẩu vị cực nặng, nhưng mà sau khi quen biết Nghiêm Tùng Vĩ, cô lại đột nhiên khác người, giống như đã quên những ngày cùng ăn quán bên đường với Kỳ Lương Tần trước kia.

Bữa cơm này ăn thật sự có chút không có ý nghĩa, cậu căn bản là cái bóng đèn, Đàm Thanh Thanh và Nghiêm Tùng Vĩ anh anh em em, cậu mãnh liệt hoài nghi Đàm Thanh Thanh gọi cậu lại đây chính là muốn show ân ái cho cậu nhìn. Hai người ở đối diện vong tình hôn môi, đầu lưỡi cũng phát ra tiếng nước dính ướt, khiến Kỳ Lương Tần xấu hổ cúi đầu.

Nghiêm Tùng Vĩ lau lau khóe miệng, nói: "Có vị."

Đàm Thanh Thanh thẹn thùng cười, cười nói với Kỳ Lương Tần: "Cậu ăn đi, ăn đi, không cần quan tâm bọn tớ."

Kỳ Lương Tần nói: "No rồi."

"Vậy kế tiếp chúng ta đi đâu, đi quán bar chơi thế nào?"

Đàm Thanh Thanh lập tức lắc đầu: "Không thể đi, anh không biết mẹ anh ghét nhất em cái gì à, về sau em phân rõ giới hạn với mấy chỗ đó."

"Chúng ta chơi của chúng ta, mẹ của anh lại không biết."

Nhưng mà bọn họ đều đánh giá thấp Kỳ Lương Tần, không biết con người Kỳ Lương Tần ở mặt ngoài thanh thuần đơn giản, bên trong lại là trà xanh biểu*.

*Trà xanh biểu: ý chỉ những cô gái bề ngoài giả vờ thanh thuần, giả vờ cả người lẫn vật đều vô hại, kỳ thật có dã tâm rất lớn, thường thích cướp bạn trai của bạn mình.

Bởi vì Kỳ Lương Tần đã không còn là Kỳ Lương Tần lúc ký kết hợp đồng với Nghiêm Tùng Vĩ trước đây, chỉ muốn kiếm một khoản tiền nhanh chóng, mà y nghĩ tới lợi ích càng lâu dài, y muốn ở Nghiêm gia lâu hơn một chút, bởi vì trong mắt y có Nghiêm Bách Tông.

Gần như có thể khẳng định chính là, nếu Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ ly hôn, vậy đời này khả năng y và Nghiêm Bách Tông cùng xuất hiện cực kỳ bé nhỏ. Mà trên đời này không có gì quan trọng hơn Nghiêm Bách Tông, bao gồm cả tiền tài mà y yêu như mạng sống.

Cho nên Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết bắt đầu khoét vách tường, một bên ứng phó Nghiêm Tùng Vĩ và Đàm Thanh Thanh, một bên đến chỗ lão thái thái mật báo.

Bản thân Kỳ Lương vô cùng chán ghét loại hành vi này, mặc dù cậu rất yêu nhân vật Kỳ Lương Tần. Việc người trong nước đi nội chiến khiến cậu thật không thoải mái, không nhận ra chỗ tốt của người ta, là không có độ lượng khoan dung, làm sao có thể thành châu báu. Kỳ Lương Tần ánh mắt thiển cận, nhìn không ra hợp đồng hôn nhân của y và Nghiêm Tùng Vĩ kỳ thật là trói buộc đối với việc phát triển giữa y và Nghiêm Bách Tông, lại chỉ muốn nương theo cuộc hôn nhân này để càng tới gần Nghiêm Bách Tông.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà. Nếu cậu có thể tự mình làm chủ, chuyện đầu tiên chính là tác hợp thành công Đàm Thanh Thanh và Nghiêm Tùng Vĩ, đem mình giải thoát ra, lại mưu tính kế sách của cậu.

Nhưng mà hiện giờ cậu phải dựa theo nội dung truyện mà đi, cho nên cậu phải mật báo.

Kỳ thật cái loại địa phương như quán bar này, Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết thường xuyên đến, bản thân cậu thì cho tới bây giờ lại chưa từng đi qua, cậu là học sinh ngoan ngoãn, từ nhỏ đến lớn đều là học bá, khi còn bé không vào tiệm net, trưởng thành không vào quán bar, luôn cảm thấy đến những chỗ này không có thứ gì tốt. Đương nhiên đây là thành kiến cá nhân của cậu, nhưng cậu cũng quả thật không muốn đi. Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ kéo cậu: "Không được, cậu phải đi, ít nhất ở trong đó một hồi."

Nghiêm Tùng Vĩ kéo cậu tới quán bar, chụp chung với cậu vài tấm ảnh, đăng lên trang bạn bè.

Trang bạn bè của hắn Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Viện đều có thể nhìn thấy, hắn đăng một cái trạng thái, là để người nhà nhìn thấy hắn không phải một mình đi ra ngoài chơi, là đi chơi cùng đối tượng.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần lại giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó hỏi Nghiêm Tùng Vĩ: "Đúng rồi, tôi có nên thêm bạn bè người nhà của anh không."

"Nên thêm một chút, cậu không nói tôi cũng không nghĩ tới, " Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền đưa weixin của người nhà với mấy người bạn cho cậu: "Lúc này mới giống người một nhà chứ."

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền bỏ cậu lại cùng Đàm Thanh Thanh đi vào bên trong chơi bời. Kỳ Lương Tần ngồi ở bên cạnh quầy bar, chọn một ly nước dứa, một bên uống một bên gửi lời mời thêm bạn.

Weixin Nghiêm lão thái thái chưa có hồi âm, Nghiêm Viện rất nhanh liền chấp nhận cậu, còn lại vài người bạn của Nghiêm Tùng Vĩ cũng đều nhanh chóng thêm cậu, cũng đều ngắn gọn hàn huyên vài câu với cậu. Sau đó Nghiêm Bách Tông cũng chấp nhận lời mời của cậu, nhưng mà không nói gì, phỏng chừng đang vội, cũng có thể là không để ý tới cậu.

Trong quán rượu càng ngày càng ồn, cậu chuẩn bị trở về, liền nói một chút với Nghiêm Tùng Vĩ và Đàm Thanh Thanh. Dù sao thì đã chụp ảnh xong, Nghiêm Tùng Vĩ cũng không ép giữ cậu, chỉ nói: "Cậu về muộn chút, ở bên ngoài vòng vo thêm một hồi, dù sao cậu trở về cũng không có chuyện gì."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, nhanh chóng chuồn ra quán bar, ở giao lộ gần nhất, ngồi lên xe bus.

Thế giới giống như lập tức yên tĩnh, cậu đeo tai nghe điện thoại lên, ngồi ở chỗ gần cửa sổ, nghe vẫn là bài xuân phong mười dặm . Nếu cậu thích một ca khúc, sẽ nghe nhiều lần, mãi cho đến khi nghe chán. Ánh mặt trời cuối mùa xuân chiếu ở trên người cậu, cậu nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, lấy điện thoại di động ra, nhấn mở weixin, vào trang chủ của Nghiêm Bách Tông.

Cậu cảm thấy mình giống như là đang nhìn trộm cuộc sống của Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông đăng trạng thái cũng không nhiều, một cái gần nhất vẫn là nửa năm trước, phần lớn đều là tuyên truyền quảng cáo của xí nghiệp, cũng không có đồ vật riêng tư gì, ngay cả ảnh cá nhân cũng rất ít, chỉ có mấy tấm, còn đều là ảnh cắt băng hoặc là tham gia hội nghị trên tin tức truyền thông. Nhưng mặc dù là Nghiêm Bách Tông như vậy, cũng cho người ta cảm giác hạc trong bầy gà, lúc hắn đứng cao lớn như vậy, lúc ngồi thắt lưng cũng thẳng như vậy, tinh thần như vậy.

Nghiêm Bách Tông thật sự là nam nhân rất tốt, thực khó khiến người ta không thích, không động lòng, hắn ở thế giới này có quầng sáng nam chính, mị lực không thể chống đỡ.

Sau đó cậu lại lật đến một tấm ảnh kết hôn, Nghiêm Bách Tông trong ảnh chụp trẻ hơn hiện tại rất nhiều, mặt mày còn mang theo một chút ngây ngô, người phụ nữ bên cạnh một thân lụa trắng, tự nhiên chính là của vợ hắn Thẩm Hoà.

Đích thật là người phụ nữ diện mạo thực bình thường, thân hình không cao, làn da cũng không trắng, thực gầy yếu, chỉ là kéo cánh tay Nghiêm Bách Tông, cười rất ngọt ngào.

Cậu thậm chí có chút không thoải mái, có chút đố kị. Cậu vì loại cảm xúc này mà cảm thấy xấu hổ, cậu có cái gì không thoải mái chớ, người ta mới là vợ chồng đứng đắn, nhưng cậu thấy được vẫn là đố kị.

Cậu cảm thấy mạng Thẩm Hoà thật tốt, gả cho một nam nhân tốt. Nam nhân này có bao nhiêu người mơ ước, cô ấy khẳng định cũng biết. Cô ấy lại không mặn không nhạt mà chộp vào trong lòng bàn tay, trong lòng cô ấy nhất định là đắc ý, kiêu ngạo.

Làm phụ nữ thật tốt, cậu không thể không cảm khái lại xấu hổ mà nghĩ. Cùng là người tướng mạo bình thường, cậu tìm một người nam nhân thôi cũng khó lên trời, một đống tuổi vẫn là lão xử nam, còn Thẩm Hoà đã có nam nhân tốt như vậy. Kết hôn, ở trong giáo đường thần thánh nói lời thề thần thánh, cho dù trên đời này thì lời thề cũng bất quá chỉ là một câu nói, giây lát lướt qua, nhưng cũng khiến cậu cực kỳ hâm mộ.

Còn chưa từng có người nào nói lời thề động nhân với cậu, nắm tay cậu nói: "Anh nguyện ý một đời một kiếp chăm sóc em, yêu thương em, mặc kệ bần cùng hay là giàu có, khỏe mạnh hoặc là tật bệnh, anh đều yêu em, tôn trọng em, cho đến khi tử vong tách chúng ta ra."

Cậu thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh mắt phản chiếu cảnh xuân ướt át, cần cổ mảnh khảnh ngửa lên, giống như không nguyện ý mình bị sự cô độc thương cảm này phá huỷ.

Đều sẽ có, chung quy sẽ có, chỉ cần cậu giữ vững một trái tim chân thành tha thiết mà nhiệt liệt, chẳng sợ cậu đã dần dần già nua, chung quy cũng sẽ chờ được người mà cậu yêu và yêu cậu. Cậu luôn nghĩ như vậy, hiện giờ vẫn nghĩ như vậy.

11. Chương 11

Sau khi về đến nhà, Kỳ Lương Tần liền phải đi mật báo.

Kỳ Lương Tần cáo trạng cáo rất cao minh, cậu chưa bao giờ chủ động nói Nghiêm Tùng Vĩ có cái gì không tốt.

Chẳng hạn như cậu trở về nhà, bắt đầu giúp đỡ dì Xuân rửa rau nấu cơm. Dì Xuân ngăn cậu: "Con đừng dính tay, nơi này có dì là đủ rồi."

"Con nhàn rỗi cũng nhàm chán, giúp dì làm chút việc giết thời gian."

Dì Xuân cười hỏi: "Tùng Vĩ đâu, sao không ở cùng con, hôm nay không phải cuối tuần sao."

"Hắn bận, cả ngày xã giao."

"Công việc của bọn họ kỳ thật đều rất bận, con đừng thấy bình thường Tùng Vĩ cà lơ phất phơ, trên mặt công việc lại chưa bao giờ chậm trễ."

"Công việc ngược lại không có gì, chỉ là xã giao nhiều, con sợ hắn dính thói hư tật xấu. Hơn nữa xã giao uống rượu hút thuốc gì đó, cũng không tốt với thân thể."

Cậu vừa dứt lời, liền thấy Nghiêm Viện tiến vào, nhìn thấy cậu liền sửng sốt một chút: "Em nói ai ở bên trong nói chuyện với dì Xuân, sao lại là anh, mới vừa nhìn thấy anh hai đăng lên trang bạn bè, không phải hai người các anh ở bên ngoài chơi sao?"

Kỳ Lương Tần quay đầu nói: "Anh chịu không nổi bên trong ầm ĩ, trở về trước. Hắn gặp vài người bạn cũ, muốn chơi thêm một hồi."

"Các anh đi đâu chơi, em nhìn hình như là quán bar."

"Quán bar Quả ớt nhỏ."

Quán bar Quả ớt nhỏ, tên này vừa nghe liền biết là chỗ mà một nam nhân thích đi. Nhưng kỳ thật bọn họ không phải đi Quả ớt nhỏ, Quả ớt nhỏ là chỗ làm việc trước đây của Đàm Thanh Thanh, Đàm Thanh Thanh làm sao có thể tới. Nhưng cậu nói như vậy, cũng không ai kiểm chứng, mấy người họ nghe xong lại đều nhướn mày. Lúc trước Nghiêm Tùng Vĩ ầm ĩ muốn kết hôn với Đàm Thanh Thanh, trong nhà có ai không biết cái tên Quả ớt nhỏ này.

Không cần phải nói, sau khi Nghiêm Tùng Vĩ kết hôn cũng không yên tĩnh, còn thông đồng với Đàm Thanh Thanh.

Kỳ Lương Tần lại làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, nói: "Anh thấy hắn với mấy người bạn chơi rất vui vẻ, để cho hắn chơi nhiều chút đi."

Nghiêm Viện lập tức đem việc này nói cho Nghiêm lão thái thái: "Kỳ Lương Tần này con thấy bộ dạng anh ta rất thông minh, sao mà cũng ngốc như vậy. Chồng mình với nữ nhân khác câu kết làm bậy, anh ta cũng không phát hiện à? Mẹ, con thấy anh hai vẫn còn rất có ý tứ với người phụ nữ kia, bảo anh ấy ly hôn với Kỳ Lương Tần rồi lại đi cưới cô ta chẳng lẽ không tốt sao. Ít nhất cũng là nữ, có thể giúp Nghiêm gia chúng ta khai chi tán diệp."

"Ai biết người phụ nữ kia thế nào, " Nghiêm lão thái thái nói: "Con cho rằng nữ thì liền tốt hơn nam à? Có vài phụ nữ chính là kẻ gây tai hoạ. Bình sinh ta ghét nhất chính là cái loại phá hư tình cảm vợ chồng người ta. Nếu Tùng Vĩ chưa kết hôn còn không tính, đã là nam nhân kết hôn rồi, cô ta còn không buông tha, hồ ly tinh như vậy, cưới vào cửa nhà cũng là xúi quẩy của Nghiêm gia ta! Nếu Tùng Vĩ đồng ý ly hôn với tiểu Tần, cưới một phụ nữ đứng đắn về, vậy tự nhiên là chuyện tốt, nếu nó ly để cưới người phụ nữ đó, ta tình nguyện nó đi theo tiểu Tần."

"Nhìn đoán không ra, mẹ, mẹ đánh giá Kỳ Lương Tần rất cao nha."

"Thu Hương đều là so sánh mà ra, chọn tướng quân trong đám người què, Kỳ Lương Tần so ra cũng tốt hơn con nhỏ phục vụ đêm kia một chút."

"Vậy làm sao bây giờ, con thấy anh hai kết hôn cũng không có ý tứ thu tâm lại."

"Kệ nó đi, nó không dám làm ra chuyện gì xằng vậy đâu. Dù sao thì cái vị trong nhà này ta cũng không hài lòng, cứ để rồi xem, nói không chừng hai người đó nó đều chán, lãng tử quay đầu, tìm một người vợ tốt về."

"Con ngược lại cảm thấy Kỳ Lương Tần này có một ít đáng thương, " Nghiêm Viện thở dài nói: "Con thấy anh ta còn rất đáng tin, bộ dạng tuy rằng thông minh, cảm giác cũng là người thành thật."

"Điểm này cũng không khiến ta vừa lòng, " Nghiêm lão thái thái nói: "Con nói xem cái tính tình của anh hai con, chỉ có thể cưới người vợ hung hãn một chút mới có thể quản nổi nó, tiểu Tần thành thật như thế, chuyện gì cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, hai người không xứng… Cậu ta ngược lại là xứng với anh cả con, anh cả con ổn trọng đáng tin, thích hợp với loại vợ có tính cách này. Còn người chị cả lạnh như băng của con, ngược lại xứng với anh hai con."

Nghiêm Viện phụt một tiếng bật cười: "Mẹ xem mẹ nói cái gì kia, anh em đổi cho nhau hả."

"Nha đầu con nói chuyện…" Chính Nghiêm lão thái thái cũng tự nở nụ cười, vỗ vỗ mặt nạ trên mặt, nói: "Chuyện trên đời này nha, chính là khó như ý, âm kém dương sai mà."

Nghiêm lão thái thái chưa từng hỏi về sự kiện này, Kỳ Lương Tần cũng không có thất vọng, đây vốn không phải chuyện một sớm một chiều, cậu muốn chính là tuần tự tiến dần. Cậu trở lại phòng mình, bắt đầu chuẩn bị cho buổi tối tắm rửa.

Kỳ Lương Tần kia tuy rằng ngay từ đầu cũng là lương dân đứng đắn, nhưng phong tao thật không hổ là từ trong xương, mấy ngày hôm trước cậu liền phát hiện, trong tủ quần áo của Kỳ Lương Tần, quần áo mặc

ngoài thì đều bình thường, chỉ là mặc bên trong, vải dệt muốn ít bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Có mấy cái quần lót, phía sau chỉ một sợi thừng, phía trước một miếng vải nho nhỏ bao lấy bộ phận trọng yếu, muốn bao nhiêu tao khí có bấy nhiêu tao khí.

Cậu chọn từ bên trong ra một cái quần chữ T, trong tiểu thuyết chính là cái này. Chỉ xách ở trong tay, cậu đã một trận xấu hổ. Cậu xem như người thực bảo thủ, đừng nói quần chữ T, dù là quần tam giác cũng rất ít mặc, cậu đều mặc góc bẹt, hơn nữa phần lớn quần lót đều mặc đã vài năm, có mấy cái bị bạn học cậu nói giãn giãn rộng rộng giống như ông cụ. Nhưng cậu chủ yếu là hướng về phía thoải mái. Cậu sống một mình, mặc kệ bên trong ăn mặc thế nào, kỳ thật đều không ai nhìn thấy, tuy rằng cũng từng nghĩ tương lai nếu có đối tượng, nhất định phải mặc gợi cảm một chút, nhưng đối tượng của cậu đều chậm chạp không đến.

Loại quần lót này, thật sự không ghì ép đến hoảng sao? Cậu đỏ mặt nhìn nhìn trong trong ngoài ngoài, kéo sợi dây nhỏ kia, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, cậu nhanh chóng quay đầu lại nhìn, không kịp nắm chặt vào trong lòng bàn tay, đã bị Nghiêm Viện đẩy cửa vào nhìn thấy.

Nghiêm Viện sửng sốt một chút, nói: "U cha, hóa ra anh hai em thích loại phong cách này nha."

Kỳ Lương Tần hoảng muốn nhét quần lót vào trong tủ quần áo, lại bị Nghiêm Viện kéo tay, rầm rầm một cái hoàn toàn kéo tủ quần áo ra. Cô nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp đẩy quần áo bên ngoài sang một bên, lộ ra một loạt quần lót nhỏ gợi cảm bên trong: "Oa, nhiều kiểu dáng như vậy."

Kỳ thật còn có rất nhiều quần tình thú đều mang theo nhãn, đều chưa có mặc qua. Mấy cái đó hẳn đều là lúc tân hôn Nghiêm Tùng Vĩ mua về làm bộ dáng.

Kỳ Lương Tần lắp bắp nói: "Đều là… đều là anh hai em mua, em xem đều chưa có mặc."

"Anh không cần ngại ngùng, người thành niên rồi, mặc cái gì cũng được."

Kỳ Lương Tần lại không được tự nhiên nói: "Anh… anh không tiếp thu được."

Nghiêm Viện quay đầu cười với cậu, hiển nhiên không tin lời cậu nói: "Nên mặc đi, nếu anh hai em mua mấy cái đó, đã nói lên anh ấy thích, muốn anh mặc như vậy, anh không mặc cho anh ấy xem, mấy tiểu yêu tinh bên ngoài sẽ giành mặc cho anh ấy xem đó. Không thể tiện nghi cho mấy yêu nghiệt kia."

Cô nói xong vỗ vỗ vai cậu: "Thu dọn thu dọn, nên ăn cơm rồi."

Nghiêm Viện nói xong liền cười đi ra ngoài, Kỳ Lương Tần nhìn một đống quần lót trong tủ quần áo, nhanh chóng dùng áo khoác che, duỗi tay ra, trong tay nắm chặt cái quần chữ T màu đen đã bị mồ hôi ở lòng bàn tay làm ướt.

Cậu cảm thấy cậu và Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết, thật sự là hai loại người. Kỳ Lương Tần là loại người rất dám làm mà cậu hâm mộ, có khả năng chính bởi vì trong xương cậu khuyết thiếu phần dũng khí đó, nên mới mê muội với câu chuyện này như vậy. Kỳ Lương Tần giống như dục vọng đè nén trong linh hồn cậu, một nhân cách khác mà cậu không nguyện ý thừa nhận, nhưng lại tồn tại trong thân thể cậu.

Ăn cơm tối, chờ đến khi mọi người đều tản đi nghỉ ngơi, Kỳ Lương Tần liền cầm cái quần chữ T kia đến phòng tắm bên phía Nghiêm Bách Tông.

Trong tiểu thuyết miêu tả, Kỳ Lương Tần tắm rửa trong phòng tắm của Nghiêm Bách Tông, cố ý làm bộ như quên khóa cửa, thân thể thanh xuân trơn bóng thon dài của y, dưới vòi hoa sen bồng bột duỗi dài.

Chỉ là Nghiêm Bách Tông cũng không có vừa lúc gặp được y, đây vốn là chuyện có thể gặp nhưng không thể cầu. Nhưng mà Kỳ Lương Tần rất có tâm cơ để lại một thứ trong phòng tắm.

Y để lại, chính là cái quần chữ T vải vóc rất ít kia, treo ở trên giá, tí tách, nhỏ nước xuống.

Kỳ Lương Tần có chút ngẩn người, nhìn chằm chằm từng giọt từng giọt nước kia, vươn tay ra, giọt nước nhỏ vào trong lòng bàn tay cậu, hội tụ thành một đám, sau đó khi một giọt tiếp theo muốn nhỏ xuống, cậu bỗng nhiên rụt tay về, giọt nước kia liền nhỏ lên đất, bắn bọt nước cực kỳ nhỏ lên cẳng chân cậu, cậu lại mẫn cảm mà cảm nhận được, như là bị nóng, một luồng điện lưu thẳng hướng toàn thân tứ chi cậu. Trong đầu cậu giống như điện quang hỏa thạch dần hiện ra một cảnh tượng, trong phòng tắm nóng hôi hổi, nước

ấm phun khắp nơi, cậu bị Nghiêm Bách Tông đẩy lên trên cửa thủy tinh, hai tay khó nhịn mà cong lại, để lại một vết cào ẩm nước trên thủy tinh.

"Có phải em rất yêu tôi không?" Nghiêm Bách Tông hung ác hỏi.

Cậu bị nước ấm xối lên hô hấp không được, không mở ra được mắt, miệng còn vong tình mà hô: "Em yêu anh, Nghiêm Bách Tông, trên đời này em yêu anh nhất!" Nước ấm theo khóe miệng cậu chảy xuống, có một ít thậm chí bị cậu nuốt vào trong cổ họng.

Ai mới là độc dược lấy mạng người, nói không rõ.

12. Chương 12

Kỳ Lương Tần không thấy biểu tình của Nghiêm Bách Tông khi nhìn thấy đồ vật mà cậu để lại trong phòng tắm là thế nào, cậu cũng không biết, bởi vì trong tiểu thuyết cũng không có nhắc.

Làm một bộ đam mỹ chủ thụ, kỳ thật dưới phần lớn tình huống, trong lòng Nghiêm Bách Tông nghĩ thế nào, cậu đều không biết. Cậu trở lại phòng, lau mái tóc ướt sũng, đứng ở trước gương phòng tắm, nhìn chính mình.

Cậu cởi áo choàng tắm, trơn bóng đứng ở nơi đó, ngón tay vuốt ve qua từng tấc da thịt, ngón tay cũng là tinh tế trắng nõn, bàn tay như vậy cũng không kém hơn tay Nghiêm Bách Tông ở chỗ nào. Cậu vói đầu ngón tay vào trong miệng, mút vào một chút, ngón tay trắng nõn, bờ môi hồng hồng, mang theo hơi ẩm mới vừa tắm rửa xong.

Nhưng mà trong lòng của cậu vẫn đang suy nghĩ, không công bằng a không công bằng.

Là ai nói nhân sinh bình đẳng, con người sinh ra rõ ràng chính là không bình đẳng, có người sinh ra phú quý, xinh đẹp, có người sinh ra xấu xí, bần cùng. Phú quý có khả năng một đời may mắn, cái gì cũng là tốt nhất, bần cùng có khả năng cố gắng cả đời, vẫn chỉ là một người bình thường. Cậu có lẽ đã từng muốn kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, có danh vọng rất rất cao, mới có thể đánh đồng được với bề ngoài của Kỳ Lương Tần.

Cậu và Nghiêm Bách Tông thật sự không có khả năng sao.

Thẳng nam có độc, giống như mỗi một đồng chí đều biết, nhưng có lúc tình cảm không thể tự khống chế, chính là dễ dàng rơi vào, cam tâm tình nguyện uống rượu độc giải khát. Không có thẳng nam bẻ không cong, chỉ có gay không cố gắng, đều là ảo tưởng của rất nhiều người. Nam nhân trong gương này giống như một yêu tinh, thân là nam nhân cũng không thể phủ nhận hắn xinh đẹp, nếu hắn có một khối tình si, chân tâm đầy đủ, có thể đả động trái tim Nghiêm Bách Tông hay không?

Cậu mặc quần áo tử tế đi ra, nhìn nhìn sàn nhà, lại nhìn nhìn giường lớn, trong lòng nghĩ nếu Nghiêm Tùng Vĩ không trở lại ngủ thì tốt rồi. Cái giường lớn này thật sự ấm áp mềm mại, nằm ở trên đó dù nằm mơ cũng là ngọt ngào. Vì thế cậu liền gọi một cú điện thoại cho Nghiêm Tùng Vĩ.

Điện thoại thông, là Đàm Thanh Thanh nhận: "Hắn đang uống, không biết lúc nào trở về, đến lúc đó xem, cúp đây."

Kỳ Lương Tần chợt nghe thấy trong điện thoại một trận ồn ào, giống như Nghiêm Tùng Vĩ đang cùng một đám bạn bè vung quyền. Nghiêm Tùng Vĩ quản không nổi miệng, vừa uống rượu liền uống tới bến, tám chín phần là không trở về. Vì thế Kỳ Lương Tần lập tức lên giường, nằm ở trong ổ chăn, cầm cái gối gối lên sau lưng, ở đó chơi di động.

Đại khái chơi đến khoảng mười giờ tối, cơn buồn ngủ liền dâng lên, cậu ngồi dậy nhìn nhìn đối diện, không biết từ lúc nào đèn đã sáng lên, là Nghiêm Bách Tông trở lại.

Cậu lập tức vọt lên, đi đến chỗ dựa vào cửa sổ, kéo cửa sổ nhìn qua đối diện, nhưng khiến cậu cực kỳ ngoài ý muốn chính là, phòng tắm luôn luôn nửa mở ở đối diện lại kéo rèm.

Trong lòng cậu đập bình bịch, nghĩ thầm rằng chẳng lẽ Nghiêm Bách Tông phát hiện cậu đang rình coi à? Vậy hắn nhìn thấy cái quần chữ T cậu để lại trong phòng tắm chưa? Hắn đang suy nghĩ gì?

Kỳ Lương Tần cảm thấy trong lòng mình như là mèo cào, thật muốn nhìn thấy phản ứng của Nghiêm Bách Tông. Cậu ở cửa sổ nhìn một hồi, cái gì cũng nhìn không tới, có chút hứng thú rã rời, đang muốn đóng cửa sổ, bỗng nhiên nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng ở trước cửa sổ sát đất đối diện, cầm trong tay một cái ly, vừa uống nước vừa nhìn qua bên này.

Cậu sợ tới mức lập tức lùi đầu về, ghé vào trên giường động cũng không dám động, sau đó từng chút một đi qua, đụng đến chốt mở trên vách tường, lạch cạch một tiếng tắt đèn.

Trong phòng lập tức lâm vào bóng tối, lần này Nghiêm Bách Tông hẳn là nhìn không thấy cậu, vì thế cậu trộm ló đầu ra, Nghiêm Bách Tông còn đang nhìn về nơi này, dường như cũng không phải đang nhìn nơi này, chỉ là đang trầm tư, lại một lát sau, Nghiêm Bách Tông liền biến mất trước cửa sổ sát đất, căn phòng đối diện trống trơn, chỉ chốc lát cũng tắt đèn.

Kỳ Lương Tần thở dài một hơi, ngã xuống giường, cả người đều hãm trong giường, cậu nằm duỗi hai cái đùi ra, ở trong không khí đạp vài cái.

Mang tâm tư như vầy như kia, rốt cuộc cậu ngủ thật say, một đêm này quả nhiên đều là mộng đẹp, ngày thứ hai ánh mặt trời chiếu vào, ấm áp, cậu ngáp một cái, tay lại đụng đến một thân thể ấm áp.

Cậu sợ tới mức giật mình bò dậy, quay đầu nhìn, là Nghiêm Tùng Vĩ, cũng không biết trở về lúc nào, nằm nghênh ngang trên giường, chỉ mặc cái quần cộc, quần áo ném đầy đất, từ cửa phòng cho đến trên giường, một chiếc giày còn mắc ở trên mắt cá chân.

Cậu nhanh chóng trườn xuống giường, nhảy lên tấm chăn cậu trải dưới đất, Nghiêm Tùng Vĩ nghe thấy tiếng vang mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn cậu.

Kỳ Lương Tần ngồi dưới đất, làm bộ như mới vừa tỉnh: "Anh trở về lúc nào?"

Nghiêm Tùng Vĩ mơ hồ không rõ nói: "Không nhớ rõ."

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, may mắn sau khi Nghiêm Tùng Vĩ uống rượu vô cùng thành thật, không có cưỡng ép thượng cậu, không thì nói xem là cậu nên kêu hay là không kêu đây. Không kêu nhất định phải chịu thiệt, kêu thì lại có ích lợi gì, phỏng chừng người Nghiêm gia nghe tiếng chạy tới mở cửa ra, ngược lại sẽ răn dạy cậu một trận: "A, làm sao hả, ông xã cậu sờ sờ cậu hôn hôn cậu mà còn ủy khuất hả, kêu cái gì mà kêu!"

Kỳ Lương Tần quả thực bị tưởng tượng này của mình dọa tới mức tóc gáy chổng ngược, cảnh giác nhìn Nghiêm Tùng Vĩ, nghĩ thầm rằng may mắn Nghiêm Tùng Vĩ vô cùng thẳng.

Nhưng mà nói thật ra, hai anh em Nghiêm thị nếu muốn nói ai có khả năng thao nam nhân nhất, vẫn là Nghiêm Tùng Vĩ càng có khả năng một chút, hắn chơi tương đối quá trớn.

Kỳ Lương Tần nhanh chóng vén cái chăn rũ xuống, đắp lên Nghiêm Tùng Vĩ nửa thân trần.

Kỳ thật dáng người Nghiêm Tùng Vĩ cũng không kém, cũng là chân dài.

Cậu đứng lên đi rửa mặt, bởi vì âm thanh lớn ồn đến Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ than thở hai câu, hiển nhiên có chút không kiên nhẫn. Cậu liền vặn nước tới nhỏ nhất, sau đó rửa mặt.

Chờ sau khi cậu rửa mặt xong liền ra bên ngoài giúp dì Xuân nấu cơm. Dì Xuân cũng mới vừa dậy, nói: "Nơi này có dì là đủ rồi, con làm chi dậy sớm như thế, người trẻ tuổi không phải đều tham ngủ sao, trở về ngủ thêm một lát."

"Con ngủ sớm dậy sớm, dưỡng thành thói quen, đến giờ liền tỉnh."

Dì Xuân nghi hoặc nhìn cậu: "Lúc con vừa tới mỗi ngày ngủ thẳng tới mặt trời lên cao, con là sợ lão thái thái nói con, cho nên dậy sớm đi?" Dì cười cười, nói: "Dậy muộn bà ấy sẽ không cao hứng, chỉ là cũng không cần dậy sớm như thế. Dậy trước khi làm đồ ăn sáng xong là được."

Kỳ Lương Tần cười cười, đồ ăn sáng là bánh bao và cháo loãng, tay nghề dì Xuân tốt, bánh bao đều là tự mình làm. Cậu thấy phòng bếp quả thật không có chuyện cho mình giúp, vì thế liền ra khỏi phòng bếp, chuẩn bị ra bên ngoài hô hấp không khí mới mẻ, mới vừa đi tới phòng khách, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đẩy cửa vào.

Hắn mặc một thân trang phục vận động, trên cổ tay cột một cái bao cổ tay màu đen, toàn thân đều là mồ hôi chảy ròng ròng, có thể là do ra mồ hôi, làn da màu mật ong mang theo ửng hồng, ngực ướt một mảnh, theo hô hấp lộ ra cơ ngực hình dạng rõ ràng, cằm còn đang chảy mồ hôi. Nghiêm Bách Tông như vậy thiếu vài phần uy nghiêm thành thục, thêm vài phần lửa nóng tinh thần phấn chấn, nhìn thấy cậu, dùng bao cổ tay lau lau mặt, cặp mắt sáng đến thần kỳ.

Kỳ Lương Tần gọi một tiếng anh cả, Nghiêm Bách Tông "ừm" một tiếng, nhấc chân đi đến phòng ngủ, Kỳ Lương Tần đứng ở tại chỗ, cảm nhận được hơi nóng ẩm ướt trên người Nghiêm Bách Tông, mùi nam nhân càng đậm, khiến cậu nhịn không được hít thêm một hơi, ý thức được mình đang làm cái gì, cậu nhếch môi, đang muốn đẩy cửa đi ra ngoài, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên quay đầu lại hô: "Đúng rồi, cậu chờ một chút."

Tim Kỳ Lương Tần đập gia tốc, thấy Nghiêm Bách Tông đi vào bên trong, chỉ chốc lát lại đi ra, cậu nhìn thấy đồ vật trong tay Nghiêm Bách Tông, mặt phút chốc trở nên đỏ bừng, cũng không biết phải nhìn đi chỗ nào, thẹn thùng xoay đầu.

"Là cậu bỏ quên đi?" Nghiêm Bách Tông đưa tới tay cậu: "Lần sau đừng quên."

Kỳ Lương Tần đỏ mặt đến mức có thể nhỏ ra máu, vươn tay nhận, cũng không dám ngẩng đầu, lại nghe Nghiêm Bách Tông hỏi: "Mặc cái này không khó chịu sao?"

Hết chương 12

13. Chương 13

Kỳ Lương Tần xấu hổ nói không ra lời, nắm cái quần chữ T kia, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hai người đều lui một bước, dì Xuân cười hỏi: "Hôm nay không chơi bóng à?"

"Không có, chạy vài vòng."

Kỳ Lương Tần nắm chặt quần chữ T trong lòng bàn tay, cúi đầu đi đến phòng ngủ, nghe ở sau lưng dì Xuân tiếp tục nói chuyện với Nghiêm Bách Tông: "Đi tắm rửa đi, đợi lát nữa đồ ăn sáng cũng làm xong rồi."

Cậu vào phòng ngủ đóng cửa lại, Nghiêm Tùng Vĩ còn đang ngủ say, cậu trộm nhét quần lót vào trong tủ quần áo, hơi nóng trên mặt vẫn còn. Thật sự là rất không ngờ sẽ lấy phương thức như thế cầm lại quần lót, đây rõ ràng là một đoạn kiều diễm rất đáng để viết mà. Cậu hít một hơi, đi đến cửa sổ nhìn sang đối diện, rèm phòng tắm đối diện bị gió xuyên qua khe hở cửa sổ thổi vào mà hơi hơi chớp lên, cậu nghĩ đến Nghiêm Bách Tông giờ khắc này đang tắm, không biết vì cái gì, thế mà ngại ngùng đứng trước cửa sổ nữa.

Cậu cảm thấy da mặt mình vẫn có hơi quá mỏng. Chỉ là sau này còn có câu chuyện liêu hán càng khiến người ta mất thể diện chờ cậu kìa.

Đó là một cuối tuần ánh nắng tươi sáng, chờ chốc nữa người một nhà sẽ cùng nhau vây quanh chơi mạt chược.

Trong tiểu thuyết Kỳ Lương Tần là một tay chơi mạt chược giỏi, tuy rằng trong tiểu thuyết không có viết cụ thể y chơi mạt chược như thế nào, nhưng mà có một câu từng nhắc tới, y "chính là dựa vào một tay tài nghệ giỏi chơi mạt chược, kéo gần lại không ít khoảng cách với người Nghiêm gia."

Người Nghiêm gia đều biết chơi mạt chược, Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Viện là khách quen trên bàn mạt chược, Nghiêm gia còn có một phòng mạt chược, dù là Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông, ngẫu nhiên cũng sẽ đánh một trận, tụ tập vài lần.

Nhưng mà ngay từ đầu câu chuyện, Kỳ Lương Tần cũng không có đánh cùng họ, y chỉ ngồi ở bên cạnh nghiêm túc xem, y chính là dựa vào bàn mạt chược mà sát ngôn quan sắc, thăm dò tính cách của Nghiêm gia và một ít lão bằng hữu Nghiêm gia.

Hiện giờ cậu thành Kỳ Lương Tần, lại càng chỉ có thể ngồi ở bên cạnh xem, bởi vì cậu hoàn toàn không biết gì về mạt chược cả.

Kỳ thật thân thích của cậu phần lớn đều biết chơi mạt chược, lúc năm mới các thân thích thường xuyên cùng nhau chơi mạt chược, tất cả em họ anh họ cậu đều biết, chỉ mình cậu là không. Cậu thường thường ngồi ở một bên nhìn người khác chơi, nhưng nhìn nhiều năm như vậy, ngay cả mạt chược tổng cộng có bao nhiêu quân bài cậu cũng không biết, cậu chỉ nhận biết hồng trung tiểu điểu và vài quân bính.

Ăn sáng xong dì Xuân liền thu dọn bàn mạt chược. Phòng mạt chược ngay bên phải phòng khách, cách cánh cửa thủy tinh với phòng khách, một mặt khác chính là một hoa viên nhỏ, tất cả đều là cửa sổ thủy tinh sát đất, lấy ánh sáng và phong cảnh đều thực tốt. Khó được hai công tử Nghiêm gia đều ở nhà, Nghiêm lão thái thái muốn bọn họ hôm nay không đi chỗ nào hết, cùng bà chơi mạt chược.

Cha mẹ lớn tuổi, trừ ăn cơm xem tv, kỳ thật cơ hội ở chung với con cái vô cùng ít, thứ nhất là bởi mọi người đều có việc bận rộn của mình, thứ hai là con cái trưởng thành, không còn bao nhiêu chuyện có thể tán gẫu với cha mẹ, ở cùng nhau trầm mặc xấu hổ như vậy, chi bằng không cùng một chỗ.

Mà chơi mạt chược thì tránh được loại xấu hổ này, Nghiêm lão thái thái có thể nhờ vậy mà cảm nhận được niềm vui gia đình, cho nên mỗi tuần chỉ cần bà rảnh, liền nửa cưỡng ép mà yêu cầu hai đứa con trai cùng bà chơi mạt chược.

Một nhà bốn miệng ăn, vừa vặn làm thành một bàn. Dì Xuân làm vài đĩa bánh trái đặt ở bên cạnh, cũng không ai ăn. Người Nghiêm gia chơi mạt chược đều vô cùng nghiêm túc. Kỳ Lương Tần liền nhấc cái ghế ngồi ở bên cạnh, thường thường ăn hai ngụm.

Dựa theo nội dung truyện yêu cầu, cậu ngồi ở vị trí giữa Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông, hơi chút thiên về phía Nghiêm Tùng Vĩ một chút, dù sao cậu cũng là "vợ" trên danh nghĩa của Nghiêm Tùng Vĩ, thân thiết trên mặt mũi vẫn phải làm đủ.

"Ngày hôm qua con về lúc nào?" Nghiêm lão thái thái vừa xoa bài vừa hỏi Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ mặt không đỏ thở không gấp: "Mười giờ hơn đi."

Mười giờ hơn lão thái thái cũng đã sớm ngủ rồi, dù hắn nói dối, bà cũng sẽ không biết.

"Người đã kết hôn, đừng cứ luôn lêu lổng ở bên ngoài. Không thì kết hôn làm gì chứ, ngại trong nhà nhiều cơm, nuôi một người đến ăn cơm giùm à?"

Lời này nhân tiện đạp Kỳ Lương Tần một cước, Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cười cười, Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu lại nhìn cậu, nói: "Cười, chỉ biết ngây ngô cười, mẹ đây là chê em ăn nhiều đó, giữa trưa ăn ít chút."

Nghiêm Viện cười nâng mắt: "Ít liếc mắt đưa tình trên bàn mạt chược đi, chó FA không quen nhìn các anh show ân ái đâu."

"Em chia tay người trước hơn nửa năm rồi đi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Sao còn chưa tìm người mới, không phải muốn nhớ thương tên khốn kiếp kia chứ."

Nghiêm Viện cười lạnh: "Biết hắn là tên khốn, thì đừng nhắc tới hắn với em."

"Anh hai con đã nhắc tới, ta cũng liền nói một câu, " Nghiêm lão thái thái thả bài, nói: "Con cũng trưởng thành rồi, nên tìm một người, dù không kết hôn, yêu đương cũng được, phụ nữ chúng ta hả, không thể thiếu nam nhân yêu thương, không thì không thành bà nam nhân, cũng thành vụn băng như chị cả con."

Mọi người nghe lão thái thái lại nói móc Thẩm Hoà, đều trộm xem xét Nghiêm Bách Tông một cái, Nghiêm Bách Tông cũng không nói chuyện, ngược lại là Nghiêm Tùng Vĩ mở miệng: "Cái này không thể so, anh cả đối xử với chị dâu cũng không tệ."

"Ù."

Nghiêm Bách Tông đổi hướng dựa vào trên ghế, đẩy mạt chược ra phía trước.

"Tui phắc, lại hồ."

Nghiêm Tùng Vĩ có chút tức tối: "Anh, anh có thể nhường chút không, đều là người một nhà."

"Em đã nói đừng tìm anh cả chơi mạt chược, anh ấy đánh cái gì thắng cái đó." Nghiêm Viện cũng là bộ dạng thật tức tối: "Lương Tần, anh tới đánh, anh thay anh cả đánh."

"Anh không biết cho lắm…" Kỳ Lương Tần nhanh chóng xua tay.

Không nghĩ tới Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện vừa nghe hai mắt liền tỏa ánh sáng: "Anh không biết càng tốt, anh ngồi ở đó, chỗ nào không hiểu thì kêu anh cả chỉ anh một chút, vừa lúc mọi người thế lực ngang nhau, đánh mới có ý tứ."

Ván này Nghiêm lão thái thái mắt thấy sắp ù, vốn tưởng rằng mình có thể thắng, bị lão đại đoạt tiên cơ, trong lòng cũng có chút buồn bực, vì thế lên tiếng nói: "Cậu cứ ngồi đó đánh, coi như học tập, làm người Nghiêm gia chúng ta, không biết chơi mạt chược là không thể được, nếu để người ta biết con dâu của Trương Thu Bình ta mạt chược cũng không biết đánh, chẳng phải là khiến mặt ta không có ánh sáng sao."

Trương Thu Bình là tên của Nghiêm lão thái thái, chỉ là không ai dám gọi, cũng chỉ có chính bà ngẫu nhiên nhắc một chút. Kỳ Lương Tần phải đi theo nội dung truyện, liền không nhún nhường quá nhiều, nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông đứng lên, đổi chỗ với cậu, chuyển ghế đến bên cạnh cậu. Ai biết Nghiêm Tùng Vĩ lại chen chân vào đạp một cái: "Anh dựa qua bên Lương Tần một chút, đừng nhìn bài em."

Nghiêm Bách Tông lại ngồi gần Kỳ Lương Tần một chút, một cánh tay khoát lên ghế Kỳ Lương Tần ngồi.

Kỳ Lương Tần cảm thấy chỉ cần mình đến dưới tầm mắt Nghiêm Bách Tông, đầu óc sẽ liền nóng lên, trở nên không giống chính mình. Nghiêm Bách Tông lại ngồi ở bên cạnh cậu, cậu làm thế nào tĩnh tâm được, cậu chỉ cảm thấy nửa bên mặt tới gần Nghiêm Bách Tông đều là nóng, lỗ tai cậu lại đỏ toàn bộ.

Nghiêm Bách Tông nhìn chằm chằm lỗ tai cậu hai giây, liền đem tầm mắt dời đi chỗ khác, nhìn bài.

Quả nhiên Kỳ Lương Tần nói thật, không phải không biết cho lắm, mà là trên cơ bản một chút cũng không biết, ngay cả bài cậu cũng không biết nên bỏ như thế nào, Nghiêm Bách Tông liền tựa vào ghế cậu nói với cậu nên chơi như thế nào như thế nào. Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng tay chân luống cuống điều chỉnh bài của mình, mọi người đều cho rằng cậu không hấp tấp đánh.

Nhưng trên thực tế cậu còn không biết đánh bài như thế nào, cậu chỉ là máy móc nghe Nghiêm Bách Tông chỉ huy. Nghiêm Bách Tông là một người lãnh đạm lại nói không nhiều lắm, giọng nói cũng trầm thấp, lúc này lại tận lực đè thấp giọng, nhỏ giọng chỉ đạo cậu, cho nên giọng càng chậm, thêm một tầng ôn nhu, như là lời nói nhỏ nhẹ nỉ non giữa tình nhân, bởi vì giật mình do cậu vụng về vô tri, có đôi khi trong giọng nói dẫn theo một chút ý cười, nói: "Đừng đánh cái này."

Nghiêm Tùng Vĩ rất đắc ý mà hô: "Anh cả, không thể nói quá nhiều… Bính!"

Nghiêm Bách Tông cũng không có mỗi một bước đều chỉ đạo cậu, cho nên Kỳ Lương Tần đánh rất là không xong, ván này để Nghiêm Tùng Vĩ thắng: "Hôm nay vị trí tôi tốt, mây tím tới từ phía đông!"

"Vừa rồi ta thiếu chút nữa liền hồ, " Nghiêm lão thái thái bất mãn nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Đánh loạn."

Kỳ Lương Tần thực xấu hổ nói: "Con thật sự không biết cho lắm…"

Cậu cảm thấy mình có lỗi nhất chính là Nghiêm Bách Tông, bởi vì bài Nghiêm Bách Tông đánh tốt như vậy, chỉ đạo cậu cũng thực để tâm, là chính cậu vụng về, không bắt được trọng điểm. Bàn mạt chược Nghiêm gia

không phải tự động hết, bởi vì lão thái thái thích cái loại cảm giác xào bài xoa bài, thản nhiên tự đắc, thế tục mà tản mạn. Thừa dịp mọi người xào bài, cậu cảm thấy mình hẳn là nói một tiếng xin lỗi với Nghiêm Bách Tông, nhưng mà cậu không chú ý tới Nghiêm Bách Tông đang nghiêng thân thể về phía trước giúp đỡ xào bài, cậu xoay đầu như vậy, miệng liền đụng phải má Nghiêm Bách Tông.

Nói đụng tới dường như cũng không chuẩn xác, chỉ là như có như không lướt qua.

"Xin…"

Hai chữ xin lỗi còn chưa nói hết, cậu liền cứng lại, toàn thân như là điện giật.

Môi cũng giống vài bộ phận khác trên thân thể, phủ kín đầu dây thần kinh. Nếu chỉ dùng sức đụng vào, khả năng cũng sẽ không có cảm giác mãnh liệt gì, chỉ là nếu lướt qua như có như không, xúc cảm lại phá lệ mãnh liệt, tê và ngứa giống như mang theo điện giật, cánh môi mẫn cảm không thể tưởng tượng nổi.

Mà Nghiêm Bách Tông dường như cũng động một cái, nhưng trên mặt hắn không có bất luận biểu tình gì, Kỳ Lương Tần chỉ nhìn thấy lông mi thật dài của hắn, ánh mắt Nghiêm Bách Tông thâm thúy, cậu vẫn là lần đầu tiên chú ý tới lông mi hắn hóa ra cũng dày rậm, hiện giờ hàng lông mi dày rậm kia hơi hơi rũ xuống, Nghiêm Bách Tông giống như không có việc gì mà ngồi ngay ngắn, rời xa cậu, mặt hắn bình tĩnh không gợn sóng, lộ ra vẻ đoan chính lạnh lùng.

Hết thảy việc này như là bí mật chỉ thuộc về hai người họ, bắt đầu và chấm dứt đều là trong một chớp mắt, không có ai phát hiện. Chỉ có bờ môi của cậu dường như vẫn còn tê, cậu nhấp nhấp miệng, tay xoa xoa mạt chược phát ra tiếng vang hỗn độn, cũng không lấn át được tiếng tim đập tràn ngập màng tai cậu.

Kỳ Lương Tần muốn hôn Nghiêm Bách Tông.

Hôn môi.

Hôn môi thật sự là chuyện triền miên và thân mật nhất trên đời này, còn thân mật hơn tình dục, môi và lưỡi giao triền tràn ngập dục vọng, rồi lại mang theo tình yêu ôn nhu, thấm ướt, mềm mại, ấm áp, giao hòa dây dưa với nhau.

Đối với hôn môi, Kỳ Lương Tần từng có rất nhiều tưởng tượng, cậu còn chưa bao giờ hôn bất cứ người nào. Cậu thuần khiết, nhưng là thuần khiết có vài phần đáng thương, sống đến cái tuổi này còn chưa có hưởng thụ hôn môi và tình dục, cậu cũng không phải không chút nào hối hận.

Nếu nụ hôn đầu tiên của cậu là cùng với Nghiêm Bách Tông, vậy cậu sẽ hạnh phúc thành bộ dạng thế nào? Trong thời gian kế tiếp cậu không chút để ý mà xoa xoa mạt chược, đầy đầu óc đều là ảo tưởng lửa nóng mà bí ẩn như vậy.

Cậu hơi khát khô, như là lưu lạc trong sa mạc đã lâu lắm, mỗi một tế bào trên người đều đang bên bờ vực chết khát, cậu cần Nghiêm Bách Tông cứu chuộc, thưởng cho cậu một ngụm nước.

Trong Phan Kim Liên phiên bản nam cũng không có viết về cái đụng chạm như có như không này, trong tiểu thuyết thì trọng điểm của trận mạt chược này là ở phía sau, "cậu không cẩn thận xoa rớt một quân bài".

14. Chương 14

Kỳ Lương Tần xấu hổ nói không ra lời, nắm cái quần chữ T kia, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hai người đều lui một bước, dì Xuân cười hỏi: "Hôm nay không chơi bóng à?"

"Không có, chạy vài vòng."

Kỳ Lương Tần nắm chặt quần chữ T trong lòng bàn tay, cúi đầu đi đến phòng ngủ, nghe ở sau lưng dì Xuân tiếp tục nói chuyện với Nghiêm Bách Tông: "Đi tắm rửa đi, đợi lát nữa đồ ăn sáng cũng làm xong rồi."

Cậu vào phòng ngủ đóng cửa lại, Nghiêm Tùng Vĩ còn đang ngủ say, cậu trộm nhét quần lót vào trong tủ quần áo, hơi nóng trên mặt vẫn còn. Thật sự là rất không ngờ sẽ lấy phương thức như thế cầm lại quần lót, đây rõ ràng là một đoạn kiều diễm rất đáng để viết mà. Cậu hít một hơi, đi đến cửa sổ nhìn sang đối diện, rèm phòng tắm đối diện bị gió xuyên qua khe hở cửa sổ thổi vào mà hơi hơi chớp lên, cậu nghĩ đến Nghiêm Bách Tông giờ khắc này đang tắm, không biết vì cái gì, thế mà ngại ngùng đứng trước cửa sổ nữa.

Cậu cảm thấy da mặt mình vẫn có hơi quá mỏng. Chỉ là sau này còn có câu chuyện liêu hán càng khiến người ta mất thể diện chờ cậu kìa.

Đó là một cuối tuần ánh nắng tươi sáng, chờ chốc nữa người một nhà sẽ cùng nhau vây quanh chơi mạt chược.

Trong tiểu thuyết Kỳ Lương Tần là một tay chơi mạt chược giỏi, tuy rằng trong tiểu thuyết không có viết cụ thể y chơi mạt chược như thế nào, nhưng mà có một câu từng nhắc tới, y "chính là dựa vào một tay tài nghệ giỏi chơi mạt chược, kéo gần lại không ít khoảng cách với người Nghiêm gia."

Người Nghiêm gia đều biết chơi mạt chược, Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Viện là khách quen trên bàn mạt chược, Nghiêm gia còn có một phòng mạt chược, dù là Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông, ngẫu nhiên cũng sẽ đánh một trận, tụ tập vài lần.

Nhưng mà ngay từ đầu câu chuyện, Kỳ Lương Tần cũng không có đánh cùng họ, y chỉ ngồi ở bên cạnh nghiêm túc xem, y chính là dựa vào bàn mạt chược mà sát ngôn quan sắc, thăm dò tính cách của Nghiêm gia và một ít lão bằng hữu Nghiêm gia.

Hiện giờ cậu thành Kỳ Lương Tần, lại càng chỉ có thể ngồi ở bên cạnh xem, bởi vì cậu hoàn toàn không biết gì về mạt chược cả.

Kỳ thật thân thích của cậu phần lớn đều biết chơi mạt chược, lúc năm mới các thân thích thường xuyên cùng nhau chơi mạt chược, tất cả em họ anh họ cậu đều biết, chỉ mình cậu là không. Cậu thường thường ngồi ở một bên nhìn người khác chơi, nhưng nhìn nhiều năm như vậy, ngay cả mạt chược tổng cộng có bao nhiêu quân bài cậu cũng không biết, cậu chỉ nhận biết hồng trung tiểu điểu và vài quân bính.

Ăn sáng xong dì Xuân liền thu dọn bàn mạt chược. Phòng mạt chược ngay bên phải phòng khách, cách cánh cửa thủy tinh với phòng khách, một mặt khác chính là một hoa viên nhỏ, tất cả đều là cửa sổ thủy tinh sát đất, lấy ánh sáng và phong cảnh đều thực tốt. Khó được hai công tử Nghiêm gia đều ở nhà, Nghiêm lão thái thái muốn bọn họ hôm nay không đi chỗ nào hết, cùng bà chơi mạt chược.

Cha mẹ lớn tuổi, trừ ăn cơm xem tv, kỳ thật cơ hội ở chung với con cái vô cùng ít, thứ nhất là bởi mọi người đều có việc bận rộn của mình, thứ hai là con cái trưởng thành, không còn bao nhiêu chuyện có thể tán gẫu với cha mẹ, ở cùng nhau trầm mặc xấu hổ như vậy, chi bằng không cùng một chỗ.

Mà chơi mạt chược thì tránh được loại xấu hổ này, Nghiêm lão thái thái có thể nhờ vậy mà cảm nhận được niềm vui gia đình, cho nên mỗi tuần chỉ cần bà rảnh, liền nửa cưỡng ép mà yêu cầu hai đứa con trai cùng bà chơi mạt chược.

Một nhà bốn miệng ăn, vừa vặn làm thành một bàn. Dì Xuân làm vài đĩa bánh trái đặt ở bên cạnh, cũng không ai ăn. Người Nghiêm gia chơi mạt chược đều vô cùng nghiêm túc. Kỳ Lương Tần liền nhấc cái ghế ngồi ở bên cạnh, thường thường ăn hai ngụm.

Dựa theo nội dung truyện yêu cầu, cậu ngồi ở vị trí giữa Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông, hơi chút thiên về phía Nghiêm Tùng Vĩ một chút, dù sao cậu cũng là "vợ" trên danh nghĩa của Nghiêm Tùng Vĩ, thân thiết trên mặt mũi vẫn phải làm đủ.

"Ngày hôm qua con về lúc nào?" Nghiêm lão thái thái vừa xoa bài vừa hỏi Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ mặt không đỏ thở không gấp: "Mười giờ hơn đi."

Mười giờ hơn lão thái thái cũng đã sớm ngủ rồi, dù hắn nói dối, bà cũng sẽ không biết.

"Người đã kết hôn, đừng cứ luôn lêu lổng ở bên ngoài. Không thì kết hôn làm gì chứ, ngại trong nhà nhiều cơm, nuôi một người đến ăn cơm giùm à?"

Lời này nhân tiện đạp Kỳ Lương Tần một cước, Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cười cười, Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu lại nhìn cậu, nói: "Cười, chỉ biết ngây ngô cười, mẹ đây là chê em ăn nhiều đó, giữa trưa ăn ít chút."

Nghiêm Viện cười nâng mắt: "Ít liếc mắt đưa tình trên bàn mạt chược đi, chó FA không quen nhìn các anh show ân ái đâu."

"Em chia tay người trước hơn nửa năm rồi đi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Sao còn chưa tìm người mới, không phải muốn nhớ thương tên khốn kiếp kia chứ."

Nghiêm Viện cười lạnh: "Biết hắn là tên khốn, thì đừng nhắc tới hắn với em."

"Anh hai con đã nhắc tới, ta cũng liền nói một câu, " Nghiêm lão thái thái thả bài, nói: "Con cũng trưởng thành rồi, nên tìm một người, dù không kết hôn, yêu đương cũng được, phụ nữ chúng ta hả, không thể thiếu nam nhân yêu thương, không thì không thành bà nam nhân, cũng thành vụn băng như chị cả con."

Mọi người nghe lão thái thái lại nói móc Thẩm Hoà, đều trộm xem xét Nghiêm Bách Tông một cái, Nghiêm Bách Tông cũng không nói chuyện, ngược lại là Nghiêm Tùng Vĩ mở miệng: "Cái này không thể so, anh cả đối xử với chị dâu cũng không tệ."

"Ù."

Nghiêm Bách Tông đổi hướng dựa vào trên ghế, đẩy mạt chược ra phía trước.

"Tui phắc, lại hồ."

Nghiêm Tùng Vĩ có chút tức tối: "Anh, anh có thể nhường chút không, đều là người một nhà."

"Em đã nói đừng tìm anh cả chơi mạt chược, anh ấy đánh cái gì thắng cái đó." Nghiêm Viện cũng là bộ dạng thật tức tối: "Lương Tần, anh tới đánh, anh thay anh cả đánh."

"Anh không biết cho lắm..." Kỳ Lương Tần nhanh chóng xua tay.

Không nghĩ tới Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện vừa nghe hai mắt liền tỏa ánh sáng: "Anh không biết càng tốt, anh ngồi ở đó, chỗ nào không hiểu thì kêu anh cả chỉ anh một chút, vừa lúc mọi người thế lực ngang nhau, đánh mới có ý tứ."

Ván này Nghiêm lão thái thái mắt thấy sắp ù, vốn tưởng rằng mình có thể thắng, bị lão đại đoạt tiên cơ, trong lòng cũng có chút buồn bực, vì thế lên tiếng nói: "Cậu cứ ngồi đó đánh, coi như học tập, làm người Nghiêm gia chúng ta, không biết chơi mạt chược là không thể được, nếu để người ta biết con dâu của Trương Thu Bình ta mạt chược cũng không biết đánh, chẳng phải là khiến mặt ta không có ánh sáng sao."

Trương Thu Bình là tên của Nghiêm lão thái thái, chỉ là không ai dám gọi, cũng chỉ có chính bà ngẫu nhiên nhắc một chút. Kỳ Lương Tần phải đi theo nội dung truyện, liền không nhún nhường quá nhiều, nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông đứng lên, đổi chỗ với cậu, chuyển ghế đến bên cạnh cậu. Ai biết Nghiêm Tùng Vĩ lại chen chân vào đạp một cái: "Anh dựa qua bên Lương Tần một chút, đừng nhìn bài em."

Nghiêm Bách Tông lại ngồi gần Kỳ Lương Tần một chút, một cánh tay khoát lên ghế Kỳ Lương Tần ngồi.

Kỳ Lương Tần cảm thấy chỉ cần mình đến dưới tầm mắt Nghiêm Bách Tông, đầu óc sẽ liền nóng lên, trở nên không giống chính mình. Nghiêm Bách Tông lại ngồi ở bên cạnh cậu, cậu làm thế nào tĩnh tâm được, cậu chỉ cảm thấy nửa bên mặt tới gần Nghiêm Bách Tông đều là nóng, lỗ tai cậu lại đỏ toàn bộ.

Nghiêm Bách Tông nhìn chằm chằm lỗ tai cậu hai giây, liền đem tầm mắt dời đi chỗ khác, nhìn bài.

Quả nhiên Kỳ Lương Tần nói thật, không phải không biết cho lắm, mà là trên cơ bản một chút cũng không biết, ngay cả bài cậu cũng không biết nên bỏ như thế nào, Nghiêm Bách Tông liền tựa vào ghế cậu nói với cậu nên chơi như thế nào như thế nào. Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng tay chân luống cuống điều chỉnh bài của mình, mọi người đều cho rằng cậu không hấp tấp đánh.

Nhưng trên thực tế cậu còn không biết đánh bài như thế nào, cậu chỉ là máy móc nghe Nghiêm Bách Tông chỉ huy. Nghiêm Bách Tông là một người lãnh đạm lại nói không nhiều lắm, giọng nói cũng trầm thấp, lúc

này lại tận lực đè thấp giọng, nhỏ giọng chỉ đạo cậu, cho nên giọng càng chậm, thêm một tầng ôn nhu, như là lời nói nhỏ nhẹ nỉ non giữa tình nhân, bởi vì giật mình do cậu vụng về vô tri, có đôi khi trong giọng nói dẫn theo một chút ý cười, nói: "Đừng đánh cái này."

Nghiêm Tùng Vĩ rất đắc ý mà hô: "Anh cả, không thể nói quá nhiều… Bính!"

Nghiêm Bách Tông cũng không có mỗi một bước đều chỉ đạo cậu, cho nên Kỳ Lương Tần đánh rất là không xong, ván này để Nghiêm Tùng Vĩ thắng: "Hôm nay vị trí tôi tốt, mây tím tới từ phía đông!"

"Vừa rồi ta thiếu chút nữa liền hồ, " Nghiêm lão thái thái bất mãn nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Đánh loạn."

Kỳ Lương Tần thực xấu hổ nói: "Con thật sự không biết cho lắm…"

Cậu cảm thấy mình có lỗi nhất chính là Nghiêm Bách Tông, bởi vì bài Nghiêm Bách Tông đánh tốt như vậy, chỉ đạo cậu cũng thực để tâm, là chính cậu vụng về, không bắt được trọng điểm. Bàn mạt chược Nghiêm gia không phải tự động hết, bởi vì lão thái thái thích cái loại cảm giác xào bài xoa bài, thản nhiên tự đắc, thế tục mà tản mạn. Thừa dịp mọi người xào bài, cậu cảm thấy mình hẳn là nói một tiếng xin lỗi với Nghiêm Bách Tông, nhưng mà cậu không chú ý tới Nghiêm Bách Tông đang nghiêng thân thể về phía trước giúp đỡ xào bài, cậu xoay đầu như vậy, miệng liền đụng phải má Nghiêm Bách Tông.

Nói đụng tới dường như cũng không chuẩn xác, chỉ là như có như không lướt qua.

"Xin…"

Hai chữ xin lỗi còn chưa nói hết, cậu liền cứng lại, toàn thân như là điện giật.

Môi cũng giống vài bộ phận khác trên thân thể, phủ kín đầu dây thần kinh. Nếu chỉ dùng sức đụng vào, khả năng cũng sẽ không có cảm giác mãnh liệt gì, chỉ là nếu lướt qua như có như không, xúc cảm lại phá lệ mãnh liệt, tê và ngứa giống như mang theo điện giật, cánh môi mẫn cảm không thể tưởng tượng nổi.

Mà Nghiêm Bách Tông dường như cũng động một cái, nhưng trên mặt hắn không có bất luận biểu tình gì, Kỳ Lương Tần chỉ nhìn thấy lông mi thật dài của hắn, ánh mắt Nghiêm Bách Tông thâm thúy, cậu vẫn là lần đầu tiên chú ý tới lông mi hắn hóa ra cũng dày rậm, hiện giờ hàng lông mi dày rậm kia hơi hơi rũ xuống, Nghiêm Bách Tông giống như không có việc gì mà ngồi ngay ngắn, rời xa cậu, mặt hắn bình tĩnh không gợn sóng, lộ ra vẻ đoan chính lạnh lùng.

Hết thảy việc này như là bí mật chỉ thuộc về hai người họ, bắt đầu và chấm dứt đều là trong một chớp mắt, không có ai phát hiện. Chỉ có bờ môi của cậu dường như vẫn còn tê, cậu nhấp nhấp miệng, tay xoa xoa mạt chược phát ra tiếng vang hỗn độn, cũng không lấn át được tiếng tim đập tràn ngập màng tai cậu.

Kỳ Lương Tần muốn hôn Nghiêm Bách Tông.

Hôn môi.

Hôn môi thật sự là chuyện triền miên và thân mật nhất trên đời này, còn thân mật hơn tình dục, môi và lưỡi giao triền tràn ngập dục vọng, rồi lại mang theo tình yêu ôn nhu, thấm ướt, mềm mại, ấm áp, giao hòa dây dưa với nhau.

Đối với hôn môi, Kỳ Lương Tần từng có rất nhiều tưởng tượng, cậu còn chưa bao giờ hôn bất cứ người nào. Cậu thuần khiết, nhưng là thuần khiết có vài phần đáng thương, sống đến cái tuổi này còn chưa có hưởng thụ hôn môi và tình dục, cậu cũng không phải không chút nào hối hận.

Nếu nụ hôn đầu tiên của cậu là cùng với Nghiêm Bách Tông, vậy cậu sẽ hạnh phúc thành bộ dạng thế nào? Trong thời gian kế tiếp cậu không chút để ý mà xoa xoa mạt chược, đầy đầu óc đều là ảo tưởng lửa nóng mà bí ẩn như vậy.

Cậu hơi khát khô, như là lưu lạc trong sa mạc đã lâu lắm, mỗi một tế bào trên người đều đang bên bờ vực chết khát, cậu cần Nghiêm Bách Tông cứu chuộc, thưởng cho cậu một ngụm nước.

Trong Phan Kim Liên phiên bản nam cũng không có viết về cái đụng chạm như có như không này, trong tiểu thuyết thì trọng điểm của trận mạt chược này là ở phía sau, "cậu không cẩn thận xoa rớt một quân bài".

15. Chương 15

Nghiêm Bách Tông sẽ nghĩ cậu như thế nào, Kỳ Lương Tần xấu hổ không muốn biết, nhưng cậu ước chừng cũng sẽ không phải ấn tượng quá tốt, nếu như nói mấy lần trước Nghiêm Bách Tông còn có thể cho là ngoài ý muốn, xem là mình suy nghĩ nhiều, vậy thông minh như Nghiêm Bách Tông, giờ khắc này đại khái đã thấy được Kỳ Lương Tần lẳng lơ ong bướm.

Nam nhân đứng đắn giống như Nghiêm Bách Tông, trong lòng đại khái là thực khinh thường người như Kỳ Lương Tần. Đừng nói giữa bọn họ còn cách một Nghiêm Tùng Vĩ, dù là một nam nữ đã kết hôn nào không hề có quan hệ với hắn muốn quyến rũ hắn, hắn là hắn đều vứt bỏ như giày cũ.

Kỳ Lương Tần rất muốn dựng nên một hình tượng tối thiểu đáng để kính trọng trước mặt Nghiêm Bách Tông. Bất luận nam hay nữ, trước mặt người mình thích, đều cố ý vô tình muốn dựng lên hình tượng tốt cho mình, từ đó giành được thiện cảm của đối phương, chẳng sợ mình với đối phương cũng không có khả năng. Nhưng mà mỗi một chuyện cậu làm hiện tại, dường như đều đang xoát điểm nhẫn nại mấu chốt của Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông là một nam nhân vô cùng chính trực, bởi vậy chướng mắt sự lẳng lơ ong bướm của cậu, nhưng cũng vì vậy mà lựa chọn làm như không thấy đối với khiêu khích không có làm rõ của cậu. Hắn chỉ không dấu vết đứng lên, lặng lẽ đi ra ngoài, một nhóm người đều đang chơi mạt chược, không ai chú ý hắn đi ra ngoài, chỉ có Kỳ Lương Tần. Chỉ là Kỳ Lương Tần lại làm bộ như không phát hiện, hai mắt nhìn chằm chằm bàn mạt chược.

Chỉ chốc lát Nghiêm Bách Tông liền xuất hiện ở hoa viên bên ngoài, miệng ngậm một điếu thuốc.

Nghiêm Bách Tông không tính là kẻ nghiện thuốc, trong tiểu thuyết nói hắn ngẫu nhiên mới có thể hút, đây là một chỗ duy nhất có khả năng khiến một vài người không thích trong nhân cách hoàn mỹ của hắn, nhưng những người này cũng không bao gồm Kỳ Lương Tần. Thân là nam nhân, cậu cũng từng ngẫu nhiên hút một hai điếu thuốc lá, chẳng hạn như lúc sinh nhật hàng năm, hoặc là lúc tết âm lịch. Cậu hút thuốc chỉ là vì tâm lý đặc biệt nào đó, cũng bởi vậy mà có thể hiểu được những người hút thuốc. Nam nhân cách xa khói rượu, chung quy luôn thiếu một chút vị khói lửa, khiến trong lòng người khác không kiên định. Cậu có thể tiếp thu hành vi khói rượu vừa phải hoặc là ngẫu nhiên.

Cậu thừa dịp chơi mạt chược mà ngẩng đầu, thường thường liếc nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng trong cảnh xuân phun ra sương khói. Nhưng ánh mắt của cậu bị Nghiêm Viện đối diện bắt được. Nghiêm Viện quay đầu nhìn thoáng qua, vừa xoa bài vừa nói với Nghiêm lão thái thái: "Lần này anh cả trở về hình như tâm tình không quá tốt."

"Có sao?" Nghiêm Tùng Vĩ nhìn Nghiêm Bách Tông bên ngoài một cái.

"Có hay không anh đều không có khả năng nhìn ra được, tim anh thô như vậy mà."

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười: "Nói thật là điểm này anh rất bội phục em đó, em nói xem em làm sao thấy được, anh cả từ nhỏ đã là bộ dạng không mặn không nhạt, dù sao thì anh thấy hắn một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều là một dạng, không có lúc cao hứng, cũng không thấy lúc hắn không cao hứng, cái gì cũng giấu ở trong lòng. Em xem anh em nhà người ta, uống rượu nói chuyện phiếm cùng nhau ra ngoài chơi, anh cả lại chưa bao giờ nói lời trong lòng với anh."

Nghiêm Viện mím môi cười: "Anh ấy không tâm sự với anh là biết nói với anh cũng vô dụng, lại nói anh ấy không nói thì anh cũng nói mà, không phải anh cứ có chút việc liền thích kéo anh cả phun tào sao."

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Vậy em nói một chút xem, em nhìn thế nào mà ra anh cả tâm tình không tốt?"

"Cái này rất đơn giản, bình thường anh cả rất ít khi hút thuốc, chỉ có lúc phiền não ảnh mới hút thuốc, mỗi lần ảnh hút thuốc, không phải cãi nhau với chị dâu, thì chính là công ty có vấn đề. Anh biết chị dâu phiền chán nhất là người hút thuốc đó, ở phương diện này anh cả luôn rất tiết chế."

Nghiêm Tùng Vĩ nghe xong đột nhiên buồn cười, cúi đầu xếp mạt chược nói: "Hắn có chỗ nào mà không tiết chế."

Nói xong hắn ta ngẩng đầu lên, lại bị Nghiêm lão thái thái trừng mắt một cái, hắn đành phải cúi đầu buồn cười, Nghiêm Viện nói: "Em xem anh là muốn bị đánh mà."

Trong lòng Kỳ Lương Tần âm thầm đem hai anh em này ra so sánh, cậu cảm thấy Nghiêm Tùng Vĩ tương đối thích hợp để yêu đương, làm bạn bè, bởi vì hắn ta trẻ tuổi thú vị, Nghiêm Bách Tông tương đối thích hợp làm đối tượng kết hôn, bởi vì hắn kiên định đáng tin cậy.

Bởi vì chơi bài vốn không tốt, hơn nữa không yên lòng, Kỳ Lương Tần thua vô cùng thảm, cuối cùng lúc tính sổ, cậu phát hiện cậu thua hơn một vạn.

Kỳ Lương Tần sợ tới mức thiếu chút nữa xụi lơ trên ghế, vô cùng xấu hổ quay đầu nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ. Cậu không có nhiều tiền như vậy.

"Em đừng nhìn tôi, em đánh thay anh cả mà, tìm hắn chi trả."

Nghiêm Bách Tông đã không còn ở trong sân, hình như là trở về phòng rồi. Kỳ Lương Tần tâm hoảng ý loạn đứng lên, Nghiêm Viện nhìn thấy mặt cậu gần như muốn khóc, cười nói: "Lương Tần, đừng có keo kiệt, nhanh chóng lấy tiền, hôm nay em mời mọi người ra ngoài ăn."

"Anh không nghĩ là đánh lớn như vậy…" Kỳ Lương Tần than thở. Trước kia cậu xem nhóm anh em họ của cậu chơi mạt chược, một hồi đánh xong không quá trên dưới một trăm đồng tiền, đó còn là thua thảm nhất toàn trận đó. Cậu quên đây là Nghiêm gia, không xem tiền là tiền.

Nghiêm Tùng Vĩ thu mạt chược lại, nói với Nghiêm Viện: "Em thắng nhiều lắm, nên là em mời khách. Mẹ, chúng ta làm thịt nó một trận!"

Nghiêm lão thái thái nói: "Ta biết một chỗ, bảo đảm nó nhổ hết tiền thắng ra, kêu dì Xuân đi, mấy người chúng ta cùng đi, còn có anh cả con nữa." Đánh bài xong tâm tình Nghiêm lão thái thái không tồi, cười nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Ta nói tiểu Tần à, nhanh lấy tiền đi."

Kỳ Lương Tần đành phải vào phòng, chờ lúc Nghiêm Tùng Vĩ vào thay quần áo, cậu nhanh chóng bắt lấy nói: "Trong túi tôi không có nhiều tiền như vậy, làm thế nào?"

"Tiền này cậu mắc gì tự mình ra, đã nói cậu đánh thay anh cả, thắng thua đều tính cho hắn. Hắn không quan tâm chút tiền ấy, tìm hắn đòi đi… Ngại à? Nếu không thì tôi giúp cậu đòi?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ mặt có chút hồng: "Anh cũng không thiếu tiền đi… Nếu không anh thay tôi ra nhé…"

"Cái này không thể được, mẹ biết sẽ không cao hứng, vốn chơi mạt chược chính là tìm cái việc vui, nếu bởi vì là người một nhà liền không tính rõ ràng, vậy lúc đánh bài chẳng phải là cũng rất không có ý nghĩa à? Luôn phải định ra thắng thua thì lần sau đánh lại mới hăng hái. Cậu không cần ngại ngùng, đều là món tiền nhỏ, trong nhà không ai để ý, cậu chỉ cần đi nói một tiếng với anh cả, cứ nói thua bao nhiêu, hắn sẽ tự lấy tiền cho cậu."

Kỳ Lương Tần có chút nóng vội, nghe xong Nghiêm Tùng Vĩ nói lại cảm thấy rất có đạo lý, vì thế liền ra cửa, đi đến trước phòng Nghiêm Bách Tông gõ gõ cửa.

"Cửa không có khóa, vào đi."

Kỳ Lương Tần đẩy cửa đi vào, đây là lần đầu tiên cậu vào phòng ngủ của Nghiêm Bách Tông, chỉ cảm thấy trang trí bên trong thực khác biệt so với bên Nghiêm Tùng Vĩ. Cậu cảm thấy có chút lạnh, sắc điệu lạnh, gia cụ trang trí cũng có chút lạnh, cũng thực giản lược, không giống như là chỗ ở của người đã kết hôn, ngược lại như là quý tộc độc thân.

"Thua à?" Nghiêm Bách Tông ngồi ở trước bàn sách trực tiếp mở miệng: "Thua nhiều ít?"

"Một vạn lẻ ba trăm khối…"

"Nhiều như vậy?"

Kỳ Lương Tần vừa nghe mặt liền xấu hổ đỏ hơn: "Xin lỗi, tôi không biết đánh, không nên thay anh…"

Nghiêm Bách Tông cười cười, nói: "Không có việc gì, người một nhà tùy tiện chơi, thua ai cũng là vào túi nhà mình." Hắn nói xong lớn tiếng hỏi về phía Nghiêm Viện: "Em muốn tiền mặt hay là chuyển khoản?"

Giọng Nghiêm Viện xuyên qua phòng khách truyền tới: "Đương nhiên là chuyển khoản, anh cả, đừng keo kiệt, làm tròn số đi, cho một vạn mốt đi."

Nghiêm Bách Tông cười cười, lấy điện thoại cầm tay ra chuyển khoản, Kỳ Lương Tần xấu hổ đứng ở nơi đó, cảm thấy mình không thể đứng tiếp nữa, liền im lặng không lên tiếng từ trong phòng hắn đi ra.

Về sau cậu không bao giờ chơi mạt chược với người nhà này nữa, hơn một vạn, cũng quá nhiều, dù không phải tiền của cậu, cậu cũng rất khó chịu.

Kỳ Lương Tần nhớ rõ lần trước cậu có loại cảm giác này, là lúc cậu lên đại học, năm đó tốt nghiệp, cậu với vài bạn học nữ thân thiết đến một tiệm ăn liên hoan, con người cậu bình thường rất tiết kiệm, chỉ là đặc biệt sĩ diện, bởi vì đi với một đám bạn học nữ, lúc tính tiền, cậu liền xung phong nhận việc muốn tự mình đi tính, ngại ngùng chia AA với nữ sinh, kết quả phục vụ tiệm ăn nói: "Chín trăm."

Sắc mặt cậu lập tức trắng đi: "Chín trăm?"

Phục vụ cười khanh khách nhìn cậu: "Chúng tôi ở đây đều là một trăm rưỡi một người đó anh đẹp trai, các anh là sáu người."

Lẩu gì mà một người một trăm rưỡi, trước đây cậu cũng từng ăn không ít lẩu, đều là một người ba bốn chục, nhiều nhất cũng không vượt qua năm chục, Tứ Xuyên khắp nơi đều có lẩu, nào có lẩu đắt như vậy.

Sắc mặt cậu trắng bệch, nói: "Tôi không mang nhiều tiền mặt như vậy, gần đây có máy rút tiền không?"

"Ra cửa quẹo trái, bên cạnh Metersbonwe có một cái máy rút tiền tự động của Ngân hàng Nông nghiệp."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng chạy ra ngoài, đến hiện tại cậu cũng còn nhớ rõ đó là một ngày mùa hè nắng chói chang, ngã tư đường người xe tấp nập, hơi nóng thổi lên trên mặt cậu, khiến cậu choáng đầu nóng não. Lúc cậu lấy tiền trở về, đầy lòng chỉ có thương tiếc. Chờ tính tiền xong đi vào lại cậu liền ăn rất nhiều, bạn học nữ đi cùng kinh ngạc cười nói: "Cậu ăn được ghê."

Kỳ Lương Tần liền cười ha ha, lúc đi còn thưởng thức vài hớp rượu đỏ. Bạn học nữ chơi thân với cậu nói: "Tiệm ăn này rất đắt, nếu không chúng ta vẫn là AA đi."

"Không cần không cần, để tôi mời mọi người." Nói xong câu đó, Kỳ Lương Tần cảm thấy mình cũng sắp khóc, nhưng vẫn phải giả làm người giàu có, tay cắm trong túi quần, đón gió nóng ngày hè. Tính cách con người cậu có rất nhiều nhược điểm, mà nhỏ mọn, là khuyết điểm mà cậu không muốn để người ta biết, nhưng kỳ thật tất cả mọi người đều biết.

Sau đó cậu sống một mình, lại càng nhỏ mọn, sau khi tốt nghiệp càng biết sự gian nan của củi gạo dầu muối, thường xuyên so sánh xem đồ ăn ở siêu thị Vĩnh Huy và quán vỉa hè dưới lầu chỗ nào rẻ hơn, thịt cũng phải cuối tuần mới có thể mua, chỉ có khi mua đồ cho người nhà và lúc tụ hội với đồng nghiệp mới tương đối hào phóng.

Lúc này tốt rồi, vốn chỉ là vui đùa một chút, thế mà lập tức thua hơn một vạn, dẫn đến toàn bộ buổi cơm trưa cậu đều ăn vô cùng không có mùi vị. Tuy rằng không phải tiền của cậu, nhưng cậu chính là khó chịu, nhìn đến Nghiêm Bách Tông, trong lòng càng áy náy.

Cậu luôn nghĩ hơn một vạn có thể làm những thứ gì, đủ cho cậu mua quần áo vài năm, nếu dựa theo một chuyến siêu thị bốn năm mươi khối của cậu để tính, thì đủ cho cậu đi siêu thị mấy trăm lần, mà bình thường ba bốn ngày cậu mới có thể đi siêu thị một chuyến, đây cũng có nghĩa là đủ cho cậu ăn vài năm, nếu đổi thành bánh màn thầu, thì chính là hơn một vạn bánh màn thầu, đủ cho cậu ăn thật nhiều năm.

"Sao cậu rầu rĩ không vui thế, " Nghiêm Tùng Vĩ nhẹ giọng hỏi: "Bởi vì thua tiền à?"

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Không nghĩ tới thua nhiều như vậy, tôi không bao giờ chơi nữa."

"Sao cậu trở nên keo kiệt vậy. Lần trước đi bệnh viện còn ngồi xe bus, xe cũng không nỡ kêu hả?"

"Tôi lại không có tiền như anh…"

“Tiền tôi đưa cho cậu không đủ tiêu sao?”

Ánh mắt Kỳ Lương Tần sáng lên: “Tiền anh cho tôi ở chỗ nào?”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi làm sao biết cậu để chỗ nào. Tiền của cậu cho tới bây giờ tôi chưa từng hỏi, chúng ta đã nói không can thiệp không hỏi tới chuyện của nhau.”

Kỳ Lương Tần tính toán quay về tìm tiền của mình thật kỹ. Lúc ở trên đường cậu nghĩ chuyện này, đột nhiên cảm thấy lúc trước mình bảo Nghiêm Tùng Vĩ thay cậu bỏ ra hơn một vạn này thực buồn cười, Nghiêm Tùng Vĩ là cái gì của cậu, Nghiêm Tùng Vĩ không phải người yêu chân chính của cậu. Cậu và Nghiêm Tùng Vĩ là hợp đồng hôn nhân, theo đạo nghĩa mà nói, Nghiêm Tùng Vĩ cũng không nên cho cậu một phân một hào nào ngoài yêu cầu của hợp đồng. Chính bởi vì là hợp đồng hôn nhân, về tiền bạc hắn là càng nên rõ ràng, việc này đối với mọi người đều tốt, cậu không phải người yêu của Nghiêm Tùng Vĩ, cũng không phải tình nhân của hắn, cậu chỉ là người chấp hành hợp đồng.

Nghiêm Tùng Vĩ không ngốc, ngược lại là cậu ngốc.

Cậu trở về nhà liền lục tung, tìm hết thẻ của Kỳ Lương Tần ra, chỉ có điều cậu lại không biết mật mã, cậu còn lật hợp đồng hôn nhân của cậu và Nghiêm Tùng Vĩ ra, nhìn nhìn đại khái, cuối cùng nhìn trọng điểm ở phần tiền bạc.

Nghiêm Tùng Vĩ trả duy nhất cho cậu khoản tiền một trăm vạn.

Một trăm vạn, Kỳ Lương Tần quả thực sôi trào! Cậu xuyên thành tiểu phú bà nha. Cậu xấu hổ nghĩ.

Hết chương 15

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Kỳ Lương Tần lên trung học, mơ mình có thể trở thành phú ông ngàn vạn.

Sau lại lên đại học, cậu cảm thấy có thể trở thành phú ông trăm vạn cũng rất không tồi.

Chờ đến sau khi tốt nghiệp, phí thời gian vài năm cho công việc, mới ý thức được một năm có thể tiết kiệm hai vạn cũng thực không dễ dàng, muốn mua phòng ở mua xe còn có thể tiết kiệm một trăm vạn, giống như một con đường thật dài thật dài, gần như nhìn không thấy đích. Thảm thương chính là, càng ý thức được tiền khó kiếm, cậu càng ý thức được tầm quan trọng của tiền.

Thân là gay không có tiền, nhân sinh gần như không có hy vọng. Cái quần thể này so với khác phái luyến thì càng cần tiền để vượt qua rất nhiều cửa ải khó khăn. Gay không có tiền mà muốn đạt được hạnh phúc, buồn cười mà lại không hiện thực cỡ nào, cho nên cậu luôn luôn dốc sức trong công việc. Nhưng cậu kiệm ăn kiệm dùng sống qua ngày, từ hai mươi bốn tuổi công tác đến hai mươi tám tuổi, tiền trên tay chỉ vừa đủ mua cái buồng vệ sinh.

Hiện giờ cậu lập tức có một trăm vạn, cậu có thể mua một căn hộ, lại mua một chiếc xe! Nếu cậu về quê mua, còn có thể còn thừa!

Chờ đến khi cậu có phòng có xe, hẳn là sẽ có nam nhân coi trọng cậu đi, dù chỉ là coi trọng tiền của cậu, vậy cũng rất tốt, chỉ cần không để cậu biết, thì cậu cũng có thể hưởng thụ cảm giác được yêu.

Cũng không biết một trăm vạn này bỏ trong cái thẻ nào, thẻ lớn lớn nhỏ nhỏ có bảy tám cái. Không biết mật mã cũng không việc gì, có thể đến ngân hàng tra.

Vì thế Kỳ Lương Tần liền cầm giấy chứng nhận đi thăm dò mật mã, tra xong trái tim lạnh đi một phần, lẻ lẻ chẵn chẵn tổng cộng lại, thế mà chỉ có hơn hai vạn.

Vậy còn thật nhiều vạn đi nơi nào rồi?

Sau khi trở về Kỳ Lương Tần lại lục tung một phen, nhưng mà cái gì cũng không tìm ra, tiểu thuyết chung quy là hữu hạn, cũng không nói cho cậu biết bình sinh Kỳ Lương Tần có những gì. Vì thế cậu liền nói bóng nói gió mà đến hỏi Nghiêm Tùng Vĩ xem chỗ ở cũ của cậu là ở đâu, cầm chìa khóa liền nhắm thẳng đến phòng cho thuê của mình.

Đó là một căn nhà ngang, ở bên trong đều là người làm thuê, nhìn quen Nghiêm gia rộng lớn thanh lịch, lại đến chỗ như vầy, chỉ cảm thấy một trời một vực, trách không được Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết liều mạng cũng muốn leo lên trên.

"Tiểu Kỳ đã về rồi." Chủ cho thuê nhà ôm con nhiệt tình chào hỏi cậu: "Mấy hôm không trở về, đi đâu vậy?"

"Ở nhà bạn, " Kỳ Lương Tần không dám nhiều lời, nhanh chóng lấy chìa khóa mở cửa.

Trong phòng một mùi ẩm mốc, đại khái đã một mùa đông không ai ở. Cậu đứng trong phòng, cảm thấy hóa ra chỗ ở của Kỳ Lương Tần có khả năng còn không tốt bằng mình.

Mình ít nhất còn ở nhà trọ độc thân, điều kiện coi như được. Chỗ này còn kém hơn một chút so với ký túc xá cậu ở hồi cấp hai.

Cậu xắn tay áo thu dọn phòng ở một phen, trong lòng nghĩ nói không chừng về sau mình sẽ còn đến ở. Đại khái chỉnh lý một chút, cậu bắt đầu lật ngăn kéo và giường.

Kết quả ngay ở dưới giường tìm được một cái thùng, cậu mở ra, bên trong có rất nhiều ảnh chụp và tư liệu cá nhân, cậu nhìn nhìn, mới biết được Kỳ Lương Tần này là tốt nghiệp chuyên khoa, học mỹ thuật tạo hình, cậu thấy Kỳ Lương Tần vẽ rất nhiều phác hoạ, còn rất ra bộ ra dạng.

Sau đó cậu liền phát hiện một cái chứng nhận bất động sản và một loạt tư liệu thủ tục, trên đó có một căn hộ, sáu mươi lăm mét vuông, một phòng khách một phòng ngủ, bỏ hơn chín mươi vạn. Ở một thành thị như thành Nam, hơn chín mươi vạn cũng chỉ có thể mua được căn hộ không khác biệt nhà trọ độc thân cậu ở cho lắm.

Kỳ Lương Tần ngồi ở trên sàn nhà, lăn qua lộn lại nhìn mấy lần.

Đây là căn hộ của cậu không sai, phía trên viết tên của cậu.

Hóa ra một trăm vạn kia, Kỳ Lương Tần đều dùng để mua căn hộ. Cậu theo địa chỉ trên đó đi tìm, thấy được căn hộ cậu mua ở một tân khu giao giữa thành Nam Bắc, ở lầu chín, kề bên bờ sông, tầm nhìn thực tốt, là một căn phòng nhìn ra sông*, đã trang hoàng không sai biệt lắm.

*Chỗ này trong raw là *giang cảnh phòng*, nghĩa là căn phòng có tầm nhìn hướng ra mặt sông.

Xem ra Kỳ Lương Tần này cũng không tồi, biết trên đời này có nhà của mình là quan trọng nhất, không cần lo lắng không có chỗ đi, thừa dịp có chút tiền liền mua căn hộ làm đầu tư. Cậu ngồi trên sàn nhà, nhìn cảnh sông đối diện, mặt sông rộng lớn, phía trên có rất nhiều ca nô, trên bờ sông dương liễu lả lướt, bờ bên kia chính là khu chủ thành của thành Nam, nhà cao tầng san sát, còn có dãy núi thấp bé phập phồng.

Căn hộ này cậu thực vừa lòng, tầm nhìn trống trải, còn có cửa sổ sát đất lớn như vậy, chỉ là màu sắc bức rèm không dễ nhìn. Kỳ Lương Tần là một tên yêu chăn đỏ thẫm rất tục, chọn rèm cũng là mẫu đơn bự.

Có điều những việc này cũng không quan trọng, chờ về sau cậu có thời gian rồi chậm rãi thu dọn.

Cậu cảm thấy vô cùng cảm khái, vả lại thỏa mãn. Nam nhân với cậu mà nói vào giờ khắc này đều là không quan trọng, cái gì cũng không quan trọng, cậu có nhà mình, đây là quan trọng nhất. Mặc dù tương lai cậu và Nghiêm Tùng Vĩ ly hôn, mặc dù tương lai cậu không tìm thấy nam nhân để yêu, cậu cũng không cần sợ, cậu có thể tự mình nuôi sống mình, tự mình yêu chính mình. Có căn hộ này giống như nhân sinh đều có động lực.

Cậu ở nhà mới ngây người cả ngày, lúc trở về ngâm nga, lòng tràn đầy vui mừng.

"Anh đi đâu, cả ngày không thấy anh, mẹ tìm anh đó."

Kỳ Lương Tần nói: "Anh đi ra ngoài vòng vòng, mẹ tìm anh có chuyện gì."

"Ba thiếu một, đến, chơi mạt chược, trước khi trời tối còn có thể đến hai ván."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng xua tay: "Anh không đánh, anh không đánh, anh không có tiền."

Nghiêm Viện nhìn cậu một cái, quay đầu hô về phía phòng mạt chược: "Mẹ, Lương Tần nói ảnh không có tiền."

Kỳ Lương Tần xấu hổ, lại nghe bên trong truyền đến tiếng dì Xuân: "Dì cũng không có, yên tâm đi, lần này chúng ta chơi nhỏ."

Có dì Xuân ở đây, lợi thế của mọi người đều nhỏ hơn rất nhiều, lần này Nghiêm lão thái thái hoàn toàn chính là vì giết thời gian. Kỳ Lương Tần đành phải ngồi xuống, cùng đánh hai ván. Lúc này đây không có Nghiêm Bách Tông chỉ đạo, cậu luôn lầm bài, đánh loạn một trận, ngược lại làm ra không ít chê cười, chọc cho những người khác cười ha ha, ngay cả lão thái thái cũng hết sức cao hứng.

Lúc chạng vạng dì Xuân liền đi nấu cơm, ba người bọn họ ngồi ở trong phòng mạt chược uống trà, nhìn ánh hoàng hôn bên ngoài. Trong viện hoa xuân nở rộ, Nghiêm lão thái thái hỏi: "Mỗi tháng Tùng Vĩ có cho cậu phí sinh hoạt không?"

Kỳ Lương Tần nhanh chóng gật đầu, nói: "Dạ có."

"Vậy nhìn cậu thế nào mà còn chân tay co cóng? Ta biết điều kiện kinh tế trước đây của cậu không tốt, chỉ là hiện giờ gả vào nhà chúng ta, cũng đừng không phóng khoáng quá, khiến bạn bè chê cười. Tiền hả, đều là vật ngoài thân, kiếm nhiều như vậy, không phải chính là vì hưởng thụ sao."

Kỳ Lương Tần thành thật gật đầu.

Kỳ thật cậu nói dối, Nghiêm Tùng Vĩ cũng không phải mỗi tháng đều cho cậu phí sinh hoạt. Điều này cũng thực công bằng, bất quá là giả kết hôn, lại không đụng vào cậu, cậu lại là nam nhân, lúc trước có thể cho một trăm vạn nhiều như vậy, chính là vì bớt việc, trong hợp đồng đã nói rõ, trừ một trăm vạn này, một phân tiền cũng sẽ không cho cậu, tương lai ly hôn, cũng sẽ không cho cậu thêm một đồng.

Hợp đồng hôn nhân tốt nhất nên là như thế này, không thì linh ta linh tinh cái này cho hoặc là kia không cho, dễ dàng sinh ra tranh cãi, một lần trả nợ, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Cậu hiện tại chỉ có hơn hai vạn, phải tiết kiệm xài, hơn nữa cậu không thể chỉ nghĩ bớt tiền, cậu phải nghĩ biện pháp đi kiếm tiền.

Cậu hiện giờ là gia đình chủ phu*, một phân tiền thu vào cũng không có, hai vạn khối tuy rằng không tính là ít, chỉ là chung quy miệng ăn núi lở, người Nghiêm gia lại tiêu tiền như nước, lỡ như có ai sinh nhật gì đó, tiền của cậu liền giống như nước chảy không còn.

*Gia đình chủ phu: vợ ra ngoài đi làm kiếm tiền, chồng ở nhà chăm con, nấu ăn, dọn dẹp…

Vì thế buổi tối, cậu hỏi Nghiêm Tùng Vĩ sinh nhật của người trong nhà. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cậu hỏi cái này làm gì?"

"Sinh nhật người trong nhà, chung quy tôi không thể không biết đi, cũng phải mua quà sinh nhật gì đó."

Cậu rất muốn nói phần tiền quà sinh nhật này có phải nên do Nghiêm Tùng Vĩ bỏ ra hay không, nhưng mà ngại ngùng há mồm. Nghiêm Tùng Vĩ đại khái là tâm thô, không thể nghĩ đến việc này, chỉ nói: "Sinh nhật mẹ là mười một tháng mười một, tôi là sáu tháng chín, nhỏ em là bốn tháng ba, đã qua, lúc ấy tôi không nói cho cậu biết, do nó cũng không ở trong nước."

"Vậy anh trai anh thì sao?"

"Hắn sáu tháng mười hai, có điều sinh nhật hắn không cần nhớ, hắn không ăn sinh nhật."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, hỏi: "Vì cái gì không ăn?"

"Việc này lại nói cũng khéo, lão gia tử chính là đi vào ngày đó, từ đó về sau hắn liền không ăn sinh nhật, cũng tốt, không thì đốt nhang cho lão gia tử xong, lại đi làm sinh nhật cho hắn, cũng không được tự nhiên."

"Này có cái gì mà không được tự nhiên, lão gia tử chết hẳn là không liên quan gì tới hắn đi. Huống chi người cũng chết nhiều năm như vậy rồi, cũng không đến mức khó chịu đi?"

"Dù sao thì sau khi hắn mười bốn tuổi đều không ăn sinh nhật, đã thành thói quen, cậu cũng đừng nhắc, miễn cho xấu hổ."

"À."

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, hai năm khi Nghiêm lão gia tử vừa mới tạ thế, mọi người nhất định là bởi vì không được tự nhiên cho nên mới không làm sinh nhật cho Nghiêm Bách Tông, sau đó đại khái đã không còn không được tự nhiên, chỉ là đã hình thành thói quen, đại khái mọi người đều ước định thành lệ, chính Nghiêm Bách Tông cũng không tiện nhắc lại.

Nhưng mà cậu cảm thấy sinh nhật vẫn rất quan trọng, người chết quan trọng, người sống quan trọng hơn. Cái chuyện sinh nhật này nói không có ý nghĩa cũng thực không có ý nghĩa, nhưng nói thực đáng để ăn mừng, thì cũng có thể là niệm tưởng tốt đẹp trong đời người.

Đáng tiếc cậu không có cơ hội, không thì cậu có thể trộm làm sinh nhật cho Nghiêm Bách Tông. Trên đời này chỉ có cậu ăn mừng sinh nhật cho Nghiêm Bách Tông, niềm vui sướng này chỉ có cậu cho Nghiêm Bách Tông. Tưởng tượng như vậy, cậu ngược lại thấy may mắn vì người khác đều tận lực xem nhẹ cái ngày này.

Như vậy hàng năm cậu làm sinh nhật cho Nghiêm Bách Tông, chúc phúc đều là độc nhất vô nhị, lễ vật cũng đều là độc nhất vô nhị, hồi ức cũng bởi vậy mà độc nhất vô nhị, cậu cũng bởi vậy mà độc nhất vô nhị.

Nghiêm Bách Tông độc nhất vô nhị trên đời này, cùng với Kỳ Lương Tần độc nhất vô nhị trên đời này.

Hết chương 16

17. Chương 17

Buổi tối lúc đi ngủ, Kỳ Lương Tần vẫn luôn nghĩ, cậu phải phát tài như thế nào.

Nghiêm gia bên này cậu không chiếm được tiền bạc gì, cậu phải đi ra ngoài làm việc mới được. Vì thế cậu liền đem ý tứ của mình nói với Nghiêm Tùng Vĩ.

“Còn về nhà hàng bưng bát đĩa hả?” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Không được, lúc trước chúng ta đã nói rồi, cậu kết hôn với tôi rồi cũng không cần làm việc.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong nghiêng người nhìn cậu nằm dưới đất: “Như thế nào, tiền tiêu sạch rồi à?”

“Không phải, tôi chỉ là nghĩ, tôi không thể cứ luôn ở nhà như vậy, tương lai tôi rời khỏi Nghiêm gia chung quy còn phải làm việc, vẫn luôn ở nhà, người cũng tách rời với xã hội.”

“Bằng cấp của cậu có khả năng làm cái gì, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Nếu không cậu tới công ty làm, an bài cho cậu một chức vụ nhàn tản?”

“Được sao?”

“Phải khuyên nhủ lão thái thái, bà không phải quá đồng ý.”

Nghiêm lão thái thái đại khái là thực chướng mắt loại người bằng cấp thấp như cậu, không muốn bị vướng cái thanh danh dùng người không khách quan, công ty Nghiêm gia xưa nay chú ý công bằng công chính. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Ngày mai tôi đề cập với bà ấy một chút.”

Kỳ Lương Tần nằm dưới đất, nghĩ mình có thể làm cái gì.

Công việc trước kia của cậu, là làm môi giới bất động sản, chỉ có điều miệng cậu ngốc, làm hơn nửa năm, cũng không bán đi được một căn, chỉ có thể mỗi tháng lãnh tiền lương chết. Trước khi làm môi giới thì cậu làm ở một xí nghiệp nhà nước, đãi ngộ cũng được, chỉ là đầu óc nhất thời chập mạch, nghĩ thừa dịp trẻ tuổi giao tranh một phen, cho nên từ chức.

Có điều cậu cũng không phải thực hối hận, đi làm ở xí nghiệp nhà nước thì ổn định, nhưng tiền lương cũng quả thật không tính là quá cao, cách giấc mộng mua nhà mua xe của cậu quá xa. Nhưng cậu là gay, còn là một gay tuổi không chờ người nữa, đi làm ở xí nghiệp nhà nước cậu không thấy tương lai của mình, cho nên quyết định từ chức, đi bán nhà đất. Nhà đất không dễ bán, chỉ là bán một căn ăn nửa năm, lợi nhuận cực lớn, tuy rằng bởi vậy mà cơ hội kiếm đồng tiền lớn của cậu không cao, nhưng chung quy cũng có, mặc dù chỉ có một chút cơ hội, cũng tốt hơn công việc đi chín về năm trước đó của cậu một chút.

Đời người dù sao vẫn cần hy vọng. Cậu không giống những thẳng nam đó, cậu hướng tới cuộc sống bình thường, chỉ là lại không thể đi sống cuộc sống bình thường. So sánh với sinh hoạt ổn định ở xí nghiệp nhà nước, làm người môi giới tuy rằng thống khổ, nhưng chung quy có một chút hy vọng.

Cậu muốn kiếm đồng tiền lớn, sau đó tìm một nam nhân tốt ưu tú. Ở trong mộng cậu cũng có thể cười ra tiếng, Nghiêm Tùng Vĩ bị tiếng cười há há của cậu làm bừng tỉnh, tức giận nắm gối đầu lên đập cậu. Ai biết Kỳ Lương Tần ôm gối đầu vào trong ngực, nước miếng cũng sắp chảy ra.

“Ngày hôm qua cậu mơ cái gì hả, cười nhộn nhạo như vậy.” Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Tùng Vĩ vừa đánh

răng vừa hỏi.

"Tôi nằm mơ sao?" Kỳ Lương Tần ngồi dưới đất, còn buồn ngủ mà nhìn hắn.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Chính cậu không nhớ rõ sao?"

"Mơ mơ hồ hồ nhớ rõ một chút…"

Cậu nói xong cúi đầu, làm bộ như dụi mắt.

Cậu đương nhiên nhớ rõ cậu nằm mơ, mơ đẹp như thế, sao lại không nhớ rõ.

Trong mơ cậu và người Nghiêm gia chơi mạt chược, Nghiêm Bách Tông ngồi ở bên cạnh cậu chỉ đạo cậu. Chỉ là hai người bọn họ đã sớm thông đồng thành gian ám độ trần thương*, ở sau lưng người Nghiêm gia, trộm nắm tay dưới bàn mạt chược, bàn tay to của Nghiêm Bách Tông vuốt ve đầu ngón tay cậu, khiến tim cậu như nở hoa.

**Ám độ trần thương: 1 trong 36 kế của binh pháp Tôn Tử, ý nói chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.*

"Lại ngây ngô cười, " Nghiêm Tùng Vĩ bắt được cậu.

Kỳ Lương Tần cười đứng lên, muốn đi WC, Nghiêm Tùng Vĩ lại bắt lấy cậu, nhìn thoáng qua theo dõi cậu. Kỳ Lương Tần bị hắn nhìn thực ngại ngùng, vươn tay chặn: "Nhìn cái gì?"

"Tôi phát hiện làn da cậu thật tốt, ngủ cả đêm, còn giống như mới vừa rửa mặt vậy. Nếu cậu là nữ, tôi liền thượng cậu."

Kỳ Lương Tần không phản ứng hắn, vào toilet, đóng cửa lại, nhìn thoáng qua về phía gương, sờ sờ mặt mình.

Bộ dạng xinh đẹp thật sự là tốt, được người ta khích lệ. Mặc dù lời khích lệ này là xuất phát từ Nghiêm Tùng Vĩ hoa ngôn xảo ngữ lời ngon tiếng ngọt thành đống, cũng khiến cậu đắc chí. Lòng người cách cái bụng, người khác nhìn không thấy, mặc dù có một trái tim vàng thì thế nào chứ, còn không bằng một gương mặt cả người lẫn vật đều vô hại.

Nhưng nghĩ đến phía sau gương mặt thanh thuần có thừa này lại bị dục vọng che đậy, làm ra những chuyện dâm mê đó, nhớ tới liền khiến trong lòng Kỳ Lương Tần nhút nhát. Cậu hít một hơi, cũng chỉ có thể đi một bước là một bước, da mặt chung quy sẽ luyện ra.

Cậu và Nghiêm Tùng Vĩ dậy đều xem như sớm, mặt trời vừa mới ló ra. Kỳ Lương Tần theo thường lệ đến phòng bếp hỗ trợ, dì Xuân nói: "Con xem con kìa, lại vào phòng bếp, con không biết lão thái thái không thể nhìn nam nhân vào phòng bếp à."

Kỳ Lương Tần cười hỏi: "Bà ấy còn có kiêng kị này ạ?"

Dì Xuân cười nói: "Nam nhân mà, tạo sự nghiệp ở bên ngoài quan trọng nhất, quê nhà dì có một cách nói, nam nhân vào phòng bếp, cả đời đều khiếp nhược."

"Thời đại không giống, hiện tại xã hội yêu cầu rất cao với nam, không riêng tạo sự nghiệp bên ngoài, trở về nhà còn phải bao hết việc nhà, lên được phòng khách vào được phòng bếp."

Dì Xuân vừa xắt củ từ vừa nói: "Sao còn cần phụ nữ làm gì."

"Phụ nữ được giải phóng rồi, hiện tại nữ quý hơn nam."

"Cái đó ngược lại là đúng, ngày hôm qua dì gọi điện thoại với bà chị dâu ở nông thôn, chị dâu nói với dì rằng hai đứa cháu của dì khó làm mai, nói hiện tại con trai nhiều con gái ít, mỗi đứa con gái đều chọn ba lấy bốn, yêu cầu rất cao, không có hai ba chục vạn căn bản không kết hôn được. Ôi mẹ ơi, nông thôn cưới vợ cũng muốn hai ba chục vạn, đắt chết người. May mắn dì chỉ có một đứa con trai, còn đã lập gia đình, nếu dì mà là chị dâu dì, tóc cũng sầu trắng."

"Cho nên hiện tại nhà ai có hai đứa con trai, cũng thật sự muốn sầu chết người."

Dì Xuân hít một hơi: "Con dì năm kia sinh cho dì đứa cháu, chỉ là dì cảm thấy con một rất cô đơn, muốn cho hai vợ chồng bọn nó thừa dịp trẻ tuổi có thêm một đứa, nhưng bọn nó chính là không chịu, nói một đứa con nuôi đã khó, huống chi hai đứa. Lúc dì còn trẻ, bao nhiêu người muốn sinh hai đứa, quốc gia không cho, hiện giờ quốc gia cổ vũ sinh hai, người ta lại đều không nguyện ý sinh. Con nói xem cuộc sống dân chúng rõ ràng càng ngày càng tốt, sao lại sống càng ngày càng mệt vậy."

"Nói đến nói đi, còn không phải tiền, nếu ai cũng có thể giống Nghiêm gia, thì ai không nguyện ý sinh chứ."

Dì Xuân nghe xong hé miệng quay đầu lại nhìn thoáng qua, Kỳ Lương Tần cười nói: "Thật sự nha, con cũng rất hâm mộ hai anh em bọn họ, đầu thai vào một nhà tốt, còn người giống như con, liều chết liều sống bận rộn cả đời, cũng không được bằng bọn họ sinh ra."

"Vận khí của con cũng rất là tốt, " dì Xuân nói: "Tùng Vĩ tuy rằng tuổi trẻ mê chơi, nhưng tâm địa tốt, không phải là dì nói chuyện thay lão thái thái, lão thái thái lúc trẻ tuổi tuy rằng bận, con cũng có muộn, nhưng mà giáo dục chính là thật không tồi, con xem Bách Tông và Tùng Vĩ, mỗi đứa đều có tiền đồ. Con chỉ cần sống thật tốt với Tùng Vĩ, qua hai năm, sinh đứa con, trái tim cậu ấy cũng thu lại, hạnh phúc nửa đời sau của con liền tới."Kỳ Lương Tần buồn cười: "Nhưng con không sinh con được."

"Đây là chỗ tốt của việc có tiền mà con mới vừa nói đó, lão thái thái đã nói, bảo hai đứa sống thế giới hai người đủ rồi thì liền đi đẻ thuê, nghe nói bảy tám chục vạn là được, tốt một chút thì cũng chỉ hơn trăm vạn. Nghiêm gia không thiếu chút tiền ấy."

Lời này ngược lại khiến Kỳ Lương Tần thực cảm khái, từ trước cậu đã cảm thấy làm đồng chí nhất định phải có tiền, đó cũng là một nhân tố trong đó. Có tiền thật sự có thể giải quyết rất nhiều chuyện, bao gồm cả con nối dòng, đây là nan đề phức tạp lớn nhất của phần lớn đồng chí, hoàn thành nhiệm vụ nối dõi tông đường, cũng đủ để ăn nói với cha mẹ rồi.

Xem ra cậu vẫn phải kiếm tiền.

Hiện giờ cậu là "con dâu" Nghiêm gia, có phải liền có nghĩa là cậu có thể lợi dụng thân phận này một chút, làm một phần sự nghiệp mình muốn hay không?

"Con đừng có lắc lư trong phòng bếp nữa, " dì Xuân cắt ngang suy nghĩ của cậu: "Hai người họ ở sân sau chơi bóng rổ, con cũng đi chơi cùng đi, tuổi còn trẻ, đừng có chạy xuống phòng bếp suốt."

Kỳ Lương Tần vừa nghe liền đi qua nhìn. Trong tiểu thuyết cũng nói Nghiêm Bách Tông thích chơi bóng rổ, Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết thường xuyên ngồi ở bên cạnh, si mê nhìn thân thể Nghiêm Bách Tông ướt mồ hôi dưới ánh mặt trời, y cảm thấy bộ dạng Nghiêm Bách Tông rơi mồ hôi gợi cảm mà mê người, ánh mắt của y có thể không kiêng nể gì mà vuốt ve cánh tay rắn chắc của Nghiêm Bách Tông, cùng đôi chân thon dài, có đôi khi quần bóng rổ cũng sẽ ướt đẫm, chảy tới phía dưới khiến người ta mơ màng.

Nghiêm gia vô cùng lớn, ngoại trừ một hoa viên ở cửa vào phía trước, mặt sau còn có cái sân vận động nhỏ, có thể đánh tennis và bóng rổ. Bên cạnh sân vận động kia có một khán đài loại nhỏ, phía trên bò đầy dây leo mà cậu không gọi được tên, nở đầy hoa nhỏ nhạt màu. Cậu chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Thật ra Kỳ Lương Tần cũng biết chơi bóng rổ. Cậu đại khái là một trong số không nhiều lắm những gay biết chơi bóng rổ trên đời này. Cậu từng nghe người ta nói, gay đều thích đến trung tâm thể dục tập thể hình, yêu tập thể hình hơn nhiều so với thẳng nam, chú trọng giữ thân hình, chỉ có điều gay lại đều không thích vận động, đại khái chỉ biết chơi cầu lông, cầu lông và chạy bộ là hai vận động thông thường của phần lớn gay, còn gay biết đánh đồng thời nhiệt tình yêu thương bóng rổ, trong mười người cũng sẽ không có một người.

Kỳ Lương Tần cũng rất thích chơi bóng. Tính nết cậu hướng nội như vậy, thế mà cũng thích chơi bóng rổ, lúc chơi bóng rổ đánh bóng chống đỡ với người khác, thậm chí chạy bộ lên rổ cũng khiến cậu hưng phấn. Có điều cậu chơi không tính là tốt, 1m78 trong đám bạn học thích chơi bóng rổ không tính là lùn, nhưng cũng không tính là cao, mà cậu lại gầy yếu, cậu hưởng thụ không phải vui sướng khi thắng, mà là hưng phấn khi tham dự.

Chỉ là Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết là một người thanh thanh tú tú, là một Phan Kim Liên phiên bản thanh thuần, Phan Kim Liên chỉ có thể làm một tiện hóa yêu diễm, sao có thể biết chơi bóng rổ chứ.

Bởi vì không biết đánh, cho nên tác giả cũng không miêu tả nhiều đối với cái nguyên tố bóng rổ này.

Ánh mặt trời sáng sớm là màu vàng, mang theo hơi ẩm và hương khí sáng sớm ngày xuân. Nghiêm Tùng Vĩ chơi rõ ràng không bằng Nghiêm Bách Tông, người hắn cũng lùn hơn Nghiêm Bách Tông một chút, Kỳ Lương Tần bất quá là ở bên cạnh nhìn một hồi, liền hết sức chăm chú nhiệt huyết sôi trào.

Bởi vì cậu phát hiện bản lĩnh chơi bóng của Nghiêm Bách Tông thật trâu bò! Trách không được tiểu thuyết nói Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Bách Tông chơi bóng thành thạo cao siêu, hận mình không thể là quả bóng trong tay hắn, bị ngón tay thon dài của hắn nắm, vuốt, vứt lên, lại đón vào trong tay. Mồ hôi theo lòng bàn tay hắn dính ướt chính mình.

18. Chương 18

Chính Kỳ Lương Tần cũng là người trong nghề, bởi vậy càng có thể nhìn ra chỗ lợi hại của Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông rõ ràng nhường Nghiêm Tùng Vĩ, khiến hai người so đấu thoạt nhìn càng thế lực ngang nhau. Chỉ là Nghiêm Bách Tông nện bước nhanh nhẹn, lưu loát như vậy, phòng thủ và công kích tuy rằng thu lại, nhưng vẫn ngăn không được khí dũng mãnh, đây mới là tĩnh nhược xử tử động nhược thoát thố* chân chính.

**Tĩnh nhược xử tử động nhược thoát thố: lúc yên tĩnh thì có sự trầm tĩnh bình ổn như con gái chưa xuất giá, lúc cử động lại nhanh nhẹn như con thỏ đào thoát khỏi kẻ thù.*

Bởi vì đã đánh thời gian rất lâu, hai người đều đã ướt sũng, Nghiêm Tùng Vĩ duỗi hai tay chắn ở phía trước, Nghiêm Bách Tông đập bóng rổ, thân thể gấp khúc, hai mắt nhìn chằm chằm Nghiêm Tùng Vĩ, mồ hôi theo động tác thở dốc của hắn chảy xuôi xuống. Ánh nắng sáng sớm mang lên cho hắn một vầng sáng màu vàng kim, Kỳ Lương Tần há to miệng, nhìn Nghiêm Bách Tông nhảy lên, thân thể thon dài trên không trung duỗi ra, bóng rổ từ trong tay hắn tung ra, lưu lại một đường cong duyên dáng trên không trung, ầm một tiếng lọt vào trong rổ.

Bóng rổ từ trong rổ rơi xuống, rơi lên đất, phát ra tiếng vang bụp bụp, gõ vào tim Kỳ Lương Tần. Có lẽ là niềm vui chiến thắng, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên bật cười, khuôn mặt ướt mồ hôi phiếm ánh nắng vàng tươi, giống như cả người đều thay đổi một dạng khác, ấm áp như vậy.

Rốt cuộc Kỳ Lương Tần hiểu rõ tại sao mình trong tiểu thuyết lại chỉ xem bóng rổ mấy lần liền không thể tự khống chế tình cảm.

Nghiêm Bách Tông trên sân bóng rổ mạnh mẽ, trẻ tuổi, tràn ngập sức sống như vậy, hoàn toàn khác với hắn ngày thường nghiêm cẩn cao lãnh, khí thế mạnh mẽ hắn che giấu tùy ý phát ra trên sân bóng, bạn có thể bởi vậy mà ý dâm được sự dũng mãnh và mạnh mẽ trên giường của hắn.

Trách không được Nghiêm Bách Tông mồ hôi ẩm ướt một mảnh, Kỳ Lương Tần trên khán đài cũng là ướt át một mảnh.

Hai anh em đánh bóng xong, lúc phải đi về mới phát hiện Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần đứng lên, chào

hỏi hai người bọn họ.

"Sao em lại ở đây, đến đây lúc nào?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

"Dì Xuân nói các anh chơi bóng ở đây, tôi tới đây nhìn xem." Kỳ Lương Tần nói xong liền theo từng bậc từng bậc khán đài nhảy xuống, cuối cùng rơi xuống trước mặt hai người bọn họ. Nghiêm Tùng Vĩ hình như là để giả bộ ân ái cho anh cả hắn nhìn, vì thế liền duỗi tay ra ôm cổ Kỳ Lương Tần, cánh tay mướt mồ hôi dán lên mặt Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần muốn tránh né, nhưng vẫn nhịn được, chỉ cười cười, sau đó nắm chắc tay Nghiêm Tùng Vĩ, đem cánh tay của hắn từ trên vai mình dịch ra.

Nghiêm Tùng Vĩ buông lỏng cậu ra, nói: "Tôi toát mồ hôi toàn thân rồi."

"Trở về tắm rửa đi." Kỳ Lương Tần nói xong quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông phía sau, sau đó mím môi, nói: "Anh cả đánh bóng thật tốt."

"Tôi đánh không tốt à?"

"Còn được."

"Ai cha, lá gan bự rồi, dám nói ông xã đánh không tốt."

Kỳ Lương Tần vừa nghe lập tức xấu hổ không chịu được, ánh mắt trộm ngắm Nghiêm Bách Tông: "Cái gì… Cái gì mà ông xã."

"Tôi là ông xã em mà, như thế nào?" Nghiêm Tùng Vĩ giả bộ có chút không cao hứng, lại ôm cổ cậu: "Gọi một tiếng ông xã nghe một chút."

"Anh đừng quậy, " mặt Kỳ Lương Tần đỏ rần, chính là không chịu gọi, cậu mới không cần kêu ông xã trước mặt Nghiêm Bách Tông đâu, rất dọa người.

"Đêm qua không phải em kêu đến vui thích à, " miệng Nghiêm Tùng Vĩ còn không đứng đắn: "Trước mặt anh cả nên ngại ngùng hả? Này có cái gì, em là vợ tôi, chúng ta quang minh chính đại mà làm gay."

Nghiêm Bách Tông cười cười, liền nâng bóng rổ đi đến đằng trước, dường như cố ý muốn để lại một chút thời gian ở chung một mình cho hai vợ chồng bọn họ. Chỉ là Nghiêm Bách Tông vừa đi đến đằng trước, Kỳ Lương Tần liền bỏ cánh tay Nghiêm Tùng Vĩ ra, vẻ mặt cảnh cáo chỉ chỉ hắn, khuôn mặt nghiêm túc.

Nghiêm Tùng Vĩ nhếch môi cười, bộ dạng ướt mồ hôi lại đẹp trai hơn ngày thường rất nhiều, lộ ra hàng răng trắng, đá lông nheo với cậu, đến gần cậu, nhẹ giọng nói: "Làm bộ đi, cậu cũng không phối hợp nữa."

Kỳ Lương Tần nói: “Nhanh đi về tắm rửa, toát mùi mồ hôi cả người.”

“Cậu không thích ngửi sao?” Nghiêm Tùng Vĩ đột nhiên hỏi.

Kỳ Lương Tần bị hắn hỏi có vài phần xấu hổ, cậu biết trong số gay có rất nhiều người đều thích ngửi mùi mồ hôi, quả nhiên, Nghiêm Tùng Vĩ cũng biết việc này: “Tôi nghe nói trong giới các cậu có rất nhiều người đều thích mùi mồ hôi của thẳng nam, quần lót nè, tất nè, còn có người bán ở trên mạng nữa.”

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn hắn: “Sao cái gì anh cũng biết vậy.” Cậu cũng hoài nghi Nghiêm Tùng Vĩ có phải thẳng hay không.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi có anh em chơi nam nhân mà, hoặc nhiều hoặc ít biết một chút, mấy người các cậu, sao khẩu vị lại nặng như vậy.”

“Cũng không phải người người đều như vậy, ” Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, âm thanh đè thấp nói: “Đó đều là mấy người cá biệt, không phải toàn thể, quần thể nào mà không có người có ham mê đặc biệt. Xã hội chính là có thành kiến với mấy người chúng tôi, còn cho rằng chúng tôi đều là ẻo lả thích mặc đồ nữ nữa chứ.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười: “Điểm ấy thật đúng là, cậu thế mà lại không ẻo lả, lúc mới vừa biết cậu là gay, tôi cũng rất giật mình, thật nhìn đoán không ra, đã cảm thấy cậu có chút hương vị không giống lắm, nhưng không nghĩ đến phương diện này, khi đó còn từng ghen tị cậu với Thanh Thanh kìa.”

Kỳ Lương Tần nhếch nhếch miệng, không tiếp tục cái đề tài này. Kỳ thật cậu rất kiêng kị đàm luận bất cứ chuyện gì có liên quan đến tính hướng của cậu với người khác, cậu sẽ cảm thấy xấu hổ khó hiểu, mặc dù là trong xã hội hôn nhân đồng tính hợp pháp mà lại thông thường như ở đây, cậu vẫn như cũ cảm thấy mình là một ngoại tộc.

Cậu là nam nhân khát vọng bị nam nhân thao, cậu vì trong xương mình che giấu ái dục mà xấu hổ tự ti, giống như mỗi một đồng chí vào lúc ban đầu, đều sẽ hãm sâu trong loại xấu hổ khó hiểu này. Sinh làm nam nhân, lại có một nửa linh hồn trống mái không phân.

Dì Xuân đã làm xong đồ ăn sáng, Kỳ Lương Tần giúp đỡ dì mang lên bàn, liền nhìn thấy Nghiêm Viện và Nghiêm lão thái thái đồng thời từ trên lầu đi xuống. Nghiêm Viện nói: “Anh dậy thực sớm, anh hai em đâu?”

“Cậu ấy mới vừa đánh bóng với Bách Tông xong trở về, đều đang tắm rửa, ” dì Xuân nói: “Sáng hôm nay nấu cháo gạo đen.”

“Vậy anh hai phải ăn nhiều chút, ” Nghiêm Viện buồn cười: “Dì Xuân thường nói đồ ăn màu đen bổ thận.”

Nhưng mà hai người Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ đều không ăn sáng, bọn họ phải đến công ty

một chuyến, nói là họp xong sẽ ăn.

Nghiêm lão thái thái bất mãn nói: "Sớm biết rằng không kịp thời gian, còn đánh bóng cái gì."

"Hai người bọn họ không phải ở công ty khác nhau sao, sao mở họp còn cùng nhau vội?"

Không nghĩ tới Kỳ Lương Tần vừa mở miệng, mặt Nghiêm lão thái thái liền sụp xuống: "Có phải cậu hoàn toàn không biết gì về đối tượng kết hôn của mình không?"

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng, cậu cũng chỉ có thể ngây ngô cười với Nghiêm lão thái thái. Nghiêm Viện kéo cậu qua, ngồi ở bên cạnh mình: "Anh hai em là ở công ty cũ Thịnh Luân Nghiêm thị của nhà chúng ta, còn công ty anh cả là lúc trước anh ấy mang một nhóm người ra ngoài làm, bởi vì lúc ấy kinh tế ngành bất động sản có chút đình trệ, không biết động tác bước tiếp theo của chính phủ là gì, cho nên anh cả ra ngoài mở một sản nghiệp mới phát, tên Thịnh Đạt. Có điều Thịnh Đạt là ở dưới cờ Nghiêm thị, cho nên có đôi khi bọn họ phải cùng họp."

Kỳ Lương Tần nói: "Vậy Tùng Vĩ không phải có chức vụ cao hơn anh cả sao…"

Nghiêm Viện cầm một cái bánh quẩy ở trong tay, móng tay phấn hồng phá lệ bắt mắt: "Vậy cũng không nhất định. Anh hai ở công ty cũ, công ty cũ một đống lão gia chưa về hưu, đều là năm đó đi theo mẹ cùng làm việc, mặc dù anh hai là chủ tịch, nhưng mà có một số việc lại phải thương lượng với những đổng sự đó, một mình có thể làm chủ có hạn, anh cả thì khác, gần như xem là công ty độc lập tách ra ngoài, nhất ngôn cửu đỉnh, anh ấy là đại BOSS, bởi vì là giang sơn một tay anh ấy đánh ra, mấy đổng sự công ty cũ biết quan hệ không lớn với mình, ngại nhúng tay quá nhiều."

"Đây là thà làm đầu gà… không làm đuôi phượng đi?"

Nghiêm Viện sửng sốt một chút, thiếu chút nữa phun ra: "Em còn tưởng rằng anh muốn nói… không làm mông trâu."

"Trên bàn cơm đừng nói chuyện không sạch sẽ, " Nghiêm lão thái thái trừng mắt nhìn bọn họ một cái: "Tiểu Tần, cậu là tốt nghiệp cái gì, trung học à?"

Kỳ Lương Tần cúi đầu, bộ dạng nàng dâu nhỏ: "Chuyên khoa."

"Là trung cấp hay là cao đẳng?"

"Cao đẳng, cao đẳng…"

Nhưng mà cao đẳng ở trong mắt Nghiêm lão thái thái, cũng không tốt hơn trung cấp chỗ nào. Hai đứa con trai bà đều tốt nghiệp đại học danh tiếng, lão nhị Nghiêm Tùng Vĩ còn xuất ngoại du học, vợ của lão đại

Thẩm Hoà tuy rằng không khiến bà thích, nhưng người ta cũng là nữ tiến sĩ du học, phần tử trí thức. Nhà bọn họ giàu có như vậy, tiền đã đủ nhiều, cần người trang trí mặt tiền, bằng cấp rất quan trọng.

"Muốn tiếp tục đến trường không?" Bà hỏi.

Kỳ thật Kỳ Lương Tần muốn nói mình cũng tốt nghiệp đại học trọng điểm, cũng từng là một học bá, nhưng mà thân phận hiện tại của cậu chính là sinh viên cao đẳng, còn là một sinh viên nghệ thuật. Vì thế cậu gật đầu, Nghiêm lão thái thái nói: "Ta tìm bạn, nhìn xem đưa cậu đến đại học nào được."

Kỳ Lương Tần cũng không có hỏi bà làm thế nào đưa mình vào, thế giới của người có tiền cậu không hiểu, nhưng cậu cảm thấy Nghiêm lão thái thái hẳn là có thể. Như vậy cũng tốt, muốn đi kiếm tiền, không bằng cấp là không thể được, con người cậu tính cách rất thành thật, không làm buôn bán được, chỉ có thể theo khuôn phép cũ làm tộc đi làm, dù sao hiện tại cậu đã có một căn hộ, đời người có thể ít phấn đấu đi hai mươi năm. Huống chi mấy năm sau khi cậu tốt nghiệp, không có một năm nào không nhớ cuộc sống đại học của cậu.

Rất kỳ quái, cuộc sống đại học của cậu thật ra rất nhàm chán, mỗi ngày chính là học tập, ngâm tiệm net, chỗ nào cũng chưa từng đi, cũng không có yêu đương, cũng chưa từng thầm mến ai, không có thống khổ, cũng không có ngọt ngào, hồi tưởng lại thậm chí không có ký ức gì đáng để hoài niệm, nhưng cậu chính là hoài niệm một cách khó hiểu, nghĩ đến vài năm cậu mới vừa vào đại học, đầy lòng đều là cảm xúc hoài niệm, rất nhiều buổi đêm một mình, cậu nằm ở trên giường, nhớ đến bên ngoài trường cũ vừa đến ngày xuân liền nở rộ hoa đầy đường, còn có con đường nhỏ sau ký túc xá vừa có một chút mưa liền đọng nước.

Có lẽ cậu hoài niệm không phải đại học của cậu, mà chỉ là thanh xuân của cậu, cùng với chính mình khi đó ngây ngô.

Nếu thời gian có thể quay lại, cậu sẽ vượt qua cuộc sống đại học của mình như thế nào, trước đây cậu từng vô số lần nghĩ như vậy, hiện giờ cậu hai mươi tuổi, có thể một lần nữa ôn lại cuộc sống đại học, suy nghĩ này lại một lần nữa nhắc nhở cậu bây giờ là một tiểu thịt tươi.

Tiểu thịt tươi, bách khoa baidu định nghĩa là: "Tiểu thịt tươi" chỉ nam nhân trẻ tuổi, đẹp trai. Bình thường là chỉ nam nhân tuổi trong khoảng 12-30 tính cách thuần lương, lịch sử tình cảm đơn thuần, không có quá nhiều kinh nghiệm tình cảm, mà còn diện mạo tuấn tú.

Theo lý thuyết, cậu còn chưa có vượt qua ba mươi tuổi, không có lịch sử tình cảm, vậy liền coi như là tiểu thịt tươi, chỉ có điều cậu không phải, cho tới bây giờ không ai nói cậu là tiểu thịt tươi, cho nên một cái cuối cùng mới là trọng điểm.

Có thể thấy thế đạo như thế nào, thì trong sách cũng là một dạng đó.

Vừa nghĩ tới mình ở trong một thế giới khác, ở thế giới trong sách, Kỳ Lương Tần đã cảm thấy khó có thể tin tưởng. Tuy rằng đời người kết quả cũng bất quá chỉ giống như giấc mộng, nhưng hiện giờ cậu chân thật mà sống ở một thế giới khác, vẫn không thể không khiến cậu cảm khái, nhớ tới có mấy lần mình không dựa theo nội dung truyện mà xuất hiện bệnh trạng thống khổ gần như hồn phách chia lìa, cậu nghĩ nếu cậu

không đi theo nội dung, để thống khổ kia xé rách cậu, cậu sẽ như thế nào, sẽ chết sao, có phải chết ở thế giới này, liền trở lại một thế giới khác hay không?

Cậu không biết, bởi vì không biết, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Về Kỳ Lương Tần, giấy trắng mực đen đã định trước, chính là nội dung truyện tạo nên nhân vật Kỳ Lương Tần này, từ đó tạo nên quyển sách này, nếu cậu lệch khỏi quỹ đạo nội dung, nhân vật sụp đổ, vậy cậu có thể sẽ không còn tồn tại đi.

Như vậy cũng tốt, những chuyện trước đây cậu nghĩ mà không dám làm, những tư dục chôn sâu của cậu, đều nương theo nhân vật Kỳ Lương Tần này, nhẹ nhàng vui vẻ lâm li mà phát tiết ra. Có đôi khi không biết xấu hổ cũng là một con đường đi thông đến hạnh phúc nhỉ.

19. Chương 19

Nghiêm lão thái thái nói được thì làm được, đi ra ngoài đánh ván mạt chược, liền định ra việc này, có điều thời gian còn sớm, phải đợi tháng chín tới đợt khai giảng, để cậu đi theo tân sinh cùng đến báo danh.

"Vừa vặn trong khoảng thời gian này cậu cũng học lớp văn hóa cho tốt, nếu cảm thấy quá sức học của mình, thì kêu Tùng Vĩ tìm gia sư bù lại cho cậu một chút. Chuyện này ngàn vạn lần cứ yên tâm, đi cửa sau không đáng xấu hổ, đi cửa sau rồi mà lại không bằng người ta lúc này mới đáng xấu hổ, đừng để đến lúc đó vào học, điểm thi đều đếm ngược, hiệu trưởng các cậu là người yêu của bạn ta, đừng khiến ta dọa người."

Kỳ Lương Tần chỉ gật đầu nói dạ, Nghiêm lão thái thái nói: "Còn thất thần làm gì, còn không nhìn xem cần phải mua sách gì."

"Mẹ… mẹ còn chưa nói cho con biết, con phải học ngành gì…"

"Không phải hội họa, " Nghiêm lão thái thái trước hết cường điệu điểm này: "Học thêm chút văn hóa, trong bụng có thêm chút mực nước, ta chọn cho cậu chính là trung văn… Cậu đây là cái biểu tình gì, văn hóa của tổ tiên học nhiều một chút luôn tốt, nhà chúng ta đều là dân khoa học tự nhiên, cậu học thêm chút tố dưỡng văn học, về sau có con không phải cũng dễ bồi dưỡng… Tùng Vĩ có nói với cậu, tương lai hai người các cậu muốn có con chứ?"

Kỳ Lương Tần gật đầu vâng dạ: "Vậy… con đi tìm xem, cần những sách gì, con đi mua."

Học trung văn cũng tốt, lúc trước cậu cũng học khoa lý, nhưng cậu cũng không nhiệt tình yêu thương khoa học tự nhiên, lúc trước bỏ văn chọn lý, cũng bởi vì lúc ấy trung học bọn họ tương đối coi trọng khoa học tự nhiên, cậu thi khoa học tự nhiên là để lên một đại học tốt, tìm một công việc tốt, hệ trung văn vào thời điểm của bọn họ rất bị xem thường, bị cho là đi ra chỉ có thể làm nghề về văn vẻ. Đương nhiên, sau đó cậu lại phát hiện cũng không phải như vậy, nhưng hệ trung văn tìm việc làm quả thật không dễ bằng khoa học tự nhiên, trừ khi là hệ trung văn của một đại học thực trâu bò.

Nghiêm lão thái thái cũng không trông cậy cậu học đại học kiếm tiền, chỉ là để đề cao tố dưỡng văn hóa của cậu, cho nên mới chọn hệ trung văn, nhưng cậu cảm thấy học hệ trung văn hẳn là thoải mái một chút, cậu vốn cũng rất thích xem tiểu thuyết, cũng may mắn lão thái thái không để cậu tiếp tục học mỹ thuật tạo hình… Cậu thật sự không hề có thiên phú hội họa.

Cậu trở về phòng lên mạng tra một chút, sau đó liền đi ra ngoài mua sách, lúc trở về đi đến cửa lớn, nhìn thấy dì Xuân ôm cái thùng giấy đi ra, bỏ vào trong một cái thùng rác ở cách cửa không xa. Khu biệt thự Nghiêm gia ở vấn đề xanh hoá và vệ sinh đều làm đặc biệt tốt, rác rưởi đều phải nghiêm khắc phân loại, dì Xuân ở nơi đó đem rác rưởi phân ra, nhìn thấy cậu đi tới, liền chào hỏi.

Kỳ Lương Tần nhìn thấy dì đem một cái bình hoa tạo hình đặc biệt xinh đẹp ném vào trong thùng rác, nhanh chóng hỏi: “Cái này làm chi lại muốn vứt bỏ?”

“Lão thái thái mới mua vài cái, cảm thấy cái này không dễ nhìn, bảo dì lấy ra ném, cái bình hoa này không đáng tiền, còn là mua từ hồi trước.”

“Nếu không thì cho con đi, con dùng.”

“Trong phòng các con không phải có hai cái sao, cũng là lúc các con kết hôn bạn bè đưa cho, dì thấy rất đẹp, chỉ là cũng không thấy con dùng.”

Kỳ Lương Tần trở lại phòng nhìn, quả nhiên có hai cái bình hoa đặt trên giá, trong suốt sáng ngời, là bình hoa thủy tinh màu trắng phun sa kiểu Âu, cậu cầm lấy bình hoa từ trên giá, xoa xoa, nghĩ phải cắm hoa gì tương đối tốt, đi đến cửa sổ nhìn thoáng qua hoa viên nhỏ bên ngoài, liền hỏi dì Xuân muốn cây kéo, đi ra ngoài cắt mấy cành hoa, đặt ở trong bình.

Hoa trắng lá xanh, bình hoa trong suốt trơn bóng, quả nhiên nhã trí lại xinh đẹp. Cậu ôm vào phòng khách, ai biết Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Viện vừa lúc muốn ra ngoài, cậu nhanh chóng giống như hiến vật quý lấy ra cho bà nhìn. Nghiêm Viện vừa đeo khuyên tai vừa hỏi: “Anh làm à?”

“Đẹp không, nếu em thích, đưa em đặt ở trong phòng.”

Nghiêm Viện cười lắc đầu, sắc mặt Nghiêm lão thái thái không dễ nhìn, có điều sắc mặt bà luôn không dễ nhìn, tướng mạo bà có chút hung dữ, lúc không cười liền thực nghiêm túc. Kỳ Lương Tần hỏi: “Hai người muốn ra ngoài sao?”

“Ừm, cùng mẹ đi làm SPA.”

Kỳ Lương Tần ôm bình hoa tiễn hai mẹ con ra cửa, lại nghe Nghiêm lão thái thái nói: “Thật sự là phí phạm cái bình tốt như vậy.”

Nghiêm Viện cười kéo chặt cánh tay bà, âm thanh mơ hồ bay đến hầu như nghe không rõ ràng lắm: “Mấy

ngày nữa con học cắm hoa kêu anh ấy theo."

Kỳ Lương Tần liền ý thức được hóa ra lão thái thái ngại mình cắm hoa không dễ nhìn.

Cậu cũng không hiểu nghệ thuật cắm hoa, hoa cắt xuống cắm vào trong bình hoa trong không phải đủ rồi sao. Cậu nhìn nhìn bình hoa trong tay mình, cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Dì Xuân cười nói: "Cái bình hoa thủy tinh này con dùng để cắm bách hợp càng đẹp mắt."

"Con cũng thích hoa bách hợp, chỉ là trong viện không có."

"Đến cửa hàng bán hoa mua, gọi điện thoại sẽ đưa lại đây."

"Thôi, cái này con cũng làm xong rồi, lần sau đi."

Buổi tối sau khi Nghiêm Tùng Vĩ trở về, cậu hỏi Nghiêm Tùng Vĩ bình hoa này cậu cắm thế nào. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Rất đẹp, chỉ là hoa có hơi nhỏ."

"Mẹ anh không quá thích, " cậu nói: "Tôi vốn đang muốn giả trang cao nhã, lôi kéo làm quen với bà. Bà nói phí phạm cái bình tốt như vậy, bình hoa này thực quý sao?"

"Rosendahl, một nhãn hiệu Đan Mạch, không quý, cơ mà đẹp."

Kỳ Lương Tần chưa nghe nói qua, có điều nếu là hiệu nước ngoài, hẳn là rất cao lớn. Kỳ Lương Tần nói: "Tôi đây về sau vẫn là thôi đi, đỡ cho mẹ anh cảm thấy tôi phá hư đồ vật."

Nghiêm Tùng Vĩ cởi bỏ nút áo cổ tay, cười nói: "Cậu lấy mấy bông hoa nhỏ đó, không thích hợp loại bình hoa này, cậu đến chỗ anh cả, hắn có hai bình gốm trấn Cảnh Đức, miệng bình béo lùn chắc nịch, cắm loại hoa nhỏ này đặc biệt xinh đẹp."

Kỳ Lương Tần thế mới biết bình hoa cũng có chú ý, có vài bình hoa chỉ thích hợp đi theo lối Âu, có vài bình hoa thì thích hợp đi theo phong cách Trung Quốc. Cậu làm có chút chẳng ra gì, cho nên bị Nghiêm lão thái thái cười nhạo. Cậu nghĩ mấy ngày tới Nghiêm Viện đi học cắm hoa, không biết có thể kêu cậu hay không.

Cậu rất muốn đi, cắm hoa, thoạt nhìn chính là chuyện mà Phan Kim Liên hiện đại nên làm, có thể cắm thật đẹp, cũng có thể bị cắm thật đẹp. Sau khi cậu học được, có thể đi giúp Nghiêm Bách Tông cắm hoa, cậu có thể đem bình hoa của Nghiêm Bách Tông cắm thực xinh đẹp, Nghiêm Bách Tông thì có thể cắm cậu thực xinh đẹp.

Thật là có hơi khiến người ta e lệ, Kỳ Lương Tần cúi đầu nghĩ.

Lớp cắm hoa của Nghiêm Viện là thứ năm, Kỳ Lương Tần ở nhà có chút hứng thú rã rời, vì thế lại lần nữa nhặt lại thói quen từ lâu, ôm di động xem tiểu thuyết.

Nhưng mà cậu tìm trên mạng thật lâu, cũng không tìm được truyện thích hợp. Đầu năm nay, muốn tìm được một bộ truyện yêu thích, cũng khó như tìm được một bài hát dễ nghe, một bộ phim truyền hình hay, cuối cùng cậu lựa chọn một truyện trạch đấu cẩu huyết lại phấn khích, xem cả ngày, cuối cùng cũng xem xong.

Tuy rằng cẩu huyết, nhưng mà nội dung thật sự phấn khích, cậu đã nhiều năm không đọc truyện ngôn tình, cũng cảm thấy xem thật thích, quả nhiên sảng văn có chỗ tốt của sảng văn, coi trọng cốt truyện có chỗ phấn khích của coi trọng cốt truyện. Cảm động vì đã thật lâu không xem được bộ truyện khiến mình thích, cậu còn đặc biệt tìm được địa chỉ đăng tiểu thuyết này, đăng kí tài khoản mua toàn văn.

Tuy rằng bỏ tiền, đăng kí cũng phí chút công, chỉ là đầu năm nay gặp được truyện mình thích không dễ dàng, hiện giờ truyện hay quá ít, thân là độc giả thâm niên, càng nên cổ vũ tiểu thuyết như vậy, tương lai mình mới có thể xem được càng nhiều truyện hay. Không thì mọi người đều xem sách lậu, đối với tác giả là tổn thương, kỳ thật tổn thương tác giả, cũng là ở một trình độ nào đó tổn thương độc giả, trước đây cậu không có tiền còn chưa tính, hiện giờ cũng không thiếu mấy đồng tiền này, huống chi là truyện mình thích, những việc đó đều là chuyện nhỏ.

Độc giả và tác giả, vốn là hai từ ngữ sống nhờ vào nhau, hai người thành toàn cho nhau.

Sau đó cậu tâm huyết dâng trào, liền tìm Phan Kim Liên phiên bản nam , đáng tiếc cuối cùng không tìm ra. Mỗi người đều có khẩu vị của mình, kỳ thật cậu còn rất thích xem loại "truyện ngôn tình" ầm ầm ĩ ĩ lại gãi ngứa như Phan Kim Liên phiên bản nam .

Xuyên suốt toàn truyện có thể không có gì thay đổi quá nhanh, cũng không liên quan đến gia quốc tình hoài, từ đầu tới đuôi nói liên miên lan man, bất quá là kể một câu chuyện tình yêu muốn nói lại thôi, trong tình mang dục, đủ để an ủi trái tim cậu. Truyện đam mỹ như vậy, ngôn ngữ tình cảm xuyên suốt, không phải chính là truyện ngôn tình sao.

Cậu thật sự thích bộ truyện này, lúc theo dõi truyện, thực vất vả, nhưng mà luyến tiếc không xem.

Phan Kim Liên phiên bản nam là truyện chủ thụ, hơn nữa còn là truyện chủ thụ tỉ mỉ tinh tế đến mức khiến người ta giận sôi, về tình ý của Kỳ Lương Tần miêu tả vô cùng cẩn thận, nhưng về tâm lý Nghiêm Bách Tông lại gần như không có miêu tả. Cậu nhớ rõ lúc ấy theo dõi truyện, một đống độc giả la hét muốn xem thịt, muốn anh chồng nhanh chóng thiên lôi câu động địa hỏa. Sau đó tác giả không chịu nổi độc giả bất mãn và yêu cầu, đành phải dùng văn chương linh tinh dẫn theo một chút tâm lý Nghiêm Bách Tông.

Kỳ thật cậu cảm thấy thực đáng tiếc, làm độc giả, cậu đương nhiên cũng muốn xem cảnh diễn thiên lôi câu địa hỏa, có cảm giác, xem đến lòng ngứa ngáy khó nhịn. Nhưng cậu là lão nam nhân lý trí, cậu biết Nghiêm Bách Tông sở dĩ đáng quý, là đáng quý ở hắn "vô tình".

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông đều là người đã có gia thất, ít nhất ngay từ đầu tiểu thuyết, trước

khi chân tướng vạch trần, mỗi người bọn họ đều có hôn nhân của mình, huống chi Kỳ Lương Tần chính là "em dâu" Nghiêm Bách Tông, nếu Kỳ Lương Tần thông đồng một chút, Nghiêm Bách Tông liền mắt đi mày lại ái muội với cậu, hoặc là trong lòng nổi lên gợn sóng, nam nhân như vậy, mặc dù chiếm được, lại có mấy phần an ổn?

Nghiêm Bách Tông sở dĩ là Nghiêm Bách Tông, chính là hắn chính trực, khắc chế, là chính nhân quân tử đáng tin cậy, nam nhân tốt đáng để dựa vào. Hiện giờ hắn vô tình với Kỳ Lương Tần, tương lai động lòng, nhận tình, mới có thể trở thành chỗ dựa cả đời cho Kỳ Lương Tần. Cho nên Nghiêm Bách Tông vô tình với Kỳ Lương Tần, trên cơ bản là tất nhiên. Nhưng mà hiện giờ độc giả xem quen truyện ngọt sủng, chịu không nổi một chút ngược, nếu muốn viết hết sự vô tình của Nghiêm Bách Tông, độc giả đại khái tiếng oán giận một mảnh, hiển nhiên Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh cũng biết điểm này, cho nên hắn lựa chọn tránh mà không viết.

Rất nhiều độc giả hỏi Kỳ Lương Tần khiêu khích thành như vậy, Nghiêm Bách Tông chính là tâm lý gì, sao chỉ có mình tiểu Kỳ khiêu khích, thật muốn nhìn chút nhi nữ tình trường tâm viên ý mã của anh chồng. Thực đáng tiếc, cũng không có.

Không chiếm được đáp lại mà vẫn như cũ tình ý nhiệt liệt, đây mới là Kỳ Lương Tần.

Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, đây mới là Nghiêm Bách Tông trong lòng âu yếm.

Hiện giờ cậu thành Kỳ Lương Tần, đối mặt với Nghiêm Bách Tông như vậy, cảm nhận mị lực phiền lòng như vậy. Phan Kim Liên phiên bản nam là món canh lửa nhỏ đun chậm, ở niên đại đã quen thức ăn nhanh, đã định trước là một quyển truyện không hot được, cho nên ít người hỏi thăm, cuối cùng hố.

Tác giả hố phẩm *(hố: hố truyện, phẩm: phẩm chất)* không tốt thật sự là không được, cậu nghĩ, mở một hố lấp một hố, mới xứng đáng với nhiều ngày đêm cậu vất vả theo truyện như vậy. Cái đồ tác giả khiêu khích xong liền không quan tâm này!

Nhưng mà cậu vẫn cần cảm ơn một phen, đem Nghiêm Bách Tông đưa đến trước mặt cậu.

Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông. Cậu nhẹ giọng mặc niệm, di động ném tới một bên, ngơ ngác nghĩ bộ dạng Nghiêm Bách Tông. Chỉ là ba chữ Nghiêm Bách Tông từ miệng cậu phát ra, khiến cho trong lòng cậu có một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Tất cả sự vật có liên quan đến Nghiêm Bách Tông, đều trở nên thật khác biệt. Trên đời này có thần linh hay không, có nghe thấy tiếng lòng cậu không, để cậu được đền bù mong muốn.

20. Chương 20

Thứ năm, công ty gia chính đến nhà quét tước vệ sinh, Nghiêm lão thái thái đi ra ngoài họp bạn bè, Nghiêm Viện liền dẫn cậu đến lớp cắm hoa.

Chỉ là sau khi đến Kỳ Lương Tần mới phát hiện chỉ có mình cậu là nam. Cố tình Nghiêm Viện miệng rộng, đem tình huống của cậu giới thiệu sạch sẽ, một chút cũng không thấy mình có một chị dâu nam có cái gì ngại ngùng. Một đống phụ nữ đặc biệt nhiệt tình, cả buổi học, mặt Kỳ Lương Tần còn đỏ hơn cả hoa.

"Có phải học rất có ý tứ không?" Nghiêm Viện uống nước nói: "Về sau anh đi theo em, cố gắng đề cao phẩm chất bản thân, tương lai qua thời kỳ cuồng nhiệt, anh hai em mới không đến mức tìm người thứ ba bên ngoài."

Kỳ Lương Tần dựa theo nhiệm vụ trong nội dung truyện, nói đến Nghiêm Tùng Vĩ cũng chỉ có khích lệ: "Hắn không đâu."

"Nam nhân nào có ai không trộm tinh, cho dù là anh trai mình thì em cũng phải công bằng mà nói một câu, nhất là anh ấy, " Nghiêm Viện hiển nhiên cũng không lo lắng nói quá nhiều sẽ ảnh hưởng tình cảm hai người bọn họ: "Anh hai em cũng không phải là anh cả em, anh cả trên quan hệ nam nữ rất trắng trong thuần khiết, còn anh hai em, chính là rất hoa tâm. Chỉ cần anh đừng quá kém cỏi, thật sự xảy ra vấn đề, mọi người cũng đều sẽ đứng ở bên anh, hiện giờ chúng ta cũng đều là người một nhà."

Kỳ Lương Tần nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn Nghiêm Viện hỏi: "Có phải anh rất kém cỏi không?"

"Anh ngoại trừ mặt và mông thì cái gì cũng tệ, " miệng Nghiêm Viện hơi có chút cay nghiệt nói: "Nội hàm hả, còn thiếu một chút, mẹ em không phải cho anh đi học sao, anh liền học đàng hoàng, cũng rất tốt, quan hệ con người trong trường học tương đối đơn giản, đọc nhiều sách một chút, khí chất liền phát ra, anh xem chị dâu kìa, khí chất bao nhiêu."

Nói đến Thẩm Hòa, trong lòng Kỳ Lương Tần liền nổi lên gợn sóng: "Sao chị ấy luôn không trở về vậy, anh và Tùng Vĩ kết hôn chị ấy cũng không trở về, cũng không thấy chị ấy gọi điện thoại tới nhà."

"Con người chị ấy là vậy đó, lúc gặp mặt coi như thân thiện, chỉ là vừa chia tay, liền hệt như người xa lạ, chị ấy chỉ biết ngẫu nhiên gọi điện thoại với mẹ, anh không phát hiện chị ấy với anh cả cũng đều rất ít gọi điện thoại sao?"

Kỳ Lương Tần hít một hơi, nói: "Nam nhân tốt như anh cả, sao chị ấy cũng không quý trọng… Thật sự là người no không biết người đói khát…"

Nghiêm Viện sửng sốt, hỏi: "Anh nói cái gì?"

Kỳ Lương Tần nhanh chóng lắc đầu, thế mà lại đem lời trong lòng nói ra.

“Anh nghe nói anh cả với chị ấy là thanh mai trúc mã, hai người bọn họ hẳn là thực ân ái đi?”

Nghiêm Viện lắc đầu, đôi môi đỏ tươi lộ ra một độ cong bất mãn: “Việc này có khả năng anh không biết, nhà chúng ta với Thẩm gia, đời trước có giao tình, nhất là lúc ba còn sống, hai nhà thường lui tới, Thẩm Hòa cũng thường đến nhà chúng ta chơi, sau đó ba qua đời, hai nhà lui tới liền ít hơn nhiều, tính tình của mẹ với ba Thẩm Hòa không hợp. Sau đó anh cả lên đại học, công ty trong nhà muốn niêm yết, gặp được chút nan đề, vừa lúc ba Thẩm Hòa có thể giúp đỡ, hai nhà lại có lui tới, khi đó Thẩm Hòa mới vừa tốt nghiệp khoa chính quy, chưa có đối tượng kết hôn, nhà bọn họ liền coi trọng anh cả, hai người bọn họ lúc ấy nhìn cũng quả thật xem như xứng đôi, liền cứ như vậy mà giống như hẹn hò ăn cơm mấy lần, hai người liền đính hôn, thanh mai trúc mã tự nhiên là hai người lớn nói cho dễ nghe, anh biết tính tình anh cả, nửa ngày nghẹn không ra một câu, Thẩm Hòa kia cũng là thiên kim tiểu thư, rất cao ngạo, ở giữa lại có bảy tám năm không gặp, có thể có bao nhiêu tình cảm. Sau đó anh cả đi làm binh, sau khi xuất ngũ hai người liền kết hôn. Không thể nói ân ái đi, chỉ có thể nói tương kính như tân, kỳ thật mấy năm nay mẹ vẫn luôn thực hối hận, không chỉ vì chị dâu vẫn luôn không chịu sinh con, mà là bà cảm thấy hôn nhân của anh cả không vui vẻ.” Nghiêm Viện nói xong hít một hơi: “Có điều hôn nhân hả, cũng đều là chuyện như vậy, hai người có thể an an phận phận sống qua ngày, cũng rất tốt, chung quy tốt hơn so với ầm ĩ gà bay chó sủa.”

“Em mới còn trẻ như vậy, sao thái độ với hôn nhân lại tiêu cực thế?”

“Đã thấy nhiều ly hôn ngoại tình, biết hôn nhân đại khái là chuyện gì, cũng cứ như vậy thôi, trên đời vài tỷ người, có thể ở bên người thật lòng yêu thương, có thể có mấy người, hơn nữa loại như chúng ta, càng chú ý môn đăng hộ đối.”

Hai người học cắm hoa xong, Nghiêm Viện lại mang theo cậu đi xông hơi, sau khi đi ra cũng đã là chạng vạng. Kỳ Lương Tần thay một bộ quần áo, quần trắng, áo tròng đầu cổ tròn vàng nhạt, tóc cậu chỉ sấy khô một nửa, cả người đều mang theo hương vị ướt sũng. Nghiêm Viện hỏi: “Anh bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi.”

“So với em còn nhỏ hơn một tuổi, ” Nghiêm Viện nói: “Trách không được nhìn còn trẻ như vậy.”

Cô nói xong lại nhìn thoáng qua phía sau cậu: “Anh nói xem anh gầy như vậy, mông sao lại cong thế.”

Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết trời sinh mông cong, lại mỗi ngày luyện đứng lên ngồi xổm, trời cho phúc khí hơn nữa ngày sau cố gắng, muốn không cực phẩm cũng khó. Kỳ Lương Tần thấy Nghiêm Viện nhìn chằm chằm vào mông mình, nhanh chóng bưng kín, nói: “Không cong bằng em.”

Nghiêm Viện nghe xong quả nhiên tim như nở hoa: “Em có chuyên môn luyện mông cong mà, ” cô nói xong liền vểnh mông cho cậu xem, Kỳ Lương Tần ngại nhìn, trong cuộc đời cậu có rất ít bạn tốt phái nữ, mặc dù có, cậu cũng giả làm thẳng nam, mấy bạn nữ đó cũng sẽ không có không kiêng kị cậu như vậy.

“Anh ngại ngùng làm gì, anh cũng không phải thẳng nam.”

Kỳ Lương Tần cúi đầu: “Anh cũng ngại ngùng nhìn.”

Nghiêm Viện liền cười, nói: “Cơ mà mông có một phần cũng phải dựa vào trời sinh, luyện ra chung quy không giống như sinh ra, lại nói tiếp ánh mắt đầu tiên em nhìn thấy anh cảm thấy thực kinh ngạc, bởi vì anh hai luôn luôn thích diễm lệ, nhìn thấy anh tay thon chân thon rất thanh tú, còn tưởng rằng ảnh thay đổi khẩu vị, sau lại nhìn tới eo mông anh, mới biết được anh hai quả nhiên vẫn là anh hai, không có đổi, ha ha ha.”

Kỳ Lương Tần có chút ngượng ngùng.

“Có điều anh cũng thật sự xem như không tồi, anh xem mẹ bình thường hung dữ với anh như vậy, sau lưng lại khen anh không ít, nói anh nhìn đẹp, thân hình cũng tốt, giọng nói lại dễ nghe.”

Kỳ Lương Tần có cổ họng tốt, thanh thúy, trong tiểu thuyết miêu tả cậu “cổ họng tẩm nước ở dưới thân nam nhân rên rỉ, mật đào đầy nước”.

Cái từ phía sau rất có tâm cơ, cũng không chỉ dùng để so sánh giọng ngọt, bởi vì Kỳ Lương Tần có một cặp mông mật đào, cho nên từ này phá lệ khiến người ta mơ màng.

Bởi vì mông chiếm được rất nhiều khích lệ, Kỳ Lương Tần trở về phòng ngủ luyện đứng lên ngồi xổm vài cái, có điều đứng lên ngồi xổm vô cùng mệt, chỉ chốc lát cậu liền toát mồ hôi toàn thân, đến phòng tắm tắm rửa, chợt nghe đại sảnh phòng khách truyền đến tiếng Nghiêm Bách Tông.

Cậu trộm đẩy khe cửa nhìn thoáng ra ngoài, lại chỉ nghe được tiếng Nghiêm Bách Tông bên kia đóng cửa, cậu lê dép đi ra, hỏi dì Xuân: “Anh cả trở về ạ?”

“Ừm, Tùng Vĩ trở về chưa?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu: “Không biết…”

“Con gọi điện thoại hỏi một chút, nếu cậu ấy trở về, liền làm cơm cho cậu ấy.”

Kỳ Lương Tần trở lại trong phòng gọi điện thoại, Nghiêm Tùng Vĩ ở chỗ Đàm Thanh Thanh, nói: “Không cần chờ tôi, tôi và Thanh Thanh ăn cơm rồi lại trở về, cậu cứ nói với mẹ tôi là tôi xã giao với khách, biết chưa.”

Kỳ Lương Tần cúp điện thoại, đi đến trước cửa sổ, nhìn về phía đối diện.

Cửa sổ đối diện sáng bừng, cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đang uống nước, cậu giống như thấy được yết hầu Nghiêm Bách Tông động đậy, nghe được tiếng uống nước ừng ực. Cậu cảm thấy trong lòng mình có một loại dục vọng đang sinh trưởng, trước đây cậu có chút tự ti, công hoàn mỹ như Nghiêm Bách Tông,

cậu quả thực không dám hy vọng xa vời. Chỉ là hiện giờ cậu đã không chỉ nghe được một người khen mình, cậu dần dần có tự tin, dục vọng ở trong lòng lặng yên phát sinh, khiến cậu rục rịch. Tuy rằng cậu đã là một lão thịt khô, lại có một linh hồn trẻ tuổi mà ngây thơ, cậu vẫn như cũ tin tưởng tình yêu, khát vọng tình yêu, chờ cái người một đời một kiếp kia. Cậu vẫn là trái tim ngây thơ vì yêu có thể liều lĩnh hết thảy, nếu cậu có thể ở bên Nghiêm Bách Tông, chẳng sợ cuối cùng không rơi vào kết cục tốt, dường như cậu cũng nguyện ý.

Cậu cảm thấy hiện giờ Nghiêm Bách Tông thanh lãnh có chút cô độc, hắn một mình đứng trong căn phòng trống rỗng uống nước, trong phòng có chút sáng, có chút tối, hắn đứng dưới cảnh sáng tối giao hòa càng có vẻ cô độc tịch mịch. Một trái tim cô độc chính trực tráng niên như vậy, cậu muốn đi an ủi. Cậu nghĩ nếu Thẩm Hòa không quý trọng, vì sao không cho cậu khát khao.

Nhưng mà trên thực tế, Nghiêm Bách Tông tình nguyện trông giữ Thẩm Hòa giống như lãnh cảm, cũng sẽ không có nửa phần tình ý với cậu.

Tình cảm của con người, chính là không thể tưởng tượng, không có đạo lý như thế. Huống chi khoảng cách xa nhất trên đời này, chính là khoảng cách giữa thẳng nam và đồng chí, đó là độc dược của đồng chí, cậu không thể đụng vào. Kỳ Lương Tần ở nơi đó thiên nhân giao chiến nửa ngày, vươn tay kéo bức màn xuống.

Ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ mà dựa theo nội dung truyện nhất định phải hoàn thành, cậu không cần có bất luận liên lụy gì với Nghiêm Bách Tông.

Độc dược của thẳng nam có bao nhiêu hại người, dù cậu chưa có trải qua, chẳng lẽ còn chưa từng nhìn thấy sao.

Cậu muốn tìm một nam nhân yêu nam nhân, nam nhân thuộc về ngoại tộc giống cậu, hiểu rõ sự yếu ớt và hèn mọn của cậu, hiểu được lòng cậu chua xót và gian nan.

Nghiêm Tùng Vĩ lại là nửa đêm mới trở về, lúc mở cửa đánh thức Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần ngồi dậy, bị ánh sáng mạnh chiếu nheo lại mắt, qua một hồi lâu mới thích ứng lại. Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, cậu liền có chút ngủ không được, nằm ở kia chơi di động một hồi.

Nghiêm Tùng Vĩ lau tóc từ trong phòng tắm đi ra, Kỳ Lương Tần nhìn thấy trên cổ hắn có một dấu hôn.

"Đàm Thanh Thanh trồng nhiều dâu tây cho anh như vậy." Cậu nói.

Nghiêm Tùng Vĩ thế mà có chút giật mình: "Thật không?"

Hắn đến toilet soi soi gương, ở bên trong phát ra một tiếng "Tui phắc."

"Vầy ngày mai không có biện pháp đi ra ngoài gặp người, " Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: "Có biện pháp nào tiêu trừ hết không?"

Kỳ Lương Tần nằm úp sấp nói: "Tôi baidu cho anh."

Ai biết cậu mới vừa nói xong, đã bị Nghiêm Tùng Vĩ đưa chân đạp đạp mông. Cậu kinh hãi, nhanh chóng lật người ngồi dậy: "Anh làm gì hả!"

Nghiêm Tùng Vĩ dường như có chút giật mình nói: "Mông cậu nằm úp sấp cũng cong như vậy, đạp một chút còn thật mềm, tôi phắc."

Kỳ Lương Tần đỏ mặt, làm bộ như không có nghe thấy hắn nói, cầm di động ở đó tìm "làm thế nào trừ đi dấu hôn": "Trên baidu nói có thể dùng khăn lông ướt đắp lên, hoặc là lấy trứng gà nóng lăn lăn, hoặc là… anh liền mặc áo cao cổ, che khuất."

Nghiêm Tùng Vĩ đi chân trần đến bên giường ngồi xuống: "Tôi thấy cô nàng này có tám chín phần là cố ý, chính là muốn để lại chút ký hiệu trên người tôi."

Kỳ Lương Tần cười nói: "Cô ấy đây là giống như động vật đi tiểu, làm người khác biết anh là cỏ thơm đã có chủ."

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, đứng dậy trên giường, bỏ gối đầu ra phía sau, đột nhiên hỏi: "Cậu nói, thẳng nam bẻ cong được không?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, cậu ngại ngùng thảo luận với Nghiêm Tùng Vĩ bất luận đề tài gì liên quan đến tính hướng, chỉ đơn giản nói một câu: "Không thể đi."

"Tôi vừa rồi đạp mông cậu, chỉ một chút như vậy, bàn chân đạp đến thịt mềm mềm, thậm chí có chút phản ứng."

"…"

Kỳ Lương Tần nói không ra lời, ngơ ngác nhìn Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ nói xong, cũng nhìn cậu. Hai người nửa ngày đều không nói chuyện, Nghiêm Tùng Vĩ khụ một tiếng, đứng dậy tắt đèn: "Đi ngủ."

Kỳ Lương Tần cũng nhanh chóng nằm xuống, trong phòng nháy mắt lại rơi vào bóng tối, Kỳ Lương Tần quả thực tim đập như nổi trống.

Nghiêm Tùng Vĩ vừa rồi là có ý gì? Nghiêm Tùng Vĩ không có xu thế cong đi? Chính là không phải mọi người đều nói, thẳng nam bẻ cong là không có khả năng sao. Giống như sói thích ăn thịt, chẳng lẽ còn có thể đột nhiên một ngày sửa thành ăn cỏ sao?

Quả thực đáng sợ.

21. Chương 21

Kỳ Lương Tần cứ như vậy kinh hồn táng đảm mà suy nghĩ nửa buổi, cẩn thận nghiên cứu một chút về nhân vật Nghiêm Tùng Vĩ trong tiểu thuyết, thấy thế nào cũng là thiết định hoa hoa công tử thông thường, vừa rồi đột nhiên lệch khỏi quỹ đạo một chút, đại khái là mông cong của cậu chọc họa đi?

Không thể không nói, mông mật đào của Kỳ Lương Tần thật sự là thẳng nam cong nam thông sát, mông mật đào vốn đã có chút trung tính hóa đi, cậu nghĩ, Nghiêm Tùng Vĩ đại khái là do từ chỗ Đàm Thanh Thanh ban ngày tuyên dâm trở về, tinh trùng vẫn chưa có hoàn toàn rút đi. Bất luận từ góc độ nào đến xem, Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy hứng thú với cậu đều không phải một chuyện tốt.

Có khả năng vì trong lòng ẩn giấu ám ảnh, ngày hôm sau sáng sớm cậu đã tỉnh lại, rửa mặt xong đi ra, Nghiêm Tùng Vĩ vừa mới tỉnh, trần trụi nửa người trên ngồi ở trên giường, còn buồn ngủ, kiểu tóc hỗn độn, Kỳ Lương Tần không dám nhiều nhìn, cậu đối với thân thể nam nhân luôn vô cùng kiêng kị, thật giống như thẳng nam đối với thân thể nữ nhân vậy, cậu sẽ có lòng xấu hổ, không dám nhìn, cảm thấy mình đang tâm hoài bất quỹ mà chiếm tiện nghi.

"Mấy giờ?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

"Sáu giờ rưỡi."

Bên ngoài sắc trời đã sáng rực, xem ra lại là thời tiết tốt. Kỳ Lương Tần đến phòng bếp nhìn, giúp đỡ dì Xuân lặt rau hẹ, dì Xuân hôm nay muốn hấp bánh bao rau hẹ, lão thái thái sau khi lớn tuổi, rất chú ý dưỡng sinh, không thích ăn thịt thích ăn chay, hiện giờ có tiền xài không hết, ngược lại phản phác quy chân*, liền thích cuộc sống bình dân lúc còn trẻ, bà cảm thấy như vậy càng khỏe mạnh.

**Phản phác quy chân: nghĩa là điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, ở đây ý nói khi đã đi lên đỉnh cao nhân sinh rồi ngược lại muốn quay trở về với những thứ bình dị ban sơ.*

"Con còn không biết đi, mấy đồ ăn này đều là nhà chúng ta tự trồng, từ hơn mười năm trước lão thái thái đã vô cùng chú trọng nguồn cung cấp nguyên liệu nấu ăn, hiện giờ đồ ăn ở chợ rau đều không an lòng, sợ có thuốc, lại sợ có phân hóa học sót lại gì đó, cho nên lão thái thái mua một khối đất ở chỗ giao Nam Bắc thành, chuyên trồng rau trồng gạo, mì nè, gạo nè, còn có rau dưa bốn mùa nhà chúng ta ăn, đều là từ mảnh đất kia tới."

"Cái này con có nghe qua, " Kỳ Lương Tần hưng phấn nói: "Trước kia con xem tin tức, nói có đại minh tinh đến Đông Bắc hoặc là nơi nào đó mua đất, sau đó trồng lương thực cho mình ăn, đều dùng phân hữu cơ, để khỏe mạnh bảo vệ môi trường."

Dì Xuân gật đầu: "Lúc trước chỉ là rau dưa này kia, năm nay lão thái thái nghe một người bạn của bà ấy nói, hiện giờ thịt ngoại quốc nhập khẩu cũng không tốt bằng tự mình nuôi, cho nên bà ấy tính toán làm cái trại nuôi dưỡng."

“A? Vậy ăn hết sao, trại nuôi dưỡng thực khó khăn.”

“Không riêng chính mình ăn, lão thái thái nghĩ tương đối lâu dài, bà là dùng một nửa để thỏa mãn nhà mình ăn, một nửa dùng để buôn bán. Người lão thái thái quen biết không phú thì quý, mỗi người đều rất tiếc mạng, già rồi cũng không làm gì khác, mỗi ngày bỏ công phu trên mặt ăn uống, lão thái thái nói làm cái trại nuôi dưỡng xanh hóa, cái gì cũng là thiên nhiên không ô nhiễm môi trường, súc vật nuôi ra định giá tiền cao một chút, cũng vẫn có người mua. Con nói xem có phải lão thái thái thật tinh mắt không, vốn chỉ là ăn cho khỏe mạnh, thế mà cũng có thể nghiên cứu ra đường kiếm tiền.”

Dì Xuân nói xong nhìn ra bên ngoài: “Hai người bọn họ lại đi chơi bóng, con đừng ở chỗ này hỗ trợ, xem bọn họ chơi bóng đi, nhân tiện nhắc nhở bọn họ trở về sớm một chút, đừng giống như lần trước, chơi bóng quên thời gian, ăn sáng cũng không kịp ăn liền đến công ty.”

Kỳ Lương Tần đang muốn đi qua nhìn, vừa nghe lời này nhanh chóng rửa tay, đến sân vận động phía sau. Hai anh em còn đang làm nóng người, nhìn thấy cậu lại đây, Nghiêm Tùng Vĩ liền nói: “Lại đây cùng nhau chơi hai ván đi?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu, muốn đi lên khán đài, lại nhìn thấy trên đó ướt sũng, giống như đêm qua đổ một trận mưa nhỏ. Cậu không có chỗ ngồi, cũng chỉ có thể đứng trên đó, xem hai anh em bọn họ chơi bóng. Nghiêm Tùng Vĩ căn bản không phải đối thủ của Nghiêm Bách Tông, bởi vậy trận đối kháng này thoạt nhìn liền có vài phần không có ý nghĩa, Kỳ Lương Tần xem có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hô: “Vừa rồi anh nên trực tiếp ném, còn chạy tới dưới rổ nữa.”

Nghiêm Tùng Vĩ thua bóng, vừa tức lại mệt, thở dốc nói: “Em đừng đứng nói chuyện không đau thắt lưng, có bản lĩnh em lại đây đánh!”

Kỳ Lương Tần đã sớm nóng lòng muốn thử, vừa nghe lời này lập tức chạy tới, Nghiêm Tùng Vĩ cười, nhìn cậu nói: “Cái thân thể nho nhỏ của em, còn thật sự muốn đánh hả?”

“Thân thể nhỏ không giả, chỉ là đánh tốt hơn anh đó, ” cậu nói xong nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: “Anh cả, đánh đơn tôi cũng không phải là đối thủ của anh, một đối hai, thế nào?”

Nghiêm Bách Tông dường như có chút nghi ngờ nhìn cậu, bọn họ đều không có xem cậu là nam nhân chân chính, cho rằng cậu cũng chỉ an an tĩnh tĩnh mà ngồi ở bên cạnh nhìn người khác chơi bóng. Vì thế Nghiêm Bách Tông gật đầu, nói: “Đến.”

Nhưng mà Kỳ Lương Tần mới vừa đụng đến bóng, hai anh em liền có chút ngây ngẩn cả người, bởi vì Kỳ Lương Tần thủ pháp linh hoạt, thoạt nhìn chính là khách quen chơi bóng. Dáng người cậu gầy yếu, cũng không cao như hai người bọn họ, nhưng mà thân hình linh hoạt, động tác giả đùa phải gọi là trôi chảy, Nghiêm Tùng Vĩ đều nhìn đến choáng váng, cũng quên chơi bóng, Nghiêm Bách Tông cũng không nghĩ tới, tay lưu tình vài phần, đã bị Kỳ Lương Tần quăng vào một quả.

Vận động chính là có ma lực như vậy, sau quả bóng đó, xem như triệt để mở ra nhiệt tình vận động của Kỳ Lương Tần, cậu càng đánh càng lên tay, hơn nữa cậu phát hiện hiện giờ cậu còn cao hơn thân thể trước kia

mấy centimet, đánh bóng càng thuận buồm xuôi gió, nhất là khi cậu đối đầu với Nghiêm Bách Tông, cậu nhìn chằm chằm mắt Nghiêm Bách Tông, sẽ có một loại hưng phấn không cách nào ức chế.

Một loại hưng phấn thế lực ngang nhau, hưng phấn hoàn toàn khơi mào dục vọng chinh phục của Nghiêm Bách Tông, Kỳ Lương Tần gần như dùng hết bản lĩnh cả người, lại còn quăng vào nhiều hơn Nghiêm Bách Tông hai quả. Cậu đối với bóng rổ cũng là nhiệt tình yêu thương từ đáy lòng, vận động khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, tiêu trừ tạp niệm của cậu. Cậu không còn tâm tư đi để ý dáng người mạnh mẽ cao ngất của Nghiêm Bách Tông nữa, toàn tâm đổ vào trái bóng rổ trong tay. Va chạm, nhảy lên.

Nghiêm Bách Tông mắt thấy không thể nhường cậu nữa, cũng thăm dò đại khái thực lực cậu, vì thế liền không tiếp tục lưu tình. Kỳ Lương Tần lại muốn ném rổ, Nghiêm Bách Tông liền nhảy dựng lên chắn cậu, lúc hạ xuống chân lại trượt một chút, đụng Kỳ Lương Tần té trên mặt đất.

"Cậu không sao chứ?" Nghiêm Bách Tông vươn tay ra, thở dốc kéo cậu. Kỳ Lương Tần lau một phen mồ hôi trên mặt, cười lắc đầu: "Không có việc gì!"

Cậu nói xong một bàn tay chống đất, một tay cầm tay Nghiêm Bách Tông đứng lên.

Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên một phen kéo cậu qua, ôm cậu vào trong ngực, bàn tay rộng lớn vỗ vỗ lưng cậu, tình ý kiều diễm đã phai nhạt của Kỳ Lương Tần, đều bị nhiệt khí và thân thể này đánh thức.

Bất quá là chuyện ngắn ngủi trong nháy mắt, đây bất quá là một hành động vô tâm, ôm cậu vào trong ngực rồi lại buông cậu ra, tổng cộng cũng không quá một giây đồng hồ. Chỉ là Kỳ Lương Tần có thể đem cái ôm này phân tách thành rất nhiều cái 0.01 giây, sức lực vào khoảnh khắc tay Nghiêm Bách Tông bắt lấy bả vai cậu, lực đạo kéo cậu vào trong ngực không cho phép chống cự, thời điểm thân thể hai người đụng vào nhau, cậu rõ ràng cảm nhận được đường cong cơ bắp rõ ràng của Nghiêm Bách Tông dính sát vào ngực mình, mồ hôi ẩm ướt ấm áp, tiếng tim đập mạnh hữu lực cổ động cậu, cùng trái tim của cậu đồng thời nhảy lên.

Đây là tư vị bị người ta ôm chầm à. Trong lòng cậu nóng lên, thậm chí có một loại cảm động khiến cậu dở khóc dở cười.

Không phải dục vọng, mà là cảm động, mang theo thương cảm ấm áp, giống như đây là lần đầu tiên trong đời cùng nam nhân ôm chầm, mặc kệ đây có tính là một cái ôm chầm hay không, hóa ra tư vị ôm chầm là cái dạng này, cậu gần như muốn bắt lấy cánh tay Nghiêm Bách Tông, không để hắn buông mình ra, chỉ là cậu không thể. Cảm giác ôm chầm ngắn ngủi này khiến cậu lướt qua liền ngừng, thôi thúc dục vọng muốn ôm chầm vô tận của cậu.

Không cần làm gì khác, không cần hôn môi cũng không cần lên giường, chỉ là một cái ôm đơn giản là được. Đem người mình yêu gắt gao ôm vào trong ngực, lĩnh hội cái loại vui sướng thân thể kề sát, linh hồn có chỗ dựa.

Nhưng khối đường này đầu lưỡi cậu vừa mới đụng tới, liền bị Nghiêm Bách Tông mở miệng cậu ra cuốn đi mất. Chỉ có điều vị ngọt lưu ở đầu lưỡi cậu, bị nước bọt làm ướt, chậm rãi lan tràn đến toàn bộ khoang miệng, cuối cùng ngay cả linh hồn cậu cũng cảm nhận được loại hương vị ngọt ngào này, cậu vì thế mà mê

muội.

Trái tim cậu nhảy đinh tai nhức óc, may mà khuôn mặt vốn bởi vì ra mồ hôi mà ửng hồng che khuất sự ngượng ngùng của cậu, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cũng kém không bao lâu, chúng ta trở về đi, ngày mai lại đánh tiếp."

Nghiêm Bách Tông gật đầu, đi qua nhặt bóng rổ lên, Nghiêm Tùng Vĩ ôm vai Kỳ Lương Tần, cười nói: "Em được nha, nhìn đoán không ra, em còn có bản lĩnh này, tôi nghĩ em chỉ biết ôn nhu yếu ớt chứ."

Kỳ Lương Tần còn chưa có từ cái ôm vừa rồi phục hồi lại tinh thần, chỉ là vẻ mặt ngây ngô cười, quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông, đã thấy Nghiêm Bách Tông cả người đều là mồ hôi lại cởi áo ra, lộ ra nửa người trên tinh tráng.

Về thân thể Nghiêm Bách Tông, trong tiểu thuyết miêu tả qua rất nhiều lần, dù nhắm mắt lại, Kỳ Lương Tần cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng của hắn. Chỉ là dù mỗi một đường hoa văn cơ bắp của Nghiêm Bách Tông cậu đều biết, mỗi một lỗ chân lông cậu đều quen thuộc, nhưng khi cậu tận mắt nhìn thấy thân thể sống động, vẫn không thể không hưng phấn khích động. Đây là lần đầu tiên trong đời, ở khoảng cách gần như vậy, cậu nhìn thấy thân thể Nghiêm Bách Tông rõ ràng, hơi thở tràn ngập hormone giống đực kia, thân thể trượt mồ hôi, thon gầy cường kiện, cơ bắp cân xứng đến không thể tưởng tượng nổi, mà ngay cả màu da cũng là hoàn mỹ, không quá trắng nõn, cũng không quá ngăm đen, một đám lông ở bụng dưới từ rốn kéo xuống cũng vừa vặn, không nhiều một phần, cũng không ít một phần, thậm chí đoạt sự nổi bật của nhân ngư tuyến và cơ ngực bụng. Đây là mị lực của nam nhân thành thục.

Kỳ Lương Tần nuốt ngụm nước miếng, dưới chân đột nhiên vấp một cái, rầm một tiếng nằm úp sấp té xuống đất.

22. Chương 22

Kỳ Lương Tần cảm thấy ngực mình trống rỗng, kỳ thật vài chục năm nay vẫn luôn là trống rỗng, trước đây cũng chưa từng cảm thấy có cái gì, hiện giờ lại đột nhiên cảm thấy không thể chịu đựng được. Cậu muốn ôm một thứ, nhét đầy trái tim mình.

Có đôi khi chân chính tra tấn người ta, không phải cái loại dục vọng nhiệt liệt, trắng ra, mà là giống như ôm và hôn, có thể bổ khuyết nội tâm hư không. Cậu khát vọng trong ngực ôm chầm người yêu nhất, mà hiện giờ cậu cũng không có người yêu nhất, cậu muốn ôm, là nam nhân tên Nghiêm Bách Tông này.

Về đến nhà, cậu phải đợi Nghiêm Tùng Vĩ đi tắm rửa trước mới có thể tắm, vì thế cậu liền đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn đối diện.

Bởi vì là ban ngày, tình hình ở căn phòng đối diện thấy không rõ lắm, cậu mơ hồ nhìn thấy Nghiêm Bách Tông cởi hết quần áo, thân hình cao lớn đi về phía phòng tắm, theo đó biến mất không thấy. Cậu cúi đầu, nắm chặt nắm tay.

Con người vì sao luôn không chống cự nổi dục vọng của mình, vì cái gì ở trước mặt dục vọng, lòng người trở nên yếu ớt như thế. Kết quả là cậu cũng bất quá chỉ là một nam nhân dùng nửa người dưới tự hỏi, cậu tự cho là bảo thủ và hồn nhiên mà làm lão xử nam nhiều năm như vậy, nhưng trong khung cũng không có gì khác với những cái gọi là yêu diễm đê tiện kia, không những không có gì khác, thậm chí so với bọn họ còn khát khao, dơ bẩn hơn. Trước kia cậu chính là ếch ngồi đáy giếng, không chịu nhảy ra đối mặt thế giới đầy thanh sắc khuyển mã* này, hiện giờ bị bắt nhảy ra khỏi giếng, dù là một cảnh sắc không thu hút cũng khiến cậu mờ mắt.

**Thanh sắc khuyển mã: ám chỉ cách sống thối nát dâm nhạc của giai cấp thống trị trước đây.*

"Cậu đi tắm đi, " Nghiêm Tùng Vĩ từ phòng tắm đi ra, lau tóc, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần cúi đầu, sắc mặt có chút ửng hồng, nhưng vẻ mặt của cậu lại là đê mê, thậm chí có chút mê man và thương cảm. Hắn lại gọi một tiếng, Kỳ Lương Tần mới ngẩng đầu, yên lặng đi đến phòng tắm.

"Cậu làm sao vậy?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

"Không sao." Cậu nói xong liền đẩy cửa đi vào, Nghiêm Tùng Vĩ muốn theo vào hỏi, đẩy cửa, lại phát hiện bên trong khóa lại, không khỏi cười, lớn tiếng nói: "Tôi tắm rửa nhiều nhất là đóng cửa, cậu còn khóa, như thế nào, sợ tiểu gia nhìn như vậy à?"

Lần này Kỳ Lương Tần ở bên trong tắm rửa rất lâu, lúc đi ra vẻ mặt đã khôi phục bình thường, cậu vô cùng tinh tế cao gầy, mỗi lần tắm rửa xong đi ra đều cho người ta một loại cảm giác thực tươi mát ái dục, tóc ướt sũng che khuất bên mắt, màu môi cũng là ửng hồng, cho người ta cảm giác vừa thanh xuân vừa gợi cảm, giống như mới vừa làm chuyện gì không thể miêu tả.

"Sao anh còn ở đây?" Cậu nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ quơ chân ngồi ở mép giường, có chút giật mình.

"Cậu tắm rửa đủ lâu nha, hẳn là làm không ít chuyện đi?"

Kỳ Lương Tần nhìn thấy vẻ mặt không có ý tốt của Nghiêm Tùng Vĩ, thậm chí có chút thẹn thùng, mặt mày lộ ra vài phần trung thực: "Nói bậy."

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Tôi không nói bậy, tôi nghe thấy cậu kêu, " Nghiêm Tùng Vĩ nói xong, liền bắt chước tiếng gầm nhẹ thỏa mãn mà nam nhân lúc cuối cùng mới có thể phát ra, có chút khoa trương, lại có chút sắc: "Ưmm…"

Kết quả hắn mới vừa kêu một nửa, bên ngoài liền truyền đến tiếng đập cửa, nhưng mà chỉ vang lên "cốc cốc" hai tiếng liền không còn âm thanh, hình như là nghe thấy Nghiêm Tùng Vĩ gầm nhẹ, sợ tới mức nhanh chóng ngừng tay.

Nghiêm Tùng Vĩ xoạt đứng lên: "Ai?"

“Cái kia… đi ra dùng cơm, lão thái thái bảo dì tới gọi hai người các con.”

Nghiêm Tùng Vĩ thực xấu hổ, nhìn nhìn Kỳ Lương Tần cũng có chút xấu hổ.

Dì Xuân nói xong cũng không biết vì cái gì bật cười, lắc đầu, đi đến phòng bếp. Ba người lão thái thái và Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Viện đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn, Nghiêm Viện cười hỏi: “Dì Xuân dì cười cái gì?”

Dì Xuân đến gần, mới thấp giọng nói: “Cũng trách dì, bình thường kêu bọn họ ăn cơm kêu quen rồi, quên hiện giờ Tùng Vĩ là người đã kết hôn, hai người bọn họ đang làm ầm ĩ.”

Dì nói xong liền che miệng cười, khóe mắt lộ ra nếp nhăn nhàn nhạt, cũng có chút ngại ngùng. Nghe dì vừa nói như thế, Nghiêm Viện cũng bật cười: “Thiệt hay giả.”

“Vợ chồng son mới vừa kết hôn bình thường, về sau dì đừng động tới bọn họ, thích ăn hay không, ăn một bữa cơm mà mỗi lần còn phải đến mời, thật cao giá mà.”

Nghiêm lão thái thái vừa dứt lời, chỉ thấy cửa phòng bên kia mở, Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần từ trong phòng đi ra, Kỳ Lương Tần còn đang cài nút.

Nghiêm Tùng Vĩ dường như có chút không quá tự nhiên cười cười với dì Xuân, hỏi: “Dì Xuân, làm món gì vậy, thật xa đã ngửi thấy mùi.”

“Hấp bánh bao, nhân rau hẹ, anh hai, anh mau tới đây ăn nhiều một chút, rau hẹ tốt.”

Nghiêm Tùng Vĩ kéo ghế dựa ngồi xuống, vươn tay gõ gõ đầu Nghiêm Viện: “Tiểu nha đầu xấu xa em cả ngày không đứng đắn.”

“Đều là người đã kết hôn, có thể ổn trọng chút hay không, ” lão thái thái nói: “Mới vừa rồi không phải chơi bóng với anh cả con sao, như thế nào, còn có sức lực hả?”

Da Nghiêm Tùng Vĩ rất trắng, nghe xong trên mặt cũng có chút phiếm hồng: “Con biết ngay dì Xuân sẽ bát quái mà, dì ấy nghe lầm, đùa giỡn thôi, bao nhiêu tinh lực buổi tối dùng không hết, ai còn đánh bóng mệt đến muốn chết muốn sống làm gì.”

Kỳ Lương Tần ngồi xuống bên cạnh hắn, bởi vì biết bọn họ đang nói cái gì, ngược lại càng xấu hổ, cậu không thể so với Nghiêm Tùng Vĩ, loại chuyện này cậu xấu hổ hơn Nghiêm Tùng Vĩ nhiều.

“Lương Tần, anh cũng ăn nhiều chút.” Nghiêm Viện thấy cậu dễ dàng xấu hổ, cứ tới đây trêu ghẹo cậu.

Kỳ Lương Tần có chút quẫn bách, nhanh chóng cầm lấy một cái bánh bao ăn, muốn nhanh chóng vượt qua đoạn này, ai biết mới vừa cắn một hơi, đã bị nóng đến cả người chấn động, cậu muốn phun ra, nhìn thấy Nghiêm lão thái thái, lại liều mạng nhịn xuống, chỉ hé miệng không ngừng hít khí, Nghiêm Viện phì một tiếng bật cười: "Ăn từ từ, nóng đi?"

Kỳ Lương Tần bị nóng chỉ lo hít khí, đầu lưỡi đỉnh khối bánh bao kia dịch dịch ở trong cổ họng, Nghiêm Bách Tông đưa một ly nước cho cậu: "Ấm."

Cậu không kịp nói lời cảm ơn, ôm lấy uống một hớp lớn, quả nhiên là nước ấm.

Nước mắt của cậu đều bị nóng chảy ra, dì Xuân đang bưng cháo loãng ra ngoài, nhìn thấy cậu nóng thành cái dạng này, sốt ruột nói: "Ai nha, bánh bao này mới vừa hấp xong, rất nóng, trách dì không nhắc nhở con."

"Bánh bao nóng như vậy tự mình không biết sao, ăn vội vã như vậy." Nghiêm lão thái thái vẫn là điệu bộ không quá thích: "Nóng sao?"

Kỳ Lương Tần đỏ mặt lắc đầu: "Ổn ạ."

Cậu nói xong buông ly nước xuống, nói tiếng cám ơn với Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Tùng Vĩ lại nâng mặt cậu: "Duỗi đầu lưỡi tôi nhìn xem, nóng không."

Kỳ thật là nóng, đầu lưỡi và khoang miệng đều rất đau, ánh mắt Kỳ Lương Tần vẫn mơ hồ, đều là bị nóng, vì thế cậu liền hé miệng, vươn ra một đoạn đầu lưỡi, đầu lưỡi nhỏ nhắn mượt mà, hồng lên một mảnh. Nghiêm Bách Tông nhìn thoáng qua, giống như tránh né lập tức đem ánh mắt thu về, tay cầm ly nước Kỳ Lương Tần mới vừa đặt ở trên bàn, uống một ngụm nước. Đại khái là uống xong mới ý thức được đây là Kỳ Lương Tần đã uống qua, hắn càng cảm thấy quái dị, cuống quít buông xuống, sắc mặt không gợn sóng, ực một tiếng, yết hầu động đậy, nước ấm liền vào ngũ tạng lục phủ.

Nhưng hắn hiển nhiên chỉ là đang diễn kịch một vai, bởi vì mọi người đều không chú ý hắn. Nghiêm Viện cười nói với Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ: "Anh hai, em nghe nói nước miếng có thể trị phỏng đó."

"Viện Viện, ăn cơm của con đi." Nghiêm lão thái thái nói.

Nghiêm Tùng Vĩ lại đi gõ đầu Nghiêm Viện, bị Nghiêm Viện né đi. Kỳ Lương Tần nói: "Không có việc gì, tôi uống nước là tốt rồi."

Cậu nói xong vươn tay đi lấy ly nước, lại phát hiện ly nước kia đã không còn dưới tay cậu, mà là đến dưới tay Nghiêm Bách Tông đối diện, xem ra vừa rồi Nghiêm Bách Tông đã uống một hớp lớn. Nghiêm Bách Tông đang ăn bánh bao, nhìn thấy cậu đang tìm nước, liền mặt không đổi sắc đem ly nước kia đẩy lại đây, ánh mắt mơ hồ bất định, dường như đang nhìn cậu, lại dường như không có nhìn cậu. Kỳ Lương Tần tim đập như trống, nhưng cũng là mặt không đổi sắc, bưng lên lại uống một ngụm.

Nhưng lỗ tai cậu đều hồng, ực một tiếng, yết hầu động đậy, nước ấm cũng liền đi vào ngũ tạng lục phủ.

Giống như có một mạch nước ngầm, chỉ lưu động giữa cậu và Nghiêm Bách Tông, cậu cảm nhận được cái loại hơi thở như có như không này, ái muội, hơi thở này khiến lòng cậu tràn đầy ngọt ngào.

Đều nói tình yêu tốt đẹp nhất chính là giai đoạn ái muội, cậu hiện tại là đang ở giai đoạn ái muội sao? Nói cách khác, vì sao tim cậu lại ngọt ngào như ăn mật?

Cậu dùng chiếc đũa gắp bánh bao nóng, phồng quai hàm ở nơi đó thổi.

23. Chương 23

Cậu thậm chí có ý muốn giả đáng yêu.

Trước đây cậu ghét nhất là ẻo lả, cũng chịu không nổi người ta giả vờ đáng yêu. Cậu một đống tuổi, tự nhiên cũng ngại ngùng giả vờ đáng yêu, nhưng mà giờ này ngày này, cậu thế mà lại giả bộ đáng yêu, hy vọng Nghiêm Bách Tông cảm thấy cậu có chút manh.

"Ai nha, anh hai!" Nghiêm Viện đột nhiên kêu to một tiếng kinh động tất cả mọi người. Nghiêm Tùng Vĩ ngẩng đầu lên: "Anh nói nè út, em có thể đừng bất chợt cả kinh hay không?"

"Anh hai, tình hình chiến đấu của hai anh cũng quá kịch liệt đi, " Nghiêm Viện nói: "Cổ với trên ngực anh là cái gì?"

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nghe sắc mặt liền thay đổi, nhanh chóng vươn tay kéo áo, nhưng mà hắn tắm rửa ra liền quên chuyện này, cởi hai nút trên cùng áo sơmi. Mặt Kỳ Lương Tần liền đỏ, đang ngồi đây cũng không phải đồng nam đồng nữ gì, vài thứ trên cổ Nghiêm Tùng Vĩ, bọn họ khẳng định đều nhìn đến rõ ràng, phỏng chừng đều nghĩ tới trên đầu cậu, cảm thấy cậu ở trên giường chính là con mèo cuồng dã.

Trời cao chứng giám, cuồng dã chính là Đàm Thanh Thanh, cậu luôn luôn đi con đường rụt rè đoan trang, cái loại chuyện nơi nơi làm ký hiệu này, cậu làm không được.

Ngay lúc vạn phần xấu hổ này, lại nghe Nghiêm Bách Tông đối diện vẻ mặt hồn nhiên nói: "Cổ của hắn có chút mẫn cảm."

Nghiêm Viện phì một tiếng bật cười, quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông: "Anh cả làm sao biết?"

"Lúc chơi bóng anh liền thấy được, hỏi qua hắn, " Nghiêm Bách Tông vừa nhai bánh bao vừa nói: "Nếu không thì đợi lát nữa trên đường đến công ty cậu vòng qua bệnh viện một chút, nhìn xem rốt cuộc là mẫn

cảm gì, dự phòng chút, mẫn cảm không chú ý cũng sẽ xảy ra chuyện lớn, đi cho yên tâm."

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng gật đầu, lại thấy Nghiêm Viện cười khẽ đánh vai Nghiêm Bách Tông: "Anh cả, anh rốt cuộc là giả ngu hay là ngốc thật vậy."

Nghiêm Bách Tông thực nghi hoặc nhìn cô, Nghiêm lão thái thái đằng trước cũng bật cười: "Nó là khờ thật."

"Làm sao vậy? Không đúng à?" Nghiêm Bách Tông quay đầu nhìn Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ cúi đầu, nhịn không được cũng cười: "Đúng, đúng."

Nghiêm Bách Tông dường như ý thức được xảy ra vấn đề gì, nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần đang cúi đầu ăn cháo, thấy hắn nhìn qua, nhanh chóng cúi đầu thấp hơn.

Trời ạ trời ạ, đừng ngây thơ như vậy được không, không thể tin được đây là một nam nhân đã kết hôn nhiều năm.

Nghiêm Viện bên cạnh cười đủ, thở hổn hển một hơi, nói: "Cũng không trách anh cả, anh cả phỏng chừng đời này còn chưa từng có thể nghiệm kịch liệt như vậy."

"Được rồi, đều là người lớn rồi, muốn thảo luận chuyện này trên bàn cơm sao?" Nghiêm lão thái thái ngồi thẳng thân thể: "Ngủ không nói ăn không nói, ăn cơm. Cái đó, tiểu Tần, cơm nước xong theo ta lên lầu, ta có lời nói với cậu."

"A." Kỳ Lương Tần ăn xong một mgụm cháo loãng cuối cùng, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Nghiêm Bách Tông, vừa muốn tránh đi, chỉ thấy Nghiêm Bách Tông vươn ngón tay cái ra, ý bảo cậu lau khóe miệng. Cậu nhanh chóng vươn tay lau khóe miệng, kết quả lau được một hạt gạo nhỏ, cảm kích cười cười với Nghiêm Bách Tông, nhưng mà Nghiêm Bách Tông đã không nhìn cậu.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần vẫn vui vẻ.

Cậu cảm thấy sau khi đánh trận bóng này, đại khái thay đổi trình độ rất lớn ấn tượng về cậu trong lòng Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông thân cận với cậu hơn không ít.

Ăn cơm xong cậu liền đi theo Nghiêm lão thái thái lên lầu, Nghiêm lão thái thái tự nhiên là muốn nói với cậu về "thú vui khuê phòng" của cậu với Nghiêm Tùng Vĩ, luôn mãi dặn dò cậu, người trẻ tuổi phải biết tiết chế, thêm nữa chính là trong nhà nhiều người, làm việc phải chú ý.

Về phần làm chuyện gì, tự nhiên không nói mà rõ.

"Tốt xấu Tùng Vĩ cũng là lãnh đạo cấp cao, về sau trên người thì cậu tùy tiện gieo, còn mấy chỗ cổ gì dó lộ ra bên ngoài, thì cậu đừng có gieo."

Về phần gieo cái gì, tự nhiên cũng là không nói mà rõ.

Kỳ Lương Tần gật đầu vâng dạ, thật vất vả từ trong phòng lão thái thái đi ra. Không biết có phải là do lâu lắm không vận động hay không, cảm thấy trên người có chút mệt mỏi, cậu trở về ngủ một hồi, chờ đến lúc tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên người chỗ nào cũng đau, đầu cũng đau.

Kỳ Lương Tần bệnh.

Dì Xuân và Nghiêm Viện đều đến xem cậu, ngay cả lão thái thái cũng tới một lần, dặn cậu uống thuốc, lúc đi miệng lão thái thái vẫn không có lời hay: "Gió thổi thổi liền gục, chỗ nào giống nam nhân."

Kỳ Lương Tần sốt đỏ mặt ngượng ngùng cười, lão thái thái nói: "Nằm một hồi nhìn xem, không được thì nhanh chóng đi bệnh viện."

Dì Xuân đưa cho cậu một cái nhiệt kế: "Ngậm trong miệng, đợi lát nữa nhìn xem sốt bao nhiêu độ."

Hôm nay Nghiêm lão thái thái mời bạn đến chơi mạt chược, cách cửa phòng cũng có thể nghe được tiếng nói chuyện của bọn họ, nhóm quý bà đó cười rộ lên rất là khoa trương. Cậu ngậm nhiệt kế nằm ở trên giường, híp mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Có thể là do sống một mình, lúc lẻ loi một mình bên ngoài, nếu như đụng phải cảm mạo phát sốt, luôn phá lệ thê lương, giống như trong ngày thường cũng không có gì, một khi sinh bệnh, cô đơn thương cảm liền che trời lấp biển mà đến, nuốt gọn cậu. Cậu đều tìm vài tiết mục tống nghệ để xem, một mình nằm ở trên giường cười chảy nước mắt, cái gì cô độc thương cảm đều quên mất.

Dường như cậu rất biết cách qua một ngày là một ngày, tự mình giải sầu tịch mịch cho mình. Tương lai sẽ như thế nào, muốn đi con đường nào, cậu cũng chưa bao giờ suy nghĩ.

Hiện giờ cậu cảm thấy trong ngực trống rỗng, sinh bệnh, trong ngực liền có vẻ càng tịch mịch. Cậu ôm chăn, cảm thấy còn không đã nghiền, liền kẹp lấy một cái gối đầu.

Tuy rằng không phải người, nhưng mà cũng khiến cậu cảm thấy cả người thoải mái. Kỳ thật cậu vẫn luôn muốn mua một cái gối ôm hình người, hoặc là mua một con gấu bông, cậu có một trái tim thiếu nữ khiến cậu xấu hổ thế đó.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Kỳ Lương Tần hữu khí vô lực hô một tiếng "Mời vào", người nọ liền đẩy cửa tiến vào.

“Mẹ nói cậu bị bệnh à?”

Kỳ Lương Tần vừa nghe âm thanh kia, xoạt cái ngồi dậy, mở to đôi mắt mơ hồ, nhìn Nghiêm Bách Tông, miệng còn ngậm nhiệt kế.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng phụ nữ cười to, Nghiêm Bách Tông nhíu mày, đóng cửa phòng lại, đi đến trước giường cậu đứng lại: “Quả nhiên là bị bệnh, mặt đều sốt đỏ, uống thuốc chưa?”

Nghiêm Bách Tông nhìn cậu hỏi.

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, cảm thấy nói chuyện có chút không tiện, liền bỏ nhiệt kế ở miệng ra, ai biết Nghiêm Bách Tông lại vươn tay cầm qua, nhìn nhìn: “Đi bệnh viện, cũng bốn mươi độ rồi.”

Kỳ Lương Tần cũng có chút giật mình, cậu không nghĩ sẽ sốt tới bốn mươi độ, bốn mươi độ sẽ không sốt hỏng đầu sao?

“Cậu mặc quần áo, tôi mang cậu đến bệnh viện nhìn xem.”

“Không cần, tôi nằm…”

“Đã bốn mươi, còn không cần?” Không biết có phải là do cậu sốt hồ đồ hay không, giọng Nghiêm Bách Tông nghe vào không hề có tính uy hiếp, ngược lại có chút ý tứ thân thiết ở bên trong: “Đừng cậy mạnh, trị sớm khỏe sớm.”

Kỳ Lương Tần đành phải gật đầu, Nghiêm Bách Tông nói: “Tôi ra bên ngoài chờ cậu.”

Kỳ Lương Tần xuống giường mặc quần áo tử tế, mới cảm thấy chân mình mềm nhũn, như là đạp trên bông, quả nhiên là sốt lợi hại, có chút chếnh choáng. Kỳ thật cậu rất ít sinh bệnh, ngẫu nhiên cảm mạo phát sốt, chịu đựng xíu hoặc là uống viên thuốc thì tốt rồi, lần trước đó đi bệnh viện, còn phải ngược dòng đến lúc trung học. Khi cậu mặc quần áo, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Phát sốt, nếu đi bệnh viện, nhất định phải chích đi.

Sẽ không giống khi cậu trung học, muốn cậu cởi quần nằm ở chỗ đó, châm kim vào mông đi.

Cậu hình như bị suy nghĩ này dọa sợ, lập tức không dám đi ra bên ngoài nữa. Cởi quần cong mông trước mặt Nghiêm Bách Tông, vậy cũng quá xấu hổ đi, không nên không nên không được, tuyệt đối không được, cậu rất rụt rè đoan trang, cậu không làm ra loại chuyện này!

Đầu óc cậu bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, muốn tìm một cái cớ, ai biết bất quá chỉ sửng sốt không bao

lâu, Nghiêm Bách Tông lại tiến vào, đẩy cửa hỏi: "Đi đường cũng không được rồi sao?"

Cũng không biết mình làm sao, Kỳ Lương Tần nghe đến câu này, trong lòng bỗng nhiên run lên, mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Nghiêm Bách Tông, cũng không biết là xấu hổ, hay là phát sốt, trên mặt chính là ửng hồng một mảnh, kinh ngạc nói: "Ừm, đi không được rồi."

Giọng điệu mang theo chút ý tứ làm nũng. Trời cao chứng giám, đây là lần đầu tiên trong đời cậu dùng giọng điệu dính nhão như vậy nói chuyện.

Nhưng đối phương là Nghiêm Bách Tông đó, cậu muốn làm nũng với Nghiêm Bách Tông, cũng không phải ngày một ngày hai, từ thật lâu thật lâu trước kia, xa ở một thế giới khác, cậu đã muốn nũng nịu một phen với Nghiêm Bách Tông.

Hết chương 23

24. Chương 24

Kỳ thật cậu muốn nói, tôi không đi được, anh sẽ cõng tôi sao?

Cậu muốn biết Nghiêm Bách Tông sẽ trả lời như thế nào, nhưng trong lòng cậu cũng đại khái ý thức được đối phương sẽ trả lời như thế nào, còn trả lời như thế nào nữa chứ, tự nhiên là cảm thấy cậu không đứng đắn, bị bệnh còn không đứng đắn.

Cho nên cậu không chờ Nghiêm Bách Tông trả lời, liền cong khóe miệng, cười nói: "Nói đùa, có thể đi."

Mấy người Nghiêm lão thái thái vội vàng ở phòng mạt chược, cậu cũng không đi chào hỏi, theo Nghiêm Bách Tông đi ra, lên xe, có thể là bởi vì phát sốt, cậu cũng không có suy nghĩ khác, ngồi lệch trên ghế, tinh thần hôn mê, cũng quên việc chích phải cởi quần.

Đến bệnh viện, cậu mới thở phào một hơi, phải truyền dịch, chứ không chích. Chỉ là khi kim tiêm kia muốn đâm vào mu bàn tay cậu, cậu vẫn có chút sợ hãi, vì thế quay đầu đi chỗ khác. Nghiêm Bách Tông ở cửa gọi điện thoại, dường như là đang nói chuyện với Nghiêm Tùng Vĩ. Chờ sau khi y tá ra ngoài, hắn mới nói chuyện điện thoại xong đi vào, nói: "Tùng Vĩ không rảnh rỗi, không lại đây được."

"Một chút bệnh vặt, không cần hắn trở về, anh cũng trở về đi, không cần ở đây với tôi, chờ tôi truyền dịch xong, tự mình gọi xe trở về."

"Tôi không có việc gì, ở nhà cũng chỉ ngây ngốc thôi."

Kỳ Lương Tần nghe xong, trong lòng quả thực ngọt phát ngấy, người có kiên cường hơn nữa, bị bệnh cũng hy vọng bên cạnh có người làm bạn, mặc kệ người này là người thân, bạn bè, hay là nam nhân mình thầm mến. Nghiêm Bách Tông ngồi xuống ghế dài bên cạnh, chọn một quyển tạp chí đến xem. Kỳ Lương Tần liền lấy điện thoại ra, ở nơi đó chơi di động.

Trong phòng bệnh này chỉ có một mình cậu, sau khi y tá đi rồi, liền trở nên vô cùng an tĩnh, cậu nghe được âm thanh Nghiêm Bách Tông lật sách, nhịn không được hơi hơi nâng mí mắt lên, nhìn hắn.

Nghiêm Bách Tông ngồi rất tùy ý, thân thể tựa vào ghế dài, nhưng mà cũng không có bắt chéo chân, hai chân ngược lại tách ra thật xa, lại vừa lúc lộ ra một cục phình lên ở giữa. Kỳ Lương Tần nhớ tới những miêu tả về kích cỡ phi nhân loại của Nghiêm Bách Tông trong tiểu thuyết, không khỏi trong lòng nhảy dựng. Kỳ thật Nghiêm Bách Tông rất ít khi ngồi như vậy, hắn từng tham gia quân ngũ, ở nhà mặc kệ là làm việc hay là ăn cơm, đều sẽ ngồi thẳng tắp, đều có một loại phong phạm uy nghiêm. Nhưng cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông như vầy càng khiến cậu thích, giống như cậu lập tức thấy được một mặt khác của Nghiêm Bách Tông, không kiềm chế được, cuồng dã, hung mãnh, tràn ngập vị nam nhân.

Nghiêm Bách Tông giống như phát hiện tầm mắt của cậu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cậu. Kỳ Lương Tần sợ tới mức nhanh chóng cúi đầu, di động trên tay lại không cầm chắc, rơi lên trên chăn. Cậu nhanh chóng nhặt lên, một tay khác đang truyền dịch, cậu không dám động, sợ kéo đến kim tiêm, nhưng mà tay trái cũng không linh mẫn, cầm di động có hơi rung.

Cậu tùy tiện mở một cái tin tức đến xem, là một tin tức giải trí, một cặp vợ chồng minh tinh song song ngoại tình, đây chính là tin tức lớn mấy ngày nay, liên tiếp lên đầu đề vài ngày, cậu cũng xem chán rồi. Cậu cúi đầu xem một hồi, dự tính Nghiêm Bách Tông đã không còn nhìn cậu, lúc này mới trộm nâng mí mắt lên, nhìn Nghiêm Bách Tông.

Một cánh tay Nghiêm Bách Tông khoát lên trên ghế dài, tay vừa lúc che ở trước môi, ngón tay cái chút có chút không mà cọ cằm. Đôi tay kia quả thật rất xinh đẹp, ngón tay thon dài, khung xương cân xứng, móng tay cũng cắt vô cùng chỉnh tề. Lúc Kỳ Lương Tần trẻ tuổi đã từng yêu tha thiết việc để móng tay, cậu để chính là ngón út, khi đó cũng không biết là nghĩ như thế nào, sau đó cậu qua hai mươi tuổi, liền cắt móng tay đi, lại hồi tưởng tới những năm tháng để móng tay trước đây, cậu đã cảm thấy mê man xấu hổ.

Nam nhân để móng tay dài, biến thành một chuyện mà cậu mười phần không thể dễ dàng tha thứ, cậu nhìn thấy thậm chí sẽ có một loại chán ghét khó hiểu, sau đó cậu liền phát hiện, phần lớn trai đẹp thẳng nam đều sẽ không để móng tay, bọn họ đều có kiểu tóc khoan khoái nhẹ nhàng, và ngón tay cũng ngắn gọn sạch sẽ.

Không hề nghi ngờ, Nghiêm Bách Tông có một đôi tay mê người. Cậu ngơ ngác nhìn ngón tay cái Nghiêm Bách Tông, nhìn hắn chút có chút không mà cọ cằm, trong lòng đột nhiên nóng lên, không biết là xem mình thành cái tay kia, có thể sờ cằm Nghiêm Bách Tông, hay là xem mình thành cái cằm kia, đang bị ngón tay thon dài mê người của Nghiêm Bách Tông nhẹ nhàng cọ xát.

Từng chút, từng chút, lại khiến tim cậu run rẩy.

Cậu nuốt ngụm nước miếng, muốn làm cổ họng khô cạn của mình dễ chịu một chút. Thần trí cậu cũng

không tính là rõ ràng, còn có chút phát sốt, lúc hạ mí mắt xuống, thậm chí có thể cảm nhận được mí mắt nóng bỏng. Ngọn đèn phía trên chiếu vào gương mặt tái nhợt lại mang chút ửng hồng của cậu, lông mi thật dài để lại một bóng râm, cậu mím môi, nghĩ thầm rằng có Nghiêm Bách Tông ở đây, có khả năng cậu sẽ luôn phát sốt, sẽ không hết.

Nhưng nếu có thể luôn có Nghiêm Bách Tông làm bạn, cho dù phát sốt, cậu cũng nguyện ý.

Tình yêu giống như luôn có một loại ma lực, một loại ma lực khiến người ta biến thành kẻ ngốc. Lúc bàng quan thấy rõ thì nhạo báng người khác, thân ở trong đó lại như uống rượu độc giải khát vui vẻ chịu đựng.

Hai bình nước thuốc truyền hơn ba giờ, lúc ra khỏi bệnh viện Kỳ Lương Tần vẫn luôn run run. Mùa hè đã sắp đến, người trẻ tuổi chạy theo mô đen lại có hỏa lực đều bắt đầu mặc sơ mi, cậu thì bọc áo khoác, vẫn cảm thấy có chút lạnh.

"Tại sao truyền dịch xong, ngược lại sắc mặt nhìn càng khó coi vậy?" Nghiêm Bách Tông nói xong liền nghiêng người lại, đưa tay sờ sờ trán cậu.

Kỳ Lương Tần cứng đờ, cậu cảm thấy lòng bàn tay Nghiêm Bách Tông thực nóng, ngược lại trán cậu có vẻ ẩm ướt mà hơi lạnh.

"Rất có hiệu quả, hạ sốt rồi." Nghiêm Bách Tông thắt dây an toàn, nhân tiện cũng thắt giúp cậu. Xe lái ra, ánh mặt trời từ kính chắn gió chiếu vào, rọi vào trên tay Nghiêm Bách Tông. Kỳ Lương Tần nói: "Cám ơn."

Nghiêm Bách Tông nghe vậy dường như là cười, cậu nghe thấy được cái loại hít không khí giống như cười, nhưng mà quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông, chỉ nhìn thấy khóe miệng hơi hơi nâng lên mang theo độ cong phân không rõ có phải tươi cười hay không: "Người một nhà, không cần phải khách khí."

Kỳ Lương Tần cảm thấy trong tiểu thuyết cậu rơi vào không phải không có đạo lý, cậu thân ở trong đó, mới ý thức được đây không hoàn toàn là lỗi của Kỳ Lương Tần. Nghiêm Bách Tông không phải cái loại nam nhân cao lãnh đến vô tình, ngược lại, hắn là con trai cả hào môn vô cùng tiêu chuẩn, uy nghiêm, có năng lực, lại có phong độ thân sĩ.

Nghiêm Bách Tông là kiếp nạn định mệnh của Kỳ Lương Tần.

Mà Kỳ Lương Tần ở trong mắt Nghiêm Bách Tông lại là cái gì.

Ít nhất trong tám mươi chương cậu xem trước đây, Nghiêm Bách Tông cũng không có lộ ra bất luận thiện cảm gì đối với Kỳ Lương Tần, cậu cảm thấy nếu thiết lập nhân vật của bản tiểu thuyết này không vỡ, thì Nghiêm Bách Tông không có khả năng yêu người yêu của em trai mình, hắn không phải nam nhân như thế, nếu hắn như vậy, thì mình cũng sẽ không thương hắn đến thế. Bọn họ là hai loại người, một loại cao thượng hoàn mỹ không giống người, một loại thấp hèn ác độc không giống người.

Về đến nhà, Kỳ Lương Tần liền muốn uống thuốc, bác sĩ dặn, một ngày ba lần.

"Đợi lát nữa lại uống, " Nghiêm Bách Tông nói: "Bụng rỗng uống thuốc kích thích dạ dày, chờ qua giờ ăn cơm trưa xong rồi lại uống."

Nghiêm Viện vào trong phòng: "Mẹ bảo em nhìn xem anh thế nào, khỏe hơn chưa?"

"Truyền dịch, tốt hơn nhiều." Kỳ Lương Tần nói.

"May mà anh đến nhìn thoáng qua, sốt tới bốn mươi độ."

Nghiêm Viện thực giật mình nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: "Cao như vậy?"

"Trong nhà có người bệnh, em cũng để tâm chút, lão nhị không rảnh rỗi, em là em gái, quan tâm mọi người nhiều hơn."

Nghiêm Bách Tông dặn cậu nghỉ ngơi cho tốt, liền đi ra ngoài. Nghiêm Viện ngồi xuống, vươn tay dò xét trán cậu: "Không nóng. Muốn em gọi điện thoại cho anh hai, gọi anh ấy trở về không?"

"Một chút bệnh vặt, cũng khỏe rồi, gọi hắn trở về, không phải là rất kiểu cách sao?"

Nghiêm Viện liền cười, nói: "Cũng may mắn anh cả cẩn thận. Có điều nhà chúng ta cũng chỉ có anh cả thận trọng."

Cơm trưa Nghiêm gia là long trọng nhất, dù là Nghiêm lão thái thái chú ý khỏe mạnh dưỡng sinh thích ăn chay cũng sẽ ăn nhiều thịt một chút. Nhưng cơm trưa hôm nay, dì Xuân nấu cháo riêng cho cậu, làm hai món lót dạ. Nghiêm Viện nhìn trước mặt cậu bày riêng hai cái bát đĩa, hỏi: "Sao một mình anh ấy không giống, cơm bệnh nhân sao?"

Dì Xuân cười nói: "Bách Tông nói tiểu Kỳ bị bệnh khẩu vị không tốt, nên ăn thanh đạm chút."

Nghiêm Bách Tông thật sự là người biết quan tâm, mặc dù đây là chuyện rất nhỏ, cũng khiến trong lòng cậu ấm áp dễ chịu. Kỳ Lương Tần ngẩng đầu hỏi: "Anh cả đâu?"

"Cậu ấy có việc đi ra ngoài, nói cơm trưa ăn với khách, không trở về."

Nghiêm Viện nói: "Khả năng không phải là khách, con nghe anh ấy hình như gọi điện thoại với chị dâu, sắc mặt thật khó nhìn."

Nhưng mà Nghiêm lão thái thái cũng không có tiếp lời của Nghiêm Viện, Kỳ Lương Tần và dì Xuân lại đều không biết chuyện, cho nên Nghiêm Viện nhìn nhìn mọi người, đành phải tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Kỳ Lương Tần nhìn thấy trời bên ngoài có hơi đen xuống, lại có vài phần cảm giác mất mác.

Lúc chiều, thời tiết bỗng nhiên thay đổi, trời chuyển tối, sau đó bắt đầu đổ mưa. Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại sắc trời đã mờ mịt.

Bên ngoài mưa rơi xuống đất ào ào, đây là trời mưa mà cậu vô cùng thích. Nghiêm Tùng Vĩ còn chưa về, nội tâm cậu hy vọng Nghiêm Tùng Vĩ đừng trở về, cậu cảm thấy giường lớn này nằm thực thoải mái. Cậu trở mình, nghiêng người hướng ra ngoài, chợt thấy căn phòng đối diện sáng đèn lên.

Cậu lập tức ngồi dậy, nhìn cửa sổ đối diện. Cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông cởi áo khoác, bận rộn.

Cậu ghé vào cửa sổ, ngơ ngác nhìn, cửa sổ có chút ẩm ướt, có đôi khi sẽ làm ẩm cánh tay cậu.

Kỳ thật cậu không chỉ là đang nhìn Nghiêm Bách Tông, cậu còn chưa đến mức có tình cảm khắc sâu như vậy với Nghiêm Bách Tông. Kỳ thật cậu càng giống như là đang nhìn tình yêu của mình.

Nghiêm Bách Tông rất tốt, nam nhân rất tốt này, nếu như là của cậu, vậy thì tốt biết bao nhiêu, ở bên hắn sẽ là bộ dạng thế nào. Cậu tưởng tượng như vầy như kia trong tiếng mưa rơi ào ào. Có thể bọn họ sẽ thân thiết vào buổi đêm đổ mưa giống như vầy, tiếng thân thể đánh ra bành bạch bành bạch còn dồn dập hơn so với giọt mưa. Cũng có thể sẽ cùng ôm nhau ngủ vào đêm mưa thế này, cái gì cũng không làm, cảm thụ sự ấm áp khi dán vào nhau. Đây là tưởng tượng mà vô số đêm mưa trước đây cậu từng nghĩ, tưởng tượng sau khi cậu có người yêu, đêm như vầy sẽ vượt qua như thế nào.

Cậu thở ra một hơi, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy ngọt ngào thương cảm.

Đêm đã thực khuya. Nghiêm Bách Tông này ăn vào cũng không biết là mùi vị gì. Nam nhân lại là mùi vị gì. Kỳ Lương Tần xấu hổ lại cô độc nghĩ, rõ ràng là nghĩ đến chuyện mang theo một chút xấu hổ, trong lòng lại không hề có dục vọng, chỉ có tha thiết chờ đợi và vô tận cô độc.

Cậu cảm thấy mình càng ngày càng có thể hiểu được lòng của Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết. Trong lòng có người, cô độc liền trở nên không thể nhẫn nại, thời gian lâu, cô độc liền thay đổi hương vị, thành tịch mịch. Tịch mịch và cô độc không giống nhau, tịch mịch không chịu nổi, con người sẽ bước tới vực sâu dục vọng, không thể quay đầu lại nữa.

25. Chương 25

Cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông ra khỏi phòng, cũng liền nhanh chóng xuống giường.

Không biết vì cái gì, cậu muốn nhìn Nghiêm Bách Tông một cái trước khi ngủ.

Kết quả cậu mới vừa đẩy cửa phòng ra, chợt nghe thấy Nghiêm Bách Tông hỏi dì Xuân: "Tiểu Kỳ đã ngủ chưa, lão nhị trở về chưa?"

Cậu liền dừng bước lại, nghe dì Xuân nói: "Tùng Vĩ còn chưa có trở về, tiểu Kỳ ngủ một buổi chiều, đợi lát nữa ăn cơm rồi lại kêu cậu ấy. Hôm nay con trở về sớm."

"Gần đây công ty không có việc gì."

"Có phải phát sinh chuyện gì không?" Dì Xuân đột nhiên hỏi: "Con nói với dì Xuân một chút."

"Sao lại hỏi như vậy?"

"Dì nhìn con và Tùng Vĩ lớn lên, hai người các con có tâm sự gì, dì nhìn còn rõ ràng hơn so với lão thái thái." Dì Xuân đè thấp giọng, lại mang theo chút ý cười từ ái: "Nếu có chuyện gì con không tiện nói với mấy người lão thái thái, thì nói với dì cũng giống vậy, dì giúp con ra chủ ý, có phải con và tiểu Thẩm xảy ra vấn đề gì hay không?"

"Không có, đều rất tốt."

Kỳ Lương Tần thấy Nghiêm Bách Tông muốn về phòng, nhanh chóng đi ra ngoài, đi nhanh hơn hai bước, lại lập tức thả chậm bước chân, gọi một tiếng "anh cả".

Sau khi gọi xong, cậu xoa mắt, làm bộ như vừa mới tỉnh lại. Quần áo trên người lỏng lẻo rũ xuống, là một cái áo ngủ. Nghiêm Bách Tông nghe vậy quay đầu lại, nhìn thấy cậu, liền cười một chút: "Dậy rồi à, mới vừa thấy phòng cậu còn tối, nghĩ rằng cậu còn đang ngủ."

Dì Xuân nói: "Con dậy vừa lúc, chờ lão thái thái trở về, cũng nên ăn cơm chiều."

"Mẹ đi đâu thế?"

"Mèo trong nhà Vương lão thái thái sinh con, nghe nói là mèo đặc biệt hiếm lạ, lỗ tai đều cụp lại, đang muốn tặng người, lão thái thái đi chọn."

Nghiêm Bách Tông hỏi: "Không phải bà ấy không thích chó chó mèo mèo nhất à."

"Bà ấy, có lẽ là cô đơn đi, mấy đứa lại không thể thường xuyên ở cùng bà ấy. Nghe nói con mèo kia đặc biệt nhu thuận, rất khiến người ta thương."

“Viện Viện đâu, nó lại không đi làm, cả ngày ở nhà, không ở cùng lão thái thái sao?”

Dì Xuân cười: “Một cô gái mới hai mươi như nó, sao có thể bảo nó cả ngày ở cùng lão thái thái, dù nó đồng ý, lão thái thái cũng không chịu nha, lão thái thái vẫn luôn bảo nó ra ngoài chơi nhiều nhiều, đại khái là muốn Viện Viện tìm được lang quân như ý gả ra ngoài sớm một chút.”

“Nó mới bao lớn, ” Nghiêm Bách Tông không cho là đúng: “Có thể giữ thêm hai năm.”

“Cũng không còn nhỏ, con gái không thể so với đàn ông các con được, lại nói, lúc trước chẳng phải mới hai mươi con liền kết hôn sao.”

Nghiêm Bách Tông liền không nói cái gì nữa, tay cắm trong túi quần, mang dép lê trở về phòng. Dì Xuân quay đầu nhìn về phía Kỳ Lương Tần: “Con cũng trở về mặc bộ quần áo đi, trời mưa, có chút lạnh, con mới khỏe, đừng để bị lạnh nữa.”

Kỳ Lương Tần trở về phòng thay quần áo, chợt nghe trong phòng khách náo nhiệt lên, lão thái thái và Nghiêm Viện trở về, vừa lúc Nghiêm Tùng Vĩ cũng về. Lão thái thái quả nhiên ôm về một con mèo, con mèo kia ngây thơ khả ái, toàn thân tuyết trắng, tròng mắt lại đen thùi, chỗ lạ nhất chính là lỗ tai cụp về trước, đây là một con mèo Scotland tai cụp.

“Không phải mới vừa sinh ra đi?” Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

“Cũng sắp đầy tháng rồi, loại mèo này lúc mới vừa sinh ra lỗ tai không khác gì mèo bình thường, thường thì lúc được hơn hai mươi ngày, lỗ tai bắt đầu cụp lại, thật đáng yêu, ” Nghiêm Viện vừa nói vừa chơi với con mèo, con mèo kia thế mà nhu thuận đến thần kỳ, bộ dạng thực hưởng thụ. Người sợ mèo như Kỳ Lương Tần, thế mà cũng muốn sờ một phen.

Nhưng cậu vươn tay, lúc gần như sắp đụng đến đầu mèo con, bỗng nhiên lại rụt trở về, cười ngẩng đầu lại phát hiện Nghiêm Bách Tông đang nhìn cậu, nhìn thấy cậu rụt tay về, cười hỏi: “Sợ mèo à?”

“Khi còn bé bị mèo cào.” Kỳ Lương Tần cảm thấy mèo đáng sợ cũng không phải bởi vì từng bị cào, mà là bởi vì cậu cảm thấy bộ dạng mèo nhìn lâu sẽ khiến cậu sợ hãi, tự dưng nhớ tới một vài câu chuyện xa xưa thần bí khủng bố về mèo, cậu cảm thấy mèo có một loại khí tràng thần bí.

Nghiêm Tùng Vĩ bên cạnh nghe thấy liền hỏi: “Vậy em sợ chó không?”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Chó nhỏ không sợ, chó lớn sợ, khi tôi còn bé từng bị chó săn cắn, nhìn thấy chó lớn chân liền mềm.”

“Em thật đúng là nhiều tai nạn, ” Nghiêm Tùng Vĩ vươn tay ôm cổ cậu, bộ dạng thực thân thiết: “Nhà chúng ta nuôi mấy con chó, ở trại ngựa bên kia, anh cả có hai con chó Dobermann, một con trong đó tôi đã sớm coi trọng, vốn đang muốn nương theo em mà lấy cớ xin anh cả chứ.”

“Cậu xem trọng con nào của anh?” Nghiêm Bách Tông hỏi.

“Đương nhiên là con đực rồi, đủ hung dữ.”

Nghiêm Tùng Vĩ chưa nói thật, kỳ thật là hắn được bạn nhờ vả. Hắn có một người bạn, thường đến trại ngựa nhà bọn họ, đặc biệt thích con chó Dobermann Đức Nghiêm Bách Tông nuôi, thể trạng cường tráng tuyệt đẹp. Nhà người bạn này có một con Dobermann cái, gần đây động dục, muốn phối giống.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông rất thương hai con chó của hắn, không chịu dễ dàng đưa ra phối giống, nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy không có gì, trở về phòng, nói đến chuyện mèo chó với Kỳ Lương Tần, còn nhắc tới với cậu.

“Nếu anh đã biết anh ấy không đồng ý, làm chi còn muốn đáp ứng bạn anh?”

“Tôi là không hiểu anh cả nghĩ như thế nào thôi, chính mình cấm dục, làm chi cũng muốn liên lụy chó của mình cấm dục, đực mà, dù kéo ra ngoài phối giống, chúng ta cũng không thiệt.”

Như thế điển hình cho cái nhìn khác biệt của hai anh em Nghiêm gia, hợp tình hợp lý.

Kỳ Lương Tần lấy chăn ra, trải trên mặt đất, Nghiêm Tùng Vĩ lại nói: “Không phải cậu bị bệnh sao, thôi, dù sao đều là nam nhân, cậu lên giường ngủ đi, giường này cũng lớn, ngủ đủ.”

Kỳ Lương Tần lại lắc đầu: “Tôi quen ngủ một mình.”

Cậu nói xong liền trải chăn đệm ổn thỏa, cởi giày đi lên, ai biết Nghiêm Tùng Vĩ hít một hơi, nói: “Thôi thôi, cậu tới ngủ trên giường đi, tôi nằm dưới đất.”

Kỳ Lương Tần ngẩng đầu: “Được sao?”

“Có cái gì không được.”

Kỳ Lương Tần lập tức nhảy lên trên giường, giường mềm, cậu không đứng vững, ngã xuống, Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nói: “Cậu đã sớm muốn đổi với tôi đi?”

“Giường lớn này thật sự là thoải mái, không biết phải tốn bao nhiêu tiền.”

“Cậu chỉ có thể ngủ một đêm, chờ thân thể cậu khỏe hẳn, còn phải đổi lại với tôi đó. Cũng may mắn cậu và tôi đều không có bệnh sạch sẽ, nếu đổi thành anh cả, thì cậu không có phúc khí tốt như vậy đâu.”

Kỳ Lương Tần nghe được chuyện về Nghiêm Bách Tông liền tinh thần tỉnh táo, làm bộ như vô ý hỏi: "Anh cả có bệnh sạch sẽ sao?"

"Bình thường không sao, nhưng giường hắn, luôn không cho ai chạm vào. Ngay cả mẹ tôi cũng nói đó là một tính cách cổ quái." Nghiêm Tùng Vĩ nằm xuống, gối lên cánh tay, có vài phần giọng điệu vui đùa: "Cho nên lúc trước hắn và chị dâu kết hôn, chúng tôi còn nói, chung quy không đến mức không cho chị dâu dính giường của hắn, ha ha ha ha."

Tâm tình Kỳ Lương Tần thực không bình tĩnh, cậu không bình tĩnh là bởi vì cậu biết nội dung đã đến một điểm mấu chốt. Đây là cao trào thứ nhất của «Phan Kim Liên phiên bản nam». Cậu sắp bị Nghiêm Bách Tông triệt để nhìn thấu "bề ngoài thanh thuần che đậy trái tim Phan Kim Liên" của cậu.

Màn diễn này, bắt đầu ở trại ngựa.

«Phan Kim Liên phiên bản nam» ngay từ đầu liền bỏ ra một đoạn thực dài để giới thiệu về tài phú Nghiêm gia, thoạt nhìn vô cùng khoa trương, mà trong tài phú Nghiêm gia, liền bao gồm một cái trang trại ngựa như vậy.

Nói là trang trại ngựa, kỳ thật còn nuôi động vật khác, ví dụ như chó, đối diện chuồng ngựa Nghiêm gia, cái một cái ổ chó, đều chuyên môn mời hai người thầy đến nuôi dưỡng và huấn luyện. Đối với người có tiền như bọn họ mà nói, chơi ngựa và săn bắn thuộc về loại sở thích nhàn hạ, bọn họ cũng sẽ không nuôi chó ở bên người, mỗi ngày mang theo nó đi dạo quanh. Bọn họ nuôi chó săn và ngựa tốt, đều là để hưởng thụ cảm giác chinh phục, cùng với điểm tô mặt mũi. Mỗi tầng lớp xã hội đều có loại giải trí hưu nhàn của tầng lớp đó, có đôi khi giải trí không chỉ là giải trí bản thân, mà còn có quan hệ lớn lao với việc làm ăn. Cái đó và gôn là cùng một đạo lý, có đôi khi không chỉ là bởi vì nhiệt tình yêu thương.

Chẳng hạn như người bạn trong miệng Nghiêm Tùng Vĩ, càng xác thực mà nói, là một người bạn làm ăn cũng xuất thân phú nhị đại giống hắn. Cũng đại khái là bởi vì đối phương có liên lụy trên việc làm ăn, Nghiêm Bách Tông đáp ứng thỉnh cầu của em trai, cuối tuần, liền tính toán cùng Nghiêm Tùng Vĩ đến trại ngựa. Bởi vì đây là một đoạn có sẵn trong nội dung truyện, thậm chí cũng không cần Kỳ Lương Tần mở miệng yêu cầu, Nghiêm Tùng Vĩ liền tự nhiên mà dẫn theo cậu. Kỳ thật Nghiêm Tùng Vĩ có lòng muốn làm tốt quan hệ với cậu, loại hợp đồng hôn nhân này, nếu xảy ra mâu thuẫn sẽ vô cùng phiền toái.

"Chúng con sẽ ở bên trại ngựa một ngày, cuối tuần không thể chơi mạt chược với mẹ." Nghiêm Tùng Vĩ nói với Nghiêm lão thái thái.

"Chủ nhật nhớ rõ trở về sớm một chút, sinh nhật chú Vương của con, làm cái tiệc tối, mời chúng ta đi, cũng không thể vắng mặt."

"Biết ạ."

Kỳ Lương Tần bắt đầu thu dọn đồ đạc, kỳ thật chỉ đi một ngày rưỡi, không cần mang gì cả, cậu chỉ mang theo quần áo tắm rửa cho mình và Nghiêm Tùng Vĩ. Suy xét đến việc đây là màn diễn của cậu, cậu cũng mặc cái quần chữ T vào.

Thật sự là lần đầu tiên trong đời mặc loại quần lót này, cậu cảm thấy vô cùng không thoải mái, quả nhiên bị Nghiêm Bách Tông nói chuẩn, mặc rất khó chịu.

Hơn nữa chủ yếu là cậu không qua được một cửa tâm lý của mình, cậu luôn cảm thấy xấu hổ, đi đường cũng có chút không được tự nhiên. Sửa soạn một cái túi, cậu xách trên vai, liền cùng hai anh em Nghiêm gia chạy xe tới trại ngựa. Đến trại ngựa phải ra khỏi thành, lái xe hơn ba giờ, dọc theo đường đi Kỳ Lương Tần chịu đựng đủ, ngón tay luôn luôn gõ ghế ngồi, rung chân. Lúc này đây so sánh với mấy lần trước cậu khiêu khích càng lớn gan, càng rõ ràng hơn, cậu phải trực tiếp đi sờ cái thứ kia của Nghiêm Bách Tông, kinh hãi vì lúc còn mềm cũng đã thô như vậy, dài như vậy.

Kỳ Lương Tần mở cửa sổ xe ra, bên ngoài làn gió ấm áp thổi vào gương mặt nóng bỏng của cậu. Cậu như trụy lạc trong giấc mộng, trước mắt là bóng sáng không ngừng biến hóa, từ lầu cao chọc trời đến bóng cây ngã tư đường, từ ngựa xe như nước đến mênh mông vô bờ. Một ngày một đêm kế tiếp, đối với nhân vật Kỳ Lương Tần này mà nói, là sự kiện quan trọng trong cuộc đời cậu.

Trong đầu cậu lại một lần nữa hiện ra một cảnh tượng, trong phòng tắm nóng hôi hổi, cậu bị nước ấm xối không hô hấp được, không mở mắt ra được, miệng còn vong tình mà hô: “Em yêu anh, Nghiêm Bách Tông, trên đời em yêu anh nhất!” Nước ấm theo khóe miệng cậu chảy xuống, có một ít thậm chí bị cậu nuốt vào trong cổ họng, thế giới sụp đổ ầm ầm, trong lòng chỉ có ái dục.

Em yêu anh nhất, trên đời em yêu anh nhất, em chỉ yêu anh, không có anh em không thể sống, sao em lại yêu anh như vậy, em chính là biến thái, anh thương hại thương hại em.

Những cái này là lời thoại thông thường của Kỳ Lương Tần. Đột nhiên nhìn thấy sẽ có chút đột ngột xấu hổ, hòa vào nội dung truyện thì nghĩ đến nhiệt huyết sôi trào, rút thân ra thờ ơ lạnh nhạt, lại cảm thấy trong lòng vạn phần xót xa.

Nghiêm Bách Tông là kiếp nạn định mệnh của Kỳ Lương Tần.

Mà Kỳ Lương Tần ở trong mắt Nghiêm Bách Tông lại là cái gì.

Đại khái như là một con chó Dobermann động dục.

Hoặc là Poodle…

26. Chương 26

Kỳ thật cậu không quá muốn liêu hán ở thời kì này, cậu cảm thấy quan hệ giữa cậu và Nghiêm Bách Tông vừa mới có manh mối tốt, nhất là sau đó Nghiêm Bách Tông còn dẫn cậu đi xem bệnh. Lòng người khó dò, dường như càng thân mật càng không hạ thể diện được.

Bạn của Nghiêm Tùng Vĩ dẫn con Dobermann của hắn tới, con Dobermann này đang trong kỳ động dục, hưng phấn dị thường, vẫn luôn không ngừng nhảy nhót, gần như sau khi bỏ vào trong rào chắn, liền bị chó đực theo dõi.

Thật sự là một con chó không rụt rè, Kỳ Lương Tần nghĩ.

Quá trình lai giống là một quá trình mới lạ lại khiến người ta xấu hổ, nhưng mà hiển nhiên sợ mất mặt chỉ có bản thân cậu, đám thẳng nam bên người giống như thấy nhưng không thể trách, ngẫu nhiên có một hai tiết mục ngắn, chọc cho mọi người cười ha ha. Đại khái chỉ có cậu chột dạ, mới có thể xấu hổ quẫn bách như vậy.

Cậu trộm đến gần Nghiêm Bách Tông một chút, cho đến khi gần như muốn đụng tới Nghiêm Bách Tông, sau đó cậu theo mọi người cùng nhau cười đùa, tay lại không dấu vết đụng chạm đến bàn tay Nghiêm Bách Tông khoát lên trên rào chắn, ngón út đặt lên mu bàn tay Nghiêm Bách Tông, vuốt vuốt một chút.

Nghiêm Bách Tông lập tức quay đầu nhìn cậu một cái, nhưng mà không nói gì, trực tiếp thu tay lại, cắm vào trong túi quần.

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông, chỉ thấy Nghiêm Bách Tông cũng quay đầu nhìn cậu. Ánh mắt của cậu là chột dạ, có chút trốn tránh, ánh mắt Nghiêm Bách Tông thì mang theo nghi ngờ, cậu còn từ bên trong đọc được cảnh cáo và bất mãn.

Nghiêm Bách Tông đại khái là nói, như thế nào, mới vừa cho cậu chút hoà nhã, liền muốn được đà lấn tới à?

Mọi người vây quanh rào chắn xem một hồi, cũng liền lười xem, đến nơi khác uống rượu. Kỳ Lương Tần là người yêu Nghiêm Tùng Vĩ, tự nhiên cũng phải theo, mà còn phải làm ra bộ dạng mười phần hiền lành, vội đến vội đi chuẩn bị ăn uống. Chờ đến khi mọi người ăn uống no đủ, cậu rốt cuộc được nhàn rỗi, vì thế liền vòng quanh trại ngựa đi một vòng.

Trại ngựa đều chọn ở vùng ngoại thành, chú ý hoàn cảnh địa lý và giao thông. Trại ngựa này ở một chân núi, gần một trấn nhỏ tên là Đồng Hoa, non xanh nước biếc, đích thật là một địa phương tốt. Trại ngựa này của Nghiêm gia còn đang trong xây dựng, mới nãy ở trên bàn cơm cậu nghe nói, Nghiêm gia cũng không chỉ là nuôi ngựa cho mình cưỡi, bọn họ tính toán xây một điểm tụ tập du lịch, ngắm cảnh, vận động, hưu nhàn, giải trí, chụp ảnh, tụ hội, mở rộng thành một thể tổng hợp.

Hôm nay thời tiết vô cùng tốt, đã đến đầu hạ, cậu bất quá chỉ đi dưới ánh mặt trời một vòng, người liền đổ mồ hôi, con người cậu sợ phơi nắng, vừa phơi nắng sắc mặt liền đỏ lên, vì thế liền đi về, lúc đi đến trước phòng, liền thấy hai anh em Nghiêm thị ở cửa sổ hút thuốc, cậu nghe thấy Nghiêm Bách Tông hỏi: “Tình cảm của cậu và tiểu Kỳ tốt không?”

Kỳ Lương Tần sửng sốt, liền dừng chân, nghe lén tuy rằng đáng xấu hổ, nhưng cậu quả thật rất muốn nghe.

“Anh sao lại hỏi như vậy?”

“Anh xem cậu không thường về nhà, tiểu Kỳ cũng có chút lạ, hai người có phải xảy ra vấn đề gì hay không?”

“Không có, hai bọn em rất tốt mà, đây là vì ngại mọi người, ở trước mặt mọi người, hai bọn em sao lại không biết xấu hổ mà thân thiết, không thì lại bị mẹ nói là không ngượng ngùng.”

“Cậu đó, trước kia mê chơi còn chưa tính, hiện giờ đều là người đã kết hôn, mặc kệ đối tượng kết hôn là nam nhân nữ nhân, đều phải ở bên, cậu đừng tưởng rằng nam nhân liền rộng lòng hơn nữ nhân, sẽ không cô đơn, không có việc gì thì ở cùng cậu ấy nhiều chút.”

Tâm thô như Nghiêm Tùng Vĩ, đại khái nghe không ra ý tứ trong lời nói của Nghiêm Bách Tông, nhưng chột dạ như Kỳ Lương Tần, nghe nói như thế lập tức xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng.

Nghiêm Bách Tông đây là mịt mờ nói với Nghiêm Tùng Vĩ rằng cậu không chịu cô đơn.

Cũng đúng, đại khái ở trong mắt nam nhân đứng đắn như Nghiêm Bách Tông, cậu chính là một nhành hồng hạnh không chịu cô đơn muốn xuất tường đi.

Nghiêm Tùng Vĩ hiển nhiên nghe lời anh trai nói, lúc chiều vẫn luôn một tấc cũng không rời mà theo cậu. Tự nhiên lại chụp cùng cậu rất nhiều ảnh, đăng lên trang bạn bè.

Sau đó Nghiêm Tùng Vĩ bảo cậu cũng đăng mấy tấm: “Không thể chỉ mình tôi đăng, cậu cũng phải đăng.”

Kỳ Lương Tần không có thói quen đăng lên trang bạn bè cũng bị ép đăng mấy tấm chụp chung, Nghiêm Tùng Vĩ lướt lướt di động, cau mày nói: “Không đúng.”

Kỳ Lương Tần ngẩng đầu nhìn hắn: “Sao lại không đúng?”

“Không đủ thân mật, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói xong một tay liền ôm chầm đầu cậu, ôm vào trong ngực, một bàn tay giơ di động lên: “Cười một cái.”

Kỳ Lương Tần xa xa nhìn thấy Nghiêm Bách Tông nhìn qua, không biết vì sao mà cảm thấy có vài phần không được tự nhiên, nhưng cậu biết không thể tránh thoát, vì thế nhếch môi cười, mũi Nghiêm Tùng Vĩ dán mặt cậu, làm ra một động tác muốn hôn cậu, tách một tiếng, chụp một tấm.

Góc độ tấm ảnh này chọn vô cùng tốt, ánh nắng từ sau lưng bọn họ chiếu lại đây, xuyên thấu qua khe hở giữa bọn họ, bị phác họa lên một tầng sáng rọi, bọn họ tươi cười cũng thực xán lạn, Nghiêm Tùng Vĩ có gương mặt nghiêng vô cùng tuấn lãng, cậu thì cười với màn ảnh, cười vô cùng xán lạn, ánh mắt đều nheo lại.

Tấm ảnh này khiến Kỳ Lương Tần động lòng.

Cậu không phải động lòng với loại thân mật hài hòa cùng Nghiêm Tùng Vĩ này, mà cậu động lòng với biểu hiện giả dối mà tấm ảnh này tạo ra, gắn bó keo sơn, phu phu ân ái.

Mặc dù biết đây cũng không phải thật, cậu vẫn cảm thấy tràn đầy cảm động, trong lòng nghĩ tương lai cậu nhất định phải tìm được một người, có cuộc sống ân ái với cậu như vậy, biểu hiện giả dối còn ngọt ngào đến thế, huống chi là thật?

Nghiêm Tùng Vĩ đăng tấm này lên trang bạn bè, cậu lại chuyển tiếp sang trang bạn bè của mình, không quá mấy phút đồng hồ sau, bọn họ ngồi trên xe ngắm cảnh đi đến trại ngựa, đã có người bình luận cho cậu.

Di động vang tích tích một chút, cậu lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, thế mà lại là Nghiêm Bách Tông, bình luận một cái like.

Cậu ngẩng đầu nhìn Nghiêm Bách Tông ngồi phía trước một cái, Nghiêm Bách Tông ngồi ở hàng trước nhất, cúi đầu đang xem di động.

Cậu đại khái có thể đoán được vì sao Nghiêm Bách Tông lại cho cậu bình luận như vậy. Cậu kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười khổ. Làn gió ấm áp thổi qua má cậu, cậu nhìn thấy tuấn mã chạy trên trại ngựa, hoặc tuyết trắng hoặc đen thùi hoặc nâu đỏ.

Có một số việc trong truyện đã định trước, chính là định mệnh của cậu, nhưng cậu không thể lệch khỏi quỹ đạo, coi như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Mấy người bạn bè bọn họ muốn đua ngựa.

Kỳ Lương Tần không biết cưỡi ngựa, Nghiêm Tùng Vĩ bảo cậu ở bên cạnh nhìn, còn cho cậu một cái kính viễn vọng: "Đợi lát nữa chạy xa thấy không rõ, em cầm cái này, xem ông xã thắng bọn họ như thế nào."

Kỳ Lương Tần nhận ở trong tay, mình thì ngồi trên xe, mấy người bọn họ đi vào thay quần áo, chỉ chốc lát đều đi ra.

Cả đám đều là chân dài, mặc trang phục cưỡi ngựa.

Cưỡi ngựa là một môn vận động tương đối nguy hiểm, đối với môn vận động cưỡi ngựa mà nói, mũ giáp, giày ủng và đai phòng hộ là thứ đảm bảo an toàn quan trọng nhất. Ở nơi tiến hành cưỡi ngựa, mũ giáp, đai phòng hộ ắt không thể thiếu. Chỉ cần không phải quá lùn hoặc là hình thể quá béo, mặc trang phục cưỡi ngựa vào đều là tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn.

Nhưng tất cả ánh mắt của Kỳ Lương Tần vẫn đều bị Nghiêm Bách Tông hấp dẫn. Khí chất cấm dục của

Nghiêm Bách Tông, rất thích hợp với loại ăn mặc có chút phong cách thân sĩ này, lưng hắn cao như vậy, chân hắn dài như vậy, tao nhã mà uy nghiêm, hắn khiến Kỳ Lương Tần hiểu rõ vì sao môn vận động cưỡi ngựa được xem là vận động quý tộc. Hắn mang giày ủng đẹp trai như vậy, cánh tay dài mang theo mũ giáp đi đến phía trước, thường thường nói nhỏ hai câu với người bên cạnh, đẹp trai quả thực khiến cậu giậm chân.

Thật sự rất bảnh rất bảnh, sao lại đẹp trai như vậy, Kỳ Lương Tần nghe thấy cánh cửa trái tim mình mở ra, tim cậu nhảy lên lợi hại, hai chân bắt đầu không thể khống chế mà run run.

Nghiêm Tùng Vĩ cho cậu kính viễn vọng, cậu toàn dùng để nhìn Nghiêm Bách Tông. Cậu phóng đại kính viễn vọng, lớn đến mức cậu có thể rõ ràng nhìn thấy mỗi một bộ phận của hắn, có khi là đôi mắt rạng rỡ sinh quang của hắn, có đôi khi là miệng hắn khi thì mím chặt khi thì mỉm cười, có đôi khi là một giọt mồ hôi trên cằm hắn, có đôi khi là tay hắn nắm chặt dây cương, hoặc là bắp đùi bởi vì phát lực đạp lên bàn đạp mà căng thẳng. Hắn ở trên lưng ngựa phóng khoáng như vậy, dáng người mạnh mẽ tao nhã mà dã tính, hắn cưỡi tuấn mã lao nhanh trên sân, như là anh hùng cái thế xông vào sinh mệnh cậu.

Tình yêu giáng xuống từ lúc nào, nói không rõ ràng. Có thể là ánh mắt đầu tiên nhìn thấy, có khả năng là lâu ngày sinh tình. Tình yêu vì sao lại phát sinh, nói không rõ ràng, có thể là bởi vì tính, có thể là bởi vì tình.

Cậu trước đây có lẽ chính là dục, sau này rốt cuộc có tình.

27. Chương 27

Kỳ Lương Tần đã có kính viễn vọng, có thể minh mục trương đảm mà nhìn Nghiêm Bách Tông, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này. Xoay xoay tiêu cự, tầm nhìn xê dịch, chờ đến khi Nghiêm Bách Tông cưỡi ngựa quay lại, cậu liền bắt đầu nhìn nửa người dưới hắn, nhìn về chỗ mà không lâu sau đó cậu liền phải sờ.

Làm một quyển truyện không đứng đắn, «Phan Kim Liên phiên bản nam» rất thích miêu tả một vài bộ phận không thể miêu tả, nói một vài lời không thể miêu tả. Cậu tự mình an ủi, đây không phải là do cậu muốn xem, đây là Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết muốn xem. Vì sao Kỳ Lương Tần muốn nhìn tới chỗ không đứng đắn, tự nhiên là xuân tâm khó nhịn.

Kỳ thật về năng lực phương diện kia của Nghiêm Bách Tông, căn bản không cần có bất luận hoài nghi và thăm dò gì. Làm một công gần như hoàn mỹ, Nghiêm Bách Tông là "tính cách thân sĩ, thân thể ngựa đực", hắn giống như một gốc cây tùng bách, hùng tráng che trời, thẳng tắp trong mây, sinh mệnh lực tràn đầy mà sung túc. Mà Kỳ Lương Tần cũng biết, bộ phận nào đó của hắn cũng hùng tráng cao ngất giống như đại thụ che trời, khiến người ta cúng bái.

Dường như so với nữ nhân thì đồng chí càng có tâm lý cúng bái với bộ phận sinh dục, cho dù quá lớn chưa chắc là chuyện tốt, nhưng bọn họ lại vẫn khát vọng một thứ khiến bọn họ vừa nhìn liền sinh lòng thần phục, cảm nhận lực lượng của giống đực. Kỳ Lương Tần trước kia ngây thơ vô tri, vỡ lòng trên phương

diện này của cậu trên cơ bản đều là tới từ tiểu thuyết. Cậu nhớ rõ lúc mới đầu cậu xem tiểu thuyết, công trong đó hở một cái liền hai mươi cm, dẫn đến có lần cậu nhìn thấy một cái mười tám cm, còn có một ít cảm giác mất mác.

Dịp chuyển biến là có một lần cậu đột nhiên muốn biết cái gọi là mười tám cm và hai mươi cm rốt cuộc nhìn cụ thể là bộ dạng thế nào, vì thế cậu liền đo đo mấy thứ đồ vật bên người.

Vừa lúc cậu đang uống một chai cocacola nhựa, vì thế cậu liền đo một chút.

Chai cocacola kia vừa lúc chính là mười tám cm.

Cậu có chút sợ ngây người, nhìn chằm chằm chai coca trước mặt.

Rốt cuộc cậu biết cụ thể hình tượng mười tám cm là dài thế nào, từ đó về sau, cậu nhìn thấy trên mười lăm liền kinh hồn táng đảm, mà Nghiêm Bách Tông làm một công hoàn mỹ, tự nhiên thỏa mãn cái gọi là ba tiêu chuẩn 180 điển hình của nam nhân hoàn mỹ trên mạng: 180mm,180cm,180 .

Một hồi đua ngựa chạy xong, hai anh em Nghiêm thị gần như song song đứng nhất, Nghiêm Tùng Vĩ hưng phấn phất tay với cậu, lấy mũ xuống hô: “Thế nào?”

Kỳ Lương Tần đứng lên cười, làm cái YES, cậu cảm thấy mình hiện tại quả thực là một tên khốn. Kỳ thật Nghiêm Tùng Vĩ cưỡi ngựa cũng vô cùng tốt, tuyệt đối không kém Nghiêm Bách Tông, có đôi khi thậm chí có thể thắng Nghiêm Bách Tông.

Nhưng mà làm sao được, trong mắt của cậu chỉ có Nghiêm Bách Tông.

Cậu không dám nhìn Nghiêm Bách Tông nữa, giống như trong lòng càng thích, ánh mắt càng tránh né. Cậu đưa nước cho Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ đưa cho Nghiêm Bách Tông, sau đó cậu lại đưa một chai, Nghiêm Tùng Vĩ mới vặn ra uống. Vài người đều đổ mồ hôi, cưỡi ngựa không phải là một chuyện thoải mái.

Mọi người đi tắm rửa, sắc trời đã đến chạng vạng, Nghiêm Tùng Vĩ tổ chức tiệc thịt nướng.

Buổi đêm đầu hạ, ăn thịt nướng, uống bia, nhân sinh quả thực không thể càng như ý hơn. Kỳ Lương Tần tựa vào trên ghế dài, cầm trong tay một chai rượu.

Cậu không uống được rượu trắng, lại uống bia rất được. Đây đều là mấy năm nay luyện ra trong công việc. Cậu còn nhớ rõ lúc mới vừa tốt nghiệp đại học, một chút rượu cậu cũng không thể uống, có lần uống nhiều một chút, một mình mình trở về, kết quả moi nửa ngày, lại không tìm được chìa khóa.

Kỳ thật chìa khóa ngay trong áo khoác của cậu, nhưng mà cậu uống say, lại không tìm được, cũng không

biết xảy ra chuyện gì, thế mà ngủ ở cửa nhà một đêm.

May mà trong hành lang cũng không tính là lạnh, ngày hôm sau cậu bị tiếng nói chuyện của hàng xóm đánh thức, mở to mắt liền nhìn thấy hàng xóm mở cửa đi ra giật mình nhìn cậu. Cậu nhanh chóng đứng lên, đụng đến chìa khóa mở cửa.

Chuyện thứ nhất tự nhiên là đi wc, cả giày cậu cũng không thay, trực tiếp đi toilet, nhìn thấy gương mặt mình tái nhợt trong gương.

Nam nhân cô độc, hẳn là nên dưỡng thành thói quen có thể uống rượu, người sống một mình, nếu uống rượu sẽ có bao nhiêu đáng thương, cậu từ trong gương nhìn thấy được.

Khi đó cậu còn vô cùng kiểu cách, thiếu trải nghiệm cuộc sống, chưa từng cảm nhận được cuộc sống cô độc gian nan, chưa luyện được một trái tim trầm muộn không lên tiếng. Cậu vừa rửa mặt, lại vừa nghẹn ngào, cảm thấy cuộc sống hỗn độn không chịu nổi, không biết vì sao cậu lại sống như vậy.

Sau đó cậu cũng chậm rãi học được uống bia, không còn cảm thấy đắng nữa.

Có đôi khi cậu xem tiểu thuyết, thấy tiểu thụ trong đó không biết hút thuốc không biết uống rượu, sạch sẽ, đơn giản như vậy, trong lòng liền cảm thấy dị thường hâm mộ. Không phải mỗi một nam nhân đều nhiệt tình yêu thương uống rượu hút thuốc, nhưng cũng không phải mỗi một nam nhân đều có thể lựa chọn có uống rượu hút thuốc hay không. Ở trong mắt cậu, những tiểu thụ sạch sẽ khói rượu không dính đó, là bởi vì bên cạnh có một nam nhân che mưa chắn gió cho họ.

Cậu không có nam nhân như vậy, còn phải vất vả làm việc, cố gắng sinh hoạt, khói rượu là nhu yếu phẩm trong sinh hoạt của cậu.

Nhưng đối với vài người mà nói, khói và rượu, chỉ là vì mình thích. Ví dụ như đám phú nhị đại trước mắt, ví dụ như cậu giờ này khắc này gả vào hào môn.

Lần đầu tiên cậu bởi vì thích ý mà uống rượu, cậu tựa vào trên vai Nghiêm Tùng Vĩ, ánh mắt thường thường ngắm trộm Nghiêm Bách Tông. Sao trời rực rỡ, ánh sao ở thế giới này phá lệ sáng ngời. Trái tim cậu mềm nhũn, không uống bao nhiêu rượu mà dường như cũng đã có men say. Cậu sẽ tránh né ánh mắt Nghiêm Bách Tông, tận lực không cho đối phương phát hiện mình đang nhìn lén hắn, chỉ là không phải mỗi lần cậu đều có thể tránh né thành công. Có đôi khi cậu sẽ bị Nghiêm Bách Tông vừa vặn bắt được, Nghiêm Bách Tông cầm chai uống rượu, có đôi khi một bên uống rượu, một bên theo dõi cậu.

Cảm xúc trong ánh mắt rất nhiều, cách bóng đêm cậu thấy không rõ lắm. Tim cậu nhảy như sấm, luôn đối diện không quá một giây đồng hồ liền bại trận.

Cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông cầm chai uống rượu có một loại nét đẹp dã tính, thân thể thon gầy mà cương nghị của hắn giống như ẩn chứa vô số năng lượng, có thể dễ dàng đưa cậu vào chỗ chết.

Nghiêm Bách Tông cũng không phải thời thời khắc khắc đều là thân sĩ, cũ kỹ, chính phái, hắn cũng có một chút xấu tính ngẫu nhiên biểu lộ.

Nghiêm Bách Tông như vậy khiến tim cậu lay động.

Mọi người chơi đến tối gần mười giờ mới tan, mỗi người nghỉ ngơi, Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ phân đến cùng một phòng. Hai người bọn họ đã kết hôn, tự nhiên là phải ngủ cùng, bạn của Nghiêm Tùng Vĩ thậm chí trêu ghẹo hai người bọn họ: "Phòng này hình như cách âm không quá tốt, hai người đừng chơi quá lớn như."

"Đều mệt chết đi được, còn có người nào rảnh rỗi làm chuyện đó, mấy người tưởng tôi là người máy à." Nghiêm Tùng Vĩ vừa nói, vừa cùng Kỳ Lương Tần đi về phòng.

Mở cửa đi vào, là một phòng giường đôi.

Nghiêm Tùng Vĩ đi tắm rửa, Kỳ Lương Tần nương theo cảm giác say nằm ở trên giường. Nghiêm Bách Tông ở cách vách bọn họ. Cậu hồi tưởng lại vô số lần đối diện vừa rồi, trên mặt có chút nóng. Nghiêm Bách Tông đại khái đã hiểu rõ tâm ý của cậu, lúc này phỏng chừng tránh né cậu như rắn rết.

Nhưng cậu lại muốn thừa dịp Nghiêm Tùng Vĩ tắm rửa, đi gõ cửa phòng Nghiêm Bách Tông.

Cậh đứng lên, ra cửa, đi đến trước cửa phòng Nghiêm Bách Tông lại do dự, cúi đầu, mũi chân nhẹ nhàng vẽ lên sàn. Ái dục khiến người ta xấu hổ, cậu không có mặt mũi nào đối mặt với người cậu thích. Cậu vươn tay, cúi đầu, gõ gõ cửa.

Cửa phòng mở ra, là Nghiêm Bách Tông, trong chớp mắt nhìn thấy cậu sắc mặt liền âm trầm.

"Kỳ Lương Tần, cậu muốn làm gì?" Giọng hắn bình thản, mang theo cấm dục bình thản trước sau như một, lại dường như vô hạn uy nghiêm: "Cậu có biết cậu đang làm gì không?"

Kỳ Lương Tần ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo vài phần men say, trong ánh mắt là xấu hổ che giấu không được, cả người cậu như là dính rượu: "Tôi…"

Cậu bỗng nhiên vươn tay ra, nắm chắc cánh tay Nghiêm Bách Tông: "Tôi…"

Đối với phần lớn những người trên đời này mà nói, tình yêu cần nhất chính là vận khí, may mắn mà trong ngàn vạn người gặp được người mình yêu, càng may mắn đối phương cũng yêu mình, ngoại trừ vận khí, chính là một chút dũng khí, có thể là dũng khí thổ lộ, có thể là dũng khí nắm tay, cũng có thể là dũng khí đối mặt những khó khăn khác.

Mà đối với đồng chí mà nói, yêu cầu lại là may mắn gấp trăm lần ngàn lần, cùng với ngàn lần vạn lần dũng

khí. Rất nhiều người có loại may mắn này, nhưng không có loại dũng khí này, có vài người có loại dũng khí này, nhưng không có loại may mắn này.

Mà hai cái này cậu đều không có. Cậu vừa không có vận khí gặp được người định mệnh, cũng không có dũng cảm theo đuổi tình yêu. Cậu chỉ là một lão nam nhân bình thường thậm chí có chút đáng thương, từ sáng tới tối trở về nhà, ý dâm với nam nhân vật chính trong tiểu thuyết.

Nhưng cậu khát vọng yêu, khát vọng yêu người khác, cũng khát vọng được người khác yêu. Yêu là thứ tốt đẹp nhất trên đời này, vô cùng trân quý, khát vọng với tính dục của cậu, càng nhiều là yêu ai yêu cả đường đi, không có yêu thì dục đối với cậu mà nói không hề có ý nghĩa, có yêu thì dục mới có thể như xuân triều cắn nuốt cậu.

Hiện giờ Kỳ Lương Tần có một nửa vận khí, một nửa can đảm, trong lòng cũng có yêu.

Cậu bị xuân triều này nuốt sống.

28. Chương 28

Chỉ là còn chưa tới lúc cậu tùy ý làm bậy, cậu hé miệng, như là người đuối nước đang cầu xin Nghiêm Bách Tông cứu mình.

"Trở lại phòng của cậu đi."

Cậu buông lỏng tay ra, gục đầu xuống. Trong toàn bộ quá trình, cậu đều phân không rõ là mình đang đi con đường của người khác, hay là đang làm chính mình.

Cậu trở lại phòng, Nghiêm Tùng Vĩ đã tắm rửa đi ra: "A, vừa rồi cậu đi làm gì đó?"

"Đi ra ngoài gọi điện thoại, " cậu cúi đầu nói.

"Phát sinh chuyện gì sao?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu, nói: "Tôi đi tắm rửa."

Cậu vào phòng tắm, cởi hết quần áo, thân thể giãn ra trong nước nóng, cậu ngẩng đầu lên, nước ấm xối lên mặt cậu, ấm khắp tứ chi toàn thân cậu.

Cảm giác say rút đi, cậu mới cảm nhận được xấu hổ. Cậu lau mặt một phen, khoác áo choàng tắm từ trong

phòng tắm đi ra, Nghiêm Tùng Vĩ đã nằm ở trên giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Đến, đến đây nào."

Kỳ Lương Tần cười cười, bò lên giường, nằm xuống ở bên cạnh, thở một hơi, nói: "Tôi hôm nay uống nhiều, hình như nói sai, chọc giận anh cả."

"Cậu nói gì đó?"

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ: "Không nhớ rõ, lúc ấy có chút choáng, tôi cũng không xác định anh cả có phải tức giận hay không."

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười: "Nhất định là cậu suy nghĩ nhiều, con người anh cả tính tình rất tốt, cực ít khi tức giận, nếu hắn thật sự tức giận, vậy rất ghê gớm, thiên hạ cũng phải đại loạn. Nhìn hắn hiện tại không có tới đá cửa phòng chúng ta, liền biết hắn không giận."

Kỳ Lương Tần nói những lời này, chỉ là chuẩn bị cho trận cưỡi ngựa ngày mai. Nghe xong lời của Nghiêm Tùng Vĩ, cậu nhắm hai mắt lại, nói: "Quá mệt mỏi, tắt đèn đi ngủ đi."

"Ngày mai dạy cậu cưỡi ngựa, " Nghiêm Tùng Vĩ vừa tắt đèn vừa nói: "Nếu đến, không đi cưỡi thì thật sự tiếc nuối. Tôi dạy cho cậu, coi như chơi đùa."

Trong phòng rơi vào một mảnh tối đen, Kỳ Lương Tần mở mắt, trở mình, nhìn về phía ánh trăng chiếu vào cửa sổ.

Đây là đầu tháng, mặt trăng thực nhỏ, một đường cong cong.

"Lương Tần, cậu có người mình thích không?"

"Sao đột nhiên hỏi cái này."

"Tôi chỉ cảm thấy hơi có lỗi với cậu, tuy rằng chúng ta đã nói, theo như nhu cầu, nhưng mà mỗi lần tôi ở cùng Thanh Thanh, nhìn cậu một mình cô đơn, trong lòng liền có chút không được tự nhiên, không bằng cậu cũng tìm một người, chúng ta mỗi người chơi riêng, chẳng phải là càng tốt sao?"

Kỳ Lương Tần cười khẽ ra tiếng: "Anh không có lỗi với tôi, anh cho tôi tiền mà."

"Cậu không có người mình thích sao?"

"Không có."

“Vậy cậu có thích loại hình nào không, tôi giới thiệu cho cậu, tôi còn quen biết rất nhiều gay.”

Kỳ Lương Tần liền lật người, mặt hướng lên trên nằm: “Tôi thích loại hình… cao, đẹp trai … Cũng không cần quá đẹp, trên trung bình là được… Cũng không cần quá có tiền, không cần tôi nuôi sống là được… Tôi không phải không nguyện ý nuôi, chỉ là cảm thấy nam nhân nên có sự nghiệp của mình… Kỳ thật cũng không cần quá cao, cao hơn tôi là được, cao hơn một chút xíu cũng được… Không cần quá già, cũng không cần quá trẻ.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười, nói: “Điều kiện này của cậu, rất rộng nha, đây không phải là trên đường cái tùy tiện tìm một người là có thể thỏa mãn điều kiện của cậu hả?”

“Có phải không, có phải anh cũng thấy điều kiện của tôi không cao không?” Kỳ Lương Tần cười khẽ ra tiếng: “Chỉ là có vài tâm nguyện, nhìn thực dễ dàng, chỉ có điều không thực hiện được… Cũng rất kỳ quái, chính tôi cũng thấy kỳ quái, yêu cầu của tôi không cao mà, sao lại tìm không được một người thuộc về tôi. Có vài người không bằng tôi, lại đều hạnh phúc hơn tôi.”

“Tôi giúp cậu nhìn xem, xem có người thích hợp không, giúp cậu giới thiệu một người.”

“Ai, ” Kỳ Lương Tần đột nhiên thở dài một tiếng, tiếng thở dài phát ra từ phế phủ, ở trong đêm tối có vẻ phá lệ thê lương: “Kỳ thật… rất lâu trước đây tôi đã cảm thấy, đời này có khả năng tôi đều không có biện pháp ở cùng với người tôi yêu…” Cậu cười ra tiếng, mang theo một chút tự giễu: “Lúc trung học liền không hiểu ra sao mà có suy nghĩ này, khi đó có khả năng là tương đối kiểu cách, có loại tư vị thiếu niên không biết sầu, cái cảm giác bày đặt học đòi văn vẻ. Sau đó tuổi dần dần lớn, suy nghĩ này càng ngày càng chân thật, thế nhưng sắp biến thành sự thật, trong đầu cũng sốt ruột, nhưng mà không có biện pháp, sau đó thực khổ sở phát hiện, mình lại chân thật, lý trí mà tiếp thu chuyện này.”

“Nói giống như cậu đã là lão nam nhân rồi vậy.”

“Phải không, anh cũng thấy nếu như là lão nam nhân, vậy sẽ thực đáng buồn đi. May mắn tôi không phải, ha ha ha ha.” Cậu cười hai tiếng, nhắm mắt lại: “Cho nên tôi không thể biến thành lão nam nhân như vậy, tôi muốn thừa dịp trẻ tuổi mà liều mạng điên một phen.”

Ngày hôm sau trời trong xanh, thời tiết còn tốt hơn thứ bảy. Nghiêm Tùng Vĩ tìm cho cậu một bộ trang phục cưỡi ngựa: “Lần sau làm theo yêu cầu cho cậu một bộ, lần này cậu mặc cái này trước đi.”

Trọn bộ giày ủng, quần bò, ống giày và bao tay cưỡi ngựa cậu đều mặc vào, Nghiêm Tùng Vĩ còn chụp cho cậu tấm hình: “Ngầu, dáng người cậu thật không tồi.”

Kỳ Lương Tần nhìn thoáng qua ảnh chụp, gần như không nhận ra mình, diện mạo cậu kỳ thật có chút thiên hướng tinh tế, sau khi mặc trang phục cưỡi ngựa, lại thêm vài phần anh khí. Bạn Nghiêm Tùng Vĩ trêu ghẹo nói: “Tìm được vợ tốt nha, thật đẹp mắt.”

“Còn nói, tôi từ nhỏ chính là mê người đẹp, mấy người cũng không phải không biết.”

Hắn nói xong liền xoay người lên ngựa, vươn tay kéo Kỳ Lương Tần: "Đến đây đi, tay cầm tay dạy em."

Nhưng mà Kỳ Lương Tần cũng không có vươn tay, ngược lại nhìn về phía Nghiêm Bách Tông bên cạnh: "Tôi cảm thấy anh cưỡi không ổn định bằng anh cả, cưỡi với anh, tôi sợ hãi."

Đúng thật như lời nói, Nghiêm Tùng Vĩ quả thật không ổn trọng bằng Nghiêm Bách Tông. Người bên cạnh cười nói: "Lương Tần, cậu thực sự có ánh mắt, Tùng Vĩ cưỡi ngựa đều là anh trai hắn dạy. Tùng Vĩ, cậu giao Lương Tần cho anh cậu đi, vừa lúc cậu rảnh tay, theo tôi tỷ thí. Lần trước đánh cược với cậu, thua cái mũ giáp Triệu Quân ký tên cho cậu, tôi nói cái gì cũng phải thắng lại."

Không chờ Nghiêm Tùng Vĩ nói chuyện, Kỳ Lương Tần liền chạy tới bên cạnh Nghiêm Bách Tông: "Anh cả."

Nghiêm Bách Tông nhìn chằm chằm cậu, mặt không đổi sắc. Kỳ Lương Tần cũng cười, quay đầu nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Anh đi so với anh Vương đi, cưỡi cho tốt, đừng thua."

"Tôi thua bởi hắn, làm sao có thể?" Nghiêm Tùng Vĩ đã nóng lòng muốn thử, Kỳ Lương Tần chung quy không phải người yêu của hắn, có phải tay cầm tay dạy hay không, hắn cũng không thèm để ý. Anh cả của hắn quả thật ổn thỏa có kiên nhẫn hơn hắn.

"Vậy em học với anh ấy cho tốt, cẩn thận một chút, chú ý an toàn."

Kỳ Lương Tần gật đầu, Nghiêm Tùng Vĩ đã cưỡi ngựa chạy đến phía trước. Cậu lui về phía sau một bước, lại nghe Nghiêm Bách Tông phía sau nói: "Cưỡi ngựa ư?"

Sắc mặt Kỳ Lương Tần có chút đỏ, gật gật đầu: "Tôi là thật lòng muốn học cưỡi ngựa, xin anh dạy tôi."

Trước công chúng, Nghiêm Bách Tông sẽ không cự tuyệt cậu, hắn chỉ nhìn nhìn cậu, thản nhiên nói: "Đi lên."

Kỳ Lương Tần nghẹn khí leo lên, ngựa hơi nhảy lên, đây là lần đầu tiên trong đời cậu chạm đến con ngựa chân thật, cậu có chút sợ hãi, nhưng mà cố nén sợ hãi, ngồi xuống trên lưng ngựa.

"Đạp bàn đạp." Nghiêm Bách Tông nói.

Cậu mới vừa đem chân đạp vào, Nghiêm Bách Tông đã xoay người lên ngựa, động tác lưu loát suất khí, ngồi ở phía sau cậu.

"Anh cả trước tiên mang tôi chạy một vòng cảm thụ một chút đi." Kỳ Lương Tần mím môi, nhìn phía trước.

Nghiêm Bách Tông không nói chuyện, ngựa đã bắt đầu chạy, thân thể Kỳ Lương Tần nhoáng lên một cái, liền dựa vào trong ngực Nghiêm Bách Tông, tuấn mã rời khỏi đám người, Nghiêm Bách Tông ở phía sau cậu đột nhiên mở miệng, nói: "Kỳ Lương Tần, cậu thật khiến tôi thất vọng. Trong lòng cậu nghĩ cái gì, cho rằng tôi không biết à."

Kỳ Lương Tần mặt đỏ tai hồng, cậu nắm chặt dây cương, nói: "Tôi… tôi chỉ là muốn học cưỡi ngựa."

Trên lưng ngựa xóc nảy hơn xa so với cậu nghĩ, Nghiêm Bách Tông dường như có chút tức giận, ngựa chạy đặc biệt nhanh, mỗi một bước bật lên đều nhảy cao mà lại xa. Trong lòng Kỳ Lương Tần dần dần bị sợ hãi chiếm cứ, cậu nói: "Quá nhanh."

Cậu dường như nghe thấy trong miệng Nghiêm Bách Tông phát ra một tiếng cười trào phúng, ngựa càng chạy càng nhanh, nhắm về phía một cái chướng ngại liên tiếp, tim Kỳ Lương Tần đều nhảy lên tận cổ họng, máu nóng toàn thân dâng lên, một phát bắt được cánh tay Nghiêm Bách Tông, cậu hít một hơi, ngựa liền lăng không dựng lên, nhảy qua chướng ngại thứ nhất, lại nhanh chóng nhảy lên, muốn nhảy qua chướng ngại thứ hai. Nhưng mà con ngựa này bình thường đều là chở một người, hiện giờ hai người ngồi ở trên, không biết là sai lầm hay là sức lực không đủ, chân sau thế mà lại đập vào trên lan can, thân hình lảo đảo một cái, liền ngã xuống.

Cho dù tình hình này Kỳ Lương Tần sớm biết sẽ phát sinh, vẫn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Nghiêm Bách Tông hiển nhiên cũng kinh hãi, trong nháy mắt ngã xuống ôm lấy cậu.

Cậu gần như không cần nghĩ ngợi liền ôm chặt Nghiêm Bách Tông, cậu không phải xuất phát từ tâm tính hoàn thành nhiệm vụ, cậu chính là xuất phát từ bản năng. Nhưng mà cậu bị Nghiêm Bách Tông gắt gao ôm lấy, ý thức liền hỗn độn, cậu phân không rõ mình là đang chấp hành nhiệm vụ, hay là xuất phát từ tư dục cá nhân, bọn họ ngã nhào xuống đất, thiếu chút nữa bị ngựa đạp một chân lên, cậu tiến đến cổ Nghiêm Bách Tông, môi và mũi dán chặt vào da hắn. Bọn họ liên tiếp lăn ba bốn vòng mới ngừng lại được.

Hương vị trên người Nghiêm Bách Tông mê hoặc cậu cực lớn, khiến nhiệt huyết cả người cậu sôi trào lên. Tình dục liêu nhân nhất trên đời này không phải thân thể, cũng không phải lời tâm tình thô tục, không phải bất luận thứ gì có thể thấy được sờ được, mà là hương vị.

Hương vị, mỗi người đều có mùi vị rất nhẹ không giống nhau. Nó mang theo ấn ký rõ rệt của một người, sẽ bởi vì tác dụng yêu mà tràn ngập hormone, nó mê hoặc tâm trí con người, hại người ta nghiện, khiến người ta ý loạn tình mê, lòng ngứa ngáy khó nhịn. Cậu gắt gao dựa vào má Nghiêm Bách Tông, vươn tay liền sờ soạng dưới thân hắn một phen.

Lòng bàn tay cậu tràn đầy, lại bao không hết, trên mặt cậu nóng bỏng mà nghĩ, thế mà lại đều là sự thật, tay cậu đều đang run rẩy.

Nghiêm Bách Tông đột nhiên thay đổi sắc mặt, bàn tay to bóp lấy mông cậu, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt cũng hung tợn, nhìn chằm chằm thô giọng hỏi: "Có phải cậu rất muốn tôi làm cậu không?!"

Kỳ Lương Tần nói không ra lời, cậu chỉ nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên vươn tay,

ngón tay cái ấn khóe môi cậu, sau đó chà qua, ngón tay ấy thô ráp, điện lưu rất nhỏ từ trên môi cậu xẹt qua, cho cậu vui sướng khiến cậu run rẩy.

Hết chương 28

Lời tác giả: "… " Nội dung truyện về sau:

Đại khái sẽ trình diễn những cảnh: «nhiệt Kim Liên xé rách sắc mặt thề muốn thiên lôi câu động địa hỏa, lãnh Bách Tông siết chặt góc áo hoàn toàn không chịu động chân tình», «tiểu yêu tinh hoàn toàn tỉnh ngộ muốn làm tiểu Bạch Liên tinh thần phân liệt, Nghiêm đại công tử kinh sợ phát hiện mình thành Tây Môn Khánh» cùng với tiểu kịch trường, như là «quan nhân, em không nghĩ rằng anh là người như vậy», «nương tử, em còn nói em không phải Phan Kim Liên», «dạy bạn làm thế nào tích trữ thức ăn cho chó», «tân hôn ký», «hôn sự của Nghiêm lão nhị», vân vân.

Đại khái tựa như quá trình một cây đào sinh trưởng tự nhiên, bón phân tưới nước thêm đất, đâm chồi ra hoa kết quả, không có hại không ô nhiễm, cự tuyệt thúc đẩy, cuối cùng quả thơm thiên nhiên, ăn được "mật đào đầy nước".

29. Chương 29

Từ lúc đó, hết thảy đều thay đổi, cậu mở to một đôi mắt dục vọng, như hổ rình mồi, muốn cạy mở đôi môi cấm dục của Nghiêm Bách Tông.

Bên kia tất cả mọi người đều kinh hô, Nghiêm Tùng Vĩ đã cưỡi ngựa chạy lại đây, Nghiêm Bách Tông buông cậu ra đứng lên, dường như ngại ánh mắt khắp xung quanh, vươn tay với cậu, kéo cậu lên.

Kỳ Lương Tần đứng lên, vỗ vỗ đất trên người, Nghiêm Tùng Vĩ đã xuống ngựa.

"Lương Tần, em không sao chứ?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

Kỳ Lương Tần lắc đầu, sắc mặt đỏ bừng: "Không có việc gì. Phiền toái anh cả."

"Anh cũng không sao chứ?"

Nghiêm Bách Tông cũng lắc đầu, nói: "Mang tiểu Kỳ đến phòng y tế kiểm tra một chút đi."

Nghiêm Tùng Vĩ dẫn Kỳ Lương Tần đi đến phòng y tế, người bên cạnh đều vây quanh Nghiêm Bách Tông, hỏi hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Anh cả thật là, đã dẫn người theo, còn muốn nhảy chướng ngại vật liên tục, ” đi xa, Nghiêm Tùng Vĩ mới mở miệng oán giận: “May mắn hai người đều không có việc gì… trước đây hắn không phải người liều lĩnh như vậy.”

“Không trách anh cả, là tôi muốn anh ấy dẫn tôi đi cảm nhận một chút, không nghĩ tới xảy ra sai lầm, ” sắc mặt Kỳ Lương Tần vẫn đỏ: “Anh đừng oán giận anh ấy, không thì chẳng phải là xấu hổ.”

“Tôi biết.”

Kỳ Lương Tần cảm thấy mình đang dần dần biến thành trà xanh biểu. Có khả năng là bình thường làm người thành thật quen rồi, trong lòng thế mà lại cảm thấy có vài phần kích thích, làm người xấu chính là thích hơn làm người tốt.

Đến phòng y tế, kiểm tra một chút, không có trở ngại.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông bị chút vết thương nhẹ, nghe nói bị vó ngựa đạp phải cánh tay, may mà chỉ là bị đạp phải rất nhẹ, chịu tổn thương không nghiêm trọng lắm.

Nhưng hắn đối với Kỳ Lương Tần rõ ràng lãnh đạm hơn rất nhiều, ngay cả Nghiêm Tùng Vĩ cũng nhìn ra không thích hợp, nhưng hắn ta nghĩ là do vụ ngoài ý muốn kia, dẫn đến không khí giữa hai người có chút kỳ quái. Bởi vì bị kinh hách, Kỳ Lương Tần liền thành thành thật thật ngồi ở bên cạnh nhìn người khác cưỡi. Bởi vì buổi tối phải về kịp tiệc tối nhà chú Vương, cho nên giữa trưa ăn cơm, bọn họ liền phải đi về.

Lúc trở về là Nghiêm Tùng Vĩ lái xe, Kỳ Lương Tần ngồi ở ghế phó lái, thấy Nghiêm Bách Tông không lên xe, liền hỏi: “Không chờ anh cả sao?”

“Hắn gọi tài xế, không ngồi xe này.”

“Anh cả là giận tôi sao?”

Nghiêm Tùng Vĩ cười: “Hắn nói có việc quẹo đến công ty một chuyến, cho nên bảo lão tài xế Hồ đưa hắn đi. Chúng ta trực tiếp về nhà. Như vậy cũng tốt, tôi thấy từ sau lúc té ngã, hai người liền quái quái, không biết mấy người xấu hổ cái gì. Cưỡi ngựa mà, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ xảy ra chút ngoài ý muốn.”

Kỳ Lương Tần nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn Nghiêm Bách Tông đứng ở nơi đó tạm biệt bạn bè, không có nửa phần ý tứ muốn nhìn qua nơi này, miệng nói: “Chờ trở về nhà, tôi nói lời xin lỗi với anh cả vậy. Anh ấy đừng để trong lòng là tốt.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nói: “Hắn không phải người như vậy, cậu đa tâm rồi.”

Xe dần dần rời khỏi trại ngựa, Kỳ Lương Tần nhắm hai mắt lại. Cậu có chút như trút được gánh nặng,

cũng có chút hưng phấn, còn có chút thương cảm.

Như trút được gánh nặng chính là đoạn diễn này cuối cùng cũng kết thúc, hưng phấn lại là dục vọng bí ẩn trong lòng cậu lộ ra, cậu cảm thấy mình giống như đột phá một lần ranh, thương cảm cũng là bởi vì mình đột phá lần ranh này. Cậu không thấy tương lai của mình.

Nhưng mà không ai có thể nhìn thấy tương lai của mình, cho dù là ở trong một thế giới khác, mỗi ngày sáng sớm cậu tỉnh lại, ngơ ngác nằm ở trên giường, nhìn nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ, cũng không biết con đường tương lai của mình ở phương nào.

Về tương lai, Kỳ Lương Tần vẫn luôn có một ảo giác, một cái cảm giác. Tựa như một sáng sớm nào đó, cậu dậy sớm bắt kịp tuyến xe đi làm, đại khái là buổi sáng ngày đông, sắc trời còn mông lung, thái dương còn ở phía đông chưa lộ ra, cậu đi ở trên đường, ngã tư đường có chút hỗn độn cũ kỹ, mỗi người đều vẻ mặt vội vàng, người trên đường không nhiều không ít, mỗi người đều cúi đầu, rụt cổ chống đỡ gió Bắc rét lạnh.

Buổi sáng ở thành phố cũ có chút mờ tối, thanh lãnh, nhưng mà phía trước chính là ráng trời buổi sáng, giống như ngay sau đó mặt trời liền nhảy ra, lộ ra vạn đường kim quang, cho cậu ấm áp.

Chính là loại cảm giác này.

Lúc cậu làm Kỳ Lương là loại cảm giác này, hiện giờ thành Kỳ Lương Tần, vẫn là loại cảm giác này.

Quãng đường chạy xe hơn ba giờ, đại khái là cảm thấy nhàm chán, Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: “Muốn nghe nhạc không?”

“Ừm.”

Nghiêm Tùng Vĩ liền mở nhạc lên, chỉ là hắn chọn nửa ngày, cũng không chọn được một bài dễ nghe: “Sao không có sôi động chút.”

Đây là xe của Nghiêm Bách Tông, không phải của Nghiêm Tùng Vĩ, nhạc bên trong, tự nhiên cũng đều là thứ Nghiêm Bách Tông thích.

“Đều là mấy cái bài hát gì vậy?”

Kỳ Lương Tần nghiêng người nhìn thoáng qua, thế mà đều vô cùng hợp khẩu vị của cậu: “Nghe loại này thư giãn cũng rất tốt mà.” Cậu nói xong liền chọn một bài.

Một trận tiếng ngâm xướng động nhân đột nhiên phát ra, cậu hơi hơi đung đưa đầu theo âm nhạc, rồi sau đó tựa vào chỗ ngồi, mở cửa sổ xe ra một chút, gió từ cửa sổ tràn vào, thổi tóc cậu loạn lên. Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu nhìn cậu một cái, nhìn thấy mái tóc hỗn độn của cậu lóe ra màu sắc trong ánh nắng chiếu

xuyên thấu qua cửa sổ.

“Nhạc gì vậy, tử khí trầm trầm, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói.

“Nhạc thích hợp nghe lúc yên tĩnh, lúc trước tôi đặc biệt thích nghe, âm nhạc trong không gian bối cảnh QQ chính là cài đặt bài này. Không nghĩ tới anh cả cũng thích nghe.”

“Tà âm.” Nghiêm Tùng Vĩ đánh giá.

Kỳ Lương Tần cười khẽ ra tiếng.

Có thể là do nghe lâu, Nghiêm Tùng Vĩ thế mà lại cảm thấy bài nhạc này cũng không tệ lắm, vì thế hỏi: “Bài này tên là gì?”

“Anh có xem «đêm Thượng Hải» chưa, nhạc đệm trong đó, «Breathe», Frally hát.”

“Đêm Thượng Hải…” Nghiêm Tùng Vĩ lặp lại một lần, cười nói: “Đêm Thượng Hải tôi biết, đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải, mi là một thành phố không có ban đêm…”

Hắn cố ý hát không theo điệu, chọc cho Kỳ Lương Tần cũng cười theo: “Không phải cái này, tôi nói chính là điện ảnh, rất cảm động.”

“Tôi chưa xem, vừa nghe tà âm này, liền biết là phim văn nghệ, tôi không thích xem phim văn nghệ, điện ảnh phải xem phim Hollywood mới đủ kích thích.”

Sự thật chứng minh bài hát này quả thật rất thôi miên, đơn khúc tuần hoàn mấy lần, Kỳ Lương Tần thế mà nghe đến ngủ đi. Nghiêm Tùng Vĩ nhanh chóng kết nối bluetooth, thay đổi một ca khúc, sợ quấy rầy cậu ngủ, chỉnh nhỏ âm lượng. Hắn quả nhiên là thích sôi động hơn một chút.

Đến nhà, hai mẹ con lão thái thái cũng đã trang điểm ăn diện hoàn tất. Kỳ Lương Tần sống vài chục năm, trong đời ngoại trừ ở trên màn ảnh thì chưa từng thấy người phụ nữ nào mặc lễ phục dạ hội, cho nên khi cậu nhìn thấy Nghiêm Viện nâng lão thái thái từ trên cầu thang đi xuống, quả thực bị ánh sáng rực rỡ của hai mẹ con này chói mù mắt.

Một chữ, đẹp, còn là cái đẹp phú quý bức người.

Nghiêm Viện tự nhiên không cần phải nói, thanh xuân xinh đẹp, lộ ra bộ ngực tuyết trắng, khiến Kỳ Lương Tần cong đến không thể cong hơn cũng nhịn không được nhìn thoáng qua nhiều hơn. Mà Nghiêm lão thái thái lớn tuổi lại là ung dung đẹp đẽ quý phái, so với ngày thường nhìn càng có tinh thần.

Nhìn thấy hai mẹ con này trang điểm ăn diện, Nghiêm Tùng Vĩ mới nhớ tới một chuyện.

Hắn quên đặt may một bộ quần áo cho Kỳ Lương Tần. Quần áo trong tủ của Kỳ Lương Tần không ít, nhưng đều là mặc ở nhà, quần áo tham dự trường hợp chính thức, còn thật sự không có.

"Nhất định phải mặc sao?" Kỳ Lương Tần mang theo bộ quần áo trong tay, soi soi gương.

"Nhất định phải mặc, mọi người đều mặc như vậy, nếu cậu mặc quá tùy tiện, sẽ có vẻ thiếu kính trọng với chủ nhân. Bộ quần áo này coi như mới, tôi chỉ mặc qua một lần, không ai nhớ rõ, cậu yên tâm mặc."

Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ chỉ lùn hơn Nghiêm Bách Tông một chút, tự nhiên liền cao hơn Kỳ Lương Tần không ít, khung xương cũng lớn hơn cậu, Kỳ Lương Tần thay quần áo trên người, soi soi gương, có chút thẹn thùng.

Có gương mặt này, cậu cảm thấy mặc cái gì cũng xinh đẹp, người đẹp mặc cái gì cũng dễ nhìn, ánh mắt của chính mình không đủ khách quan. Vì thế cậu quay đầu hỏi Nghiêm Tùng Vĩ: "Thế nào?"

Nghiêm Tùng Vĩ khó xử nhìn nhìn, gật gật đầu, nói: "Thôi, cứ mặc đi. Chung quy vẫn hơn là không mặc."

Bên ngoài truyền đến tiếng Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Tùng Vĩ đứng lên nói: "Tôi qua bên anh cả nhìn xem, hắn có còn quần áo trước đây hay không, có thể kích cỡ thích hợp hơn một chút."

Kỳ Lương Tần nghe nói như thế liền sửng sốt, nhìn Nghiêm Tùng Vĩ đi ra ngoài, trong lòng thấp thỏm bất an mà nghĩ, nếu Nghiêm Tùng Vĩ có thể mượn được một bộ quần áo của Nghiêm Bách Tông thì tốt rồi, dù còn không vừa người hơn cả bộ quần áo này, cậu cũng nguyện ý mặc.

Một bộ quần áo Nghiêm Bách Tông từng mặc, thế nhưng cũng rất tốt. Trong lòng cậu toát ra suy nghĩ như vậy, lại không phải bởi vì Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết, mà là bởi vì chính mình. Một bộ quần áo được Nghiêm Bách Tông mặc qua, cũng giống như có linh hồn, trở nên không giống. Vậy nếu không chỉ là một cái áo khoác thì sao, nếu như là áo sơ mi Nghiêm Bách Tông từng mặc, hoặc là quần lót Nghiêm Bách Tông từng mặc thì sao?

Cậu mím môi nhìn về phía gương, kết quả ở trong gương nhìn thấy một bản thân xuân triều tràn ra.

Nghiêm Tùng Vĩ chỉ chốc lát liền trở lại, lắc đầu, nói: "Anh cả cũng không có quần áo cũ gì."

Kỳ Lương Tần nhiều ít có chút thất vọng, có điều việc này cũng là thường tình, nếu Nghiêm Bách Tông có quần áo hợp dáng người cậu, vậy cũng khẳng định là rất nhiều năm trước, loại người có tiền giống bọn họ, quần áo mới còn chưa mặc nữa, sao lại giữ quần áo cũ rất nhiều năm trước chứ.

"Cứ như vậy đi, tôi cảm thấy rất tốt."

Kỳ Lương Tần nói xong liền mang giày da vào, ra cửa, kết quả Nghiêm lão thái thái vừa thấy liền hỏi: "Nó cứ mặc bộ này mà đi hả?"

"Không có quần áo vừa người hơn một chút sao, lúc trước làm quần áo cho Lương Tần không đo hả?" Nghiêm Viện hỏi.

Nghiêm lão thái thái nói: "Đo cái gì đo, vừa thấy liền biết là anh hai con từng mặc, con cũng không nhớ rõ à?"

Nghiêm Viện cười nói: "Con nhìn lễ phục của đàn ông bọn họ đều không khác biệt lắm, vẫn là mẹ ánh mắt độc, trí nhớ tốt."

"Cứ mặc đi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Chỉ là lớn xíu thôi."

"Không căng lên được, cả người nhìn xìu xìu, ta thấy không đi ra ngoài dọa người cũng thế." Nghiêm lão thái thái nói xong liền kéo tay Nghiêm Viện đi ra ngoài, Kỳ Lương Tần xấu hổ mà đứng ở tại chỗ, hỏi Nghiêm Tùng Vĩ: "Tôi còn cần đi không?"

"Tự nhiên phải đi, đã nói với chủ nhà là cả nhà đều đi rồi, mẹ là nói lẫy thôi, cậu cũng tưởng thật."

Nghiêm Bách Tông từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bộ quần áo của Kỳ Lương Tần, sửng sốt một chút, nhưng mà không nói chuyện, gài nút áo cổ tay liền đi ra ngoài. Hắn ăn mặc cực kỳ chính thức, Kỳ Lương Tần nhìn mà tim đập lạc một nhịp. Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ khác nhau, Nghiêm Tùng Vĩ ngày thường ăn diện có chút tản mạn, ngược lại có vẻ tùy ý suất khí, thật sự ăn mặc nhân khuông nhân dạng, ngược lại có chút dáng vẻ giả tạo, nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại vừa lúc trái lại, con người hắn cực kỳ thích hợp với kiểu ăn mặc thân sĩ, có một loại uy nghiêm cao quý, lúc không cười, có vẻ cao lãnh mà cấm dục, thật anh tuấn.

"Đừng lo lắng, đi thôi."

Kỳ Lương Tần theo sát Nghiêm Tùng Vĩ, vào giờ khắc này, cậu bỗng nhiên có một loại ảo giác Nghiêm Tùng Vĩ mới là nam nhân cậu nên dựa vào, cậu có chút khẩn trương, liền hỏi hắn phải chú ý những thứ gì. Nghiêm Tùng Vĩ hiếm thấy mà ôn nhu, nói: "Cậu chỉ cần theo sát tôi là được."

Thời khắc mấu chốt, Nghiêm Tùng Vĩ cũng thực đáng tin. Hai anh em Nghiêm gia, kỳ thật đều không phải ăn chơi trác táng.

Kỳ Lương Tần dọc theo đường đi đều không nói chuyện, con người cậu kỳ thật trong bản chất có chút tự ti, đây là kết quả độc thân sống một mình nhiều năm, cũng không quá quen tình cảnh nhiều người. Tiểu thuyết nói cậu ở buổi tiệc tối này như cá gặp nước, quả thực như là con bướm hoa bay khắp nơi, việc này với cậu mà nói thật sự có chút khó xử. Cậu bất quá chỉ ngây người ở trong góc mấy phút đồng hồ, cả người đã bắt đầu khó chịu, bất đắc dĩ hít vào một hơi, liền kiên trì đi giao tiếp.

May mà loại tình huống này với cậu mà nói không tính là quá xa lạ. Lúc cậu mới vừa công tác, cũng rất sợ giao tiếp với người ta, nhưng mà công việc, quan hệ giao tiếp là tránh không được, có đôi khi khó tránh khỏi tham dự một vài bữa tiệc, cũng đều phải tìm đề tài để nói, phải lôi kéo làm quen với người ta, không thi một mình cúi đầu ăn cơm uống rượu, vậy càng xấu hổ. Cậu uống thêm hai ly rượu, liền có chút lâng lâng, càng chơi càng hăng, cuối cùng lại thật sự thành con bướm hoa.

Cậu đang hưởng thụ niềm vui sướng mà mỹ mạo ban cho cậu, thật giống như một người đói bụng lâu lắm, đột nhiên nhìn thấy mỹ thực đầy bàn, nhịn không được ngấu nghiến ăn, khó tránh khỏi có chút quá độ, khó có thể khống chế. Nhưng mà mọi người đều nguyện ý bắt chuyện với cậu, lão nhị Nghiêm gia cưới người vợ nam, đây không tính là tin tức cũ, ngược lại, đây là lần đầu tiên sau khi cậu và Nghiêm Tùng Vĩ thành hôn tham dự trường hợp công khai, mọi người đều tò mò về cậu.

"Em trai của cậu tìm người này không tồi, bộ dáng tuấn tú, tính cách cũng hoạt bát."

Người này tự nhiên là lấy lòng nhiều một chút, Nghiêm Bách Tông nghe xong, một bên nhấp rượu, một bên dùng ánh mắt nhìn Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần hôm nay, hoạt bát hơn rất nhiều, mang theo một chút men say. Hắn không thích, nếu đã tham dự tiệc tối, tự nhiên phải có lễ tiết, biết khắc chế, lắc lư loạn khắp chốn là bộ dạng thế nào. Vì thế hắn liền vẫy vẫy tay với Nghiêm Tùng Vĩ ở đối diện không xa.

"Cậu cũng không nhìn chút, " hắn nói: "Đừng làm cho người ta nghĩ cậu cưới một tiểu thư quan hệ xã hội."

Nghiêm Tùng Vĩ nghe xong cũng không nổi giận, chỉ cười nói: "Cái gì mà cưới, cái gì mà tiểu thư." Hắn nhìn thoáng qua Kỳ Lương Tần, nói: "Có điều em ngược lại không biết con người cậu ấy hướng ngoại như vậy, vốn còn lo lắng cậu ấy không được tự nhiên."

"Không biết cậu ta hướng ngoại, " Nghiêm Bách Tông cười lạnh: "Cậu ta còn phải hướng tới trình độ nào, cậu mới cảm thấy hướng ngoại."

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh cả của hắn, Nghiêm Bách Tông đã nâng cốc đưa cho phục vụ nam, mình thì đi toilet.

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, xuyên qua đám người vỗ vỗ vai Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần vừa quay đầu lại, rượu đỏ trong tay liền đụng phải Nghiêm Tùng Vĩ, ngược lại không đổ lên trên người Nghiêm Tùng Vĩ, mà đổ hết trên người mình.

Sớm có phục vụ nam ở bên cạnh đưa khăn tay lên, Nghiêm Tùng Vĩ vừa giúp cậu lau vừa nói: "Cậu uống rất nhiều rượu đi."

"Không có việc gì, " Kỳ Lương Tần cười ngẩng đầu lên, trên mặt phiếm rượu hồng, trong ánh mắt dường như cũng thêm rất nhiều ánh sáng rực rỡ: "Không uống nhiều."

Nghiêm Tùng Vĩ đẩy cậu nói: "Đi toilet lau một chút đi."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, liền nhanh chóng đến toilet, đi đến trước gương, mở vòi nước ra, lại không rửa, trực tiếp ghé vào thiếu chút nữa nôn ra, cậu sợ hãi người ta nhìn thấy, nhanh chóng xông vào bên trong, nghĩ thầm rằng muốn nôn cũng phải nôn ở trong WC, đừng làm cho người ta nhìn thấy, mất mặt.

Trong phòng vệ sinh có người đang tiểu tiện, cậu kéo một phòng đơn ra liền đi vào, đóng cửa lại, nắp bồn cầu mới vừa mở ra, liền nôn.

Cũng kỳ quái, cũng không có uống say, lại nôn. Cậu kéo một đoạn giấy vệ sinh lau miệng, cảm giác cũng nôn không sai biệt lắm, lúc này mới mở cửa đi ra, kết quả vừa mở cửa, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng ở trước mặt cậu.

"Nôn à?" Nghiêm Bách Tông hỏi.

Kỳ Lương Tần ngơ ngác, cũng không biết phản ứng như thế nào, thấy Nghiêm Bách Tông lạnh mặt muốn đi ra ngoài, một phát bắt được cánh tay hắn.

"Buông ra." Nghiêm Bách Tông quay đầu nhìn cậu.

Ngọn đèn trong toilet có hơi mờ, cũng có thể là cậu uống nhiều quá, thấy không rõ lắm. Cậu buông lỏng tay ra, trên mặt nóng bừng. Bên ngoài có người đi tới, Nghiêm Bách Tông liền đi ra ngoài.

Kỳ Lương Tần đứng một hồi mới đi ra, đi tới bên ngoài, rửa tay, chà chà vết rượu đỏ trên người, sau đó ngơ ngác nhìn chính mình trong gương.

Trên mặt là rượu hồng, trong ánh mắt mang theo chút tao khí. Lúc trước khi cậu chỉ là độc giả, nhớ rõ trong tiểu thuyết viết Nghiêm Bách Tông vô tình với Kỳ Lương Tần như thế nào, bên dưới một đống độc giả mắng tra công, nói trái tim nhỏ chịu không nổi. Nhưng lúc đó cậu lại thuộc về cái loại Nghiêm Bách Tông càng vô tình cậu càng yêu.

Cậu xem như là một người tương đối lý trí và hiện thực, cái loại ngọt sủng vô duyên vô cớ, không có chuẩn mực, lúc cậu cảm thấy không hợp lý, thì sẽ thấy thực giả dối, thật giống như là một hồi mộng xuân, trong mộng có ngọt nữa cũng là hư ảo, không chân thật. Nghiêm Bách Tông không phải ai khác, hắn không phải cái loại si tình ấm lòng trung khuyển công trong những truyện khác, hắn là Nghiêm Bách Tông, hắn chính trực, đứng đắn, khắc chế, hắn không có khả năng có bất luận hành vi vượt quy củ gì với người yêu của em trai mình, mặc dù trong lòng hắn đã động lòng với Kỳ Lương Tần, hắn cũng sẽ không có bất luận hành vi cử chỉ không nên có nào.

Đây mới là chỗ đáng để yêu của hắn. Nếu Nghiêm Bách Tông là một người đàn ông dễ dàng liền động lòng, không có chuẩn mực, chỉ có ái dục, vậy hắn cũng không phải Nghiêm Bách Tông yêu nhất trong cảm nhận của cậu.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thế nhưng cảm thấy có chút mâu thuẫn buồn cười.

"Uống nhiều quá hả?"

Phía sau truyền đến một giọng nam ôn nhu, cậu ngẩng đầu nhìn, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên trong gương, đeo kính mắt, cao gầy, khuôn mặt tuấn lãng ôn hòa.

Người đàn ông này cậu biết, lúc vừa tới liền chạm mặt, Nghiêm Tùng Vĩ giúp cậu giới thiệu, hắn là em trai của chú Vương, Vương Trạch, năm nay ba mươi sáu tuổi. Vì nhân vật này ở trong truyện xuất hiện mấy lần, cho nên cậu nhớ thực chuẩn.

"Không có, có một chút choáng đầu." Cậu cười cười, xoay người lau lau tay.

"Mới vừa nghe dì Trương nói, nhập thu cậu sẽ tới trường học của chúng tôi học à?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, mới ý thức được dì Trương trong miệng hắn nói chính là Nghiêm lão thái thái, mà về chuyện đi học, cậu gần như đã quên sạch.

Bộ truyện «Phan Kim Liên phiên bản nam» này viết vô cùng tỉ mỉ, mãi cho đến chương tám mươi, đều không có viết đến chuyện cậu lên đại học.

Cậu sửng sốt một chút, hỏi: "Anh cũng ở trường học kia à?"

Chung quy không đến mức cái tuổi này còn đang học đại học, học tiến sĩ cũng không quá giống.

Quả nhiên, Vương Trạch cười nói: "Tôi là thầy giáo Đông đại."

Đông đại trong miệng hắn, là đại học Đông Hoa, coi như nhân tài kiệt xuất trong những trường đại học thành Nam. Kỳ Lương Tần mơ hồ ý thức được Nghiêm lão thái thái giúp cậu đi cửa sau, rất có khả năng liên quan với người trước mặt, liền nhanh chóng cúi đầu nói: "Xin thầy Vương chỉ giáo nhiều hơn."

Vương Trạch liền bật cười, nói: "Tôi còn chưa chắc sẽ dạy lớp cậu, đến lúc ấy xem an bài."

Cậu và Vương Trạch lại nói chuyện phiếm vài câu, Vương Trạch đi tiểu, cậu liền từ toilet đi ra, ai biết sau khi đi ra, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng ở cửa toilet, nhìn cậu.

Cậu ngược lại là hoảng sợ, bởi vì cậu cảm thấy ánh mắt Nghiêm Bách Tông, như là đang bắt kẻ thông dâm.

"Vốn dĩ ấn tượng của tôi với cậu rất tốt." Khuôn mặt Nghiêm Bách Tông thực nghiêm túc: "Không nghĩ

tới cậu lại không biết kiểm điểm như vậy."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, hai má lập tức trướng đến đỏ bừng: "Anh… anh đừng nói xấu tôi."

"Vương Trạch là người như thế nào, cậu không biết sao?"

Ông trời thương xót, cậu thật sự không biết. Sắc mặt Nghiêm Bách Tông âm trầm, dường như không muốn nói nhiều với cậu, liền đi ra ngoài, trong hành lang vừa lúc không có ai, Kỳ Lương Tần nhanh chóng đuổi theo, nói: "Tôi thật sự không biết, hắn là người như thế nào, gay à?"

Nghiêm Bách Tông lập tức dừng bước lại, quay đầu lại nhìn cậu: "Xem ra cậu có biết."

"…" Cậu thật sự chỉ là đoán mò: "Tôi không biết. Tôi đây là lần đầu tiên gặp, vừa rồi trò chuyện hai câu."

Sắc mặt Nghiêm Bách Tông dịu đi một chút, nhưng vẫn không tính là ôn hòa: "Nếu cậu đã kết hôn, nên có trách nhiệm với hôn nhân, những chuyện cậu làm, tôi có thể không nói cho Tùng Vĩ, nhưng mà nếu cậu không an phận…"

Nửa câu sau hắn chưa nói, bởi vì bên kia Nghiêm Tùng Vĩ đã kêu: "Lương Tần, lại đây."

Nghiêm Bách Tông liền đi ra, Kỳ Lương Tần đến bên Nghiêm Tùng Vĩ, hóa ra Nghiêm Tùng Vĩ đang giới thiệu cho bạn của hắn biết. Kỳ Lương Tần một bên xã giao, một bên trộm nhìn Nghiêm Bách Tông, nhưng mà cậu đã không tìm thấy Nghiêm Bách Tông.

Sau khi tiệc tối chấm dứt, Nghiêm Tùng Vĩ còn chưa có chơi đã nghiền, tiếp tục đi với bạn, hỏi Kỳ Lương Tần có đi hay không.

"Từ trại ngựa trở về cũng mệt chết đi được, lại bận rộn cả đêm, anh không mệt sao?" Kỳ Lương Tần thực giật mình.

Trên mặt Nghiêm Tùng Vĩ mang theo tửu sắc: "Mệt cái gì, tiếp tục chơi đi, ở đây có trưởng bối, chơi không thoải mái, tăng tiếp theo đều là người trẻ tuổi."

"Tôi không đi, tôi, tôi cũng mệt chết đi được." Kỳ Lương Tần cảm thấy hôm nay mình uống nhiều rượu, đợi lát nữa đi ra ngoài gặp gió, phỏng chừng sẽ say lật.

"Vậy cậu với mọi người cùng trở về đi, tôi không tự mình nói với mẹ đâu, miễn cho bị bà lải nhải, cậu giúp tôi nói một tiếng."

Kỳ Lương Tần là thật sự sắp mệt chết đi được. Xã giao quá mệt mỏi, cậu mang khuôn mặt tươi cười cả

đêm, lại bởi vì Nghiêm Bách Tông mà ngồi tàu cao tốc mấy phen, hiện tại cho cậu một cái ghế, cậu có thể tê liệt ngã xuống trên đó không đứng lên nữa. Cậu đứng ở cửa nhà, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông và chú Vương từ bên trong đi ra, cũng không biết nhỏ giọng nói với nhau những gì. Cậu lại khẩn trương, giống như đột nhiên lại lên dây cót, nhanh chóng thẳng lưng.

Mấy người Nghiêm lão thái thái tạm biệt người nhà họ Vương, cậu liền thành thành thật thật đứng ở một bên, mơ hồ nghe thấy chú Vương khen cậu hiểu chuyện, cậu liền khiêm tốn khom người, mỉm cười.

Dịu ngoan, có lẽ phép như vậy, phối với tướng mạo tuấn tú cao ngất, ai có thể nghĩ cậu là một yêu nghiệt quyến rũ anh chồng chứ.

Bọn họ ngồi chính là một chiếc xe dáng dài, cậu cũng không thấy rõ biển số xe, không phải chiếc cậu ngồi lúc tới đây. Không gian bên trong còn lớn hơn nhìn bên ngoài, cậu và Nghiêm Bách Tông ngồi vào một bên, mẹ con Nghiêm thị ngồi xuống đối diện.

"Buổi tối hôm nay Lương Tần biểu hiện không tồi, con nghe thấy mấy người bạn khen anh ấy." Nghiêm Viện vào trong xe vừa nói vừa nhìn về phía cậu: "Lương Tần, mọi người ở trại ngựa chơi vui không, nhìn thấy anh cả anh hai của em cưỡi ngựa chưa, bọn họ cưỡi ngựa có phải rất tốt không hả?"

Kỳ Lương Tần lắp bắp đem hai anh em khen một lần, đương nhiên chủ yếu là khen Nghiêm Tùng Vĩ, bởi vì uống rượu, lúc khen giọng điệu có chút hưng phấn, mang theo hơi rượu.

"Anh ấy cũng không trở về nhà, sao anh không đi chơi với anh ấy?"

"Anh quá mệt mỏi, hơn nữa mấy người bạn của hắn, anh cũng không phải quá quen thuộc."

"Chính là không quen mới phải lui tới nhiều, muốn buộc một người đàn ông, không thể chỉ xuống tay từ trên người đàn ông đó, còn có thân thích, bạn bè của họ, cậu phải hòa vào cái vòng quan hệ của họ, mới có thể xem như hòa vào cuộc sống của họ, " Nghiêm lão thái thái ân cần giáo dục: "Mấy đứa bạn của nó cậu cũng làm quen nhiều chút, nhìn xem người nào đáng để lui tới, người nào là hồ bằng cẩu hữu, đáng lui tới liền lui tới nhiều chút, hồ bằng cẩu hữu liền giúp nó cách xa, tốt cho nó, cũng tốt cho cậu."

Ai biết Nghiêm Viện lại bật cười: "Bạn của anh hai, có ai không phải hồ bằng cẩu hữu sao?"

Nghiêm lão thái thái vỗ cô một cái, Kỳ Lương Tần liền cười theo Nghiêm Viện, Nghiêm lão thái thái cũng cười, người cũng hiền lành, âm thanh cũng ôn nhu, trừng mắt nhìn Kỳ Lương Tần một cái nói: "Ngây ngô cười cái gì, cậu nói cậu có phải ngốc không."

Nghiêm Bách Tông lại tựa vào ghế ngồi nhắm hai mắt lại, Nghiêm Viện phát hiện hắn trầm lặng, hỏi: "Anh cả mệt sao?"

"Ừm, ngủ một hồi."

“Không uống nhiều đi?” Nghiêm lão thái thái hỏi.

“Không có.”

“Ta cũng mệt, ” Nghiêm lão thái thái nói: “Lớn tuổi, đi ra ngoài ăn một bữa cơm cũng cảm thấy phiền toái, vẫn là làm ổ ở nhà thoải mái.”

“Con thấy Lương Tần uống cũng không ít, nói chuyện cũng nói lắp rồi.”

Kỳ Lương Tần cũng mệt chết đi, kỳ thật cậu vào xe liền muốn ngồi phịch trên ghế, chỉ là nhìn thấy Nghiêm Viện và Nghiêm lão thái thái, mỗi người ngồi đoan trang tao nhã, đành phải cứng rắn chống đỡ tận lực ngồi thẳng tắp. Trong xe không bật đèn, thực tối, chỉ có ánh đèn đường bên đường xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, một hồi sáng một hồi tối.

Chỉ là trong cảnh tranh sáng tranh tối như thế, mệt mỏi sau khi uống rượu dâng lên, Kỳ Lương Tần dần dần thả lỏng thân thể, rốt cuộc cũng toàn thân ngồi phịch trên lưng ghế, cậu mở to đôi mắt vô thần nhìn đối diện, mẹ con Nghiêm thị cũng đều nhắm mắt dưỡng thần.

Náo nhiệt qua đi, hết thảy quy về yên lặng, phía sau lưng sắc màu rực rỡ, hóa ra đều là một trái tim cứng rắn chống đỡ.

Xe chạy lên cầu, đèn đuốc trên cầu sáng trưng, cũng chiếu sáng bên trong xe. Cậu quay đầu nhìn thoáng qua Nghiêm Bách Tông bên cạnh, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông tựa lưng vào ghế ngồi, dường như đã ngủ. Cậu liếm liếm khóe miệng, thở ra một hơi, cũng nhắm hai mắt lại.

Hôm nay thật sự là một ngày lên xuống phập phồng, không biết có phải là rượu vào đều sẽ cả người vô lực, tâm thần tản mạn hay không, trong lòng cậu hiện ra một loại cảm xúc thực phức tạp, có chút đau thương, lại có chút mỏi mệt.

Cậu cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Nghiêm Bách Tông cũng gần như đang ngủ, bỗng nhiên cảm giác có cái gì tựa vào trên vai mình. Hắn lập tức mở mắt, quay đầu nhìn, là Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần đang ngủ, đầu lại ngả xuống trên vai hắn, dựa sát vào hắn, không biết là cố ý, hay là thật sự đang ngủ.

Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn hai mẹ con đối diện, đều đang nhắm mắt dưỡng thần. Hắn mở to đôi mắt rạng rỡ trong cảnh sáng tối không ngừng biến ảo, hắn lại nhất thời không biết có nên đẩy Kỳ Lương Tần ra hay không.

Hắn cảm thấy mình hẳn là nên thờ ơ, để biểu hiện mình quang minh chính đại và lạnh lùng xa cách. Hắn ngay cả kháng cự cũng không nên biểu hiện ra ngoài, để biểu hiện mình xem nhẹ cỡ nào với ái muội của Kỳ Lương Tần.

Nhưng mà cứ như vậy để cậu dựa vào, hình như cũng không thích hợp.

Nghiêm Bách Tông suy nghĩ một hồi, rốt cuộc vẫn giả vờ ngủ, làm bộ như không hề biết chuyện.

Ánh sáng chiếu vào cửa sổ lúc sáng lúc tối, trong dạng sáng tối biến ảo đó, Kỳ Lương Tần mở mắt.

Cậu thật sự không có ý định dựa lên, cậu chỉ là mơ mơ màng màng, đầu vừa ngả đụng tới bả vai Nghiêm Bách Tông, cậu liền tỉnh.

Chỉ là cậu thậm chí ma xui quỷ khiến mà có vô tận dũng khí, cậu thế mà không lập tức ngồi thẳng dậy. Có lẽ trong nháy mắt mới vừa tỉnh lại, cậu chính là nghĩ mẹ con Nghiêm thị đối diện có thấy được hay không, cậu không dám hành động thiếu suy nghĩ, có động tác quá rõ ràng, cậu sợ xấu hổ.

Vì thế cậu dựa vào bả vai Nghiêm Bách Tông trầm mặc một hai giây, dường như cậu phát hiện cũng không có ai chú ý tới cậu, mà ngay cả Nghiêm Bách Tông cậu dựa vào, dường như cũng đang ngủ say, cũng không phát hiện cậu nhích lại gần.

Cậu nhất thời sinh lòng tham luyến, tham luyến ấm áp giả dối trong nháy mắt này. Cậu mệt, dựa vào người đàn ông cậu thích, chính là cái suy nghĩ này, khiến cho trong lòng cậu nóng hầm hập, như là ngâm trong nước nóng, ngâm mềm nhũn tim cậu.

Cậu có thể ngửi được hương vị thuộc riêng về Nghiêm Bách Tông, ngay cả hô hấp cậu cũng khắc chế, không dám có bất luận động tác gì, thậm chí cậu không dám đem tất cả trọng lượng dựa hết vào trên vai Nghiêm Bách Tông, cậu dùng phần eo gắng sức, khiến thân thể của mình giữ tư thế nghiêng lệch, muốn giữ cho không run rẩy có chút mệt, nhưng mà trong lòng cậu lại tham lam sự vui sướng trộm được này.

Tình yêu là bộ dạng thế nào, có lẽ là giống như hoa xuân, nở rộ ra khiến người ta say lòng, có lẽ là như lông chim, nhẹ nhàng quét qua trái tim. Cũng có lẽ giống như Kỳ Lương Tần thật cẩn thận dựa vào Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, cậu khát vọng tình yêu, cũng không chỉ là khát vọng trên thân thể, những chuyện nước sữa hòa nhau liều chết triền miên đó cậu tự nhiên muốn thể nghiệm, nhưng loại ở chung tế thủy trường lưu *(tế thủy trường lưu: dòng suối nhỏ chảy dài)*này, cậu cũng rất muốn có được.

Xe bỗng nhiên ngừng lại, Kỳ Lương Tần nhìn thấy đằng trước đã đến cổng Nghiêm thị, lão Lý trông cửa lại đây mở cửa, xe lại chạy vào bên trong, từ ngoài cổng đến bên trong còn có một khoảng cách, lại chỉ mở đèn nhỏ, ánh sáng yếu ớt, tràn đầy khắp chốn. Tim Kỳ Lương Tần đập như trống, cậu muốn giả say.

Từ trước đến giờ say rượu đều là một pháp bảo để quyến rũ, Kỳ Lương Tần có tâm quyến rũ tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Kỳ Lương Tần làm bộ như uống rượu say, gọi như thế nào cũng không tỉnh.

"Vừa rồi nhìn anh ấy lắp bắp, phỏng chừng tác dụng chậm dâng lên, " Nghiêm Viện nói: "Anh cả, người giao cho anh."

Nhắm mắt lại, cũng nhìn không thấy Nghiêm Bách Tông là biểu tình gì, cậu chỉ nghe thấy Nghiêm Viện và lão thái thái xuống xe, Nghiêm lão thái thái còn than thở: "Uống rượu cũng không tiết chế…"

Kỳ Lương Tần ngay cả thở mạnh cũng không dám, nghe thấy tài xế đằng trước nói: "Nếu không thì tôi giúp ngài đi."

"Không cần, " Nghiêm Bách Tông nói: "Đợi lát nữa anh gọi điện thoại cho Tùng Vĩ, xem hắn muốn xe tới đón hay không, dặn hắn uống ít chút."

"Biết."

Ngay sau đó Kỳ Lương Tần liền cảm thấy mình bị ôm ngang lên, là ôm công chúa rất xấu hổ. Cậu cảm giác thân thể rơi xuống, thiếu chút nữa sợ tới mức vươn tay đi ôm cổ Nghiêm Bách Tông, may mắn vẫn là nhịn được, cánh tay thon dài hữu lực của Nghiêm Bách Tông ôm cậu, đầu cậu liền rúc vào lồng ngực rộng lớn của hắn.

Cậu vẫn là gầy, Nghiêm Bách Tông ôm lấy cậu không tốn chút sức nào, đằng trước mơ mơ hồ hồ truyền đến tiếng nói chuyện của Nghiêm Viện, Kỳ Lương Tần trộm mở mắt ra một chút, thấy được Nghiêm Bách Tông mặt không đổi sắc, ôm cậu đi đường, mặt không đỏ thở không gấp.

Cậu phát hiện Nghiêm Bách Tông dường như muốn cúi đầu nhìn cậu, nhanh chóng nhắm hai mắt lại, nhưng mà tầm mắt nóng rực kia cậu lại dường như cảm nhận được, cậu cảm thấy xấu hổ, đỏ lỗ tai. Bóng đêm che lấp sự xấu hổ của cậu, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên thấp giọng nói: "Tôi biết cậu giả say."

Kỳ Lương Tần không biết hắn là thật sự xem thấu hay là đang lừa cậu. Nhưng mà cậu biết, chỉ cần cậu không mở mắt ra, Nghiêm Bách Tông liền không có biện pháp với cậu, ở trước mặt mấy người Nghiêm lão thái thái, hắn không có khả năng xé rách mặt với cậu, sẽ không chọc thủng cậu.

Vì thế cậu mím môi, vẫn không nhúc nhích mà tựa vào trong ngực Nghiêm Bách Tông.

"Đây là làm sao vậy?" Dì Xuân giật mình hỏi.

"Anh ấy uống nhiều quá, " Nghiêm Viện nói: "May mắn là nam, nếu anh ấy là nữ, chúng ta đều không

nâng nổi anh ấy, anh hai lại không ở nhà, thì biết làm thế nào, cũng không thể để anh cả ôm về đi."

"Dì đi nấu chút canh giải rượu cho cậu ấy."

"Nghiêm Viện, đi mở cửa."

Nghiêm Viện đi nhanh qua đẩy cửa phòng ngủ ra, ánh sáng trong hành lang xuyên vào trong phòng, mơ hồ thấy rõ đường, Nghiêm Viện không tiến vào, xoay người đến phòng khách đi uống nước. Nghiêm Bách Tông nương theo ánh sáng mỏng manh ôm Kỳ Lương Tần vào phòng ngủ, lúc sắp đến bên giường, dưới chân lại vấp một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, cái nhoáng lên này lại dọa đến Kỳ Lương Tần, cậu gần như theo bản năng hô nhỏ một tiếng, hai cánh tay lập tức vươn ra ôm cổ Nghiêm Bách Tông.

Sau đó thân thể Nghiêm Bách Tông liền không động đậy, Kỳ Lương Tần mở mắt, ngơ ngác nhìn Nghiêm Bách Tông.

Trong ánh sáng yếu ớt, cậu chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt cương nghị tuấn lãng của Nghiêm Bách Tông, nhưng mà ánh mắt Nghiêm Bách Tông lại rạng rỡ sáng bừng, theo dõi cậu.

"Kỳ Lương Tần, " hắn nói: "Cậu…"

"Tôi thích anh, " Kỳ Lương Tần bật thốt lên cắt ngang hắn, sau khi những lời này nói ra, trong đầu cậu nổ oanh một cái, giống như cả người đều sụp đổ, dục vọng dâng lên mà ra, không còn có thể ngăn cản: "Anh cả, em thích anh."

Cánh tay Nghiêm Bách Tông ôm cậu dường như đang run run, ngay sau đó cậu kinh hô một tiếng, cả người liền bị Nghiêm Bách Tông quăng lên trên giường.

Hết chương 29

30. Chương 30

Kỳ Lương Tần rơi xuống trên giường, nửa thân thể liền rơi vào trong chăn, cậu hoang mang rối loạn ngồi dậy, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên tiến lên một bước, cậu sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, nhưng Nghiêm Bách Tông lại dừng lại.

Trong bóng đêm Nghiêm Bách Tông nhìn một hồi, lúc Kỳ Lương Tần cho rằng hắn muốn đi, Nghiêm Bách Tông lại đột nhiên trèo lên giường, từ trên xuống bao lấy thân thể cậu.

Cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông dần dần áp xuống, thân thể ẩm ướt ấm áp bao trùm cậu, hơi thở gần

như thổi tới trên mặt cậu.

Nghiêm Bách Tông thế mà lại muốn hôn cậu.

Cả người Kỳ Lương Tần cứng ngắc, lại nghe Nghiêm Bách Tông nói: "Đây là thứ cậu muốn sao, hử?" Hơi thở hắn ồ ồ, mang theo mùi rượu nhàn nhạt: "Sao cậu lại lẳng lơ thành cái dạng này."

Hắn nói xong bỗng nhiên đứng dậy, giường phát ra lắc lư rất nhẹ, Kỳ Lương Tần mãnh liệt ngồi dậy, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông xoay người ra cửa, liền giống như nháy mắt cả người vô lực, ngã xuống giường.

Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường, đã ra một thân mồ hôi. Cậu nằm thật lâu mới ngồi dậy, cởi bỏ giày, ngồi ở trên giường.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là dì Xuân: "Tiểu Kỳ, ngủ chưa, dì nấu cho con chút canh, uống rồi ngủ tiếp."

"A, đến đây." Cậu lên tiếng, mang giày vào mở cửa. Dì Xuân dùng khay bưng một bát canh: "Còn tưởng rằng gọi con không tỉnh chứ."

Kỳ Lương Tần mới đột nhiên ý thức được lúc mình vào cửa là làm bộ như bất tỉnh nhân sự, cho rằng dì Xuân nhìn thấu cái gì, có chút đỏ mặt.

"Bách Tông dặn dì kêu con uống nhiều chút, " dì Xuân nói.

Kỳ Lương Tần vừa nghe, càng xấu hổ đến hoảng, sắc mặt lại thản nhiên, nói: "Con thấy anh ấy cũng uống nhiều, nên cho anh ấy một bát luôn."

"Cậu ấy uống rồi, " dì Xuân cười nói: "Uống một bát lớn, nói là có thể cậu ấy cũng hơi say."

Kỳ Lương Tần sửng sốt, dì Xuân đã tiếp nhận bát trong tay cậu: "Được rồi, con tắm rửa ngủ sớm một chút đi."

Sau khi dì Xuân ra ngoài cậu liền đi tắm rửa, cởi hết quần áo đứng ở dưới vòi hoa sen, ngẩng đầu lên, để nước ấm xối lên mặt mình. Cậu có chút không thở nổi, trong làn hơi nóng tay cậu vuốt ve qua thân thể mình, cậu thậm chí có chút không thể khống chế tình cảm, thiếu chút nữa nhịn không được liền tự mình động thủ cơm no áo ấm.

Xem ra cậu choáng không nhẹ, thật sự có chút say.

Có phải Nghiêm Bách Tông thực chán ghét cậu hay không? Bức nóng nảy Nghiêm Bách Tông có thể xé rách mặt với cậu hay không?

Tắm rửa xong, liền thật sự có chút mệt mỏi, cậu bò lên giường ngủ thật say, trong mộng mơ thấy Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên một phen ôm cậu, giọng điệu mang theo vội vàng và xôn xao, hỏi: "Có phải cậu rất muốn tôi làm cậu không?"

Làm, cái từ cậu lại cảm thấy càng hăng hái hơn so với thao, cậu nghe xong không thể tự khống chế, bụm mặt nói: "Em không biết em không biết."

Sống động một tên ẻo lả.

Nhưng mà rất nhanh cậu liền phát hiện không thích hợp, bởi vì cậu cảm thấy cảm giác này quá chân thật, cậu cũng cảm giác mình bị đè không thở nổi. Cậu mãnh liệt tỉnh lại, liền phát hiện trên người mình có người đè nặng, đang nơi nơi sờ cậu, miệng còn cọ lên cổ cậu, thiếu chút nữa liền muốn hôn lên miệng cậu. Cậu ngửi được một luồng mùi rượu nồng nặc, sợ tới mức quát to một tiếng, một tay đẩy người nọ ra, nhưng cậu còn chưa có ngồi dậy, đối phương lại nhào lên, Kỳ Lương Tần sợ tới mức kêu to: "Nghiêm Tùng Vĩ, anh muốn chết à!"

Nghiêm Tùng Vĩ hiển nhiên là uống quá nhiều, cũng không biết trong đầu suy nghĩ đến tiểu mỹ nhân nào, nhấc một chân cậu bắt đầu đẩy loạn. Kỳ Lương Tần làm chim non chưa từng trải qua chuyện người lớn, thấy tình hình như vậy vừa kích động vừa sợ hãi, liền dùng sức đạp, nhưng mà đạp không nổi, ngược lại bị Nghiêm Tùng Vĩ nắm chắc chân.

Cậu nhân cơ hội dùng sức đá một cái, Nghiêm Tùng Vĩ liền từ trên giường ngã nhào xuống, thân thể đụng phải cái bàn đầu giường, bình hoa cậu đặt trên đó cũng ầm một tiếng ngã nhào xuống đất, may mà là sàn gỗ, bình hoa không vỡ, nước bên trong lại chảy ra, Nghiêm Tùng Vĩ từ dưới đất đứng lên, đụng đến một mảnh chất lỏng, sợ tới mức lắp bắp kêu: "Máu… tôi đổ máu…"

Trong bóng tối Kỳ Lương Tần nghe nói hắn đổ máu, còn tưởng rằng Nghiêm Tùng Vĩ đụng phải đầu, sợ tới mức nhanh chóng đi bật đèn, bên kia Nghiêm Tùng Vĩ say khướt đứng lên, lại chạy ra ngoài trốn, dưới chân không nghe sai sử, còn đụng phải cửa, ngay sau đó người bỏ chạy đến phòng khách, miệng còn hô: "Mẹ, mẹ, con đổ máu."

Kỳ Lương Tần ngơ ngác ngồi ở trên giường, bỗng nhiên ý thức được cái gì, nhanh chóng nhảy xuống giường. Nhưng mà tiếng kêu của Nghiêm Tùng Vĩ đã kinh động người, phòng khách sáng lên, cậu vọt tới bên ngoài, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông trần nửa người trên, chỉ mặc cái quần cộc, từ căn phòng đối diện chạy đến, chân trần, giày cũng không mang.

Kỳ Lương Tần cũng không có tâm tư đi thưởng thức cơ bắp cường tráng duyên dáng của hắn, chỉ cảm thấy xấu hổ dị thường. Dì Xuân cũng mặc áo ngủ chạy ra, nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ, cuống quít hỏi: "Con làm sao vậy?"

"Cậu ta… cậu ta đánh con," Nghiêm Tùng Vĩ say khướt chỉ vào Kỳ Lương Tần: "Con bất quá chỉ ôm một

chút, cậu ta, cậu ta liền đánh vỡ đầu con, đều đổ máu."

Nghiêm Bách Tông đi qua vặn đầu hắn nhìn nhìn: "Nào có máu?"

Trên mặt Nghiêm Tùng Vĩ vẫn là mơ mơ màng màng, vươn tay cho Nghiêm Bách Tông nhìn.

Trên tay tự nhiên là không có máu, chỉ là có chút ẩm ướt, là nước.

Kỳ Lương Tần nhìn thấy bàn tay Nghiêm Tùng Vĩ sạch sẽ, lúc này mới thở phào một hơi. Cậu còn tưởng rằng thật sự đánh vỡ đầu Nghiêm Tùng Vĩ rồi đó chứ. Cậu đi qua, đỏ mặt nói: "Tùng Vĩ, anh uống nhiều."

Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ đã có chút bộ dạng sợ hãi, thấy cậu liền trốn, ngược lại trốn ra sau lưng Nghiêm Bách Tông. Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Bách Tông, vô cùng xấu hổ.

Cậu vươn tay ra, quẫn bách nói: "Anh nghe lời, trở về phòng ngủ."

"Cậu đá tôi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói.

"Chứ… chứ anh hơn nửa đêm đột nhiên nhào lên, tôi đương nhiên sợ hãi…" Những chuyện trong phòng đó, lại nói tiếp chung quy khiến người ta xấu hổ, Kỳ Lương Tần cương mặt: "Anh rốt cuộc có ngủ hay không?"

Nghiêm Tùng Vĩ không nói lời nào, Kỳ Lương Tần đành phải dùng cường ngạnh để che giấu mình quẫn bách và khẩn trương: "Vậy hôm nay anh đừng có trở về phòng ngủ, uống uống uống, chỉ biết cùng một đám hồ bằng cẩu hữu vui chơi giải trí!"

Lời này nói nghĩa chính ngôn từ, giống như quên mất cách đây không lâu cậu cũng uống rượu, cậu còn không bằng Nghiêm Tùng Vĩ đâu, ít nhất Nghiêm Tùng Vĩ là tự đi về, cậu thì chính là đường cũng không đi, bất tỉnh nhân sự.

Nghiêm Tùng Vĩ nói cái gì cũng không chịu theo cậu trở về phòng, Nghiêm Bách Tông sợ ầm ĩ nữa quấy rầy đến lão thái thái, vì thế liền nói: "Như vầy đi, ở bên chỗ tôi một đêm đi, cậu đi lấy chăn đệm cho hắn."

Kỳ Lương Tần trở về phòng lấy chăn của Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Bách Tông không để người khác lên giường mình, Nghiêm Tùng Vĩ tự nhiên cũng không có vinh hạnh này, trải cái chăn trên mặt đất cho hắn, để hắn ngủ trên đó, Kỳ Lương Tần lại nhanh chóng trở về cầm một cái chăn cho hắn đắp. Nghiêm Tùng Vĩ đã không náo loạn, rất nhanh liền ngủ đi, Kỳ Lương Tần đắp chăn cho hắn xong, hít một hơi.

"Đã làm phiền anh, " cậu nói xong ngẩng đầu nhìn Nghiêm Bách Tông, giống như bỗng nhiên ý thức được buổi tối hôm nay cậu đã làm cái gì, ánh mắt nhanh chóng né đi. Nghiêm Bách Tông không nói chuyện, tư thế kia dường như chuẩn bị đóng cửa đi ngủ, Kỳ Lương Tần nhanh chóng đi ra, người còn chưa đi ra khỏi hành lang không dài kia, cửa phía sau liền đóng lại.

Dì Xuân đẩy cửa phòng ngủ ra, nhỏ giọng hỏi: "Đang ngủ sao?"

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Uống nhiều quá, nói ngủ liền ngủ."

"Con đừng nóng giận, cậu ấy cứ như vậy đó, bắt đầu từ cấp hai liền thích uống rượu, trong nhà cũng không ai quản cậu ấy. Về sau con nói đàng hoàng với cậu ấy, cậu ấy sẽ nghe."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Cũng đã nửa đêm, dì Xuân đi ngủ sớm một chút đi."

"Con cũng đi ngủ sớm một chút."

Kỳ Lương Tần trở lại phòng ngủ, ngồi xuống trên giường.

Cậu đã bị Nghiêm Tùng Vĩ gây sức ép không còn buồn ngủ, quay đầu nhìn nhìn căn phòng đối diện, đã tắt đèn.

Cậu hít một hơi, nhặt bình hoa dưới đất lên, sau đó lau lau, thu dọn thỏa đáng.

Vừa rồi Nghiêm Tùng Vĩ là làm sao vậy. Nghĩ đến không lâu trước đây Nghiêm Tùng Vĩ dùng chân đạp mông cậu, nói đạp ra phản ứng, Kỳ Lương Tần ngồi không yên. Trời cao phù hộ, cũng đừng làm cho Nghiêm Tùng Vĩ cong, để cho hắn làm thiên hạ đệ nhất thẳng nam, tương lai thành thành thật thật làm em chồng của cậu.

Nghĩ đến tương lai, cậu liền có chút ưu sầu. Ngày tháng kế tiếp cũng không dễ qua, bởi vì nếu đã xé rách mặt, cậu dụ dỗ ngầm liền biến thành dụ dỗ lộ vô pháp vô thiên. Có điều đáng để vui mừng chính là, hiện tại đại khái cậu cũng theo nội dung đã có đi được hơn phân nửa, phía sau chính là tình tiết liêu hán mạnh mẽ liên tiếp hừng hực khí thế, tuy rằng nhiệm vụ gian nan, nhưng mà những tình tiết đó đều thực tập trung, khẽ cắn môi, rất nhanh cũng liền qua.

Nghĩ vậy cậu không khỏi cảm kích phong cách tự thuật tinh tế đến giận sôi của «Phan Kim Liên phiên bản nam», không thì cậu cứ theo tình tiết từng chương từng chương mà đi xuống, không biết phải đi đến ngày tháng năm nào. «Phan Kim Liên phiên bản nam» là phong cách tinh tế, viết tám mươi chương, kỳ thật sự việc chủ yếu cũng không có mấy, có đôi khi ăn một bữa cơm cũng có thể viết hai chương, tác giả lại bủn xỉn, một chương có đôi khi chỉ có một hai ngàn chữ, tỉ mỉ tính ra, nội dung chương tám mươi cũng không tính là quá xa.

Chỉ là hiện giờ cậu hơi cách xa tình tiết thôi liền khó chịu muốn chết, cảm giác mình sắp không tồn tại nữa, không thể không đi theo nội dung truyện, nhưng sau chương tám mươi, hẳn là cậu có thể dựa theo ý tưởng của mình sống cuộc sống tự do đi. Nhưng mà một câu "kết cục không khác Phan Kim Liên" kia thì sao, có tính là nội dung đã có không?

Lúc trước sở dĩ Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh bổ sung những lời này, là bởi vì sau khi hắn bỏ hố, dưới một

đống độc giả chửi rủa không dứt khóc trời gào đất, phỏng chừng là hắn ngại áp lực dư luận, cho nên bồi thêm một câu, đại khái chính là một câu khái quát ý tứ phần sau. Nhưng mà lúc ấy cậu xem bình luận bên dưới, độc giả mắng lợi hại hơn, rất nhiều người yêu cầu Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh sửa lại câu nói kia.

Tác giả sẽ sửa lại câu nói kia sao, hay là nói đã sửa lại? Nếu như không sửa, vậy kết cục của cậu sẽ đi về phương nào? Câu nói kia đến tột cùng có tính là nội dung đã có không?

Kỳ Lương Tần dang hai tay nằm vật xuống, một bàn tay gấp lại khoát lên trên mắt, xuyên thấu qua kẽ ngón tay nhìn ngọn đèn trên đỉnh đầu, chói mắt.

Cậu đạp rớt dép lê, bò lên giường, tắt đèn.

Con người cậu tuy rằng không có thành tựu gì, nhưng mà trong sinh hoạt dần độn vô vị luyện ra một thân bản lĩnh nhẫn nhục chịu đựng, tương lai có lẽ thực khó, nhưng cậu cũng không đi suy nghĩ, trong lòng có khổ nữa, cũng luôn có thể sống tốt cuộc sống trước mắt.

Nghiêm Tùng Vĩ đụng một chút như vậy, mọi người đều cho rằng không có chuyện gì, chỉ là hắn uống rượu say, phản ứng có chút lớn. Ai biết ngày hôm sau thức dậy, gáy hắn lại xanh tím một mảng lớn, kéo dài tới tận ót. Nghiêm Viện đẩy tóc hắn ra nhìn nhìn, giật mình nói: "Da đầu cũng tím một mảng lớn, làm sao đây?"

"Hắn uống nhiều quá, " Kỳ Lương Tần nói: "Về sau uống ít chút." Nửa câu sau nói tương đối ôn nhu.

Ai biết dì Xuân mang thức ăn lên lại cười nói: "Ngày hôm qua Tùng Vĩ uống nhiều quá, nửa đêm mới trở về, phỏng chừng không bật đèn liền mò lên trên giường, tiểu Kỳ phỏng chừng cũng là hoảng sợ, một cước đá cậu ấy xuống."

Nghiêm Viện cười ha ha, quay đầu nhìn Kỳ Lương Tần: "Làm sao vậy, anh hai gần người cũng không được à?"

Nghiêm Tùng Vĩ cũng bất mãn: "Em xuống tay cũng quá ác."

Kỳ Lương Tần rốt cuộc thành thật, cúi đầu nói: "Bầu trời tối đen, nhìn không thấy, phản ứng bản năng."

Nghiêm lão thái thái từ trên lầu đi xuống, dì Xuân cười nói: "Lão thái thái hôm nay dậy trễ."

"Tuổi thật sự là lớn, một chút mệt liền không chịu nổi, ngày hôm qua ngây người ở Vương gia một hồi, buổi tối lại có chút ngủ không được, sáng sớm dậy chính là đau đầu." Lão thái thái nói xong ngồi xuống bên cạnh bàn ăn: "Tôi chỉ uống cháo là được."

Dì Xuân múc canh cho bà, bên kia Kỳ Lương Tần cũng đã mười phần thức thời mà đứng lên, múc cháo

giúp lão thái thái: "Có chút nóng, mẹ uống chậm một chút."

Lão thái thái "ừm" một tiếng, lại ngẩng đầu nói với Nghiêm Bách Tông: "Trở về cũng nói với người kia nhà con một chút, nhìn xem tiểu Tần người ta làm thế nào, tiểu Tần người ta còn biết múc bát cháo cho ta này."

Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, khóe miệng Nghiêm Bách Tông cười như không cười, cũng không đáp lời, Kỳ Lương Tần liền nói: "Chị dâu là người có bản lĩnh, không giống con, cái gì cũng không biết."

Lời này thật sự có chút tâm tư ở bên trong, bởi vì Kỳ Lương Tần càng nói như vậy, Nghiêm lão thái thái càng cười nhạt với Thẩm Hoà. Quả nhiên, lão thái thái cười lạnh nói: "Đúng vậy, cô ta là người làm chuyện lớn, hầu hạ lão thái bà ta, thật sự là nhân tài không được trọng dụng. Cô ta nên đi tạo bom nguyên tử cho quốc gia, Nghiêm gia chúng ta mới được hưởng ké chứ."

Nghiêm Tùng Vĩ trầm thấp cười, ngẩng đầu đối diện ánh mắt Nghiêm Bách Tông, lại nhanh chóng cúi đầu, Nghiêm Viện không cười, nhưng ấn tượng của cô với Thẩm Hoà cũng bình thường, tình cảm chị em cũng không tính là tốt, cho nên vẻ mặt cũng có chút ý tứ xem trò cười. Kỳ Lương Tần cũng cười nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: "Anh cả, bình thường chị dâu bận vậy sao, tôi còn chưa từng thấy chị ấy đâu, thật muốn thấy chị ấy một lần."

Ánh mắt Nghiêm Bách Tông nhìn về phía cậu, bình tĩnh, lại có chút ý tứ lãnh đạm, nói: "Bận."

Chỉ một chữ như vậy, đã đuổi cậu đi, cái loại lãnh đạm này rõ ràng đến mức khiến Kỳ Lương Tần có chút xấu hổ, Nghiêm Tùng Vĩ thay cậu giải vây, nói: "Nếu em thật sự muốn gặp, chị ấy không có thời gian, nhưng chúng ta có mà, chờ tôi rảnh rỗi, dẫn em đi gặp."

Lão thái thái chỉ uống vài hớp cháo, vẫn cảm thấy không thoải mái, liền trở về trên lầu đi ngủ. Nghiêm Viện theo bà đi lên, chỉ chốc lát trên lầu liền truyền đến tiếng la của cô: "Anh hai, mẹ kêu anh, đi lên một chút."

Nghiêm Tùng Vĩ lấy khăn ăn lau miệng, đẩy ghế dựa ra đứng lên: "Gọi anh làm chi, chắc lại muốn nói chuyện uống say ngày hôm qua."

Sau khi Nghiêm Tùng Vĩ lên lầu, bên cạnh bàn ăn liền chỉ còn lại có hai người Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần tim đập như trống, buông thìa trong tay xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, sau đó nhìn về phía Nghiêm Bách Tông.

Tư thế kia ngược lại như là đã sớm chờ mong giờ khắc này. Nghiêm Bách Tông xem ở trong mắt, lại hơi sợ.

Kỳ Lương Tần vươn tay từ trong đĩa hoa quả giữa bàn ăn, cầm một quả anh đào đỏ au.

Anh đào, loại trái cây sắc hương vị đầy đủ này, bởi vì ngoại hình mượt mà tươi mới, thường được so sánh với một vài bộ phận không thể miêu tả trong tiểu thuyết, bởi vậy có vẻ văn minh, khắc chế, có mỹ cảm.

Quả anh đào kia thực nhỏ, màu sắc lại rất sung túc.

Ngón tay cậu cầm quả anh đào kia, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chà xát, lại dùng móng tay nhẹ nhàng khều, khóe miệng mang theo một nụ cười như có như không, ánh mắt nhìn Nghiêm Bách Tông, như con rắn độc phun lưỡi. Bộ dạng này rõ ràng là cực kỳ phóng đãng quyến rũ, nhưng mà ánh mắt cậu lại toát ra khiếp đảm và xấu hổ, khi cậu và Nghiêm Bách Tông bốn mắt nhìn nhau, cậu luôn khống chế không được theo bản năng trốn tránh.

Như vậy nhìn trong mắt Nghiêm Bách Tông, ngược lại có một loại tư thế giống như muốn mà còn e ngại, tràn ngập mâu thuẫn ái dục.

Sau đó hắn liền nhìn thấy ngón tay trắng thon của Kỳ Lương Tần mang theo quả anh đào kia bỏ vào bên miệng. Màu môi Kỳ Lương Tần nhàn nhạt mà xinh đẹp, lúc hơi hơi mở ra, lộ ra răng nanh trắng nõn, cậu nhẹ nhàng cắn một cái, quả anh đào kia liền rách da, chảy ra chất lỏng tươi mới, dính lên môi cậu. Chốc lát le lưỡi ra, liếm lấy nước anh đào trên môi, Kỳ Lương Tần giống như khiêu khích, nhướn mày nhìn hắn một cái.

Mười phần câu nhân.

Nghiêm Bách Tông mím chặt môi nghiêng đầu đi không nhìn nữa. Kỳ Lương Tần cũng cúi đầu, cầm khăn tay xoa xoa miệng và ngón tay mình, từng chút từng chút, lau thực sạch sẽ.

31. Chương 31

Nghiêm Tùng Vĩ bị gọi lên lầu, quả nhiên vừa vào cửa liền nhìn thấy gương mặt Nghiêm lão thái thái bình tĩnh, Nghiêm Viện thì giống như xem kịch vui mà nhìn hắn.

Nghiêm Tùng Vĩ khụ một tiếng: "Mẹ, mẹ tìm con?"

"Con ngồi xuống."

"Không cần, con đứng cũng được."

"Ngồi xuống."

Nghiêm Tùng Vĩ nhanh chóng thành thành thật thật ngồi xuống ghế.

"Hai vợ chồng, đều muốn làm tửu quỷ à?" Lão thái thái trực tiếp hỏi.

Nghiêm Tùng Vĩ đương nhiên biết lão thái thái là có ý gì, nhưng mà hắn cố ý cười cười, sửa đúng nói: "Là chồng chồng, nam nữ ngang hàng, nam nam càng ngang hàng."

"Con ít có lừa gạt ta đi, " lão thái thái cũng không để mình bị đẩy vòng vòng: "Đều là người đã kết hôn, có thể thu tâm chút hay không, chẳng lẽ con và tiểu Tần kết hôn, chính là để chọc giận ta, gặp dịp thì chơi ư?"

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nghe lời này nhanh chóng lắc đầu: "Mẹ đây là nói cái gì vậy. Hôn nhân đại sự, há có thể làm trò đùa."

Nghiêm lão thái thái thực nghiêm túc nói: "Chiếu cái bộ dạng quỷ này của con, cũng tìm không thấy con dâu mà ta muốn, chuyện cho tới bây giờ ta cũng là hết hy vọng, không mong con tìm người tốt hơn, theo ta thấy, tiểu Tần đã coi là rất tốt, tuy rằng thiếu chút điều kiện, người vẫn là ngoan, không giống yêu diễm tiện hóa Thanh Thanh linh tinh gì đó trước đây con tìm."

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười.

"Hôm nay ta cho con một câu, sống cho thật tốt, ít lui tới với mấy người không đứng đắn đi. Con bên ngoài còn có người, ta không phải không biết, đầu năm nay nhẫn nhục chịu đựng giống tiểu Tần có thể có mấy người, con phải tích phúc. Về sau buổi tối trước mười giờ nhất định phải về nhà, không được ở bên ngoài uống đến nửa đêm mới trở về, lại càng không được ngủ lại ở bên ngoài, biết chưa?"

Nghiêm Tùng Vĩ tuy rằng đã là người thành niên, ở trước mặt Nghiêm lão thái thái lại vẫn luôn là một đứa nhỏ, từ nhỏ hắn đã có tâm lý sợ hãi với mẹ mình, đó cũng là nguyên nhân vì sao Nghiêm lão thái thái không đồng ý hôn sự của hắn và Đàm Thanh Thanh, hắn cũng không dám cứng rắn. Hắn chỉ dám làm chiến thuật đường vòng, ra một ít chủ ý ấu trĩ hoang đường, Nghiêm lão thái thái chau mày, hắn liền héo rũ.

Nghiêm Tùng Vĩ hi hi ha ha đáp ứng xong liền đi ra ngoài, Nghiêm Viện hỏi: "Mẹ, mẹ cảm thấy anh hai sẽ nghe lời mẹ sao?"

"Anh hai con thích làm ẩu, nhưng mà dễ quản giáo. Trước đây ta cảm thấy cuộc đời ta thật khổ, ta khổ như vậy không phải chính là để cho các con sống những ngày tháng tốt nhất sao, cho nên vẫn luôn tùy nó, nhưng chỉ cần ta nói, anh hai con vẫn sẽ nghe. Người đàn ông này hả, ngày thường nhìn hi hi ha ha không đứng đắn, kỳ thật tính tình nhu hòa dễ quản giáo, mềm cứng luôn có biện pháp đánh bại được. Ngược lại là anh cả con, ngày thường nghe lời hiểu chuyện cũng không khiến người ta quan tâm, một khi tạo phản lên, đó mới thật sự là tính tình bướng bỉnh dầu muối không ăn, mười con trâu cũng kéo lại không được."

Có vài người chính là như vậy, không dễ dàng ra quyết định, một khi đã ra, dời núi lấp biển cũng không quay đầu lại, đây là chỗ phiền lòng của Nghiêm Bách Tông, cũng là chỗ đáng quý nhất.

Nghiêm Viện cười nói: “Anh cả của con có lúc nào làm bậy, anh ấy chính là học sinh ba tốt.”

“Ai, trước kia không khiến ta hao tâm tổn sức, không có nghĩa là về sau sẽ không. Hôm nay lúc rời giường, nhận được điện thoại từ nhà mẹ đẻ của chị dâu con, hỏi anh cả con hiện giờ thế nào, có nói với ta chuyện gì hay không, thật sự là rất cổ quái, ta bảo bà ấy có chuyện nói thẳng, bà ấy lại cười ha ha nói không có gì, liền cúp.”

“Mẹ xem đi mẹ xem đi, ” Nghiêm Viện lập tức tinh thần tỉnh táo: “Con đã nói gần đây cảm xúc của anh cả có chút không bình thường, nói không chừng thật sự có chuyện gì… Không phải anh ấy và chị dâu xảy ra vấn đề gì đi?”

Nghiêm lão thái thái cũng cười lạnh một tiếng: “Vợ chồng đất khách, không xảy ra vấn đề mới là lạ đó. Ta đã sớm khuyên bảo hai người bọn nó, bọn nó chính là không nghe. Hai vợ chồng không ở chung một chỗ, vậy còn gọi vợ chồng cái gì, cái đó có gì khác biệt một đêm tình đang lưu hành hiện giờ, có nhu cầu liền gặp một cái, lên giường xong liền mỗi người bận việc mình? Huống chi hai người bọn nó còn cách thiên sơn vạn thủy nữa.”

“Vậy mẹ cảm thấy… anh cả của con với chị dâu, nếu xảy ra vấn đề, sẽ là ai xảy ra vấn đề?”

“Cái này còn cần hỏi!” Nghiêm lão thái thái giọng điệu trào phúng, lại mang theo chút tức giận: “Phẩm hạnh con trai ta thế nào ta biết, nhất định là Thẩm Hoà bên kia không chịu nổi cô đơn.”

“Nếu thật sự là như vậy, vậy anh của con…”

“Con yên tâm, nếu Thẩm Hoà thật sự làm ra chuyện có lỗi với anh cả của con, anh cả con khẳng định sẽ ly hôn, cũng không cần chúng ta khuyên nhủ. Con người nó cái khác đều tốt, chỉ có điều bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, hơn nữa còn sạch sẽ trên tinh thần, con chờ xem đi, tuy rằng anh cả con mấy năm nay vẫn luôn bảo vệ Thẩm Hoà, Thẩm Hoà có khuyết điểm gì nó đều có thể bao che, ta khuyên nó ly hôn như thế nào nó cũng không chịu, nhưng nếu Thẩm Hoà thật sự làm ra chuyện gì có lỗi với nó, anh cả con khẳng định nhẫn tâm không thể tưởng tượng nổi. Con người đều có bảy tấc* của mình, bảy tấc của anh cả con, chính là cái này!”

**Bảy tấc: chỗ bảy tấc là điểm trí mạng của rắn, đánh rắn phải đánh vào chỗ đó, cho nên đó là chỗ kiêng kị nhất quyết không được động vào.*

Về bảy tấc này của Nghiêm Bách Tông, Kỳ Lương Tần cũng là nhiều ít biết một chút.

Cho nên cậu càng cảm thấy con đường phía trước gian nan, một người đàn ông tự nghiêm túc kiềm chế bản thân, trung thành với hôn nhân, làm sao có thể coi trọng một Kỳ Lương Tần bất trung với hôn nhân, thậm chí muốn bất luân luyến? Đây là tam quan và điểm mấu chốt của mỗi người, mỗi người khác nhau, chỉ là chỗ Kỳ Lương Tần đạp phải, vừa vặn đúng là khu mìn của Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Tùng Vĩ từ trên lầu đi xuống, liền đi thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, Kỳ Lương Tần cũng vào

phòng ngủ, hỏi: “Lão thái thái kêu anh đi qua nói cái gì vậy?”

“Còn không phải chuyện uống say sao, nghĩ cũng biết mà.” Nghiêm Tùng Vĩ vừa thắt cà vạt vừa nhìn Kỳ Lương Tần trong gương nói: “Cậu nói xem hai chúng ta, có phải đi sai rồi hay không?”

“Hửm?” Kỳ Lương Tần ngồi ở mép giường, quay đầu nhìn qua.

“Cậu nói xem chúng ta kết hôn, không phải chính là để khiến mẹ tôi dưới sự so sánh mà cảm thấy Thanh Thanh càng tốt à? Chỉ có điều tôi cảm thấy hình như hai chúng ta sắm vai vợ chồng rất giống, còn là vợ chồng quan hệ không tồi, dẫn đến mẹ tôi dần dần có chút tiếp thu cậu. Tôi cũng là hồ đồ, quan hệ với cậu còn tốt như vậy.”

“Đây không phải là để tiêu trừ lòng nghi ngờ của bọn họ, để hôn nhân của chúng ta nhìn càng chân thật sao. Anh là một thẳng nam, đột nhiên cong, không làm ra chút bộ dáng, mọi người cũng sẽ không tin.”

“Cũng có đạo lý…” Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn gương, xoay xoay đầu: “Nhưng tôi luôn cảm thấy quái quái, cậu ở nhà cũng không nên biểu hiện quá tốt, giống vừa rồi lúc ăn cơm, sao cậu lại nhớ tới việc chủ động bới cơm cho mẹ tôi vậy?”

“… Tôi nghĩ tôi nên làm…”

“Về sau vẫn là đừng làm loại chuyện này, cậu cứ làm một thiếu nãi nãi hết ăn lại nằm tính tình lại lớn, như vậy mọi người mới có thể chán ghét cậu được.”

Kỳ Lương Tần “a” một tiếng: “Tôi phải làm cho mọi người chán ghét sao?”

Lời này nghe ra dường như có chút đáng thương, Nghiêm Tùng Vĩ nhếch miệng, nhìn Kỳ Lương Tần một cái: “Vậy được rồi, đừng làm cho họ chán ghét, ít nhất cũng đừng làm họ quá thích cậu.”

“Họ thích tôi sao?”

Khiến cậu ngoài ý muốn chính là, Nghiêm Tùng Vĩ lại gật gật đầu, nói: “Tôi thấy bọn họ đều rất thích cậu. Tôi cũng thấy từ sau khi cậu kết hôn biến hóa rất lớn, hiền lành hơn không ít.”

Kỳ Lương Tần cúi đầu nói: “Vậy anh nhất định là nhìn lầm rồi, mẹ anh luôn xem nhẹ tôi, anh trai anh lại càng không thích tôi, cũng chỉ có Viện Viện, còn khách khí với tôi.”

“Nói đến anh cả, tôi suy nghĩ có phải anh ấy nhìn ra cái gì hay không.”

“Nhìn ra cái gì?”

"Lần trước ở trại ngựa, hắn đột nhiên vô duyên vô cớ hỏi tình cảm hai chúng ta thế nào. Xem ra hai chúng ta về sau ít lắc lư trước mặt hắn, anh trai tôi rất thông minh, sớm muộn gì cũng bị hắn nhìn ra mờ ám. Tôi phải tìm thời gian thẳng thắn với hắn, khiến hắn đứng ở bên phía tôi, nói không chừng tương lai còn có thể giúp tôi một phen."

Đây là chuyện tốt nha! Cậu ước gì nhanh chóng để Nghiêm Bách Tông biết cậu và Nghiêm Tùng Vĩ là hợp đồng hôn nhân, nếu cậu muốn tiến thêm một bước phát triển với ông anh chồng nghiêm túc đứng đắn đó, đầu tiên liền phải xóa đi rào cản này, phủi sạch quan hệ giữa cậu và Nghiêm Tùng Vĩ.

Nhưng thật đáng tiếc chính là, Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết ánh mắt thiển cận, chỉ nhìn thấy trước mắt. Y chỉ nghĩ có thể có cơ hội ở lại bên cạnh Nghiêm Bách Tông, y rất sợ nếu bí mật về hợp đồng hôn nhân giữa y và Nghiêm Tùng Vĩ bại lộ, y sẽ không thể không rời khỏi Nghiêm gia, vậy y liền không còn bất luận quan hệ gì với Nghiêm Bách Tông. Cho nên y cực lực ngăn cản Nghiêm Tùng Vĩ đem bí mật này nói ra, luôn nghĩ tất cả biện pháp kéo dài. Thậm chí y nghĩ tất cả biện pháp chia rẽ Nghiêm Tùng Vĩ và Đàm Thanh Thanh, để mong có thể ở lâu dài tại Nghiêm gia.

Từ một phương diện nào đó mà nói, Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết lo lắng cũng không phải không có lý. Đại khái là y muốn thêm chút thời gian ở chung, chờ y thông đồng được Nghiêm Bách Tông, lại công khai bí mật giữa y và Nghiêm Tùng Vĩ, khi đó y và Nghiêm Bách Tông đã ngầm thông đồng, tự nhiên không sợ rời khỏi Nghiêm gia. Chỉ có điều y xem thường định lực của Nghiêm Bách Tông, cũng đánh giá sai phẩm hạnh của Nghiêm Bách Tông, dẫn đến cuối cùng dùng giỏ trúc múc nước công dã tràng.

Cậu làm người ngoài cuộc, tự nhiên nhìn rõ ràng hơn một chút. Nhưng trước mắt không có biện pháp, cậu vẫn phải ngăn cản Nghiêm Tùng Vĩ, vì thế liền nói: "Vậy anh cũng không nên gấp, từ từ sẽ đến, trước tiên thăm dò ý của anh cả, tôi cảm thấy anh ấy vẫn là một người rất nghiêm túc, loại chuyện kết hôn giả này, cũng chưa chắc anh ấy có thể tiếp thu, trước hết anh thăm dò anh ấy một chút, rồi lại cân nhắc có nên để anh ấy giúp anh không."

Nghiêm Tùng Vĩ gật đầu, xách túi đi ra ngoài, đi tới cửa, bỗng nhiên cười quay đầu lại: "Đúng rồi, hai người chúng ta cũng không phải là kết hôn giả, mặc dù là hợp đồng hôn nhân, hộ khẩu cũng đã đăng ký, hiện giờ cậu chính là người Nghiêm gia đàng hoàng."

"Vậy sao anh không nói anh là người Kỳ gia?"

"Người sáng suốt vừa thấy liền biết hai chúng ta ai là bà xã ai là ông xã, cậu chỉ cứng miệng thôi vô dụng, chỗ khác của cậu không cứng được đâu. Ha ha ha ha."

Nghiêm Tùng Vĩ cười lớn đi ra cửa, ngược lại khiến Kỳ Lương Tần xấu hổ một chút.

Kế tiếp là một loạt tình tiết, Kỳ Lương Tần sẽ tập trung nã pháo với Nghiêm Bách Tông, nhiệm vụ hôm nay phải hoàn thành, chính là hai tình tiết giặt quần áo và trộm quần lót.

Chuyện thứ hai thì cậu phải xây dựng tâm lý thật tốt mới được, có điều chuyện thứ nhất, ngược lại thực dễ làm.

Giặt quần áo cho Nghiêm Bách Tông, đó quả thực là việc thuộc bổn phận của cậu mà!

Quần áo của Nghiêm Bách Tông phân hai loại là nội y và áo ngoài, hắn là người có chút yêu sạch sẽ, nội y đều là tự giặt, ban công phòng bọn họ có máy giặt chuyên dùng để giặt nội y, nhưng mà làm hào môn đại thiếu gia, hắn tự nhiên cũng không có khả năng quần áo gì cũng tự giặt, hơn nữa có vài loại áo ngoài chỉ có thể giặt, có vài loại giặt xong còn phải ủi phẳng mới được, mấy việc đó đều giao cho dì Xuân. Đương nhiên, phần lớn là dì Xuân cũng sẽ không tự giặt, dì sẽ đem quần áo của mỗi người trong nhà phân loại, liên hệ tiệm bên ngoài tới lấy, giặt xong lại mang về.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần vì muốn làm thân, biểu hiện với Nghiêm Bách Tông là mình hiền lành chăm chỉ, từ trong giỏ quần áo còn chưa kịp đưa đi, chọn đồ của Nghiêm Bách Tông ra.

Có điều chỉ là một cái áo sơmi mà thôi, quần tây âu phục cậu biết không thể giặt tay, cũng không dám giặt loạn, dù sao đều là quần áo đáng giá, về phần quần lót của Nghiêm Bách Tông, cậu cũng muốn giặt giúp, nhưng mà Nghiêm Bách Tông có thói quen vệ sinh rất tốt, mỗi ngày sau khi tắm rửa, nội y thay ra hắn đều dùng máy giặt chuyên dụng giặt sạch, phơi trên ban công.

Kỳ Lương Tần rất nhanh lấy cái áo sơ mi kia ra, để che giấu bí mật không thể cho ai biết của mình, cậu còn lấy cả áo sơ mi của Nghiêm Tùng Vĩ ra. Áo sơ mi của hai người đều thực sạch sẽ, mặc dù chỉ nhìn cổ áo, cũng không nhìn thấy một chút dấu vết từng mặc. Kỳ Lương Tần nắm chặt áo của Nghiêm Bách Tông, nhấp nhấp miệng, rốt cuộc vẫn là đặt ở dưới mũi, trộm ngửi một chút.

Thậm chí có hương vị nhàn nhạt.

Trên thân người cũng sẽ có mùi sao, cái gọi là mùi thơm của cơ thể? Cái từ mùi thơm của cơ thể này, nghe ra thật là kiểu cách lại ngôn tình, khiến người ta nhớ tới Hương phi*, dường như là một từ thực nữ tính, không thích hợp dùng để hình dung đàn ông. Nhưng mùi vị của mỗi người, quả thật sẽ có khác biệt rất nhỏ, loại khác biệt này, có khả năng chỉ có người yêu hàng năm da thịt thân cận mới có thể phân biệt ra, nó rất nhẹ lại còn tư mật, nhưng mà Kỳ Lương Tần lại có thể dễ dàng phân biệt ra mùi vị của Nghiêm Bách Tông.

**Hương phi: 1 nhân vật trong Hoàn Châu cách cách, cả người tỏa ra hương thơm.*

Loại mùi này là mùi thơm, lại không giống như mùi nước hoa, đại khái là mùi thơm cùng loại với hormone giống đực, có lẽ cũng không phải thơm, chỉ là khiến người ta ngửi thấy trong lòng sung sướng, liền liên tưởng đến mùi thơm. Kỳ Lương Tần xem xét xung quanh không người, nhanh chóng đặt tới mũi dùng sức hít một hơi.

Cậu lại cảm thấy mình muốn say, đây là hương vị thuộc về Nghiêm Bách Tông, chỉ suy nghĩ này thôi liền khiến trong lòng cậu thỏa mãn, tim đập gia tốc, cả người có một loại nhộn nhạo nói không nên lời. Cậu lại cảm thấy xấu hổ, cảm thấy mình quá mức nặng khẩu vị, cả trai lẫn gái mỗi một người rơi vào tình yêu đều sẽ mê muội vì mùi của đối phương chăng, hay là chỉ một mình cậu, bởi vì cậu trời sinh tính rất dâm?

Đại khái là lòng xấu hổ quấy phá, để tự mình an ủi, cậu cũng cầm áo của Nghiêm Tùng Vĩ lên ngửi ngửi, áo của Nghiêm Tùng Vĩ cũng có mùi vị rất nhẹ, nhưng không cách nào khiến cậu hưng phấn, đối với cậu

mà nói, cũng chỉ là một cái áo sơ mi từng mặc qua mà thôi.

Cậu cảm thấy thứ mùi vị này, càng như là quấy phá lòng người. Nó vốn là một hạt phân tử nhỏ bé thực mờ mịt như có như không, bởi vì tình cảm nhuộm đẫm, mới có ma lực kinh động hồn phách.

Cậu nghiêm nghiêm túc túc giặt sạch hai cái áo sơ mi. Thời tiết thực tốt, ánh nắng tươi sáng, cậu móc áo sơ mi lên một góc hoa viên, nơi đó ánh sáng rất tốt, giữa hai cái cây cột một sợi dây thừng, có đôi khi dì Xuân sẽ phơi quần áo trên đó. Áo sơ mi tuyết trắng ở trong gió nhẹ chậm rãi lay động, sau khi dì Xuân nhìn thấy thực ngạc nhiên hỏi: "Đây là…"

"Con nhìn thấy quần áo của Tùng Vĩ bỏ trong một cái thùng, liền lấy ra giặt sạch."

"Ai nha, đó là thùng dì bỏ quần áo muốn đưa đi giặt. Có thể con không biết, quần áo của bọn họ, lúc giặt đều có chú ý, dì cũng không dám dễ dàng giặt cho bọn họ, đều là đưa đến một tiệm giặt ủi bên ngoài giặt, đều là khách hàng cũ, ông chủ nơi ấy biết nên xử lý như thế nào. Về sau con ngàn vạn lần đừng có giặt, quần áo của con cũng vậy, giao cho dì là được."

Kỳ Lương Tần có chút chột dạ gật đầu, kỳ thật trong khoảng thời gian này quần áo cậu thay ra đặt ở trong giỏ, ngày hôm sau trên cơ bản đều bị dì Xuân lấy đi, sau đó qua một ngày dì Xuân sẽ gấp chỉnh tề bỏ về cho cậu, hôm nay cậu đột nhiên giặt quần áo, thật sự là có chút khác thường.

"Về sau nội y của bọn con, đều để con tự mình giặt thì tốt rồi." Cậu nói.

Dì Xuân liền cười, nói: "Chuyện này mấy ngày hôm trước lão thái thái đã nói với dì, chỉ là dì không tiện đề cập với các con. Trước kia anh em bọn họ còn nhỏ, lão thái thái dạy bọn họ nội y đều phải tự mình giặt, Bách Tông thì dưỡng thành thói quen, con người cậu ấy có chút bệnh sạch sẽ, nội y luôn không thích người khác đụng tới. Nhưng mà Tùng Vĩ từ sau khi lên đại học, liền lười nhác, sau đó công việc lại càng bận, cậu ấy không phải người sẽ tự mình giặt quần áo, cho nên nội y của cậu ấy đều là dì đến giặt. Trong nhà mua máy giặt chuyên môn giặt nội y, bởi vì lão thái thái nói nam nữ không thể dùng chung, cho nên còn mua riêng một cái, cho Tùng Vĩ giặt nội y. Hiện giờ hai người các con dì đều là bỏ vào giặt cùng nhau. Nhưng mà lão thái thái cảm thấy đều là người đã kết hôn, cũng nên để các con tự giặt, kỳ thật dì nhìn Tùng Vĩ lớn lên, cũng không có gì. Về sau nếu con tự giặt, vậy liền bỏ vào cái máy giặt màu xanh lam, đó là cái chuyên dùng để giặt nội y của các con."

Kỳ Lương Tần vốn đang không tập trung nghĩ việc này, vừa nghe dì Xuân nói nội y của cậu là bỏ giặt chung với Nghiêm Tùng Vĩ, cảm thấy hoảng sợ, nhanh chóng gật đầu nói: "Về sau quần áo của bọn con để con giặt, để con giặt."

Nhưng kỳ thật cậu cũng là suy nghĩ nhiều, mỗi lần quần áo của cậu và Nghiêm Tùng Vĩ đều là tách ra cất kỹ đưa về. Quần lót nam nhân đều là bộ dạng không khác nhau lắm, dì Xuân làm thế nào phân biệt được, có thể thấy hẳn là tách ra lấy cũng tách ra giặt. Nhưng mà Kỳ Lương Tần không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy quần lót của mình và Nghiêm Tùng Vĩ bỏ trong cùng một cái máy khuấy đảo, nhanh chóng trở về phòng tắm rửa một cái, đổi một cái quần lót mới mặc vào.

Sau khi mặc quần áo tử tế cậu đứng ở phía trước cửa sổ, lại cảm thấy mình già mồm cãi láo. Bất quá là quần áo mà thôi, lại có ý tứ hàm súc gì trong đó chứ? Đều là do cậu nghĩ quá nhiều. Hơn nữa Nghiêm Tùng Vĩ cũng là người thực sạch sẽ, đại khái còn yêu sạch sẽ hơn cả cậu, dù có cùng giặt, thì thế nào chứ.

Nhưng tâm lý cậu vẫn có chút bài xích. Cậu nhìn ban công phía đối diện, nhìn thấy trên ban công đối diện treo nội y của Nghiêm Bách Tông.

Góc bẹt, màu xám đen, thực phù hợp với tính tình đoan chính của Nghiêm Bách Tông. Bất quá chỉ là nhìn thoáng qua, trong lòng cậu thế mà lại nóng lên.

Lòng người nha, thật sự là phức tạp khó dò, không hề có công bằng đáng nói. Thử nghĩ nếu như là nội y của Nghiêm Bách Tông và cậu giặt chung, cậu sẽ chịu không nổi sao?

Đại khái là cũng có, chẳng qua không phải loại chịu không nổi này, mà là loại chịu không nổi kia.

Mặt Kỳ Lương Tần liền nóng lên.

Hết chương 31

32. Chương 32

Kỳ Lương Tần giặt quần áo cho Nghiêm Bách Tông, đương nhiên là ở mặt nào đó, phải cho Nghiêm Bách Tông biết.

Có điều nhiệm vụ này giao cho dì Xuân. Dì Xuân là nhân vật quan trọng tạo không khí cho Nghiêm gia, mỗi lần trên bàn cơm dì đều phải chuyện nhà chuyện cửa nói vài câu, vì thế dì liền cười đem chuyện Kỳ Lương Tần làm lúc ban ngày nói ra.

"Cậu ấy cũng thật sự là chịu khó, lại tỉ mỉ đem áo sơ mi của hai người bọn họ đều giặt sạch."

"Sao ngay cả quần áo của anh cả mà anh cũng giặt?" Nghiêm Viện cười hỏi.

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng nói: "Không nhìn kỹ, anh cho rằng đều là quần áo của Tùng Vĩ."

"Trách không được cậu ấy, quần áo của hai anh em bọn họ dì dùng thùng khác nhau bỏ vào, cậu ấy không quen."

"Mấy việc trong nhà, dì cũng nói với nó đi." Nghiêm lão thái thái nói: "Mỗi người trong nhà có thói quen gì, nó cũng nên biết một chút."

Dì Xuân cười đáp ứng, vội vàng đến phòng bếp bưng cơm. Kỳ Lương Tần liền ngẩng đầu nhìn về phía Nghiêm Bách Tông, nói: "Anh cả, thật sự là ngại ngùng."

"Không có việc gì." Thái độ Nghiêm Bách Tông có chút lạnh lùng, đại khái là hắn đoán được chút tính toán trong lòng cậu.

"Lương Tần, anh hai trở về chưa?"

"Hắn có việc, có khả năng phải tới tối."

Nghiêm Tùng Vĩ chỉ cần cơm chiều không xác định lúc trở về, thì khẳng định là đang dính với Đàm Thanh Thanh, cũng chả cần gọi điện thoại hỏi, cậu liền đoán được. Kỳ Lương Tần không dám nói mình không biết, nếu cậu nói không biết, Nghiêm lão thái thái lại châm chọc khiêu khích.

"Công việc của anh hai tương đối bận, ngược lại là anh cả thanh nhàn hơn không ít."

"Qua mấy ngày nữa anh cũng sẽ bận, công ty có một hạng mục đấu thầu lớn. Thừa dịp mấy ngày nay còn có thời gian, ngày mai con muốn bay đến nước Mỹ một chuyến."

Nghiêm Viện lập tức hỏi: "Gặp chị dâu à?"

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu.

Nghiêm lão thái thái không mặn không nhạt nói: "Không phải mới từ chỗ cô ta trở về sao, tại sao lại bay qua nữa, năm rồi một tháng đi một chuyến đã không ít, lần trước ở bên kia mấy tháng, ta còn tưởng rằng năm nay con cũng không định qua nữa chứ."

"Bên cô ấy có chút việc, gọi điện thoại bảo con đi qua xử lý một chút, cũng chỉ vài ngày liền trở lại."

"Một năm này con không đặt tâm tư cho công ty bao nhiêu, đưa vào hoạt động còn ổn không?"

Nghiêm Bách Tông gật đầu: "Hiện tại công ty ngoại trừ hạng mục lớn có đôi khi cần con đi một chuyến, phần lớn nói trong điện thoại là được, nhiều nhất là mở cuộc họp từ xa, nghiệp vụ trong công ty đám tiểu Hoắc đều rất quen tay."

Nghiêm lão thái thái gật gật đầu: "Con và Thẩm Hoà thế nào?"

Nghiêm Bách Tông nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Như cũ."

Nghiêm Viện bĩu bĩu môi, nhìn Kỳ Lương Tần một cái, Kỳ Lương Tần nói: "Vậy anh cả giúp tôi chào hỏi chị dâu nhé."

Nghiêm Bách Tông "ừm" một tiếng, trước mặt người trong nhà, hắn không dám quá lạnh lùng với Kỳ Lương Tần.

Ăn cơm xong Kỳ Lương Tần vào phòng bếp giúp dì Xuân rửa bát, dì Xuân lại bảo cậu đi ra ngoài, cười nói: "Dì thấy con cũng muốn đoạt công việc của dì rồi."

Cuộc đời Kỳ Lương Tần yêu phòng bếp, yêu nấu cơm, cậu đặc biệt am hiểu nấu canh. Cậu từng mua một quyển thực đơn canh nhiều kiểu, trên cơ bản tất cả các phương pháp nấu canh cậu đều đã thử qua. Có đôi khi cậu còn thật muốn chiếm lấy cái phòng bếp này. Trước kia cậu xem phim Hàn «nhân ngư tiểu thư», nữ chính trong phim không chỉ có tài hoa viết kịch bản giỏi, còn có một tay trù nghệ tốt, dựa vào các loại tay nghề nấu ăn làm canh chinh phục cả nhà, ngay cả mẹ chồng ác cũng có vài phần kính trọng cô ấy. Cậu cảm thấy người như vậy mới là mẫu mực gia đình, lên được phòng khách vào được phòng bếp. Mặc dù cậu là đàn ông, cũng có chí nguyện to lớn này. Cậu muốn nấu cơm cho người mình yêu, mỗi ngày thay đổi đa dạng cậu cũng sẽ không phiền chán.

Có thể tự mình làm cơm cho người mình yêu ăn, cũng là chuyện thực hạnh phúc. Trước đây mỗi lần cậu một mình làm xong canh hoặc đồ ăn, đều sẽ vừa ăn một mình, vừa nghĩ như vậy trong lòng. Canh của cậu rất ngon, đồ ăn cậu làm ăn rất được, chỉ tiếc cậu không có người yêu, thường thường một mình ăn không hết.

Không biết Nghiêm Bách Tông có thể có một ngày ăn canh cậu nấu hay không, cảm nhận được tình yêu tràn đầy của cậu.

Cậu ở phòng bếp bận rộn một trận, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ bên ngoài tản bộ trở về.

Nghiêm Bách Tông tản bộ xong sẽ đi tắm rửa, lúc này cũng đến thời gian cậu lên diễn.

Trộm quần lót.

Cái màn diễn này, lại nói có hơi quá mức nặng khẩu vị, cậu phải thừa dịp Nghiêm Bách Tông tắm rửa, đi trộm quần lót của Nghiêm Bách Tông đến ngửi.

Trộm ngửi quần lót, cái này vừa cũ vừa cẩu huyết rồi lại thực kích thích, thân là truyện đam mỹ không đứng đắn, «Phan Kim Liên phiên bản nam» tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua đoạn này. Kỳ thực đoạn này rất khó viết, viết quá dơ bẩn, hủ nữ liền có chút không tiếp nhận được, sẽ có vẻ nặng khẩu vị. Chỉ là viết quá thanh tân thoát tục, cái loại hương vị này lại không có.

Thật giống như cái quần lót xuất hiện trong đoạn này, không thể là vừa giặt qua hoàn toàn mới, nhưng lại không thể là mùi tanh tưởi rất nặng khẩu vị, mùi vị kia như có như không, dấu vết như ẩn như hiện, mới câu nhân nhất.

Cũng may mắn chỉ là trộm ngửi quần lót mà thôi, nếu lại bảo cậu vừa trộm ngửi vừa bắn máy bay, vậy cậu cũng thật sự phải xấu hổ chết.

Lại nói tiếp đó cũng là nguyên nhân cậu thích «Phan Kim Liên phiên bản nam», tuy rằng bộ truyện này không đứng đắn, nhưng rốt cuộc vẫn là truyện đam mỹ bình thường, chủ yếu vẫn là tình cảm, không đến mức hở một cái liền ấy ấy ấy, tình diễn vừa có cảm giác lại vừa khắc chế.

Cái gì cũng là quá mức không tốt, thịt là như thế, thanh thủy cũng là như vậy, đều không vừa vặn bằng nửa che nửa hở.

Nhưng lúc này đây kỳ thật không tính là khiêu khích, bởi vì dựa theo nội dung truyện mà xem, Kỳ Lương Tần làm ra hành động này hoàn toàn là tình không thể khống chế, nếu là trộm ngửi, thì chính là lén lút, cũng không muốn để Nghiêm Bách Tông nhìn thấy.

Nhưng mà trong tiểu thuyết, Nghiêm Bách Tông vẫn nhìn thấy.

Nghiêm Bách Tông đang tắm phát hiện có người tiến vào, hắn đẩy ra một cái khe, thấy được Kỳ Lương Tần tựa vào góc tường nắm quần lót của hắn hít sâu.

Một đoạn này viết vô cùng có cảm giác, ngôn ngữ tuy rằng mộc mạc, nhưng mà tình tiết này đã đủ bắt người. Việc này đối với Kỳ Lương Tần mà nói rất khó khăn, cậu rất sợ mình hoàn thành không tốt.

Sau khi thích một người, lòng thể diện sẽ trở nên quá nặng, càng để ý ánh mắt đối phương nhìn mình. Kỳ thật cậu không muốn làm cho Nghiêm Bách Tông chán ghét.

Cậu lén ra khỏi phòng bếp, trong phòng khách trống rỗng không có một ai, cậu quay đầu lại nhìn nhìn dì Xuân, thừa dịp dì không chú ý, lén chạy tới căn phòng bên Nghiêm Bách Tông, đi qua hành lang không dài lắm, cậu đi đến cửa toilet, nhẹ nhàng đẩy ra một cái khe.

Trong giỏ quần áo ở toilet, phủ quần áo Nghiêm Bách Tông thay ra, sau thuỷ tinh mờ chính là một thân thể cao lớn mơ hồ, tiếng nước ào ào truyền tới. Kỳ Lương Tần rất nhanh lật lật trong giỏ quần áo, từ bên trong tìm được quần lót của Nghiêm Bách Tông.

Cậu chỉ là nắm trong tay, cũng đã mặt mũi đỏ bừng.

Quần lót kia là thuần vải bông, nắm trong tay tính chất mềm mại, cũng chính là lúc này, cậu gần như sắc bén phát hiện cửa thuỷ tinh mờ phòng tắm bị đẩy ra một chút.

Cậu có chút kích động đem quần lót đặt tới dưới mũi mình, dùng sức hít một hơi, sắc mặt đã đỏ bừng đỏ bừng. Cậu căn bản không có tâm tư đi ngửi đến cùng xem là mùi vị như thế nào, toàn thân cậu đều bị xấu hổ chiếm cứ, đầu sung huyết, gần như không có tri giác, cậu chỉ biết là Nghiêm Bách Tông đang nhìn cậu, nhìn một màn cậu dâm mê như thế. Lúc kích động đến đỉnh điểm, thậm chí cậu cũng không cảm giác được xấu hổ nữa, cậu chết lặng, chết lặng hít khí, tay nắm quần lót thật chặt.

Đại khái chính là như vậy đi, cậu nghĩ như vậy, xoay người liền chạy ra ngoài. Trong hơi nước Nghiêm Bách Tông kéo cửa phòng tắm ra, Kỳ Lương Tần chạy ra ngoài bỗng nhiên ý thức được trong tay mình còn nắm cái quần lót kia, cậu thế mà lại quên thả về.

Nhưng mà cậu không có dũng khí thả về, cậu nắm cái quần lót kia chạy vào trong phòng, khép cửa phòng lại.

Khi cực độ khẩn trương và kích động qua đi, giống như lý trí và liêm sỉ cũng đã hỏng mất, dục vọng của cậu từ trong thân thể phun trào, cậu nắm chặt quần lót trong tay, cậu không có cách nào chống cự sự hấp dẫn của nó.

Một cái quần lót vừa mới từ trên người Nghiêm Bách Tông cởi ra, có lẽ còn lưu lại một ít mùi vị không thể miêu tả.

Nhưng cậu phải làm cái gì đây. Nội dung viết trong tiểu thuyết cậu cũng đã hoàn thành, hiện tại cậu tự do, cậu không phải đi làm những chuyện đáng khinh lại điên cuồng đó nữa. Hiện giờ cậu không phải ai khác, cậu là bản thân cậu, cậu không có bất luận lý do gì để tìm cớ cho dục vọng của mình.

Rục rịch trong lòng hoàn toàn phát ra từ chính cậu, cậu không thể chống chế.

Mắt Kỳ Lương Tần nhắm lại, liền giơ quần lót lên, tay cậu có chút run rẩy, trong lòng nghĩ cậu đang làm cái gì thế, mặt cậu đỏ có thể nhỏ máu, nhưng thân thể này dường như không thuộc về bản thân cậu. Quần lót Nghiêm Bách Tông vô cùng sạch sẽ, hẳn là người mỗi ngày đều tắm rửa, chỉ có mùi tanh cực kỳ nhẹ, cậu thậm chí cũng hoài nghi chút mùi vị này có phải cậu ảo tưởng ra hay không. Nhưng cái này đủ để khiến cậu hưng phấn, cậu cũng có chút phát run, kích động khiến chính cậu cũng cảm thấy hoang đường.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người dùng lực đẩy. Kỳ Lương Tần dựa lưng vào cửa, lúc cửa phòng đẩy ra cậu lảo đảo đi tới phía trước vài bước, cậu kinh hãi quay đầu lại, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông khoác áo choàng tắm, tóc còn nhiễu nước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cậu, giống như muốn đem cậu ăn sống nuốt tươi.

Toàn bộ thân thể Kỳ Lương Tần cứng đờ, cậu mãnh liệt ném quần lót trong tay xuống, Nghiêm Bách Tông đi về phía cậu, cậu vẫn luôn lui về phía sau, nhưng mà cậu lui rồi không thể lui nữa, cuối cùng liền thối lui đến bên giường. Nghiêm Bách Tông một phát bắt được vạt áo cậu, âm thanh lạnh như băng âm trầm: "Tôi nhẫn nhịn cậu, cậu đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước."

Sắc mặt Kỳ Lương Tần đỏ bừng, kinh sợ nhìn Nghiêm Bách Tông: "Tôi… Tôi… Không phải tôi muốn như vậy, tôi không phải… Tôi…"

Trong lòng cậu đầy xấu hổ, lại không thể bằng phẳng mà nói mình bị ép bất đắc dĩ.

Mặt Nghiêm Bách Tông gần trong gang tấc, mãnh liệt đẩy cậu ngã xuống giường, sau đó sửa sang áo choàng tắm của mình một chút, thân hình cao lớn hình thành cái bóng cao như núi áp bách cậu: "Còn để tôi phát hiện cậu làm loại chuyện này, tôi lập tức đuổi cậu ra khỏi cái nhà này, cậu đừng tưởng rằng cậu là người của Tùng Vĩ, tôi sẽ không có bản lĩnh này."

Kỳ Lương Tần lại mãnh liệt một phát bắt được tay Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông gần như như là bị bỏng muốn rút về, Kỳ Lương Tần lại nắm gắt gao, ý thức Kỳ Lương Tần xuất hiện hỗn loạn, là lúc này sao, Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết là ở thời gian này điên cuồng thổ lộ sao? Cậu không nhớ rõ, trong lòng cậu nóng bỏng, sắc mặt đỏ bừng, nói: "Nghiêm Bách Tông, em thích anh, em rất thích anh."

Biểu hiện của cậu thực kích động, sắc mặt đỏ bừng, nói lời ý loạn tình mê, nhưng mà giọng điệu của cậu quẫn bách, lãnh tĩnh, giống như cũng không phải là phát ra từ chân tâm. Ngay sau đó trong cổ họng cậu phát ra một tiếng "hưm", toàn bộ thân thể liền nhào lên, ôm thắt lưng Nghiêm Bách Tông, mặt cũng chôn ở trong ngực hắn.

Nghiêm Bách Tông lại thất kinh, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ, hắn vươn tay kéo Kỳ Lương Tần, nhưng mà Kỳ Lương Tần ôm thật chặt, hắn không thể tránh thoát. Hắn dùng lực nắm cổ Kỳ Lương Tần, lúc này Kỳ Lương Tần mới buông tay, Nghiêm Bách Tông lập tức chạy thoát như bay.

Những ngày kế tiếp, tiết mục quyến rũ gần như chiêng trống rùm beng, dù sao đã bị Nghiêm Bách Tông phát hiện tâm tư mình, giả bộ thuần khiết cũng không có ý tứ. Trong tiểu thuyết tình ý của Kỳ Lương Tần đã đến nông nỗi không thể khống chế, Nghiêm Bách Tông càng kháng cự y, y ngược lại càng hưng phấn, y giống như một con rắn độc phun lưỡi, muốn cắn một ngụm nọc độc, chinh phục con liệt mã này.

Kỳ Lương Tần đỏ mặt, một bên xấu hổ một bên vào lúc ăn cơm lén cọ chân Nghiêm Bách Tông, có đôi khi thậm chí cọ lên trên, lại còn có thể trên mặt bàn nói chuyện với Nghiêm Tùng Vĩ. Mu bàn tay Nghiêm Bách Tông nắm cái bát mơ hồ lộ ra gân xanh, hắn lại không thể phát tác. Kỳ Lương Tần giống như chậm rãi tìm được phương pháp, cậu biết càng là ở trước công chúng, Nghiêm Bách Tông thân sĩ càng không có biện pháp với cậu, vì thế cậu liền tránh lén lút gặp mặt với hắn, lại vào lúc người nhà đều ở đó, trong sáng trong tối cọ hắn, sờ hắn, ăn cơm cố ý không dấu vết mà ngồi vào đối diện hoặc là bên cạnh hắn, lúc chơi bóng rổ, nếu Kỳ Lương Tần tham dự liền sẽ cố ý đụng hắn, cùng hắn phát sinh tiếp xúc trên thân thể, sau đó Nghiêm Bách Tông liền giảm bớt số lần chơi bóng rổ, nhưng hắn vẫn không thoát được ánh mắt lửa nóng của Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần cảm thấy Nghiêm Bách Tông bị cưỡng ép khiêu khích cũng có chút đáng thương. Ánh mắt lửa nóng của Kỳ Lương Tần có đôi khi trần trụi mà cưỡng ép nhìn Nghiêm Bách Tông, cậu hưởng thụ cái loại tư vị cưỡng ép này. Ngẫu nhiên âm thầm gặp gỡ, Kỳ Lương Tần cũng không cho Nghiêm Bách Tông bất luận cơ hội cự tuyệt nào, chỉ nói em yêu anh, em yêu anh nhất, em không có anh không thể sống.

Ở trong mắt Nghiêm Bách Tông, cậu là người mâu thuẫn như vậy, hành vi của cậu phóng đãng mà không biết xấu hổ, tràn ngập tính xâm lược, ánh mắt của cậu lại quẫn bách như vậy, ngẫu nhiên toát ra vẻ xấu hổ khiến người ta nhìn không rõ người này.

Tình tiết liên tiếp hơn hai mươi chương vượt qua trong dày vò và sung sướng, mùa hè ập đến, nội dung cũng đến kết thúc. Kỳ Lương Tần gặp cửa ải khó khăn không qua được.

Trong «Phan Kim Liên phiên bản nam», Kỳ Lương Tần yêu mà không được, chính thức đi lên con đường Phan Kim Liên, vào một đêm hè y đi đến một quán bar gay, trong WC hỗn loạn của quán bar, bắt đầu cuộc sống sa đọa của mình.

Ở trước chương tám mươi, Kỳ Lương Tần cũng đã nếm được mùi vị nam nhân, tiểu thuyết nói y "ở dưới thân nam nhân cổ họng tẩm nước rên rỉ, mật đào đầy nước". Kỳ Lương Tần khai trai giống như lập tức mê luyến độ ấm và lực lượng trên thân thể nam nhân, từ đó về sau một phát không thể vãn hồi, bắt đầu cuộc sống Phan Kim Liên phiên bản nam của y. Dựa theo Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh nói, đây là y bắt đầu "từ thanh thuần đến già đời".

Trong «Phan Kim Liên phiên bản nam», Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông cũng không có tu thành chính quả, nhưng mà làm một bộ tiểu thuyết không đứng đắn, thịt tất nhiên là không thể thiếu, tên của nó đã định trước người thích nó sẽ không thích thanh thủy văn. Chính là ở quán bar điên cuồng một đêm, khiến Kỳ Lương Tần mở ra cánh cửa cuộc sống mới, y nếm được vui sướng của tình dục, bởi vậy càng khó khống chế tình cảm của mình, y thật hy vọng người ôm mình chính là Nghiêm Bách Tông, khát vọng này khiến thân thể y đau đớn, cũng làm cho y càng trống rỗng.

Thật giống như bạn độc thân vài chục năm, cũng chỉ là như vậy, nhưng mà một khi trong lòng có người, cô độc liền rốt cuộc không thể chịu đựng được. Thật giống như một người bần cùng đột nhiên sống cuộc sống ngợp trong vàng son, lần thứ hai nghèo khó thất vọng, liền không qua nổi cuộc sống quá khứ nữa. Cho nên một đêm ở quán bar, là một cái khe.

Kỳ Lương Tần vì thế nôn nóng không thôi, thượng hỏa, cổ họng đau ăn không vô đồ vật. Cậu nghĩ, đến tột cùng cậu rối rắm cái gì chứ. Xã hội này đừng nói đàn ông, dù là phụ nữ cũng không còn coi trọng một tầng trinh tiết như vậy nữa, đời trước cậu thủ thân như ngọc, chính là một đống tuổi vẫn là lão xử nam, lại có cái gì đáng để cao hứng đâu. Một người đàn ông không có người yêu, mặc kệ lên giường bao nhiêu lần, chỉ cần là hợp pháp, liền không nên bị bất luận khiển trách gì. Không phải cậu đã thề nếu lại trẻ tuổi thêm một lần, liền hưởng thụ cho tốt một phen sao?

Cậu không nên yêu Nghiêm Bách Tông, trong lòng cậu có người, liền không cách nào cúi đầu trước dục vọng nữa.

Chỉ là Nghiêm Bách Tông cũng không thương cậu, Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết, cũng từng ôm một tia hy vọng cuối cùng, trước khi đến quán bar gặp mặt Nghiêm Bách Tông, uy hiếp hắn: "Anh không đáp ứng tôi, tôi liền ra bên ngoài tùy tiện tìm đàn ông."

Nghiêm Bách Tông mím chặt môi, sắc mặt lộ vẻ thương tiếc và xem thường: "Cậu đi đi, không ai quản."

Kỳ Lương Tần điên cuồng thân thiết với người đàn ông khác, còn chụp ảnh chia sẻ cho Nghiêm Bách Tông, lấy việc này trả thù hắn. Y điên cuồng trong sa đọa, rơi nước mắt, cảm nhận được vui sướng và đau khổ, ảo tưởng người đàn ông thân thiết với mình là Nghiêm Bách Tông.

"Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông, anh không biết em yêu anh nhiều thế nào sao, anh không có tim sao?" Y nói.

Nghiêm Bách Tông có tim, nhưng mà tim của Nghiêm Bách Tông không phải của y.

Cả ngày Kỳ Lương Tần đều không ăn cơm.

Kỳ Lương Tần đến quán bar, là ngày đầu tiên của tuần lễ vàng một tháng năm. Ngày hôm đó cả ngày Kỳ Lương Tần đều không ăn bất luận thứ gì, cậu vẫn luôn ở trong phòng dạo bước, trong lòng mơ hồ có chút hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu, không chỉ là lần đầu tiên của Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết, cũng là thể nghiệm mới trong cuộc đời cậu. Cậu chỉ có khẩn trương, khẩn trương hơn xa thương cảm hoặc cảm xúc khác, cậu đứng ngồi không yên, nắm nắm tay đi qua lại.

Kỳ thật không có gì, cậu đã xây dựng tâm lý thật lâu. Cậu không có đạo nghĩa và trách nhiệm phải vì bất cứ ai mà thủ thân như ngọc, cậu là tự do, ngay cả người yêu Nghiêm Tùng Vĩ trên danh nghĩa của cậu cũng cổ vũ cậu kết giao thêm bạn bè. Cậu là người đàn ông trong độ tuổi khoẻ mạnh, cậu không có khả năng làm lão xử nam cả đời vì Nghiêm Bách Tông.

Cậu không cần sống cuộc sống như vậy. Nếu cậu đã định trước cô độc một đời, không có được người yêu, cậu tình nguyện làm một Phan Kim Liên, cũng không cần cả đời chua xót dày vò. Đây là nguyện vọng của cậu, hiện giờ cậu có thể thực hiện.

Quyết định chủ ý, Kỳ Lương Tần liền ra khỏi phòng, thừa dịp không ai chú ý, tìm được Nghiêm Bách Tông.

Tự nhiên vẫn là cái loại tiết mục si tình lại ngoan độc này, cậu uy hiếp Nghiêm Bách Tông mình muốn đi ra ngoài làm loạn. Người nhà ngay ở phòng khách, Nghiêm Bách Tông trong hành lang không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ hung tợn nói: "Cậu đi đi, không ai quản!"

Kỳ Lương Tần dựa tường, nói: "Được, anh chờ đó!"

Nghiêm Bách Tông lập tức đi ra ngoài, đoạn diễn viết trong tiểu thuyết cũng đã hoàn tất, kế tiếp cậu liền phải ra ngoài. Bỗng nhiên trong lòng Kỳ Lương Tần run lên, đè nặng âm thanh kêu lên: "Nghiêm Bách Tông!"

Nghiêm Bách Tông quay đầu lại, nhìn cậu, Kỳ Lương Tần kinh ngạc, trong lòng đau xót khó hiểu, nói: "Anh… nếu anh không để tôi đi, tôi liền không đi."

Cậu nói xong, trợn tròn mắt nhìn Nghiêm Bách Tông.

Hết chương 32

33. Chương 33

Vì sao cậu phải nói như vậy?

Nói như vậy, trong tiểu thuyết tuy rằng không có, nhưng không phải cậu không thể nói.

Tiểu thuyết viết đều là chuyện chủ yếu trong một ngày, rất nhiều đoạn trống cậu có thể dựa theo ý tưởng của mình đến bổ sung. Ở chỗ tiểu thuyết không có viết đến, cậu nói cái gì cũng có thể, chỉ cần không ảnh hưởng nội dung kế tiếp.

Nhưng mà nếu Nghiêm Bách Tông nói đừng đi, chẳng lẽ cậu liền không đi?

Cậu hỏi một câu này có lẽ là không có ý nghĩa, có lẽ bất quá chỉ là sắp chết giãy dụa. Nghiêm Bách Tông nhìn cậu, gương mặt ở trong hành lang mờ tối không thấy rõ ràng, hắn dừng một chút, không để ý tới cậu, liền đi ra ngoài.

Kỳ Lương Tần thở một hơi, dường như là chua xót, cũng dường như là thở phào. Cậu dựa vào tường, hít sâu vài cái, ngửa đầu, ngẩn người một hồi lâu, mới đi ra ngoài.

"Lương Tần buổi tối hôm nay còn muốn ra ngoài sao?"

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, "dạ" một tiếng, cổ họng có chút mất tiếng.

"Bên ngoài trời giống như muốn mưa, rất oi bức, ra ngoài nhớ rõ mang theo ô." Dì Xuân nói.

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, dì Xuân cầm một cái ô màu tím cho cậu, Nghiêm lão thái thái hỏi: "Không có ô của mình sao?"

Kỳ Lương Tần quẫn bách lắc đầu, Nghiêm lão thái thái nói: "Một người đàn ông, che cái ô như vậy khó coi bao nhiêu, cậu dùng ô của anh cả cậu đi, buổi tối hôm nay nó không ra khỏi cửa."

Nghiêm Viện chỉ chỉ cửa nhà: "Cái màu đen kìa."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Cám ơn anh cả."

Nghiêm lão thái thái liền cười, nói: "Cậu đây là làm chi đâu."

Kỳ Lương Tần cười cười, nói: "Mẹ, con đi đây."

"Đừng trở về quá muộn, cậu cũng giống Tùng Vĩ, trước mười giờ nhất định phải về nhà."

Kỳ Lương Tần gật đầu, nghe Nghiêm Viện nói: "Mẹ, con cảm thấy mẹ quản cổng vầy không tốt, hiện tại người trẻ tuổi đâu còn bị quản như vậy, mười giờ, mười giờ cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu."

Kỳ Lương Tần vừa đi tới cửa nhà, vừa quay đầu lại nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông ngồi ở trên sô pha, dường như đang chơi di động. Cậu nhếch môi, xoay người cầm lấy ô của Nghiêm Bách Tông.

Chỉ là một cái ô, bởi vì là của Nghiêm Bách Tông, cũng khiến cậu cảm thấy không giống những cái ô khác.

Gió bên ngoài đều là oi bức, khiến người ta thở không nổi. Cậu đi tới trên đường, nghĩ thầm rằng nếu cậu đi bộ đến quán bar, như vậy cậu có thể có một đoạn thời gian rất dài để Nghiêm Bách Tông đổi ý, gọi điện thoại nói cho cậu biết, bảo cậu đừng đi.

Ban đêm thành Nam thật đẹp, cỏ cây xanh um, ánh đèn mê ly. Lúc gió nổi lên, lá cây vang ào ào, dòng xe cộ trên con đường yên lặng này rất ít, người đi đường cũng không nhiều lắm.

Kỳ thật cậu không nên có quá nhiều ảo tưởng. Tựa như trước kia cậu đi dạo phố, đụng tới rất nhiều anh đẹp trai, liền tâm viên ý mã mà nghĩ, nếu anh đẹp trai này là của cậu thì tốt biết bao nhiêu. Nhưng chính cậu cũng biết những ảo tưởng này là không thực tế, không có tác dụng gì, chỉ biết khiến cậu mất mát.

Thật giống như cậu biết rõ trong tám mươi chương này sẽ phát sinh chuyện gì, Nghiêm Bách Tông là vô tình như thế nào, cậu có nghĩ đẹp hơn nữa cũng đều không hữu dụng.

Chỉ biết khiến cậu thất vọng.

Mấy việc đó kỳ thật đều không có gì, cậu không phải thiếu nữ, trước kia lúc xem truyện, một đống con gái nói rất ngược chịu không nổi, cậu cũng không thấy việc này có cái gì ngược. Đây là cuộc sống mà. Đời người vốn chính là cái dạng này, tình yêu vốn chính là cái dạng này. Vốn là không phải người người đều có thể thuận buồm xuôi gió, ngọt sủng khôn cùng.

Đi đến một cái ngã tư đường, lúc chờ đèn xanh, di động bỗng nhiên vang lên. Cậu lập tức móc ra, thậm chí không kịp nhìn màn hình, liền nhận đặt ở bên tai: "A lô?"

"Lương Tần, cậu làm gì vậy?"

Trong lòng cậu buồn bã, không phải Nghiêm Bách Tông, mà là Nghiêm Tùng Vĩ. Giọng điệu của cậu gần như là không cách nào che giấu thất vọng, đèn xanh phía trước sáng lên, cậu vừa băng qua đường, vừa nói: "Tôi đi chơi."

"Với ai?"

"Anh hỏi cái này làm chi, không phải anh nói, bảo tôi chơi với bạn nhiều chút sao?"

"Mới nãy anh cả gọi điện thoại cho tôi, nói…"

Nghiêm Tùng Vĩ muốn nói lại thôi, Kỳ Lương Tần dừng bước lại, đứng dưới tàng cây: "Anh ta nói cái gì, nói tôi à?"

"Hắn nói cậu đi ra ngoài gặp người. Tuy rằng hắn chưa nói thực rõ ràng, có điều tôi hiểu ý tứ của hắn… không phải cậu không có đối tượng sao?"

"Tôi đi ra hẹn pháo, " giọng điệu Kỳ Lương Tần mang theo một chút oán niệm: "Anh ta quản cũng thật rộng. Tôi không nói cho anh ta biết tôi đi hẹn người."

"Nhất định là cậu lộ ra dấu vết gì, anh trai tôi mới có thể hoài nghi cậu. Tôi nói cậu cũng chú ý một chút, tuy rằng tôi không phản đối cậu đi ra ngoài gặp người, nhưng cậu cũng không thể khiến cho tôi như là đeo nón xanh, không thì tôi làm thế nào đối mặt ông anh tôi. Như vầy, tôi sẽ gọi điện thoại cho hắn, cứ nói chuyện này tôi đã hỏi cậu, cậu cũng nói, là đi gặp bạn chung của chúng ta Chu Đồng, thống nhất tốt khẩu cung, trở về đừng nói lỡ miệng."

Mũi chân Kỳ Lương Tần đá viên đá: "Biết."

"Cái đó, còn có…" Nghiêm Tùng Vĩ khụ một tiếng: "Bảo vệ tốt mình, nhớ làm biện pháp an toàn, đừng để người khác vừa dỗ cậu, thì cái gì cậu cũng quên, ở bên ngoài phải có chút tâm nhãn. Tình yêu đáng quý, cái giá của sinh mệnh lại rất cao."

Kỳ Lương Tần nhẹ giọng bật cười, gật đầu nói: "Biết, cảm ơn anh."

"Cảm ơn cái gì, " Nghiêm Tùng Vĩ ở đầu kia điện thoại thất thanh cười ra: "Chúc cậu chơi vui vẻ, tôi cũng đến cửa quán bar rồi, cúp đây."

Sau khi cúp điện thoại, Kỳ Lương Tần đột nhiên nhìn thấy lượng pin của di động sắp hết, cậu thế mà quên sạc. Vậy đợi lát nữa Nghiêm Bách Tông gọi điện thoại lại đây, nếu di động cậu hết pin tự động tắt thì phải làm thế nào. Nghĩ đến đây cậu nhanh chóng tắt hết các ứng dụng chạy nền, hy vọng có thể đỡ chút pin.

Cách quán bar gay còn có rất xa, quán bar gay thực lớn, để không quá khiến người ta chú ý, mở ở vùng

ngoại thành tương đối hẻo lánh, phải qua cầu. Cậu lên cầu, ghé vào lan can nhìn một hồi, gió trên mặt sông đặc biệt lớn, thổi tóc cậu loạn tùng phèo. Có thể là gió trên mặt sông quá lớn, lại mang theo hơi nước, khiến cả người cậu đều lạnh lẽo, thậm chí hơi muốn rút lui có trật tự.

Cậu nhanh chóng một đường chạy chậm, chạy qua cái cầu kia, sau khi xuống cầu cậu lại mơ hồ.

Cậu mù đường.

Cậu cần hướng dẫn.

Cậu lấy điện thoại di động ra, nhìn nhìn lượng pin, còn có mười tám phần trăm. Cậu nhanh chóng mở bản đồ ra, chọn phương thức hướng dẫn, trong di động một giọng nam ôn nhu hùng hậu nói: "Phía trước một trăm mét, quẹo trái."

Vì thế cậu liền đi thẳng, kết quả đi không được mấy mét, giọng nói trong di động còn nói: "Phía trước một trăm năm mươi mét quẹo trái."

Cậu sửng sốt một chút.

Sao cậu đi vài bước, ngược lại khoảng cách càng ngày càng xa, chẳng lẽ là định vị không chính xác ư?

Cậu vừa nghĩ vừa đi về phía trước, nhìn nhìn phía trước, cũng không có nhìn thấy bất luận ngã rẽ nào, đại khái lại đi thêm mấy mét, di động gợi ý nói: "Phía trước bảy trăm mười mét, quẹo phải."

Cậu liền mê man, trong lòng thậm chí có chút tức giận, bản đồ này hướng dẫn rốt cuộc có đúng hay không! Vì sao gợi ý đều không giống. Cậu khóa màn hình điện thoại, cất vào trong túi quần, trực tiếp đi về phía trước, cũng không biết đi bao lâu, giọng nói trong di động ở túi bỗng nhiên gợi ý nói: "Xin quẹo trái, xin quẹo trái."

Kỳ Lương Tần quả thực muốn nổi trận lôi đình, bên trái chính là đường cái, chẳng lẽ muốn cậu băng qua đường sao! Cậu giận lấy điện thoại ra, tắt hướng dẫn giọng nói, tự mình nhìn nhìn bản đồ, sau đó dùng kim chỉ nam so sánh phương hướng, cậu tính toán không dựa vào hướng dẫn, tự đi.

Gió bắt đầu lớn, hạt mưa tí tách tí tách rơi xuống, cậu nhanh chóng mở ô ra, đi dọc theo ven đường. Xe trên đường càng ngày càng ít, đây là một con đường thực yên tĩnh, sau đó đèn đường cũng càng ngày càng xa mới có một cái, cậu cảm thấy có thể là mình đi lầm đường.

Cậu đành phải móc điện thoại di động ra lại, đi theo bản đồ, vòng vòng quẹo quẹo, đi đến chân đều đau, rốt cuộc nhìn thấy quán bar kia.

Cậu che ô, đứng ở ngã tư đường đối diện, nhìn thấy một cánh cửa thực không thu hút, lóe ánh sáng màu

sắc rực rỡ. Ra ra vào vào chỉ có số rất ít phụ nữ, còn lại tất cả đều là đàn ông ăn mặc thời thượng, già trẻ lớn bé đều có, bên ngoài đỗ đầy xe.

Đây là quán bar gay.

Lần đầu tiên trong đời cậu nhìn thấy quán bar gay, thế mà lại khiến cậu sợ hãi.

Giống như là sợ hãi bị người ta vạch trần, cậu khuyết thiếu dũng khí đối mặt với việc mình là gay, cậu đã quen xen lẫn trong đám người, làm một thẳng nam bình thường. Cậu nhìn xe trên đường, hoang mang rối loạn băng qua đường, đứng ở cách đó không xa nhìn cửa quán bar.

Đang lúc do dự, bên cạnh đột nhiên có người gọi cậu một tiếng, cậu sợ tới mức nhanh chóng quay đầu nhìn, liền nhìn thấy phía trước bên phải có một người đàn ông mới vừa xuống xe, che ô đi về phía cậu.

Là Vương Trạch.

Kỳ Lương Tần lập tức xấu hổ không chịu được, ngơ ngác đứng ở nơi đó, Vương Trạch cũng đã đi tới, cười nói: "Thật đúng là cậu."

"Tôi… Tôi đến tìm Tùng Vĩ." Dưới tình thế cấp bách Kỳ Lương Tần bật thốt lên lời nói dối: "Anh nhìn thấy hắn không?"

"Tôi vừa tới, không rõ ràng lắm, cậu tới tìm hắn à, bình thường tôi không gặp hắn ở trong này."

"Anh thường đến sao?" Lời này hỏi ra, Kỳ Lương Tần liền hối hận. Nhưng mà Vương Trạch không để ý, cười cười nói: "Đây là quán bar tôi và bạn cùng mở."

"A." Hóa ra là như vậy.

"Muốn đi vào không, tôi giúp cậu hỏi một chút."

"Không, không cần, " Kỳ Lương Tần lui về phía sau một bước, lấy điện thoại di động ra: "Tôi gọi điện thoại cho hắn là được, anh đi vào trước đi, tôi không đi vào…"

Vương Trạch cười cười, nói: "Vậy được rồi, có gì cần cứ việc ra phía sau tìm tôi."

Kỳ Lương Tần nhìn Vương Trạch đi vào, sợ tới mức che ô bỏ chạy, vẫn luôn chạy đến lúc cửa quán bar cũng sắp nhìn không thấy, cậu mới thở hồng hộc dừng lại. Mắt cá chân đã ướt một mảnh, trong giày dường như cũng ướt. Trong tiểu thuyết chưa nói cậu lại ở chỗ này đụng tới Vương Trạch, trong tiểu thuyết trực tiếp viết cậu đi vào liền thông đồng một mãnh nam, văn chương kỹ càng tỉ mỉ đều đặt trên việc thông đồng.

Cậu đứng trong bóng đêm, đã không còn dũng khí đi vào.

Mặc dù cậu đi vào, cậu thực sự có dũng khí thông đồng một người xa lạ sao? Cùng một người xa lạ ở trong toilet làm?

Suy nghĩ một chút cậu đã cảm thấy không cách nào tiếp thu, cảm thấy thảm thương lại hoang đường. Phương thức giữa đồng tính không phải cậu không biết, tuy rằng cậu khát vọng nam nhân, lại có bản năng sợ hãi với phương thức này, nếu không phải người cậu yêu, cậu làm thế nào có thể chịu đựng đau đớn như vậy, thừa nhận tiến công như vậy?

Cậu căn bản không thể bất chấp giá nào giống như Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết được. Cậu che ô yên lặng đi về phía trước, nghĩ thầm rằng cậu đang làm cái gì vậy.

Cậu bị xấu hổ đột nhiên mà tới đánh trúng, cậu cảm thấy mình đang làm một chuyện buồn cười lại đáng thương cỡ nào. Tuy rằng cậu xuyên thành người khác, nhưng hiện giờ cậu cũng là một người chân thật mà, việc này vi phạm điểm mấu chốt của cậu, cậu làm sao có thể làm được.

Cậu không thể làm tình với người mình không yêu. Tình dục thần thánh và tốt đẹp không phải là do tình yêu sao. Tình dục không có cảm tình, có gì khác với động vật. Có lẽ người khác có thể tiếp thu, nhưng cậu không tiếp thu được.

Dù cuối cùng cậu không ở bên Nghiêm Bách Tông, là cùng một người khác, cậu cũng phải gánh trách nhiệm với người tương lai.

Cậu che ô chạy, chạy như bay, ô che ngăn không được mưa bụi, có chút ít rơi lên trên người cậu, cậu cần ra sức chạy trốn mới có thể tiêu diệt bi ai thật lớn đột nhiên mà tới. Đều là không đúng, những điều này là không đúng, cậu yên lặng nghĩ, vẫn luôn chạy về phía trước, giống như chạy trốn có thể khiến cậu rời khỏi dục vọng dơ bẩn, để cậu trở về chính mình.

Người giữ mình trong sạch, thậm chí phong bế mình không có sai, người hoa tâm phong lưu, đối tượng thay đổi một người lại một người cũng không có sai, mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cuộc sống của mình, mỗi người đều có quan niệm tình dục của mình. Nhưng cậu không phải là loại người sau, cậu chính là lão nam nhân già mồm cãi láo buồn cười thà rằng chịu đựng cô độc, cũng không chịu dễ dàng bước ra một bước kia.

Cậu không phải Phan Kim Liên, cậu là Kỳ Lương, mặc dù cậu thay đổi một thế giới khác, cũng không thay đổi chính mình.

Cậu tận lực đi theo nơi có ánh sáng, càng chạy ánh sáng lại càng ít, cuối cùng cậu phát hiện mình đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Tên mù đường nổi danh là cậu, lại lạc đường. Cậu nhanh chóng lấy điện thoại ra nhìn, lại phát hiện di động đã hết pin.

Xong rồi, cậu không biết phải chạy đi đâu. Trên đường ngẫu nhiên có một người đi đường đi ngang qua,

che ô vẻ mặt vội vàng, cậu muốn hỏi đường một chút, lại không dám há mồm, vì thế chầm chậm chầm chậm vòng vài vòng.

Cậu phát hiện nếu cậu không hỏi đường, chỉ sợ buổi tối hôm nay cậu đều phải qua đêm ở đây. Nghĩ đến đây, cậu lấy hết dũng khí, chạy về phía một cô gái từ phía trước mặt đi tới: "Chào bạn, quấy rầy, xin hỏi…"

Nhưng mà cô gái né tránh cậu một chút, trực tiếp rời khỏi. Cậu vừa xấu hổ vừa thẹn thùng mà ý thức được có thể là cô gái có lòng phòng bị, cậu nên hỏi đàn ông hoặc là người già. Vì thế cậu đứng ở ven đường, chờ người qua đường kế tiếp lại đây.

Đợi đại khái mười phút, rốt cuộc có một cụ già đến, khoác áo mưa đi tới. Cậu lập tức chạy tới hỏi đường, cụ già kia nói: "Cậu muốn đi nơi nào hả, rất xa đó, mưa lớn như thế, xe phỏng chừng cũng không dễ kêu. Cậu đi đến ngã tư kia nhìn xem."

"Cám ơn."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng đến ngã tư ông cụ nói, nửa giờ, ngăn cản hai chiếc xe, nhưng đều là đủ khách, vừa hỏi nơi cậu muốn đi, đều lắc đầu, lái đi.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, thôi. Không quay về thì không quay về đi. Dù sao cậu cũng nói mình đi hẹn pháo rồi, lúc này trở về, giải thích như thế nào đây, cậu phải ở bên ngoài qua một đêm mới tốt chứ, trong tiểu thuyết cũng là hừng đông mới trở về.

Cậu liền đi bộ một hồi, nhìn thấy một tiệm Wallace, liền đi vào, chọn một phần hamburger, tính toán ở nơi đó ngồi nửa buổi. Nhưng mà cậu bất quá chỉ ngồi nửa giờ, cảm thấy trên người thật lạnh. Cậu tưởng khí lạnh trong tiệm quá nhiều, sau đó càng ngày càng cảm thấy không thích hợp, cậu cảm thấy mình dường như có chút không thoải mái, cái loại cảm giác không thoải mái này càng ngày càng mãnh liệt, cậu gần như lập tức ý thức được cái gì.

Cậu lệch khỏi quỹ đạo nội dung truyện.

Có cảm ứng với cái loại đau khổ tê tâm liệt phế này, cậu lập tức đứng lên, mang theo ô che liền đi ra ngoài, vừa mở cửa, mưa bụi liền đập vào mặt mà đến, cậu nhất thời cứng đờ, cậu phải đi đâu, phải làm cái gì.

Cậu đột nhiên bị một loại sợ hãi xâm nhập, cậu quay đầu lại nhìn người bán hàng trong tiệm, cô gái trước quầy giật mình nhìn cậu: "Tiên sinh, có gì cần phục vụ sao?"

"Tôi… di động tôi hết pin, tôi có thể mượn di động của cô gọi điện thoại cho người trong nhà không?"

Cô gái kia ngơ ngác nhìn cậu, nhìn thấy sắc mặt cậu tái nhợt và bàn tay nắm chặt cửa, gật gật đầu: "Anh chờ một chút, tôi đi lấy."

Nhưng mà khi cô cầm di động đi ra, Kỳ Lương Tần đã run rẩy ngồi xổm trên mặt đất. Cửa thủy tinh bị cậu chấn nửa mở, mưa làm ướt áo khoác cậu, cô gái kia nhanh chóng chạy tới hỏi: "Tiên sinh, anh làm sao vậy?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu, nói: "Tôi… Tôi không sao."

"Muốn tôi giúp anh gọi 120 không?"

"Không cần…"

"Vậy di động đưa anh…"

Kỳ Lương Tần muốn gọi điện thoại cho Nghiêm Tùng Vĩ, lại phát hiện mình không nhớ được số điện thoại Nghiêm Tùng Vĩ, kỳ thật đâu chỉ là số điện thoại Nghiêm Tùng Vĩ, ngay cả số của mình cậu cũng không thể nhớ kỹ, cậu cũng có sự ngu đốt trên mặt nhớ số. Cậu móc điện thoại di động của mình ra, muốn cầm cho cô gái kia giúp đỡ sạc pin, nhưng mà cậu cảm thấy đầu mình đau muốn nứt ra, dường như linh hồn muốn chia lìa thân thể.

Cậu sắp chết sao? Sẽ đến một thế giới khác, hay là triệt triệt để để chết đi? Cậu vi phạm nội dung truyện, có phải như vậy thì nhân vật này sẽ sụp đổ, cậu cũng không còn tồn tại hay không?

Vậy chẳng phải là cậu sẽ không còn được gặp lại Nghiêm Bách Tông ư.

Cũng có khả năng là không nghiêm trọng như vậy, chủ tuyến của «Phan Kim Liên phiên bản nam» là Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông, một đêm quán bar này tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không đến mức quấy rầy tình tiết chương cuối cùng, có lẽ không đến mức sụp đổ.

Nhưng cũng chỉ là có lẽ, rốt cuộc sẽ như thế nào, cậu không biết. Đời người không biết trước, có lẽ mỗi một khắc đều là khắc cuối cùng.

Cậu lập tức gọi một cú điện thoại qua, số điện thoại cậu cũng bất quá chỉ nhìn mấy lần, cũng là số duy nhất mà cậu nhớ kỹ ở thế giới này.

Cậu thế mà số của mình cũng không nhớ được, lại nhớ được Nghiêm Bách Tông. Với người mình yêu, cậu chính là để bụng như vậy. Cái này khiến cậu vô cùng khó chịu, trong mắt cậu ánh nước lòe lòe, nghe được di động vang tút tút.

"A lô."

"A lô, Nghiêm Bách Tông." Cậu chịu đựng thống khổ, nói: "Nghiêm Bách Tông, tôi không hẹn người. Anh tới cứu tôi đi, anh tới cứu tôi đi, có khả năng tôi sắp chết rồi… Có phải anh cảm thấy thực hoang đường

không, tôi…”

Điện thoại lại truyền đến tiếng báo bận, Nghiêm Bách Tông cúp điện thoại.

Kỳ Lương Tần kinh ngạc nhìn nhìn di động, cô gái kia có chút hồ nghi nhìn cậu, vươn tay muốn cầm di động lại.

Đúng vậy, cậu thật khờ, Nghiêm Bách Tông tránh né cậu cũng không kịp, làm sao có thể sẽ đến cứu cậu. Sự tồn tại dơ bẩn như cậu, bất quá chỉ là một Phan Kim Liên mà Nghiêm Bách Tông phỉ nhổ.

Cậu trả điện thoại di động cho cô gái kia, muốn đứng lên, lại là một trận mê muội, cái loại thống khổ này càng thêm kịch liệt, đau đến mức khiến lòng cậu sinh ra sợ hãi. Cậu không biết mình sẽ như thế nào, đúng là không biết sẽ khiến người ta sợ hãi, nhưng cậu không muốn chết, không muốn rời khỏi thế giới này. Dù lấy thân phận Phan Kim Liên sống ở bên cạnh Nghiêm Bách Tông, cậu cũng nguyện ý. Không phải chỉ là làm loạn thôi sao, cậu là đàn ông, cậu còn sợ gì cái này.

Vì thế cậu đẩy cửa ra đi ra ngoài, mưa rơi xuống trên người cậu, thế mà cậu còn nhớ rõ phải bung ô, thất tha thất thểu chạy đến phương hướng quán bar.

Cậu phải nhảy xuống vực sâu tội ác, hóa ra đây chính là kiếp nạn định mệnh của cậu. Chất lỏng của đàn ông dính đầy thân thể cậu, đây chính là vận mệnh đã định trước của cậu.

“Tiên sinh, tiên sinh, anh chờ một chút!”

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu của cô gái kia, Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng người mơ hồ đang lắc lư: “Người trong nhà anh điện thoại!”

Kỳ Lương Tần nhanh chóng chạy về, sau khi vào cửa ô che không kịp thu, cậu liền đơn giản ném ra bên ngoài. Hai tay tràn đầy mưa tiếp nhận di động, cậu vội vàng hô: “Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông.”

Giọng Nghiêm Bách Tông dường như ảo não lại lạnh lùng: “Ở đâu?”

Nghiêm Bách Tông rốt cuộc vẫn là để ý tới cậu, đây vốn không phải ân điển lớn bao nhiêu, nhưng mà nghe được giọng Nghiêm Bách Tông, cậu vẫn lập tức rưng rưng nước mắt, nói: “Tôi… tôi ở, tôi ở Wallace.”

“Số 18 đường Chử Hà, Minh Sơn.” Cô gái kia nhắc.

“Số… số 18 đường Chử Hà.” Cậu lắp bắp lại lấy lòng mà lặp lại.

Trò chuyện gián đoạn như vậy, Nghiêm Bách Tông cúp điện thoại.

“Người nhà tôi sắp tới đón tôi, ” sắc mặt Kỳ Lương Tần trắng bệch.

Cô gái cười cười, ánh mắt mang theo phòng bị, lại mang theo ý tứ xem xét: “Vậy anh ngồi xuống chờ hắn đi.”

Kỳ Lương Tần ngồi xuống, có điều mới vừa ngồi xuống, lại vội vàng đứng lên, đẩy cửa ra nhặt cái ô dưới đất bên ngoài lên, khép lại, vẩy vẩy nước. Cả người cậu đều đang run rẩy, không biết là lạnh hay là đau khổ.

Cậu để ô che qua một bên, mình thì ngồi xuống vị trí cạnh cửa, gục ở chỗ này, thân thể dường như đang phát run.

Nhân viên Wallace ở phía sau đều đi ra nhìn, có người cho cậu một ly sữa nóng.

Bởi vì mưa to, trong tiệm gần như không có khách, bên ngoài một mảnh tối đen, cũng không biết đợi bao lâu, xuất hiện ánh sáng, có xe lái lại đây. Cô gái đang muốn nhắc nhở Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần vẫn luôn nằm úp sấp giống như có cảm giác, lập tức ngồi ngay ngắn.

Cậu nhanh chóng cầm ô lên, người giống như bay đi ra cửa, mở ô ra, đứng ở cửa.

Cách màn mưa, ngọn đèn xe dần dần rõ ràng, đèn xe chiếu rọi xuống, giọt mưa càng rõ ràng, thậm chí bọt nước trên đất cũng nhìn đến rõ ràng.

Xe dừng lại trước mặt cậu, cậu hơi hơi híp mắt, thấy có người đẩy cửa xe phía bên phải ra, tiếng mưa rơi ào ào gần như nuốt sống âm thanh của Nghiêm Bách Tông: “Lên xe.”

Giọng Nghiêm Bách Tông, là âm thanh động nhân nhất trên đời này.

Kỳ Lương Tần nhếch môi ngây ngô cười, tóc ướt sũng nhiễu nước.

Nên diễn tả sự vui sướng của một khắc kia bằng ngôn từ như thế nào đây.

Đại khái không có ngôn ngữ nào có thể hình dung ra được.

Đại khái như là anh hùng cái thế của cậu đạp thất thải tường vân mà đến.

34. Chương 34

Nếu Nghiêm Bách Tông không đến, sẽ như thế nào.

Không ai biết.

Nếu đi theo con đường của Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết, thì thế nào.

Cũng không ai biết, có lẽ đại khái chính là một con đường Phan Kim Liên. Đây vốn là một thế giới không biết, thế giới này rốt cuộc có quy tắc và điểm mấu chốt thế nào, cậu cũng đang lần mò, cũng dựa theo phỏng đoán của mình mà cẩn thận lẩn tránh.

Kỳ Lương Tần bệnh nặng một hồi, thống khổ dị thường, vẫn chưa chết. Cậu thay đổi nội dung truyện, nhưng mà không có ảnh hưởng đến chủ tuyến, thứ duy nhất thay đổi chính là câu chuyện quán bar đêm hôm đó. Có khả năng bởi vì vậy, chuyện cậu bị trừng phạt không phải là tử hình.

Nhưng mà cũng đủ khiến cậu khó chịu, so với chết đi một hồi cũng không có gì khác nhau, cái loại đau đớn và mê loạn trước khi hôn mê và sau khi tỉnh lại giống như máy tính trúng virus, hết thảy đều không nghe theo sai sử, lại giống như ác mộng, thân ở trong thống khổ lại không biết làm thế nào. Nếu không phải chuyện quán bar vượt qua điểm mấu chốt của cậu, mà chỉ là khiêu khích Nghiêm Bách Tông bình thường, cậu tình nguyện khiêu khích Nghiêm Bách Tông một nghìn lần, chẳng sợ bị Nghiêm Bách Tông đánh, cậu cũng không muốn ôn lại loại thống khổ này một lần nữa.

Đời người không có bất luận thứ gì có thể không làm mà hưởng, cũng không có bất luận cái khổ nào là ăn không. Hoa nở rộ khi đã trải qua mưa gió mới có thể phá lệ kiều diễm. Cậu đã trải qua những thống khổ đó, có lẽ cuối cùng mới có thể thu hoạch hương thơm ngọt lành mình muốn.

"Cậu cũng thật sự là quá mức, " Nghiêm lão thái thái thẳng mặt lại là một trận quở trách: "Người đã bao lớn, che ô ra ngoài, còn có thể bị bệnh nặng không dậy nổi, thân thể cậu có bao nhiêu được chiều chuộng vậy hả?"

"Được rồi mẹ, người cũng đã như vậy, mẹ đừng quở trách anh ấy nữa, " Nghiêm Viện nói: "Lương Tần, anh nghỉ ngơi cho tốt, có cái gì muốn ăn, cứ việc nói với anh hai."

"Được rồi, mọi người đừng vây quanh cậu ấy nữa, có tôi đây, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Đều về nhà đi, có tôi ở đây, ăn ngon uống tốt khỏi cần nói."

Lão thái thái oán giận trừng mắt nhìn hắn một cái: "Con đó, cũng biết đau lòng người ta nhỉ. Tiểu Tần lúc trước chính là anh cả con đưa đến bệnh viện, con nhìn lại xem lúc ấy con làm gì đi."

Nghiêm Tùng Vĩ liền ngượng ngùng cười.

Chờ đến khi lão thái thái và Nghiêm Viện đi rồi, Kỳ Lương Tần rốt cuộc nhịn không nổi, hỏi: "Sao anh cả không có tới xem tôi, tôi còn muốn cảm ơn anh ấy, tôi cũng không biết sao anh ấy lại đưa tôi đến bệnh viện nữa."

"Không nhớ rõ hả, không phải là mất trí nhớ đi?"

Kỳ Lương Tần đẩy tay hắn ra: "Không mất trí nhớ, chỉ là lúc ấy tôi ngồi trên xe, rất khó chịu, mơ mơ hồ hồ, đều không nhớ rõ."

"Lúc anh cả gọi điện thoại cho tôi nói cậu ở bệnh viện, tôi thật sự là bị dọa sợ. Có điều…"

Hắn nói xong nhìn chằm chằm khuôn mặt gầy yếu của Kỳ Lương Tần nói: "Sao cậu nhớ gọi điện thoại cho anh cả, lại không nghĩ gọi điện thoại cho tôi?"

Kỳ Lương Tần nhất thời trầm mặc: "…"

"Không lưu số tôi hả?"

"Có lưu."

"Lưu vậy sao lại gọi cho anh cả?"

Kỳ Lương Tần nói: "Bởi vì… bởi vì anh không đáng tin." Rốt cuộc cậu tìm được một lý do vững chân: "Không phải anh đến quán bar sao, khẳng định ở cùng Thanh Thanh, hai người ngọt ngào như vậy, tôi mới không gọi anh về để kéo thù hận đâu. Anh cả ở nhà không phải là không có việc gì sao."

Nghiêm Tùng Vĩ gật đầu: "Cậu làm cũng đúng, anh cả tương đối đáng tin. Chỉ là không biết lúc ấy cậu mơ mơ hồ hồ có phải đắc tội anh cả không, sau khi tôi đến bệnh viện, anh cả liền đi, sau đó không còn xuất hiện, mấy ngày nay tôi luôn cảm thấy ánh mắt hắn nhìn tôi quái quái… Không phải là cậu mơ mơ màng màng, đem chuyện giữa hai chúng ta khai hết đi?"

Kỳ Lương Tần cũng có chút giật mình: "Tôi không nhớ rõ mà."

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nói như thế, Kỳ Lương Tần cố gắng nhớ lại tình cảnh ngày đó, nhưng mà lúc ấy cậu thật sự rất thống khổ, cậu đều không nhớ rõ.

"Vậy hiện tại anh cả đâu?"

"Đi Mỹ."

“Tại sao lại đi Mỹ … Ý của tôi là, lúc đầu hạ không phải đã đi một chuyến à?”

“Cũng đã qua lâu như vậy, cũng nên đi lại một chuyến.” Nghiêm Tùng Vĩ cười không có ý tốt: “Anh cả cũng là đang lúc tráng niên mà.”

Kỳ Lương Tần liền không nói, nửa ngày mới nói: “Tôi mệt, buồn ngủ. Anh cũng không cần trông tôi, đi ra ngoài tìm Thanh Thanh đi.”

“Vợ tôi đều đã bệnh thành như vậy, tôi còn đi ra ngoài tìm phụ nữ, tôi có còn phải là người hay không.”

“Anh lại bắt đầu nói hưu nói vượn, về sau không được kêu tôi là vợ, tôi không phải vợ anh, để Thanh Thanh nghe thấy, lột da anh ra.”

“Ai, ” Nghiêm Tùng Vĩ hít một hơi: “Cậu đừng nói, tôi còn thật sự sợ cô ấy. Tôi cảm thấy hình như cô ấy không ôn nhu như trước kia.”

“Thanh Thanh xem như cô gái thực ôn nhu, ” Kỳ Lương Tần nói: “Nếu phụ nữ hung dữ với anh, nhất định là anh chọc cô ấy không vui.”

“Cô ấy quản tôi rất nghiêm, còn nghiêm hơn mẹ tôi nữa, ba ngày hai bận muốn kiểm tra. Tôi cũng nghĩ, về sau kết hôn với cô ấy rồi nên làm cái gì bây giờ.”

Kỳ Lương Tần mơ mơ hồ hồ thay Đàm Thanh Thanh cảm thấy bi ai.

Nhưng cậu cũng có thể hiểu, cậu có thể hiểu cái loại yêu một người, nhưng trong lòng không kiên định, cho nên muốn hoàn toàn chiếm lấy và khống chế tâm tình đối phương. Rõ ràng mọi người đều biết làm quá chặt sẽ phản tác dụng, nhưng chúng ta thân lún trong tình yêu, chỉ số thông minh luôn offline.

Tình yêu vốn chính là mù quáng lại ngu xuẩn mà, vốn là đi ngược lại với lý trí.

“Kỳ thật tôi nói với anh, tình cảm đều là cái dạng này, cần phải đặt tâm tư, mới có thể lâu dài. Dù anh có đổi một người khác, cũng giống vậy thôi.”

“Nói giống như cậu rất có kinh nghiệm, tôi hỏi cậu, không phải cậu đi hẹn pháo sao, sao hẹn đến bệnh viện vậy?”

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng nói: “Tôi chưa từng ăn thịt heo, cũng từng gặp heo chạy mà.”

“Còn rất biết tránh nặng tìm nhẹ, vậy câu sau thì sao, sao cậu hẹn vô bệnh viện luôn vậy ”

“Ai biết đột nhiên không thoải mái…”

“Tôi còn tưởng rằng cậu gặp người không tốt, bị người ta ức hiếp rồi đó.” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Về sau cậu phải rèn luyện nhiều hơn, sau này không có việc gì thì dậy sớm một chút cùng đi vận động với anh cả đi.”

Kỳ Lương Tần chột dạ: “Làm gì mà đi với anh cả… còn anh làm gì hả?”

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười: “Tôi không có nghị lực đó, chỉ có thể ngẫu nhiên rèn luyện một chút. Anh cả mỗi ngày gần như kiên trì, cậu rèn luyện với hắn mới có hiệu quả.”

Trong bệnh viện rất là nhàm chán, tuy rằng cậu đã tỉnh lại, nhưng thân thể vẫn thực suy yếu, thật sự không có khác biệt gì với tìm được đường sống trong chỗ chết. Nghiêm Tùng Vĩ bảo cậu ít xem di động, liền ôm một đống sách cậu mua trên mạng lại đây, trên có tác phẩm nổi tiếng phương Tây, dưới có bí văn cổ đại, Nghiêm Tùng Vĩ cũng lật lật theo, nhìn thấy mấy danh nhân dật sự kể trong đó có chút hương diễm cổ quái, liền hỏi: “Trong sách này kể, sao không giống như trước đây tôi nghĩ vậy. Chẳng hạn như phần Thanh triều này kể đến Kỷ Hiểu Lam, trong ấn tượng của tôi hắn là đại tài tử người tốt nổi danh, sao ở đây lại có nhiều chuyện giữa hắn với tiểu cô nương vậy. Còn có Trịnh Bản Kiều này, lại là gay à?”

Kỳ Lương Tần nói: “Trong sách này có một ít là thật, có một ít không phải thật, nhìn chơi là được, tôi cũng xem đến mức cảm thấy hứng thú, trở lên mạng tìm kiếm một chút, nhìn xem mọi người nói thế nào, chỗ này nói không thể tin hết, có một ít là bẻ cong.”

“Sao cậu lại mua loại sách này, đây là tài liệu đại học hay là thư mục đề cử chuyên nghiệp?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu: “Đều không phải, lúc tôi mua sách nhìn thấy phía dưới có một thư mục đề cử, cảm thấy có ý tứ, liền mua. Sao anh liếc mắt một cái liền chọn quyển này vậy, không bằng anh xem quyển này, hay hơn.”

Nghiêm Tùng Vĩ nhận lấy nhìn nhìn: “Văn tâm điêu long, văn ngôn, tôi không thích xem.”

“Lúc tôi học cấp hai đặc biệt thích xem quyển sách này, bên trong có vài câu nói đặc biệt hoa lệ, tôi thường chép lại dùng cho lúc viết văn.”

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nghe liền cười: “Chép lại, nói vậy cậu giống anh cả rồi, giống một học bá, thành tích trước kia của cậu rất tốt sao, vậy sao chỉ lên trung cấp?”

Kỳ Lương Tần ngẩn người, nói: “Học lệch, văn đặc biệt tốt, khoa học tự nhiên rất kém cỏi, đều không đạt yêu cầu.”

Thật sự như thế, mặc dù cậu là sinh viên khoa học tự nhiên, nhưng khoa học tự nhiên đặc biệt kém, cũng là thực hoang đường.

“Vậy cậu giống tôi rồi, nhà của chúng tôi chỉ có anh cả là khoa học tự nhiên trâu bò thôi, tham gia cuộc thi còn được hạng nhất. Tôi và Viện Viện đều là dốt khoa học tự nhiên không chịu được. Có điều khoa học xã hội của anh cả cũng trâu bò, lúc trung học hắn có vở sao chép, cũng dày như vầy, ” Nghiêm Tùng Vĩ vươn tay khoa tay múa chân.

Kỳ Lương Tần giật mình lại tò mò hỏi: “Tôi còn tưởng rằng anh cả là cái loại thiên tài thiếu niên, không cần học cũng biết chứ.”

“Khoa học tự nhiên của hắn thật sự là có thiên phú, rất ít khi thấy hắn làm đề luyện tập đầy đủ, nhưng cuộc thi vừa làm liền chuẩn, có điều văn khoa của hắn vốn cũng không được khá lắm, lúc trung học thành tích kém, hắn là người đặc biệt có nghị lực có năng lực chịu khổ, bỏ công sức học hai năm, thành tích văn khoa vèo vèo nhảy lên, không phục cũng không được, sau đó hắn chính là nghệ thuật vẹn toàn, đức trí thể phát triển toàn diện. Có câu nói như thế nào nhỉ, không sợ người khác thông minh hơn bạn, chỉ sợ người khác thông minh hơn bạn còn cố gắng hơn bạn, thật sự là bức chết người. Tôi và Viện Viện quả thực đều là lớn lên dưới cái bóng của anh cả, may mắn anh cả mồm mép không được, không biết ăn nói bằng tôi và Viện Viện, không thì trong nhà này đâu còn ai nhìn thấy hai đứa ngu ngốc chúng tôi nữa.”

Kỳ Lương Tần nghe xong liền có chút xấu hổ, bằng cấp của Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện đều là tiêu chuẩn, nói ngốc bất quá là so sánh với thiên tài thiếu niên Nghiêm Bách Tông mà thôi, muốn vứt cậu mấy con phố vẫn là chuyện thực dễ dàng.

“Vở của anh ấy, tôi có thể xem không?”

“Cậu muốn xem à?” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Không biết hắn còn giữ không, trở về tìm cho cậu.”

Kết quả ngày hôm sau lúc tới, Nghiêm Tùng Vĩ liền kêu tài xế mang túi lại đây, bỏ bên trong đúng là vở của Nghiêm Bách Tông.

Tổng cộng ba quyển, cũng đã có chút cũ, bên ngoài lớp bìa màu đen đã có chút tróc da, cậu chọn một quyển mỏng nhất mở ra, đập vào mắt liền thấy được chữ của Nghiêm Bách Tông.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy chữ của Nghiêm Bách Tông, tuấn dật, xinh đẹp như vậy, đều nói chữ y như người, quả thực không giả. Cậu cảm thấy chỉ nhìn chữ, liền biết đây một người đàn ông đoan chính dễ nhìn.

Ma lực tình yêu có rất nhiều loại, một loại trong đó chính là đem tất cả những sự vật có liên quan tới người kia đều quét lên một tầng ánh sáng thần thánh. Kỳ Lương Tần nhìn từng hàng chữ ngay thẳng lại không thiếu tuấn dật kia, cảm thấy nhìn bản chép tay như vậy, mặc dù thứ chép lại chỉ là văn chương khô khan, cũng là một loại hưởng thụ. Cậu tưởng tượng rất nhiều năm trước, bộ dạng Nghiêm Bách Tông vẫn là học sinh trung học mặc áo sơ mi trắng, có lẽ trong tuấn tú mang theo chút ngây ngô, giống như Bách Nguyên Sùng trong «Thư tình».

Chuyến này Nghiêm Bách Tông đi Mỹ chính là thời gian một tuần. Một ngày sau khi Kỳ Lương Tần trở về nhà, hắn mới trở về.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần phát hiện thái độ của Nghiêm Bách Tông đối với cậu thay đổi, vừa không thể nói rõ là lạnh lùng, nhưng mà tuyệt đối không phải nhiệt tình, chính là thản nhiên, trở về cũng không tới liếc cậu một cái.

Theo lý thuyết thì người đàn ông như Nghiêm Bách Tông, ngại mặt mũi chung quy sẽ lại đây liếc mắt một cái. Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường, nhìn đối diện.

Liên tiếp vài ngày mưa dầm qua đi, sắc trời rốt cuộc trong lành, nhưng trong hoa viên cảnh tượng rách nát, người làm vườn Nghiêm gia mời đến đang thanh lý tu bổ. Nghiêm Tùng Vĩ đang ở nơi đó nói gì đó với người làm vườn, chỉ chốc lát không biết hái được hoa tươi từ nơi nào, gõ gõ cửa sổ.

Cậu đứng lên hoàn toàn đẩy cửa sổ ra, quỳ gối trên giường tiếp nhận hoa tươi Nghiêm Tùng Vĩ đưa tới. Nghiêm Tùng Vĩ giống như xum xoe: "Mới vừa nở."

Một hồi mưa gió lớn, cũng chỉ có mấy nụ hoa còn ngậm nụ đợi nở đó là tồn tại được, hiện giờ thấy mặt trời, liền bước sau tiếp bước trước mà nở rộ. Hoa này là hoa bình thường, nhưng Kỳ Lương Tần không gọi được tên, cậu cầm bó hoa kia, nói: "Muốn cắm ở trong bình hoa sao, không phải anh nói không thích hợp à."

"Ở trong phòng chúng ta, mẹ lại nhìn không thấy, không ai nói cậu. Là hoa không phải là được rồi sao."

Kỳ Lương Tần thật vui vẻ, cắm ở trong bình hoa, lại xuống giường đi vào toilet hứng nước. Nghiêm Tùng Vĩ ghé vào cửa sổ nói: "Hôm nay thời tiết tốt như vậy, lại ấm áp, cậu cũng đừng luôn ở trên giường nằm, đi ra hoạt động gân cốt."

Kỳ Lương Tần nhìn thấy Nghiêm Bách Tông vào hoa viên, nhất thời ngượng ngùng lên, gật gật đầu: "Tôi mặc quần áo."

"Khoác áo ngủ là được, ở nhà mình, đừng quá câu nệ, ăn mặc chính thức hơn nữa, đợi lát nữa trở về phòng lại phải cởi, rất phiền toái."

Kỳ Lương Tần ngẫm lại cũng đúng, vì thế xuống giường chọn một cái áo ngủ vải nhung màu vàng nhạt, thắt nút đai lưng, đai lưng kia có một loại phong phạm thổ hào, thêu tơ màu vàng, áo ngủ rộng rãi, nhưng mà thực vừa người, mặc vào chẳng những không mập mạp, ngược lại đi đường mang theo gió.

Mấy ngày nay cậu lại gầy đi không ít, vóc người lại có vẻ càng thon dài.

Cậu đi vào hoa viên, nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông đang nói chuyện. Cậu cũng không đi qua, mà là đi đến một góc xa, trong góc kia có một cái bàn đu dây, cậu đưa tay sờ sờ, đã khô, liền ngồi ở trên đó. Cậu mang dép lê, chân bị ánh nắng chiếu vào càng có vẻ trắng nõn. Nghiêm Viện ôm con mèo cụp tai kia từ bên trong đi ra, nói: "Anh ăn mặc phong cách gì vậy, giữa mùa hè, sao lại mặc áo ngủ mùa đông."

"Cũng không cảm thấy nóng, anh sợ lạnh."

Con mèo cụp tai kia thật sự rất đáng yêu, Kỳ Lương Tần và Nghiêm Viện liền lên trên cỏ đùa nó, Kỳ Lương Tần dùng cỏ đuôi chó thắt một món đồ chơi nhỏ, dẫn bé mèo kia đuổi theo khắp nơi, cậu thì lui lại dẫn con mèo đuổi theo, không cẩn thận phía sau lưng đụng phải Nghiêm Tùng Vĩ, trực tiếp ngã chổng vó.

Cậu mặc chính là áo ngủ, chỉ buộc một sợi đai lưng bên hông, bởi vì là mùa hè, bên trong chỉ mặc cái quần lót, lúc này vừa ngã, hai cái chân dài trắng nõn liền bại lộ dưới ánh mặt trời. Không biết có phải là do màu da bản thân cậu quá trắng hay không, hai cái chân dài dưới ánh mặt trời càng gây chú ý hơn, cân xứng thon dài lại sáng bóng, Nghiêm Tùng Vĩ kinh ngạc hỏi: "Bên trong em cái gì cũng không mặc à?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Bách Tông từ trên đùi cậu rất nhanh né tránh qua, nhanh chóng đứng lên, nói: "Mặc mà, mặc quần lót."

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông cảm thấy Kỳ Lương Tần đang cố ý ngã cho hắn nhìn, cố ý muốn lộ chân cho hắn nhìn.

Người này, thật sự là không biết xấu hổ.

Người này, thật là một người mê muội.

Sau khi Kỳ Lương Tần đứng lên, liền đến xa xa đi đùa mèo, cậu hiển nhiên là thật lòng yêu thích con mèo kia, cười rất vui vẻ, có đôi khi cậu chạy, áo ngủ liền phấp phới theo, hai cái chân dài liền như ẩn như hiện, như là cất giấu vô hạn cảnh xuân dơ bẩn lại vui sướng.

Bộ dạng Kỳ Lương Tần đại khái khoảng mét bảy mét tám, chiều cao như vậy trong đàn ông không tính là cao, chỉ là nếu lấy ánh mắt nhìn một nửa phụ nữ để nhìn cậu, hai cái chân dài của cậu liền thon dài tuyệt đẹp hơn cả người mẫu, cái đẹp dương tính của đàn ông cũng có, nhưng sẽ không cảm thấy cứng rắn, lông chân cũng rất ít, từ xa gần như nhìn không thấy. Cẳng chân mạnh mẽ mà dài nhỏ, tràn ngập hơi thở thanh xuân. Nghiêm Bách Tông phát hiện mình không có cách nào xem cậu thành đàn ông giống mình.

Là bởi vì Kỳ Lương Tần là gay sao? Hay là bởi vì cậu dùng danh nghĩa "em dâu" xuất hiện? Kỳ Lương Tần với hắn mà nói, có phân chia giới tính thực rõ ràng, cậu không phải phụ nữ, lại có tâm lý phân biệt mà gần như chỉ có phụ nữ và đàn ông mới nên có với cậu. Thay cách nói khác, Kỳ Lương Tần đối với hắn mà nói, là một đối tượng có thể sinh ra tâm lý giới tính. Hắn không có biện pháp thản nhiên đối mặt cậu.

Nhớ tới đêm hôm đó, lúc hắn nhận được điện thoại của Kỳ Lương Tần là phẫn nộ cỡ nào, cậu ta cho rằng cậu ta nói cậu ta không hẹn người, hắn sẽ liền động lòng, sẽ liền cảm thấy yêu nghiệt này tuân thủ bổn phận à?

Không, hắn chính là càng chán ghét, nếu đối phương là đàn ông như hắn, hắn đã sớm đánh cậu răng rơi đầy đất.

Hắn quyết đoán cúp điện thoại. Nghiêm Viện hỏi: "Điện thoại của ai?"

"Gọi nhầm." Hắn lạnh lùng nói. Nghe âm thanh mơ hồ không rõ kia, đại khái Kỳ Lương Tần đã uống rượu, muốn hắn cứu cậu ta ư? Cứu như thế nào?

Hắn dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, bộ dạng Kỳ Lương Tần xuân tình tràn ra mở to một đầm xuân thủy: "Chỉ có anh có thể cứu em, anh không cứu em em liền không sống nổi."

Nói hắn cứu cậu ta, chính là thao cậu ta một trận đi. Loại đàn ông giống như Phan Kim Liên này, nên uống say bị những tên đàn ông không đứng đắn mang đi, hắn lại dẫn em trai của hắn đi qua bắt kẻ thông dâm, khiến em trai hắn thấy rõ sắc mặt đáng ghê tởm của Kỳ Lương Tần.

Hắn tựa vào trên ghế sô pha, trong lỗ tai lại không ngừng vang vọng vài chữ của Kỳ Lương Tần.

"Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông."

Cậu ta nói cậu ta sắp chết. Là xảy ra chuyện gì? Là cậu ta gặp người xấu, bị cưỡng ép, hay là như thế nào.

Nhưng mà dù vậy, cậu ta cũng không nên gọi điện thoại cho mình, cậu ta nên đi tìm Nghiêm Tùng Vĩ. Thế nhưng có thể gọi điện thoại tới chỗ hắn, lòng muông dạ thú rất rõ ràng, còn cần hoài nghi sao?

Hắn không nên ngồi xem không quản, hắn hẳn là thừa cơ hội này, triệt để phân rõ giới hạn với đồ khốn không biết liêm sỉ này, hạ thông điệp cuối cùng cho cậu ta. Không thì về sau nên sống như thế nào, ở dưới một mái hiên, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, huống chi bị cắm sừng chính là em trai ruột của mình?! Kỳ Lương Tần này, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hắn lần nữa nhường nhịn, đổi lại là kết quả như thế! Hai anh em Nghiêm thị, đều bị một người như vậy đùa bỡn trong lòng bàn tay, cũng là hoang đường buồn cười.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức đứng lên, trở về phòng mặc áo khoác đi ra. Nghiêm Viện kinh ngạc hỏi: "Bên ngoài mưa lớn như thế, còn muốn ra ngoài à?"

Hắn "ừ" một tiếng, từ cạnh cửa tùy ý cầm một cái ô liền ra cửa. Bởi vì đổ mưa to, xe lái cũng không tính là nhanh. Chính là trong đoạn lộ trình này, phẫn nộ trong lòng hắn bị mưa to bình ổn. Trong đầu thậm chí có một suy nghĩ hiện ra, Kỳ Lương Tần này tuy rằng đáng chết, nhưng dường như cũng chỉ là mê luyến hắn, cái khác cũng không có hành vi quá phận, nếu giờ phút này cậu ta gặp người xấu, hoặc là giờ phút này đang bị người ta làm gì, lại nên kết thúc như thế nào.

Hắn mím môi thật chặt, lộ ra vẻ mặt vô cùng phiền não, đột nhiên đạp nhanh chân ga.

Xe dừng lại ở chỗ trong điện thoại nói, hắn liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần run rẩy che ô, đứng ở cửa một tiệm thức ăn nhanh.

Nhìn thấy cậu ta bình yên vô sự, hắn vừa thở phào một hơi, lại dâng lên cảm xúc bực bội, hắn có chút thô bạo đẩy cửa xe ra: "Lên xe."

Kỳ Lương Tần thu ô che, phát run lên xe, vẻ mặt hết sức khó coi. Trong lòng hắn cả kinh: "Phát sinh chuyện gì?"

Trực giác thứ nhất của hắn, chính là Kỳ Lương Tần bị người ta xâm phạm.

Kỳ Lương Tần run run lắc đầu, nói: "Tôi… Tôi chính là khó chịu. Có khả năng tôi sắp chết."

Nghiêm Bách Tông cởi bỏ dây an toàn nghiêng người sang, nắm cằm Kỳ Lương Tần trái phải đánh giá cậu một chút, phát hiện trên người cậu ngoại trừ có chút ẩm ướt, cũng không có bất luận vết thương gì, chỉ là sắc mặt cậu thực khó coi, đôi mắt rưng nước, môi lại khô lợi hại, hình như là bị bệnh.

Cũng không giống như là giả vờ. Nhưng người này âm hiểm giả dối, có phải giả vờ hay không không tiện kết luận. Nghiêm Bách Tông tính toán mang cậu ta về nhà cho xong việc.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần lại dần dần run rẩy, dường như khó chịu lợi hại.

"Cậu không sao chứ."

"Có khả năng tôi sắp chết."

Cùng một câu, nghe nhiều thậm chí có chút tin. Nghiêm Bách Tông vì thế thay đổi đường, lái đến bệnh viện.

Sắc mặt Kỳ Lương Tần tái nhợt nghiêng đầu sang chỗ khác, đột nhiên nói: "Xin lỗi."

Nghiêm Bách Tông sửng sốt, quay đầu nhìn, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần ánh mắt mơ hồ, tóc ướt sũng có một ít dính trên trán: "Xin lỗi."

Vì sao Kỳ Lương Tần đột nhiên muốn nói xin lỗi, ngay cả bản thân cậu cũng không biết.

Có lẽ cậu đầy lòng xấu hổ vì phẩm hạnh mình cũng không có tốt hơn Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết chỗ nào, cái gọi là liêu hán, từ đầu cậu cũng là nương theo việc chấp hành nhiệm vụ tiểu thuyết, phát tiết dục vọng hiểm ác của mình.

Có lẽ từ một góc độ nào đó mà nói, cậu lại càng đáng xấu hổ hơn cả Kỳ Lương Tần dám yêu dám hận dâm mê lại ác độc. Ái dục dơ bẩn người người đều có, cậu thì càng hưng thịnh hơn so với người khác. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu thật lòng yêu một người, một người cụ thể, nhớ đến diện mạo của hắn, nhớ rõ hương vị đàn ông của hắn, còn có cái tên khiến cậu vừa nghĩ đến trong lòng đã tràn đầy thương cảm, tên là Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông lái xe, nói: "Cậu dừng cương trước bờ vực, chúng ta vẫn là người một nhà."

Kỳ Lương Tần bên cạnh đầu tựa lưng vào ghế ngồi, mặt hướng ra cửa sổ xe bị mưa làm mơ hồ: "Tôi... sẽ không quay đầu lại."

Nghiêm Bách Tông phanh gấp một cái, xoay người bắt lấy Kỳ Lương Tần, lại thấy Kỳ Lương Tần đã không còn cảm giác. Hắn buông tay, ngồi thẳng thân thể. Đèn xe chiếu sáng mặt đất phía trước, tràn đầy bọt nước nhỏ vụn, cần gạt nước xẹt qua thủy tinh, Nghiêm Bách Tông mặt không đổi sắc, lúc muốn khởi động xe, lại bỗng nhiên nhìn thấy tay trái Kỳ Lương Tần, nắm chặt một góc áo mình. Hắn vươn tay, muốn kéo tay cậu ra, nhưng vào lúc gần như sắp tiếp xúc đến mu bàn tay Kỳ Lương Tần lại dừng ở giữa không trung, trầm mặc một hồi, rốt cuộc vẫn là tùy ý cậu.

Nghiêm Bách Tông từ trong ký ức phục hồi lại tinh thần, ánh mặt trời chiếu soi Kỳ Lương Tần trước mắt hắn. Cũng không biết Nghiêm Viện nói gì với cậu, cậu đột nhiên bật cười, tươi cười xán lạn, tràn đầy ấm áp dù là lúc còn trẻ hắn cũng không có.

Hết chương 34

35. Chương 35

Trên người Nghiêm Bách Tông không có loại ấm áp này.

Hắn là con lớn Nghiêm gia, lúc Nghiêm lão thái thái Trương Thu Bình sinh ra hắn, đúng là lúc trong nhà bận nhất.

Khi đó công ty Nghiêm gia vừa mới đi vào quỹ đạo, Trương Thu Bình với mẹ chồng không thuận, không đồng ý mẹ chồng lại đây chăm sóc. Suy xét đến nhiều nhân tố, bà từng một lần muốn bỏ đứa bé này.

Trương Thu Bình là nữ cường nhân, trước khi chưa làm mẹ, bà càng là một người phụ nữ vững tâm. Nhưng mà Nghiêm tiên sinh không đồng ý, hai người bọn họ có đứa con thứ nhất này thực không dễ dàng, lúc ấy Trương Thu Bình đã hai mươi chín tuổi, Nghiêm tiên sinh đã ba mươi ba.

Nhưng mà khi đó Trương Thu Bình mang thai cũng không nhàn rỗi, ưỡn bụng lớn trước khi lâm bồn một tuần còn đi làm. Nhưng sau khi đứa bé sinh ra, lại thần kỳ mà khỏe mạnh, theo lời Trương Thu Bình nói: "Quả thực giống con của Trương Thu Bình tôi."

Hậu sản nghỉ ngơi không đến một tháng, Trương Thu Bình lại đến công ty đi làm, đứa con giao cho bảo mẫu chăm. Hai năm từ lúc Nghiêm Bách Tông mới sinh ra cho đến hai tuổi, số lần bà ôm con cũng có thể đếm được, cho đến sau khi có thai lão nhị Nghiêm Tùng Vĩ, công ty ổn định, Trương Thu Bình mới đặt tâm tư cho con cái.

Nhưng mà bà phát hiện Nghiêm Bách Tông có chút khoảng cách với bà. Sau khi bà có cái thai thứ hai, tình mẹ không biết như thế nào lập tức tràn ra, ôn nhu của phụ nữ dần dần hiện lên trên người bà, bà mới phát hiện mình áy náy với con trai lớn. Bà có ý đồ thân cận với con trai lớn, nhưng không có biện pháp, quan hệ giữa Nghiêm Bách Tông với bà ngược lại còn không tốt bằng bảo mẫu. Sắp sửa đến lúc lão nhị sinh ra, bà tự nhiên đem càng nhiều tinh lực vùi vào trên người Nghiêm Tùng Vĩ.

Tuy rằng đã sinh hai đứa con, nhưng kỳ thật ở trên người Nghiêm Tùng Vĩ, bà mới cảm nhận được trẻ con đáng yêu.

Nghiêm Bách Tông không đáng yêu.

Từ nhỏ hắn đã không đáng yêu, đứa nhỏ hai ba tuổi, mọi người đều khen hắn hiểu chuyện, nhưng mà không ai khen hắn đáng yêu. Hắn không giỏi ăn nói, cũng không ưa chơi đùa, Trương Thu Bình từng một lần dẫn hắn đi xem bác sĩ tâm lý, hoài nghi có phải con trai lớn của bà có khuynh hướng tự bế hay không.

Nhưng mà mọi người đều khen lão nhị Nghiêm gia đáng yêu, trắng nõn trắng nà lại thích cười, Nghiêm Tùng Vĩ từ nhỏ đã thích cười, mới vừa biết nói còn luôn nói lắp, lại bởi vậy có vẻ càng thêm đáng yêu. Trương Thu Bình ôm con trai thứ của mình, quả thực cảm thấy tim cũng sắp tan. So sánh mà nói, Nghiêm Bách Tông liền có chút xa lạ với bà, xuất phát từ tâm lý đố kỵ của phụ nữ, lúc Nghiêm Bách Tông bốn tuổi, bà liền đuổi bảo mẫu có quan hệ càng giống mẹ con với Nghiêm Bách Tông hơn cả bà. Bà từng có ý đồ đối đãi với hai đứa con trai như nhau, nhưng sau đó bà liền buông tha.

Nghiêm Bách Tông trưởng thành sớm, nếu muốn cưỡng ép đi sủng nịch một đứa trẻ như vậy, cũng là mệt chết đi, hơn nữa có khả năng ra sức còn không lấy lòng được. Chẳng hạn như bà mua lễ vật về, Nghiêm Tùng Vĩ sẽ nhảy nhót kêu to, còn biết bổ nhào vào ngực bà hôn bà giống như làm nũng, nhưng Nghiêm Bách Tông lại ngơ ngơ ngác ngác, thực lãnh tĩnh, sau đó nói một tiếng: "Cám ơn mẹ."

Con nít nên có bộ dạng của con nít, nhưng Nghiêm Bách Tông không có, ngay từ đầu Trương Thu Bình còn cảm thấy mình thua thiệt con trai lớn, sau đó có lẽ là từ từ quen dần, phần áy náy kia cũng phai nhạt.

Ông xã an ủi bà nói: "Mỗi đứa con đều có tính tình của mỗi đứa, nếu đều là một khuôn mẫu khắc ra, vậy cũng không phải rất dọa người."

Trương Thu Bình ôm con trai thứ, nhìn Nghiêm Bách Tông trong góc phòng chơi cờ vây, hít một hơi.

Sau đó bà lại sinh đứa thứ ba, càng xem là bảo bối, hai vợ chồng bọn họ đem Nghiêm Viện trở thành thiên kim tiểu thư chân chính mà bồi dưỡng. Theo tuổi lớn dần, lão đại bắt đầu thích đi theo cha, nhưng mà lão nhị vẫn thích dán lấy bà, có đôi khi còn tranh giành tình cảm với em gái mình. Trương Thu Bình tuy rằng đau đầu, nhưng vẫn là đắc ý. Con cái thân với mình, đây là kiêu ngạo của người làm mẹ.

Nghiêm Bách Tông thì đi theo cha học cưỡi ngựa, học chơi bóng, học câu cá, càng có bộ dạng con lớn. Có lẽ là do trưởng thành, Nghiêm Bách Tông cũng trở nên tri kỷ, phần quà sinh nhật đầu tiên bà nhận được từ con cái, chính là Nghiêm Bách Tông đưa.

Bà cảm thấy thực vui mừng, cảm thấy Nghiêm Bách Tông thân là con trai lớn của bà, ổn trọng cũng tốt, tuy rằng không thân cận với bà bằng hai đứa còn lại, nhưng con cái mỗi đứa khác nhau, là chuyện tốt.

Nghiêm Bách Tông cũng có chỗ tốt của hắn, từ nhỏ hắn đã cho thấy sự thông tuệ kinh người và trưởng thành sớm, từ tiểu học đến đại học, gần như đều là nhân vật nổi trội toàn trường, phần thưởng nên lấy thì một cái cũng không sót, hạng nhất đức trí thể đều không thiếu. Nghiêm Bách Tông là vinh quang của Nghiêm gia.

Lúc Nghiêm tiên sinh bị bệnh, Nghiêm Bách Tông đang học cấp hai, kéo mấy tháng, rốt cuộc vẫn là qua đời vào mùa đông năm kia, cũng thực khéo, ngày qua đời đó, vừa lúc là sinh nhật Nghiêm Bách Tông, trước khi chết Nghiêm tiên sinh còn nhờ người mua quà sinh nhật, Trương Thu Bình còn đặt một cái bánh ngọt lớn, chuẩn bị người một nhà ở trong bệnh viện làm sinh nhật cho con trai.

Cuối cùng bánh sinh nhật cũng không ăn được, bị quên đi ở trong góc. Nghiêm Bách Tông mười bốn tuổi đứng ở trước di thể cha yên lặng chảy nước mắt, cũng không gào khóc giống em trai em gái hắn.

Hắn từ nhỏ chính là an tĩnh, rất hiểu chuyện.

Trương Thu Bình trung niên tang chồng, bi thương gần như không đứng dậy được, chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ trong nhà, đều là Nghiêm Bách Tông đi theo một người chú bận rộn, thậm chí đều không nhìn thấy lúc hắn bi thương.

Cũng là bắt đầu từ khi đó, Trương Thu Bình bắt đầu đối đãi lại một lần nữa với con trai lớn của mình, đem hắn trở thành người đàn ông trong nhà mà đối đãi, cũng không can thiệp lựa chọn của hắn. Lúc đại học, Nghiêm Bách Tông vì tâm nguyện chưa hoàn thành của cha mà đi làm binh, kỳ thật bà phản đối, tham gia quân ngũ đối với nhà bọn họ mà nói một chút tác dụng cũng không có, còn không bằng đọc thêm chút sách, học thêm chút văn hóa tri thức. Nhưng mà bà cũng không nói gì, bà vừa có một loại cảm giác xa lạ vi diệu với đứa con trai này, lại có cảm giác tín nhiệm.

Không giống lão nhị, một ngày không nhìn bà liền lo lắng, không biết hắn sẽ xông ra tai họa gì. Lão đại bà liền không cần lo lắng, cuộc đời Nghiêm Bách Tông luôn luôn ở trên quỹ đạo thực an ổn mà đi, bà cũng không hoài nghi hắn sẽ lệch khỏi quỹ đạo.

Quả nhiên, sau khi hắn xuất ngũ tiến vào công ty làm, kết thân với Thẩm gia xứng đôi, công việc xuất sắc, nhân phẩm quý trọng, là mặt tiền của Nghiêm gia bọn họ, cho bà mặt mũi cực lớn.

Trương Thu Bình tuổi cũng lớn, liền lui về tuyến hai, hiện giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi, bà muốn sống những ngày thoải mái, hưởng phúc con cháu.

Cũng có thể là do đã già, tim người bắt đầu càng ngày càng mềm. Lúc Trương Thu Bình lại quay đầu nhìn chuyện cũ, phần áy náy kia lại dần dần hiện ra.

Bản tính con người phần lớn là tương tự đi. Mặc kệ là thiện hay là ác, khi còn bé đều có tính trẻ con,

nhưng con trai lớn của bà dường như không có. Trong đó thoát không khỏi liên quan với sự thiếu hụt của người làm mẹ là bà. Con trai lớn của bà, giống như từ nhỏ đến lớn đều chưa từng có lúc thoải mái cười to, thiên chân vô tà. Bà cảm thấy con trai lớn của mình có chút đáng thương, thực vất vả.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân bà càng ngày càng không thích Thẩm Hoà. Nghiêm Bách Tông rất đứng đắn nghiêm túc, vẫn luôn buộc chặt, quá mệt mỏi, hắn cần nữ nhi hương ôn nhu, hắn cứng rắn lạnh như băng, cần phải có người đem hắn hóa thành nhiễu chỉ nhu.

Nhưng mà tính tình Thẩm Hoà cũng thanh lãnh giống vậy, cô ta khuyết thiếu ôn nhu lửa nóng mà bà hy vọng con dâu mình có.

Nhất là nghĩ đến đứa con dâu này còn là lúc trước mình chọn cho con trai, trong lòng bà lại càng không thoải mái. Con người đều là ích kỷ, bà thấy cuộc sống hôn nhân của con trai lớn không hạnh phúc, sẽ áy náy, nhưng bà muốn trốn tránh loại áy náy này, cho nên liền đem phần áy náy này, chuyển thành chán ghét với Thẩm Hoà.

Vì cái gì thân là phụ nữ, Thẩm Hoà lại không có một chút nhu thuận của phụ nữ, đi an ủi trái tim con trai bà chứ?

Tương phản với con trai lớn, lão nhị lại quá chìm đắm trong ôn nhu phụ nữ, khiến bà đau đầu. Hai đứa con trai, một đứa thanh tâm quả dục như là hòa thượng hiểu thấu đáo sắc dục, một đứa lại khát khao giống như đời trước ế cả đời, mỗi ngày đổi bạn gái như đổi quần áo.

Nếu vợ của lão đại có thể đổi với lão nhị thì tốt rồi. Sau này lúc bà nhìn Kỳ Lương Tần tướng mạo nhu thuận, trong lòng luôn nghĩ như vậy. Tiểu Tần này vừa thấy chính là bên trong lửa nóng tao khí, thông đồng với con trai thứ của bà làm ra loại chuyện đàn ông kết hôn này khiến bà tức giận, nhưng coi như thành thật bổn phận, người như thế nên cho con trai lớn của bà, nhất định hòa tan trái tim như núi băng của hắn. Còn loại như Thẩm Hoà nên cho con trai thứ của bà, Nghiêm Tùng Vĩ thiếu một người có thể quản giáo ước thúc nó, tốt nhất là một người phụ nữ nam tính.

Nhưng người sinh ở đời, chuyện không như ý tới tám chín phần, cũng thật sự khiến người ta bất đắc dĩ.

Nghiêm Bách Tông giống như một gốc cây tùng bách, cả đời sinh trưởng trong rừng tùng bách thanh lãnh, hình thái cương trực, khí vị chua xót lạnh lùng, Kỳ Lương Tần là hoa dại mềm mại, diễm lệ ôn nhu, có nhan sắc lửa nóng.

Con người yêu đương, rất nhiều lúc không phải tìm người giống mình, mà là đang tìm người bổ sung, giỏi ngữ văn tìm giỏi toán học, trầm mặc ít lời tìm hoạt bát sáng sủa, bần cùng tìm có tiền, thân hình lùn tìm người cao, âm lãnh tìm ấm áp, nhu nhược tìm kiên cường, mê luyến người có được những thứ mình muốn mà không có được, như vậy hợp hai thành một, sau đó ở cùng một chỗ lâu, trở nên càng ngày càng giống, nhuộm dần hơi thở của đối phương, chậm rãi có được tính chất đặc biệt mà trước kia mình không có, cuối cùng rốt cuộc trở nên đầy đủ.

Kỳ Lương Tần có lẽ bình thường không có gì lạ, nhưng trên người có ánh sáng và nhiệt độ, ánh sáng tình

yêu, nhiệt độ tình dục, một khi tới gần, mắt nhìn thấy ánh sáng của cậu, thân thể cảm nhận được nhiệt độ của cậu.

Nhưng đối với Nghiêm Bách Tông đã thanh lãnh quen mà nói, ánh sáng này quá sáng, nhiệt độ này có chút nóng người, hắn không thích ứng, do đó bài xích. Nếu ánh sáng và nhiệt độ của Kỳ Lương Tần thu liễm một chút, đại khái mới có thể khiến hắn thoải mái, nhưng mà Kỳ Lương Tần trước mắt không kiêng nể gì quyến rũ hắn, hắn cũng không thích, hắn thậm chí ảo não vì mình nhất thời mềm lòng. Cho nên khi hắn nghe Nghiêm Tùng Vĩ nói lúc hắn không ở đây, Nghiêm Tùng Vĩ đem bút ký trước đây của hắn cho Kỳ Lương Tần, có chút không vui.

Từ sau khi nhìn thấy Kỳ Lương Tần ngay cả quần lót của hắn cũng không buông tha, hắn đã cảm thấy bất luận thứ gì của hắn đến tay Kỳ Lương Tần, hắn đều biến thành bị Kỳ Lương Tần cưỡng. Hắn muốn lấy bút ký lại, nhưng cách cửa sổ nhìn thấy Kỳ Lương Tần ở nơi đó nghiêm túc đọc sách, hắn sẽ luôn sinh ra một loại ảo giác.

Hoặc nói là một loại mê man, đây là người đàn ông chẳng biết xấu hổ kia sao. Cậu ngồi ở phía trước cửa sổ xem bút ký, thường thường nâng bút sao chép một hồi, mặt mày hạ xuống mang theo tinh thần phấn chấn trẻ tuổi, khung xương bả vai cân xứng dưới áo sơ mi màu trắng có một loại ý vị thực thanh tịnh.

Hắn cảm thấy Kỳ Lương Tần lấy bút tích của hắn đến, không phải vì khinh nhờn, cậu đọc thực nghiêm túc, lúc học tập cũng thực nghiêm túc. Nhìn nhìn lại em trai của hắn Nghiêm Tùng Vĩ, hình như là đại khái, cái gì cũng không biết.

Nếu chọc thủng Kỳ Lương Tần, cần trả cái giá lớn gì, hắn rõ ràng hơn so với ai khác, không phải chọc thủng Kỳ Lương Tần, đuổi cậu ta đi, thì Nghiêm gia liền thanh tịnh vui vẻ. Mà ngược lại, có khả năng sẽ khiến tình anh em giữa hắn và Nghiêm Tùng Vĩ sinh ra thương tổn không thể xóa nhòa, mặc dù hắn không có lỗi gì, cũng sẽ là kết quả cá chết lưới rách. Cho nên hắn vẫn luôn ẩn nhẫn.

“Mấy quyển bút ký kia, cậu bảo tiểu Kỳ giữ đi, nếu cậu ta cần, ” Nghiêm Bách Tông nói với Nghiêm Tùng Vĩ: “Không cần đưa anh.”

“Anh cả, em phát hiện anh thật sự là người nhớ tình cũ đó, mấy quyển bút ký đó, em nghĩ anh đã sớm ném rồi chứ, lúc em đến nhà kho tìm, phát hiện chẳng những mấy cái đó, thậm chí một ít vé xe vé xem phim trước đây, còn có mũ lưỡi trai lúc anh trung học cha đưa cho anh, mấy vật nhỏ thượng vàng hạ cám anh đều giữ lại, em còn thấy được thẻ bài lúc Viện Viện bốn tuổi tặng sinh nhật anh nữa, đều vẽ cái gì đó, anh cũng giữ.”

“Đều là mấy thứ có thể ném nhưng không ném, liền giữ lại, kỳ thật cũng không có tác dụng gì, bình thường cũng sẽ không nhìn.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười muốn bóc trần anh cả của hắn: “Ôi chao, nhìn đoán không ra anh cả luôn luôn cao lãnh của chúng ta, trong lòng cũng là người có ôn nhu nhỉ.”

Nghiêm Bách Tông cười, tươi cười ngược lại trở thành nhạt, biến mất ở khóe miệng, im lặng nói: “Anh

cũng là một người thường."

Tu dưỡng nửa tháng, Kỳ Lương Tần cuối cùng cũng sinh long hoạt hổ. Sau khi vượt qua cửa ải khó khăn lớn nhất, liền có nghĩa là trước mắt chỉ còn nội dung một chương cuối cùng, đại khái rất nhanh cậu sẽ tự do.

Chương thứ tám mươi và cái tên chương rất có cảm giác, tên «bá vương ngạnh thượng cung».

Tuy rằng chương cuối cùng cậu không đi theo nội dung truyện cũng có khả năng sẽ không chết được, nhưng Kỳ Lương Tần là khó chịu đến sợ rồi, một chương cuối cùng, có mệt nữa cũng phải đánh trống nâng cao sỹ khí đi hoàn thành nó. Cho dù là thu lại chán ghét của Nghiêm Bách Tông cũng không việc gì, dù sao cũng là một chương cuối cùng.

Tuồng kịch bá vương ngạnh thượng cung cuối cùng, Kỳ Lương Tần các loại mờ ám quyến rũ đều không hiệu quả, vì thế lấy cớ có chuyện muốn nói với Nghiêm Bách Tông, dẫn hắn đến trong phòng, mình thì cởi hết quần áo nấp ở phía sau cửa, chờ Nghiêm Bách Tông tiến vào, liền ôm cổ Nghiêm Bách Tông, cọ lên trên người hắn.

Tuy rằng khó khăn lớn, đủ xấu hổ, nhưng mà nghĩ đến một lần này qua đi cậu liền hoàn toàn tự do, cậu liền kích động hưng phấn.

Cũng có chút phiền muộn, đó là mê man và bất an đối với tương lai, nội dung tiểu thuyết đối với cậu mà nói là một loại trói buộc, nhưng làm sao không phải là cho cậu một viên thuốc an thần chứ, cậu biết sẽ như thế nào, nên an tâm, về sau loại an tâm này liền không còn.

Có điều trong lòng cậu vẫn luôn thấp thỏm, muốn biết đêm hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cậu cũng rất muốn biết lúc ấy Nghiêm Bách Tông đã cúp điện thoại vì sao lại gọi lại.

Là rất chán ghét cậu rồi, hay là bởi vì không có chán ghét cậu như vậy?

Cậu muốn biết, nhưng mà không dám hỏi. Nghiêm Bách Tông đặc biệt lãnh đạm với cậu.

Có điều trước mắt việc quan trọng nhất là hoàn thành nhiệm vụ liêu hán cuối cùng, về phần Nghiêm Bách Tông, cậu còn có cơ hội chậm rãi thay đổi ý kiến của hắn với mình.

Ngày mùa hè ban đêm, ăn cơm tối tản bộ trở về, người liền trở nên miễn cưỡng. Lão thái thái thích người một nhà làm ổ ở trong phòng khách xem tv.

Từ sau khi con trai con gái đều lớn lên, cha mẹ muốn con cái cùng xem tv với mình giống như khi còn bé đã là không có khả năng. Mấy người Nghiêm Bách Tông đều rất bận, lúc nhàn rỗi thì mỗi người đều có phương thức nhàn rỗi của mình, nhưng tuyệt đối không phải là xem phim truyền hình tám giờ. Lúc Nghiêm lão thái thái trẻ tuổi coi như là người phụ nữ thực thời thượng, thích xem điện ảnh, cũng sẽ lên trên mạng

xem kịch, nhưng mà không biết có phải là do lớn tuổi hay không, lại cũng dần dần thích xem phim truyền hình chuyện nhà chuyện cửa, náo nhiệt.

Sau khi lui ra khỏi công ty, Nghiêm lão thái thái sợ hãi nhất chính là không có việc gì, thích nhất chính là náo nhiệt. Giống như xem tv, rõ ràng nhóm con cái đều từng người cầm di động lướt, không có ai xem nghiêm túc giống bà, cũng không có ai thảo luận nội dung phim với bà, người duy nhất giao lưu nội dung phim với bà chỉ có dì Xuân, nhưng bà vẫn thích nhóm con cái đều ở bên cạnh bà.

Một ngày hai tập giờ hoàng kim, đại khái có thời gian ít nhất một tập, trong phòng khách đều thực náo nhiệt, như vậy là đủ rồi.

Hôm nay Nghiêm Tùng Vĩ không ở nhà, hắn đi công tác, còn chưa có trở về. Việc này cho cậu một thời cơ tốt.

Vì thế Kỳ Lương Tần trộm chuồn về phòng ngủ, ở trong phòng đi lại hai vòng, sau đó tắt đèn, chỉ mở một cái đèn đầu giường mờ mờ.

Thời khắc cuối cùng rốt cuộc đã đến! Cậu xoa tay.

Kỳ Lương Tần hít sâu một hơi, cởi hết quần áo, âm thanh hơi có chút run rẩy, rồi lại giả vờ trấn định trong sạch, từ cửa phòng nhô đầu ra hô: "Anh cả, anh cả, anh có thể tới một chút không?"

Trong phòng khách mấy người lão thái thái nói nói cười cười, ở trước mặt người nhà, khiêu khích giống như yêu đương vụng trộm này nghe ra khiến người ta phẫn nộ lại kích thích.

Nghiêm Bách Tông không có động tĩnh, lại nghe thấy Nghiêm Viện nói: "Anh cả, Lương Tần kêu anh hả."

Đại khái bởi vì là đàn ông, thiếu cố kỵ nam nữ khác biệt, Nghiêm gia chưa từng có ai hoài nghi hai người bọn họ, đây đương nhiên cũng là tín nhiệm của mọi người đối với Nghiêm Bách Tông.

Sắc mặt Nghiêm Bách Tông xanh mét đứng lên, tay cắm trong túi quần, đi tới trước cửa phòng, gõ gõ cửa.

"Cửa không khóa, anh cả vào đi."

Nghiêm Bách Tông liền đẩy cửa tiến vào, lại không thấy được Kỳ Lương Tần. Hắn đang nghi hoặc, Kỳ Lương Tần đột nhiên từ phía sau cửa dần hiện ra, một tay đóng cửa phòng lại. Nghiêm Bách Tông trong lòng cả kinh, vừa mới xoay người, đã bị Kỳ Lương Tần ôm chặt: "Anh cả em yêu anh, em yêu anh!"

Đánh chết Nghiêm Bách Tông cũng không ngờ sau khi đã trải qua việc đó, Kỳ Lương Tần vẫn chẳng biết xấu hổ như cũ. Hắn dùng lực nắm chắc bả vai Kỳ Lương Tần, một phen đem cậu vứt lên trên giường. Hắn nhanh chóng xoay người mở cửa, tay còn chưa đụng tới tay nắm cửa, Kỳ Lương Tần đã nhào lên, lần này

ôm lấy bắp đùi hắn.

"Buông ra!" Nghiêm Bách Tông đè thấp âm thanh, cổ đều mơ hồ toát ra gân xanh, hiển nhiên đã ẩn nhẫn đến cực hạn.

"Không buông, em chính là biến thái, anh thao em một lần, không thì em không thể sống, trong mơ đều là anh!"

Nghiêm Bách Tông nghe vậy sắc mặt đỏ lên, một bàn tay liền tát lên mặt Kỳ Lương Tần, hắn cũng không phải cố ý đi tát người, thuần túy là lửa giận công tâm gần như phản ứng theo bản năng, Kỳ Lương Tần bị hắn tát mơ hồ, Nghiêm Bách Tông nhanh chóng xoay người lại mở tay Kỳ Lương Tần, vừa lúc đó, Kỳ Lương Tần bỗng nhiên mãnh liệt buông lỏng hắn ra, thở dốc ngồi dưới đất.

Ngược lại khiến Nghiêm Bách Tông lắp bắp kinh hãi, cúi đầu nhìn Kỳ Lương Tần, như là nông nô xoay người rốt cuộc được giải phóng, vẻ mặt như trút được gánh nặng và hưng phấn vui sướng, dấu bàn tay trên má phải còn ở đây, cậu cũng giống như không biết đau.

Kỳ Lương Tần muốn đứng lên, Nghiêm Bách Tông lại sợ tới mức đẩy cửa ra đi ra ngoài, sắc mặt đã là đỏ bừng, quay đầu lại vội vàng thấp giọng quát: "Cậu điên rồi!"

Khàn giọng, đỏ mặt tía tai.

Kỳ Lương Tần đứng lên, ngồi xuống trên giường.

Rốt cuộc cũng giải phóng. Cậu như trút được gánh nặng mà nghĩ, sờ sờ mặt mình, tê dại đau đớn.

Nghiêm Bách Tông là một người đàn ông tốt. Cậu khiêu khích tám mươi chương, cuối cùng chiếm được kết luận như vậy. Bởi vì vô tình lạnh lùng, cho nên là một người đàn ông tốt, cậu không nhìn lầm người.

Kế tiếp phải đi như thế nào? Kỳ Lương Tần ngồi ở trên giường, nâng má nghĩ.

Tự nhiên là phải về với kế hoạch lúc cậu mới vừa xuyên qua.

Cậu muốn nói cho toàn thế giới biết, cậu không phải Phan Kim Liên, cậu muốn đi lộ tuyến Tiểu Long Nữ cao lãnh tiên khí thụ.

"Chậc chậc chậc." Vừa nghĩ tới hình ảnh tương lai có thể sẽ có, Kỳ Lương Tần liền lộ vẻ đáng khinh tươi cười, chậc chậc thở dài.

Mùa hè một năm này, so với năm rồi không có gì không giống.

Người Nghiêm gia cũng đều là như cũ, nhưng mà tất cả mọi người Nghiêm gia phát hiện, Kỳ Lương Tần thay đổi.

36. Chương 36

Về phần có còn cần khiêu khích Nghiêm Bách Tông hay không, nhất thời Kỳ Lương Tần không nghĩ được.

Lòng xấu hổ khiến cậu cảm thấy hẳn là dừng cương trước bờ vực, nhưng mà lòng người, há lại có thể dễ dàng thay đổi như vậy. Yêu khiến người ta mờ hai mắt, mê tâm trí, trước khi rơi vào không nghĩ kỹ, chờ sau khi lún vào mới viện lý trí đúng sai, đã sớm không còn kịp rồi.

Trước khi suy nghĩ rõ ràng, Kỳ Lương Tần quyết định tận lực tránh đối mặt Nghiêm Bách Tông, đó cũng là bước đầu tiên của cao lãnh tiên khí thụ. Cậu chủ yếu cũng là suy xét đến Nghiêm Bách Tông hiện giờ hẳn là tránh né cậu như rắn rết, cảm xúc chán ghét và chống cự hẳn là đều tới cực điểm, ở thời gian này cậu hẳn là hơi thu liễm một chút.

Ngày mùa hè nhiều mưa, nhưng mà vẫn từng ngày từng ngày nóng lên. Lão thái thái liền trở nên không thích ra cửa, thích làm ổ ở nhà chơi mạt chược. Kỳ Lương Tần bắt đầu ôn tập bài vở. Cậu rất có hứng thú với sách vở hệ trung văn, lúc trước trung học không có chọn văn khoa, vẫn luôn là tiếc nuối lớn trong lòng cậu, hiện giờ làm lại từ đầu, tự nhiên không chịu buông tha cơ hội này.

"Lương Tần sao cả ngày không ra khỏi cửa? Gọi cậu ta đi ra cùng chơi mạt chược."

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười: "Đừng gọi cậu ấy, lúc nằm trên giường con kêu cậu ấy, thuận tiện xem sách đi, ai biết cậu ấy lại xem đến nghiện."

"Đọc nhiều sách là tốt, bụng có thi thư khí tựa hoa, cậu ta nên đọc nhiều sách chút. Ta thấy đứa nhỏ này không tồi, sức mạnh học tập sắp bắt kịp anh cả con năm đó rồi."

"Lại nói cậu ấy cũng hai mươi đi, học cùng với năm nhất, sẽ không xấu hổ sao, con nghe nói hiện tại học sinh một năm càng trẻ hơn một năm, hiện giờ mười bảy mười tám tuổi lên đại học một đống lớn, dáng vẻ không giống như thời bọn con, hai mươi tuổi lên đại học đều là tuổi phổ biến."

"Cũng chỉ chênh lệch một hai tuổi, cậu ta da nộn, giống học sinh."

"Chú tiểu Vương không phải chính là đại học Đông Hoa sao?"

"Chính là nhờ hắn đi giúp đỡ đó." Nghiêm lão thái thái nói: "Hắn là trưởng khoa hệ trung văn, cũng đứng lớp, nói không chừng còn là thầy giáo của tiểu Tần đó."

“Hiện giờ chú tiểu Vương đều hướng dẫn nghiên cứu sinh, sinh viên chưa tốt nghiệp không hẳn còn dạy.”

Nghiêm lão thái thái vừa chơi mạt chược vừa cảm thán: “Lại nói tiếp vẫn là con cái Vương gia có tiền đồ, Vương Trạch mới bao lớn, đã lên làm trưởng khoa.”

“Hắn làm trưởng khoa, đó cũng là có hậu trường mà.” Nghiêm Tùng Vĩ không cho là đúng.

“Đó cũng là hắn có bản lĩnh, cho con đi làm trưởng khoa, cho con đi giảng bài, con đi không?”

Nghiêm Tùng Vĩ cười: “Con không được, mẹ nên để anh cả đi.”

Nghiêm Viện nói: “Chú tiểu Vương là thật sự có bản lĩnh, ra thiệt nhiều sách, đừng nói ở thành Nam, dù là trong nghề cũng có chút danh tiếng. Hình như hắn là gay, nhưng không come out, con mấy lần muốn tán gẫu với hắn, đều không tiện lắm, người làm công tác văn hoá như hắn, muốn nói hắn là quan niệm rất tân tiến, sao việc này còn che giấu.”

“Hắn come out không come out không khác gì, ai không biết hắn yêu đàn ông, đều là chuyện mọi người đều biết. Hắn không come out, là căn cứ vào việc suy xét cho sự nghiệp đi.”

“Hắn có người yêu không, hình như mấy năm trước có một đối tượng, sau đó không có kết quả.”

“Nhà như chúng ta, ai sẽ nghiêm túc tìm một người đàn ông kết hôn, cũng chỉ có anh hai con da mặt dày thôi, cái mặt già của ta cũng sắp bị nó làm mất hết rồi.”

“Mẹ, đã thời nào rồi, hôn nhân đồng tính đều hợp pháp hóa, ai còn chê cười chút chuyện ấy.”

“Hợp pháp thì cũng là số ít… thôi, cũng đã kết hôn, ta nói mấy cái này cũng vô dụng. Con và tiểu Tần thương lượng chưa, lúc nào chuẩn bị thụ tinh ống nghiệm, đừng có chuyện tới trước mắt mới chuẩn bị, ta hỏi thăm rồi, không phải chuyện đơn giản như vậy, một đống trình tự phải làm, hai đứa cũng sớm thương lượng tốt, cho ta cái tin chính xác.”

“Lúc này bọn con mới kết hôn, thế giới hai người còn chưa có hưởng thụ đủ đâu, không cần.”

Nghiêm lão thái thái liền không vui: “Có con sao lại ảnh hưởng thế giới hai người của bọn bây, cũng không phải cưới nữ, đã mang thai còn phải nghẹn mấy tháng, một người đàn ông, lại không cần cậu ta lớn bụng, sinh con ra, tự nhiên mời bảo mẫu đến chăm, hai đứa bất quá là ra vài con tinh trùng, chuyện đơn giản như vậy, sao lại ảnh hưởng sinh hoạt vợ chồng của bọn bây?”

Nghiêm Tùng Vĩ chống đỡ không được, đành phải ứng phó nói: “Rồi rồi rồi, con hỏi ý tứ cậu ấy một chút.”

“Con cũng thấy có thể chậm rãi, ” Nghiêm Viện hát đệm: “Lương Tần mới hai mươi, mẹ bảo anh ấy làm cha, rất ích kỷ.”

“Cái người kia nếu có thể sinh cháu nội cho ta, ta còn bức anh hai con à?”

Nghiêm lão thái thái nói xong, liền nhìn về phía Nghiêm Bách Tông ngồi đối diện không nói được một lời giống như người trong suốt.

Nghiêm Bách Tông lại mở miệng nói: “Đứa cháu nội này nhất thời con không sinh cho mẹ được rồi, ” Nghiêm Bách Tông ngẩng đầu, khụ một tiếng: “Có một việc nói với mọi người một tiếng, ” vẻ mặt hắn bình tĩnh, lại nói ra một câu như sấm sét giữa trời quang: “Con ly hôn rồi.”

“Con nói cái gì?” Nghiêm lão thái thái buông mạt chược trong tay xuống.

“Anh cả, anh ly hôn hả?”

“Với chị dâu à?”

“Chuyện khi nào?”

“Con không phải đang nói giỡn đi?”

“Không phải anh mới đi Mỹ một chuyến sao?”

Trận mạt chược này xem như triệt để đánh không nổi nữa, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông cởi bỏ một cái nút trên cổ áo, trên mặt thản nhiên: “Kỳ thật đã sớm muốn ly, lúc lão nhị kết hôn con không thể trở về, chính là đang xử lý chuyện này. Lúc ấy ở bên kia mấy tháng, con cũng có ý đồ vãn hồi rồi, cuối cùng hai chúng con vẫn quyết định chia tay vui vẻ.”

“Con nói thật với ta đi, có phải cô ta ở ngoại quốc không an phận hay không?”

“Không có, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, Thẩm Hoà không phải là người như thế.”

“Vậy đang êm đẹp vì sao lại ly?”

“Không phải mẹ vẫn luôn hy vọng bọn con ly hôn sao?”

Một câu chặn Nghiêm lão thái thái nói không ra lời, cuối cùng giận, đem mạt chược trước mặt đẩy đi: "Vậy cũng không thể không rên một tiếng liền ly chứ. Ly như thế nào, tài sản phân chia ra sao?"

"Bọn con đều giao cho luật sư đến xử lý, không có bất luận tranh chấp gì, trước hôn nhân không tính, sau hôn nhân tài sản vợ chồng chia đều phân phối."

"Ta biết ngay Thẩm Hoà kia không phải đồ ngốc mà, lần này lấy đi một nửa tiền riêng của con, cô ta đương nhiên không có ý kiến…" Sắc mặt Nghiêm lão thái thái có chút khó coi: "Cô ta có ý tứ gì, ly cũng không tính về nhà một chuyến à? Cái thứ kbông lương tâm, con mèo con chó nuôi lâu còn biết nhớ tình cũ, nuôi không một con sói vô ơn rồi. "

"Hai ngày này cô ấy sẽ trở về nước, nói sẽ lại đây một chuyến."

"Đúng là nên lại đây một chuyến, nhanh lấy đồ đạc mà cô ta nên lấy đi đi, nói với cô ta, không cần gặp ta. Mấy người đều trưởng thành rồi, đều gánh trách nhiệm với hôn nhân của mình, một người không chào hỏi liền đem một người đàn ông trở về, một người không chào hỏi liền ly hôn, được mà, làm tốt lắm."

Nghiêm lão thái thái nói xong liền thở phì phì tức giận đứng lên đi mất, Nghiêm Viện nhanh chóng đuổi theo, Nghiêm Bách Tông hít một hơi, cũng đứng lên, đi lên lầu.

Nghiêm Tùng Vĩ gãi gãi mặt, về phòng.

"Còn đang đọc sách hả."

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn thoáng qua: "Đánh xong rồi?"

"Ừ, " Nghiêm Tùng Vĩ ngồi xuống cái ghế bên cạnh, tựa vào bên cạnh Kỳ Lương Tần: "Anh cả ly hôn."

Kỳ Lương Tần lập tức xoay người lại: "Anh cả ly hôn?"

Nghiêm Tùng Vĩ gật đầu: "Chúng tôi cũng thấy rất đột nhiên, vừa rồi lúc chơi mạt chược anh cả đột nhiên nói, mẹ tôi đang nổi giận, anh cả với Viện Viện đi lên lầu rồi."

"Đang êm đẹp, sao lại ly hôn?" Việc này đối với Kỳ Lương Tần mà nói, thật sự là tin tức lớn.

"Anh cả nói lúc chúng ta kết hôn bọn họ đã tính ly, quả nhiên là anh cả, chuyện lớn như vậy cũng có thể giấu kín."

Kỳ Lương Tần khiếp sợ không biết nói cái gì cho phải.

Nghiêm Bách Tông lại ly hôn.

Nghiêm Bách Tông ly hôn, với cậu mà nói là chuyện tốt, chướng ngại giữa hai người bọn họ, mất đi một tầng. Trái tim mới vừa chìm xuống của cậu, lại nở ra cành hoa.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy ly hôn. Tuy rằng hiện giờ ly hôn càng ngày càng nhiều, nhưng mà trong đám người cậu quen, còn chưa từng có người ly hôn, ly hôn cũng giống như cái giới đồng chí, với cậu mà nói là một thế giới rất quen thuộc, nhưng lại chưa từng tiếp xúc qua.

"Biết vì sao bọn họ ly hôn không?"

Nghiêm Tùng Vĩ yên lặng nói: "Thì hòa bình ly hôn đi, kỳ thật tôi vẫn luôn cho rằng anh cả với chị dâu tuy rằng không tính là ân ái, nhưng hôn nhân như vậy nên lâu dài. Thật không nghĩ tới hai người cứ như vậy mà ly."

"Đại khái là do lâu dài ở riêng hai nơi, hai người bọn họ vốn đã không tính là lưỡng tình tương duyệt, lại thêm hàng năm đất khách, xảy ra vấn đề cũng là trong tình lý. Vậy anh ở với anh cả nhiều chút, mặc kệ nói như thế nào, ly hôn luôn không phải là chuyện vui vẻ."

Nghiêm Tùng Vĩ lại ghé vào lưng ghế dựa không động đậy, vươn tay cầm một cây bút trên bàn, xoay xoay, nói: "Cậu nói xem có phải hôn nhân đều thực khó lâu dài hay không?"

Kỳ Lương Tần biết hắn lại nghĩ tới chuyện giữa hắn và Đàm Thanh Thanh, an ủi nói: "Cũng không mà, vợ chồng bên cạnh tôi đều rất tốt, thậm chí tôi cũng chưa từng thấy ngoại tình, càng miễn bàn ly hôn."

Nghiêm Tùng Vĩ cười: "Thiệt hay giả, chưa từng thấy ăn vụng à?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu. Có khả năng là do cậu hiểu biết không nhiều lắm, cậu còn thật sự chưa từng nghe nói trong những người cậu quen biết có ai ăn vụng. Thậm chí cậu vẫn cảm thấy cái việc ăn vụng và ly hôn này, đều chỉ có trên TV mới có thể nhìn thấy. Cậu sinh hoạt trong một hoàn cảnh thực bình thường, quen biết cũng đều là người rất bình thường, không có ai oanh oanh liệt liệt, cũng không có ai thê thê thảm thảm, mọi người đều là cuộc sống tế thủy trường lưu. Nhưng loại cuộc sống này đã đủ để khiến cậu hâm mộ. Cậu cảm thấy có thể sống cuộc sống bình thường, bình bình đạm đạm, cũng là một loại phúc khí. Có khả năng phần lớn những người khác phái luyến đều thân ở trong phúc mà không biết phúc, không biết đối với người như bọn họ mà nói, hôn nhân bình thản là có thể gặp chứ không thể cầu.

"Tôi đã thấy rất nhiều, tôi cảm thấy tương lai của tôi có khả năng cũng sẽ ly hôn."

Kỳ Lương Tần bật cười: "Tương lai anh khẳng định sẽ ly hôn."

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt, lập tức liền cười, vươn tay kéo cánh tay cậu: "Vậy cũng không nhất định, nói không chừng cứ tiếp tục với cậu như vậy, không ly."

“Anh muốn cứ vậy, tôi cũng không cần. Tương lai của tôi chính là phải tìm đàn ông.”

“Ai nha, thật sự là không biết xấu hổ, còn tìm đàn ông.”

“Tôi có cái gì xấu hổ, ” Kỳ Lương Tần tuy rằng nói như vậy, vẫn có chút đỏ mặt, không có biện pháp, có vài người chính là thể chất đỏ mặt: “Tôi tìm đàn ông, cũng bình thường giống như anh tìm phụ nữ thôi, không xấu hổ.”

“Nói đến đây, tôi giới thiệu cho cậu một đối tượng đi.”

“Ai?”

“Một người anh em trong nhóm bạn của tôi, điều kiện nhà hắn cũng được, em trai hắn tôi cũng đã gặp, đáng tin, chỉ là tuổi hơi nhỏ chút, cùng tuổi với cậu.”

Kỳ Lương Tần lắc đầu: “Tôi bây giờ còn chưa muốn tìm.”

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười, cười có chút kỳ quái, nhưng không nói gì, đứng lên nói: “Tôi cũng lên lầu xem xem.”

Sau khi hắn đi rồi, Kỳ Lương Tần cũng không còn lòng dạ đọc sách.

Nghiêm Bách Tông lại ly hôn.

Kỳ thật cẩn thận nghĩ, việc này ngay từ đầu liền có chút manh mối. Hôn nhân của Nghiêm Bách Tông và Thẩm Hoà, ngay từ đầu đã dường như có chút ý tứ chỉ trên danh nghĩa. Tuy rằng nói như vậy thực ích kỷ, nhưng việc này với cậu mà nói thật sự là chuyện đáng để vui vẻ.

Lúc cậu xem «Phan Kim Liên phiên bản nam», vẫn luôn tự hỏi một vấn đề: tình yêu và luân lý đạo đức đúng sai, bản tính con người tốt đẹp và xấu xí. Khi tình yêu của một người là sai trên luân lý đạo đức, tình yêu tốt đẹp lại bại lộ khuyết điểm của bản tính con người, như vậy tình yêu là đúng hay sai? Làm tiểu thuyết đam mỹ, tình yêu có nên là toàn bộ của nó hay không, có nên dùng tam quan ngay thẳng đến làm căn cơ hay không, thì bộ truyện này mới có thể được miệng người khen ngợi?

Trên đời này có hai thứ không cách nào nhìn thẳng, mặt trời, và lòng người. Lúc quyến rũ Nghiêm Bách Tông, cậu cũng mơ hồ hiểu rõ được dục vọng hiểm ác của mình, mặc dù cậu tự nhận không phải người thuần lương gì, nhưng cậu không phải không biết hổ thẹn. Nhưng biết xấu hổ lại còn làm việc dơ bẩn, lòng người này khiến cậu không biết nên làm thế nào. Hiện giờ tốt rồi, cho dù hai người bọn họ có cái gì, cậu cũng không đến mức lưng đeo cảm giác tội ác mịt mờ lại không chỗ nào không tồn tại như vậy.

Hơn nữa điều này có phải nghĩa là Nghiêm Bách Tông cũng càng có thể tiếp nhận cậu không?

Tương lai quả thực không dám nghĩ, một nửa ngọt ngào một nửa chua xót. Cậu ở trong phòng đi qua lại một hồi, thật sự nhịn không được, liền mở cửa đi ra.

Kết quả cậu mới vừa đi tới phòng khách, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ trên lầu đi xuống, vẻ mặt Nghiêm Bách Tông vốn có chút mỏi mệt, khoảnh khắc nhìn thấy cậu lập tức lên tinh thần, giống như lòng cảnh giác lập tức tăng lên.

Nghiêm Bách Tông lại có chút khẩn trương. Hắn không biết nên xử trí cậu em dâu không biết xấu hổ một hồi thật thuần khiết một hồi thật lẳng lơ này như thế nào. Chung quy là người của em trai hắn, mặc dù trên việc làm ăn hắn quyết đoán rõ ràng, gặp được loại việc nhà này cũng là khó dứt. Hắn đành phải cứng mặt, nghe thấy Kỳ Lương Tần nói: "Chào anh cả."

Nghiêm Bách Tông nhìn thấy ánh mắt có chút trốn tránh quen thuộc của cậu, khí giận trong lòng liền xông lên. Có phải Kỳ Lương Tần lại xem xét trước mắt phòng khách không người, cho nên muốn "dâm loạn" hắn hay không?

Nghiêm Bách Tông vừa muốn nói ra lời răn dạy, ai biết Kỳ Lương Tần bỗng nhiên cúi đầu, vội vàng từ bên cạnh hắn chạy qua, đi lên lầu.

Như thế khiến hắn sửng sốt một chút.

Trước mắt xung quanh không người, không phải là lúc tốt để cậu ta trêu chọc mình sao, cậu ta lại nỡ buông tha.

Hắn quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần ở chỗ ngoặt cũng đang quay đầu nhìn xuống, ánh mắt đối diện với hắn, Kỳ Lương Tần như là bị bỏng, nháy mắt biến mất trong tầm mắt hắn.

Là loại ngượng ngùng mang theo tao khí mà hắn quen thuộc, nhưng dường như buộc chặt một ít, không mù quáng trút xuống hắn nữa, không có cái loại tính công kích như nước dữ muốn nuốt sạch hắn nữa. Ánh sáng và nhiệt độ này trở nên nhu hòa thu liễm, trong khắc chế có ấm áp.

Nghiêm Bách Tông đứng ở bậc cuối cùng dưới cầu thang, tạm dừng một hồi, mới lại tiếp tục đi về phía trước.

Xem ra Kỳ Lương Tần đã biết thu liễm. Đây là chuyện tốt. Hắn chưa bao giờ là người lệ khí nặng, tính tình vững vàng, nếu Kỳ Lương Tần đồng ý dừng cương trước bờ vực, hắn cũng không phải không thể bỏ qua không đề cập tới.

Sau khi Nghiêm Bách Tông đi rồi, Kỳ Lương Tần trộm ở chỗ ngoặt lầu hai nhô đầu ra.

Vừa rồi cậu nhịn không được, cậu không nên quay đầu lại nhìn.

Trước mắt nhiệm vụ quan trọng nhất của cậu, là rửa sạch tiếng xấu Phan Kim Liên của mình, cậu muốn cho Nghiêm Bách Tông biết, cậu lúc này, đã không phải là cậu của quá khứ. Chỉ có khi cậu ngăn chặn loại quay đầu giống như ở cửa thang lầu vừa rồi, Nghiêm Bách Tông mới có khả năng quay đầu nhìn cậu lần nữa.

Cậu muốn đem quần áo đã từng cởi ra, từng cái từng cái mặc trở về!

Hết chương 36

37. Chương 37

Sau khi thân thể đã gần như khỏe hẳn, Kỳ Lương Tần liền đi một chuyến đến chỗ thuê trước đây, trả phòng, chỉnh lý hết mấy thứ đồ đạc trong phòng thuê, đóng gói đưa đến căn hộ của cậu. Căn hộ ven sông đó mỗi lần đến cậu đều phải ở bên trong một hồi, căn phòng thuộc về mình khiến cậu đặc biệt có lòng trung thành.

Kỳ thật đồ đạc đóng gói đều không phải của cậu, quần áo không phải của cậu, đồ điện cũng không phải của cậu, còn có vài đồ vật nhỏ vụn, với cậu mà nói đều là đồ vật thực xa lạ.

Nhưng cậu đều giữ lại, không ném đi. Những thứ thuộc về ký ức của người khác đó, dường như cũng có quan hệ với cậu. Quần áo được đưa đến tiệm giặt ủi để giặt lại lần nữa, gấp kỹ bỏ vào trong tủ, những món đồ nhỏ cậu cũng đều dựa tâm ý của theo mình bày ở trên bàn. Căn phòng này đã xây dựng trang trí hoàn tất, vốn dĩ còn có chút trống trải, hiện giờ bày đồ đạc, rốt cuộc có hương vị của ngôi nhà.

Còn có thể trang hoàng càng tốt hơn, càng ấm áp hơn, cậu đánh giá phòng ở, trong lòng quy hoạch như vầy như kia. Để cho dấu vết của Kỳ Lương Tần trước kia tiếp tục tồn tại ở trong căn phòng này, dù sao cũng là căn phòng người ta bán mình có được, cậu nhặt được tiện nghi, trong lòng xác thực có chút xấu hổ. Chờ sau khi cậu dọn ra khỏi Nghiêm gia, liền ném toàn bộ mấy thứ đó đi, không để lại một chút dấu vết của Kỳ Lương Tần quá khứ.

Nhưng mà, cậu sẽ dọn khỏi Nghiêm gia sao, bao lâu dọn ra?

Tuy rằng phần si mê đối với Nghiêm Bách Tông có chút chua xót, nhưng cậu vui vẻ chịu đựng, nếu có thể, cậu nguyện ý tiếp tục ở lại Nghiêm gia. Nhưng cậu cũng biết sẽ không lâu dài, cậu không có khả năng cả đời kết hôn giả với Nghiêm Tùng Vĩ, nếu cả đời khổ luyến, chi bằng dọn ra nhất đao lưỡng đoạn. Trong lòng cậu có ảo tưởng, đối với Nghiêm Bách Tông, cậu vẫn như cũ có lòng mơ ước.

Trong tiểu thuyết Kỳ Lương Tần là một người học mỹ thuật tạo hình, tuy rằng bản lĩnh bình thường, nhưng dưới cái nhìn của người thường là cậu, kỹ thuật hội họa đã khiến cậu thực thán phục, cho nên lúc trở về cậu đem hết bộ đồ dùng hội họa của mình về. Cậu đặc biệt thích cuốn vở dùng để vẽ, thực lớn, lại rất có khuynh hướng cảm xúc, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy giấy vẽ, trang đầu tiên của bản vẽ, còn giữ một cảnh cửa sổ đã vẽ một nửa.

Đối với nghệ thuật Kỳ Lương Tần trời sinh đã hướng tới, bất đắc dĩ chính mình không có điều kiện kinh tế. Cha qua đời sớm, mẹ vất vả nuôi cậu lớn, tốt nghiệp chính quy bốn năm, vốn dĩ có chút tiền gửi, thân thể mẹ cậu lại bắt đầu không tốt, sau đó vẫn là qua đời, cậu chỉ lo kiếm tiền, cảm thấy cuộc đời chưa từng có lúc nào gọi là theo đuổi nghệ thuật.

Người khiêu vũ đều rất có khí chất, biết đánh đàn luôn có vẻ thực lãng mạn, người biết vẽ vời cảm giác chính là có tài hoa, viết tốt chữ bút lông thì giống như cả người đều trở nên có phong cách. Những cái gọi là dính dáng tới nghệ thuật đó, cũng giống như vật phẩm tinh mỹ mà cậu cách tủ kính nhìn thấy, là một loại cuộc sống khác mà cậu khát vọng nhưng không có được.

Hiện giờ có điều kiện, cậu đã nghĩ sẽ học vẽ, coi như là một loại kéo dài đối với nhân vật tiểu thuyết Kỳ Lương Tần này đi.

Cậu cũng không có mời thầy dạy, mà là tự mình lén ở trong phòng vẽ chơi, ở trên mạng đặt giáo trình, một ngày học theo một chút, cho là một loại hưu nhàn thả lỏng ngoài đọc sách. Cầm lấy bút vẽ sẽ khiến cậu sinh lòng vui sướng, có một loại ảo giác mình cũng đang từ từ trở nên ưu tú.

Nghiêm Bách Tông là người đàn ông rất tốt, mình cũng có thể hoàn thiện mình, khiến mình trở nên càng ngày càng ưu tú, tương lai mới có thể xứng đôi với hắn. Mặc dù tương lai cậu và Nghiêm Bách Tông cũng không có bất luận kết quả gì, cậu cũng sẽ tới gần người như Nghiêm Bách Tông. Đại khái cậu đã qua cái tuổi tin tưởng vương tử bạch mã không thích bạch phú mỹ chỉ thích cô bé Lọ Lem chẳng có gì, chỉ có cái gọi là một trái tim vàng là không đủ, một người muốn hấp dẫn ánh mắt một người khác, phải có chút thứ bên ngoài, nhìn thấy được, thì đối phương mới có thể nhìn bạn, sau đó nhìn thấy tấm lòng của bạn.

Chuyện Nghiêm Bách Tông ly hôn, như là chưa từng phát sinh qua, không ai nhắc tới. Hai ngày nay Nghiêm Bách Tông cũng là đi sớm về trễ, rất bận.

Kỳ Lương Tần cũng không có tiếp tục ở trong phòng mỗi ngày đọc sách, cậu cùng với Nghiêm Viện và lão thái thái đi gặp bạn.

Lại nói thái độ của lão thái thái đối với cậu, cũng rất là kỳ quái. Cậu đi theo Nghiêm lão thái thái đến nhà ba bốn người bạn, cứ đến nhà một người, chủ nhân luôn khách sáo khen cậu hai câu, đơn giản là hiểu chuyện nè, bộ dạng tuấn tú nè, trên cơ bản ngàn bài một điệu. Nhưng mà mỗi lần Nghiêm lão thái thái đều sẽ vẻ mặt ghét bỏ mà nói: “Có tốt nữa cũng là đàn ông.” “Tốt hay không, còn có thể thế nào, cũng chỉ có thể nhận.” “Bà đừng nhìn bộ dạng cậu ta ra hình ra dáng, cũng chỉ có chút chỗ tốt đó, cái khác đều không được.”

Tóm lại chủ nhân khen cậu ngàn bài một điệu, Nghiêm lão thái thái chê cậu lại chưa bao giờ trùng lặp. Mấy cái đó còn đều là luận điệu đại khái, nếu tỉ mỉ phân tích, còn có đủ loại như là “đầu óc ngốc”, “bằng cấp thấp”, “không có ánh mắt”, “tính trẻ con”, “làm biếng”, “cái gì cũng đều không hiểu” vân vân, trộn lẫn trong cuộc nói chuyện phiếm, thường thường đụng tới một câu, cũng khiến cậu xấu hổ không chịu được.

Chỉ là theo lý thuyết nếu không nhìn lọt cậu, vậy thì đừng dẫn cậu đến nhà bạn dọa người. Lão thái thái lại cứ luôn muốn dẫn theo cậu.

"Mặc kệ dọa người như thế nào, đều là người nhà chúng ta, mấy người bạn đó sớm muộn gì cũng phải quen thuộc, cũng dẫn cậu ta ra ngoài nhìn cho quen mặt, đừng cả ngày làm ổ ở trong phòng đọc sách, người đều nhìn ngốc, vốn đã không tính là một người thông minh rồi." Nghiêm lão thái thái nói với Nghiêm Viện như thế.

"Mẹ, con phát hiện gần đây mẹ thật sự là càng ngày càng thích tự mâu thuẫn, là ai mấy ngày hôm trước nói đọc sách nhiều tốt, bảo Lương Tần không có việc gì thì ở nhà đọc sách nhiều chút."

Nghiêm lão thái thái trừng mắt nhìn Nghiêm Viện một cái, tỏ vẻ bất mãn đối với việc cô khiêu chiến quyền uy của mình.

Kỳ Lương Tần liền đứng bên cạnh hai mẹ con này ngượng ngùng cười.

Càng nhiều lúc, bọn họ từ nhà bạn đi ra cũng sẽ không trực tiếp về nhà, mà là sẽ đi dạo trung tâm thương mại, đi đều là những chỗ Kỳ Lương Tần thấy cũng chưa từng thấy qua, lần đầu tiên cậu thấy mấy người lão thái thái mua sắm, tiền kia quét đến mức khiến cậu run rẩy tâm can. Có điều khiến cậu kích động chính là, lão thái thái mua cho cậu một bộ quần áo, tốn mấy vạn.

Đây chính là quần áo quý nhất cậu từng sờ qua, mỗi lần ra ngoài cậu đều mặc ở trên người. Nghiêm Viện nói: "Anh cũng không thể đổi bộ khác à."

"Anh thích bộ này, quý như vậy, phải mặc đủ."

Nghiêm lão thái thái nghe xong nhíu mày, Nghiêm Viện chính là cười trộm.

Nhưng sở dĩ mỗi lần Kỳ Lương Tần đều mặc, cũng không chỉ là bởi vì quần áo này xinh đẹp lại đáng giá, mà là cậu nhìn thấy mỗi lần lúc cậu mặc đi ra, lão thái thái đều đặc biệt vui vẻ, ngoài miệng tuy rằng không nói, biểu tình rất nhỏ kia cũng không lừa được người.

Đi theo mẹ con Nghiêm thị đi dạo vài ngày, cậu thật sự là như Nghiêm lão thái thái đã nói, nhìn nhiều liền quen mặt. Trước mắt là nơi phồn hoa cậu chưa từng thấy qua, cậu mới biết mặc dù đi qua cùng một con phố, nhưng những thứ mà cậu trong quá khứ và cậu hiện tại nhìn thấy đều không giống nhau.

Đương nhiên ngẫu nhiên cũng sẽ làm trò cười, lộ ra thuộc tính nhà quê của cậu, có vài chuyện còn là vô cùng xấu hổ, khiến cậu một hồi nhớ tới đều cảm thấy không có mặt mũi gặp người. Nhưng những thứ cậu chưa từng gặp qua đó, cũng làm cho cậu cảm thấy mình đang tiến bộ, đang chậm rãi biến thành người càng tốt.

Đời người một đường, thương cảm nhất chính là tuổi lớn dần, thời gian là quý giá nhất, một khi đã đi qua thì không thể làm lại, mà đáng để vui mừng nhất, chính là mình luôn luôn trên con đường tiến bộ, bản thân mình mỗi một ngày, đều tốt hơn ngày hôm qua.

Ngày bình thản mà qua, mãi đến một tuần sau Thẩm Hoà đến.

Trước khi Thẩm Hoà đến, trước tiên gọi điện thoại cho trong nhà, điện thoại là dì Xuân nhận, bọn họ đều không ở nhà, hai anh em Nghiêm thị đều ở công ty, ba người bọn họ thì đang đi dạo trung tâm thương mại.

Dì Xuân gọi điện thoại lại đây, nói Thẩm Hoà muốn tới.

"Ta đã nói cô ta không biết cách xử sự mà, muốn tới ít nhất phải chào hỏi trước một ngày, không nói với chúng ta, cũng phải nói một tiếng với anh cả con, kết quả thì sao, cứ như vậy im hơi lặng tiếng mà đến."

Nghiêm Viện hỏi: "Vậy chúng ta đi về sao?"

Lão thái thái dường như suy xét một hồi, cuối cùng không kiên nhẫn nói: "Mặc kệ cô ta, để cô ta chờ."

Nghiêm lão thái thái nói xong đeo kính râm lên, tiếp tục đi dạo, cũng không chê mệt.

Ngày mùa hè nắng chói chang, ngẫu nhiên phơi ánh nắng mặt trời thật đúng là nóng. Kỳ Lương Tần chống ô che nắng cho lão thái thái, một người đàn ông như mình cũng ngại ngùng chen tới dưới ô, phía sau lưng đã sớm ướt mồ hôi. Cậu cảm thấy đồ đạc mua hôm nay đã không sai biệt lắm, một bàn tay cậu bung dù, một bàn tay mang theo túi mua sắm, trên cơ bản đã không nắm được thêm đồ vật. Lão thái thái lại gọi điện thoại kêu tài xế lại đây, xách hết đồ đạc lên trên xe, tiếp tục đi dạo.

Hiển nhiên là bà mang theo một chút suy nghĩ trả thù mà đi dạo phố, chính là để khiến Thẩm Hoà chờ thêm một lát. Sau đó bọn họ nghỉ tạm trong một quán cà phê, Kỳ Lương Tần cẩn thận phát hiện mắt cá chân lão thái thái đều cọ đến đỏ rồi.

Bà thật sự là hiếm khi đi nhiều như vậy, giày có vừa chân hơn nữa, cũng sẽ mệt, huống chi lão thái thái tuy rằng tuổi lớn, ra ngoài lại luôn mang giày cao gót.

"Con cũng sắp đi không nổi rồi, mẹ, chúng ta trở về đi." Kỳ Lương Tần nói.

"Lúc này mới đi dạo bao lâu, đàn ông mấy người đó, vừa đi dạo phố liền mệt."

Tuy rằng lão thái thái nói như vậy, nhưng vẫn là kết thúc công việc trở về nhà.

Bọn họ trở về nhà, đã là hơn hai giờ sau đó. Xe chậm rãi lái vào Nghiêm gia, còn chưa có xuống xe, Kỳ Lương Tần liền thấy được một người phụ nữ mặc quần áo màu trắng gạo đứng ở hành lang.

Thẩm Hoà, người phụ nữ chưa bao giờ chính thức lên sân khấu trong tiểu thuyết, người phụ nữ cậu vẫn luôn hâm mộ, rốt cuộc cậu đã gặp được.

Thẩm Hoà quả thật không tính là xinh đẹp, người thực gầy, cũng không cao, còn mang kính mắt, ngược lại rất có khí chất, thoạt nhìn chính là người rất có văn hóa.

Nhưng mà cảm giác Thẩm Hoà cho cậu cũng không tốt.

Nói như thế nào đây, cậu cảm thấy Thẩm Hoà rất giống những bức ảnh người vợ của văn nhân nông thôn thời dân quốc mà trước kia cậu nhìn thấy, có một loại cảm giác lớn tuổi và cũ kỹ, Thẩm Hoà thoạt nhìn còn già dặn hơn Nghiêm Bách Tông một ít.

Kỳ Lương Tần nhanh chóng trộm hỏi Nghiêm Viện: "Anh nên gọi chị ấy như thế nào."

"Vẫn là kêu chị dâu đi."

Vì thế Kỳ Lương Tần liền gật đầu với Thẩm Hoà, thực cung kính hô một tiếng chị dâu.

Kết quả Nghiêm lão thái thái không vui, quay đầu lại nhìn cậu một cái: "Chị dâu cậu ở đâu ra hả?"

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng đỏ mặt, Nghiêm Viện không dám kêu chị dâu nữa, trực tiếp nhiệt tình tiếp đón: "Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Thẩm Hoà nói xong nhìn về phía Nghiêm lão thái thái, đại khái là bị câu nói vừa rồi của Nghiêm lão thái thái ảnh hưởng, cô gọi một tiếng "Bác gái."

Một tiếng này lại kêu cho Nghiêm lão thái thái rét lạnh cả lòng, không lên tiếng trả lời, mà là trực tiếp nhìn về phía dì Xuân: "Đồ đạc của cô ta đều thu dọn xong chưa, đừng để sót cái gì, nên mang đi thì đều để cô ta mang đi đi."

Thẩm Hoà có chút xấu hổ, nói: "Không có gì để thu dọn, đều là một ít đồ vật nhỏ vụn."

Nghiêm lão thái thái lập tức vào cửa, dì Xuân buông bé mèo cụp tai trong ngực xuống, cười nói: "Bên ngoài rất nóng, đều vào nhà cho mát mẻ đi."

Nghiêm Viện cười đi vào trong phòng, Thẩm Hoà lại kéo chặt cánh tay cô, hỏi: "Người này là…"

Nghiêm Viện nói: "Anh ấy chính là chị hai của em."

Đây hiển nhiên là cố ý, Kỳ Lương Tần đỏ mặt gật gật đầu với Thẩm Hoà: "Chào chị, tôi là Kỳ Lương Tần."

"Hóa ra cậu chính là đối tượng của lão nhị, tôi đã thấy ảnh chụp của cậu, ngại ngùng, không nhận ra." Cô

vừa nói vừa cười đi vào trong phòng, nói với Nghiêm Viện: "Đẹp hơn trong ảnh."

Nhìn ra được, quan hệ giữa Thẩm Hoà và Nghiêm Viện vẫn tốt. Kỳ Lương Tần ở phía sau hỏi dì Xuân: "Tùng Vĩ trở lại chưa, anh cả đâu?"

"Tùng Vĩ trở lại rồi, ở phòng ngủ. Bách Tông mới gọi điện thoại nói đang họp không lâu, được một hồi rồi, phỏng chừng cũng sắp về nhà. Con đi hỏi lão thái thái xem, là đi ra ngoài ăn, hay là gọi đầu bếp đến nhà làm, hay là chúng ta tự làm."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, nghe thấy lão thái thái ở trong phòng khách kêu: "Gọi tiểu Trịnh xách đồ mua về vào nhà đi."

Kỳ Lương Tần vội nói: "Con đi."

Cậu nói xong liền nhanh chóng xoay người chạy đi, chỉ chốc lát mang theo một đống lớn đồ vật trở về, dì Xuân giúp cậu xách, nói: "Lại mua nhiều như vậy."

Kỳ Lương Tần cười cười, không nói chuyện, lúc đi vào bỏ đồ vật thuận tiện hỏi Nghiêm lão thái thái muốn ăn bữa cơm này như thế nào, lão thái thái tức giận nói: "Không tính toán với cô ta một bữa cơm đã là không tồi, còn mời cô ta sơn hào hải vị sao? Nói với dì Xuân, bình thường ăn như thế nào thì cứ ăn như thế đó."

Cậu toát mồ hôi toàn thân, sau khi xuống lầu nói với dì Xuân liền đi tắm rửa. Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trên giường chơi game, cậu nói: "Sao anh lại chui ở trong phòng, chị dâu đến, anh biết không?"

"Thấy, " Nghiêm Tùng Vĩ không nhanh không chậm nói: "Tôi không có trò chuyện với chị ấy, cậu không biết lúc tôi vừa trở về có bao nhiêu xấu hổ đâu, sớm biết rằng trong nhà không có ai tôi liền tối mới về, tưởng mọi người đều ở đây, chỉ thiếu mình tôi chứ."

Chị dâu và em chồng ở một chỗ, đúng là có chút xấu hổ, Kỳ Lương Tần cười đi vào phòng tắm: "Không phải còn có dì Xuân sao."

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười, cũng không nói lời nào, tập trung tinh thần không biết đang chơi game gì.

Kỳ Lương Tần xối nước ấm tắm xong đi ra, Nghiêm Tùng Vĩ còn đang dính ở trên giường. Cậu lén mở cửa phòng ra nghe nghe, phát hiện trong phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, vì thế liền đi qua hành lang, vừa đến chỗ ngoặt, liền nhìn thấy Thẩm Hoà một mình ngồi ở trong phòng khách, cậu sợ tới mức nhanh chóng lui trở về, trộm đóng cửa lại, nói: "Chị dâu một mình ngồi ở trong phòng khách kìa, rất xấu hổ."

Nghiêm Tùng Vĩ liền hỏi: "Mẹ và Viện Viện không phải đều trở về rồi sao?"

"Đúng vậy, tôi nghĩ em gái anh sẽ ở cùng chị ấy, tôi thấy hai người bọn họ vừa rồi rất thân thiết."

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười: "Nhất định là mẹ không vui, kêu Viện Viện lên lầu, đây là đang bày sắc mặt cho chị ấy nhìn."

Kỳ Lương Tần ngược lại cảm thấy Thẩm Hoà có chút đáng thương. Con người cậu chịu không nổi nhất là xấu hổ, nghĩ đến cảnh ngộ của Thẩm Hoà giờ phút này, trong lòng có vài phần đồng tình. Hơn nữa trong lòng cậu nhiều ít có một chút cảm tình nói không rõ tả không được với Thẩm Hoà, trong cảm tình này còn trộn lẫn một chút áy náy, vì thế cậu liền mặc quần áo tử tế, muốn ra ngoài.

"Cậu làm gì vậy?"

"Đến phòng khách, cũng không thể để chị ấy ngồi một mình."

"Cậu cũng không phải nữ, cậu với chị ấy có thể tán gẫu cái gì, không xấu hổ sao?"

Kỳ Lương Tần hì hì cười nói: "Hai chúng tôi là chị em dâu đó. Ha ha ha."

Cậu nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài, đến phòng khách, cười nói: "A, Viện Viện đâu?"

"Mới vừa rồi lão thái thái có việc, kêu cô ấy lên rồi, " Thẩm Hoà nhìn thấy cậu liền đứng lên, Kỳ Lương Tần nhanh chóng rót nước cho cô, Thẩm Hoà ngăn lại nói: "Cái này dì Xuân mới vừa rót, còn chưa có uống đâu."

"Anh cả còn chưa có trở về à?"

"Mới vừa gọi điện thoại nói đến cửa nhà… không phải là trở về rồi đấy sao."

Kỳ Lương Tần xoay người nhìn, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông vào cửa, ở cửa nhà đổi giày, trong tay mang theo một cái cặp công văn. Thẩm Hoà liền đi về phía hắn, tiếp nhận cặp trong tay hắn, nói: "Mới trở về."

"Mở cuộc họp, trước khi em tới cũng không nói."

Xem tình hình giữa bọn họ, ngược lại thật giống như vợ chồng bình thường.

Nghiêm Bách Tông nhìn thoáng qua trong phòng khách, Kỳ Lương Tần có chút câu nệ gật đầu: "Anh cả về rồi."

"Ừm, " Nghiêm Bách Tông nhìn một vòng: "Trong nhà chỉ có mình cậu sao?"

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng không biết đáp lại như thế nào, Thẩm Hoà đã kéo kéo cánh tay Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông dường như nháy mắt liền hiểu rõ, cũng không nói thêm cái gì, liền đi sang căn phòng đối diện. Thẩm Hoà cũng đi qua, để lại một mình Kỳ Lương Tần đứng trong phòng khách, thở ra một hơi.

Nghiêm lão thái thái làm giá đủ, lúc này mới cùng Nghiêm Viện xuống dưới, lúc xuống không gặp được Thẩm Hoà, còn tưởng rằng cô đi rồi, trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, nói: "Tính tình cô ta thật lớn."

"Chị dâu đi rồi sao?" Nghiêm Viện hỏi.

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Anh cả trở về, hai người ở trong phòng."

Nghiêm lão thái thái nói với Nghiêm Viện: "Không cần gọi chị dâu, đều đã ly hôn rồi."

Nghiêm Viện nói: "Tuy nói một năm không gặp mặt mấy lần, nhưng nhiều năm như vậy, cũng kêu quen rồi, không thì mẹ nói kêu cái gì đây, cũng không thể giống như trước kêu chị Thẩm Hoà đi."

Nghiêm lão thái thái ngồi xuống ghế sô pha: "Con đi, xem hai người bọn họ làm gì trong phòng."

Nghiêm Viện có chút khó xử: "Con không đi, lỡ như nhìn thấy thứ không nên thấy, chẳng phải xấu hổ."

"Chị dâu với anh cả khẳng định có rất nhiều lời để nói, mẹ, mẹ hòa khí với chị ấy xíu đi, không nhìn mặt mũi chị ấy, cũng phải nhìn mặt mũi anh cả mà, dù sao cũng là một lần cuối cùng, về sau cũng sẽ không thường gặp nữa." Kỳ Lương Tần ôn hòa nhỏ nhẹ nói: "Không thì anh cả kẹp ở giữa, khó chịu bao nhiêu."

"Lương Tần nói đúng, mẹ xem con này, con cũng không thích chị ấy, cũng đâu có nói dài nói ngắn với chị ấy, ngày thường mẹ rất phóng khoáng, sao hiện giờ ngược lại không phóng khoáng vậy."

Nghiêm lão thái thái hít một hơi: "Ta là lạnh lòng, lúc này mới vừa ly hôn, đã kêu bác gái rồi."

Nghiêm Viện và Kỳ Lương Tần nhìn nhau một cái, hai người ngầm hiểu trong lòng, đều không nói chuyện.

Bữa cơm này ăn không tính là vui vẻ, mặc dù có Nghiêm Tùng Vĩ nói chêm chọc cười, nhưng rốt cuộc vẫn lộ ra vài phần xấu hổ. Kỳ Lương Tần đầu tiên là vào phòng bếp giúp đỡ dì Xuân nấu cơm, sau đó lại thu dọn bàn, bày bát đũa, pha trà rót nước, hiền lành không thể tưởng tượng nổi. Thẩm Hoà và Nghiêm Viện ngồi ở trên ghế sô pha thấp giọng nói chuyện riêng, Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông ngồi cùng với lão thái thái, Kỳ Lương Tần không ngừng xuyên qua trước mặt bọn họ, vội trước vội sau.

Nghiêm lão thái thái liếc mắt nhìn Thẩm Hoà một cái, lại nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, nói với hai đứa con trai: "Vẫn là tiểu Tần chịu khó, lúc này mới có bộ dáng một đứa con dâu chứ."

Nghiêm Tùng Vĩ nén cười nhìn Nghiêm Bách Tông, cố ý nâng nâng cằm về phía hắn. Nghiêm Bách Tông quay đầu nhìn Kỳ Lương Tần ở nơi đó bày một đĩa trái cây, mi thanh mục tú, tay áo vén lên, thoạt nhìn quả nhiên rất là hiền lành có khả năng. Hắn đang nhìn, lại đột nhiên nhìn thấy Kỳ Lương Tần bày đĩa trái cây bỗng nhiên trộm giương mắt lên nhìn sang bên phía hắn.

Kỳ Lương Tần đang nhìn lén hắn, hắn lập tức sắc bén bắt giữ được. Kỳ Lương Tần bị bắt gặp như là bị cả kinh, nhanh chóng cúi đầu, lỗ tai đều đã đỏ. Xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu sáng nửa người cậu, bàn tay cậu bày đĩa trái cây có vẻ có chút bối rối, ngón tay thon dài trắng nõn, khiến hắn nhớ tới ngón tay kia đã từng ở trước mặt hắn giống như khiêu khích đùa bỡn một quả anh đào chín.

Nghiêm Bách Tông thu hồi ánh mắt, nhìn thấy Thẩm Hoà ngồi bên cạnh nói chuyện với Nghiêm Viện.

Lần đầu tiên hắn có một nhận thức bí ẩn: chính như mẹ hắn nói vậy, làm con dâu, Kỳ Lương Tần dường như quả thật đủ tư cách hơn Thẩm Hòa một chút, càng có hơi thở ôn nhu, càng hấp dẫn hiền lành, càng mềm mại.

Đây là chuyện đáng xấu hổ cỡ nào, một người phụ nữ vừa mới trở thành vợ trước của hắn, thứ hắn nên cho phải là tôn trọng, giữ gìn, đây mới là hành vi của quân tử. Hắn lại mơ hồ làm ra so sánh như vậy ở trong lòng, cũng cho ra kết luận hoang đường như vậy.

Rốt cuộc hắn không thể không đối mặt nhân tính hiểm ác của mình, thừa nhận hôn nhân bất hạnh giữa hắn và Thẩm Hoà, cũng tạo thành rất nhiều bất mãn và thương tổn cho hắn. Hắn và Thẩm Hoà hữu hảo tách ra, là bởi vì hôn nhân không cách nào tiếp tục duy trì, nhưng vì sao không cách nào tiếp tục duy trì, vì sao hắn không yêu Thẩm Hoà?

Hắn vẫn luôn nghĩ Thẩm Hoà theo hướng tốt, cô cao nhã có văn hóa, độc lập tự cường, lại không muốn đi nghĩ đến nguyên nhân mình không yêu cô, chỉ là bởi vì trên người cô không có thứ mà bản thân muốn, hắn có bất mãn với Thẩm Hoà, cũng như Thẩm Hoà đối với hắn.

"Em rất tốt, thật sự, em không có gì sai." Đây là lời mà lúc ly hôn hắn và Thẩm Hoà nói với đối phương.

Nhưng mà một người, nếu bộ dáng bạn thích người đó đều có, thật sự tốt như vậy, thì sao bạn lại không yêu người đó chứ. Hôn nhân thất bại xét đến cùng, đều là do đối phương không thỏa mãn được nhu cầu nào đó của mình, không phải là bộ dạng mình thích, tích lũy quá nhiều thất vọng và bất mãn. Hắn và Thẩm Hoà, bất quá là tuân theo đạo quân tử mà thôi, đều không nguyện ý thừa nhận trên người đối phương có khuyết điểm mình không thích, không nguyện ý chỉ trích đối phương, giống như thừa nhận điểm này, thì cũng sẽ gián tiếp làm cho mình trở nên xấu hổ.

Bọn họ phải làm vợ chồng ly dị tốt nhất, trong lòng chỉ có chỗ tốt của đối phương, không có một chút xấu. Hắn lại đem ra so sánh như vậy, cũng trong loại so sánh này, lần đầu tiên thấy được ánh sáng trên người Kỳ Lương Tần: trên thân người đàn ông mà hắn xem thường chán ghét này, có ánh sáng ấm áp mà hắn

vẫn luôn hy vọng người mình yêu sẽ có.

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lòng người có bao nhiêu phức tạp. Có người nói, trên đời này khiến cho người ta không thể nhìn thẳng, chính là mặt trời và lòng người. Trên đời này không có người hoàn mỹ, mỗi người đều có nhân tính khuyết điểm, chỉ là có vài người gặp được một việc, đem những khuyết điểm đó bộc lộ ra, có vài người cả đời không gặp được, vì thế thành người đạo đức hoàn mỹ trong mắt mọi người.

Giống như là Kỳ Lương Tần hiện giờ, cậu hiền lành, chăm chỉ như vậy, như là người đàn ông tri kỷ nhất trong cái nhà này.

Nhưng cậu hiền lành cũng là vượt qua dĩ vãng, so với bình thường cậu càng hiếu thuận Nghiêm lão thái thái, càng thích làm việc, càng ôn nhu.

Đơn giản là trong lòng cậu cũng có một dục vọng bí ẩn, dục vọng thắng lợi. Cậu muốn thắng Thẩm Hoà.

Đây chính là một suy nghĩ bí ẩn, có lẽ bản thân cậu cũng không có nhận thức rõ ràng, nhưng cậu lại bị suy nghĩ này sai sử, cậu vừa đồng tình Thẩm Hoà, lại ghen tị cô, xem cô như tình địch. Cậu giống một con côn trùng, quơ đôi cánh xinh đẹp của mình, tận khả năng hấp dẫn người khác chú ý, tận khả năng phát ra mùi vị của mình.

Dưới bề ngoài mềm mại của cậu, là một trái tim tao khí lại pha đủ tính công kích.

Có lẽ là do nghe xong khuyên bảo, thái độ của Nghiêm lão thái thái đối với Thẩm Hoà dịu đi không ít. Giữa bữa cơm Thẩm Hoà đứng lên kính một ly rượu cho mỗi người, mỗi một ly đều phối hợp nói mấy câu, nói thật ra, lời nói thật sự xúc động, có văn chương, nhưng mà không già mồm cãi láo, chỉ khiến người ta cảm thấy tình chân ý thiết, chia tay vui vẻ.

Lúc kính đến Kỳ Lương Tần, Thẩm Hoà nói: "Thật đáng tiếc hiện tại mới biết cậu, tôi rất thích cậu, hy vọng cậu và Tùng Vĩ đừng giống chúng tôi, có thể bên nhau thật dài thật lâu."

Tuy rằng lời này không hẳn không phải là khách sáo, vẫn khiến Kỳ Lương Tần được ưu ái mà sợ, lúc chạm cốc, cố ý thấp xuống một nửa, lấy làm khiêm tốn. Cậu vốn cũng muốn nói một đoạn cảm động, kết quả moi tim móc ruột nửa ngày, cũng không nghĩ ra một câu thích hợp. Cậu và Thẩm Hoà không quen, không có tình cảm gì.

Thẩm Hoà không ở lâu tại Nghiêm gia, ăn cơm xong liền trở về. Nghiêm lão thái thái nói: "Lão đại, đưa cô ta."

Nghiêm Bách Tông liền thay Thẩm Hoà xách một cái rương hành lý ra cửa, Thẩm Hoà đứng ở cửa nhà tạm biệt người Nghiêm gia, Nghiêm lão thái thái luôn luôn cường thế lại lộ ra vài phần thương cảm, nói: "Trước đây ta không tốt với con lắm, con đừng ghi hận."

"Con cũng có chỗ không tốt, nhọc ngài đảm đương nhiều, cám ơn ngài."

Hai người phụ nữ ôm nhau một chút, Nghiêm lão thái thái cầm tay cô, nói: "Ai, con đó…"

Thẩm Hoà cười cười, hốc mắt ướt át.

Mọi người đều không vội vã trở về phòng, dì Xuân và lão thái thái ở hành lang hóng gió, ba người Nghiêm Tùng Vĩ bọn họ thì tiếp tục đưa Thẩm Hoà ra cửa. Kỳ Lương Tần yên lặng đi theo ở phía sau cùng, nghe Nghiêm Viện nhỏ giọng nói chuyện với Thẩm Hoà. Ngày mùa hè gió nóng, phơi dưới mặt trời đặc biệt đốt người, ngược lại cái bể bơi lớn đằng trước gợn sóng lấp lánh, xanh lam một mảnh. Ngày mùa hè nắng hè chói chang, cái hồ này lập tức náo nhiệt lên.

Bọn họ đưa Thẩm Hoà đến cổng, Nghiêm Bách Tông đã lái xe lại đây: "Mọi người đều trở về đi."

Thẩm Hoà cũng nói: "Trở về đi, bên ngoài nóng như vậy. Về sau thường liên hệ."

Nghiêm Viện gật đầu, phất tay với Thẩm Hoà, Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu lại, nhìn thấy Kỳ Lương Tần cũng phất tay giống như lưu luyến không rời, liền vui vẻ, Kỳ Lương Tần ngượng ngùng buông tay xuống, có chút ngại ngùng.

Cậu nghĩ lúc chia ly buồn bã như vầy, thế nào thì cậu cũng nên làm cái bộ dáng. Nhưng trên thực tế Thẩm Hoà với cậu mà nói, không có gì khác khách khứa bình thường, cậu vội vàng khoản đãi, sau đó gượng chống chút tinh thần cuối cùng tiễn khách, nhưng trong lòng ước gì nhanh chóng trở lại trên giường, ngủ một giấc thật ngon nghỉ ngơi một chút.

Không ngờ cậu nghĩ như vậy, Nghiêm Viện cũng nghĩ như vậy, Thẩm Hoà phía trước mới vừa đi xa, sau lưng cô liền thở ra một hơi: "Rốt cuộc tiễn bước rồi."

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Con nhóc này, về sau em thật sự không có chị dâu rồi đó."

Nghiêm Viện cười chỉ chỉ Kỳ Lương Tần: "Không có chị cả có chị hai."

"Ngày nào đó chị hai em đi rồi, em cũng như trút được gánh nặng giống vậy sao?"

Nghiêm Viện nói: "Anh hai, em cảnh cáo anh, mối hôn này của anh muốn ly không dễ dàng như anh cả đâu nhá. Anh không biết mẹ có bao nhiêu thích Lương Tần đâu."

Đó ngược lại là thật sự, hôm nay Nghiêm lão thái thái khen Kỳ Lương Tần không ít. Cũng không biết bà là thật lòng khen, hay là bởi vì Thẩm Hoà.

Nghiêm Bách Tông đưa Thẩm Hoà, đại khái cũng đi một chuyến đến nhà họ Thẩm, ăn cơm tối mới trở về. Kỳ Lương Tần đang ở trong sân hóng mát, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đi tới, nhanh chóng đứng lên, chào hỏi.

Nghiêm Bách Tông vẫn thản nhiên lên tiếng, Kỳ Lương Tần liền ngồi xuống lại, ai biết Nghiêm Bách Tông lại đi về phía cậu, nói: "Thẩm Hoà bảo tôi cám ơn cậu."

"Hửm?"

Kỳ Lương Tần ngồi ở trên xích đu, ngửa đầu nhìn Nghiêm Bách Tông dáng người cao lớn. Dưới đèn đường Nghiêm Bách Tông từ trên cao nhìn xuống cậu, nói: "Không để cô ấy ngồi một mình ở trong phòng khách xấu hổ."

Kỳ Lương Tần nói: "Nói chị ấy không cần khách khí, người trong nhà đều có việc, chỉ mỗi tôi nhàn rỗi."

Nghiêm Bách Tông cũng không nói thêm gì, xoay người liền đi, bước chân hơi có chút nặng nề, chỉ để lại mùi rượu nhàn nhạt, phiêu tán trong không khí ngày hè ấm áp.

Bởi vì lão thái thái quản cổng, gần đây mỗi ngày cứ buổi tối mười giờ Nghiêm Tùng Vĩ tất sẽ về nhà, không được mấy ngày liền khiến Đàm Thanh Thanh bất mãn, cô cảm thấy Nghiêm Tùng Vĩ lên giường mới đến tìm cô, lên xong đêm đã khuya mà còn muốn xách quần lên về nhà, khiến cô có một loại cảm giác vô cùng bất an và đau lòng.

"Lại không thể có một ngày ngoại lệ sao?" Đàm Thanh Thanh nói: "Một tuần ít nhất một ngày có thể cho em tỉnh lại trong ngực anh, mở mắt có thể nhìn thấy anh chứ."

"Bảo bối anh cũng muốn mà, chỉ là mẹ anh gần đây trông chặt, em chờ một chút."

"Em mặc kệ, em chính là muốn anh ở bên, buổi sáng ngày hôm qua em nhớ anh đến muốn khóc." Đàm Thanh Thanh nói xong liền muốn khóc, Nghiêm Tùng Vĩ đành phải ôm cô an ủi: "Bảo bối vừa khóc, anh cũng đau lòng theo."

"Anh chỗ nào còn có lòng, " Đàm Thanh Thanh khóc lóc kể lể: "Lương tâm anh đều cho chó ăn rồi."

"Trái tim anh đều ở chỗ em mà, bị chó ăn, cũng là em không trông kỹ."

“Anh còn lời ngon tiếng ngọt với em, ” Đàm Thanh Thanh đẩy hắn ra: “Đàn ông mấy người, không một ai là thứ tốt. Anh nói năm nay là có thể lấy em về nhà đó, anh cũng đừng quên.”

Nghiêm Tùng Vĩ nghiêng người qua, cười nói: “Nếu anh quên, thì em thế nào?”

Đàm Thanh Thanh nghe vậy há mồm liền cắn hắn một cái, cắn trên mu bàn tay hắn. Nghiêm Tùng Vĩ đau tới hít khí: “Em còn thật sự nỡ cắn.”

Làn da hắn trắng nõn, vừa cắn chính là một dấu răng xanh tím, lúc trở về ăn cơm, lập tức bị Nghiêm Viện nhìn thấy.

Nghiêm Viện cố ý hỏi: “Anh hai, tay anh làm sao vậy, ai cắn?”

Nghiêm Tùng Vĩ làm bộ như không nghe thấy, Nghiêm Viện liền cười, nhìn về phía Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần cuống quít phủ nhận: “Không phải anh cắn!”

Lần này sắc mặt Nghiêm lão thái thái lại càng không xinh đẹp. Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười nói: “Không phải em cắn, còn có thể là ai cắn.”

Kết quả Nghiêm Tùng Vĩ vẫn bị lão thái thái răn dạy một trận. Xuất phát từ suy xét làm cho vợ chồng son bọn họ gia tăng tình cảm, cũng vì danh nghĩa giải sầu cho Nghiêm Bách Tông, lão thái thái ra lệnh, muốn hai anh em bọn họ dành ra thời gian trống hai ngày, người nhà cùng đi núi Bích Hà.

Núi Bích Hà ngay ở phía nam thành Nam, độ cao so với mặt biển không cao, nhưng mà non xanh nước biếc, ngày mùa hè đặc biệt mát mẻ, là thắng địa nghỉ hè dân thành phố cuối tuần thích đi nhất. Trên núi kia có một ngôi chùa cổ, nghe nói có hơn một ngàn năm, hương khói hưng thịnh, những năm trước đây một vài phú thương thành Nam quyên tiền tu sửa, lại xây dựng thêm ngôi chùa mới ở bên dưới, còn mời vài hòa thượng rất có tiếng lại đây. Nghiêm Tùng Vĩ nói với Kỳ Lương Tần, lão thái thái từng đi rất nhiều chùa miếu, nhưng bà tin nhất, chính là ngôi chùa trên núi Bích Hà này. Bởi vì lúc lão thái thái vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, không phải thuận buồm xuôi gió, thậm chí hơi có chút khúc chiết. Bà chính là sau khi cầu khẩn ở chùa miếu nơi đây, cuộc sống từ đó về sau thuận buồm xuôi gió, việc làm ăn càng làm càng tốt, từ lúc đó, lão thái thái liền thành tín đồ trung thành của ngôi chùa này, lúc xây dựng tu sửa thêm bà bỏ ra mạnh mẽ.

Hiện giờ lão thái thái lớn tuổi, trên người có tiền, tự nhiên càng tin. Bà cảm thấy hiện giờ cuộc đời bà gần như xem là viên mãn, khuyết điểm duy nhất chính là hôn sự của ba đứa con. Lão đại ly hôn, lão nhị đã kết hôn với đàn ông lại còn không an phận, lão tam lại là cô gái độc thân, nhu cầu cấp bách cần một mối nhân duyên tốt.

Hiện giờ cả nhà lên núi du ngoạn, ngoại trừ gia tăng cơ hội ở chung cho hai người lão nhị, bà cũng thuận tiện lên núi bái lạy, một công đôi việc.

“Vương mẫu tây sơn cũng quản chuyện nhân duyên sao, quản nhân duyên không phải Nguyệt lão hả?” Nghiêm Viện cười.

Nghiêm lão thái thái thực nghiêm khắc trừng mắt nhìn cô một cái: “Không cho nói bậy!”

Kỳ Lương Tần vốn cũng muốn cười, nhìn thấy Nghiêm lão thái thái nghiêm túc như vậy, vội vàng cúi đầu. Nghiêm Tùng Vĩ lái xe, Nghiêm Bách Tông ngồi ở ghế phó lái, tựa vào nơi đó, dường như đang ngủ.

“Lão đại ngày hôm qua thức khuya sao?” Lão thái thái hỏi.

Nghiêm Bách Tông cũng không quay đầu lại, nằm nói: “Ngày hôm qua tụ họp với đám Vương Bằng một chút.”

“Thằng nhóc Vương Bằng kia về rồi à?”

“Trở về hơn nửa tháng.”

“Hắn cũng ba mươi đi, kết hôn chưa?”

“Chưa.”

Nghiêm Viện cười nói: "Trước kia không phải cũng nói, anh Bằng là người không có khả năng kết hôn nhất sao. Con thấy bạn gái anh ấy ở trên trang bạn bè, mỗi lần đều khác nhau, còn chưa có hồi tâm đâu."

"Hắn tuy rằng không kết hôn, nhưng con thì đã sinh rất sớm. Mấy ngày hôm trước nhìn thấy bà Vương dắt cháu nội đi chơi, đứa bé cũng đã ba tuổi, bộ dạng thực là xinh đẹp, như là con lai vậy."

Lão thái thái nói xong, thở ra một hơi thật dài mà, tiếng thở dài kia có chút lớn tiếng, còn có chút dài, hiển nhiên là thở dài cho bọn họ nghe. Ba đứa Nghiêm thị đều làm bộ như không nghe thấy, Nghiêm lão thái thái liền nhìn về phía Kỳ Lương Tần, cười tủm tỉm hỏi: "Tiểu Tần thích con nít không?"

"Thích ạ, " Kỳ Lương Tần không cần nghĩ ngợi nói: "Con nít đều đáng yêu. Trước kia có đứa nhỏ hàng xóm nhà con, đặc biệt thân với con, có đôi khi chỉ nhìn ảnh chụp của nhóc đó, con cũng có thể bật cười, cảm thấy thật sự rất đáng yêu."

"Đúng vậy, con nít đáng yêu bao nhiêu, thích con nít, tâm địa cũng sẽ không kém, không giống ba đứa này, thấy con nít cứ như thấy quỷ vậy."

Nghiêm Viện vội nói: "Con cũng thích con nít, chỉ là con thích con nít nhà người khác, muốn con tự sinh tự chăm, con không dám nghĩ."

"Tùng Vĩ và anh cả đều không thích con nít sao?"

"Con nít ầm ĩ muốn mạng, có cái gì mà thích, " Nghiêm Tùng Vĩ vừa lái xe vừa nói: "Tương lai tôi có con, cũng sẽ không tự chăm."

"Không cần con chăm, con phụ trách sinh ra là được, " lão thái thái nói: "Anh cả con ta không trông cậy vào, nó tái hôn không biết ngày tháng năm nào đâu, mẹ chỉ trông cậy hết vào con với tiểu Tần."

"Không kết hôn cũng có thể sinh con mà, giống anh Bằng." Nghiêm Viện trêu ghẹo.

Nghiêm lão thái thái hừ lạnh một tiếng: "Ta cũng hy vọng lão đại giống Vương Bằng đó."

Nghiêm lão thái thái thật sự có một trái tim mãnh liệt muốn ôm cháu, hơn nữa bà cũng không che giấu dục vọng đó.

Dưới chân núi Bích Hà có một khách sạn, bọn họ ngủ lại ở chỗ này. Lúc đến là buổi sáng hơn mười một giờ, thời tiết đã vô cùng nóng bức. Kỳ Lương Tần vào phòng điều hòa liền không muốn đi ra, lại thấy Nghiêm Tùng Vĩ thay một bộ quần áo, lại xách túi, muốn ra cửa.

"Anh đi đâu?"

"Đi chơi chèo thuyền vượt thác với anh cả, cậu muốn đi không?"

Chèo thuyền vượt thác

Chèo thuyền vượt thác, Kỳ Lương Tần chỉ từng xem người ta đấu trong TV. Nghiêm lão thái thái nói: "Cậu đương nhiên phải đi, Viện Viện cũng đi chung, người trẻ tuổi nên chơi của người trẻ tuổi, đừng cứ đi theo ta."

Kêu vợ chồng son bọn họ, chính là muốn bọn họ ở chung nhiều, dù Kỳ Lương Tần không muốn đi, bà cũng sẽ mệnh lệnh cậu đi.

Đi vào trong núi Bích Hà, có một ghềnh thác núi, là chỗ chơi chèo thuyền vượt thác tốt nhất quanh thành Nam, chỗ chèo thuyền vượt thác dài hai km, hai bên bờ sông chính là cổ thụ che trời và vách đá vực sâu, dòng suối chảy nhanh và hiểm, gần như không cần tự chèo, vô cùng mạo hiểm kích thích, là thắng địa chèo thuyền vượt thác mà người thích trò này yêu tha thiết.

Kỳ Lương Tần mặc áo cứu sinh, ngồi trên bè uyên ương. Cậu và Nghiêm Tùng Vĩ đi chung, hai anh em Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Viện đi chung, một trước một sau xuống nước.

Đừng thấy Nghiêm Viện là một cô gái, nhưng cũng là tay già đời chơi chèo thuyền vượt thác, hơn nữa hiển nhiên không phải lần đầu tiên đến, hoàn toàn là trạng thái hưởng thụ. Nhưng mà Kỳ Lương Tần thì không giống.

Kỳ Lương Tần không biết bơi, dòng suối này tuy rằng không tính là sâu, cậu cũng mặc áo cứu sinh, nhưng dòng suối này quá gấp, độ dốc rất lớn, bên cạnh đều là tảng đá lớn, cậu thật sự có chút sợ.

Nhưng cậu ngại lộ ra ý tứ khiếp đảm, cũng ngại ngùng học theo mấy cô gái xung quanh thét chói tai, vì thế nắm chặt mái chèo trong tay, mím chặt môi nhìn Nghiêm Tùng Vĩ.

Bọt nước bắn ướt toàn thân, vẫn có chút lạnh lẽo, cậu một phát bắt được cẳng chân Nghiêm Tùng Vĩ, sợ mình sẽ bị hất xuống. Bè cũng không cần chèo liền một đường bay nhanh xuống, Kỳ Lương Tần nhắm chặt mắt, trong lòng vẫn luôn nghĩ vì sao cậu phải ngồi lên theo, thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Nghiêm Tùng Vĩ cười ha ha, nói: "Sao cậu lại bị dọa thành cái dạng này."

"Tôi không biết bơi."

"Không có việc gì, mặc áo cứu sinh mà, lại nói, không phải có tôi sao."

"Sẽ… sẽ không đụng vào trên tảng đá chứ."

"Ha ha ha ha." Nghiêm Tùng Vĩ cười ôm cậu, bè trôi đến một bãi nguy hiểm, gần như là trực tiếp rơi xuống, Kỳ Lương Tần sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, ôm Nghiêm Tùng Vĩ thật chặt thật chặt. Bọt nước văng lên, tưới toàn thân cậu đều ướt đẫm, cũng không biết qua bao lâu, cảm giác tốc độ bè hạ xuống, cậu mới nhanh chóng thả ra một bàn tay, lau một phen trên mặt, lại nhìn thấy Nghiêm Viện phía trước quơ mái chèo cười với cậu: "Hai người cũng không cần ôm chặt như vậy đi!"

Kỳ Lương Tần lau nước trên mặt nhìn qua, lại nhìn thấy bộ dạng Nghiêm Bách Tông như cười như không, mới ý thức được cả người mình trốn ở trong ngực Nghiêm Tùng Vĩ, lúc này mới nhanh chóng thả tay, cảm giác mình như là bị bắt gian, thật sự là cảm thụ kỳ quái.

Đến khu nước chậm độ dốc bình ổn, mặt nước cũng rộng, Nghiêm Tùng Vĩ lúc này mới buông lỏng Kỳ Lương Tần ra, bắt đầu chèo: "Cậu cũng quá gầy, nên mập lên, xương cốt cộm đến hoảng."

"Vốn cũng được 57,5 kg, chỉ là lần trước bệnh một hồi, lại gầy xuống." Kỳ Lương Tần cũng chèo theo, nhưng mà không bắt được phương pháp, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cậu thả đi, tôi chèo."

"Hai chúng ta đồng tâm hiệp lực, xem có thể vượt qua hai người họ hay không." Kỳ Lương Tần xoa tay.

Hai người mày mò một hồi, tiết tấu dần dần ăn ý, lúc này bè mới đi nhanh một chút, Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: "Nhìn xem tới bãi nguy hiểm phía trước chúng ta có thể đuổi theo bọn họ hay không."

"Hai tên đàn ông, còn đuổi không kịp bọn họ ư?" Kỳ Lương Tần nhiệt huyết sôi trào, trong lòng dâng lên một loại tình cảm khác thường.

Cậu muốn vượt qua Nghiêm Bách Tông, muốn nổi bật trước mặt Nghiêm Bách Tông, muốn Nghiêm Bách Tông nhìn mình.

Người thầm mến, dường như luôn sợ hãi mình bị chú ý, lại khát vọng mình bị chú ý, có đôi khi khó hiểu mà đột nhiên nảy lên hưng phấn xúc động, truy cứu đến cùng lại phân không rõ vì sao lại nảy lên. Lần đầu tiên cậu chơi cái này, chỉ biết cậy mạnh, nhưng dùng rất được, hai người đồng tâm hiệp lực, mắt thấy sắp đến bãi nguy hiểm dưới sườn núi phía trước, lập tức vượt qua Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Viện.

"Được nha, mấy người rất lợi hại!" Nghiêm Viện cười kêu.

Nghiêm Bách Tông nhắc nhở: "Phía trước là bãi nguy hiểm, cẩn thận một chút!"

Nghiêm Tùng Vĩ chơi cái này quen, vô cùng đắc ý nói: "Chúng tôi ở phía trước chờ hai người!"

Hai chiếc bè một trước một sau tiến vào khu dốc, thân bè nghiêng lệch xuống, Kỳ Lương Tần hưng phấn giơ lên muốn kêu "âu âu" hai tiếng, bè liền thuận thế lao xuống, bọt nước màu trắng đập trên mặt cậu, miệng cậu chưa kịp đóng lại, bị rót một mồm nước, có lẽ lực nước đánh vào quá lớn, tay cậu vung ra sau, liền đập

lên mặt Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ sợ tới mức nhanh chóng nghiêng thân thể sang bên cạnh, ai biết lúc này Kỳ Lương Tần cũng nghiêng sang bên kia, hơn nữa sức nước vừa xông tới, bè nhất thời bị hất đi.

Người phía sau phát ra một trận kinh hô, Kỳ Lương Tần còn chưa kịp phản ứng, đã bị nước bao phủ. Lần này cậu thật đúng là sợ choáng váng, lại bị rót một mồm nước, cậu giống như đứng chổng ngược, nửa người dưới còn ở trong bè chưa rơi ra, bùn tuôn vào trong miệng, trong dòng nước xiết bị đánh tới đánh lui, cậu dùng hết toàn lực thoát ra khỏi chiếc bè bị nước trôi nơi nơi lắc lư, mãnh liệt từ trong nước nhô đầu ra, chỉ nhìn thấy bóng người mơ hồ và bọt nước tuyết trắng, còn chưa kịp hít ngụm khí, người đã bị dòng nước xiết cuốn xuống.

Dường như cộng lại cũng chỉ mấy chục giây thời gian, cậu đụng phải một tảng đá lớn, nhưng mà cũng không cảm thấy đau, mới vừa muốn ôm lấy tảng đá lớn kia, phát hiện cũng là uổng công, bất quá chỉ dừng lại vài giây đồng hồ, liền bị lao xuống tiếp. Đúng lúc này có người nắm chắc một cánh tay cậu, cậu gần như không chút nghĩ ngợi liền ôm lấy người kia, thân thể tuy rằng còn đang trượt xuống, nhưng mà tốc độ chậm lại rất nhiều, chợt nghe người trên đỉnh đầu hô: "Ôm lấy đầu!"

Có thể là nói lời này xong người nọ mới ý thức được hai tay cậu đang ôm thắt lưng mình, vì thế liền ôm cậu vào trong ngực, dường như lại va chạm vài cái, nhưng dường như là đụng vào thân người ôm cậu, cảm giác thân thể bị va chạm chấn động dị thường rõ ràng, hai người rơi vào trong hồ sâu ở khu nước chậm, người nọ mới buông lỏng đầu cậu ra.

Kỳ Lương Tần kinh hồn chưa định mà ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt anh tuấn ướt sũng, treo thêm một vết máu, thở hổn hển nhìn cậu.

Kỳ Lương Tần nói không ra lời, Nghiêm Bách Tông thở hổn hển hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Không có việc gì."

Nghiêm Bách Tông một cánh tay mang theo cậu, một bên bơi về phía thuyền của an toàn viên. Đại khái hắn cũng có chút mệt mỏi, vẫn luôn lớn tiếng thở dốc, nước còn đang theo cằm hắn chảy xuống, lúc này Kỳ Lương Tần mới hồi phục tinh thần, cậu nghĩ có phải mình quá nặng hay không, Nghiêm Bách Tông mang theo cậu có thể thực cố sức hay không, vì thế cậu thử đạp đạp chân, lại nghe Nghiêm Bách Tông nói: "Đừng cử động."

Cậu liền thành thật, an toàn viên lái thuyền lại đây, Nghiêm Bách Tông nâng cậu lên, cậu bò lên thuyền, nhanh chóng nằm úp sấp kéo Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông nắm tay cậu cũng đi lên, đổ ra bên cạnh cậu, hiển nhiên đã có chút thoát lực. Kỳ Lương Tần lúc này mới nhớ tới Nghiêm Tùng Vĩ: "Tùng Vĩ đâu, hắn…"

"Hắn không có việc gì." Nghiêm Bách Tông thở hổn hển nói.

Nghiêm Tùng Vĩ là tay già đời, quen thuộc thủy tính, tuy rằng đụng bị thương đầu, nhưng hắn bám được một tảng đá lớn. An toàn viên chuyên trông nom ở bãi nguy hiểm cách đó không xa đúng lúc kéo hắn lại.

Ngược lại là tên ngu xuẩn Kỳ Lương Tần, cứ như gà con đợi làm thịt đạp nước vài cái, liền bị dòng nước xiết cuốn về phía dưới. Nghiêm Bách Tông không chút nghĩ ngợi, liền nhảy xuống.

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghiêm Bách Tông dứt khoát kiên quyết nhảy xuống cứu Kỳ Lương Tần, chưa chắc là xuất phát từ tình yêu, chính Kỳ Lương Tần cũng rõ ràng, nhưng mà Nghiêm Bách Tông cứu mạng cậu, cậu lại không có biện pháp không cảm kích. Ân cứu mạng gặp gỡ tình yêu, kia quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu, Kỳ Lương Tần yêu càng sâu.

Ân cứu mạng, bản nam tử không biết lấy gì báo đáp, nguyện lấy thân báo đáp.

Trong lúc ngủ mơ cậu nghĩ như vậy, tỉnh lại sợ run nửa ngày, nhiệt độ điều hòa mở cao, ra một tầng mồ hôi mỏng manh.

Nghiêm Tùng Vĩ bên cạnh còn đang ngủ, vải trắng trên đầu vô cùng bắt mắt, còn có mùi thuốc nhàn nhạt.

Nếu không phải Nghiêm Bách Tông cứu cậu, đại khái cậu vẫn kinh hồn chưa định, trong lòng chỉ có nỗi sợ hãi đuối nước. Nhưng hiện giờ tình yêu nhét đầy tim cậu, trong lòng cậu cũng chỉ nghĩ đến chuyện Nghiêm Bách Tông cứu cậu.

Kỳ Lương Tần đứng lên uống một ly nước, sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng. Cậu rửa mặt hoàn tất mặc quần áo liền đi ra ngoài, không khí trên núi phá lệ trong lành, tiếng chim hót trong sương thanh thúy, cây cối xanh um, phần lớn mọi người còn chưa có tỉnh lại. Dưới đất ướt sũng, hình như là đêm qua đổ một cơn mưa nhỏ.

Phía tây nam khách sạn, có một công trường đang thi công, hiện giờ sắc trời mới vừa sáng, chỉ có một ngọn đèn chiếu sáng, lại không có ai. Cậu nhìn thấy một con bạch đầu ông* đậu xuống một cái lu nước dính đầy bùn đất phía trước uống nước, liền lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, muốn chụp lại.

*Bạch đầu ông: còn gọi là bông lau Trung Quốc, là một loài chim định cư.

Kết quả vừa muốn chụp, liền mơ hồ nghe thấy tiếng chạy bộ, con bạch đầu ông kia bị kinh động, vỗ cánh bay lên cột điện, Kỳ Lương Tần theo tiếng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông chạy bộ trở về.

Trách không được Nghiêm Tùng Vĩ nói hắn là người có nghị lực, lúc này đi ra du ngoạn, còn muốn chạy bộ.

Trên mặt Nghiêm Bách Tông bị cắt một đường vết thương, miệng vết thương nói sâu không sâu, nói nông không nông, xử lý một chút, dán miếng băng cá nhân. Kỳ Lương Tần hơi hơi khom người, chào hỏi Nghiêm Bách Tông, gọi một tiếng "anh cả".

Nghiêm Bách Tông thở dốc dừng lại, "ừm" một tiếng, lập tức đi tới cửa khách sạn. Kỳ Lương Tần đứng ở tại chỗ nhìn một hồi, liền đi về phương hướng Nghiêm Bách Tông đi tới vừa rồi, đó là một con đường xuống núi.

Nghiêm Bách Tông đi đến cửa khách sạn, lại quay đầu nhìn cậu một cái, Kỳ Lương Tần cũng không biết, cậu đi đến chỗ quẹo mới quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa khách sạn, Nghiêm Bách Tông đã sớm đi vào, cậu chỉ nhìn thấy một đôi tình nhân từ trong khách sạn đi ra, cũng không biết chàng trai nói gì, cô gái lớn tiếng bật cười, tiếng cười ở buổi sáng sớm yên tĩnh này hết sức thanh thúy.

Cậu không có mục đích dọc theo đường xuống núi, ven đường cây cối xanh um hỗn độn, hoa dại mọc khắp một đường, không khí ướt át mà trong lành, cậu nghĩ ở nơi này cũng không tồi, kéo dài tuổi thọ.

Đi đại khái nửa giờ, cậu liền đi về, lúc đi đến nửa đường, nhìn thấy cặp tình nhân lúc trước, trộm nấp ở trong rừng cây hôn môi.

Kỳ Lương Tần sợ tới mức nhanh chóng núp vào, trong lòng cũng có vài phần xấu xa, nhìn lén hai cái, nam kia không chỉ hôn, còn xoa ngực cô gái, cậu nhìn mà lòng như lửa đốt.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu nhìn thấy người thật thân thiết, trước đây chỉ xem qua TV, cũng không thấy có cái gì, hiện giờ nhìn thấy trong hiện thực, chỉ cảm thấy khí nóng dâng lên. Đây là ở trong rừng cây, quả thực là tình tiết trở về thiên nhiên.

Sau khi nhìn vài lần, cậu lại ngại ngùng đi tới phía trước, sợ mình xấu hổ, cũng sợ cặp tình nhân kia xấu hổ. Vì thế cậu nấp sau núi đá một hồi lâu, lại nhô đầu ra nhìn, đôi tình nhân kia thế mà đã đi vào chỗ sâu trong rừng cây.

Đây là muốn…

Kỳ Lương Tần bắt đầu miên man bất định, mặt đỏ rần, có điều cậu cũng không dám đi theo nhìn, vì thế liền chạy trở về khách sạn.

Nghiêm Tùng Vĩ đang đánh răng, nhìn thấy cậu trở về, từ toilet nhô đầu ra, vừa đánh răng vừa hỏi: "Dậy sớm như thế, làm gì hả?"

"Tôi đi ra ngoài tản bộ, anh đoán xem tôi nhìn thấy cái gì?"

Kỳ Lương Tần rất là kích động.

"Nhìn thấy cái gì?"

"Tôi nhìn thấy một cặp tình nhân đang hôn môi trong rừng cây nhỏ, sau đó bọn họ liền đi vào bên trong, kéo kéo ôm ôm ấp ấp, khẳng định vào trong bụi cỏ dã chiến!"

Nghiêm Tùng Vĩ cười phun bọt kem đánh răng ra: "Bọn họ đi dã chiến, cậu hưng phấn cái gì, sao cậu không đi theo nhìn?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ nói: "Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tình nhân thân thiết đó."

"Tôi đây và Thanh Thanh không gọi là tình nhân hả?"

Kỳ Lương Tần mới nhớ tới Nghiêm Tùng Vĩ và Đàm Thanh Thanh từng hôn lưỡi trước mặt cậu, đến hiện tại cậu đều nhớ rõ tiếng nước dính dấp kia: "Đúng vậy, tôi quên mất. Có điều mấy người với bọn họ không giống, tôi nhìn anh với Thanh Thanh thân thiết, chỉ cảm thấy xấu hổ, xem bọn họ…"

"Xem bọn họ, cậu liền hưng phấn hả?"

Kỳ Lương Tần ngồi vào trên giường: "Liền quái quái."

"Tôi thấy cậu là khát khao, nhìn người ta hôn môi thôi cậu cũng kích động thành như vậy."

Sáng sớm ở đại sảnh ăn bữa sáng, bọn họ liền đi leo núi. Cảnh nắng sớm và nắng chiều ở núi Bích Hà là nổi danh nhất, đỉnh Lạc Hà cao nhất là nơi du khách ắt phải tới. Nghiêm lão thái thái vốn muốn nương theo việc leo núi khiến hai người Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần có thời gian ở chung nhiều một chút, nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ bị thương, muốn nằm trong khách sạn nghỉ ngơi. Người một nhà nếu đã đến, không có đạo lý bởi vậy liền không leo núi, lại nói lão thái thái còn muốn vào chùa bái thần, vì thế dặn Nghiêm Tùng Vĩ nghỉ ngơi cho tốt, bà và Nghiêm Viện, Nghiêm Bách Tông, Kỳ Lương Tần bốn người lên núi.

Lão thái thái rốt cuộc cũng có chút tuổi, đi không bao lâu liền có chút thở hồng hộc. Núi Bích Hà có kiệu phu chuyên môn nâng ghế trúc đưa du khách lên xuống núi, Kỳ Lương Tần hỏi Nghiêm Viện: "Sao không kêu mẹ ngồi kiệu lên núi, bà lớn tuổi, leo lên còn có thể đi nổi sao?"

"Mẹ không chịu ngồi, bà nói từng bước một leo lên tâm mới thành, Bồ Tát mới có thể nhìn thấy."

Ngược lại là một lão thái thái rất có tín ngưỡng.

"Mấy đứa đi của mấy đứa, không cần quản ta, ta có anh cả của con đi theo là được." Nghiêm lão thái thái nói.

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Viện nghe xong, liền tăng nhanh bước chân. Lúc này mặt trời mới vừa đi ra, nghe nói lúc này đỉnh núi đẹp nhất, vận khí tốt còn có thể nhìn thấy cầu vồng, phải nhanh chóng đi lên đỉnh Lạc Hà. Nghiêm lão thái thái nhìn hai người bọn họ đều không thở dốc mà chạy lên trên, thở dài nói: "Quả nhiên là người trẻ tuổi, lại không sợ mệt, tiểu Tần này ta thấy cậu ta văn văn nhược nhược lại gầy yếu, sức lực ngược lại rất lớn."

Nghiêm Bách Tông ngẩng đầu nhìn hai người phía trước càng ngày càng xa, nói: "Cậu ta nhìn yếu đuối, bản lĩnh lại lớn."

Có đôi khi sức mạnh kia giống như có thể ăn hắn. Nghiêm Bách Tông nghĩ thầm.

"Thật đáng tiếc lão nhị bị thương, không thể đi theo đến." Lão thái thái vừa dọc theo bậc thang đi lên trên vừa nói: "Vốn đang nghĩ vợ chồng son bọn họ có thể nương cơ hội lần này thân cận hơn một chút, lúc này tốt rồi, nói không chừng lão nhị đang nằm trên giường khách sạn gọi điện thoại cho tiểu yêu tinh nào đây."

Hiểu con không ai bằng mẹ. Nghiêm Tùng Vĩ giờ này khắc này, quả thật đang nằm ở trên giường gọi điện thoại cho gái.

Gái này cũng không phải Đàm Thanh Thanh, mà là một em hắn mới vừa quen biết, tên Tô Nguyễn Nguyễn, nghe ra rất giống tô nhuyễn nhuyễn, tên cũng như người, đầy đặn trắng nõn, mặt tròn, vừa mở miệng như là tiểu nữ sinh cấp hai.

Nghiêm Tùng Vĩ đang chơi mờ ám với Tô Nguyễn Nguyễn.

Gần đây hắn với Đàm Thanh Thanh xảy ra chút vấn đề, nhưng không phải vấn đề lớn. Hắn và Tô Nguyễn Nguyễn mờ ám, cũng không muốn phát triển ra quan hệ nam nữ không bình thường gì với cô ta. Nhưng hắn đối với Tô Nguyễn Nguyễn mà nói, không thể nghi ngờ là một cục thịt thơm, sao Tô Nguyễn Nguyễn có thể dễ dàng buông tha. Mà đối với mỹ nữ đưa lên cửa, Nghiêm Tùng Vĩ luôn không có năng lực cự tuyệt.

Đàn ông đối với khác phái, luôn thực khó kháng cự, đàn ông trên đời này, trong một trăm có lẽ cũng chỉ có một Nghiêm Bách Tông, lại khả năng có chín mươi chín Nghiêm Tùng Vĩ.

Âm thanh Tô Nguyễn Nguyễn cách điện thoại nghe càng có cảm giác dính nhão, đã quen Đàm Thanh Thanh nóng bỏng nhiệt tình, mỗi một cái hờn dỗi của Tô Nguyễn Nguyễn đều khiến trong lòng hắn ngứa ngáy. Hắn đang lảm nhảm linh tinh với Tô Nguyễn Nguyễn, điện thoại đột nhiên nhắc nhở hắn có một cuộc gọi đến, hắn nhìn thoáng qua, thế mà là Đàm Thanh Thanh gọi tới, hắn sợ tới mức nhanh chóng tìm cái cớ cúp máy, mình thì nằm ở trên giường xoa mặt một phen, mới gọi lại cho Đàm Thanh Thanh.

Đàm Thanh Thanh hỏi: "Sao cuối tuần còn gọi điện thoại, đang trong cuộc trò chuyện nữa."

"A, công ty có chút việc, cuối tuần em không ngủ nướng sao, sao thức sớm như vậy."

Đàm Thanh Thanh nói: "Anh đang làm gì, còn chưa rời giường sao?"

"Ừm, ngày hôm qua không phải bị thương sao, không phải em đã dặn anh, hôm nay đừng leo núi nữa à, anh phải nghe lời chứ."

Đàm Thanh Thanh liền cười, nói: "Cho anh cái ngạc nhiên, anh mở cửa nhìn xem."

Nghiêm Tùng Vĩ lập tức từ trên giường ngồi dậy: "Em đến hả?!"

"Em ở trong đại sảnh dưới lầu, số phòng anh là bao nhiêu?"

Qua không đến mười phút, liền truyền đến tiếng đập cửa. Nghiêm Tùng Vĩ chân trần xuống giường đi qua mở cửa, liền nhìn thấy Đàm Thanh Thanh một thân váy liền áo màu trắng, xách một cái túi màu đen, đeo một cái kính râm màu đen, vẽ môi đỏ thẫm, đơn giản lại diễm lệ.

"Vào đi."

Đàm Thanh Thanh lấy kính mắt xuống, lại trực tiếp đẩy nhào hắn lên trên tường, đôi môi đỏ thẫm liền hôn lên. Nghiêm Tùng Vĩ chỗ nào chịu được trêu chọc này, nhất thời bế Đàm Thanh Thanh lên, ném lên trên giường. Đàm Thanh Thanh làm càn bật cười, hai người nhất thời lăn thành một cục.

Ánh náng ngoài cửa sổ càng ngày càng sáng sủa. Kỳ Lương Tần và Nghiêm Viện ở trên đường núi, đã đi đến cửa chùa, Kỳ Lương Tần thở hồng hộc, đến một tiệm phục vụ mua hai chai nước, đưa cho Nghiêm Viện một chai: "Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút đi, đợi bọn họ."

"Mẹ muốn vào thắp hương, chúng ta chờ bà ấy, không thiếu được phải đi bái thần theo, liền không xem được bình minh, chúng ta leo lên trước, đợi lát nữa chúng ta xuống dưới vừa vặn hội họp với mẹ và anh cả ở đây, anh nói xem?"

Kỳ Lương Tần cũng muốn đi đến đỉnh cao nhất xem sao, hiện giờ bọn họ đã có thể nhìn thấy trên lan can đỉnh núi cao nhất cột vải đỏ.

Vì thế hai người họ lại tiếp tục đi lên trên, rốt cuộc đến đỉnh núi. Trên đó đã có không ít người, tất cả đều bận rộn chụp ảnh, đến đỉnh núi nhìn xuống, quả nhiên mây khói lượn lờ, phương đông một mảnh ráng sớm, ở chỗ giao nhau giữa không trung và dãy núi di chuyển sương mù màu sắc rực rỡ, cảnh sắc đẹp khiến người ta thán phục.

Sau đó hai người bọn họ liền chụp ảnh cho đối phương, Kỳ Lương Tần là lần đầu tiên đến đây, chụp nhiều hơn một chút. Người đẹp chụp như thế nào cũng đẹp, có mấy tấm ngược nắng, quả thực đẹp đến mức tim gan Kỳ Lương Tần cũng run rẩy. Đỉnh núi kia có người bày bàn bán ổ khóa cầu nguyện, một loạt xích sắt bên phía tây rậm rạp khóa cầu nguyện, hợp thành một bức tường. Có một đôi tình nhân đang ở nơi đó viết tờ giấy, Kỳ Lương Tần tò mò hỏi: "Khóa cầu nguyện không phải đều là viết nguyện vọng khắc vào trên mặt ổ khóa sao, hoặc là viết trên mặt ổ khóa, sao bọn họ lại viết trên tờ giấy."

"Khóa này là rỗng ruột, có thể mở ra, đem tâm nguyện viết trên tờ giấy, bỏ vào trong khóa. Ổ khóa này không có chìa khóa, bấm lại thì cả đời liền không lấy xuống được, em cảm thấy cái này còn tốt hơn khắc vào trên mặt khóa, bảo vệ riêng tư, không phải đều nói nguyện vọng nói ra liền mất linh sao. Anh lại đây."

Nghiêm Viện nói xong, lôi kéo cậu đi đến trước mặt một đám khóa cầu nguyện kia, tới gần nhìn nhìn, dường như đang tìm kiếm cái gì. Kỳ Lương Tần hỏi: "Em đang tìm cái gì?"

"Tìm khóa cầu nguyện nhà chúng ta, là một năm trước khi cha mất cả nhà đến leo núi, mỗi người đều cầu một cái… A, ở đây, anh xem!"

Kỳ Lương Tần theo ngón tay Nghiêm Viện nhìn qua, quả nhiên thấy trên một loạt khóa cầu nguyện viết vài cái tên quen thuộc, có lẽ niên đại thật xa xôi, tên khắc trên khóa đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhất nhất phân biệt ra. Nghiêm Viện nói: "Anh cũng làm một cái đi, cũng khóa trên đây, chúng ta chụp bức ảnh."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, liền đi qua mua một cái khóa cầu nguyện. Nghiêm Viện hỏi: "Anh muốn cầu nguyện cái gì?"

Kỳ Lương Tần cười cười: "Mới vừa rồi em cũng nói mà, nói ra liền mất linh."

"Được được được, em không nhìn, anh viết đi." Nghiêm Viện nói xong liền cầm di động đi chụp ảnh, Kỳ Lương Tần nhìn ông chủ ở nơi đó khắc tên cậu lên khóa, khắc xong, lại dùng nước sơn phủ lên, ngẩng đầu nhìn cậu cười nói: "Cậu nhóc, đừng chỉ nhìn tôi, viết tâm nguyện của cậu lên đi, tôi khóa vào cho cậu."

Kỳ Lương Tần nghĩ nghĩ, liền viết một nguyện vọng trên tờ giấy. Ai biết mới vừa viết xong, chợt nghe thấy phía sau Nghiêm Viện cười nói: "Ai nha, thật khéo!"

Cậu hoảng sợ, nhanh chóng che tờ giấy của mình, quay đầu lại nhìn Nghiêm Viện: "Sao em lại nhìn lén."

"Anh yên tâm đi, em giúp anh giữ bí mật." Nghiêm Viện cười nói: "Có điều thật khéo, trong nhà chúng ta có người viết giống anh đó."

Kỳ Lương Tần nhét tờ giấy vào trong khóa, lại nhiều lần nhìn nhìn, ông chủ cười nói: "Cậu yên tâm, dù cậu dùng búa đập cũng không hỏng, dù núi này sập, vùi xuống dưới đất, ổ khóa này cũng bảo đảm mấy trăm năm không hỏng!"

Kỳ Lương Tần bị ông chủ chọc cười ra tiếng, cầm qua đem ổ khóa của cậu khóa ở bên cạnh Nghiêm Bách Tông. Kỳ thật khe hở bên cạnh khóa cầu nguyện của Nghiêm Viện là lớn nhất, nhưng cậu vẫn chen chen, khóa ở giữa Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông, sợ Nghiêm Viện nhìn ra tâm tư nhỏ của cậu, nhanh chóng nói với Nghiêm Viện: "Mau mau mau, chúng ta đi chụp ảnh!"

Hai người bọn họ chụp ảnh chung trước khóa cầu nguyện, Nghiêm Viện nói: "Đăng lên trang bạn bè."

Cô đăng hai tấm ảnh, một tấm là cô và Kỳ Lương Tần chụp chung trước khóa cầu nguyện, trai xinh gái đẹp, cô còn hơi photoshop một chút, sắc đẹp nâng cao một bậc. Một tấm khác chính là một loạt sáu cái khóa cầu nguyện, năm cái khóa cầu nguyện trong đó đã có chút dấu vết năm tháng, chỉ có khóa cầu nguyện của Kỳ Lương Tần mới tinh, dưới ánh mặt trời phiếm màu kim loại.

Chụp ảnh xong, lại nhìn phong cảnh trên đỉnh núi một hồi, bọn họ liền đi xuống. Kỳ Lương Tần vừa đi vừa hỏi: "Em mới vừa nói có người viết giống anh, ai vậy?"

"Anh đoán đi."

"Anh đoán không ra, " Kỳ Lương Tần muốn đoán là Nghiêm Bách Tông, trong lòng đập thình thịch, không dám nói.

"Anh cầu nguyện giống anh cả, " Nghiêm Viện nói.

Mặt Kỳ Lương Tần nóng lên, tim đập đặc biệt nhanh. Cậu giả vờ trấn định, "a" một tiếng, nói: "Vậy thật trùng hợp. Anh chỉ là tùy tiện viết thôi."

Nghiêm Viện cười nói: "Anh có muốn biết anh hai em cầu nguyện cái gì hay không?"

"Sao em cũng biết vậy?"

"Em đều có nhìn mà, bọn họ cầu nguyện, em đều biết."

"Anh hai em cầu nguyện cái gì?"

Nghiêm Viện híp mắt cười: "Không nói với anh, anh trở về tự hỏi anh hai đi."

Kỳ Lương Tần làm bộ như không thèm để ý, tăng nhanh bước chân xuống núi, Nghiêm Viện lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Nghiêm Bách Tông, hỏi bọn họ đến đâu.

"Mẹ và anh cả lập tức liền tới cửa chùa, chúng ta nhanh lên đi."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, vừa xuống núi trong lòng vừa nghĩ, thế mà cậu lại cầu nguyện cùng một dạng với Nghiêm Bách Tông.

Điều này dường như có một loại duyên phận thực huyền diệu, duyên phận huyền diệu này khiến cậu sinh lòng vui sướng. Cậu và Nghiêm Bách Tông đều theo đuổi cùng một thứ sao, cậu nghĩ như vậy, chợt nghe Nghiêm Viện đột nhiên hô: "Nhìn thấy bọn họ rồi!"

Cậu ngẩng đầu nhìn xuống phía dưới, xuyên thấu qua một gốc cây tùng bách già nua, nhìn thấy cửa chùa phía dưới cách đó không xa, Nghiêm Bách Tông và Nghiêm lão thái thái đứng ở nơi đó phất tay với bọn họ. Kỳ Lương Tần liền cười, tươi cười mang theo hơi mồ hôi ẩm ướt, trong ánh mắt cũng là vui sướng thỏa mãn từ chỗ sâu trong đáy lòng tràn ra.

Hy vọng nguyện vọng này của cậu và Nghiêm Bách Tông, cuối cùng đều có thể mộng đẹp trở thành sự thật.

Ngôi chùa trên núi Bích Hà này, thờ chính là Tây Vương Mẫu nương nương, hương khói trong chùa cường thịnh, tuy rằng còn là sáng sớm, nhưng trong chùa đã có rất nhiều người.

Kỳ Lương Tần xưa nay có lòng kính sợ với thần phật, gắt gao đi theo phía sau Nghiêm lão thái thái, lúc dâng hương, cậu cũng thành kính đứng ở phía sau, nhưng mà chờ đến lúc mấy người lão thái thái vào đại điện lễ bái, cậu lại không dám đi vào, mà là đứng ở cửa nhìn.

Thần phật sẽ nhìn thấy nội tâm dơ bẩn của cậu sao, cậu đầy người ái dục, thần phật có thể lượng giải sao. Trong mắt thần phật vô tư bác ái, đồng tính luyến ái có phải là một loại nghiệp hay không?

Thân là một đồng tính luyến ái bình thường, có chút tự ti đã bắt đầu mọc rễ nảy mầm từ một khắc ý thức về giới tính quật khởi, cũng khỏe mạnh trưởng thành trong hàng năm thật cẩn thận che giấu. Tự ti thân là người ngoại tộc, dường như không tồn tại, lại dường như có mặt khắp nơi. Cậu cảm kích vì mình đi tới thế giới này, thế giới này càng khoan dung với đồng tính luyến ái, đồng tính luyến ái cũng có thể thoải mái mà yêu đương, kết hôn, có lẽ vẫn sẽ phải chịu trách móc rất nhỏ, nhưng đối với người đến từ thế giới khác như cậu mà nói, đã là một xã hội không tưởng.

Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Viện hiển nhiên là thường xuyên đi theo Nghiêm lão thái thái đến bái thần, bọn họ quỳ gối bên cạnh Nghiêm lão thái thái, theo bà đồng thời dập đầu. Kỳ Lương Tần nhìn lên tượng thần của Tây Vương Mẫu, đoan trang nhân từ như vậy, giống như có thể bao dung tất cả những người tồn tại trên đời này.

Tây Vương Mẫu nương nương, xin chúc phúc cho con đi, Kỳ Lương Tần yên lặng nghĩ, xin ban cho con một người yêu trọn đời trọn kiếp, xin đem người đàn ông tên Nghiêm Bách Tông này ban cho con đi.

Bái thần xong, Nghiêm lão thái thái lại dẫn bọn họ đi gặp trụ trì, bốn người ăn cơm trưa trong chùa, lão thái thái lại đi niệm kinh.

Bà bái thần vô cùng thành kính, mỗi lần lên núi, đều phải ở trong chùa ngây ngốc hơn nửa ngày. Trong chùa nơi nơi đều là mùi đàn hương, trong tĩnh phòng cũng không ngoại lệ. Kỳ Lương Tần cũng ngồi xuống theo, tuy rằng không có niệm kinh, chỉ lẳng lặng ngồi cùng lão thái thái, cậu cũng thấy lòng tĩnh lặng, có đôi khi ngẫu nhiên dùng dư quang ánh mắt nhìn Nghiêm Bách Tông, nhìn thấy gương mặt Nghiêm Bách Tông dưới cửa sổ giấy màu vàng sáng thêm một phần tĩnh lặng bình yên.

Nghiêm Bách Tông có sườn mặt thực anh tuấn, hình dáng hắn vốn có chút cương nghị, hình dáng sườn mặt lại thêm một phần nhu hòa, sống mũi cao thẳng bóng loáng còn có lông mi thật dài, đều khiến người ta cảm thấy năm tháng tĩnh lặng tốt đẹp.

Bọn họ chờ đến buổi chiều gần năm giờ, lúc này mới xuống núi.

Lúc xuống núi, Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Viện đều ngồi ghế trúc: "Đàn ông mấy người chậm rãi đi thong thả trở về đi." Nghiêm lão thái thái cười nói.

Kỳ Lương Tần hơi hơi khom người gật đầu nói: "Mẹ cẩn thận một chút."

Kiệu phu nâng ghế trúc cộp cộp đi xuống dưới chân núi, Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông, phát hiện Nghiêm Bách Tông cũng nhìn nhìn cậu.

Vẻ mặt Nghiêm Bách Tông mang theo một chút phòng bị, hiển nhiên là bị trước đây cậu cường khiêu khích đến mức sinh ra ám ảnh.

Kỳ Lương Tần nhếch môi, nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Cậu nói xong liền dẫn đầu đi xuống dưới, Nghiêm Bách Tông đi theo phía sau cậu, đột nhiên hỏi: "Nghĩ thông suốt à?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, rất nhanh liền hiểu được Nghiêm Bách Tông chỉ cái gì. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, cậu gật đầu: "Nghĩ thông suốt."

Nghiêm Bách Tông liền không nói gì nữa. Hai người một đường đi xuống dưới chân núi. Lúc lên núi đi quá gấp, sau khi nghỉ ngơi một lúc trong chùa, Kỳ Lương Tần liền cảm thấy hai chân mình nhức mỏi, hiện giờ xuống núi, thế mà lại cố sức hơn lúc lên núi rất nhiều, cho nên cậu đi lại thong thả, dần dần cách mấy người lão thái thái càng ngày càng xa. Nghiêm Bách Tông thấy cậu thả chậm tốc độ, nhìn thấu hai chân cậu không tiện, cũng thả chậm tốc độ, đi ở phía sau Kỳ Lương Tần. Hắn nhìn thấy sau lưng Kỳ Lương Tần ướt mồ hôi, áo sơ mi dán lên làn da, nơi đi qua đều lưu lại một làn mùi mồ hôi như có như không. Có lẽ là ngây người trong tĩnh phòng nửa ngày, trong mùi vị kia còn trộn lẫn mùi đàn hương, nóng ấm.

Hắn vẫn là lần đầu tiên cẩn thận nhìn thân thể Kỳ Lương Tần như vậy, cậu có cánh tay dài nhỏ, trắng nõn gầy yếu, đôi chân thon dài có hơi thon quá mức, mông lại rất cong, mỗi lúc bước xuống bậc thang, mông đều sẽ bởi vì động tác này mà căng chật quần. Có đôi khi hắn sẽ nhìn thấy mồ hôi theo cánh tay Kỳ Lương Tần chảy xuống, hắn cảm thấy Kỳ Lương Tần có hơi gầy, cần béo thêm một chút.

Người này từng giống như phát điên mê luyến mình, theo đuổi mình, cậu ta ôm chân mình cầu xin, nắm quần lót mình tham lam hô hấp, không kiêng nể gì mà khiêu chiến cực hạn của hắn, như hồng thủy mãnh thú mãnh liệt mà đến, gần như khiến hắn vô lực chống đỡ.

Hiện giờ hết thảy đều quy về yên lặng, giống như đều chưa từng phát sinh. Chỉ là cái người từng lấy hình tượng hắn chưa từng thấy qua, với hắn mà nói có ý tứ hàm súc mãnh liệt, ý đồ xâm chiếm hắn này, với hắn mà nói có lẽ đã không trở về vị trí người thân được nữa.

40. Chương 40

Lúc hai người bọn họ xuống đến chân núi, Nghiêm Bách Tông nhận được một cú điện thoại. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn, nghe thấy Nghiêm Bách Tông nói: "Vừa đến chân núi… Ở đây… Làm sao vậy…"

Nghiêm Bách Tông cúp điện thoại, nói với cậu: "Đói bụng không?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, sắc trời đã mờ mịt, cậu cũng thực sự hơi đói bụng. Đồ ăn trong chùa đều là đồ chay, mùi đàn hương rất nặng, cậu không quen lắm, cơm trưa không ăn bao nhiêu.

"Ở đó có một quán nhỏ, chúng ta đi ăn chút gì đó rồi lại trở về."

Kỳ Lương Tần được ưu ái mà kinh ngạc, đã sớm quên mất lời thề phải giả trang cao lãnh tiên khí của mình. Cậu chỉ nghĩ nếu bỏ qua cơ hội lúc này đây, lần tiếp theo Nghiêm Bách Tông mở miệng mời cậu cùng ăn gì đó, không biết là ngày tháng năm nào đâu.

Đó là một sạp thịt nướng, mùa hè uống bia ăn xiên nướng, thật sự là nói hưởng thụ cũng không quá. Sắc trời mới vừa tối, khách khứa còn chưa nhiều lắm, bọn họ tìm một vị trí ngoài cùng ngồi xuống, Kỳ Lương Tần mới ý thức được mình ra một lựa chọn sai lầm cỡ nào.

Cậu và Nghiêm Bách Tông không có gì để nói.

Cậu muốn giả cao lãnh, muốn vãn hồi hình tượng, cho nên thực rụt rè, mà Nghiêm Bách Tông dường như cũng không quen ở cùng một chỗ với cậu, ánh mắt nhìn cậu lộ ra một chút phòng bị.

Xem ra ấn tượng với cậu còn chưa thoát ra khỏi Phan Kim Liên.

Sau đó cậu phát hiện Nghiêm Bách Tông thường thường lấy điện thoại ra đánh vài chữ, dường như đang gửi tin nhắn cho ai. Đối phương hồi âm cũng thực nhanh, di động vang tích tích. Kỳ Lương Tần cảm thấy nhất định là xảy ra chuyện gì, Nghiêm Bách Tông không muốn cho mình biết.

Cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông là đang kéo dài thời gian.

"Bia này có hơi đắng, " cậu nói.

"Bia bán trên núi này đều bị một nhà này lũng đoạn, Thanh Đảo dễ uống hơn một chút, cái này là đồ bản địa." Nghiêm Bách Tông cất điện thoại di động vào trong túi áo, giống như trút được gánh nặng, thở một hơi, nói: "Chúng ta trở về đi, cậu ăn no chưa?"

"No rồi, " Kỳ Lương Tần nói xong liền đứng lên, Nghiêm Bách Tông đi trả tiền, cậu ở bên cạnh chờ trả tiền

xong, liền đi tới phương hướng khách sạn, kết quả đi không được mấy bước, đèn đường đột nhiên sáng lên.

"Á, " Kỳ Lương Tần phát ra tiếng kinh ngạc rất nhỏ, nhìn thấy toàn thế giới dường như lập tức bừng sáng.

Kỳ Lương Tần đi ở phía sau, lực chú ý bỗng nhiên bị cái bóng kéo trên mặt đất của Nghiêm Bách Tông hấp dẫn.

Bóng dáng kia gầy và dài hơn bản thân Nghiêm Bách Tông, nhìn thậm chí có vài phần mỏng manh.

Cậu nhớ rõ trước kia xem qua một bộ phim truyền hình, trong đó nói linh hồn con người sẽ bám vào trên cái bóng, đạp bóng của một người, liền đạp lên cả đời người này, sẽ không rời khỏi mình.

Ngã tư đường ngày hè, cây cối xanh um cỡ nào, bị ngọn đèn vàng mờ bao phủ, tràn ngập hơi thở ấm áp ngày hè. Trên đường thực an tĩnh, không có ai.

Kỳ Lương Tần trộm đi nhanh hơn vài bước, đạp lên bóng của Nghiêm Bách Tông.

Sau khi đạp phát hiện Nghiêm Bách Tông không phát giác, lại đi lên đạp vài cái, cuối cùng đơn giản mỗi một bước đều đạp bóng của hắn mà đi. Nếu đạp một chút sẽ cùng nhau cả đời, vậy lần này phỏng chừng đời đời kiếp kiếp Nghiêm Bách Tông đều phải ở cùng một chỗ với cậu.

Sau khi đến khách sạn, Nghiêm Bách Tông cũng không có trực tiếp trở về phòng, mà là đi theo cậu đến cửa phòng của cậu và Nghiêm Tùng Vĩ.

Cậu gõ gõ cửa, Nghiêm Tùng Vĩ liền lại đây mở cửa, cười cười với bọn họ.

"Mẹ đâu?" Nghiêm Bách Tông hỏi.

"Trở về phòng rồi, hai người mới trở về à?"

"Cậu đi ra một chút, anh nói với cậu chút chuyện."

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, liền đi theo Nghiêm Bách Tông ra khỏi phòng. Kỳ Lương Tần đóng cửa lại, đổi giày, mang dép lê đi vào trong, cậu phát hiện cửa sổ mở, gió đêm chầm chậm, nhưng mùa này ở vùng núi mở cửa sổ trong phòng sẽ có côn trùng bay vào, cậu nhanh chóng đóng lại cửa sổ, mình thì đi tắm rửa.

Chờ đến khi cậu tắm rửa một cái xong đi ra, phát hiện Nghiêm Tùng Vĩ vẫn chưa có trở về. Cậu bọc áo choàng tắm ngồi xuống trên mép giường, lấy cái túi của mình lại đây, từ bên trong lấy ra một bộ quần áo mới.

May mắn chuẩn bị đầy đủ, quần áo đem thêm một bộ. Lúc cậu mặc quần áo, ngửi thấy một mùi vị đặc biệt, có chút tanh ngọt.

Thân là đàn ông, mùi vị này cậu rất quen thuộc, cậu nhìn nhìn trên giường, lại nhìn nhìn xung quanh, cậu vô cùng sắc bén mà phát hiện hai cái bao đã dùng xong trong thùng rác, bên trong còn dính dấp.

Cậu lập tức liền hiểu được.

Xem ra thừa dịp bọn họ lên núi, Nghiêm Tùng Vĩ làm một pháo. Nhưng mà đối tượng là ai, là Đàm Thanh Thanh sao, hay là một đối tượng tình một đêm nào đó?

Cậu cũng không phải đau lòng, chỉ là không biết mấy người Nghiêm lão thái thái nghĩ như thế nào. Xem ra lúc Nghiêm Tùng Vĩ xằng bậy, bị Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Viện xuống núi vừa vặn đụng phải, cho nên Nghiêm Bách Tông mới nhận được một cú điện thoại như vậy, sau đó mời cậu ăn gì đó, hiển nhiên là đang kéo dài thời gian, chờ bên này đều xử lý sạch sẽ, mới để cho hai người bọn họ trở về.

Lúc Nghiêm Tùng Vĩ từ bên ngoài quay về, sắc mặt quả nhiên ngượng ngùng, Kỳ Lương Tần ngồi xếp bằng ở trên giường, thở dài "chậc chậc" hai tiếng, nhìn chằm chằm vào Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ cười: "Cậu cũng biết à? Vậy vừa rồi anh cả còn bảo tôi giấu cậu."

"Với ai hả, " Kỳ Lương Tần hỏi: "Thanh Thanh đến à?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười, có chút quẫn bách, nằm xuống trên giường, thở một hơi: "Làm xong liền ngủ, không nghĩ tới quên thời gian, cậu không biết lúc mẹ ở bên ngoài gõ cửa, tôi đều sợ đến choáng váng."

"Thanh Thanh đâu?"

"Bị đuổi đi rồi, cậu cũng không biết mẹ của tôi có bao nhiêu hung dữ."

Nghiêm lão thái thái vốn là người đàn bà có chút hung dữ, hiện giờ gặp được loại chuyện này, giận đến mức cơm chiều cũng ăn không vô.

"Mẹ đừng tức giận, cô gái kia không phải mẹ đã đuổi đi rồi sao?" Nghiêm Viện khuyên bảo.

"Mới vừa rồi ta ở trên núi cầu nguyện với nương nương, muốn hai người bọn họ hòa hòa thuận thuận sống qua ngày, kết quả xuống núi liền gặp được loại chuyện này! Nương nương không trách tội, chính mình cũng xấu hổ đến hoảng!"

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Nghiêm Viện nhanh chóng đứng dậy đi mở cửa, Nghiêm Bách Tông tiến

vào, lão thái thái nhìn thấy hắn liền nổi giận đùng đùng hỏi: "Tiểu Tần trở lại chưa, việc này cậu ta không biết đi?"

Nghiêm Bách Tông lắc đầu: "Con dặn Tùng Vĩ, không ai nói cho cậu ta biết."

Nghiêm lão thái thái giận đến sắp rơi nước mắt, đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần cho con trai lớn nghe: "Ta đây mới vừa cầu nguyện ở trong chùa, hy vọng hai người bọn họ thật tốt, lúc này liền bị đánh mặt!"

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi con hỏi lão nhị, bộ dạng hắn cũng ngượng ngùng, nói linh ta linh tinh vài câu, con cũng lười hỏi hắn, chỉ dạy dỗ hắn hai câu."

"Em với mẹ trở về, không phải mẹ lo lắng anh hai bị thương nằm đó sao, muốn đi xem anh ấy thế nào. Kết quả gõ cửa hồi lâu không ai đáp, mẹ còn lo lắng anh hai xảy ra chuyện, nhanh chóng bảo em gọi điện thoại, kết quả điện thoại gọi qua không ai nhận, ngược lại cửa mở ra. Em với mẹ vừa đi vào, liền nhìn thấy trong phòng lộn xộn, đầy mùi vị. Mẹ cũng là, coi như không phát hiện không được sao, kết quả còn tìm khắp phòng, cuối cùng ở toilet tìm được cô gái kia, chính là cái người khiêu vũ đêm kia, tên là Thanh Thanh gì đó."

Nghiêm lão thái thái nổi giận đùng đùng nói: "Loại yêu tinh đó, ta gặp một lần đánh một lần! Cũng là đàn ông đã kết hôn rồi, cô ta còn không biết xấu hổ mà dán lên! Cô ta là muốn làm cái gì?!"

Nghiêm Bách Tông suy nghĩ tới cảnh tượng kia một chút liền thấy buồn cười, Nghiêm lão thái thái phát uy lên, chính là ai cũng ngăn không được, cũng không biết Đàm Thanh Thanh kia bị đuổi đi như thế nào.

"Mẹ tôi bình sinh chán ghét nhất là kẻ thứ ba phá hư hôn nhân người ta…" Trong phòng bên này, Nghiêm Tùng Vĩ đang gãi đầu kể lại chuyện xảy ra với Kỳ Lương Tần: "Tôi cảm thấy tôi và Thanh Thanh xem như xong rồi, mẹ tôi là triệt để phiền chán cô ấy, chỉ sợ ngay cả cơ hội cứu lại cũng không có."

Kỳ Lương Tần nghe thấy lời này, trong lòng có chút thấp thỏm, hỏi: "Vì sao mẹ anh phản ứng lớn như vậy?"

"Ba tôi lúc trẻ có một hai năm không quá thành thật, làm mẹ tôi giận không nhẹ, đó cũng là một trong những nguyên nhân bà không thích Thanh Thanh, phàm là người bà cảm thấy giống hồ ly tinh, bà đều không thích."

Hồ ly tinh… Vậy cậu tính là hồ ly tinh sao. Kỳ Lương Tần xấu hổ nghĩ, cúi đầu.

"Cậu làm sao vậy, không vui à?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

"A? Không có." Kỳ Lương Tần ngẩng đầu nói: "Vậy phải làm thế nào, tôi còn nghĩ qua một đoạn thời gian liền ly hôn với anh mà."

Bộ dạng Nghiêm Tùng Vĩ rất giật mình: “Ly hôn? Cậu muốn ly hôn hả?”

“Không phải chung quy chúng ta cũng phải ly hôn sao?” Kỳ Lương Tần nói: “Tôi chờ được, Thanh Thanh cũng chờ không được rồi, tuổi tác cô ấy thúc giục.”

“Vốn chính là nhiệm vụ trường kỳ, hiện giờ xảy ra việc này, tôi thấy hai chúng ta cũng không cần ly.”

“Nếu mẹ anh đã triệt để đóng cửa Nghiêm gia với Thanh Thanh, ngược lại tôi cảm thấy có thể tùy thời ly, dù sao tôi với anh kết hôn cũng không có tác dụng gì. Anh sớm ngày khôi phục thân tự do, cũng dễ tìm đối tượng càng tốt. Có điều tôi cũng không phải muốn giục anh ly hôn, chỉ là nói cho anh biết, anh muốn ly, lúc nào cũng có thể.”

“Cậu muốn rời khỏi nhà chúng tôi đến vậy à?”

Kỳ Lương Tần cười cười: “Làm sao có thể chứ, có điều tôi cũng biết, sớm muộn gì cũng phải rời khỏi nhà mấy anh. Tôi nhìn rất rõ ràng, hết thảy nghe anh an bài.”

“Vẫn là tiếp tục ở đi, tôi và Thanh Thanh nhất thời nửa khắc cũng không đứt được. Ai, đều do lúc trước suy nghĩ chủ ý ngu ngốc như vậy, thật không biết lúc ấy nghĩ như thế nào nữa.”

“Anh muốn đi an ủi cô ấy không, hiện tại cô ấy xuống núi rồi sao?”

“Cô ấy khóc kêu xe đi rồi, tôi không ngăn lại.”

Đại khái cũng không dám ngăn lại đi. Nghiêm Tùng Vĩ vẫn rất sợ lão thái thái, khi đó lão thái thái tức đỏ mặt tía tai, hắn nào dám ngỗ nghịch bà.

“Cậu sẽ không khinh thường loại đàn ông như tôi chứ, ” Nghiêm Tùng Vĩ nhìn cậu nói: “Cảm thấy tôi hèn không?”

Kỳ Lương Tần cười cười, giống như nói giỡn, vươn ngón tay thành hình bông hoa: “Chút chút.”

“Tôi chỉ là không muốn làm cho mẹ tôi tức giận thương tâm, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Phụ nữ thì nhiều, mẹ thì chỉ có một.”

Đây xem như tra nam sao. Kỳ Lương Tần nghĩ, nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ có tra nữa, thì cũng luôn có phụ nữ dán lên, lại nói cũng là một người nguyện đánh một người nguyện chịu.

“Giường này còn có thể ngủ sao?” Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn nhìn chăn: “Luôn cảm thấy quái quái.”

Nghiêm Tùng Vĩ đứng lên: "Tôi gọi điện thoại xuống sảnh, bảo bọn họ đổi một bộ khác."

Người đàn ông Nghiêm Tùng Vĩ này, khẳng định không bằng Nghiêm Bách Tông, hắn không anh tuấn bằng Nghiêm Bách Tông, không cao lớn bằng, cũng không có lòng trách nhiệm nghiêm cẩn như Nghiêm Bách Tông, chỉ là sinh được một cái miệng biết ăn nói, và một gia thế tốt. Hắn là điển hình cho cái loại phú nhị đại bản tính không xấu, nhưng khuyết điểm nhỏ một đống, hắn đối với Kỳ Lương Tần cũng là như vậy, ngay từ đầu nhiều ít có chút vênh mặt hất hàm sai khiến, chẳng hạn như giọng điệu không được tốt lắm kêu cậu nằm dưới đất, ở trước mặt cậu hôn môi với Thanh Thanh, cũng không thèm để ý cảm nhận của cậu. Nhưng hắn ngẫu nhiên cũng có vài hành động thực tri kỷ, chẳng hạn như thấy cậu ngủ ở trong xe, sẽ mở nhạc nhỏ một chút, cũng thử chậm rãi xem cậu là người thân.

Con người không phải chính là như vậy sao, có một mặt tốt, cũng có một mặt xấu, không có ai là hoàn mỹ, ở trong mắt phụ nữ, hắn có lẽ là một tra nam, nhưng ở trong mắt người Nghiêm gia, hắn sao lại không phải một đứa con tốt.

Chẳng hạn như Nghiêm Viện, chỉ biết nói chuyện giúp hắn.

"Anh hai xem như không tồi, cũng chỉ đào hoa một chút, mẹ xem mẹ vừa phát hỏa, không phải anh ấy lập tức bảo cô gái kia đi rồi sao?"

"Đó là nó kêu đi hả? Ta thấy nó còn luyến tiếc kìa."

"Anh ấy là xấu hổ thôi, lúc đó mẹ giận như vậy, nói khó nghe như vậy, anh ấy đâu còn mặt mũi trước mặt cô gái đó đâu. May mắn việc này qua đi, anh hai cũng thề tuyệt đối sẽ không phát sinh loại chuyện này nữa, nếu mẹ cứ giận hoài, lại bị Lương Tần nhìn ra cái gì, đến lúc đó nếu hai người bọn họ ầm ĩ lên, trong nhà lại không yên tĩnh."

Nghiêm lão thái thái vẻ mặt bình tĩnh im lặng một hồi, mới nói: "Đứa nhỏ tiểu Tần này, ngay từ đầu ta thật sự là không thích, nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt. Nhưng mà lướt qua giới tính không nói, chỉ so sánh với mấy người phụ nữ anh hai con ở chung trước đây, tính tình cậu ta xem như thành thật bổn phận nhất, ở chung lâu, ta còn thật sự là càng ngày càng thích cậu ta. Anh hai con, nó…"

Nghiêm lão thái thái hít một hơi, không tiếp tục nói, im lặng một hồi mới nói: "Lúc trẻ tuổi không hiểu chuyện, về sau sẽ biết, cái nợ tình cảm này, sớm hay muộn cũng phải trả."

Bà nói xong ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Viện: "Con trở về nghỉ ngơi đi, cũng mệt mỏi một ngày, cơm chiều ăn chưa?"

"Ăn cùng tiểu Kỳ, không đói, mọi người ăn đi, con trở về phòng."

Nghiêm Bách Tông từ trong phòng đi ra, Nghiêm Viện lại đi theo ra chung, ở trong hành lang nhỏ giọng hỏi: "Nếu không thì hai chúng ta mau chân đến xem anh hai đi?"

"Công phu dỗ người của anh hai em, còn cần em quan tâm sao, trở về ở với mẹ nhiều nhiều đi, bà tâm tư nặng, phỏng chừng cơm chiều cũng ăn không vô, em đi kêu chút cháo ăn đi."

Nghiêm Bách Tông nói không sai, lão thái thái quả thực giận đến cơm chiều đều chưa ăn, chỉ ăn cháo liền tắm rửa đi ngủ. Sáng sớm hôm sau khởi hành trở về thành phố, bà cũng không nói một câu với Nghiêm Tùng Vĩ.

Sau khi trải qua chuyện này, Nghiêm Bách Tông liền thêm một phần lưu ý đối với em trai mình. Con người nha, chỉ sợ cẩn thận quan sát, vừa cẩn thận quan sát, hắn liền phát hiện rất nhiều chuyện trước đây hắn không có chú ý đến.

Hắn phát hiện Nghiêm Tùng Vĩ cũng không có cắt đứt liên hệ với cô gái kia, mà lúc người một nhà ăn cơm hoặc là xem TV liền lén lút xem di động gửi tin nhắn, hoặc là đến chỗ xa hơn một chút gọi điện thoại. Mà đảo mắt nhìn Kỳ Lương Tần, dường như hoàn toàn không biết gì cả.

Người một nhà đều biết Nghiêm Tùng Vĩ không an phận, chỉ mình Kỳ Lương Tần thân là người yêu của Nghiêm Tùng Vĩ không biết, hết thảy những chuyện này, người chẳng hay biết gì, mới là đáng thương nhất.

Cái người thật đáng giận này, hóa ra cũng có chỗ đáng thương, Kỳ Lương Tần không đáng tin, cậu em trai kia của hắn làm sao lại đáng tin. Ngược lại giống như là không cùng một loại người, không vào cùng một nhà.

Tính như vậy, coi như là huề nhau, thật sự là hoang đường.

Nghiêm Bách Tông không hiểu nổi đôi chồng chồng này, ở trong mắt của hắn, hôn nhân tuy rằng không hẳn có liên quan đến tình yêu, nhưng cũng là thần thánh, hẳn nên vì thế mà gánh trách nhiệm, đây là điểm mấu chốt của đàn ông. Hắn và Thẩm Hoà mấy năm nay hôn nhân bình thản, thậm chí năm đó Thẩm Hoà vì gả cho hắn, che giấu sự thật mình mắc bệnh tim, sau đó hắn biết cũng không trách cứ quá nhiều, thậm chí giúp cô giấu lão thái thái, sau đó bọn họ tình cảm xa cách, Thẩm Hoà không nói ly hôn, hắn cũng không nói, hắn cũng sẽ không cố ý lãnh đạm buộc Thẩm Hoà mở miệng, mà ngược lại, hắn vẫn luôn thực cố gắng mà duy trì và cứu lại đoạn hôn nhân này. Hắn là người thực lý trí, từ nhỏ trưởng thành sớm, tình yêu cũng không phải nhân tố thiết yếu cho hôn nhân, hắn vẫn luôn biết, nhưng dù là hôn nhân không có tình yêu, cũng nên có lòng trách nhiệm nhất định. Hắn cũng không cảm thấy yêu đương vụng trộm có bất luận kích thích gì, ngược lại hắn bài xích loại chuyện này, hắn cảm thấy phẩm chất một người quan trọng hơn xa so với tướng mạo và thân thể.

Cặp chồng chồng hoang đường này, song song không thành thật, lại đều là người thân, việc nhà là không làm rõ được nhất, hắn không quản cũng thế.

Nhưng mà loại cảm giác huề nhau này, theo ngày trôi qua, dần dần xảy ra chênh lệch.

Bởi vì Nghiêm Tùng Vĩ vẫn còn tiếp tục "không thành thật", thậm chí có lần hắn ở trên đường nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ ôm Đàm Thanh Thanh thân mật nói chuyện. Hắn bảo tài xế dừng xe lại, vốn là muốn kêu Nghiêm Tùng Vĩ qua giáo huấn hai câu, bảo hắn ta thu liễm một chút, nhưng vẫn là nhịn được.

Em trai mình, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, kỳ thật cẩn thận nhìn, hắn biết cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, muốn Nghiêm Tùng Vĩ trở thành một người đàn ông bổn phận gánh trách nhiệm, thực khó.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần lại đang thay đổi.

Người đàn ông đã từng giống như rắn độc phun lưỡi muốn độc sát hắn này, như là đột nhiên thay đổi, cả người tản ra sự tươi mát ấm áp như chồi xanh ngày xuân vừa mới nhú ra, bỏ đi màu sắc đã từng diễm lệ, biến thành một vệt vàng nhạt trên ngọn liễu.

Mỗi ngày Kỳ Lương Tần an bài thật đầy, trong ngày thường không phải đọc sách học tập thì chính là học hội họa, cuối tuần liền đi theo Nghiêm Viện học cắm hoa học gốm sứ học yoga, mỗi ngày cậu cũng sẽ dậy rất sớm, còn sớm hơn cả hắn, mỗi ngày hắn ra cửa, Kỳ Lương Tần cũng đã chạy bộ trở về.

Mỗi ngày thời gian bọn họ gặp mặt cũng không nhiều lắm, gần đây hắn cố ý giảm bớt số lần về nhà ăn cơm, thường xuyên sáng sớm đi ra ngoài, đêm khuya mới trở về, ngẫu nhiên công việc bận rộn, thì sẽ ở lại bên ngoài. Lúc hắn và Kỳ Lương Tần gặp mặt nhiều nhất, phần lớn chính là sáng sớm, hắn ra ngoài chạy bộ, ở trên đường chạm mặt Kỳ Lương Tần thở hồng hộc chạy về, mướt mồ hôi chào hỏi hắn.

"Anh cả buổi sáng tốt lành." Kỳ Lương Tần sẽ rất có lễ phép hơi khom người gật đầu, sau đó hai người thoáng qua nhau.

Có đôi khi hắn sẽ quay đầu lại nhìn, nhìn bóng dáng Kỳ Lương Tần càng lúc càng xa. Nhưng Kỳ Lương Tần cũng sẽ không quay đầu lại nhìn hắn.

Kỳ Lương Tần dường như thật sự hoàn lương.

Nhưng mà em trai mình Nghiêm Tùng Vĩ lại y nguyên. Chậm rãi, nhìn quen Kỳ Lương Tần ôn hòa có khoảng cách như vậy, dường như liền quên cậu đã từng không kiêng nể không biết xấu hổ cỡ nào mà trêu chọc mình.

Một người phạm sai, rồi sau đó hoàn toàn tỉnh ngộ làm lại từ đầu, mặc dù sai lầm kia là lịch sử đen tối không xóa đi được, nhưng có hẳn nên được tha thứ, cho cậu ta một cơ hội làm lại từ đầu hay không. Mà hắn làm người bàng quan, có thể xóa đi xem thường chán ghét đã từng, một lần nữa đánh giá lại người này hay không.

Nghiêm Bách Tông nhìn như vô tình lạnh lùng, nhưng tâm địa cũng là nóng. Ở cái xã hội lệ khí hoành hành này, hắn hiển nhiên càng bao dung trấn định hơn phần lớn mọi người. Kỳ Lương Tần cũng mơ hồ có thể ý thức được điểm này.

Hiện giờ cơ hội tiếp xúc với Nghiêm Bách Tông có thể đếm được trên đầu ngón tay, cậu không phải không sốt ruột nhớ nhung.

Nhớ nhung, bách khoa baidu nói, "Nhớ nhung. Thường thường chỉ tình cảm hoặc cảm giác vướng bận sinh ra giữa tình nhân, người nhà hoặc bạn bè sau một đoạn thời gian chia lìa."

Cậu và Nghiêm Bách Tông không tính là chia lìa, cơ hội gặp mặt cũng không phải ít như vậy, nhưng trong lòng cậu vẫn tràn ngập cái loại tình cảm không rõ ràng này, vướng bận Nghiêm Bách Tông. Nhưng cậu phải khắc chế, cậu muốn đi theo con đường Tiểu Long Nữ cao lãnh tiên khí thụ lâu một chút, lâu đến mức hình tượng này có thể thâm căn cố đế, khiến Nghiêm Bách Tông quên cậu đã từng không biết xấu hổ.

Nhưng cậu vẫn muốn mỗi ngày gặp hắn một lần, cậu nghĩ làm thế nào có thể trông thấy Nghiêm Bách Tông nhiều, cũng sẽ không bị Nghiêm Bách Tông phát hiện mình vẫn tà tâm chưa dứt. Có một ngày Nghiêm Tùng Vĩ nói với cậu: "Anh cả thật sự là kiên trì, hôm nay bên ngoài có chút mưa, sáng sớm hắn vẫn đi chạy bộ."

Người nói vô tâm người nghe có ý, từ đó về sau Kỳ Lương Tần bắt đầu thói quen mỗi ngày chạy bộ. Bởi vì lo lắng nếu cùng ra cửa với Nghiêm Bách Tông sẽ bị hắn hoài nghi, cậu luôn ra ngoài sớm hơn nửa giờ.

Sắc trời có đôi khi đã sáng, có đôi khi thời tiết không tốt sẽ tối một chút, đèn đường vẫn còn sáng. Cậu chạy dọc theo tiểu khu phú hào này, đầy tầm mắt đều là cỏ cây xanh um, trong hơi thở tràn đầy mùi hoa sáng sớm, nhà nhà đều là độc môn độc viện, cách thật xa mới có một nhà, đây là một loại cuộc sống khác, một nhóm người khác mà trước đây cậu chưa từng gặp qua, cậu cũng đang từ từ biến thành một bản thân khác. Việc này có đôi khi khiến cậu hưng phấn, chạy bộ không chỉ còn là phương thức cậu gặp Nghiêm Bách Tông nữa, chạy bộ sẽ khiến cậu hưng phấn, giống như nhân sinh vội vàng, chỉ có chạy đi mới có thể bắt kịp.

Chờ đến lúc cậu chạy về, cậu sẽ luôn gặp gỡ Nghiêm Bách Tông ở nửa đường, có đôi khi sớm một chút, có đôi khi muộn một chút. Cậu vừa chạy vừa chào hỏi Nghiêm Bách Tông, hô một tiếng "Anh cả buổi sáng tốt lành."

Nghiêm Bách Tông chỉ gật gật đầu, không nói lời nào, Kỳ Lương Tần luôn rất muốn quay đầu lại nhìn, nhưng đều nhịn được. Trong nháy mắt đó kỳ thật trong lòng không chỉ là mơ ước và hưng phấn vui sướng nữa, mà là thương cảm, trầm thấp, cảm thấy thầm mến này rất chua xót, tương lai rất mê man.

Hôm nay lại là thời tiết tốt, mặt trời vừa mới nhô lên, ngày hôm qua mới vừa đổ một trận mưa to, cho nên thời tiết cũng không tính là nóng. Cậu dọc theo đường nhỏ chạy về, mắt thấy đã sắp chạy đến cửa nhà, còn chưa thấy Nghiêm Bách Tông.

Xem ra hôm nay lại không gặp được. Cậu có chút chán nản nghĩ, xoa xoa mồ hôi trên khóe mắt, vừa muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ cửa chạy đến, chạy về phía cậu.

Kỳ Lương Tần lập tức tinh thần tỉnh táo, chạy lên đón, sau đó chào hỏi Nghiêm Bách Tông: "Anh cả buổi sáng tốt lành."

Ánh mắt hai người giao nhau, lúc này đây Nghiêm Bách Tông không có không nói lời nào nữa, khóe miệng hơi hơi cong lên, cười nói: "Buổi sáng tốt lành."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, hai người đã thoáng qua nhau. Cậu nhanh chóng quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại nhanh chóng quay đầu, ngửa đầu nhìn ráng sớm trên bầu trời, hơn phân nửa không trung đều bị ráng sớm nhiễm đỏ, dường như trong gió đều tràn đầy ánh nắng xán lạn. Bước chân cậu đều nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhịn không được nhảy nhót hai cái.

41. Chương 41

Ngày mùa hè luôn nhiều mưa, lúc dì Xuân đi ra ngoài hái rau, không cẩn thận té ngã một cái, chung quy đã có chút tuổi, lúc này vừa ngã liền trật chân, về nhà tĩnh dưỡng.

Dì Xuân ở Nghiêm gia nhìn như không thu hút, nhưng mà là người không thể thiếu, sau khi dì đi rồi hết thảy đều lộn xộn, lão thái thái muốn mời một người làm công theo thời gian tạm thời thay thế, bị Kỳ Lương Tần ngăn cản.

"Trong nhà đột nhiên có một người xa lạ, mọi người đều không quen, không bằng việc của dì Xuân đều giao cho con, nếu con làm không xong, lại mời người làm theo thời gian."

Kỳ Lương Tần có lòng muốn biểu hiện, lão thái thái cũng có lòng muốn xem rốt cuộc cậu chăm chỉ thành cái dạng gì, vì thế liền để Kỳ Lương Tần bao việc của dì Xuân.

Kỳ thật cũng rất tốt, Kỳ Lương Tần vốn là người chịu khó, huống chi chuyện cần làm trong nhà đơn giản là thu quần áo đưa đi giặt, nấu cơm, trong nhà định kỳ mời công ty gia chính đến quét tước, không có việc tốn sức gì, chỉ là một ít việc vụn vặt.

Nhưng Kỳ Lương Tần xử lý gọn gàng ngăn nắp, khiến lão thái thái nhìn với cặp mắt khác xưa. Hơn nữa cậu muốn nổi bật trong việc nấu cơm, phí không ít tâm tư.

Dì Xuân làm cơm cả đời, tay nghề tự nhiên là đặc biệt tốt. Kỳ Lương Tần tuy rằng không thể so tay nghề với dì, nhưng cậu trẻ tuổi, ý tưởng nhiều, không bảo thủ giống dì Xuân, thường thường baidu thực đơn trên mạng, đổi món ăn đa dạng, liên tiếp vài ngày, đồ ăn trên bàn cơm trong nhà chưa từng lặp lại.

Đầu bếp bên ngoài làm tự nhiên là món ngon mỹ vị, nhưng mà người trong nhà làm, cũng có một loại hương vị ở bên trong. Lão thái thái rất là hưởng thụ, càng ngày càng vừa lòng với Kỳ Lương Tần, thường thường lấy cậu ra làm tấm gương cho ba đứa con Nghiêm thị: "Con còn không săn sóc bằng tiểu Tần đâu", "Con xem tiểu Tần người ta chịu khó bao nhiêu", "Tiểu Tần bảo ta ăn cái này nhiều mới có lợi cho thân thể", "Có tiểu Tần đi theo ta là được".

Nghiêm Viện và Nghiêm Tùng Vĩ chính thức lui về tuyến hai.

Cái này khiến Nghiêm Tùng Vĩ xem ở trong mắt, tâm tình mười phần phức tạp.

Lúc trước gọi Kỳ Lương Tần đến Nghiêm gia, là để trải đường cho hôn sự giữa hắn với Đàm Thanh Thanh, sự thật chứng minh đây thật sự là cái chủ ý ngu xuẩn. Kỳ Lương Tần càng ngày càng giống vợ hắn, ngược lại hắn và Đàm Thanh Thanh, thất bại.

Trong lòng Nghiêm Tùng Vĩ quả thực có chút xấu hổ. Lúc tình yêu tới nhiệt tình mãnh liệt, lúc đi như bờ cát sau khi thuỷ triều xuống che lấp hết thảy dấu vết. Từ sau khi ở khách sạn bị Nghiêm lão thái thái nhục nhã, Đàm Thanh Thanh bắt đầu bất an, cô bất an tự nhiên liền muốn quấn lấy Nghiêm Tùng Vĩ đòi một lời nói, hơn nữa cô đã lạnh lòng, tuy rằng sớm biết rằng Nghiêm Tùng Vĩ e ngại mẹ hắn, nhưng khi cô và Nghiêm lão thái thái đối đầu, Nghiêm Tùng Vĩ kiên định đứng ở bên phía mẹ mình, cô vẫn nhiều ít có chút thất vọng.

Nhưng cô không thể buông tay, quả thơm Nghiêm Tùng Vĩ này, cô không cam lòng cứ như vậy nhả ra.

Kết quả không cam lòng chính là bất an và e ngại, cho nên cô quấn càng chặt, bức càng sâu, muốn Nghiêm Tùng Vĩ mau chóng cho cô một danh phận.

Nhưng chủ ý sai lầm ngày đó đã tạo ra, hiện giờ Nghiêm lão thái thái lại không thích Đàm Thanh Thanh như vậy, Nghiêm Tùng Vĩ thật sự không thể nghĩ được con đường nào có thể quay lại, đành phải kéo, kéo rồi lại kéo, kéo Đàm Thanh Thanh đến bên bờ bùng nổ.

Đàm Thanh Thanh liền gọi một cú điện thoại cho Kỳ Lương Tần, hẹn cậu đi ra gặp mặt.

Kỳ Lương Tần hỏi ý tứ Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Không cần để ý cô ấy."

"Ngày hôm qua tôi không nhận điện thoại của cô ấy, cô ấy liền oanh tạc tin nhắn, tôi sợ cô ấy không vui."

Nói đến oanh tạc tin nhắn, Kỳ Lương Tần không phải người bị hại duy nhất, Nghiêm Tùng Vĩ đã bị Đàm Thanh Thanh oanh tạc tin nhắn oanh đến sợ, oanh đến phiền. Hắn nói: "Cậu kéo đen cô ấy không phải được sao."

Kỳ Lương Tần hỏi: "Anh với cô ấy, thật sự muốn chia tay sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ hít một hơi, nói: "Tôi cũng không biết, tôi chỉ là cảm thấy rất mệt."

Hắn vốn dĩ cũng rất yêu cô, nhưng tình yêu sao đột nhiên liền biến mất. Kỳ Lương Tần cảm thấy thương cảm cho tình yêu ngắn ngủi trên đời này.

Cậu cảm thấy loại chuyện này vẫn là chia theo người, tình yêu của cậu luôn cực nóng, cậu sẽ không thay đổi thất thường.

Cậu liền kéo Đàm Thanh Thanh vào trong sổ đen, cậu cảm thấy Đàm Thanh Thanh hẳn là hận hai người

bọn họ, hận Nghiêm Tùng Vĩ bội tình bạc nghĩa, hận cậu thất tín bội nghĩa. Nhưng hiện tại cậu không muốn rời khỏi Nghiêm gia, cậu không biết nên trấn an Đàm Thanh Thanh như thế nào, con người đại khái đều ích kỷ, cậu cũng không có bất luận tình cảm gì với Đàm Thanh Thanh, cậu sẽ không vì người phụ nữ có lẽ đáng thương này mà hy sinh hạnh phúc của mình.

Hôm thứ ba, Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm lão thái thái đến nhà dì Xuân hỏi thăm dì, lúc trở về, liền thấy bảo an ở cổng ngăn cản một người phụ nữ, đang ở nơi đó tranh chấp. Nghiêm lão thái thái vừa nhìn thấy bộ dạng người phụ nữ liền thay đổi sắc mặt.

Người phụ nữ kia không phải ai khác, chính là Đàm Thanh Thanh.

Đàm Thanh Thanh rốt cuộc vẫn ầm ĩ tới cửa.

Có điều cô vẫn là có chút thu liễm, cũng không có cãi lộn giống người đàn bà chanh chua. Cô thấy xe chạy lại đây, liền đứng sang ven đường, xe dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe kéo xuống, lộ ra gương mặt không kiên nhẫn của lão thái thái.

Có một câu danh ngôn, nói phụ nữ hà tất làm phụ nữ khó xử, đại khái là nói mọi người đều là phụ nữ, có một vài tâm lý hẳn là đều có thể thông cảm cho nhau. Chỉ có điều tuy đều là phụ nữ, lập trường lại không giống, cũng không thể nói rõ ai đúng ai sai, mỗi người đều có lý do. Lão thái thái giọng điệu lạnh nhạt: "Tìm tới cửa nhà cơ."

Đàm Thanh Thanh khom người chào, sắc mặt cũng lạnh nhạt: "Chào dì, con đến tìm Tùng Vĩ."

"Lần trước ta đã nói với cô, có phải nói không đủ rõ ràng hay không?" Lão thái thái nói: "Một cô nương thật tốt, bộ dạng cũng rất được, sao lại không học cho tốt vậy, có vài thứ không phải của cô, cô cưỡng cầu cũng là vô dụng, cánh cửa Nghiêm gia, đời này cô cũng đừng nghĩ đi vào."

Đàm Thanh Thanh thấy cửa sổ xe lắc lắc muốn đóng lại, lập tức kêu về phía trong xe: "Nghiêm Tùng Vĩ, anh đi ra cho tôi! …Mấy người đừng ép tôi!"

Nghiêm lão thái thái khinh bỉ nói: "Đừng để ý tới cô ta!"

"Con vẫn là xuống xe tán gẫu với vô ấy một chút đi, lỡ như cô ấy ầm ĩ lên cũng không dễ nhìn, chuyện của cô ấy với Tùng Vĩ, kỳ thật con cũng biết, con cũng quen cô ấy… tài xế, dừng xe."

Lão thái thái từ chối cho ý kiến, tài xế liền ngừng xe. Kỳ Lương Tần đẩy cửa xe ra, lại nghe Nghiêm lão thái thái nói: "Tiểu Tần à, lúc nên cứng rắn thì đừng có mềm lòng, không thì chịu thiệt chính là mình, biết chưa?"

"Dạ."

Kỳ Lương Tần xuống xe, nhìn xe vào cổng, lúc này mới xoay người lại, nhìn về phía Đàm Thanh Thanh.

Đàm Thanh Thanh xách một cái túi hoa hồng đỏ, tóc có chút loạn, nhìn cậu rơi nước mắt.

Đàm Thanh Thanh, nữ phụ pháo hôi thường có trong truyện đam mỹ này, cũng có chua xót và bi ai của mình.

Kỳ Lương Tần đi qua, Đàm Thanh Thanh nói: "Cậu giỏi thật, cùng với Nghiêm Tùng Vĩ phản bội tớ, không nhận điện thoại của tớ, không hồi âm tin nhắn của tớ?!"

"Chuyện của cậu và Tùng Vĩ, tớ kẹp ở giữa không biết nên làm như thế nào… Hai người chúng ta đổi nơi nói chuyện đi, đằng trước có một quán trà nhỏ…"

"Hôm nay cậu không nói với tớ rõ ràng, tớ không để yên cho cậu." Đàm Thanh Thanh nói xong, liền đạp giày cao gót đi về phía trước. Kỳ Lương Tần theo ở sau lưng cô, trộm gửi tin nhắn cho Nghiêm Tùng Vĩ. Ai biết tin nhắn mới vừa gửi xong, hắn liền điện thoại qua, Đàm Thanh Thanh lập tức quay đầu lại, nhìn Kỳ Lương Tần cầm di động nói: "Ừm… đang, đang ở cùng tôi…"

"Có phải Tùng Vĩ không?" Đàm Thanh Thanh nói xong một phen đoạt lấy di động của cậu, khóc lóc với điện thoại: "Anh cái đồ đàn ông không có lương tâm, anh có bản lĩnh đi ra nói với tôi!"

Nghiêm Tùng Vĩ ở đầu kia điện thoại nói: "Em đừng quậy, sao em lại chạy đến nhà anh?"

"Nếu anh không trốn tôi, sao tôi lại chạy đến nhà anh!" Đàm Thanh Thanh lau khô nước mắt: "Hôm nay anh không nói với tôi rõ ràng, tôi chặn ở cửa nhà anh, tôi đâm đầu chết ở cửa nhà anh!"

Mấy lời kịch Kỳ Lương Tần cho rằng chỉ trong tiểu thuyết và phim truyền hình mới có thể xuất hiện lại phun ra từ miệng Đàm Thanh Thanh, cậu xấu hổ đứng ở bên cạnh, nghe hai người họ cách điện thoại làm ầm ĩ một lúc lâu.

Cuối cùng Đàm Thanh Thanh giận ném di động vào trong hàng cây xanh bên cạnh. Kỳ Lương Tần nhanh chóng chạy tới nhặt lên, nói: "Cậu đừng nóng giận."

"Cậu ít ở đây giả vờ với tôi đi, " Đàm Thanh Thanh cũng không tính toán đi quán trà, lau nước mắt trên mặt nói: "Làm con dâu Nghiêm gia, có phải cậu làm nghiện rồi không?"

Kỳ Lương Tần có chút xấu hổ không biết nói gì, Đàm Thanh Thanh nói: "Nghiêm lão thái thái biết cậu và Nghiêm Tùng Vĩ là kết hôn giả không, nếu bà ấy biết, sẽ còn giữ cậu sao?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu, đây chính là nguyên nhân cậu xuống xe, cậu vẫn rất sợ Đàm Thanh Thanh cá chết lưới rách. Cậu lắc đầu: "Không biết."

Đàm Thanh Thanh cười lạnh một tiếng, mắt liếc nhìn Kỳ Lương Tần: "Rốt cuộc là Tùng Vĩ thay lòng, hay là cậu dùng lời nói gì mê hoặc hắn? Hai chúng tôi đang êm đẹp, sao hắn lại càng ngày càng xa cách tôi? Chẳng lẽ hai người tốt hơn à? Tôi cho cậu biết, thẳng nam chính là thẳng nam, dù thật sự có cái gì với cậu, đó cũng là vui đùa cậu một chút, mới mẻ qua rồi, sẽ còn quyến luyến cái mông của cậu à?"

"Nói chuyện với cậu sao lại khó nghe như vậy, cậu hiểu lầm rồi, tớ với hắn không có gì hết. Tớ còn thay cậu nói không ít lời hay đâu, nhưng mà hắn không thích cậu, tớ có biện pháp nào, cậu cũng đừng gấp, tớ cũng không muốn cãi nhau với cậu, nếu cậu đồng ý, tớ có thể giúp hai người liên hệ, tớ cũng thấy hắn cứ luôn trốn tránh cậu là không ổn. Nhưng mà cậu cũng phải suy nghĩ kỹ, cậu thật sự muốn tới nơi này làm ầm ĩ sao, nếu cậu thật sự làm ầm lên, cậu và hắn có thể thật sự xong đời. Hắn không muốn đối mặt cậu, nhưng mà cũng không có nói chia tay, đã nói lên hắn còn chưa có tính toán muốn chia tay cậu, cậu cho nhau một ít không gian và thời gian, chậm rãi thương lượng, cậu thấy được không?"

"Hiện tại cậu liền gọi hắn qua đi, hôm nay tôi muốn nói rõ ràng với hắn."

"Vậy cậu cần phải nghĩ rõ ràng, tình hình hôm nay, nếu cậu ngả bài với hắn, thì có thể thật sự phải chia tay đó."

"Lương Tần, " Đàm Thanh Thanh bỗng nhiên nắm lấy cánh tay cậu: "Hai chúng ta là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc mẹ cậu qua đời là ai ở bên cạnh cậu, cậu đều quên à? Cậu còn ở nhà tớ hơn nửa năm kìa, tớ không tồi với cậu đi? Hiện giờ tớ và Tùng Vĩ xảy ra vấn đề, cậu phải giúp tớ. Cậu giúp tớ, cũng là giúp chính cậu. Không thiếu chỗ tốt cho cậu đâu."

Kỳ Lương Tần quẫn bách gật đầu, nói: "Có thể giúp tớ khẳng định giúp, tớ thật sự không muốn hai người chia tay."

"Tùng Vĩ cũng không biết là làm sao nữa, không biết tại sao hai bọn tớ lại đi tới tình trạng này. Hắn có người ở bên ngoài sao, cậu có phát hiện hắn có cái gì không bình thường không?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Không có, không có, " Kỳ Lương Tần muốn đưa Đàm Thanh Thanh đến nơi khác, lại nhìn thấy đằng trước có một chiếc xe chạy lại đây, là xe của Nghiêm Bách Tông.

"Cậu đi về trước đi, việc này không thể gấp, tớ khẳng định sẽ thay cậu chuyển lời cho Nghiêm Tùng Vĩ. Cậu yên tâm, ầm ĩ lên đối với ai cũng không có chỗ tốt, cậu nói có đúng hay không."

Xe chạy về phía bọn họ, Kỳ Lương Tần hơi khom người về phía trong xe, xem như chào hỏi, Nghiêm Bách Tông ở trong xe gật gật đầu, cũng không dừng lại, trực tiếp lái đi qua.

Cuối cùng Đàm Thanh Thanh được trấn an, Kỳ Lương Tần hít một hơi, lúc này mới trở về nhà, đi đến trước sân, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng ở trong sân, dường như đang chờ cậu.

"Người đi rồi sao?"

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Đi rồi.”

“Cậu có biết cô ta là ai không?”

Kỳ Lương Tần gật đầu.

Nghiêm Bách Tông hít một hơi, nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu chẳng hay biết gì.”

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cười cười, lại nghe Nghiêm Bách Tông nói: “Nếu cậu biết, vì sao thờ ơ. Cậu như vậy không đúng.”

Kỳ Lương Tần sửng sốt, chỉ thấy Nghiêm Bách Tông nghiêm túc nhìn cậu nói: “Không phải của cậu, cậu không nên nghĩ tới, nhưng phải là của cậu, cậu nên giữ gìn, có người đoạt với cậu, cậu nên đánh trả, đồ của mình, đừng để cho người khác đoạt đi.”

Kỳ Lương Tần nhất thời không biết phải nói gì, cậu không ngờ Nghiêm Bách Tông sẽ nói với cậu những lời này.

Nghiêm Bách Tông nói: “Vào đi thôi, bên ngoài nóng.”

Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Bách Tông vào trong, bỗng nhiên mở miệng nói: “Anh cả, không phải anh muốn tôi rời khỏi Nghiêm gia sớm một chút sao?”

Nghiêm Bách Tông dừng bước lại, quay đầu nhìn cậu, cả người dưới ánh nắng hừng hực ngày hè càng có một loại máu thịt chân thật.

“Tôi… Tôi nghĩ anh sẽ cảm thấy, Đàm Thanh Thanh chung quy cũng tốt hơn tôi.”

Nghiêm Bách Tông nói: “Cậu có chỗ không tốt của cậu, cũng có chỗ tốt của cậu. Nhưng cậu đã kết hôn với Tùng Vĩ, cũng là người một nhà với tôi. Người đều sẽ phạm sai lầm, đều phải cho cơ hội. Quá khứ đều đã qua, chỉ cần cậu biết sai có thể thay đổi, tôi sẽ không bởi vì sai lầm quá khứ mà trừng phạt cậu hiện giờ. Tôi không biết lúc trước cậu nghĩ như thế nào, tại sao lại làm ra những chuyện đó, nhưng mà hiện giờ cậu đứng trước mặt tôi, tôi nguyện ý cho cậu cơ hội, một lần nữa tiếp nhận cậu. Tiểu Kỳ, hôn nhân không riêng gì cái gọi là tu trăm năm mới chung gối ngủ, còn có pháp luật đạo nghĩa, đừng dễ dàng bắt đầu, cũng đừng nhẹ lời buông tha.”

Kỳ Lương Tần quả thực cũng bị những lời này làm cảm động, Nghiêm Bách Tông tốt, ngay ở chỗ hắn ngay thẳng, vô tình nhưng không dứt tình, khắc chế nhưng không lãnh khốc, cao lãnh nhưng không mất vị nhân tình. Cậu nhìn Nghiêm Bách Tông, chỉ cảm thấy Nghiêm Bách Tông thật tốt, nơi chốn đều là tốt, đều hợp tâm ý cậu. Nghiêm Bách Tông giống như bị ánh mắt nhiệt tình của cậu dọa, xoay người đi vào trong. Kỳ Lương Tần phục hồi lại tinh thần, đi theo sau hắn vào nhà.

Nghiêm Bách Tông nói những lời này tự nhiên có vài phần không hẳn là thật lòng, hắn từng bị Kỳ Lương Tần dâm mê kinh thế hãi tục làm khiếp sợ, bị hại sâu sắc, tự nhiên không có khả năng lập tức liền hoàn toàn tiếp nhận cậu, cũng không có khả năng hoàn toàn tin tưởng cậu. Lời này của hắn giống như cho Kỳ Lương Tần một viên kẹo, thân là người quản lý một công ty lớn, hắn hiểu được tầm quan trọng của việc hợp thời phát kẹo, có đôi khi tán dương quá độ không phải nịnh hót thổi phồng, mà là cảnh cáo.

Hắn đang dùng lời dễ nghe dựng cho Kỳ Lương Tần một cái cọc tiêu. Có đôi khi nói ngọt cũng là nhà giam, hắn đưa Kỳ Lương Tần đến chỗ cao, về sau Kỳ Lương Tần có làm hành động như thế nào nữa, cũng sẽ suy nghĩ một chút.

Đến nhà, lão thái thái ngồi ở trong phòng khách: "Đi rồi à?"

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: "Đi rồi."

"Lão nhị đâu, gọi điện thoại cho nó, gọi nó về."

Kỳ Lương Tần nói: "Con đã gọi điện thoại cho hắn, hắn nói đang bận, đợi lát nữa bận bịu xong sẽ trở về."

"Việc này con đừng động tới, " lão thái thái nói: "Bản thân nó tạo nghiệt, để nó tự xử lý, con yên tâm, nó dám không xử lý tốt, ta là người đầu tiên không tha cho nó!"

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Cám ơn mẹ."

"Con cũng mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi đi."

Kỳ Lương Tần trở lại phòng mình, mở điều hòa, mình thì đi tắm rửa, sau đó cái gì cũng không mặc, trơn bóng ở trong phòng duỗi gân giãn cốt một chút.

Gần đây cậu đi theo Nghiêm Viện học yoga, sau khi học quả nhiên cảm giác mềm dẻo hơn khá nhiều, cậu nghe nói tiểu thụ học yoga chỗ tốt rất nhiều, ngoại trừ có thể dưỡng thể mỹ nhan, còn có thể làm được nhiều loại tư thế, có ích với vận động trên giường. Trước mặt Nghiêm Viện, cậu luôn bày ra bộ dạng học tập có lệ, nhưng mà đóng cửa lại, cậu liền luyện đến đất trời tối tăm.

Trên đời này có rất nhiều tư thế cậu muốn nếm thử, có đôi khi lúc luyện tập nghĩ đến việc có khả năng cậu sẽ cùng Nghiêm Bách Tông làm tư thế này, tư thế kia, thân thể đều sẽ nóng lên, có chút không khống chế được mình.

Có thể là do đã luyện một đoạn thời gian, lúc cậu tự soi gương đều cảm thấy hình thể càng cao hơn trước, đi theo mấy người Nghiêm lão thái thái dạo phố lâu, nhìn nhiều cách phối hợp quần áo, phẩm vị thời thượng bản thân cậu cũng tăng lên không ít, sau khi thử vài loại phong cách quần áo, cuối cùng cậu vẫn dừng ở lộ tuyến cao lãnh tiên khí, cậu cảm thấy cậu đi theo phong cách tươi mát văn nghệ là dễ nhìn nhất.

Tóm lại chính là phải phân rõ giới hạn với cái từ yêu diễm tiện hóa.

Hiện giờ cậu cũng sẽ không vào trong sân tìm mấy bông hoa nhỏ cắm ở trong bình hoa, cậu đặt bách hợp ở cửa hàng bán hoa, cách một đoạn thời gian đúng hạn đưa tới, hoa bách hợp phiến lá xanh tươi xinh đẹp, thân hoa duyên dáng yêu kiều, mỗi lần đưa tới màu sắc và chủng loại đều không giống, nhưng cậu thích hoa bách hợp trắng nhất, hoa trắng nhụy xanh, dáng hoa tinh tế, cắm ở trong bình hoa phá lệ xinh đẹp.

Cậu thiên vị bách hợp, cũng có liên quan đến phim truyền hình trước đây từng xem qua, năm đó cậu rất thích xem «Kim phấn thế gia», nữ chính Lãnh Thanh Thu trong đó đam mê hoa bách hợp, quả thực người hoa hợp nhất. Cậu cảm thấy cao lãnh tiên khí thụ, nên giống hoa bách hợp, cậu chăm loại hoa này, thời gian lâu bất tri bất giác, dường như cũng có thể thay đổi hình tượng của cậu trong mắt mọi người.

Giống như là chậm rãi, người Nghiêm gia cũng biết cậu yêu hoa bách hợp, có đôi khi Nghiêm Tùng Vĩ từ bên ngoài trở về, không đưa hoa hồng, mà sẽ đưa bách hợp cho cậu. Lão thái thái nói: "Hoa này tôn cậu ta lên."

Mặc dù là vài chữ cực kỳ đơn giản, nhưng tiểu Tần giống hoa bách hợp, định luận này giống như bị đóng cố định, việc này đối với chuyện cậu xoay chuyển hình tượng Phan Kim Liên, thật sự là rất có lợi.

Cho nên nói công quan không có việc nhỏ mà. Kỳ Lương Tần trơn bóng đứng ở phía trước cửa sổ, ngón tay vặn lá bách hợp. Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng một bên ngực của cậu, bên còn lại ở trong bóng râm, nhưng cũng mờ một vầng sáng, hiện giờ cậu béo hơn một chút, tứ chi càng cân xứng sáng bóng, mông cũng càng có thịt. So với bách hợp cậu có thêm sự cao ngất, trở nên càng ngày càng dễ nhìn, đại khái là bị tình yêu làm cho dễ chịu.

Nhưng mà còn chưa đủ, cậu cần càng nhiều tình yêu đến tưới, được càng nhiều dễ chịu, phát ra hương thơm càng đậm đà. Cậu xuyên thấu qua hoa bách hợp, nhìn về phía căn phòng đối diện.

Có rất nhiều cách nói liên quan tới sự tồn tại của bách hợp, có một loại lưu hành nhất, truyền thuyết Eva và Adam bị con rắn hấp dẫn ăn vụng trái cấm, bởi thế bị trục xuất khỏi vườn địa đàng. Eva hối hận chảy xuống rất nhiều nước mắt bi thương, nước mắt rơi xuống đất vỡ vụn, hóa thành hoa bách hợp hương thơm thuần khiết.

Loài hoa thuần khiết này, lại cũng đến từ ái dục dây dưa. Dơ bẩn như thế nào, cái gì gọi là thuần khiết, cảnh xuân nở rộ trong bóng tối, câu ra đều là bản tính con người thôi.

42. Chương 42

Nghiêm Tùng Vĩ đại khái là sợ lão thái thái mắng chửi người, cho nên mãi cho đến buổi tối hơn mười giờ mới trở về. Hắn trộm chuồn vào phòng ngủ, thấy Kỳ Lương Tần đang dựa vào trên bàn đọc sách.

“Mẹ tôi ngủ chưa?”

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn thoáng qua, đứng lên nói: “Sao giờ anh mới về, gọi điện thoại cũng không nhận, đi gặp Đàm Thanh Thanh sao?”

Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu: “Tôi nào có dám gặp cô ấy.”

“Anh cứ luôn trốn tránh như vậy cũng không phải cách, tôi đã cam đoan với cô ấy, nói sẽ cho hai người gặp mặt. Anh vẫn là gặp một lần đi, không thì cô ấy liền đem chuyện tôi với anh kết hôn giả nói ra.”

“Cô ấy nói với cậu vậy à?”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Cũng không thể trách cô ấy, anh cũng thật là, muốn chia tay liền nói rõ ràng, sao cứ luôn trốn tránh cô ấy. Vầy tính là chuyện gì chứ, anh làm như vậy, chính là có chút khốn kiếp.”

Nghiêm Tùng Vĩ ngã ngồi xuống ghế: “Gần đây tôi nghĩ tới liền phiền, chia tay với cô ấy, không đành lòng, chỉ là ở cùng cô ấy, tôi lại cảm thấy không hít thở được. Chúng tôi gặp mặt chính là ầm ĩ, tôi cũng cảm thấy cô ấy có chút thần kinh, một hồi ầm ĩ xong, lại khóc giải thích với tôi, hồi thì hôn một cái hồi thì cho bạt tai, tôi chịu không nổi.”

“Cô ấy cũng thật là, làm quá chặt, đại khái là trong lòng bất an đi. Anh vẫn là gặp một lần đi, không thì quậy lớn chuyện phải kết thúc như thế nào.”

Nghiêm Tùng Vĩ gật đầu: “Ngày mai tôi qua chỗ cô ấy một chuyến, ” hắn nói xong bỗng nhiên đứng thẳng dậy, nhìn về phía Kỳ Lương Tần: “Cậu nói xem cô ấy sẽ không trói tôi lại đi, giống như cái phim «Quá nghiện» ấy.”

Kỳ Lương Tần cười nói: “Anh cho là đóng phim hả.”

Có điều lại nói cậu vẫn có chút lo lắng: “Nếu không, tôi cùng đi với anh đi?”

“Vẫn là thôi, nếu cô ấy phát điên lên, không dễ xử lý. Tôi cảm thấy vẫn là không được, chuyện chúng ta kết hôn giả giống như bom hẹn giờ vậy, phải đem quả bom này gỡ bỏ trước, miễn trừ hậu hoạn, không thì cô ấy lấy cái này uy hiếp tôi thì làm như thế nào. Phụ nữ thật sự là phiền toái.”

“Lúc ở trên giường với người ta sao anh không biết phụ nữ phiền toái, ăn no ăn ngán, cảm thấy người ta phiền toái, khốn kiếp.”

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng nở nụ cười, đứng lên đi vào phòng tắm tắm rửa.

Nghiêm lão nhị này, rốt cuộc vẫn là chưa trưởng thành, không có trách nhiệm, vẫn còn là một cậu con trai mê chơi, không lớn lên.

Nghiêm Tùng Vĩ tắm rửa đi ra, Kỳ Lương Tần đã trải xong chăn đệm nằm dưới đất, hắn lau tóc nói: "Nếu không cậu lên trên giường ngủ đi, giường lớn như vậy, dù sao lúc ở khách sạn không phải cũng đều ngủ chung à, tôi không chê cậu."

"Tôi ghét bỏ anh." Kỳ Lương Tần quỳ trải chăn, bị Nghiêm Tùng Vĩ đưa chân đạp mông một cái, lập tức bị đạp quỳ rạp trên mặt đất, chọc cho Nghiêm Tùng Vĩ cười ha ha.

Kỳ Lương Tần cũng không giận, đứng lên tiếp tục trải chăn, Nghiêm Tùng Vĩ ngồi ở mép giường, nói: "Tính tình cậu thật tốt."

"Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu mà." Kỳ Lương Tần nói.

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn cậu một hồi, hỏi: "Cậu muốn tiếp tục ở lại nhà chúng tôi không?"

Kỳ Lương Tần nhìn hắn một cái, đặt mông ngồi xuống, vỗ vỗ tay nói: "Đây cũng không phải việc tôi muốn không muốn, tất cả do anh mà."

"Mấy tháng này đi qua, càng nhìn cậu càng thuận mắt. Tôi cảm thấy như vậy cũng rất tốt, trong nhà có một người vợ không quản tôi, tuy rằng kết hôn, vẫn giống như tự do, vẫn có thể ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, đây không phải là ngày lành mà đám bạn bè tôi vẫn luôn ảo tưởng sao."

"Đám bạn bè của anh, sao mỗi người đều không đáng tin như vậy."

"Cậu cũng là đàn ông, sao lại không hiểu lòng đàn ông chứ, trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu bay bay, đây là giấc mộng của bao nhiêu đàn ông, trên đời này có thể có mấy người đàn ông nguyện ý bị một người phụ nữ buộc lại cả đời. Cậu đó, không có điều kiện, tuổi cũng ít, lại là gay, không hiểu. Về sau cậu sẽ biết. Đàn ông đều là một dạng, chỉ phân hai loại, một loại là có suy nghĩ nhưng mà không có bản lĩnh, thành thành thật thật sống cả đời, có vài người thì có suy nghĩ lại có bản lĩnh, nhiều ít bên ngoài dính chút hoa cỏ. Có mèo nào không trộm mỡ đâu, đây là bản tính con người, là bản năng động vật, không có quan hệ với đạo đức."

"Lời này của anh cũng quá tuyệt đối rồi, trên đời này khẳng định có người chuyên nhất. Thế giới lớn, không gì không có!"

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười, nằm lên trên giường: "Cũng đúng, thế giới lớn, không gì không có. Đại khái dạng đàn ông gì cũng có, nhưng luôn có phân chia đa số và thiểu số. Tôi thấy cậu là thiểu số, hy vọng tương lai cậu cũng có thể gặp gỡ một người thiểu số."

Kỳ Lương Tần bị những lời này của Nghiêm Tùng Vĩ đả kích một chút, Nghiêm Tùng Vĩ nói không hẳn

đều là ngụy biện, có vài thứ nhìn như xấu xí, kỳ thật càng chân thật. Trên đời này đàn ông chuyên nhất si tình, có lẽ thật sự là số ít. Cậu cầu mong dường như cũng không phải người đàn ông bình thường, cậu muốn một người đàn ông cũng xem trọng tình yêu như cậu, chuyên nhất lại thâm tình, đàn ông như vậy, đại khái thật sự là lông phượng sừng lân đi. Nhưng con người luôn ôm lòng may mắn, cảm thấy có khả năng đàn ông tốt trên đời này quả thật không nhiều lắm, nhưng mình chính là người may mắn.

Sau khi bọn họ ngủ, đột nhiên một trận chuông điện thoại di động vang lên, Kỳ Lương Tần ngồi dậy, quay đầu nhìn nhìn, Nghiêm Tùng Vĩ trên giường cũng tỉnh, nói: "Là điện thoại của tôi, lúc tắm rửa cởi quần bỏ trong toilet."

Kỳ Lương Tần liền vào toilet, lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, nhìn nhìn màn hình, hiển thị là dãy số, không phải tên người.

Cậu đi ra đem di động đưa cho Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn: "Ai hơn nửa đêm gọi điện thoại."

Kết quả hắn vừa nhận, phát hiện dãy số xa lạ này, lại là Đàm Thanh Thanh.

"Nằm mơ, mơ thấy anh, liền tỉnh, " âm thanh Đàm Thanh Thanh biếng nhác, mang theo một chút thương cảm: "Em nhớ anh."

Trong lòng Nghiêm Tùng Vĩ có chút áy náy, cũng có chút chột dạ, cười cười, muốn nói anh cũng nhớ em, rốt cuộc cũng không nói ra, chỉ nói: "Sao em lại đổi số."

"Buổi chiều mới vừa đổi, em không đổi số, anh đồng ý nhận hả?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần dùng khẩu hình khoa tay múa chân hỏi: "Đàm Thanh Thanh?"

Nghiêm Tùng Vĩ gật gật đầu, nói: "Anh mới vừa bận rộn xong trở về, đang muốn điện thoại cho em, ngày mai em xem chừng nào em có rảnh… Ngày mai giữa trưa đi, cùng ăn cơm trưa… Hôm nay quá muộn, liền không nói rõ được, em ngoan."

Cúp điện thoại, Nghiêm Tùng Vĩ thở dài một hơi, nhìn nhìn Kỳ Lương Tần.

"Em ngoan…" Kỳ Lương Tần học giọng điệu hắn vừa rồi, Nghiêm Tùng Vĩ giận nắm cái gối lên ném qua, Kỳ Lương Tần đón vào trong ngực, nói: "Tôi thấy anh cũng đừng ngủ, nghĩ cho kỹ nên xử lý chuyện này như thế nào đi. Phụ nữ vẫn luôn phải dỗ dành."

"Nói hay cứ như cậu rất có kinh nghiệm vậy, " Nghiêm Tùng Vĩ có chút phiền não: "Trả gối cho tôi."

Kỳ Lương Tần ném qua, Nghiêm Tùng Vĩ bắt lấy gối ra sau đầu, hít một hơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nghiêm Tùng Vĩ sáng sớm liền dậy. Kỳ Lương Tần đang muốn đi ra ngoài chạy bộ, nhìn thấy tóc hắn còn lộn xộn đã muốn ra ngoài, liền hỏi: "Không ăn sáng đã đi làm sao?"

"Tôi ăn ở bên ngoài, đỡ bị mẹ nhắc tới, chờ tôi giải quyết chuyện này, rồi gặp bà ấy cũng không muộn."

Kỳ Lương Tần cười cùng hắn ra cửa, ai biết liền đụng phải Nghiêm Bách Tông đi ra. Hai người chào hỏi Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông nói: "Ngày hôm qua trở về lúc nào?"

"Có chút muộn, ha ha ha."

"Về sau sống với tiểu Kỳ cho tốt, đừng cứ trêu chọc mấy người phụ nữ không đứng đắn."

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười, nói: "Anh cả, bên phía mẹ anh giúp em nói thêm vài vời hay, nói với bà ấy, việc này em nhất định xử lý tốt."

Nghiêm Tùng Vĩ nói xử lý tốt, chính là hắn trải qua một đêm suy xét, tính toán chia tay.

Đàm Thanh Thanh ầm ĩ ra thế nào Kỳ Lương Tần không biết, chỉ biết là lúc Nghiêm Tùng Vĩ trở về, mặt bị cào loang lổ.

Tất cả mọi người Nghiêm gia trong lòng đều biết rõ ràng, trên bàn cơm nhìn thấy gương mặt dán mấy miếng băng cá nhân của hắn, một đám đều lựa chọn làm như không thấy. Lão thái thái không có sắc mặt hoà nhã với hắn, nhưng mà cũng không răn dạy hắn.

Chuyện này quả thực chính là giống như bịt tai trộm chuông, cứ như vậy cho qua.

"Chúng ta thì sao, cần ly hôn không?" Kỳ Lương Tần có chút thấp thỏm hỏi.

"Trước hết như vậy đi, dù sao hiện tại tôi cũng không tính toán tìm người nữa, cậu ở nhà còn có thể giúp tôi đánh yểm trợ. Lại nói, mẹ tôi đối với tôi đã đủ lạnh nhạt, nếu làm cho bà biết là kết hôn giả với cậu, bà ấy cũng đánh tôi gãy chân luôn đi?"

Kỳ Lương Tần trong lòng cười trộm, đây đúng là như cậu muốn, cậu phải ở lại Nghiêm gia, nếu lúc này cậu đi, cậu và Nghiêm gia liền rốt cuộc không có bất cứ quan hệ nào, chỉ sợ cậu gặp Nghiêm Bách Tông một lần cũng khó. Tương lai dù phải rời khỏi Nghiêm gia, cũng phải là sau khi có ràng buộc với Nghiêm Bách Tông, khi đó cậu lại rời đi, cũng không cần sợ cả đời không qua lại với nhau.

"Có điều cậu cũng có nhiệm vụ, bên phía mẹ tôi, cậu phải không tiếc lời ca ngợi tôi."

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Thành giao!”

Loại người một ngày không ăn mặn liền khó chịu như Nghiêm Tùng Vĩ, tự nhiên không có khả năng không tìm nữa, hắn chỉ là tạm thời không muốn có đối tượng kết hôn, yêu đương thì vẫn muốn yêu. Chia tay với Đàm Thanh Thanh khiến hắn tinh thần mệt mỏi, Tô Nguyễn Nguyễn nhân cơ hội thượng vị, cho hắn rất nhiều an ủi. Nhất là sau khi biết được hắn và Đàm Thanh Thanh chia tay, liền khởi xướng tiến công mãnh liệt với hắn, Nghiêm Tùng Vĩ chống đỡ không được thế công lửa nóng của mỹ nữ, có hơi sa vào trong đó.

Nhưng lần này hắn đã có cảnh giác, kết giao với Tô Nguyễn Nguyễn, nhưng vẫn không xác định quan hệ yêu đương, đề phòng người trong nhà cũng thực chặt chẽ, ngay cả Kỳ Lương Tần cũng không biết hắn lại qua lại với người phụ nữ khác.

Lần trước đi xem dì Xuân, Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ đều không có đi, Nghiêm Bách Tông muốn hai anh em bọn họ đi một chuyến, nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ không chịu: “Mặt em thành như vầy, đến lại khiến người ta chê cười.”

“Bây giờ cậu biết bị người ta chê cười, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Người nhà dì Xuân cũng đều là người quen cũ, cậu còn ngại ngùng.”

“Dù sao em cũng không muốn đi, để Lương Tần thay em đi một chuyến đi, cứ nói em không rảnh.”

Nghiêm Bách Tông còn chưa kịp nói cái gì, Kỳ Lương Tần liền gật đầu nói: “Được, tôi đi thay anh.”

Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần nói: “Chúng ta phải mang theo cái gì đi?”

“Tôi đều cho người mua xong đặt trong xe rồi, cái gì cũng không cần mua.”

Kỳ Lương Tần ngồi trên xe Nghiêm Bách Tông, xe mới vừa lái ra cổng, liền nhìn thấy một người phụ nữ đuổi theo, Kỳ Lương Tần vừa thấy, hoảng sợ, không phải ai khác, chính là Đàm Thanh Thanh.

Nghiêm Bách Tông nhíu mày, ngừng xe lại. Đàm Thanh Thanh vươn tay liền dùng lực vỗ vỗ cửa sổ xe, hô: “Kỳ Lương Tần, mày đi ra cho tao!”

Kỳ Lương Tần thậm chí có vài phần e ngại, nhưng vẫn cởi bỏ dây an toàn, ngượng ngùng đẩy cửa xe ra. Bên kia Nghiêm Bách Tông cũng xuống xe, mới từ đằng trước xe vòng qua, liền nhìn thấy Đàm Thanh Thanh quay đầu cho Kỳ Lương Tần một bàn tay.

Kỳ Lương Tần không nghĩ tới Đàm Thanh Thanh sẽ đột nhiên động thủ, một bàn tay tát cậu đến mơ hồ, Đàm Thanh Thanh vươn tay lại muốn tát cậu, lại bị người khác một phát bắt được cổ tay, cô dùng sức muốn tránh thoát, lại bị nắm không thể cử động mảy may, mãnh liệt nghiêng đầu sang, rống về phía Nghiêm Bách Tông: “Anh buông!”

"Có chuyện nói đàng hoàng, sao lại động thủ đánh người?" Nghiêm Bách Tông nói xong, trên tay hơi dùng chút sức lực, Đàm Thanh Thanh liền đau rút lui một bước, lúc này Nghiêm Bách Tông mới buông cô ra, Đàm Thanh Thanh chỉ vào Kỳ Lương Tần nói: "Kỳ Lương Tần, mày có xấu hổ hay không!"

Trước mặt Nghiêm Bách Tông, Kỳ Lương Tần chỉ cảm thấy quẫn bách, con người sợ nhất chính là xấu hổ trước mặt người mình yêu. Cậu cũng không lo đến việc tức giận, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Có chuyện nói đàng hoàng, cậu đừng nóng giận."

"Mày đừng làm bộ làm tịch trước mặt tao! Đàm Thanh Thanh tao thật sự là mắt bị mù, lúc trước tao và Tùng Vĩ tìm tên đàn ông nào mà không được, vì sao lại cố tình tìm mày, còn không phải tao tội nghiệp mày, xem mày là bạn, cũng muốn cho mày kiếm một khoản! Mày xem mày đối xử với tao như thế nào, cầm tiền còn không cam lòng, ngay cả người đàn ông của tao mày cũng muốn đoạt, mày có bao nhiêu không biết xấu hổ!"

Kỳ Lương Tần thấy cô nói ra những việc này, sắc mặt đều thay đổi, vội vàng nói: "Tớ không đoạt người đàn ông của cậu…"

"Mày còn muốn đoạt như thế nào?! Tao thật sự là nhìn không ra, mày thật là có bản lĩnh, thẳng nam mày cũng có thể bẻ cong! Tao thật sự là coi thường mày, thế nào, tao còn oan uổng mày à, mày cho là mày thu phục Nghiêm Tùng Vĩ, hắn sẽ che chở mày, tao đem chuyện kết hôn giả nói ra liền không ai tin hả?"

Đàm Thanh Thanh càng nói càng giận, khóc lóc nắm túi xách lên đánh, Kỳ Lương Tần nhiều ít có chút chột dạ, cũng ngại ngùng động thủ với phụ nữ, nhưng chạy trốn thì cũng quá dọa người, cậu cũng chỉ có thể đứng ở đó không động đậy, chỉ vươn tay chắn, ngược lại là Nghiêm Bách Tông thay cậu ngăn cản Đàm Thanh Thanh: "Vị tiểu thư này, cô bình tĩnh một chút, có chuyện nói đàng hoàng, đừng động thủ!"

Đàm Thanh Thanh một phát bỏ hắn ra, vén vén mái tóc hỗn độn nói: "Anh là anh cả của Nghiêm Tùng Vĩ đi. Em trai anh kết hôn giả với người ta, anh biết không? Chính là người trước mặt anh này! Anh cho là tôi càn quấy, anh cho là hắn điềm đạm đáng yêu, tôi phi, bất quá là một kỹ nữ vì một trăm vạn liền bán mình!"

"Đàm Thanh Thanh!" Mặt Kỳ Lương Tần đỏ lên, Đàm Thanh Thanh cười lạnh một tiếng: "Thế nào, tao nói sai hả? Mày ngay cả kỹ nữ cũng không bằng đâu, kỹ nữ vẫn là quang minh chính đại, mày ngay cả chị em thanh mai trúc mã của mình cũng lừa, quả nhiên đàn ông đều không có một ai là thứ tốt!"

Nghiêm Bách Tông bên cạnh kinh ngạc đến quên ngăn cản Đàm Thanh Thanh, Đàm Thanh Thanh tiến lên một phen nắm cằm Kỳ Lương Tần: "Mày cho là mày châm ngòi ly gián, khiến Tùng Vĩ chia tay với tao, hắn liền cùng mày diễn giả thành thật ư? Thẳng nam chính là thẳng nam, thượng mày bất quá là nhất thời mới mẻ, mày cho là mày với hắn có thể ở chung bao lâu, một tháng, hai tháng, hay là một năm? Một năm một trăm vạn, mày có tính xem mày lên giường một lần có thể kiếm bao nhiêu hay không? Mày nhớ kỹ, mặc kệ lúc nào, một trăm vạn đặt ở đó, mày đều là bán mình!"

"Cậu và Nghiêm Tùng Vĩ chia tay, đó là chuyện của hai người, không liên quan gì tới tôi, tôi không châm ngòi quan hệ của hai người, nếu cậu không tin, tôi liền gọi hắn ra đối chất với cậu!" Sắc mặt Kỳ Lương Tần đỏ bừng, lập tức gọi một cú điện thoại qua cho Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ giọng điệu biếng

nhác: “Làm sao vậy, quên lấy cái gì?”

“Nghiêm Tùng Vĩ anh cái đồ khốn kiếp, nhanh chóng lăn ra đây cho tôi!”

Đoạn quan hệ tam giác này, người khởi xướng vẫn là Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ lê dép, nhìn thấy Đàm Thanh Thanh, lập tức lên tinh thần, một đường chạy chậm tới.

“Không phải đã nói với em, hai chúng ta chia tay, sao em lại chạy đến cửa nhà tôi?”

Đàm Thanh Thanh nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ tới đây, lại nhào lên muốn đánh hắn, Nghiêm Tùng Vĩ cũng không phải là dễ ức hiếp như Kỳ Lương Tần, một phen nắm cổ tay cô: “Em ít khóc lóc om sòm đi, rốt cuộc em muốn thế nào!”

Đàm Thanh Thanh gào khóc: “Hai tên phụ lòng mấy người, một người là người tôi yêu nhất, một người là bạn tốt của tôi, hai người phản bội tôi như vậy, tôi thật hận không thể giết hai người!”

“Em… em đừng khóc lóc om sòm, ” Nghiêm Tùng Vĩ sợ cô nói ra cái gì khó nghe, ngượng ngùng kéo cô đi ra ngoài. Kỳ Lương Tần muốn đi theo, Nghiêm Tùng Vĩ hô: “Cậu ở lại đây, đừng theo!”

Kỳ Lương Tần không nghe, vẫn đi theo, ba người đi đến ngoài đường cái, Nghiêm Tùng Vĩ mới buông lỏng tay ra, thở dốc nói: “Đàm Thanh Thanh, yêu đương chính là như vậy, yêu thì bên nhau, không yêu liền tách ra, em đừng có muốn chết muốn sống.”

Đàm Thanh Thanh cầm túi xách dùng sức đập hắn, lần này Nghiêm Tùng Vĩ không phản kháng, cô mạnh mẽ đánh hắn một trận, đánh đến cuối cùng, chính cô cũng thoát lực, ném túi xách xuống đất, khóc lớn lên.

“Tôi yêu anh như vậy, tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, hai người tại sao có thể đối xử với tôi như vậy!”

“Có vài lời vẫn là nói rõ ràng, Nghiêm Tùng Vĩ, cô ấy nói là tôi châm ngòi quan hệ giữa hai người, nói tôi với anh có một chân, nói tôi bẻ cong anh, rốt cuộc như thế nào anh nói với cô ấy đi?”

Nghiêm Tùng Vĩ bị đánh hai má xanh tím một khối, nói với Đàm Thanh Thanh: “Tôi nói tôi bị bẻ cong, yêu cậu ấy, đều là lừa gạt em, là muốn khiến em hết hy vọng. Chuyện hai chúng ta, không có quan hệ với Lương Tần, là tôi không yêu em, nếu em hỏi tôi vì sao không yêu em, tôi cũng không biết, em hỏi tôi có phải từng yêu em hay không, những lời đã nói trước kia có phải đã quên hay không, tôi từng yêu em, những lời tôi nói tôi cũng không quên. Nhưng tôi cũng không biết vì sao tôi lại không còn yêu em, có khả năng con người tôi là như vậy, em phát hiện sớm một chút chung quy vẫn tốt hơn về sau chúng ta kết hôn rồi mới phát hiện. Là tôi có lỗi với em, thứ tôi có thể cho em chỉ có tiền, nếu em ngại ít, tôi lại cho em thêm. Nghiêm Tùng Vĩ tôi muốn thật lòng không có, cũng chỉ có vài đồng tiền dơ bẩn. Em đừng náo loạn, hai chúng ta không có khả năng quay lại đâu.”

Đàm Thanh Thanh vươn tay lại đập đập cẳng chân Nghiêm Tùng Vĩ, ngồi xổm trên mặt đất khóc không ngừng: "Đã là như vậy, dù anh tìm người khác, chậm rãi cũng sẽ biến thành như chúng ta bây giờ. Anh không thể ở cùng tôi tiếp được sao, anh không yêu tôi, nhưng tôi còn yêu anh mà. Lòng anh thay đổi, trái tim của tôi còn chưa đổi thay mà, anh vỗ vỗ mông đi rồi, tôi làm thế nào đây. Cũng không phải anh nói không yêu, thì tôi cũng có thể không yêu theo, tôi làm thế nào đây, anh cũng không biết tôi khó chịu bao nhiêu."

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn Đàm Thanh Thanh ngồi xổm, muốn đỡ cô đứng lên, lại bị Đàm Thanh Thanh bỏ ra.

Đàm Thanh Thanh xoa xoa nước mắt đứng lên, nước mắt lại vẫn tiếp tục chảy ra ngoài: "Tôi biết ngay, mạng của tôi không có tốt như vậy, tôi biết mà…"

Cô xoay người nhặt túi dưới đất lên, nhìn nhìn Nghiêm Tùng Vĩ, lại nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, trong ánh mắt nói không nên lời là đau khổ hay là hận.

Kỳ Lương Tần lại bị Đàm Thanh Thanh như vậy làm xúc động. Cậu cảm thấy Đàm Thanh Thanh giờ này khắc này, có vài phần bóng dáng của cậu trong quá khứ. Lúc cô nói cô biết mạng mình không có tốt như vậy, giọng điệu hận như vậy, lại bất đắc dĩ như vậy.

Tình yêu. Tình yêu vì sao đột nhiên mà đến, lại đột nhiên mà đi, vì sao mối tình đầu không thể là mối tình định mệnh, vì sao luôn phải trải qua nhiều đau khổ khúc chiết như vậy, uổng phí nhiều thời gian tâm huyết như vậy, vì sao người mình yêu như vậy, vì sao một đoạn hồi ức ngọt ngào như vậy, cuối cùng lại phát hiện là sai.

"Anh chờ xem, " Đàm Thanh Thanh oán hận nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Không phải không báo, mà là thời gian chưa tới, luôn sẽ có một người, giống như anh đối xử với tôi vậy, đau khổ hiện tại tôi phải chịu, cô ta cũng đều sẽ cho anh!"

Hết chương 42

43. Chương 43

Đàm Thanh Thanh làm phục vụ đêm quán bar, tuy rằng điều kiện gia đình bình thường, nhưng mà là mỹ nữ, người theo đuổi cô không ít, lúc trước cô xem trọng Nghiêm Tùng Vĩ, tự nhiên bởi vì hắn là một phú nhị đại, có tiền.

Đàm Thanh Thanh và Kỳ Lương Tần không giống nhau, cô trải qua rất nhiều đàn ông, dạo chơi ở nơi phồn hoa đã lâu, từng bị thương tổn cũng từng thương tổn người khác, hiểu được thứ cô theo đuổi không phải tình yêu nhiệt liệt thuần túy, mà là củng cố hôn nhân giàu có. Nhưng nhược điểm của phụ nữ ngay ở đó, mặc dù ngay từ đầu mục tiêu có minh xác nữa, thì đều sẽ sinh ra tình cảm trong lúc lâu dài vành tai tóc mai chạm nhau, giống như Vương Giai Chi trong «Sắc giới», yêu và dục đan chéo, "Hắn chẳng những chui vào trong thân thể tôi, còn muốn chui vào trong lòng tôi".

Cuối cùng kết cục chia tay, kỳ thật cũng chưa hẳn cô không dự liệu được, mà ngược lại, cô chính là đã đoán trước, mới có thể vẫn luôn bất an, lúc trước khi bị Nghiêm lão thái thái cự tuyệt ngoài cửa, mới có thể lựa chọn loại hành vi xúc động lại ngu xuẩn là để Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ kết hôn, bởi vì cô gấp, cô sợ. Nhiệt tình của người đàn ông như Nghiêm Tùng Vĩ đối với cô có thể giữ được bao lâu, kỳ thật cô rất rõ ràng, cô biết cô chờ không nổi. Nhiệt tình của Nghiêm Tùng Vĩ sớm hay muộn cũng sẽ lạnh đi, cô phải đuổi kịp trước lúc tình yêu này làm lạnh gả vào Nghiêm gia.

Chỉ có điều cũng giống như quan hệ giữa rất nhiều nữ minh tinh hoặc người nổi tiếng trên mạng cùng với những phú thương hào môn, có lẽ yêu đương thì được, kết hôn, thật sự khó như lên trời. Cô hiểu được đạo lý này, lại bị dục vọng xông hồ đồ thần trí, Nghiêm gia là nhà hào môn, Nghiêm lão thái thái truyền thống ương ngạnh, Nghiêm Tùng Vĩ sợ mẹ, những điều này là nhân tố tất nhiên dẫn đến chia tay, cho dù Kỳ Lương Tần có tâm, cũng căn bản không giúp được cô.

Nhưng cô vẫn hận, tựa như cô biết không nên yêu Nghiêm Tùng Vĩ, nhưng cuối cùng vẫn yêu. Rõ ràng là cô hiểu, lại không thể không hận, có lẽ đây mới là con người đi.

Nghiêm Tùng Vĩ giống như một con chó nhà có tang, thảm thương đi về. Kỳ Lương Tần đi theo phía sau hắn, thường thường quay đầu lại liếc nhìn một cái, xe taxi Đàm Thanh Thanh ngồi đã biến mất trong tầm mắt.

"Xin lỗi, khiến cậu vô cớ bị tai bay vạ gió." Nghiêm Tùng Vĩ nói.

Kỳ Lương Tần nói: "Anh cũng thật ngốc, lấy tôi làm bia đỡ, cô ấy khẳng định càng hận, không chỉ hận anh, cũng hận tôi."

"Lời hay nói bậy gì tôi cũng nói hết với cô ấy rồi, cô ấy đều không chịu chia, nhất thời não nóng, liền nói tôi kỳ thật là song *(song: có thể yêu nam cũng có thể yêu nữ)*, hiện giờ thích cậu, không thích cô ấy. Thế mà cô ấy cũng tin, hỏi tôi có phải ngay từ đầu đã đánh chủ ý lên cậu hay không, tôi nói phải, tôi cho rằng cô ấy cũng sẽ buông tha, ai biết cô ấy còn đến quậy. Cô ấy đánh cậu hả?"

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong quay đầu lại nhìn cậu.

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Cho tôi một bạt tai. Thôi, có một số việc nói không rõ, coi như là trả cho cô ấy."

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn mặt cậu, nói: "Có dấu bàn tay."

"Làm sao bây giờ, vừa rồi cái gì Đàm Thanh Thanh cũng nói hết ra rồi, chuyện chúng ta kết hôn giả, còn có chuyện một trăm vạn, anh cả đều biết."

"Cậu thừa nhận à?"

Kỳ Lương Tần nói: "Lúc ấy rất quẫn bách, không biết nói gì, Đàm Thanh Thanh lại mắng khó nghe, đầu

óc tôi đều là chỗ trống."

"Vậy không có việc gì, cứ nói Đàm Thanh Thanh nói bừa, đừng thừa nhận."

Kỳ Lương Tần dừng bước lại: "Không thừa nhận hả?"

"Chuyện kết hôn giả không thể nói, không thì trong nhà sẽ ồn ào lật trời. Chỉ cần Đàm Thanh Thanh không đến ầm ĩ nữa, việc này cứ như vậy qua đi. Đây đều là việc không thể kiểm chứng, chúng ta cứ cắn lấy không buông tha là được."

Kỳ Lương Tần gật đầu, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Chuyện kết hôn giả nếu để Nghiêm Bách Tông biết, kỳ thật không phải chuyện xấu, nhưng chỗ này lại liên lụy đến một trăm vạn, để Nghiêm Bách Tông biết lúc trước cậu vì tiền mà ký kết hiệp nghị, bán mình, đây chính là chuyện cực kỳ cực kỳ hỏng bét.

Nghiêm Bách Tông còn ở tại chỗ chờ hai người bọn họ, sắc mặt lại rất khó coi.

Kết hôn giả, tình yêu tam giác, bán mình, ba chuyện này bất luận là chuyện nào đối với người như Nghiêm Bách Tông mà nói, đều đủ để không thể tưởng tượng. Hắn quả thực có chút tiêu hóa không nổi.

"Lá gan hai người cũng thật lớn, " hắn nói: "Không có gì muốn nói với tôi sao?"

"Nói cái gì?" Nghiêm Tùng Vĩ làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả. Nghiêm Bách Tông nói: "Nói kết hôn giả, nói một trăm vạn, nói quan hệ loạn tùng phèo của ba người."

"Cái gì kết hôn giả, một trăm vạn, " Nghiêm Tùng Vĩ thở dài nói: "Không biết Đàm Thanh Thanh nói hươu nói vượn những thứ gì. Anh còn muốn đi xem dì Xuân không, nếu không đi, hai anh em chúng ta tâm sự."

Xảy ra chuyện như vậy, tự nhiên là đi không được. Nghiêm Tùng Vĩ nói với Kỳ Lương Tần: "Em đi về trước đi, tôi với anh cả tâm sự."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Ngàn vạn lần phải giải thích rõ ràng với anh cả đó."

Vẫn là phải giả vờ bằng phẳng trong sạch một chút.

Hai anh em Nghiêm thị hàn huyên cũng không bao lâu, Nghiêm Tùng Vĩ liền trở lại. Kỳ Lương Tần nhanh chóng hỏi: "Thế nào, anh nói với anh ấy thế nào?"

“Thì theo lời chúng ta nói trước đó mà nói với hắn.”

“Anh cả tin không?”

“Tin, loại chuyện này, chỉ cần chúng ta không nói ra, ai có thể biết là thiệt hay giả. Lại nói, một người đứng đắn như anh cả, kết hôn giả với hắn mà nói rất không thể tưởng tượng, trong từ điển cuộc đời của hắn, đại khái không có cái từ hợp đồng hôn nhân này đi? Cậu đây là biểu tình gì, sao giống như có chút thất vọng?”

“Anh có nghĩ tới hay không… kỳ thật có thể cho anh cả biết, tôi cảm thấy anh ấy có thể hiểu …”

“Vẫn là thôi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

“Vậy anh muốn gọi điện thoại cho Đàm Thanh Thanh không, cô ấy có thể luẩn quẩn trong lòng hay không?”

“Không đâu, tôi hiểu cô ấy mà, chờ cô ấy khóc xong, sẽ gọi điện thoại đòi tiền tôi. Tuy rằng cô ấy yêu tôi, nhưng không phải cái loại cô gái nhỏ thích ảo tưởng. Cô ấy sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Kỳ Lương Tần nói: “Nếu là như vậy, tôi đây còn rất bội phục cô ấy.”

“Sẽ không bởi vậy mà khinh bỉ cô áy, cảm thấy cô ấy rất vật chất sao?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu: “Tôi rất ít khi cảm thấy có người nào cái gì cũng sai, mỗi người đều có lựa chọn của mình, tôi cảm thấy cô ấy thực đáng thương. Mất đi tình yêu tất nhiên thống khổ, nhưng cuộc sống thì vẫn phải qua tiếp. Vì một người không yêu mình mà muốn chết muốn sống, mới là thật sự không có lời. Tôi rất bội phục những người khi yêu thật dụng tâm yêu, một khi biết không thể nào, liền có thể lập tức bứt ra, trở nên nhẫn tâm lý trí. Đây mới là thật sự thông minh, người như vậy cuối cùng mới càng dễ dàng có được hạnh phúc bản thân muốn. Tôi cảm thấy mình có khả năng làm không được, cho nên thực hâm mộ, cũng rất bội phục, tôi thực hy vọng mình có thể trở thành người như vậy.”

“Cuộc đời cậu thấu hiểu thật đúng là nhiều, không biết còn tưởng rằng cậu yêu đương bao nhiêu lần rồi chứ.”

“Tôi xem qua rất nhiều tiểu thuyết, sau đó tự mình chậm rãi lần mò ra trong sinh hoạt, có điều tôi cũng chỉ là nói thật dễ nghe thôi, đặt tới trên người mình, thường thường biết rõ là sai, mà vẫn nghe theo. Ai, có lúc tôi cảm thấy mình thật sự là ngu ngốc cái gì cũng không có.”

“Tôi phát hiện cậu có chút tự ti, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Thật không biết cậu có cái gì để mà tự ti.”

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cười cười: “Đại khái là trước kia sống rất mê man. Nhưng có một câu tôi thật sự muốn nói với anh, mẹ anh đã nói, nợ tình cảm đều phải trả, tôi tin những lời này, anh muốn làm cho nửa đời sau của mình dễ chịu một chút, thì ít tạo nghiệt đi. Đàm Thanh Thanh tuy rằng coi trọng tiền

của anh, nhưng cũng là thật lòng yêu anh. Con người anh đại khái là bản tính khó dời, nhưng mà về sau nếu như không thể làm được, vẫn là đừng ưng thuận lời hứa kết hôn lung tung với con gái. Tình cảm là chuyện rất thần thánh mà, nghiêm túc một chút, cũng là gánh trách nhiệm với chính mình. Tôi cảm thấy trên đời này đáng quý nhất chính là người tình cảm."

Nghiêm Tùng Vĩ hít một hơi, gãi đầu nói: "Nói sau đi."

Vài chục năm nuôi ra tật xấu, há là hai ba câu của cậu có thể thuyết phục.

"Đàm Thanh Thanh phỏng chừng cũng muốn hận chết tôi. Được lợi ích, lại không phát huy công dụng nên có, đại khái cô ấy sẽ mắng tôi là đồ bitch, bạch liên hoa cao cấp đi."

"Lợi ích của cậu là tôi cho, ký hợp đồng với cậu cũng là tôi, cậu vốn là nên nghe tôi. Tình cảm của hai chúng tôi không còn, cũng không có quan hệ gì với cậu. Kỳ thật nếu không có cậu, sau khi từ núi Bích Hà trở về chúng tôi liền chia tay. Khi đó sở dĩ tôi trốn tránh cô ấy, vẫn luôn do dự, cũng là do suy xét đến cậu, nghĩ hai chúng tôi chia tay, bên cậu nên xử trí như thế nào. Kỳ thật cô ấy vẫn luôn quấn tôi, tôi có hơi phiền, yêu đương không thành thì chia tay là chuyện thực bình thường mà, huống chi loại người như tôi. Chúng tôi cũng không phải là sau khi kết hôn tôi mới bỏ cô ấy. Nếu yêu đương, không yêu chia tay liền mắng tôi là tra nam, vậy mọi người làm chi còn muốn yêu đương chứ, yêu đương không phải chính là để xem đối phương thích hợp hay không thích hợp sao? Tôi không yêu cô ấy, còn muốn kết hôn với cô ấy, chẳng lẽ vậy thì tôi là đàn ông tốt sao? Tôi còn cho cô ấy phí chia tay, cậu xem trên đời này chia tay thất tình nhiều như vậy, có mấy người cho phí chia tay?"

Nghiêm Tùng Vĩ nói như vậy, lại khiến Kỳ Lương Tần không biết nói gì. Cậu lại cảm thấy có chút đạo lý. Nhưng sau đó ngẫm lại, nghĩ thầm rằng "Anh đối đãi tình cảm không đủ nghiêm túc, đây mới là lỗi của anh". Nhưng mà suy nghĩ một chút, vẫn là thôi, không nói.

May mà đều qua rồi. Trước mắt qua một cửa của Đàm Thanh Thanh, coi như là rảo một bước dài về phía trước.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần vẫn gặp Đàm Thanh Thanh một lần.

Cậu và Đàm Thanh Thanh hẹn trong một quán cà phê. Đàm Thanh Thanh thương tâm qua đi quả nhiên không có suy sút, vẫn trở về là người phụ nữ diễm quang bắn ra bốn phía lúc ban đầu. Cô gỡ kính râm xuống, nói: "Có chuyện liền nói, tôi có hẹn."

Kỳ Lương Tần quẫn bách đưa cho cô một phong thư.

"Cái gì vậy?" Đàm Thanh Thanh nhướn mày cầm lấy phong thư, lấy đồ vật bên trong ra nhìn nhìn, sắc mặt liền yên tĩnh.

"Trong thẻ này có hơn sáu vạn ba ngàn, mật mã là 6 số 6, hiện nay tôi chỉ có nhiêu đó, có một ít là tôi mua phòng dư lại, có một ít là tiền tiêu vặt lão thái thái cho tôi… Phòng ở tôi không thể cho cậu… Tôi biết

Nghiêm Tùng Vĩ cho cậu một số lớn, chút tiền ấy đối với cậu mà nói có khả năng không tính là cái gì… Nhưng mà nói như thế nào đây, không có cậu tôi cũng không có hôm nay, tôi quả thật không có giúp cậu cái gì…"

Không nghĩ tới Đàm Thanh Thanh không chờ cậu nói xong, liền đem phong thư cất vào trong túi, sau đó hỏi: "Còn có chuyện khác không?"

Kỳ Lương Tần ngơ ngác, nói: "Không có."

Đàm Thanh Thanh nghe vậy liền đứng lên, Kỳ Lương Tần cũng đứng lên theo, nói: "Nghiêm Tùng Vĩ không đáng tin, mặc kệ đàn ông hay phụ nữ, đều nên độc lập, nghĩ dựa vào đàn ông là không được, hiện tại cậu cũng có tiền, tìm một người đàn ông tốt đáng tin đi."

Đàm Thanh Thanh nguýt cậu một cái: "Dong dài."

Cô nói xong bước đi, giày cao gót đạp đạp rung động, Kỳ Lương Tần ngồi xuống, nhìn cà phê đối diện động cũng không động tới một ngụm, lấy lại đây, uống hết hai tách.

Thật đắng.

Vị đắng lan tràn trong miệng cậu, cậu quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng ảnh ngược mơ hồ của mình ở trên đó. Làm việc này, cũng không phải muốn nói mình là một người tốt, đại khái cũng chỉ là ích kỷ muốn mình an lòng. Vốn trong tiểu thuyết Kỳ Lương Tần là trà xanh biểu, đó là không thể nghi ngờ, về phần bản thân cậu có phải hay không, cậu không rõ ràng lắm, rất nhiều chuyện đều nói không rõ.

Nhưng mà không quan trọng đi. Giống như cà phê này, mới vừa uống vào thật đắng, hồi vị lâu, cũng có chút hương vị khác ở bên trong. Cái gọi là thiện ác tốt xấu, vốn cũng giống như cà phê, là cảm thấy đắng hay là cảm thấy dễ uống, bởi vì người khác nhau mà thôi.

44. Chương 44

Đàm Thanh Thanh tuy rằng yêu hận nồng nhiệt, nhưng mà là một người phụ nữ sống rất rõ ràng.

Chúng ta đều là người thường, sẽ không thiện lương đến mức không có tỳ vết người người khen ngợi, cũng sẽ không ác độc đến mức giết chóc thành tính không hề có nhân tính. Người nhân phẩm quá tốt hoặc là quá xấu, đều không phải người viên mãn nhất. Giống như có người nói đàn ông thuốc rượu sắc đều không dính, tám chín phần không phải đàn ông tốt, tính tình quá chính hoặc là quá lệch, đều không phải bạn đời tốt nhất. Tiếp thu được chuyện ai cũng có khuyết điểm, mới có thể đạt được hạnh phúc chân chính.

Chuyện Đàm Thanh Thanh, cứ như vậy lắng xuống, ngày lại khôi phục bình thản, nhưng mà loại ngày

tháng bình thản này cũng không lâu lắm, liền bị một sự kiện đánh vỡ bình tĩnh.

Trong một lần đi dạo phố trên đường, hai người lão thái thái và Nghiêm Viện nói chuyện phiếm, bỗng nhiên nói: "Ta xem anh cả của mấy đứa sau khi ly hôn, một chút tính toán tìm nữa cũng không có, như vậy sao được chứ, không phải nó muốn cứ ở vậy đi?"

"Anh cả mới ly hôn vài ngày mà, mẹ cũng quá sốt ruột đi."

"Ta cũng không bảo nó tái hôn, chỉ là nên để nó quen biết nhiều cô gái một chút, ta xem hiện giờ nó không phải ở công ty thì chính là ở nhà, bình thường đều không thấy nó ra ngoài gặp phụ nữ."

"Muốn nói khuyết điểm của anh cả là gì, thì anh ấy chỉ thiếu bản lĩnh thông đồng phụ nữ, phỏng chừng bản lĩnh ấy, đều để anh hai con lấy hết rồi."

"Gần đây Tùng Vĩ thành thật, " Kỳ Lương Tần nhanh chóng nói.

"Ta cũng không cầu nó lời ngon tiếng ngọt dỗ dành con gái người ta, không phải ta nổ, chứ con trai Nghiêm gia chúng ta, dù nó không cười không động đứng ở đó, cũng có một đống con gái dán lên. Nó chỉ cần ra ngoài đi đi lại lại nhiều, quen biết nhiều người, nó không chủ động theo đuổi người khác, người khác có thể chủ động theo đuổi nó mà, " lão thái thái nói: "Ta xem con gái của dì Tôn con không tồi, con bé mới vừa tốt nghiệp đại học, con gái tựa như đóa hoa vậy, nghe nói gần đây đang xem mắt."

"Tôn Diểu?" Nghiêm Viện nghĩ nghĩ: "Cô ấy không tồi, có điều Tôn gia cũng không phải nhà bình thường, nhà bọn họ xem con gái là bảo bối đó, anh cả đã ly hôn, nhà họ chung quy sẽ không tìm một người tái hôn đi?"

Lão thái thái vừa nghe liền không vui: "Tái hôn thì làm sao, lại không phải phụ nữ, đàn ông từng kết hôn mới càng kiên định tin cậy. Lão đại của chúng ta bất luận là chiều cao, tướng mạo, hay là phẩm tính năng lực, có điểm nào không phải nổi trội?"

Kỳ Lương Tần vốn tưởng rằng đây chỉ là lão thái thái thuận miệng nói, cũng không có để ở trong lòng. Ai biết không quá vài ngày, dì Xuân dưỡng thương xong trở về nói cho cậu biết, trong nhà có khách sắp đến.

"Ai ạ?"

"Một người bạn của lão thái thái, họ Tôn, " dì Xuân nói xong trộm cười nói: "Lão thái thái đây là muốn cho Bách Tông xem mắt, sợ trực tiếp gọi bọn họ đi xem mắt Bách Tông sẽ mâu thuẫn, cũng sợ cô gái Tôn gia kia ngại ngùng, cho nên mời người tới nhà."

Tim Kỳ Lương Tần trong nháy mắt thật lạnh thật lạnh.

Đúng vậy, mặc dù Nghiêm Bách Tông ly hôn thì thế nào, cũng sẽ không thể ế cả đời, chung quy cũng phải tái hôn, dựa vào điều kiện của hắn, có cô gái nào mà không thích. Mặc dù Tôn tiểu thư này không thích, cũng luôn có cô gái khác thích.

Dù Nghiêm Bách Tông không phải của Thẩm Hoà, thì cũng là của một người phụ nữ khác, muốn là của cậu, thật sự là còn khó hơn đi lên đỉnh Everest.

Kế hoạch cao lãnh tiên khí thụ của Kỳ Lương Tần, lần đầu tiên khiến cậu nghi ngờ. Cái này thật sự đi được sao. Hình như cậu cũng không đủ thời gian để đi lộ tuyến Tiểu Long Nữ, có khả năng ngọc nữ tâm pháp còn chưa luyện thành, người đàn ông muốn song tu cùng cũng đã bị người khác đoạt đi.

Lão thái thái và Nghiêm Bách Tông đều nói cho cậu biết, đồ của mình, đừng chỉ trông cậy vào người khác không đoạt, mình cũng phải biết bảo vệ, ai muốn đoạt với cậu, cậu cũng phải lộ ra nanh vuốt, hung hãn mà đánh trả.

Kỳ Lương Tần yếu đuối sao, vẫn là có chút yếu đuối. Nhưng cậu yếu đuối đến mức hận này không tranh sao, hình như cũng không có. Trên chuyện Nghiêm Bách Tông, kỳ thật cậu tràn ngập dũng khí không biết sợ. Cậu phải đối mặt cửa ải khó khăn, cẩn thận suy nghĩ một chút đầu liền đau, rất không thực tế, khả năng thành công quá nhỏ. Có lẽ là trên việc yêu đương cậu còn giữ lại hồn nhiên nhiệt tình lúc ban đầu đi, cậu luôn chưa từ bỏ ý định, có mục tiêu mù quáng nhưng mà kiên định, nghiêng ngả lảo đảo một bước một dấu chân đi về phía trước.

Kỳ Lương Tần vì thế trang phục ăn diện, ăn mặc chói lọi suất khí tiêu sái, áo giáp trên thân, một bộ dạng chuẩn bị chống đỡ xâm lược từ bên ngoài, ngay cả lão thái thái nhìn thấy cũng nhịn không được khen một câu: “Tiểu Tần càng ngày càng dễ nhìn, thật sự là tuấn tú.”

Bình thường cậu ăn mặc đều là tương đối bình thản thoải mái, hiện giờ mang theo vẻ diễm lệ, mặt mày cũng thêm vài phần anh khí. Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ trở về nhìn thấy, đều sửng sốt một chút. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Hôm nay cậu ăn mặc chỉnh tề vậy.”

“Trong nhà có khách đến.”

“Ai?” Nghiêm Bách Tông có chút kinh ngạc.

“Là dì Tôn con, ” lão thái thái cười nói: “Hai người các con cũng nhanh chóng đi thay bộ quần áo, sửa soạn một chút, làm việc một ngày, đi tắm rửa một cái đi.”

Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Tùng Vĩ trở về phòng, Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Dì Tôn cũng không phải lần đầu tiên đến, sao chuyến này đến, mẹ còn cố ý gọi điện thoại bảo chúng tôi đều trở về? Chúng tôi còn có việc mà.”

Kỳ Lương Tần không quá vui vẻ nói: “Mẹ cho anh cả xem mắt.”

“Phụt, ” Nghiêm Tùng Vĩ bật cười ra tiếng: “Xem mắt?”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Bà xem trọng con gái dì Tôn.”

“Chị dâu với anh cả không phải chính là quen biết qua xem mắt à, cuối cùng cũng ly hôn, sao mẹ còn muốn xem mắt, không sợ ly nữa sao?”

“Ai biết, tôi cũng thấy hôn nhân không phải trò đùa, đây đã là thời đại gì rồi, không phải nên để anh cả tự đi tìm người mình thích sao?”

“Đại khái là mẹ tôi biết nếu để anh cả tôi tự đi tìm, không biết bao nhiêu năm mới có thể tìm được một người, ” Nghiêm Tùng Vĩ cười hạ giọng: “Ông anh của tôi cái khác đều được, chỉ việc yêu đương này là còn chưa có thông suốt, ” hắn chỉ chỉ trán: “Vừa đụng tới phụ nữ, ở đây liền không xài được.”

Kỳ Lương Tần cười lạnh: “Anh ngược lại là xài tốt, anh cũng chia cho anh trai anh một chút trí tuệ đi.”

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười, nói: “Cơ mà cũng tốt, hiện tại xem mắt rất nhiều, cũng không phải lời của bà mối lệnh của cha mẹ, xem mắt cũng bất quá là gặp mặt nhau, nếu cả hai không có ý tứ, cũng không ai cưỡng ép bọn họ. Trải qua chuyện chị dâu, tôi cảm thấy anh cả tái hôn hẳn là sẽ thực thận trọng.”

“Cô con gái nhà họ Tôn anh gặp qua chưa, đẹp mắt không?”

“Cậu muốn xem sao?” Nghiêm Tùng Vĩ lấy điện thoại di động ra nghịch một hồi, sau đó đưa cho cậu: “Đây, chính là cô ấy.”

Kỳ Lương Tần vừa thấy, trái tim lại càng lạnh.

Là một mỹ nhân.

Đối với một thẳng nam mà nói, một gay có đẹp hơn nữa, cũng không phải đối thủ của một người phụ nữ xấu, huống chi là một mỹ nữ. Kỳ Lương Tần cảm thấy một trận cảm giác bị thất bại thật sâu.

Có điều cậu càng thất bại, là sau khi nhìn thấy Tôn Diểu.

Người thật thế mà còn đẹp hơn trên ảnh.

Có điều cậu cẩn thận quan sát Nghiêm Bách Tông, ngược lại không quan sát ra Nghiêm Bách Tông có biểu tình gì, hắn vẫn là gương mặt thân sĩ kia, nhìn không ra thích hay không thích. Sau khi ăn cơm, Nghiêm lão thái thái và dì Tôn đề nghị chơi một ván mạt chược, Kỳ Lương Tần không ở tiếp, liền đi ra ngoài.

Ban đêm tháng sáu, gió là thoải mái nhất, thật mát mẻ, mang theo hương hoa. Cậu ngồi trên xích đu, cách cửa sổ sát đất nhìn thấy trong phòng mạt chược cười nói vui vẻ không ngừng. Đại khái là muốn để lại cho Tôn Diểu một ấn tượng tốt, đêm nay lão thái thái biểu hiện ra hiền lành chưa bao giờ có, đối đãi Tôn Diểu, hoàn toàn là giống như đối đãi con dâu tương lai. Tôn Diểu tính tình an tĩnh, có lẽ cũng là thể chất đỏ mặt giống cậu, hở một cái liền thẹn thùng cười, dựa sát vào Nghiêm Viện, thân mật kéo tay cô.

Có vài người như Đàm Thanh Thanh, nhìn như mạnh mẽ hung mãnh, kỳ thật lực công kích rất yếu, có vài người như Tôn Diểu, nhìn như bất động thanh sắc, đã có xu thế bẻ gãy nghiền nát. Kỳ Lương Tần biết mình gặp đối thủ.

Tôn Diểu thích Nghiêm Bách Tông không, hy vọng cô ấy không thích. Nghiêm Bách Tông thích Tôn Diểu không, hy vọng hắn không thích.

Nhưng mà làm sao có thể chứ, Nghiêm Bách Tông tốt như vậy, hẳn là không mấy người phụ nữ sẽ không thích, không phải mỗi người phụ nữ đều là Thẩm Hoà. Mà Tôn Diểu da trắng xinh đẹp ngực lớn tính tình ôn nhu, đây quả thực là thẳng nam yêu nhất đi.

Kỳ Lương Tần đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên nghe thấy có người đi ra, cậu quay đầu nhìn, liền nhìn thấy hai người Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu, dọc theo đường hẹp quanh co ở hoa viên đi ra ngoài.

Kỳ Lương Tần bỗng nhiên nổi lên tà tâm, cậu muốn nghe chân tường.

Cậu căn cứ vào tâm lý gì mà muốn nghe chân tường, thật đúng là nói không rõ ràng. Trong hoa viên cỏ cây tươi tốt, cậu muốn ẩn trốn không phải việc khó. Nhưng cậu mới vừa đứng lên, chợt nghe thấy Nghiêm Tùng Vĩ hô: "Lương Tần."

Cậu nghiêng đầu sang, liền thấy Nghiêm Tùng Vĩ bưng đồ vật vẫy cậu. Cậu đi qua hỏi: "Chuyện gì?"

"Tôi thấy hôm nay tâm tình cậu hình như không tốt, cho cậu ăn kem ly."

Kỳ Lương Tần nhận ở trong tay, ánh mắt lại nhìn ra ngoài, nhìn bóng dáng Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu nói: "Anh cả và Tôn tiểu thư dường như tán gẫu rất tốt."

"Đúng vậy, nói không chừng qua không bao lâu, liền không phải Tôn tiểu thư, mà phải kêu chị dâu rồi."

Kỳ Lương Tần mân mê ly kem trong tay, múc một muỗng nhét vào miệng, nhưng ăn vào trong bụng chỉ cảm thấy lạnh, thật sự là một chút ngọt cũng không cảm nhận được.

Mạt chược đánh mấy ván, đã hơn chín giờ tối. Sau khi đưa hai mẹ con Tôn Diểu đi rồi, Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ lại thay quần áo muốn đi ra ngoài.

"Mẹ, bọn con đi ra ngoài, hôm nay sinh nhật Vương Bằng, vốn dĩ nếu không phải mẹ giục bọn con trở về ăn cơm, bọn con cũng đã chuẩn bị đến chỗ hắn, hiện giờ dì Tôn đều đi rồi, Vương Bằng gọi điện thoại thúc giục nhiều lần."

Nghiêm Viện hỏi: "Năm rồi anh Bằng sinh nhật, đều muốn kêu em theo, lần này sao lại không gọi em."

"Năm nay hắn muốn qua một đêm của đàn ông, không kêu một nữ nào hết. Không nói nữa, mẹ bọn con đi đây, buổi tối hôm nay con không có biện pháp trở về trước mười giờ, nếu mẹ lo lắng, cứ kêu anh cả trông coi con."

Nghiêm lão thái thái hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, cười nói: "Đi đi đi đi, nếu hai đứa sớm nói sinh nhật Vương Bằng, ta liền hẹn với dì Tôn mấy đứa bữa khác. Chỉ là năm nay không cho uống rượu nữa, ai uống rượu không cho vào cửa."

Hai anh em Nghiêm thị cười rời đi, Kỳ Lương Tần hỏi: "Vương Bằng, là Vương Bằng lần trước trên đường đến núi Bích Hà nói tới sao, cái người không kết hôn đã có con đó hả?"

Nghiêm Viện cười gật đầu: "Vương Bằng với anh cả là bạn từ nhỏ, quan hệ với anh hai cũng thân, hàng năm sinh nhật anh ấy mọi người đều chung vui. Anh Bằng rất biết chơi, không biết năm nay lại làm ra dạng gì mới, có điều anh yên tâm, có anh cả em ở đó, anh hai em không làm loạn đâu."

Hôm nay lúc nấu cơm, Kỳ Lương Tần cũng đi theo bận lên bận xuống, không riêng mệt lòng, thân thể cũng mệt mỏi, cậu tắm rửa một cái, liền sớm trải chăn đệm nằm xuống đất. Chỉ là tuy rằng cảm thấy thực mỏi mệt, cậu lại ngủ không được.

Bởi vì không vui.

Nhưng mà có một số việc cậu cũng không muốn đi suy nghĩ, cầm di động ở đó xem phim một hồi.

Phim cậu xem, tên là "Tuế nguyệt thần thâu", cậu xem mà khóc thành một người lệ, cả người đều run lên, cảm giác nước mắt lướt qua khuôn mặt khiến người ta cảm thấy đặc biệt thống khoái. Sau khi khóc xong cả người cậu sảng khoái, ngay cả khổ sở trong lòng cũng đều quên.

Đàn ông trên đời này, mấy ai giống như cậu có đôi khi lòng dạ thật cứng, nhưng có đôi khi xem bộ phim liền khóc rưng rức? Cậu đem di động để ở một bên, nhắm hai mắt lại.

Lúc ngủ mơ mơ màng màng, cậu bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập cửa. Kỳ Lương Tần xoa xoa mắt ngồi dậy, tự dưng bị đánh thức, cậu còn mang theo một chút bực dọc khi rời giường, nghĩ thầm rằng nhất định là Nghiêm Tùng Vĩ uống chút rượu, lại cố ý trêu cợt cậu, trở về thì trở về, còn muốn gõ cửa. Vì thế cậu ở trong bóng đêm hô: "Cửa không khóa, tự vào đi."

Sau đó cửa phòng bị người đẩy ra, ngọn đèn hành lang hắt vào, cậu mới nhìn rõ không phải mình Nghiêm

Tùng Vĩ, còn có một người đỡ hắn: "Là tôi, cậu mở đèn một chút."

Cậu nhanh chóng đứng lên, ấn chốt mở trên tường.

Nghiêm Bách Tông khoác một cánh tay Nghiêm Tùng Vĩ, xem ra đã mệt đến ngất ngư, bởi vì toàn bộ thân thể Nghiêm Tùng Vĩ đều sắp ngồi phịch ở trên người hắn, miệng còn thì thà thì thầm, không biết đang nói cái gì, tóc cũng đều loạn, hoàn toàn là con ma men.

"Sao lại uống nhiều rượu như vậy, " Kỳ Lương Tần nói xong, nhanh chóng đi lên giúp đỡ đỡ lấy Nghiêm Tùng Vĩ, đồng thời bỏ Nghiêm Tùng Vĩ vào trên giường, Nghiêm Bách Tông thở dốc lui về phía sau hai bước nói: "Cậu tắm rửa cho hắn một cái đi, hắn…"

Nghiêm Bách Tông nói đến một nửa, bỗng nhiên cúi đầu nhìn dưới chân. Liền nhìn thấy giày da cọ sáng bóng của hắn đạp lên gối đầu Kỳ Lương Tần đặt dưới đất, lại nhìn, là một bộ đệm chăn chỉnh chỉnh tề tề trải lên đất.

Hết chương 44

45. Chương 45

Kỳ Lương Tần đang cởi giày cho Nghiêm Tùng Vĩ, cũng không có chú ý tới hắn. Nghiêm Bách Tông chỉ sửng sốt một hai giây mà thôi, nói: "Cậu chăm sóc hắn cho tốt, tôi trở về."

"Cám ơn anh cả." Kỳ Lương Tần còn không quên nói lời cảm ơn, nhìn Nghiêm Bách Tông đi ra ngoài, còn thuận tiện đóng cửa lại.

Trước đây cậu và Nghiêm Tùng Vĩ, lúc trước vì phòng ngừa bị người trong nhà nhìn thấy, đều là chờ người trong nhà đều ngủ mới dám nằm dưới đất, sáng sớm liền thu lại. Có lẽ là do mấy tháng qua chưa từng có ai phát hiện, cũng rất ít khi có người đến phòng bọn họ, dần dần liền buông lỏng. Hiện giờ cậu còn buồn ngủ, mắt đều chua xót, gặp được Nghiêm Tùng Vĩ say thành như vậy, lại quên chuyện nằm dưới đất.

Cậu phải tắm rửa cho Nghiêm Tùng Vĩ sao? Cậu bò lên giường, vỗ vỗ mặt Nghiêm Tùng Vĩ: "Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ."

Nghiêm Tùng Vĩ say khướt mở mắt ra.

"Đứng lên, tự đi tắm rửa một cái, một thân mùi rượu."

Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ chỉ nhìn cậu một cái mà thôi, rất nhanh liền nhắm hai mắt lại. Kỳ Lương Tần

muốn cởi quần cho hắn, tay đã đụng đến đai lưng, nghĩ thầm rằng vẫn là thôi. Cậu là gay, chung quy vẫn có chút không tiện, Nghiêm Tùng Vĩ tỉnh lại nếu biết cậu cởi quần áo cho hắn, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Vì thế cậu nhảy xuống giường, tắt đèn, mình thì một lần nữa nằm xuống chăn đệm dưới đất, nhưng mà mới vừa nằm xuống lại đứng lên, đi ra cửa phòng đến phòng khách nhìn.

Quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đang uống nước.

"Anh cả, anh không sao chứ."

Nghiêm Bách Tông quay đầu lại nhìn cậu một cái, ực một tiếng nuốt nước xuống: "Không có việc gì."

"Ừm, " Kỳ Lương Tần nói: "Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, đầu giường đặt ly nước, ban đêm sẽ khát."

Nghiêm Bách Tông nhìn Kỳ Lương Tần xoay người trở về phòng, ừng ực mấy ngụm nước, lại nuốt vào trong bụng.

Kỳ thật rất nhiều chuyện, rõ ràng lỗ hổng rất nhiều, bạn lại luôn nhìn không thấu, thật giống như vỏ ngoài che mắt, khiến bạn không nghĩ theo phương hướng có khả năng nhất cũng là không có khả năng nhất. Nhưng một khi chuyện dần dần rõ ràng, sau khi tư duy bạn đột nhiên tự hỏi theo phương hướng kia, thật giống như lập tức mở ra chỗ hổng, tất cả chân tướng đều trồi lên mặt nước, cảm giác đưa cho bạn chính là: đây là chuyện thực rõ ràng mà, lúc trước sao mình lại không phát hiện.

Nghiêm Bách Tông giờ này khắc này, chính là suy nghĩ như thế.

Em trai hắn Nghiêm Tùng Vĩ, tuy rằng mê chơi mê quậy, cũng không thể nói không có khả năng song tính luyến, nhưng từ nhỏ đến lớn, đối tượng huyên náo đến mức trong nhà đều biết, tất cả đều là nữ, hơn nữa là phụ nữ xinh đẹp mỹ lệ, hắn ta đột nhiên kết hôn với Kỳ Lương Tần, bản thân việc này liền có hơi khiến người ta không thể tưởng tượng.

Lần trước Đàm Thanh Thanh đến ầm ĩ, tung chuyện tình yêu tam giác, kết hôn giả, sau lại bị một câu cô ấy chỉ là muốn trả thù mình bởi thế nói hươu nói vượn của Nghiêm Tùng Vĩ che giấu qua, nhưng hoài nghi thì khẳng định ít nhiều cũng có một chút, hắn chỉ là cảm thấy rất không thể tưởng tượng, ngược lại hoài nghi không lớn. Hiện giờ liên hệ với chăn đệm nằm dưới đất hắn mới vừa nhìn thấy, hết thảy dường như đột nhiên sáng tỏ. Thậm chí hắn nhớ tới có lần Nghiêm Tùng Vĩ uống say nửa đêm trở về, bị Kỳ Lương Tần đạp xuống giường.

Điểm đáng ngờ thật nhiều, lỗ hổng tràn đầy.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông cũng không có đi hỏi Nghiêm Tùng Vĩ, cũng không đến hỏi Kỳ Lương Tần.

Nếu bọn họ quyết định muốn giấu hắn, dù hắn hỏi nhiều lần nữa cũng sẽ không được đáp án chân thật.

Kết hôn giả, việc này thật sự không thể tưởng tượng, vượt qua phạm vi nhận thức của Nghiêm Bách Tông. Hắn muốn làm rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Hắn trở về phòng liền đi tắm rửa. Hôm nay uống chút rượu, trên người vẫn luôn nóng, hắn tắm xong đi ra quần lót cũng không mặc, trực tiếp lên giường, nằm một hồi bỗng nhiên lại ngồi dậy, bọc áo choàng tắm đến phòng khách rót một ly nước, trở về đặt ở trên đầu giường.

Lúc sắp hừng đông quả nhiên khát tỉnh, hắn ngồi dậy uống một ly nước, nước lạnh thẳng vào ngũ tạng lục phủ, tưới dập lửa nóng bên trong, trong lòng bỗng nhiên nhảy ra một suy nghĩ, Kỳ Lương Tần này săn sóc lên, cũng thực là tri kỷ, nếu bỏ qua đủ loại ngôn hành cử chỉ không thể tưởng tượng của cậu ta trong quá khứ, chỉ nhìn bộ dạng thu tâm hiện giờ của cậu ta, rốt cuộc là lão nhị có phúc khí.

Nghiêm Tùng Vĩ uống say, ngày hôm sau liền không dậy nổi. Lão thái thái hỏi: “Lại uống nhiều quá à?”

“Đám Vương Bằng mẹ lại không phải không biết, mỗi lần đều uống say mèm.”

“May mắn còn có một người tỉnh, ” lão thái thái nói xong ngẩng đầu nói với Kỳ Lương Tần: “Tiểu Tần đâu, con đi đánh thức lão nhị đi, bảo hắn tốt xấu cũng ăn chút cháo, ăn sáng thì vẫn phải ăn.”

“Nếu không thì uống ly sữa đậu nành cũng được, dì nấu sữa đậu nành.” Dì Xuân đang đảo sữa đậu nành nói xong liền đưa cho cậu một ly. Kỳ Lương Tần nhận ở trong tay, liền vào phòng.

Cậu đẩy cửa phòng ra đi vào, liền nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ đã tỉnh, dựa vào trên gối, đối diện cậu cười ha ha, vẻ mặt mỏi mệt, tóc lộn xộn.

“Đừng cười ngây ngô, nhanh chóng đứng lên tắm rửa một cái, anh không ngửi được mùi trên người anh sao?” Kỳ Lương Tần nói xong đem sữa đậu nành đưa cho hắn: “Uống cái này.”

Nghiêm Tùng Vĩ đứng lên, tiếp nhận cái ly ngửa đầu uống sạch. Kỳ Lương Tần nói: “Sao anh uống nhiều rượu như vậy.”

“Biết anh cả có đó, uống say cũng không có việc gì, cũng về được.”

“Anh xem anh cả cũng đâu uống nhiều.” Kỳ Lương Tần nói: “Anh đó, có một nửa ổn trọng của anh trai anh, cũng đủ rồi, thật sự là càng nhìn anh càng giống con nít, còn ấu trĩ hơn tôi nữa.”

“Cậu có biết ngày hôm qua đi trên đường, ở trong xe anh cả nói với tôi cái gì không?”

Kỳ Lương Tần sửng sốt, hỏi: “Nói cái gì?”

“Hắn nói muốn tôi quan tâm cậu nhiều hơn một chút, bảo hai người chúng ta sống cho tốt, đừng rơi vào kết cục ly hôn giống hắn.”

“Sao đột nhiên nói cái này, hai người bàn về tôi hả?”

“Tôi cũng không biết sao hắn lại đột nhiên nói cái này, không biết có phải lần trước Thanh Thanh đến quậy, trong lòng hắn còn chưa có đánh mất nghi ngờ hay không.”

Nghiêm Tùng Vĩ vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, Kỳ Lương Tần quay đầu lại nói: “Mời vào.”

“Anh hai tỉnh chưa?” Tới là Nghiêm Viện.

Nghiêm Tùng Vĩ dựa vào ngồi dậy, xoa xoa mắt nói: “Anh dậy liền. Mẹ không nói anh cái gì đi?”

Nghiêm Viện lắc đầu, ngồi xuống mép giường: “Ngày hôm qua lại uống say hả? Anh thật đúng là, mỗi lần phàm là có sinh nhật ai, anh luôn là người uống gục trước hết.” “Đều là anh em, uống rượu cũng không sợ, nếu là trường hợp xã giao khác, em có bao giờ thấy anh uống rượu.”

Nghiêm Viện cười hỏi Kỳ Lương Tần: “Đêm qua anh hai em nói gì?”

Kỳ Lương Tần nói: “Hắn trở về liền ngủ như heo, cái gì cũng không nói.”

“Anh còn không biết đi, anh hai em có một thói quen say rượu…”

“Nghiêm Viện.” Giọng điệu Nghiêm Tùng Vĩ mang theo chút uy hiếp.

Kỳ Lương Tần lại hứng thú, đuổi theo hỏi: “Thói quen gì?”

Nghiêm Viện cười lên nói: “Anh ấy uống rượu say liền đặc biệt thành thật, hỏi cái gì nói cái đó. Biết thì sẽ nói nói sẽ nói hết, anh không hỏi anh ấy cũng có thể nói ra.”

“A, anh không biết nha, ” Kỳ Lương Tần nói xong nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ: “Anh còn thật sự có rất nhiều lời muốn hỏi hắn đó.”

“Nếu hai người bọn anh tương lai ly hôn, công lao phải nhớ một phần của em đó, ” giọng điệu Nghiêm Tùng Vĩ mang theo uy hiếp: “Tôi một chút riêng tư cũng không có, Lương Tần em đừng có moi móc tôi, chân

tướng có đôi khi rất dọa người, em phải suy nghĩ cho rõ ràng đó."

"Theo cái tần suất uống rượu của anh, Lương Tần sớm muộn gì cũng sẽ biết, nếu anh lo lắng uống rượu bị moi chuyện, về sau anh liền để ý xíu, uống ít chút. Con người anh chính là không qua nổi ly rượu, tửu lượng anh tốt hơn anh cả, anh xem có bao giờ thì thấy anh cả uống say đâu."

Tửu lượng Nghiêm Bách Tông không được tốt lắm, nhưng hắn là người rất khắc chế, bình thường thực tiết chế. Đại khái người như hắn, sẽ cảm thấy say rượu là một chuyện thực mất mặt.

Nghiêm Tùng Vĩ tuy rằng đã dậy, chỉ có điều không ăn sáng, nói không có khẩu vị.

Vương Trạch đại khái là sinh nhật chưa đủ nghiện, vào lúc ban đêm lại hẹn bọn họ đi ra ngoài uống rượu. Nghiêm Tùng Vĩ say rượu còn chưa tỉnh, vốn muốn từ chối, nhưng vẫn bị Nghiêm Bách Tông kéo qua.

Nghiêm Bách Tông là muốn mượn cơ hội khiến Nghiêm Tùng Vĩ lại say một lần, Nghiêm Tùng Vĩ say rồi có hỏi tất đáp, hắn có thể triệt để làm rõ ràng chuyện này.

Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ mặc dù có chút rời rạc tùy ý, nhưng hắn cũng không phải là mới ra đời chưa biết gì, lớn lên trên bàn rượu, trong lòng gian trá. Hắn say rượu chưa tỉnh, vốn đã khó chịu, sao lại đồng ý uống nhiều rượu, nếu hắn uống rượu, vậy nhất định là tự mình muốn uống, nếu hắn không muốn uống, dù đám Vương Bằng đồng thời rót, hắn cũng uống không say.

Kết quả qua một hồi, say lật gần hết, Nghiêm Tùng Vĩ lại còn tỉnh táo, từ trong lòng ngực móc thuốc ra, rút một điếu đưa cho Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông có chút buồn bực tiếp nhận, nghe Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Làm ầm ĩ một hồi, ngược lại dễ chịu hơn rất nhiều, không còn đau đầu."

Cái này tốt này, không đem hắn quá chén, ngược lại khiến hắn càng ngày càng tỉnh táo.

Hai anh em bọn họ, nói thân thì cũng thân, còn nói không thân, cơ hội cùng một chỗ uống rượu còn thật sự không nhiều lắm. Phải đợi sinh nhật người kế tiếp, vậy thì phải chờ đến tháng chín.

Bọn họ về đến nhà, Nghiêm Viện và Kỳ Lương Tần đang ở trong phòng khách xem TV. Nghiêm Viện quay đầu lại nhìn, làm ổ trên ghế sô pha cười nói: "Ai dô, hôm nay thật sự là mặt trời mọc từ hướng tây, anh hai lại êm thắm mà tự đi về."

Nghiêm Tùng Vĩ ở chỗ huyền quan đổi giày, cười nói: "Coi thường anh hai em à."

Kỳ Lương Tần đứng lên, Nghiêm Tùng Vĩ đi tới ôm vai cậu hỏi: "Nhìn cái gì đấy. Ai dô, loại phim luân lý gia đình này không phải khẩu vị của mẹ sao, sao hai người cũng thích xem."

"Bọn em là lo lắng hai người các anh đều uống rượu, cho nên thức đêm chờ hai người. Được rồi, hai người

bình an trở lại, em cũng có thể đi ngủ."

"Viện Viện, bạn anh đưa hai chai Petrus, ở lại uống một ngụm nhé?"

"Thôi, ngày mai em hẹn người, đã trễ thế này còn uống rượu, ngày mai mặt sưng phù là xong, đàn ông các anh uống đi."

Nghiêm Bách Tông liền nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ hỏi Kỳ Lương Tần: "Uống không?"

"Petrus là cái gì?"

"Rượu vang đỏ."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Vậy có thể uống chút."

"Tôi đi lấy, hai người chờ."

Nghiêm Bách Tông nói xong trở về phòng đi lấy rượu. Hai chai Petrus này là bạn cho đưa hắn, rượu ngon hiếm thấy, để đó thật lâu, vẫn luôn không nỡ lấy ra uống, hôm nay để moi ra lời nói thật, hắn cũng đã hạ vốn gốc.

Kỳ Lương Tần rất ít khi uống rượu vang, trước đây lúc ăn tiệc đứng ngẫu nhiên uống qua rượu vang tương đối thấp kém, thật sự không có cảm giác quá lớn, nhưng mà dễ uống hơn bia và rượu trắng rất nhiều, cậu đều xem là nước có ga mà uống.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Hôm nay uống không ít rượu trắng, trộn lẫn uống dễ say."

"Ở nhà mình, sợ cái gì." Nghiêm Bách Tông nói xong liền rót một cốc lớn cho Nghiêm Tùng Vĩ: "Tửu lượng cậu tốt nhất, uống nhiều chút, bạn anh nói là Petrus tốt nhất, cậu nếm thử xem."

Trách thì trách ngày thường hình tượng của Nghiêm Bách Tông thật sự quá cao lớn đoan chính, khiến Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ luôn luôn có chút lòng phòng bị đều không nghĩ tới phương diện kia, hoàn toàn không nghĩ đến Nghiêm Bách Tông ôm ấp dụng tâm hiểm ác. Kỳ Lương Tần lần đầu tiên uống rượu vang quý như vậy, một lòng thưởng thức vị rượu.

"Lương Tần, đi lấy ít đồ nhắm mới có ý tứ."

"Uống rượu đỏ không phải là phối với beefsteak sao, có thể phối với đồ nhắm hả?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười: "Muốn kêu đồ ở ngoài không?"

"Vậy thôi đi, tôi đi lấy chút đồ nhắm vậy, đậu phộng được không? Trong nhà có đậu phộng."

Trên mặt Nghiêm Tùng Vĩ mang theo rượu hồng, cười rộ lên ánh mắt híp thành một đường: "Tùy tiện."

Kỳ Lương Tần liền đến phòng bếp lấy đồ nhắm rượu, đề tài giữa Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông đã kéo đến nghiệp vụ công ty, cậu cũng nghe không hiểu, ở bên cạnh chậm rì rì uống, ánh mắt một hồi dịch đến trên người Nghiêm Tùng Vĩ, một hồi dịch đến trên người Nghiêm Bách Tông, có đôi khi liền cúi đầu, yên lặng nhìn cốc rượu.

Sau đó cậu liền nghĩ đến một bài hát thật xưa, "Rượu vang rót vào cốc chân dài, tôi uống vào tất cả đều là nước mắt."

Đại khái là cậu hiểu biết về rượu quá ít, không biết rượu đỏ cũng có thể say lòng người, mấy cốc xuống bụng, men say liền dâng lên.

Nghiêm Bách Tông cũng thấy men say dâng lên, nhưng mà hắn ảo não phát hiện, Nghiêm Tùng Vĩ còn tỉnh.

Lão nhị thế mà còn uống được hơn mình đoán, việc này thật sự khiến người ta có chút giật mình, ngược lại là hắn, ở bên ngoài cũng uống chút rượu trắng, hiện giờ lại uống mấy cốc rượu đỏ, hơi rượu liền dâng lên. Hắn là người rất hiếm khi uống rượu, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp dào dạt, lòng dạ giống như mở ra một chút, có chút khinh cuồng.

Hắn đột nhiên nghĩ, lúc này, không biết có phải Kỳ Lương Tần lại đang nhìn lén hắn không.

Hắn dùng dư quang ánh mắt nhìn qua, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần cúi đầu, trong tay bưng một cốc rượu nhẹ nhàng lắc lư, không chỉ lỗ tai hai má, mà ngay cả cổ đều đỏ lên.

Kỳ Lương Tần là người dễ dàng đỏ mặt, lỗ tai cũng dễ dàng đỏ, đại khái có quan hệ với thể chất, những việc này hắn biết, cũng không phải lần đầu tiên thấy bộ dạng cậu uống rượu đỏ lên. Chỉ là hiện giờ dường như phá lệ đỏ ửng, không biết có phải do trong phòng khách tắt đèn, chỉ có một cái đèn vàng nhỏ bên cạnh chiếu sáng hay không. Cậu như là bị rượu đỏ làm sũng nước, toàn thân cao thấp đều là hương rượu.

Nhưng mà loại đỏ ửng này, thật tôn hình tượng thường ngày của cậu lên, ấm áp mang theo tao khí, tình triều ngượng ngùng muốn tràn ra.

Nghiêm Bách Tông nhìn Kỳ Lương Tần vươn ra một đoạn đầu lưỡi, liếm liếm rượu trên khóe miệng.

Trà phong lưu hòa giải, rượu là bà mối sắc.

Hắn cảm thấy trên người có chút nóng, cổ họng hơi khô, liền mấy ngụm to đem rượu trong cốc nuốt vào trong bụng, nhưng không có tưới dập hơi nóng trên người, ngược lại cháy lợi hại hơn.

Đại khái ba người cũng không biết mình uống gục từ khi nào. Câu có câu không mà nói chuyện, sau đó dần dần không còn âm thanh. An tĩnh nảy sinh ra càng nhiều cơn buồn ngủ, bọn họ đều ngủ thật say, chỉ có một ngọn đèn nhỏ chiếu xuống, Kỳ Lương Tần cũng không biết từ lúc nào thay đổi vị trí, ngồi xuống giữa hai người.

Chờ sau khi cậu tỉnh lại, cậu phát hiện Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trên ghế sô pha, đầu gối lên chân mình, mà mình lại rúc vào trên vai Nghiêm Bách Tông, chỉ cần cậu hơi nâng mắt, có thể nhìn thấy cằm và môi Nghiêm Bách Tông.

Dáng môi Nghiêm Bách Tông mang theo hơi thở cấm dục, cái cằm sạch sẽ, hình cong tuyệt đẹp.

Cậu sửng sốt một chút, tim đập đột nhiên nhanh lên, cơn say rượu còn đó, khiến người ta phóng túng, ánh mắt cậu mê ly, nhìn chằm chằm môi Nghiêm Bách Tông, nghĩ thầm rằng không biết hôn lên là mùi vị gì, không biết hôn môi là mùi vị gì, môi và môi dán sát, có phải giống như trong tiểu thuyết viết, là mềm, ngọt, say lòng người hay không.

Trong lúc mông lung, Nghiêm Bách Tông cảm thấy có người đang hôn bờ môi hắn.

Đại khái là do sức lực rất nhẹ, rất cẩn thận, da thịt mẫn cảm ở môi bởi vì đụng chạm rất nhỏ mà có một loại cảm giác ngứa ngáy tê dại, sau đó hơi thở ấm áp đánh úp lại, mang theo hương rượu thơm ngọt, mềm mại.

Vì thế hắn mở to mắt, híp lại, nhìn thấy Kỳ Lương Tần trong vầng sáng mơ hồ cũng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy tình ý.

Nhưng mà hắn quá mệt mỏi, thực buồn ngủ, liền khép mắt lại. Kỳ Lương Tần dường như cảm thấy mỹ mãn, tim đập quá nhanh làm gia tốc hơi nóng và hơi rượu trong cơ thể, cậu muốn ngất xỉu, vì thế cậu liền dựa vào bả vai Nghiêm Bách Tông, ngủ thật say.

Sáng sớm ngày hôm sau dì Xuân dậy, liền nhìn thấy ba người đàn ông đồng loạt ngã vào trên ghế sô pha.

Toàn bộ thân thể Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trên ghế sô pha, đầu còn gối lên đùi Kỳ Lương Tần. Mà Kỳ Lương Tần thì đang ngồi giống như Nghiêm Bách Tông, lại ngã vào trong ngực Nghiêm Bách Tông.

"Ba người các con sao lại ngủ ở chỗ này."

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông đều bừng tỉnh, Kỳ Lương Tần xoa xoa mắt, đối diện ánh mắt Nghiêm Bách Tông. Cậu nhanh chóng ngồi ngay ngắn, nhưng mà đùi bị Nghiêm Tùng Vĩ đè nặng, thân thể không thẳng được, lại ngã xuống ngực Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông ấn vai cậu, Kỳ Lương Tần nhanh chóng vỗ vỗ đầu Nghiêm Tùng Vĩ: "Nhanh đứng lên."

Cơn bực dọc khi rời giường của Nghiêm Tùng Vĩ nặng, không kiên nhẫn đẩy tay cậu ra, đơn giản ôm lấy một chân cậu. Sô pha rất mềm, Kỳ Lương Tần tựa vào trong ngực Nghiêm Bách Tông không thể ngồi thẳng dậy, xấu hổ không chịu được, dùng sức vỗ vỗ mặt Nghiêm Tùng Vĩ, cuối cùng đánh tỉnh Nghiêm Tùng Vĩ.

"Nhanh chóng đứng lên!"

Nghiêm Tùng Vĩ còn buồn ngủ mà ngồi dậy, Kỳ Lương Tần có ý đồ đứng lên, lại cảm thấy chân tê không chịu nổi, thân thể mềm nhũn, lại rơi vào trong ngực Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông dùng tay vịn cậu, cậu quẫn bách nói: "Chân… chân đã tê rần."

Thật tê, tê đến mức cậu cũng có chút chịu không nổi, càng không dám động đậy. Nghiêm Bách Tông đang muốn buông cậu ra, cậu nhanh chóng hô: "Đừng động đừng động, a."

Âm thanh kia nghe vào trong lỗ tai Nghiêm Bách Tông, nhiều ít có chút xấu hổ. Nhưng mà tê chân người người đều từng lĩnh hội qua, cái loại đặc biệt tê này, thật sự là muốn sống không được. Vì thế hắn liền đỡ Kỳ Lương Tần, không cử động nữa.

Kỳ Lương Tần hòa hoãn một hồi lâu, Nghiêm Tùng Vĩ đối diện vẫn luôn ngồi ở trên sô pha ngáp. Mùi vị trên người Kỳ Lương Tần truyền vào hơi thở, trong đầu Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng đêm qua.

Hắn gần như phân không rõ đó là chân thật, hay là hắn mơ một giấc mộng hoang đường. Nhưng mà lá gan Kỳ Lương Tần hắn đã kiến thức qua, cái chuyện thừa dịp hắn say rượu trộm hôn hắn, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Khi suy nghĩ dần dần rõ ràng, hắn liền không có biện pháp đỡ Kỳ Lương Tần nữa, vì thế thu tay lại.

Ngày mùa hè say rượu, trên người khó chịu nói không nên lời. Nghiêm Bách Tông qua loa thu dọn đồ vật trên bàn một chút, liền đi tắm rửa.

Sắc trời bên ngoài vừa mới sáng, hắn đẩy cửa sổ phòng tắm ra một ít, gió sáng sớm thổi vào, nước trôi ấm áp lướt qua thân thể cao ngất của hắn, có lẽ là nước tẩy sạch một lần, có lẽ là sáng sớm gió mát, thổi tỉnh đầu óc hắn, cảnh hôn môi đêm qua càng ngày càng chân thật rõ ràng, hắn thậm chí lại một lần nữa cảm nhận được xúc giác tê dại nhẹ nhàng trên môi.

Đại khái là do hắn đã sớm không nghiêm khắc xem Kỳ Lương Tần là "đàn ông", cái đụng chạm này cũng không mang đến cho hắn chán ghét trên sinh lý, chỉ là khiến hắn có một chút kinh hoảng, bài xích trên tâm lý có lẽ càng nhiều hơn một ít, nhưng có lẽ là cái hôn này thật cẩn thận, dưới ánh đèn ôn nhuận mang theo mùi rượu, bởi vậy cũng không khiến hắn sinh ra cảm xúc phản kháng kịch liệt như trước đây lúc bị Kỳ Lương Tần khiêu khích.

Cũng đại khái là do say rượu, hắn dường như có thể tha thứ hành vi này của Kỳ Lương Tần, cái loại cảm

giác bị mạo phạm và dâm loạn cũng không mãnh liệt. Hắn có ý đồ phẫn nộ, nhưng mà không thành công.

Đại khái là hắn thật sự say quá lợi hại.

Hắn cũng nhớ rõ một đoạn cuối cùng còn có lý trí ngày hôm qua, hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần bên cạnh đã say khướt, gọi cậu một tiếng cũng nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt mê ly. Vì thế hắn hỏi Nghiêm Tùng Vĩ: "Cậu và tiểu Kỳ là vợ chồng thật hay là kết hôn giả?"

Nghiêm Tùng Vĩ lại không trả lời hắn, chỉ ngây ngô cười ha ha, như là uống rượu, lại như là chột dạ, không muốn trả lời. Vì thế hắn lại hỏi một lần, lúc này đây mang theo chút vẻ nghiêm khắc thân là huynh trưởng, Nghiêm Tùng Vĩ híp mắt, làm như có chút ngại ngùng, nói: "Giả… giả, giả."

Giống như là bí mật đã sớm hiểu rõ đột nhiên hấp thụ ánh sáng, cũng không có mang cho hắn rung động quá lớn. Có lẽ hắn nên cảm kích quá trình tuần tự tiến dần này, chuyện Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần kết hôn giả không phải lập tức trút xuống, khiến hắn trở tay không kịp, như vậy phản ứng của hắn có khả năng sẽ thực kích liệt, có khả năng hắn sẽ mạnh mẽ lên án em trai mình càn quấy hoang đường. Nhưng bí mật này từng chút từng chút vạch trần, chân tướng chậm rãi lộ ra bộ mặt của nó, hắn càng như là nghiệm chứng một suy đoán của mình.

Dưới sự duy trì lý trí cuối cùng, hắn nhìn Nghiêm Tùng Vĩ gần như muốn ngã xuống, và Kỳ Lương Tần đã sớm thần trí không rõ.

Hết chương 45

46. Chương 46

Giống như bởi vì tính cách mỗi người đều khác nhau, biểu hiện trong tình yêu cũng mỗi người mỗi khác. Có vài người thực tiêu sái, yêu quá mệt mỏi liền biến mẹ mi đi, ông đây không yêu. Có vài người liền dễ dàng đau khổ vì tình, tất cả đạo lý đều hiểu, chỉ là nhìn không thấu.

Kỳ Lương Tần đại khái thuộc loại người sau, thầm mến càng thêm vất vả.

Cậu trở lại trong phòng, hỏi Nghiêm Tùng Vĩ: "Anh muốn tắm rửa không?"

"Cậu tắm trước đi, tôi mệt muốn chết, tôi muốn ngủ tiếp."

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền gục ở trên giường. Kỳ Lương Tần liền vào phòng tắm, cởi hết quần áo.

Đêm qua cậu hôn Nghiêm Bách Tông sao. Cậu lại nhớ không rõ.

Nhớ không rõ không phải do phai nhạt, mà là không xác định có chân thật hay không. Dù sao thì cậu ở trong mộng cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện này, lúc này đây lại say khướt, cậu thật sự phân không rõ chuyện này rốt cuộc có xảy ra hay không.

Nước ấm cọ rửa qua thân thể cậu, cậu cẩn thận ngẫm nghĩ hành động của Nghiêm Bách Tông vừa rồi, cảm thấy Nghiêm Bách Tông hết thảy như trước, dựa theo tính tình Nghiêm Bách Tông, nếu bị cậu cường hôn, đã sớm cho cậu một bạt tai đi.

Xem ra quả nhiên là nằm mơ. Kỳ Lương Tần nghĩ.

Cậu mở nước lớn hơn một chút, ngẩng đầu lên hướng về phía vòi hoa sen, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra. Cậu sửng sốt một chút, cho là mình nghe lầm, vì thế liền tắt nước, trong tiếng nước tí tách, cậu nghe được tiếng bước chân, còn có tiếng ho khan.

Cậu nhanh chóng kéo cửa thuỷ tinh mờ của phòng tắm ra, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ tiến vào.

"Nghiêm Tùng Vĩ, anh làm gì, không biết tôi đang tắm sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ híp mắt, giống như không mở nổi, cởi quần liền đi tiểu: "Nghẹn chết."

Kỳ Lương Tần ở trong phòng tắm đứng một hồi, trộm kéo ra một cái khe nhìn Nghiêm Tùng Vĩ đã đi chưa, lại đối diện hai mắt Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ mới vừa xách quần lên, đại khái là đang chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn thấy cậu trộm kéo một cái khe nhìn ra, lập tức vui vẻ.

Lần này Nghiêm Tùng Vĩ ngược lại có tinh thần, cười hỏi: "Nhìn lén cái gì, xem tôi đã đi chưa hả. Tôi không đi, không phải cậu cũng không dám đi ra chứ? A, hóa ra áo choàng tắm vắt ở bên ngoài, sợ ở truồng bị tôi thấy sao, một thằng con trai như cậu, sao cũng bảo thủ thế."

Hắn nói xong thế mà lại đi tới, vươn tay cầm áo choàng tắm trên cái giá, muốn đưa cho Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần mới vừa tắm rửa cả người bốc hơi nước, nói: "Ai sợ anh nhìn, chỉ là có chút ngượng ngùng, đều là nam thì chẳng lẽ không có riêng tư à?"

Nghiêm Tùng Vĩ thấy cậu e lệ, càng muốn đùa cậu, mắt thấy Kỳ Lương Tần sắp lấy được áo choàng tắm, hắn bỗng nhiên thu lại, liền túm áo choàng tắm vào trong lòng mình. Kỳ Lương Tần có chút quẫn bách, nói: "Đưa tôi!"

"Cậu nói cậu xem, xấu với hổ cái gì, cũng ở chung mấy tháng rồi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói xong vươn tay một phen kéo cửa phòng tắm ra, Kỳ Lương Tần che bên trên thì che không được phía dưới, huống chi cậu càng

vươn tay che thì càng xấu hổ, chỉ nghe Nghiêm Tùng Vĩ không có ý tốt cười nói: "Ai dô, không tính là nhỏ đi."

Kết quả hắn vừa dứt lời, đã bị Kỳ Lương Tần đạp một cước. Trên đất có chút ẩm ướt, Nghiêm Tùng Vĩ lảo đảo hai cái, liền té lăn xuống đất. Hắn ngã sấp xuống lập tức theo bản năng đi bắt lấy đồ vật, kết quả bắt được giá gỗ treo quần áo, kết quả giá gỗ cũng bị hắn kéo lật, nện ở trên đầu hắn.

Nghiêm Tùng Vĩ nhất thời kêu thảm một tiếng, trên trán nhất thời máu chảy như trút, nhìn thấy máu chảy ra, Kỳ Lương Tần cũng sợ cháng váng.

Nghiêm Tùng Vĩ sợ máu, nhất thời hoảng sợ kêu to: "Đổ… đổ… dổ máu."

Kỳ Lương Tần thấy hắn muốn choáng, còn tưởng rằng bị thương rất nghiêm trọng, nhanh chóng chạy đến dìu hắn, bị dọa tới mức hoang mang lo sợ: "Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ…"

Nghiêm Tùng Vĩ thế mà cứ như vậy ngất đi, Kỳ Lương Tần có bao giờ gặp qua loại trường hợp thảm thiết này, nghĩ thầm rằng không phải là cứ như vậy mà chết đi, cậu sợ tới mức tay đều phát run, nhanh chóng nắm áo choàng tắm dưới đất lên, vừa mặc vừa bước nhanh ra ngoài, mở cửa phòng cuống quít kêu: "Không tốt, không tốt, Nghiêm Tùng Vĩ hắn… Dì Xuân, dì mau xem một chút, Nghiêm Tùng Vĩ hắn…"

Dì Xuân đang ở trong phòng khách lau bàn, nghe vậy nhanh chóng ném đồ vật trong tay xuống chạy tới, dì Xuân vừa thấy Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trong phòng vệ sinh, đầu nằm dưới đất mơ hồ nhìn thấy một chút màu đỏ, cũng sợ ngây người. Kỳ Lương Tần bắt lấy cánh tay dì: "Làm như thế nào đây dì Xuân… Gọi điện thoại, gọi điện thoại."

Cậu nhanh chóng đi lại giường tìm di động, dì Xuân đã chạy ra ngoài, ở trong phòng khách kêu Nghiêm Bách Tông. Kỳ Lương Tần đang run run ấn 120, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông cũng bọc áo choàng tắm chạy vào. Nghiêm Bách Tông ngồi xổm xuống nâng Nghiêm Tùng Vĩ dậy, gọi hai tiếng: "Tùng Vĩ, Tùng Vĩ."

Nghiêm Tùng Vĩ không phản ứng, hắn vươn tay thử thử hơi thở, lúc này mới thở phào một hơi. Kỳ Lương Tần đã cúp điện thoại, nói: "Tôi đã gọi xe cứu thương."

"Hẳn là không có việc gì, " Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn miệng vết thương trên trán Nghiêm Tùng Vĩ, lại vỗ vỗ hai má Nghiêm Tùng Vĩ.

Xe cứu thương rất nhanh liền tới, Kỳ Lương Tần vội vội vàng vàng cùng lên xe cứu thương, Nghiêm Bách Tông cũng lên theo. Lão thái thái và Nghiêm Viện bị kinh động cũng xuống lầu, nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ bất tỉnh nhân sự còn mang một đầu máu, có thể nào không bị dọa ngốc.

Kết quả đến bệnh viện kiểm tra một phen, vấn đề gì cũng không có, chỉ là trên trán rách một miệng vết thương, chảy chút máu, khâu ba mũi.

Kỳ Lương Tần nói: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng phải tai nạn chết người chứ.”

Nghiêm Bách Tông nói: “Hắn từ nhỏ sợ máu, đại khái là bị dọa hôn mê.”

Có điều tuy rằng chuyện Nghiêm Tùng Vĩ sợ máu người Nghiêm gia đều biết, vừa rồi cũng quả thật giật nảy mình, dù sao Nghiêm Tùng Vĩ mang một đầu máu bất tỉnh nhân sự, ai biết hắn là sợ máu hay là thật sự bị thương rất nặng mà ngất xỉu.

Nghiêm Bách Tông hỏi: “Đang êm đẹp sao hắn lại bị thương, nhìn cậu…”

Hắn nói xong liền cao thấp nhìn nhìn áo choàng tắm Kỳ Lương Tần, một bên tay áo còn dính vết máu.

“Lúc tôi tắm rửa, hắn theo tôi đùa giỡn, tôi không cẩn thận đẩy ngã hắn…”

Nghiêm Bách Tông nói: “Hắn không có việc gì, cậu trở về thay bộ quần áo, tôi ở lại xem.”

“Vẫn là anh trở về đi, tôi ở lại đây.”

“Đợi lát nữa phải đi làm thủ tục, cậu không có kinh nghiệm, ở lại đây không giúp được gì, không có việc gì, cậu yên tâm đi, chờ hắn truyền bình nước này xong, xong xuôi thủ tục chúng tôi liền trở về, cậu trở về bảo mọi người yên tâm.”

Lúc này Kỳ Lương Tần mới đi về. Nghiêm Bách Tông vào phòng bệnh, Nghiêm Tùng Vĩ đã tỉnh lại. Hắn ngồi xuống ở bên cạnh, nói: “Nhìn chút tiền đồ của cậu kìa.”

Nghiêm Tùng Vĩ xấu hổ cười cười, tươi cười liên lụy đến giữa mày, trên trán lại là một trận đau đớn, hắn hít một hơi, nói: “Khâu ba mũi cũng không phải vết thương nhỏ, không biết có thể để sẹo hay không.”

“Đàn ông có chút sẹo tính là cái gì, ” Nghiêm Bách Tông hỏi: “Xảy ra chuyện gì, đang êm đẹp sao lại ngã vào phòng vệ sinh?”

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười: “Không hỏi Lương Tần đi, cậu ấy biết.”

“Tôi thấy cậu ấy cũng bị dọa mơ hồ rồi, sợ là cậu ấy làm bị thương, hỏi cậu ấy mặt mũi cậu ấy không chịu được.”

“Không phải cậu ấy làm, là em không cẩn thận trượt chân, ngã.”

“A.” Nghiêm Bách Tông giật giật khóe miệng, nói: “Không phải hai người đùa giỡn, bị tiểu Kỳ đẩy ngã à?”

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt, lộ ra vài phần xấu hổ bị bắt bí: "Anh đều biết, còn đến lừa em."

"Nói đi, đừng giấu anh." Nghiêm Bách Tông dựa vào lưng ghế, áo choàng tắm rời rạc, lộ ra bả vai dày.

Nghiêm Tùng Vĩ ngồi lên, còn giả bộ hồ đồ nói: "Nói cái gì? Anh cả, sao anh lại nhìn em như vậy."

"Cậu xác định không có gì để nói à, cậu phải nghĩ kỹ, qua thôn này thì không còn quán nào đâu."

Nghiêm Tùng Vĩ hồ nghi nhìn Nghiêm Bách Tông, nhìn một hồi, thở dài, rốt cuộc thuận theo: "Cậu ấy tắm trong phòng tắm, em đi qua đùa cậu ấy, phỏng chừng cậu ấy ngại ngùng đi, một cước gạt ngã em, không biết em làm thế nào nắm phải giá quần áo, đập lên đầu, xui xẻo."

"Anh không phải nói cái này, " Nghiêm Bách Tông nói: "Cậu và tiểu Kỳ, kết hôn giả đi?"

Nghiêm Tùng Vĩ liền trợn tròn mắt, nửa ngày mới nằm lại trên gối: "Em biết ngay, giấu không được anh."

"Thiếu chút nữa đã bị thằng nhóc cậu giấu diếm, lão nhị, tuổi cậu cũng không nhỏ, sao luôn làm chuyện bậy bạ vậy? Hôn nhân đại sự, cũng có thể làm trò đùa ư?"

"Lúc ấy cũng là nhất thời hồ đồ, lúc ấy em và Thanh Thanh tính toán kết hôn, nhưng mà mẹ thực phản đối, thuộc về cái loại đặc biệt phản đối, nhưng em khi đó đại khái là bị tình yêu xông hồ đồ thần trí đi, liền không chịu nhượng bộ, mẹ cũng tức đến mức nằm viện, nói, tao tình nguyện mày mang một thằng con trai về, cũng sẽ không tiếp nhận cô ta! Em liền nghĩ, mẹ đừng có nói lẫy, con liền thật sự tìm con trai, để mẹ biết Thanh Thanh có không tốt nữa, thì cũng là phụ nữ, đến lúc đó mẹ liền biết còn không bằng tìm Đàm Thanh Thanh."

"Càn quấy." Nghiêm Bách Tông dở khóc dở cười: "Óc heo à?"

"Anh à, cái này mẹ không biết, anh đừng nói với mẹ, mẹ rất truyền thống, lúc trước biết em và Lương Tần kết hôn, đã tức đến nằm viện, nếu biết em và cậu ấy là kết hôn giả, nhất định sẽ tức chết."

"Cậu cũng biết mẹ sẽ bị cậu làm tức chết. Hiện giờ xem cậu kết thúc như thế nào, thân thích bạn bè, người nào không biết cậu kết hôn, nếu cậu nói cậu kết hôn giả, dù mẹ không tức chết, mặt cũng sẽ mất hết, người mạnh mẽ như bà, cậu bảo về sau bà làm thế nào đi ra ngoài gặp người."

"Cho nên, về sau em sẽ ly hôn với Lương Tần, thần không biết quỷ không hay, cũng sẽ không làm nhà chúng tôi dọa người. Anh cả, sai cũng đã là sai, đã bày ở đó, em có uống thuốc hối hận nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Chuyện này em sẽ xử lý tốt, anh ngàn vạn lần phải thay em giấu … Kỳ thật ngay từ đầu em đã nghĩ ai cũng không nói, chỉ nói cho anh biết, Lương Tần cũng nghĩ như vậy, bọn em đều cảm thấy anh cả lòng dạ rộng lớn, tâm địa lại…"

“Cậu được rồi, đừng tâng bốc anh, ” Nghiêm Bách Tông có chút ghét bỏ nói: “Mấy chuyện hư hỏng của cậu, anh cũng lười quản. Chỉ một chuyện, đừng để mẹ thương tâm, cũng đừng khiến bà phiền lòng, thân thể mẹ không tốt, một đống bệnh, cậu lại không phải không biết, loại chuyện vô liêm sỉ này, về sau ít làm.”

“Biết.” Nghiêm Tùng Vĩ biết vâng lời cười cười giống như lấy lòng: “Quả nhiên em và Lương Tần không nhìn lầm người, anh…”

“Cậu thích Kỳ Lương Tần sao?”

“Đã nói là kết hôn giả, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Thẳng em anh là thẳng nam, trăm phần trăm ống thép thẳng! Lại nói em còn oán hận đây, anh nói xem mọi người còn không biết em sao, em cưới đàn ông về, mọi người thế mà đều không nghi ngờ.”

“Cậu cho là mọi người thật sự không hoài nghi à. Chỉ là mọi người đều không tin người bình thường có thể làm được loại chuyện kết hôn giả này thôi, cậu còn ấm ức.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nói: “Có điều trình độ tiếp thu của mọi người cao như vậy, thật sự là không nghĩ tới, xem ra mọi người đều thương em thật lòng nha.”

“Anh thấy cậu là đầu thiếu máu, bị ngốc đi, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Không có biện pháp giao lưu bình thường với cậu. Việc này ngàn vạn lần phải xử lý tốt, đừng để người thứ năm biết… Ngoại trừ anh, Đàm Thanh Thanh, Kỳ Lương Tần, cậu, việc này hẳn là không ai biết đi?”

“Em lại không ngốc, việc này sao có thể tùy tiện nói.”

“Cậu còn không ngốc, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Cậu còn không sợ Kỳ Lương Tần thật sự thích cậu hả? Cậu ấy là gay, hẳn không phải là giả vờ đi?”

“Cậu ấy…” Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ nghĩ: “Có thể là em không có duyên với phái nam đi, em không cảm thấy cậu ấy thích em, ngược lại cảm thấy cậu ấy có vài phần ghét bỏ em.”

Nghiêm Bách Tông nhịn không được nhếch môi cười một chút: “Xem ra ánh mắt cậu ấy còn được.”

Nghiêm Tùng Vĩ đột nhiên hỏi: “Anh cả, anh cảm thấy Kỳ Lương Tần thế nào?”

Khóe miệng Nghiêm Bách Tông vốn mang theo tươi cười lại khôi phục cao lãnh, lúc nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ, ánh mắt lại thêm vài phần phòng bị: “Cái gì mà thế nào.”

“Anh cảm thấy con người Kỳ Lương Tần này, tốt không. Nói thế này, anh cảm thấy cậu ấy làm vợ em, thích hợp không?”

"Có cái gì thích hợp không thích hợp, đều là kết hôn giả, sớm hay muộn cũng phải ly." Nghiêm Bách Tông nói xong tạm dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ có thêm vài phần không thể tin: "Không phải cậu không muốn ly đi?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: "Nói không chắc, em cảm thấy con người em hả, với ai cũng không qua được cả đời, vậy cùng cậu ấy kết hôn giả, cậu ấy cũng sẽ không quản em, em ở bên ngoài tùy tiện tìm người, thoải mái tự tại bao nhiêu, dù sao mẹ chỉ là muốn cháu nội, chưa nói cháu nội này sinh như thế nào, hiện tại đẻ thay gì đó, đều rất tiện mà, em xem tính tình cậu ấy thành thật trầm tĩnh, còn rất tốt."

"Mỗi người chơi riêng, vì sao còn muốn kết hôn, chẳng lẽ khi kết hôn không nên trung thành với nhau sao. Suy nghĩ này của cậu không được, tùy tiện đến, cậu cũng không chê bẩn."

Nghiêm Tùng Vĩ bỗng bật cười, thế mà cũng kéo đến chuyện bẩn rồi, ông anh trai này của hắn, thế mà là đồ cổ. Thôi thôi, quan niệm tính dục của hai anh em bọn họ quả thực cách nhau năm nghìn năm, không thảo luận cũng thế.

Hắn không nói, nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại bỏ thêm một câu: "Còn nữa, dù cậu nguyện ý để tiểu Kỳ làm vợ chồng hữu danh vô thực với cậu, anh thấy cậu ấy cũng chưa chắc chịu được cô đơn đâu."

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Đã nói có thể mỗi người chơi riêng mà, em lại không bảo cậu ấy thủ thân."

"Không phải người người đều giống như cậu, tiểu Kỳ người ta có lẽ muốn tìm người yên ổn thì sao?" Nghiêm Bách Tông nói: "Đúng rồi, vô duyên vô cớ, cậu ấy cũng không có khả năng miễn phí diễn với cậu một tuồng như vậy đi, cậu cho cậu ấy bao nhiêu lợi ích, Đàm Thanh Thanh nói cậu cho rất nhiều tiền, có phải thật vậy hay không?"

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn anh cả của hắn, lắc đầu nói: "Cái này thật sự không có, Lương Tần đồng ý hỗ trợ, hoàn toàn là xuất phát từ lòng tốt, con người cậu ấy tâm địa rất tốt."

Nghiêm Tùng Vĩ không nói lời thật, là không muốn Nghiêm Bách Tông có thành kiến gì với Kỳ Lương Tần. Hiện giờ Nghiêm Bách Tông đã biết chuyện bọn họ kết hôn giả, nhất thời nửa khắc lại không ly hôn, hắn hy vọng Nghiêm Bách Tông có một ấn tượng tốt với Kỳ Lương Tần, như vậy cũng sẽ dễ dàng tha thứ Kỳ Lương Tần một chút, cũng chính là sẽ dễ dàng tha thứ cho bí mật này của bọn họ một chút. Ông anh hắn đồ cổ như vậy, biết Kỳ Lương Tần là vì tiền làm ra việc này, đại khái trong lòng sẽ khinh thường đi.

Hiện giờ ổn định anh cả của hắn mười phần quan trọng.

Quả nhiên, Nghiêm Bách Tông nghe xong im lặng một hồi, nói: "Tiểu Kỳ người này… còn được."

Kỳ Lương Tần là một đồng chí, là một nam nhân thích nam nhân, mà còn không có quan hệ hôn nhân thực tế với em trai mình, nếu đương sự là em trai hắn cũng không so đo Kỳ Lương Tần đi ra ngoài tìm người, vậy Kỳ Lương Tần có tình ý của chính mình cũng không tính là ngoại tình ăn vụng. Nghĩ như vậy, Kỳ Lương Tần quyến rũ hắn, cũng không có quá phận như vậy.

Cậu ấy cũng là người, là một người con trai, có thất tình lục dục của mình, lại có quyền lợi tự do yêu đương, gặp được người đàn ông mình thích không thể tự kiềm chế, cũng là bản tính con người.

Kỳ Lương Tần… thích mình sao?

Nghiêm Bách Tông vì cái suy nghĩ này của mình mà xúc động, hắn ra khỏi phòng bệnh, xuống lầu mua một gói thuốc lá, ở khu hút thuốc của bệnh viện châm điếu thuốc. Trong đầu hiện ra từng chút một của Kỳ Lương Tần, hắn mặc dù chất phác trên việc tình sự, có lẽ cũng chưa từng có bao nhiêu kinh nghiệm, nhưng lúc Kỳ Lương Tần nhìn hắn, trong ánh mắt không cách nào che giấu tình ý thậm chí dục vọng, hắn cũng không phải không nhìn thấy.

Dù sao hắn cũng từng bị dục vọng kia làm bỏng, cực kỳ nóng.

Huyền diệu là ở chỗ, sau khi hiểu rõ hết thảy chân tướng, hắn lại quay đầu nhìn lại những hình ảnh trong quá khứ, mặc dù giống nhau như đúc, cùng một động tác, tao khí của Kỳ Lương Tần vẫn như cũ không che giấu được, những khiêu khích đó vẫn lớn mật làm càn như cũ, nhưng mà cảm giác cho hắn, đã có chút không giống.

Bỏ đi lớp vỏ "em dâu", cũng không có thân phận đã kết hôn, Kỳ Lương Tần liền giống với bất cứ một người trẻ tuổi với mối tình đầu tuổi hai mươi nào trên đời này, bất quá là quá mức làm càn theo đuổi người đàn ông mình thích thôi.

Cái này và trước đây là hai tính chất hoàn toàn khác biệt.

Mà Nghiêm Bách Tông hắn, cũng bất quá chỉ là phàm phu tục tử, cũng có nhược điểm con người đều có, được người ta ái mộ, còn là ái mộ lửa nóng si mê mà hắn chưa bao giờ cảm nhận qua như vậy, trong lòng của hắn cũng không phải không nổi gợn sóng.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra cảnh tượng kia, "Anh cả em yêu anh, em yêu anh!" Kỳ Lương Tần ôm lấy bắp đùi hắn: "Em chính là biến thái, anh thao em một lần, không thì em không thể sống, trong giấc mộng đều là anh!"

Nghiêm Bách Tông đột nhiên bị khói làm sặc một hơi, kịch liệt ho khan, ho đến nhiệt khí đều dâng lên. Trên mặt hắn ửng đỏ, bóp tắt điếu thuốc trong tay, quay đầu lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần đã thay đổi một bộ quần áo mang theo cái túi giấy to đi về phía hắn.

"Anh cả." Kỳ Lương Tần ở xa xa vẫy tay.

Hắn lại khụ một tiếng, đem tàn thuốc ném vào thùng rác, nghênh diện đi tới.

"Sao lại trở về nhanh như vậy, không phải đã nói với cậu, không cần đến sao. Đợi lát nữa chúng tôi liền trở về."

"Tôi đưa quần áo đến cho anh. Luôn mặc áo choàng tắm, cũng không tốt." Kỳ Lương Tần nói xong đưa túi giấy to trong tay cho hắn: "Anh đi thay đi, không dám vào phòng của anh, tôi cầm một bộ quần áo của Tùng Vĩ lại đây, anh mặc tạm đi."

Nếu cậu không nói, Nghiêm Bách Tông cũng quên mình chỉ mặc cái áo choàng tắm, bên trong đều trơn bóng, cũng may mắn là ở bệnh viện, người mặc áo ngủ nơi nơi đi lại không chỉ mình hắn. Nghiêm Bách Tông tiếp nhận, nói: "Cám ơn."

"Anh cả khách khí… anh đi thay đi." Kỳ Lương Tần chỉ chỉ WC nam không xa.

Nghiêm Bách Tông mang theo túi giấy to vào WC nam, tìm một gian đi vào, cởi áo choàng tắm, treo ở phía sau cửa, sau đó cầm hết quần áo trong túi giấy ra, một cái quần, một cái sơ mi, còn có…

Hắn liền nhìn thấy dưới cùng, an an tĩnh tĩnh nằm một cái quần lót. Hắn mặc quần lót đều là nhãn hiệu cố định, màu sắc cố định, kiểu dáng hoa văn cố định, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhìn ra đây là quần lót của hắn.

Là cái quần lót lúc trước bị Kỳ Lương Tần trộm đi.

Trong đầu hắn oanh một cái, mãnh liệt hiện ra cảnh tượng kia, đang tắm hắn phát hiện có người tiến vào, hắn đẩy ra một cái khe, thấy được Kỳ Lương Tần tựa vào góc tường nắm quần lót hắn hít sâu.

Kỳ Lương Tần dâm mê, tham lam, yêu nghiệt như vậy. Cậu ta đối với tất cả đàn ông đều như vậy, hay là chỉ riêng với mình?

Cậu ta lại từng làm gì với cái quần lót này, ngoại trừ trộm ngửi, có làm chuyện càng quá phận hay không?

Nghiêm Bách Tông phát hiện mình không cách nào nhìn thẳng cái quần lót này. Bảo thủ đứng đắn như hắn, lại nghĩ đến một vài hình ảnh không nên nghĩ đến, đàn ông đối với loại đồ vật thuộc về tính dục này, luôn có vài phần dao động khác thường. Cái quần lót này rõ ràng giặt rất sạch sẽ, hắn lại cảm thấy thực dơ bẩn.

Mang theo ái dục dơ bẩn, có lẽ là nhân chi thường tình, nhưng mà là dơ bẩn tà ác.

Nhưng hắn vẫn mặc cái quần lót kia vào. Cũng không thể không mặc quần lót, đây không phải là tác phong của Nghiêm Bách Tông hắn. Ăn mặc nghiêm cẩn, xưa nay luôn là yêu cầu của hắn, cũng như là cách làm người.

Chỉ là không biết vì sao, hắn cảm thấy hiện giờ chỗ bị cái quần lót này bao vây lấy thật nóng, luôn có một ít hình ảnh lái đi không được, hắn vốn là người cực sạch sẽ, bị ái dục của Kỳ Lương Tần lây dính, dù có dùng nước tẩy tốt hơn nữa giặt ngàn lần vạn lần, cũng không trở về như trước được.

Hết chương 46

47. Chương 47

Lúc Kỳ Lương Tần đưa cái quần lót này lại đây, trong lòng là nghĩ như thế nào?

Cậu ta là thay đổi triệt để sau đó bằng phẳng trong sạch mà cho rằng mặc quần lót của Nghiêm Tùng Vĩ chung quy không ổn, cho nên mới đưa cái quần lót này lại đây, hay là cậu ta lại nổi tà tâm, lại muốn bắt đầu trêu chọc hắn?

Ngược lại đáng để nghiền ngẫm.

Nghiêm Bách Tông từ WC nam đi ra, Kỳ Lương Tần cũng đã không thấy. Hắn nhìn trái phải một vòng, đều không thấy được người. Vì thế hắn lên lầu, về phòng bệnh, đẩy cửa đi vào, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần ngồi ở mép giường.

"Không nghĩ tới quần áo của em anh mặc vào cũng không nhỏ." Nghiêm Tùng Vĩ nói.

Nghiêm Bách Tông đi qua nhìn nhìn bình truyền dịch, còn dư lại một chút cuối cùng: "Tôi đi hỏi y tá một chút, xem có còn cần gì khác hay không."

Hắn nói xong buông túi giấy đựng áo choàng tắm trong tay xuống, liền đi ra ngoài, dư quang ánh mắt lại nhìn Kỳ Lương Tần một cái, vừa lúc đối diện với Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần lập tức cúi đầu, né đi.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Làm khó cho cậu thận trọng, tôi chỉ lo đau, ngược lại quên mất anh cả còn mặc áo choàng tắm."

"Lúc ấy anh đột ngột ngất xỉu, tôi với anh cả đều là mới vừa tắm rửa, dọa tôi muốn hỏng luôn." Lại nói Kỳ Lương Tần vẫn là nghĩ mà sợ: "Một tên đàn ông già đầu như anh, sao thấy chút máu liền ngất đi vậy, tôi còn tưởng rằng anh chết chứ."

Nghiêm Tùng Vĩ có chút quẫn bách nói: "Ai mà không sợ vài thứ."

"May mắn anh không có việc gì, không thì tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ."

"Còn có thể làm thế nào, mưu sát chồng, tự nhiên là tội chết."

"Anh còn có tâm tình nói giỡn, xem ra là một chút vấn đề cũng không có."

“Sao lại một chút vấn đề cũng không có, ” Nghiêm Tùng Vĩ mang theo chút tính trẻ con nói: “Cậu tự xem xem, khâu mấy mũi này.”

“Tôi giúp anh hỏi bác sĩ, nói thời gian lâu sẽ không để lại sẹo. Khi còn bé trên mặt tôi cũng đụng một cục, sau đó liền toàn hảo. Có điều tôi vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi với anh, chung quy là lỗi của tôi.”

“Đích thật là lỗi của cậu, cứ như trinh tiết liệt phu vậy, đụng một chút cũng không được, cậu có bao nhiêu quý giá hả.”

“Tôi là ngại ngùng, thật xấu hổ, về sau ít đùa tôi đi, con người tôi xuống tay không có nặng nhẹ.”

“Bây giờ cậu không có đối tượng, tương lai có đối tượng, thì cậu phải làm thế nào, đụng cũng không thể đụng.”

Kỳ Lương Tần xấu hổ nói: “Cái đó không giống.”

“Ai da ai da, nhìn bộ dạng xuân tình nhộn nhạo của cậu kìa, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cậu đừng nói, cậu lẳng lơ lên là bộ dạng gì, tôi còn thật sự nghĩ không ra đó.”

“Cái gì lẳng với chẳng lơ, tôi xem anh còn chưa kết vảy mà đã quên đau đúng không?”

Nghiêm Tùng Vĩ cười vài tiếng, tác động đến cái trán đau đớn, liền vươn tay bưng kín: “Đúng rồi, có một việc, quên nói với cậu. Anh cả biết chuyện của chúng ta.”

Kỳ Lương Tần sửng sốt, Nghiêm Tùng Vĩ liền nghiêm túc lại, nói: “Anh cả ép hỏi, tôi liền thừa nhận, nên nói đều nói rồi.”

Sắc mặt Kỳ Lương Tần lập tức thay đổi: “Vậy anh ấy…”

“Cậu yên tâm, anh cả tuy rằng nhìn lạnh lùng, tâm địa lại tốt, hắn cũng luôn luôn thương tôi, tôi nhờ hắn tạm thời giúp tôi giấu người trong nhà, hắn cũng đáp ứng. Anh cả là người thông minh, biết việc này khui ra đối với nhà chúng tôi không có chỗ tốt.”

“Vậy…” Kỳ Lương Tần thật cẩn thận hỏi: “Vậy anh ấy nhìn tôi như thế nào, anh ấy có nổi giận không…”

“Tôi khen chỗ tốt của cậu với hắn, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Nhìn thấy tôi đối xử với cậu thế nào rồi đi, về sau cũng phải khen tôi nhiều chút, như vậy mới có thể cùng có lợi, biết chưa?”

“Anh ấy… anh trai anh đó, anh ấy cũng không nói gì tôi sao?”

"Đại khái vẫn nhiều ít có một chút mâu thuẫn đi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cũng là chuyện không có biện pháp, con người hắn luôn cũ kỹ. Có điều tôi không nói với hắn chuyện chúng ta ký hợp đồng hôn nhân, cũng chưa nói chuyện tiền… cậu nhớ kỹ nha, cậu cũng không được nói, coi như không có chuyện này, không thì mặc kệ là bây giờ hay là sau này, anh tôi mẹ tôi biết, đều không có trái ngon cho cậu ăn đâu."

Kỳ Lương Tần lo lắng nhất chính là cái này, vừa nghe nói Nghiêm Tùng Vĩ giúp cậu giấu diếm, còn thay cậu suy nghĩ như vậy, nhất thời cảm động không chịu được, vội vàng gật đầu: "Cám ơn anh… thật ngại ngùng, cầm tiền của anh, còn…"

"Ai, cậu không cần ngại ngùng, " Nghiêm Tùng Vĩ ngược lại lộ ra vài phần áy náy: "Chuyện cho tới bây giờ, tôi cũng không sợ nói cho cậu biết, lúc ấy ký hợp đồng với cậu, không phải nói trước hết gả đến nhà chúng tôi, sau đó lại chậm rãi khiến người trong nhà tôi chán ghét cậu sao?"

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, chỉ nghe Nghiêm Tùng Vĩ tiếp tục nói: "Cậu không thấy là lúc cậu vừa mới vào nhà chúng tôi, tôi bảo cậu biểu hiện nhu thuận một chút, lấy lòng mẹ tôi, có chút kỳ quái sao?"

Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Tùng Vĩ: "Vậy…"

"Kỳ thật tôi có thương lượng với Thanh Thanh… Chính là chờ quan hệ giữa cậu và người nhà tôi dịu đi, lén cậu đem chuyện cậu vì tiền mới kết hôn giả với tôi tuôn ra, như vậy người nhà tôi liền triệt để rét lòng với cậu, cậu chính là một người vì tiền mà cái gì cũng chịu… Có điều lúc ấy chúng tôi cũng chỉ vừa nói như thế… Ai, lúc ấy mơ hồ, làm cũng lung tung beng, cậu cũng đừng để ý, dù sao đều là chuyện quá khứ, cậu chỉ biết là hiện giờ tôi tốt với cậu là được, quá khứ tính toán thế nào, vốn cũng không quan trọng, cậu nói xem?"

Vậy ngược lại cũng đúng, kỳ thật Kỳ Lương Tần cũng không có nghe quá rõ, nhưng nghĩ đến việc Đàm Thanh Thanh lại ác với thanh mai trúc mã của mình như vậy, cũng không định tương lai tiếp tục làm bạn với cậu đi.

Ai, người không vì mình trời tru đất diệt, thôi thôi, đều đã qua, hiện giờ coi như là đều vui vẻ, mỗi người đều được thứ mình cần.

"Có điều anh trai anh giấu thực kỹ nha, vừa rồi ở bên ngoài nói chuyện với anh ấy, thật sự là một chút khác thường cũng không nhìn ra."

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Ông anh tôi vui giận không hiện ra mặt, không quá dễ dàng nhìn ra. Nếu hắn xem như cái gì cũng không phát sinh mà đối mặt cậu, cậu cũng xem như không phát sinh chuyện gì mà đối diện hắn đi, việc này nhắc tới ít nhiều có chút xấu hổ, đại khái anh cả cũng không biết nhắc tới như thế nào. Chúng ta đều xem như không phát sinh đi."

Kỳ Lương Tần muốn làm như cái gì cũng không phát sinh mà đối diện Nghiêm Bách Tông, thật đúng là không dễ dàng.

Nói đến đây, cậu liền thật sự rất bội phục Nghiêm Bách Tông. Cậu là người không quá giấu kín được việc,

điểm này có chút giống Nghiêm Tùng Vĩ. Đại khái là tính tình không quá sâu, không giấu được tâm sự. Nghiêm Bách Tông mà thật sự bất động thanh sắc, cậu chẳng những nhìn không ra Nghiêm Bách Tông đã biết chuyện của hai người bọn họ, càng nhìn không ra một chút dấu vết lưu lại từ chuyện phát sinh đêm qua.

Quả thật là cậu nằm mơ sao? Kỳ Lương Tần nghĩ. Chỉ là cảm giác hôn môi chân thật như vậy, trước kia cũng không phải cậu không có mơ thấy hôn môi, nhưng mà sau khi mộng tỉnh, cảm giác hôn môi liền phai nhạt, chỉ nhớ rõ mình mơ thấy hôn môi, nhưng mà xúc cảm cụ thể lại tan thành mây khói, lúc này đây lại không giống, càng nhớ lại càng rõ ràng. Đại khái là nhớ lại nhiều, trong lòng dâm lên, thậm chí sẽ hiện ra tình cảnh Nghiêm Bách Tông cũng đáp lại nụ hôn của cậu, nếu lúc này vẫn không khắc chế, hình ảnh kia liền càng thêm nồng tình mật ý, dần dần sai lệch, điên cuồng.

Nghiêm Bách Tông phong khinh vân đạm, thoáng như núi tuyết cao thượng, cậu lại như núi lửa nham thạch, ồ ồ bốc lên khí nóng. Điều này khiến cho lúc cậu đối mặt Nghiêm Bách Tông, dị thường xấu hổ, giống như mảnh đồ lót này của cậu, có thể ngăn được tầm mắt phần lớn mọi người, nhưng mà cậu biết ngăn không được Nghiêm Bách Tông, ánh mắt Nghiêm Bách Tông có thể nhìn thấy cậu trần truồng, biết rõ sau khi kéo mảnh đồ lót kia xuống, là bộ dạng như thế nào.

Sau khi truyền nước thuốc xong, ba người liền rời khỏi bệnh viện. Nghiêm Bách Tông gọi điện thoại kêu lão Hồ tài xế lại đây đón. Lão Hồ lái một chiếc limousine dài, không gian phía sau lớn, bên trong tủ lạnh bàn nhỏ đầy đủ mọi thứ. Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ ngồi một bên, Nghiêm Bách Tông ngồi một bên, Nghiêm Bách Tông cầm trong tủ lạnh ra ba bình nước khoáng, nói: "Còn được, không đông lại quá nhiều."

Hắn nói xong liền đưa cho Kỳ Lương Tần một chai, cho Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ không cần: "Em mới vừa truyền dịch, một bụng nước."

Nghiêm Bách Tông liền bỏ chai nước kia lên trên bàn, tự mình mở ra một chai uống, lúc uống dùng dư quang ánh mắt nhìn thoáng qua Kỳ Lương Tần, phát hiện Kỳ Lương Tần trộm nhìn chằm chằm yết hầu hắn.

Yết hầu đàn ông là một bộ phận thật khêu gợi, theo động tác nuốt, yết hầu không ngừng động đậy lên xuống, có một loại gợi cảm nói không nên lời. Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, yết hầu tính là một trong những bộ phận sinh dục sao, hẳn là tính, hết thảy những thứ mà chỉ đàn ông có, đối với gay mà nói, đại khái đều có ý nghĩa khác biệt.

Kỳ Lương Tần hồi tưởng, từ lúc nào cậu ý thức được mình là gay nhỉ.

Dường như cậu dậy thì rất muộn, hắn là sơ trung mới biết được tình sự nam nữ, lần đầu tiên nhìn thấy phim nam nữ làm cái loại chuyện đó, đã là nghỉ hè tốt nghiệp trung học. Khi đó cậu rất ngoan ngoãn, là học trò tốt tiêu chuẩn không thể tiêu chuẩn hơn, chưa từng xem tiểu thuyết, tự nhiên cũng không có di động, đối với đồng tính luyến ái, cậu chỉ biết có cái từ này, trên thực tế lại hoàn toàn không biết gì cả.

Lần đầu tiên cậu biết đồng tính luyến ái xác thực là cái gì, đã là lúc đại học, có một lần trong lúc vô tình xem tiểu thuyết, thấy được một bộ truyện đam mỹ.

Bộ truyện đam mỹ kia còn là bi kịch, sau khi cậu xem, rất nhiều ngày không trầm tĩnh lại được, lần đầu tiên bị tình cảm giữa đàn ông làm rung động, sau đó liền một phát không thể vãn hồi, rơi vào si mê với tiểu thuyết. Cậu cảm động vì tình yêu tốt đẹp trong tiểu thuyết, có đôi khi xúc động muốn yêu đương cũng sẽ dị thường mãnh liệt, nhưng mà kỳ quái chính là, cậu ở trong cuộc sống hiện thực chưa từng thầm mến người nào, cậu cũng nhìn không ra bên cạnh cậu có ai là đồng tính luyến ái, tìm không thấy đồng loại, bởi vì sợ hãi mà giấu mình càng sâu, sinh hoạt bình thản chua xót, sau khi tốt nghiệp sống một mình lại càng tịch mịch cô độc, cậu cảm thấy có lẽ cậu có một chút không bình thường, cậu nhiệt tình yêu thương nhân vật không chân thật sống ở bên cạnh cậu, tình cảm của cậu hư vô mờ mịt, không chỗ nào gửi gắm.

Sau đó Nghiêm Bách Tông liền đi tới thế giới của cậu, hắn chân thật sinh động như vậy, mang theo tất cả ưu điểm cậu thích, thỏa mãn toàn bộ ảo tưởng của cậu với đàn ông. Một người đàn ông như vậy ở dưới cùng mái hiên với cậu, cậu làm sao có thể không động lòng.

Cậu rơi vào trong tình yêu này, quả thực là chuyện mệnh số đã định trước.

Rất nhiều đồng chí đều sẽ thở dài, nói nếu như mình là thẳng nam thì tốt rồi, hoặc nói nếu là phụ nữ thì tốt rồi, có thể quang minh chính đại mà ở cùng đàn ông, sẽ oán giận trời cao vì sao lại cho mình trở thành đồng tính luyến ái. Kỳ Lương Tần lại chưa bao giờ có loại suy nghĩ này. Làm đồng chí tự nhiên là chuyện rất đau khổ, loại đau khổ này dù là hủ nữ cũng chưa chắc có thể hiểu được. Nhưng cậu cảm thấy mình thân là đàn ông, có thể ở cùng với đàn ông là một chuyện thực hạnh phúc, nỗi đau khổ của cậu chưa bao giờ ở chỗ mình là một đồng tính luyến ái, mà ở chỗ cậu không có người để yêu.

Cậu đại khái vẫn là ấu trĩ đi, nói dễ nghe một chút, có lẽ xem như thuần túy ngây thơ, với cậu mà nói, nỗi khổ thân là ngoại tộc khi so sánh với tình yêu cũng không tính là cái gì, trên đời này không có gì càng đáng quý hơn so với tình yêu.

Đại khái chính là bởi vì vậy, cậu đối với Nghiêm Bách Tông mới có dục vọng lửa nóng và tình yêu say đắm đến thế, cậu đem dục vọng và tình yêu tích góp vài chục năm đều trút ra.

Chỉ là trước đây cậu cho rằng tình yêu rất tốt đẹp, rất ngọt. Hiện giờ mới biết được, tình yêu có rất nhiều vị, ngoại trừ ngọt ngào, còn có chua và chát, cay và đắng, nhưng chua xót cũng không phải chua xót đơn thuần, cay đắng cũng không phải cay đắng đơn thuần, tình yêu chân thật đánh tan một vài ảo tưởng hư vô của cậu trước đây về tình yêu, nhưng mà cũng càng lo lắng, càng khiến người ta không bỏ xuống được, càng khắc cốt ghi tâm.

Cậu không biết đối mặt Nghiêm Bách Tông như thế nào, vì thế liền cúi đầu, vuốt nắp chai nước khoáng.

Ngồi ở đối diện Nghiêm Bách Tông, cậu cảm thấy vô cùng dày vò, có chút không hít thở được. Vì thế cậu liền dịch qua bên cửa sổ, mở cửa sổ xe ra.

Đã là buổi sáng, ánh mặt trời chói mắt, bên ngoài gió nóng, thổi loạn tóc cậu. Nghĩ đến Nghiêm Bách Tông có lẽ đang nhìn cậu, trong lòng cậu trồi lên một loại kiểu cách ra vẻ ta đây, cậu tựa vào cửa sổ xe, mặc cho gió thổi tóc cậu, hỗn độn bay múa trên mặt cậu.

Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ lại đột nhiên nhích lại gần, tựa vào sau lưng cậu, gối lên vai cậu hỏi: "Nghĩ cái gì vậy, yên tĩnh thế."

Hô hấp của hắn phun đến sau lỗ tai cậu, Kỳ Lương Tần nhìn phía trước sắp tiến vào con đường rợp bóng cây, nói: "Tôi thích nhất loại đường này, che lấp mặt trời, mùa hè liếc nhìn một cái cũng cảm thấy mát mẻ."

Cậu vừa dứt lời, xe liền chạy vào con đường cây xanh, làn da trên mặt có thể rõ ràng cảm nhận được làn gió lập tức thay đổi nhiệt độ, mát mẻ hợp lòng người.

"Tôi không thích loại đường này, lúc mùa xuân nơi nơi đều là bay phất phơ, phiền chết người."

Nghiêm Tùng Vĩ ngồi thẳng thân thể, bỗng nhiên chuyển phương hướng, đưa lưng về phía cậu nói: "Cậu để tôi dựa một hồi."

Hắn nói xong liền nằm xuống, sau lưng dựa vào cậu. Kỳ Lương Tần muốn động đậy, quay đầu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông, bỗng nhiên dừng lại, thành thành thật thật tựa vào cửa sổ xe. Nằm úp sấp một hồi, cậu trộm nghiêng đầu nhìn Nghiêm Bách Tông, lại phát hiện Nghiêm Bách Tông đang nhìn cậu, cậu lại nhanh chóng quay đi, nhếch môi.

Trong không khí có một loại sóng ngầm mờ ám bắt đầu khởi động, giống như làn gió ngày hè này, ấm áp. Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, hiện giờ Nghiêm Bách Tông mới vừa biết chuyện kết hôn giả, có thể bình tĩnh mà tiếp thu cậu như thế đã thực không dễ dàng, giờ này khắc này, cậu cần phải giấu chặt cái đuôi hồ ly.

Bởi vì không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông lại bao dung như vậy, cho nên cậu có chút hối hận chuyện hôn trộm đêm qua và hôm nay đưa cái quần lót kia lên. Lúc cậu làm hai chuyện này đều suy nghĩ cái gì vậy, cậu thật đúng là tà tâm không thay đổi.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn cây ngô đồng nước Pháp gần như che khuất toàn bộ ánh mặt trời ngày hè, nghe nói có một thành phố, cũng trồng đầy loại cây này, là một người trồng vì vợ hắn. Người khác tuy rằng chê khen nửa nọ nửa kia, nhưng tấm lòng này, cũng khiến người khác sinh lòng hướng tới.

Cậu tựa vào cửa sổ xe, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đã dựa vào ghế nhắm hai mắt lại. Vì thế cậu nằm nghiêng, nhìn gương mặt góc cạnh phân minh của Nghiêm Bách Tông, cảm thấy người đàn ông này thật đẹp trai, thật sự khiến cậu không có biện pháp không thích, đây là gương mặt dụ người ta phạm tội.

Nghiêm Bách Tông với cậu mà nói có bao nhiêu xa không thể thành, trong lòng cậu rất rõ ràng, tuy rằng luôn tránh suy nghĩ những chuyện phiền lòng đó, nhưng mà hiện giờ cậu đã là người yêu trên danh nghĩa của Nghiêm Tùng Vĩ, tương lai tái hôn với Nghiêm Bách Tông, không trải qua một phen bụi gai đường máu chỉ sợ không đến được bên cạnh Nghiêm Bách Tông.

Nhưng cậu vốn không có cơ hội quen biết Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông như thể một giấc mộng đẹp của cậu, trên trời sẽ không rơi bánh nhân thịt, cậu vừa tiếp nhận may mắn này, cũng phải tiếp nhận sự chua xót gian nan này, thế cũng tốt, không phải thứ không làm mà hưởng, lúc có được lòng càng yên ổn.

Đây chính là Nghiêm Bách Tông, còn quý giá hơn so với giải thưởng lớn một ngàn vạn, trên đời chỉ có một Nghiêm Bách Tông này, Nghiêm Bách Tông đáng để dựa vào, một khi yêu nhau, thì sẽ cho cậu một đời yên ổn hạnh phúc.

Về đến nhà, lão thái thái tự nhiên lại lải nhải một phen: "Mấy đứa vợ chồng tân hôn mê chơi đùa, cũng tránh không được, chỉ là về sau chú ý chút, ta bảo dì Xuân trải thảm trong phòng vệ sinh cho hai đứa, về sau sẽ không sợ trượt, nhưng hai đứa cũng phải có đúng mực, phòng tắm là chỗ để tắm rửa, hay là chỗ để nô đùa?"

Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần gật đầu vâng dạ, ngược lại là Nghiêm Viện không e lệ, nói: "Mẹ, mẹ không biết, hiện giờ phòng tắm đối với người trẻ tuổi mà nói, cũng không phải chỉ là chỗ để tắm rửa thôi đâu."

Nghiêm Tùng Vĩ lập tức nhéo lỗ tai cô: "Con nhóc hư hỏng này, càng ngày càng không biết xấu hổ."

"Đừng cứ nhéo lỗ tai em gái con, một đám đều là người lớn rồi, bao giờ hai người các con có thể học được một nửa ổn trọng của anh cả các con, ta cũng phí sức ít chút sống lâu thêm hai năm." Lão thái thái nói xong chỉ Kỳ Lương Tần: "Còn không nữa thì có thể hiểu chuyện như tiểu Tần, ta cũng thỏa mãn."

Kỳ Lương Tần đứng ở nơi đó ngượng ngùng cười, ngượng ngùng hướng nội vốn là bản tính của cậu, trong mắt lão thái thái thoạt nhìn chính là nhu thuận dịu ngoan. Con dâu ư, quá diễm lệ phô trương hoặc là quá lạnh lùng không thú vị đều không tốt, chính là phải ngốc ngốc ngoan ngoãn lộ ra chút tinh thần phấn chấn như tiểu Tần, mới khiến người ta vừa lòng nhất.

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ từ trên lầu đi xuống, Nghiêm Bách Tông dường như đang ở trong phòng khách chờ bọn họ, nhìn thấy bọn họ xuống, liền kêu: "Cái đó, tiểu Kỳ, cậu tới một chút."

Kỳ Lương Tần hơi sửng sốt, nhìn nhìn Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Đi đi."

Nghiêm Tùng Vĩ về phòng ngủ, Kỳ Lương Tần liền đi theo Nghiêm Bách Tông, lại không vào phòng Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông đi tới cửa, đem túi giấy to treo trên tay nắm cửa đưa cho cậu: "Quần áo, trả lại cho cậu."

Kỳ Lương Tần hơi xấu hổ, nhận ở trong tay. Nghiêm Bách Tông nói: "Đây là áo sơ mi và quần."

Kỳ Lương Tần càng xấu hổ, cúi đầu "à" một tiếng.

Nghiêm Bách Tông nói: "Còn lại tôi sẽ không trả."

Kỳ Lương Tần "ưm" một tiếng, đầu cúi thấp hơn, chỉ còn lại hai lỗ tai đỏ bừng.

48. Chương 48

Kỳ Lương Tần mang theo túi giấy to về phòng ngủ. Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: "Anh cả gọi cậu chuyện gì thế?"

"Trả quần áo."

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn thoáng qua: "Ném vào trong giỏ giặt đồ đi."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, mang theo túi giấy vào phòng vệ sinh. Trong phòng vệ sinh quả nhiên trải thảm, cậu móc quần áo từ trong túi giấy ra, cúi đầu, nhấp nhấp miệng, rốt cuộc vẫn cầm lên đặt tới dưới mũi ngửi một chút.

Dường như chỉ mặc chút xíu như vậy, cũng lây dính hương vị của Nghiêm Bách Tông.

Hành vi này của cậu hình như có hơi bị dơ. Nhưng mà dục vọng này cậu khống chế không được, đại khái là cậu cũng y hệt Kỳ Lương Tần trong truyện, là người dâm tính rất nặng.

Cậu bỏ quần áo vào trong giỏ giặt đồ sau đó đi ra, thấy Nghiêm Tùng Vĩ đã nằm xuống: "Lập tức ăn cơm trưa rồi, anh còn ngủ?"

"Mọi người ăn đi, tôi không ăn, không có khẩu vị."

Mấy ngày nay vừa say rượu vừa bị thương, Nghiêm Tùng Vĩ thật sự cảm thấy mệt. Kỳ Lương Tần từ trong phòng đi ra, vào phòng bếp giúp dì Xuân nấu cơm.

"Con xem con, lại tới nữa, " dì Xuân cười nói: "Dì nghe lão thái thái nói, lúc dì không ở đây, trong nhà cũng không có mời người làm công theo giờ, đều là con một mình ôm lấy mọi việc à?"

Kỳ Lương Tần cười nói: "Dù sao con ở nhà cũng không có việc gì, ngẫu nhiên mẹ sẽ cho con tiền tiêu vặt, nếu con không làm chút gì đó, trong lòng còn cảm thấy quái quái."

"Con là người Nghiêm gia, lão thái thái cho con tiền tiêu vặt, đó là thương con, là nên làm. Chỉ là con có khả năng như vậy, trong nhà này còn cần cái bà già hậu đậu như dì đây làm chi."

"Trong nhà này không thể thiếu dì đâu, mấy người dì không ở đây, tuy rằng con ôm đồm việc của dì, nhưng làm lại không khiến mọi người vừa lòng."

“Dì thấy lão thái thái luôn khen con có khả năng kìa.”

“Đó là lão thái thái bao che khuyết điểm, yêu cầu với con không cao. Có điều qua mấy bữa đó, bản lĩnh của con không tiến bộ bao nhiêu, ngược lại biết dì Xuân vất vả. Mấy việc đó tuy rằng nhìn thì nhẹ, nhưng mà làm thì lại vụn vặt, cũng mệt chết người.”

Dì Xuân cười, nói: “Đúng vậy, đàn ông bọn con ở bên ngoài đi làm, cho rằng bà chủ gia đình chính là mỗi ngày làm cơm chăm trẻ hoàn toàn là hưởng phúc, kỳ thật chính bọn họ ở nhà vài ngày thử xem, liền biết mấy việc nhà vụn vặt nhất cũng mệt nhất người. Có điều con vẫn là đi ra ngoài nghỉ ngơi đi, đừng giành công việc của dì.”

Kỳ Lương Tần cười cười: “Con đi ra ngoài đây, dì Xuân vất vả.”

Dì Xuân đang xắt dưa chuột, liền thuận tay đưa cho cậu một miếng. Kỳ Lương Tần há mồm đón lấy, ăn trở về phòng.

Nghiêm Tùng Vĩ đã ngủ say, cậu chân tay khẽ khàng ngồi xuống trước bàn học, mở máy tính ra lên mạng một hồi, nhìn nhìn tin tức giải trí, sau đó liền mở trang web thông báo tuyển dụng, xem chơi.

Ý thức nguy cơ thì vẫn phải có, tuy rằng hiện giờ ăn mặc ở đều không tiêu tiền, nhưng mà tiền gửi của cậu đều cho Đàm Thanh Thanh rồi, mặc dù có căn phòng, nhưng mà là vật chết, có đáng giá nữa cũng không thể lấy ra để sinh hoạt, cậu vẫn phải lưu ý công việc. Trước kia nói với lão thái thái việc cậu muốn đi làm, lão thái thái cự tuyệt cậu, đề nghị cậu lên đại học, đại khái là không muốn cậu đi ra ngoài làm việc. Đây là cái xã hội xem bằng cấp, hiện giờ cậu chỉ là bằng trung cấp, muốn tìm một công việc lão thái thái có thể để mắt cũng không dễ dàng, trước mắt chỉ có thể ở nhà.

Không biết có việc nào mà ở nhà không ra khỏi cửa cũng có thể kiếm tiền hay không. Cậu xem một hồi, quả thực bị cậu tìm được một cái.

Có một trang web mua sắm, tuyển nhân viên sáng tác văn, viết một bài văn bốn năm trăm chữ, có thể được năm đồng.

Tiền tuy rằng ít, nhưng mà nếu một ngày có thể viết được mười bài, một tháng cũng có thể kiếm hơn một ngàn. Thời gian nhàn rỗi của cậu nhiều, ngược lại có thể thử một lần.

Vì thế cậu liền liên hệ nhân viên thông báo tuyển dụng, đối phương gửi cho cậu vài dạng bản thảo, nói cho cậu biết nên viết như thế nào.

Hóa ra là đối phương gửi hình ảnh cho mình, bình thường một bộ quần áo sẽ gửi cậu bốn tới năm hình ảnh, sau đó cậu căn cứ vào những hình ảnh đó viết quảng cáo bốn năm trăm chữ, cậu nhìn bản thảo, dùng từ cực kỳ buồn nôn, đơn giản chính là “Ngày hè nắng hè chói chang, mặc một cái quần hoa mát mẻ lại không mất tao nhã như thế, giống như cả người đều trong lành động nhân như hoa xuân” loại miêu tả không có nhận thức, nhưng nhìn vào dường như lại rất đẹp này, không cần logic, cũng không cần chân thật, tóm lại

hợp với hình ảnh, kỹ càng tỉ mỉ miêu tả ra kiểu dáng màu sắc bộ quần áo là được.

Tôn chỉ chính là một chữ: khen!

Kỳ Lương Tần cảm thấy mình có thể đảm nhiệm. Trước kia cậu đi học, viết văn cũng rất tốt, lúc trung học viết văn còn thường xuyên được tròn điểm. Tuy rằng sau đó lại chọn khoa học tự nhiên, đại học cũng học khoa học tự nhiên, nhưng bản lĩnh văn học vẫn có một ít.

Vì thế cậu liền thử viết một bài, không quá nửa giờ, liền viết hơn năm trăm chữ, gửi đối phương.

Không đến một phút đồng hồ, đối phương liền gửi biểu tình ok, sau đó gửi cho cậu hai mươi cái nhiệm vụ quảng cáo, muốn trong vòng ba ngày hoàn thành giao phó. Đối phương còn lấy tài khoản thanh toán của cậu, bên này cậu vừa muốn đứng dậy, bên kia năm đồng tiền đã chuyển tới.

Tuy rằng ít, nhưng mà góp gió thành bão.

"Tiểu Kỳ à, Tùng Vĩ, ăn cơm." Bên ngoài dì Xuân gõ gõ cửa, Kỳ Lương Tần lên tiếng, quay đầu nhìn Nghiêm Tùng Vĩ trên giường, Nghiêm Tùng Vĩ ngủ như chết, một chút cũng không bị kinh động.

Cậu đến bên cạnh bàn ăn, mấy người lão thái thái đã ngồi đó. Kỳ Lương Tần chào hỏi, ngồi xuống đối diện Nghiêm Bách Tông. Chung quy cậu không có biện pháp thản nhiên đối diện Nghiêm Bách Tông, đại khái là trong lòng có dục, cho nên xấu hổ không chịu được, vì thế cậu liền tận lực không ngẩng đầu lên.

"Tùng Vĩ đâu?"

"Hắn đi ngủ, đợi lát nữa hắn dậy, con lại làm cho hắn một chút."

"Ra nhiều máu như vậy, nên bồi bổ cho nó thật tốt."

Kỳ Lương Tần nhìn lão thái thái nói: "Để con nhìn xem có thứ gì bổ máu, xế chiều đi siêu thị mua về một ít, nấu canh cho Tùng Vĩ."

Nghiêm lão thái thái gật gật đầu, nói: "Đàn ông của mình, tự mình thương đi."

Kỳ Lương Tần xấu hổ, ánh mắt chạm phải Nghiêm Bách Tông đối diện, cậu mím môi, xem như cái gì cũng không thấy được. Cậu cảm thấy ánh mắt Nghiêm Bách Tông có một loại thấy rõ, trước kia mọi người đều không biết chuyện, cậu vờ vịt hiền lành thuận buồm xuôi gió, hiện giờ có người biết mình và Nghiêm Tùng Vĩ là kết hôn giả, lại diễn trò, lại khoe ân ái, liền có một loại xấu hổ như xiếc thú bị nhìn thấu.

Nghiêm Bách Tông có thể cảm thấy cậu chính là quỷ nói dối không.

Kỳ Lương Tần không cách nào nhìn thẳng Nghiêm Bách Tông, toàn bộ bữa cơm đều không liếc nhìn Nghiêm Bách Tông thêm một cái.

Nghiêm gia ăn cơm xong sẽ không lập tức giải tán, còn uống chút trà ăn chút trái cây trò chuyện. Dì Xuân bưng một đĩa dưa hấu, xắt từng miếng nhỏ, Kỳ Lương Tần theo như thường ngày đưa một miếng cho lão thái thái và Nghiêm Viện, nhưng mà lại cố ý xem nhẹ Nghiêm Bách Tông.

Phải biết nếu là trước đây, mục đích cuối cùng khi cậu đưa cho tất cả mọi người, đều là để cuối cùng đưa cho Nghiêm Bách Tông. Đại khái là đã nuôi thành thói quen, Nghiêm Bách Tông vốn dĩ cắm tay trong túi quần dựa vào ghế, nhìn thấy Kỳ Lương Tần đưa dưa hấu cho lão thái thái và Nghiêm Viện xong, tay liền từ trong túi quần móc ra, chuẩn bị nhận phần của hắn.

Dưới tình huống bình thường, Kỳ Lương Tần đều mang theo một chút cảm xúc nói không rõ tả không được liếc hắn một cái, sau đó đưa đồ ăn cho hắn, hắn sẽ thản nhiên nói một câu cám ơn, sau đó lại quen, ngay cả cám ơn cũng không nói, sợ quá xa lạ, khiến người trong nhà nghi ngờ.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần đưa cho lão thái thái và Nghiêm Viện xong, cầm một miếng, lại tự ăn.

Tay Nghiêm Bách Tông vốn đã theo thói quen vươn ra dừng ở giữa không trung, hắn nhìn về phía Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần lại đang khẽ cúi đầu, ở kia gặm dưa hấu.

Kỳ Lương Tần này là xảy ra chuyện gì, lại bắt đầu diễn trò hả? Mới vừa đưa quần lót cho hắn, hiện giờ liền xa lạ? Đây là lạt mềm buộc chặt sao? Vậy đêm qua hôn hắn, chẳng lẽ coi như cái gì cũng không phát sinh ư?

Ánh mắt Nghiêm Bách Tông không thể khắc chế mà nhìn môi Kỳ Lương Tần, tươi mới, tràn ngập hơi thở thanh xuân, đôi môi giống như đóa hoa, bị nước dưa hấu dính lên càng hồng nhuận. Hắn liền nghĩ đến tối hôm qua, chính là đôi môi này hôn mình, đôi môi như vậy, mặc dù không có rượu đỏ, đại khái cũng có ý ngọt, mang theo nước dưa hấu, phỏng chừng càng ngọt.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy có chút phiền muộn, dưa hấu cũng chưa ăn liền đứng lên, Kỳ Lương Tần lại đã sớm ăn xong một miếng, đi lấy thêm miếng nữa. Nghiêm Bách Tông nói: “Cậu cũng ăn ít chút, mới vừa ăn cơm no.”

Lời nói dường như thân thiết, “mới vừa ăn cơm no ăn quá nhiều dưa hấu không tốt cho thân thể”, nhưng giọng điệu lại là trào phúng, mang chút ý tứ “cậu cũng quá tham ăn”.

Kỳ Lương Tần vốn đã lấy được một miếng dưa hấu, nghe vậy ngượng ngùng bỏ trở về. Nghiêm lão thái thái nói: “Miếng dưa hấu nhỏ như vậy, có chuyện gì đâu, nên ăn, không có việc gì. Dưa hấu này ngọt, cũng tươi mới, lão đại không ăn một miếng à?”

Kỳ Lương Tần nghe vậy lập tức cầm một miếng đưa qua: “Anh cả.”

Nghiêm Bách Tông nhìn miếng dưa hấu trong tay Kỳ Lương Tần, thế nhưng không biết vì sao lại xấu hổ.

Hắn đại khái tốn một giây đồng hồ để suy xét rốt cuộc là nhận hay là không nhận, hình như nhận cũng không đúng, không nhận cũng không đúng, người bên ngoài có lẽ nhìn không ra vi diệu trong này, nhưng mà Kỳ Lương Tần đưa dưa hấu cho hắn, đại khái là biết.

Nghiêm Bách Tông rốt cuộc vẫn vươn tay nhận lấy, cắn một cái, lão thái thái còn hỏi: "Ngọt không?"

Nghiêm Bách Tông "ưm" một tiếng, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: "Ngọt."

49. Chương 49

Kỳ Lương Tần phát hiện mình có một thiên phú.

Cậu phát hiện cậu viết một vài từ khen ngợi linh ta linh tinh rất nhanh, cậu nhận viết quảng cáo, một giờ cậu có thể viết hai bài, trong đó đã bao gồm việc cậu tìm tòi học tập những miêu tả thông thường của quảng cáo, đánh bản nháp, cuối cùng sửa chữa trau chuốt.

Cậu tốn thời gian một buổi chiều ngồi ở trước bàn gõ chữ, từ hai giờ chiều đến ngăm giờ rưỡi chiều, viết năm bản thảo, tính tính liền kiếm được hai mươi lăm đồng tiền.

Tuy rằng không coi là nhiều, nhưng mà là một khởi đầu tốt đẹp. Về sau cậu đánh chữ nhanh, hẳn là có thể kiếm càng nhiều.

Lúc Nghiêm Tùng Vĩ tỉnh lại, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần nằm úp sấp trước máy tính gõ chữ, hắn ngồi dậy, nhìn nhìn ngoài cửa sổ: "Mấy giờ?"

"Anh tỉnh rồi?" Kỳ Lương Tần nhìn nhìn góc phải máy tính: "Năm giờ ba mươi hai."

"Cậu đang viết gì vậy?"

"Quấy rầy đến anh sao?" Kỳ Lương Tần gõ gõ bàn phím, nghe ngóng âm thanh: "Tôi viết chơi thôi."

"Sao tôi còn nhìn thấy đồ nữ vậy? Không phải cậu thích mặc đồ nữ chứ?"

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn nội y đỏ thẫm trên màn hình máy tính, nhanh chóng nhấn đổi trang: "Tôi còn muốn làm gay này."

“Cậu đừng nói với tôi, hiện tại cậu đột nhiên thẳng lại, cảm thấy hứng thú với phụ nữ.”

“Vậy cũng không nói chừng, chưa thử qua, nói không chừng tôi không chỉ được với nam, mà với nữ cũng được.”

Nghiêm Tùng Vĩ hưng trí, cười cười dùng âm thanh có chút khàn khàn hỏi: “Nói như vậy, cậu vẫn là trai tơ đi?”

Kỳ Lương Tần lập tức xấu hổ đỏ mặt. Nghiêm Tùng Vĩ nhanh chóng đi đến mép giường, cười nói: “Vậy cậu còn thật sự không nhất định, cậu còn chưa thử qua, làm sao biết mình chỉ được với nam, với nữ lại không được chứ. Tôi thấy cậu tuy rằng bộ dạng thanh tú, nhưng lại không ẻo lả, không hẳn là cong. Nếu không, tôi mang cậu đi tìm một cô gái thử xem?”

“Anh lại tới nữa, tôi thấy vết thương trên trán anh đã khỏi hẳn rồi đi?”

Nghiêm Tùng Vĩ cười, lại ngã xuống giường, thở dài: “Nên rời giường rồi, ban ngày đi ngủ liền dễ dàng đau đầu.”

“Anh đau đầu là do uống rượu và bị thương.” Kỳ Lương Tần đứng lên nói: “Anh đừng nằm, đứng lên đi, anh có đói bụng không, tôi làm chút mì cho anh?”

“Không muốn ăn mì, cậu làm cho tôi chút cháo đi, phối với dưa muối.”

“Thật bình dân nha, ” Kỳ Lương Tần trêu ghẹo: “Cháo loãng với dưa muối hả?”

Nghiêm Tùng Vĩ gật đầu: “Ừ.”

Kỳ Lương Tần liền đi ra ngoài, múc gạo mở lửa, chỉ chốc lát liền nấu xong, dùng khay bưng trở về, ngoại trừ cháo loãng và dưa muối, còn thêm một đĩa bánh trái.

Kết quả cậu đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ ngồi xổm trên ghế, đang nhìn máy tính. Cậu vội vàng bước nhanh đi qua: “Không cho phép xem thứ tôi viết!”

“Tôi nói cậu viết cái gì vậy, đây là đang viết văn à? Này cũng quá giả đi, người mua nhìn sẽ tin sao?”

“Tôi thấy người khác đều là viết như vậy, tôi liền viết theo, tiền ít, cũng lười tốn tâm tư bố trí. Anh đừng xem, ngại lắm, đều là nói bốc nói phét.”

Cậu dịch máy tính vào bên trong, buông khay xuống: “Anh ăn ngay ở đây đi.”

Nghiêm Tùng Vĩ từ trên ghế ngồi xuống, ngồi xong, cầm lấy thìa uống một hơi: "Cháo không nấu kỹ."

"Thời gian gấp, tạm uống đi, nếu thật sự dùng lửa nhỏ đun chậm, anh chờ được sao?"

"Sao cậu lại muốn viết cái này, bao nhiêu tiền một bài?"

"Năm đồng."

Nghiêm Tùng Vĩ thiếu chút nữa phun ra, lau miệng nói: "Năm đồng? Vậy vì sao cậu còn viết?"

"Năm đồng cũng là tiền mà."

"Năm đồng tiền hiện giờ còn có thể làm gì, chút cháo dưa muối này cũng không chỉ năm đồng đi. Cậu làm cái này chi, không có tiền hả?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Không có gì, viết chơi, coi như rèn luyện hành văn."

"Viết mấy thứ này có thể rèn luyện hành văn quái gì, chính cậu cũng nói lười tốn tâm tư bố trí. Năm đồng..." Nghiêm Tùng Vĩ lại cười: "Coi là tiền sao?"

"Anh sinh ở nhà phú quý, là một công tử nhà giàu, đương nhiên không đem chút tiền ấy để vào mắt, tiền tuy rằng không nhiều lắm, nhưng dù gì cũng là tiền mà, góp gió thành bão, dù sao tôi cũng nhàn rỗi không có việc gì, kiếm một chút là một chút, lại không mệt."

"Cậu đọc sách xong hết rồi hả?"

"Từ từ đọc, trước khi khai giảng khẳng định đọc hết. Anh yên tâm, tôi cũng là ngẫu nhiên viết, sẽ không chậm trễ học tập."

"Tùy cậu đi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Chẳng qua đừng để mẹ tôi biết, cũng đừng nói với người ngoài, không thì người ta nghe nói con dâu Nghiêm gia kiếm năm đồng, mẹ sẽ không vui, mặt mũi tôi cũng không nhịn được. Cũng không phải là khinh thường năm đồng tiền, cậu hiểu nhỉ?"

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Vốn tôi cũng chẳng định nói với anh đâu."

"Học được cách giấu tôi cơ đấy, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Về sau ít tốn tâm tư trên loại ích lợi chút xíu này đi, không phải vấn đề tiền, là chí khí. Có một số việc tuy rằng kiếm tiền ít, nhưng có trợ giúp về sau, ánh mắt nhìn ra lâu dài, đã làm cho ra làm. Có một ít thuần túy là lợi ích cực nhỏ trước mắt, vừa không có khả năng kiếm đồng tiền lớn, đối với tương lai lại không hề có ích lợi, loại lợi nhỏ này làm nhiều, đem chí khí của cậu đều chà mòn."

Kỳ Lương Tần kinh ngạc nói: “Anh thế mà còn biết nói lời như thế, thật có nhân sinh đạo lý.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Mẹ tôi từ nhỏ giáo dục chúng tôi như vậy, tôi cảm thấy vẫn có đạo lý.”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Tôi nhớ rồi.”

Tháng sáu cứ như vậy nhoáng một cái mà qua, tháng bảy thành Nam càng thêm nóng bức. Nghiêm gia có một cái bể bơi thực lớn, hiện giờ trời nóng nực, Nghiêm Tùng Vĩ bảo người sửa sang một phen, lại thay đổi nước, nơi này liền thành chỗ tốt để giải nhiệt của người Nghiêm gia. Không chỉ Nghiêm Tùng Vĩ, cả Nghiêm Viện cũng tới giúp vui, mặc bikini cô yêu thích nhất đi ra.

Kết quả cô còn chưa có xuống nước, đã bị Nghiêm Bách Tông gọi lại: “Em mặc quần áo gì vậy, trở về thay.”

Nghiêm Viện thực uất ức nói: “Bikini mà, em mặc bikini.”

“Đổi bộ khác đi.”

Nghiêm Viện nghẹn một hồi, rốt cuộc vẫn thành thành thật thật trở về thay. Nghiêm Tùng Vĩ ở trong nước cười nói: “Ở nhà mình, sợ cái gì. Hiện giờ con gái đều mặc như vậy, anh cũng không phải chưa từng đến bãi biển, có vài thứ còn ít vải hơn vầy nữa.”

“Chính là bởi vì ở nhà mình, đều là người một nhà, ăn mặc ít như vậy cho ai nhìn chứ. Anh không quen nhìn con gái ăn mặc ít như vậy đi bơi lội.”

“Anh cả à anh không hiểu rồi, có mấy cô gái mặc bikini là thật sự đi bơi lội chứ. Chính là đi ra ngoài lộ dáng người.”

Nghiêm Bách Tông nói: “Anh không biết nhiều bằng cậu.”

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng nở nụ cười, dựa vào bên cạnh bể vươn tay hô: “Lương Tần.”

Nghiêm Bách Tông đang muốn cởi áo choàng tắm xuống nước, nghe vậy quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần bưng cái khay lại đây. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Em kêu cậu ấy đưa chút nước trái cây tới, ướp lạnh rồi, anh cũng uống một ly chứ?”

Nghiêm Bách Tông không nói chuyện, cởi bỏ áo choàng tắm để qua một bên, thả người liền nhảy vào trong hồ.

Kỳ Lương Tần rất hưng phấn, làm bộ như không thèm để ý đem khay đặt ở bên cạnh hồ, ngồi xổm xuống đưa một ly cho Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cậu cũng xuống bơi đi, đặc biệt sảng khoái.”

"Tôi không biết bơi anh quên à, nhìn hai người bơi vậy." Kỳ Lương Tần nói xong ngồi xuống ghế hưu nhàn ở bên cạnh, ánh mắt lại nhìn thân thể thon dài của Nghiêm Bách Tông ở trong nước như một con cá xuyên qua. Hồ thật lớn, cũng thật dài, Nghiêm Bách Tông chỉ chốc lát liền bơi tới đầu, quay người lại bơi trở về.

Nghiêm Bách Tông trong bể bơi, như một quán quân thế giới, thân thể cơ bắp kiện mỹ, cánh tay thon dài, cả người tràn ngập cảm giác lực lượng khiến người ta hưng phấn. Hắn nâng cao sĩ khí bơi tới đầu hồ, thở dốc vịn mép hồ, lấy kính bơi xuống, ngửa đầu nhìn Kỳ Lương Tần.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, Kỳ Lương Tần đang theo dõi hắn.

Hắn vươn tay lau nước trên mặt một phen, Kỳ Lương Tần nhanh chóng cúi đầu, làm bộ như đang uống nước trái cây. Nghiêm Bách Tông lên bờ, đứng lại bên cạnh Kỳ Lương Tần, nước theo chân hắn chảy tới bàn chân, dưới đất chỉ chốc lát liền ướt một mảnh. Đường cong cẳng chân hắn đủ để dùng từ xinh đẹp để hình dung, gầy mà tráng kiện, lông chân ướt sũng dán trên làn da, mức độ rậm cũng vừa vặn, đặc biệt là đôi bàn chân kia, khung xương thon dài, lại khiến Kỳ Lương Tần cảm thấy thực gợi cảm, mỗi một đầu ngón chân đều dài khiến lòng cậu ngứa ngáy. Nghe nói chân đàn ông lớn nhỏ có quan hệ không tách rời với độ lớn chỗ kia, hồi trước cậu chưa bao giờ biết chân đàn ông cũng khêu gợi thế, cậu cũng không biết mình sẽ chú ý đến cái bộ phận chân này như vậy.

Hiện giờ cậu cúi đầu làm bộ như uống nước trái cây, ánh mắt liền vừa vặn có thể nhìn chằm chằm chân Nghiêm Bách Tông, tình ý trong lòng càng ngày càng nóng bỏng, nước trái cây cũng không giải được yết hầu cậu khô khốc.

Nghiêm Bách Tông kéo áo choàng tắm phủ thêm, vừa buộc đai lưng vừa quay đầu hỏi: "Sao cậu không xuống nước?"

Kỳ Lương Tần nói: "Tôi không biết bơi."

"Trong nhà có phao, " Nghiêm Bách Tông nói: "Đi lấy một cái."

Kỳ Lương Tần đỏ mặt nói: "Thôi."

Lại nói đây là một chuyện vô cùng khôi hài thậm chí già mồm cãi láo, Kỳ Lương Tần dù là ở trước mặt người nhà, từ sau khi trưởng thành liền chưa từng lộ nửa người trên, luôn ngại ngùng. Loại tình hình này trong số con trai xem như cực kỳ hiếm thấy. Cậu nhớ rõ lúc mới vừa lên đại học, nhà tắm trong trường học là cái loại nhà tắm công cộng phương bắc điển hình, chính là một căn phòng trống trơn, bên trong có một loạt vòi phun, ngay cả cái vách ngăn cũng không có, các nam sinh đều là trần truồng đứng ở nơi đó tắm rửa, thậm chí có lúc một người đang tắm, một người khác liền ôm giỏ tắm giặt đứng ở bên cạnh chờ.

Kỳ Lương Tần từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ chưa từng đến nhà ắm công cộng tắm rửa, lần đầu tiên đi vào toàn bộ hành trình đều trong trạng thái xấu hổ, ánh mắt đâu cũng không dám nhìn. Cậu tự nhiên không phải người duy nhất không thích ứng loại nhà tắm này, cũng có nam sinh sẽ mặt quần lót đi tắm, nhưng mà cậu cảm thấy như vậy càng kỳ quái. Mọi người đều là trần truồng, nếu một người mặc quần lót ở đó tắm rửa, cũng rất kỳ quái, hơn nữa quần lót ướt nhẹp dán vào thân thể, suy nghĩ một chút liền không

thoải mái. Điều này dẫn đến việc vào mùa đông năm nhất, cậu trải qua một mùa đông gần như không có tắm rửa. Sau đó cậu tìm được một nhà tắm bên ngoài trường học, trong ký túc xá chỉ có cậu đi ra ngoài tắm, sợ bạn học biết chê cười cậu, cậu vẫn luôn lén đi, làm bộ như xách túi đi ra ngoài chơi.

Hiện giờ có người yêu, người yêu ở bên cạnh, cậu lại càng ngại ngùng lộ thịt.

Cho nên từ sau khi nghe Nghiêm Tùng Vĩ nói bể bơi có thể bơi lội, suy nghĩ đầu tiên trong đầu cậu không phải là mình có thể lộ thịt, mà là: Nghiêm Bách Tông muốn lộ thịt nha!

Đối với ngày này cậu chính là mơ ước đã lâu, cậu cảm thấy cậu nằm trên ghế cạnh bể bơi, ngẫu nhiên thường thường liếc nhìn một thân thịt bắp chân của Nghiêm Bách Tông, đời người hiện tại cũng đã thực viên mãn.

Chung quy là hoàn mỹ công mà truyện đam mỹ đắp nặn ra, mỗi một chỗ trên người Nghiêm Bách Tông đều vừa vặn, thêm một phân thì quá phận, thiếu một phân lại không đủ, cái gì cũng rất vừa vặn, quả thực là kiệt tác của thượng đế. Cậu đại khái có thể chảy nước miếng ngắm cả ngày khỏi ăn cơm.

Tiếc là Nghiêm Bách Tông chỉ bơi một hồi liền lên bờ. Kỳ Lương Tần nhìn bóng dáng hắn rời đi, trong lòng thật sự là rất thất vọng.

Sở dĩ Nghiêm Bách Tông bơi một cái qua lại liền lên bờ, tự nhiên là bởi vì Kỳ Lương Tần.

Từ lúc hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần bưng khay đi tới, liền biết mình sẽ bị "thị gian".

Hiện giờ tuy rằng Kỳ Lương Tần không khiêu khích hắn nữa, nhưng vẫn trộm thầm mến hắn, hắn nhìn ra được. Nhưng hắn không muốn có gút mắt gì với Kỳ Lương Tần, ít nhất trên lý trí là nghĩ như vậy, nếu đã vô tâm, liền không cần phải treo khẩu vị đối phương, xoay người tránh ra, mới là hành vi một người đàn ông chính trực nên có.

Không nghĩ tới hắn trở về phòng tắm nước ấm đổi bộ quần áo đi ra, lại phát hiện Kỳ Lương Tần không biết từ lúc nào cũng trở về, đang ngồi ở trong phòng khách xem TV.

Hắn phân không rõ là Kỳ Lương Tần nhìn thấy hắn trở về nên cố ý trở về theo, hay vốn dĩ là vừa vặn định trở về. Hắn đi đến tủ lạnh lấy dưa hấu ướp lạnh ra cắt, hắn cảm thấy mình nên lễ phép hỏi Kỳ Lương Tần một chút.

"Tiểu Kỳ, ăn dưa hấu không?"

Kỳ Lương Tần đang xem TV gật gật đầu, đi tới cầm một miếng: "Thật lạnh."

Kỳ Lương Tần cắn một cái, lại bị lạnh đến ê răng. Nghiêm Bách Tông cười, nói: "Ướp lạnh, không phải

nhiệt độ bình thường."

Nghiêm lão thái thái ngủ trưa dậy vừa lúc xuống lầu, cười nói: "Ăn dưa hấu à."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng cầm một miếng cho bà, Nghiêm lão thái thái khoát tay: "Ta không ăn, dì Xuân đâu?"

"Dì ấy đi ra ngoài, " Nghiêm Bách Tông nói: "Tùng Vĩ nói buổi tối muốn ăn cua, dì ấy đến chợ hải sản mua."

Nghiêm Bách Tông nói xong bỗng nhiên ra hiệu với Kỳ Lương Tần một chút, vươn tay chỉa chỉa khóe miệng mình.

Kỳ Lương Tần nhanh chóng lau một cái, lau đi một hạt dưa hấu, cảm kích cười cười với Nghiêm Bách Tông.

Lão thái thái nhìn hai người bọn họ, hỏi: "Tùng Vĩ đâu?"

"Ngâm ở bể bơi."

"Sao hai đứa lại không đi, ta già rồi, bơi không nổi, không thì cũng đi, có năng lực rèn luyện thân thể, lại mát mẻ."

"Anh cả mới ở đó trở về, bơi đặc biệt nhanh, " Kỳ Lương Tần nói: "Con nhìn mà cũng muốn học."

"Ba anh em bọn họ thủy tính đều tốt, con không có việc gì cũng học đi, bể nhà mình, không có việc gì cũng tới ngâm, ngâm thêm mấy lần liền biết thôi, con bảo Tùng Vĩ dạy con, nó bơi cũng không tồi. Chớ không phải là lần trước ở núi Bích Hà rơi xuống nước, liền sợ nước chứ?"

Kỳ Lương Tần không tiện nói mình ngại ngùng chỉ mặc cái quần bơi ở đó bơi lội, một thằng con trai mà cái này cũng muốn xấu hổ, phỏng chừng trên đời này đều không có mấy người.

Nhưng mà cậu thật sự rất muốn học bơi.

Đầu tiên là ngày mùa hè bơi lội hẳn rất thích, thứ hai là cậu vẫn cảm thấy bơi lội là một kỹ năng sinh tồn mà mỗi người đều nên chuẩn bị, đây chính là bản lĩnh có thể bảo mạng trong thời khắc mấu chốt. Trước đây sở dĩ cậu không học bơi được, thứ nhất là nhà bọn họ ở phương bắc, không có sông hồ, lúc cậu đi học, tiết thể dục ở trường học cũng không có cái gọi là môn bơi lội, trường đại học của cậu cũng không có trung tâm bơi lội. Sau đó tuổi càng lớn càng ngại ngùng đến nơi công cộng học bơi, một thằng đàn ông gần ba mươi như cậu ở trong nước cùng đeo phao bơi đạp đạp với mấy đứa con nít, nghĩ tới liền thẹn thùng.

Hiện giờ tốt rồi, Nghiêm gia có một cái bể bơi tư nhân, không sợ có người nhìn. Cậu muốn lén học vào lúc không ai bơi.

Nhiệt độ tháng bảy gần như đến đỉnh điểm, sau khi màn đêm buông xuống cũng không có chút nào hạ nhiệt độ. Hai anh em Nghiêm thị lại ra ngoài tụ hội với bạn bè, đến mùa hè, bọn họ tụ hội đều nhiều hơn. Kỳ Lương Tần ăn cơm chiều xong cùng mấy người lão thái thái ở trong phòng khách xem xong TV lúc tám giờ, chờ sau khi mọi người đều lên lầu, cậu liền cầm phao bơi, lén lút đến bể bơi.

Bên cạnh bể bơi có bốn cái đèn đường chiếu vào, dưới đèn đường cỏ cây xanh um, trên mặt nước phiếm lam quang sâu thẳm. Cậu nhìn nhìn bốn phía, xác định không có ai, liền nhanh chóng cởi quần áo xuống nước.

May mà lúc thiết kế bể bơi đã suy xét đến người không biết bơi, cho nên độ dốc đi xuống, có một khu nước cạn. Cậu tựa vào phao bơi đạp nước, quả nhiên thích cực, con người quả nhiên trời sinh đã dễ dàng thân cận với nước. Cậu ở trong bể bơi chơi hơn một giờ mới trở về, quả nhiên ai cũng không phát hiện.

Cứ như thế học vài ngày, cậu lại chậm rãi nắm giữ một chút kỹ năng, đã có thể đeo phao bơi vào khu nước sâu, hai cái đùi khoan khoái đạp bọt nước, đạp nước đạp nước thật sự là thích ngây người.

Hôm nay thời tiết dị thường oi bức, dự báo thời tiết nói sắp sửa có một trận bão táp. Trong không khí vô cùng dính dấp, mở điều hòa cũng thấy ngột ngạt. Nửa đêm Kỳ Lương Tần tỉnh lại, thế mà toát mồ hôi toàn thân.

Sau khi tỉnh lại sẽ rất khó đi vào giấc ngủ, càng nằm tâm tình càng bực bội, ngược lại cảm thấy càng nóng. Vì thế cậu đơn giản đứng lên, chuẩn bị đến bể bơi bơi một hồi.

Cậu rón ra rón rén mở cửa. Ban ngày Nghiêm Viện nằm ở trên phao bơi "tắm nắng", sau khi phơi nắng xong phao bơi liền không có cất vào, đặt ở trong hồ để tiện tùy thời dùng đến. Vì thế cậu không lấy thứ gì cả, mặc áo ba lỗ và quần đùi liền đi đến bể bơi. Kết quả còn chưa tới bể bơi, cậu chợt nghe được tiếng sóng nước.

Đã hơn nửa đêm, chẳng lẽ trong bể bơi có người?

Kỳ Lương Tần có chút khẩn trương, rón ra rón rén dọc theo đường nhỏ hoa viên vòng qua, sau đó nấp ở phía sau bụi cây trộm nhô đầu ra.

Kết quả cậu thấy được Nghiêm Bách Tông toàn thân trơn bóng ngay dưới ngọn đèn mờ mờ.

Kỳ Lương Tần không khép được miệng, lần đầu tiên trong đời rung động vì thân thể đàn ông, biết cái gì gọi là tựa như thiên thần.

50. Chương 50

Buổi đêm trước khi bão táp đến, oi bức khiến người ta không thở nổi. Thời tiết như vậy, chỉ dựa vào điều hòa là không đủ.

Nghiêm Bách Tông vẫn không có ngủ.

Gần đây Tôn Diểu biểu lộ thiện cảm với hắn càng ngày càng rõ ràng, thậm chí có mấy lần nửa đêm cũng sẽ gửi tin nhắn tới. Cũng không nói gì đặc biệt, đơn giản chỉ là "Ngủ chưa", "Đang làm gì".

Nhưng chính do những lời này rất bình thường, rất không đặc biệt, nên ngược lại trở nên thật đặc biệt.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết tình ý bỏ trong đó có bao nhiêu.

Theo lý thuyết, hắn hẳn nên vừa lòng. Tôn Diểu xuất thân tốt, Tôn gia và Nghiêm gia môn đăng hộ đối, càng quan trọng hơn là, trên người Tôn Diểu không có sự xấu tính của thiên kim tiểu thư, cô trầm tĩnh, tao nhã, hoàn toàn không cùng một kiểu phụ nữ như Thẩm Hoà, hơn nữa cô còn có dáng người tốt khiến phụ nữ cực kỳ hâm mộ.

Đó là một đối tượng kết hôn vô cùng tốt, hơn nữa có thể là đối tượng kết hôn tốt nhất hắn có thể gặp được, trẻ tuổi, chưa lập gia đình, thiên kim da trắng xinh đẹp nhà giàu, tính tình cũng tốt, trên cơ bản không tìm thấy khuyết điểm rõ ràng. Cô gái như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Nhưng mà cũng chỉ như vậy, chỉ là một đối tượng kết hôn vô cùng tốt. Hắn không có cái loại lửa nóng đó, tâm lý vội vàng muốn ở bên cô.

Nhưng mà hắn sẽ có cái loại tâm lý này sao, cái loại vội vàng, háo sắc, tình cảm nồng nhiệt, giống như đều cách hắn thực xa xôi, hắn cũng không tưởng tượng ra nếu mình có, sẽ là bộ dạng thế nào.

Sau khi đã trải qua một lần hôn nhân thất bại, đối với việc tái hôn hắn cũng không có hứng thú quá lớn, cho nên đối với thiện cảm của Tôn Diểu, hắn không biết nên đáp lại như thế nào.

Nhưng mà Nghiêm lão thái thái hiển nhiên là rất thích Tôn Diểu, bạn bè nghe nói hắn và Tôn Diểu có cuộc hẹn, cũng đều rất xem trọng bọn họ, Tôn Diểu trong miệng bọn họ, "đều không giống những thiên kim tiểu thư khác".

Chỗ không giống, tự nhiên chính là nói lời hay, nói cô không có xấu tính như thiên kim tiểu thư, ôn nhu hiền lành, hơn nữa cái giới của bọn họ kỳ thật không có bí mật gì, mọi người đều có lui tới, công tử tiểu thư nhà ai là tính nết thế nào, từng kết giao bạn bè gì, từng có tin tức tình cảm gì, mọi người đều rõ như lòng bàn tay, bọn họ nói cô không giống thiên kim tiểu thư khác, đại khái cũng là khen cô lịch sử tình cảm trong sạch, không có chỗ nào đáng để lên án, việc này đối với người đàn ông như Nghiêm Tùng Vĩ mà nói có khả năng không phải quá quan trọng, nhưng mà đối với người đàn ông Nghiêm Bách Tông mà nói, hắn vẫn rất coi trọng.

Tuổi Nghiêm Bách Tông đã không nhỏ, ba mươi tuổi. Hắn là người đàn ông tương đối truyền thống, cái tuổi này đối với hắn mà nói hẳn là nên có một gia đình ổn định, vợ hoà thuận và con cái đáng yêu, gia đình sự nghiệp đều có thể mỹ mãn, vẫn luôn là thứ hắn cầu mong.

Có lẽ do trải qua một lần hôn nhân, đã hao mòn cực lớn nhiệt tình của hắn với hôn nhân, hắn không phải người đàn ông đặc biệt chú trọng bề ngoài, bởi vậy Tôn Diểu và Thẩm Hoà khi so sánh cũng không có khác biệt quá lớn, đều là một đối tượng kết hôn mà người ngoài thoạt nhìn rất hợp với hắn. Hắn không xác định kết hôn với Tôn Diểu, có thể đi lên cùng một con đường như Thẩm Hoà không, mà trước khi xác định, hắn không muốn tỏ vẻ bất cứ thứ gì, để tránh hại con gái nhà người ta.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy có chút phiền não, trên người ra một tầng mồ hôi mỏng manh. Hắn nhìn nhìn tin nhắn Tôn Diểu gửi tới trên điện thoại di động, đơn giản đứng lên ra cửa, ở trong sân đi bộ một hồi.

Sau đó liền đi bộ đến bên cạnh bể bơi. Đã là nửa đêm, mọi người đều đang ngủ say, ở trong nhà mình, tự nhiên cũng không cần cố kỵ quá nhiều, vì thế hắn bỏ điện thoại di động lên trên ghế dài, mình thì cởi sạch sẽ.

Hắn là người rất giữ quy củ, hiếm khi trần như nhộng. Trong buổi tối không người này cởi hết quần áo, giống như cũng mở ra một chỗ hổng cho bản tính của hắn, hắn ở trong bể bơi bơi vài cái qua lại, ban ngày nước có chút ấm áp đến sau nửa đêm đã lạnh, cuối cùng cũng dập tắt được phiền não trong lòng hắn. Hắn từ trong bể bò lên, đứng ở dưới đèn đường thở dốc, không chút nào phát hiện khách không mời mà đến trên con đường nhỏ phía sau bụi cây.

Kỳ Lương Tần không ngừng được tim đập kịch liệt, nhìn lén Nghiêm Bách Tông.

Có khả năng Nghiêm Bách Tông vừa mới từ trong nước đi ra, trần truồng đứng ở bên cạnh bể. Đại khái là do ngọn đèn ban đêm nhu hòa hơn so với ban ngày, dáng người cao gầy cường tráng của hắn dưới đèn đường phiếm lên ánh nước, không một chỗ nào không tràn ngập vẻ đẹp nam tính, thon dài mà đầy sức sống, cân xứng mà mạnh mẽ.

Quan trọng nhất là, có một bộ phận từng khiến cậu xem tiểu thuyết đã tâm viên ý mãn xuân tâm tràn ra, rốt cuộc lần đầu tiên cậu tận mắt nhìn thấy toàn cảnh.

Rung động, đại khái chỉ có thể dùng cái từ này để hình dung.

Đây là kích cỡ hiện thực mà đàn ông châu Á nên có sao, cậu kích động chân cũng muốn mềm nhũn.

Quả nhiên là đại cường công hoàn mỹ truyện đam mỹ đắp nặn ra, tiền vốn đúng là không phải chém gió.

Kỳ Lương Tần thế mà lại cứng lên, đứng ở nơi đó nắm chặt nắm tay.

Nghiêm Bách Tông lại nhảy vào trong nước, bắn lên thật nhiều bọt nước tung tóe, cánh tay thon dài hữu

lực của hắn ở trong nước lay động, toàn bộ lưng mông có đôi khi sẽ trồi lên mặt nước, lại rất nhanh bị bọt nước bao phủ, nhưng mà bọt nước bao phủ được thân thể hắn, lại không bao phủ được lực lượng giống đực tao nhã mà thân thể này phát ra.

Tao nhã gợi cảm. Đàn ông trên đời này, hoặc là cái loại cả ngày ngồi trong văn phòng suy suy yếu yếu hoặc trắng trắng nộn nộn, hoặc là kẻ cơ bắp cường tráng cương mãnh, giống thân thể Nghiêm Bách Tông thoạt nhìn cấm dục lại gợi cảm, dương cương lại tao nhã như vậy, đại khái là ngàn dặm được một đi. Nước hồ xanh lam giống như một khối lam ngọc gần như thông thấu, thân thể không tì vết của hắn như một con cá trong biển sâu.

Kỳ Lương Tần lớn như vậy, đây là lần đầu tiên không kiêng nể gì mà nhìn thân thể một người đàn ông. Bóng đêm cho cậu dũng khí phóng túng, cậu nấp ở sau cỏ cây, ngửi được mùi hương hoa.

Nghiêm Bách Tông lại bơi vài chập, lại ngây người ở trong bể một hồi, lúc này mới lên bờ. Hắn chỉ mặc quần cộc vào, áo thun và giày đều xách ở trong tay, dọc theo bóng đêm rời khỏi bể bơi.

Lúc này Kỳ Lương Tần mới từ sau cỏ cây nhảy ra, đi đến bên cạnh bể.

Trên đất còn có nước từ Nghiêm Bách Tông chảy xuống, nước gợn trong bể bơi còn đang nhộn nhạo, hình như không phải gió thổi, mà là Nghiêm Bách Tông lưu lại.

Kỳ Lương Tần đứng bên cạnh bể một hồi, nhìn bốn phía, một mảnh tối đen.

Lúc này là hơn một giờ khuya.

Cậu mò phao bơi lại, cởi quần áo, cũng học Nghiêm Bách Tông vừa rồi cởi trơn bóng, sau đó bùm một tiếng, nhảy vào trong bể. Sau khi đạp nước một lúc, cậu liền lật người, nằm ở trên mặt nước, dựa vào sức nổi của phao bơi, lẳng lặng nhìn sao trên bầu trời.

Sao trên trời không nhiều lắm, nhưng mặt trăng lại rất lớn, mây đen rất mỏng thổi qua trên mặt trăng, ngăn không được ánh trăng sáng.

Oi bức cả một đêm, ngày hôm sau sáng sớm thức dậy, trời lại càng nóng, toàn bộ không trung đều là màu vàng trắng, nhìn vô cùng quỷ dị. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Xem ra tận thế sắp tới rồi.”

“Nghe nói có bão từ vùng duyên hải đổ bộ, mấy ngày nay phần lớn các khu trên toàn quốc đều có mưa, ” Nghiêm Viện nói: “Xem ra cuối tuần này không thể đi đâu rồi. Nếu không chúng ta chơi mạt chược đi.”

Nhiệt tình yêu thương của người Nghiêm gia đối với mạt chược thật sự khiến Kỳ Lương Tần không thể hiểu được, con người cậu ở phương diện này phải nói là mười phần không hứng thú, chơi mạt chược đánh bài chơi game, cậu đều cảm thấy không quá hứng thú, cảm thấy lãng phí thời gian, chơi cái đó không bằng cậu càng nguyện ý đọc sách xem phim vẽ vời, an tĩnh.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông không ở nhà, dì Xuân có việc bận, Nghiêm Viện liền kêu Kỳ Lương Tần đến góp đủ số. Hiện giờ Kỳ Lương Tần đã thăm dò được đại khái quy tắc, nhưng mà bản thân cậu không có hứng thú đánh mạt chược, cũng không có lòng dạ nghiên cứu, cho nên trình độ chơi rất là bình thường. Cứ như thế qua từng ván, cậu nghĩ đến việc mình thua tiền, quả thực tim gan run rẩy.

Suy xét cho ví tiền của mình, xem ra cậu vẫn cần phải học cho thật tốt.

"Tiểu Tần à, sách đọc thế nào rồi?"

"Sắp đọc xong ạ, còn dư lại một phần nhỏ."

"Vậy đọc cũng rất nhanh, " Nghiêm Viện nói: "Lúc này cách vô học còn có hơn một tháng lận."

"Đọc xong sớm một chút, tháng tám du lịch gia đình, con cũng phải đi theo."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, hỏi: "Du lịch gia đình?"

"Sao, anh hai không nói với anh à?" Nghiêm Viện vừa sờ bài vừa nói: "Nhà chúng ta lão thái thái định ra quy củ, hàng năm cả nhà đều phải đi ra ngoài du lịch mấy lần, mỗi lần non nửa tháng, có bận nữa cũng phải dành ra thời gian. Chúng tôi gọi là du lịch gia đình. Đại khái hàng năm đầu mùa xuân một lần, cuối mùa hè đầu mùa thu một lần, tết âm lịch nghỉ đông thì xem tình huống."

"Thời gian nửa tháng cũng không ngắn, công ty của anh cả và Tùng Vĩ bận như vậy, đi được sao?"

"Vốn dĩ là đi không được, chỉ là mấy năm này, chậm rãi dưỡng thành thói quen, anh cả và anh hai cũng liền có biện pháp nhín ra thời gian."

Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: "Còn có thể có biện pháp nào, lệnh mẹ khó cãi, bất quá là trước đó bận rộn, sau đó bận rộn, dành ra một đoạn thời gian trống. Vì cái du lịch gia đình này, một đoạn thời gian trước sau tôi và anh cả đều bận đến muốn mạng, chỉ sợ an bài không tốt, lúc đi ra ngoài chơi cũng không an lòng."

"Kiếm tiền không phải chính là vì hưởng thụ sao, nếu một năm bận rộn đến hết, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, kiếm nhiều tiền như vậy lại có ý nghĩa gì, hiện giờ ta xem như đã nhìn ra, thừa dịp tay chân và thân thể ta còn cường tráng, để mấy đứa đi theo nhiều chút, kiếm nhiều tiền một chút kiếm ít tiền một chút, với cái bà già ta chẳng có vấn đề gì cả. Ta mặc kệ, ta chỉ hưởng phúc con cháu."

Đây mới là lão thái thái nhà giàu biết hưởng phúc chân chính. Cái gì gọi là có tiền, chính là nhiều tiền đến mức đã hoàn toàn không thèm để ý, cái gì gọi là có phúc, chính là biết ít nghĩ cho con cháu, nghĩ nhiều cho mình.

"Con nói sao mọi người đều không có đó, hóa ra đang chơi mạt chược."

Kỳ Lương Tần nghe thấy âm thanh quay đầu nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông tiến vào, cậu lập tức ngồi ngay ngắn, lại không còn lòng dạ nhìn bài. Nghiêm Bách Tông ngồi xuống cái ghế bên cạnh cậu. Kỳ Lương Tần nhìn không chuyển mắt, cầm một khối mạt chược ở trong tay, chậm rãi vuốt ve. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Anh, anh chỉ Lương Tần đi, em xem cậu ấy thua đến đổ mồ hôi rồi."

Nghiêm Bách Tông liền nhích qua bên phía cậu, tựa vào ghế của cậu. Nhiệt độ thân thể mơ mơ hồ hồ, nóng rực cánh tay trần của cậu. Nghiêm Bách Tông cũng chỉ mặc một cái áo thun, cánh tay cũng trần, bởi vì khoát lên ghế cậu, nhẹ nhàng đụng vào cậu, Kỳ Lương Tần cảm thấy mình mẫn cảm như thế, dù hai người chỉ là tóc gáy đụng vào cậu cũng sắc bén mà cảm nhận được. Cậu nhớ đêm qua mình nhìn thấy thân thể tựa như thiên thần kia, trong lòng càng nóng, lòng bàn tay ra mồ hôi.

Tựa như thiên thần, cái từ này buồn cười, kiểu cách như thế, đại khái là một từ mà thời đại Quỳnh Dao cũng sẽ không lạm dụng. Nếu cậu đọc tiểu thuyết nhìn thấy, khẳng định sẽ cười nhạt, cảm thấy hình dung khoa trương.

Nhưng mà ở một khắc kia, một thân thể đàn ông chân thật, gần như tìm không thấy khuyết điểm hiện ra ở trước mặt cậu, trong khoảnh khắc hormone kịch liệt bay lên, trong đầu óc nóng rực của cậu chỉ có từ này. Cậu đối với Nghiêm Bách Tông là cúng bái, trong mắt cậu Nghiêm Bách Tông là hoàn mỹ, thân thể đầy sức sống gần như thỏa mãn hết thảy kỳ vọng của cậu đối với đàn ông, dưới ái dục tiêm nhiễm, không phải thiên thần, vậy là cái gì.

Nghiêm Bách Tông cũng không chỉ đạo cậu quá nhiều, bất quá là ngẫu nhiên chỉ chỉ một quân bài, hoặc là khi cậu sắp sửa đánh ra một quân bài ngăn cản một chút, nói không nhiều lắm, nhưng Kỳ Lương Tần luôn có thể thực ăn ý lĩnh hội ý tứ của hắn. Kỳ Lương Tần hưởng thụ loại ở chung vừa bằng phẳng lại mờ ám này, nhiều hơn nữa cậu cũng không xa cầu, như vậy đã rất tốt, lòng cậu sinh ra ấm áp vui sướng gần như đem cả người hòa tan đến mềm mại, dưới sự hướng dẫn của Nghiêm Bách Tông, cậu qua năm ải, chém sáu tướng, chuyển bại thành thắng, đem tiền thua thắng hết lại.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, vang ầm ầm, sau đó sắc trời bắt đầu dần dần tối xuống, dì Xuân mở cửa sổ nhìn thoáng ra ngoài: "Hình như trời muốn mưa, mọi người xem bầu trời phía tây tối sầm thế nào kìa."

Mọi người ngừng bài trong tay, đều đi đến cửa sổ nhìn, chỉ nhìn thấy không trung phía tây mây đen giống như từ trong kẽ hở của một loạt cao ốc dâng lên, bên đây vẫn là cái loại vàng sáng quỷ dị đó, mây đen lại không ngừng quay cuồng đi lên, nhìn cực kỳ đáng sợ, giống như thật sự đến ngày tận thế.

"Khí hậu hiện giờ cũng không biết xảy ra chuyện gì, một năm càng không bình thường hơn một năm." Lão thái thái nói: "Đều trở về xem có đóng kín cửa sổ chưa, ta xem trận mưa này không nhỏ đâu."

Mọi người đều giải tán từng người trở về phòng mình, Nghiêm Tùng Vĩ nằm lên trên giường, nói: "Nhanh chóng đổ mưa đi, hôm nay oi bức muốn chết."

Kỳ Lương Tần đi qua đóng cửa sổ, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đối diện cũng đang đóng cửa sổ. Lúc hai người bốn mắt đối diện Nghiêm Bách Tông dường như sửng sốt một chút, như thể lần đầu tiên ý thức được cửa sổ hai nhà là đối diện, có thể nhìn thấy lẫn nhau.

Kỳ Lương Tần xấu hổ đóng cửa, cúi đầu chơi đùa hoa bách hợp trên cửa sổ.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, sau đó sắc trời đen xuống, tia chớp cũng rõ ràng lên, bất quá là mười mấy phút đồng hồ, bên ngoài đã đen như ban đêm. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Tôi phắc, thật sự là muốn biến thiên mà."

"Đúng vậy, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy ban ngày tối thế." Tiếng sấm sét ầm vang rung động, di động Nghiêm Tùng Vĩ lại vang lên, hắn mò lấy di động ấn nhận, tiếng sấm quá lớn, Kỳ Lương Tần chỉ nghe thấy hắn nói: "Tín hiệu không tốt, em nói cái gì… này có cái gì mà sợ…"

Chỉ chốc lát cúp điện thoại, Nghiêm Tùng Vĩ một phát từ trên giường nhảy lên, Kỳ Lương Tần hỏi: "Muốn ra ngoài à?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười: "Đi ra ngoài một chuyến, có việc."

Có thể vào lúc sắc trời ác liệt như vậy gọi được Nghiêm Tùng Vĩ, chỉ có gái.

Không có biện pháp, đầu kia điện thoại Tô Nguyễn Nguyễn bị tiếng sấm sét dọa khóc thật sự đáng thương, muốn hắn lại đó với cô ta.

"Nếu mẹ hỏi tôi, cậu liền nói tôi với bạn đi ra ngoài uống rượu."

Kỳ Lương Tần hỏi: "Hôm nay còn đi ra ngoài uống rượu với bạn à? Buổi tối có trở về không?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười: "Khí trời ác liệt như vậy, buổi tối về được sao?"

Đây là một trận mưa to, rào rào rầm rầm, thật giống như muốn tận thế. Mưa to tưới dập nóng bức ngày hè, một trận chính là cả ngày, mãi đến buổi tối hơn chín giờ mới dần dần nhỏ đi một chút, tiếng sấm cũng nặng nề hơn rất nhiều, giống như ở nơi cực xa. Kỳ Lương Tần đọc sách mệt, thấy vậy liền mở cửa sổ ra một nửa, ngồi ở trên ghế nghe tiếng mưa rơi.

Tiếng mưa rơi ào ào rung động, luôn khiến trong lòng cậu trỗi lên một ít cảm giác yên ổn hạnh phúc, lành lạnh ướt át. Cậu tựa vào trên bàn, tay lướt di động, chọn một ca khúc mở lên.

«Sau cả đêm mưa to».

Bài hát này có vài phiên bản cũ, ca khúc và cách hát trong album của ca sĩ gốc bài này rất bình thường, rất biếng nhác vô lực, ngược lại phiên bản lúc ca sĩ tham gia "ca khúc hay Trung Quốc" hát, biếng nhác gợi cảm lại thương cảm, bên trong có một câu ca từ ngắn ngủi lại tùy ý, đặc biệt có cảm giác.

Cậu ngay trong tiếng ca biếng nhác mờ mịt như vậy, tựa vào trên bàn nhìn đối diện.

Cửa sổ đối diện đóng kín, cửa đều bị mưa làm ướt, một mảnh mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng bên trong, nhìn không tới người.

Cũng không biết nhìn bao lâu, cậu đứng thẳng dậy, đầu theo tiết tấu nhẹ nhàng lắc lư, bên ngoài tiếng mưa rơi ào ào, còn mang theo sấm chớp.

Lúc nghe nhạc cậu thường xuyên vung tay vung chân theo, cũng không chỉ là vì ca khúc dễ nghe, một phần rất lớn là vì rèn luyện thân thể.

Vung tay vung chân có thể hoạt động gân cốt, nhất là cổ, phòng bệnh về xương cổ.

Cậu đẩy ghế dựa ra nghiêng trời lệch đất nhảy một hồi, nào vứt tóc nào đá chân, thật sôi nổi. Cậu là người có chút muộn tao, ra cửa nghiêm túc đứng đắn, đóng cửa lại là người thích náo nhiệt, đại khái cậu là người theo khuôn phép cũ, cho nên thường thường nằm mơ mình thành một yêu tinh không biết xấu hổ, vì thế cậu liền xoay mông lắc lư, làm bộ như mình là nữ vương gợi cảm trong sàn nhảy.

Cậu một hồi giống anh hùng hảo hán sức dời núi khí trùm trời, một hồi lại như phụ nữ giống như con rắn xoay từ đầu xoay đến đuôi, một hồi luyện quyền thuật Thiếu Lâm, một hồi xoay Rum-ba, tinh thần phân liệt thế nào thì có thế đó, chỉ chốc lát liền toát mồ hôi toàn thân, lại không chút nào chú ý tới đối diện có người đang kinh ngạc nhìn cậu.

Nghiêm Bách Tông chỉ là mở cửa sổ, muốn ở cửa sổ hút điếu thuốc.

Trước đây Thẩm Hoà không thích mùi thuốc, hắn hút thuốc luôn mở cửa sổ, hoặc là hút ở bên ngoài, đã dưỡng thành thói quen. Hắn mở cửa sổ ra một nửa, châm điếu thuốc, ngày mưa hút điếu thuốc, tinh thần đều buông lỏng xuống theo. Hắn phun một ngụm khói ra ngoài cửa sổ, lại nhìn thấy cửa sổ đối diện cũng mở, bên trong có người, đang cuồng ma loạn vũ.

Một hồi giống đàn ông, một hồi giống phụ nữ, một hồi lại giống con nít, một hồi giống người điên, phân liệt thật sự có chút buồn cười.

Người này tám phần là điên rồi đi.

Hóa ra Kỳ Lương Tần ngày thường trầm tĩnh lại tao khí, cũng có một mặt buồn cười như vậy.

Hắn lại cảm thấy đáng yêu, trong lòng nghĩ, quả thật là người xấu hổ, đóng cửa lại điên như vậy. Hắn lại hít một ngụm khói, chậm rãi phun ra, sương khói bị hơi nước bên ngoài cách trở, có một ít phiêu tán trở về, hắn liền nheo mắt lại, nhịn không được cong khóe miệng.

51. Chương 51

Trận mưa này thế tới hung mãnh, đầu hôm yên tĩnh một hồi, ai biết sau nửa đêm, lại bắt đầu sấm chớp mãnh liệt, Kỳ Lương Tần bị tiếng sấm làm bừng tỉnh, chỗ cửa sổ tia chớp từng trận, chiếu rọi đất trời hệt như ban ngày. Cậu nhìn nhìn trên giường, rỗng tuếch, xem ra Nghiêm Tùng Vĩ tối nay sẽ không về. Vì thế cậu liền cất chăn, chuẩn bị lên trên giường ngủ, trời mưa xuống, dưới đất có chút hơi ẩm, cậu mở đèn, lại phát hiện bị cúp điện. Bão táp lớn như vậy, có lẽ ngay cả dây điện cũng đã bị thổi đứt.

Kết quả cậu mới vừa bò lên giường, liền phát hiện ngoài cửa sổ có ánh sáng, không giống như là tia chớp, mà như là đèn pin chiếu.

Cậu liền nằm úp sấp nhìn ra ngoài cửa sổ, mơ hồ nhìn thấy lầu hai có ngọn đèn chiếu xuống. Lầu hai là chỗ Nghiêm Viện và lão thái thái ở, nhưng mà diện tích chỗ ở lại chỉ có một nửa diện tích bên dưới, một nửa trên là gác, trồng hoa cỏ, như một hoa viên trên không, lão thái thái trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối trên đó. Không phải là trong bão táp đã xảy ra chuyện gì đi?

Vì thế cậu liền mặc đồ ra cửa. Bên ngoài tia chớp chiếu sáng phòng khách một hồi như ban ngày, một hồi lại tối xuống. Cậu bước nhanh lên lầu, đến lầu hai nhìn, liền nhìn thấy lầu hai có một người đàn ông đang cầm đèn pin lắc lư ở nơi đó, mà Nghiêm Viện mặc áo ngủ ôm cánh tay đứng ở phía trước cửa sổ, trên cái ghế phía sau cũng đặt một cái đèn pin rọi cửa sổ. Cậu đến gần một chút, mới phát hiện người đàn ông mặc áo mưa kia là Nghiêm Bách Tông.

Hóa ra gió to thổi lật một thân cây trong sân, nhánh cây rơi xuống ban công, bị gió thổi mạnh, cọ lên cửa sổ thủy tinh, phát ra tiếng vang thật lớn, giống như tùy thời đều có khả năng đập vỡ cửa sổ.

Không đi ra nhìn còn không biết, lúc này vừa nhìn bên ngoài, mới biết được gió lại lớn như vậy, Nghiêm Bách Tông đứng ở trong mưa gió, thân thể bị gió thổi lung lay sắp đổ. Đỉnh căn gác kia tuy rằng không coi là nhỏ, nhưng mà gió quá lớn, giống như tùy thời đều có khả năng thổi Nghiêm Bách Tông xuống.

Nghiêm Bách Tông có ý đồ dịch thân cây kia ra một ít, nhưng mà thân cây kia rất thô to, hắn thử mấy lần, đều không có thành công, đèn pin trong tay lại trượt rơi xuống đất. Kỳ Lương Tần muốn mở cánh cửa thông với đỉnh căn gác, lại bị Nghiêm Viện giữ chặt: "Anh tốt xấu cũng đi mặc cái áo mưa đi."

"Không có việc gì. Anh đi giúp anh ấy."

Cậu mới vừa mở cửa, một trận gió to chỉ thiếu chút nữa thổi cậu lui về sau hai bước, cậu nhanh chóng đóng cửa phòng lại, đón gió cố hết sức đi tới bên cạnh Nghiêm Bách Tông, trên mặt Nghiêm Bách Tông đều là mưa, gần như mắt mở không ra, hô: "Sao cậu đi ra đây?"

"Tôi tới giúp anh!" Kỳ Lương Tần vừa hô, vừa ngồi xổm xuống nhặt đèn pin dưới đất lên, chiếu một chút mới phát hiện thân cây kia đập nát rất nhiều chậu hoa, mảnh sứ vỡ trộn lẫn bùn đất khắp nơi, những đóa hoa ngày thường lão thái thái cực kỳ yêu quý đã sớm thảm hại không chịu nổi, rơi xuống trên đất. Cậu thật cẩn thận vươn chân ra, dùng đế dép đẩy mảnh vỡ ra ngoài, sau đó đem đèn pin kẹp ở dưới nách, vươn tay giúp đỡ Nghiêm Bách Tông dọn cành cây kia.

Nhưng mà nhánh cây quá nặng, một nửa dưới còn nối liền thân cây, vẫn chưa hoàn toàn rơi ra. Gió mưa lớn hơn, tiếng sấm tia chớp không ngừng, tình hình này thật sự có chút đáng sợ, Kỳ Lương Tần thậm chí nghe thấy được xa xa tiếng nhánh cây bị bẻ gãy, mưa rất nhanh đã tưới ướt sũng cả người cậu, Nghiêm Bách Tông hô: "Không được, chúng ta không nhích được, cậu đến phòng để đồ lấy cưa đến."

Kỳ Lương Tần đưa đèn pin cho Nghiêm Bách Tông, mình thì bị gió thổi thân thể lung lay sắp đổ, miễn cưỡng đi tới cửa phòng, bên kia Nghiêm Viện đã mở cửa, cậu gần như là bị gió đẩy mạnh đi. Nghiêm Viện vội vàng hỏi: "Thế nào?"

"Nhánh cây kia quá lớn, bọn anh nhích không được, anh cả bảo anh đến phòng để đồ lấy cưa."

"Em biết ở đâu, em đi lấy."

Nghiêm Viện nói xong cầm đèn pin chạy xuống lầu, bên ngoài vẫn như cũ lóe lên tiếng sấm, thừa dịp ánh sáng Kỳ Lương Tần đi đến bên cửa sổ nhìn thoáng qua, phát hiện thủy tinh bị nhánh cây không ngừng đè ép đã có vết nứt. Đây là một cái cửa sổ thủy tinh sát đất, nếu nó vỡ, mưa gió lớn như vậy, chỉ sợ căn phòng kia cũng không thể dùng nữa.

Nghiêm Viện rất nhanh chạy lên, đưa cưa cho cậu: "Anh đi đổi bộ quần áo đi, đừng để lạnh."

"Không có việc gì."

Kỳ Lương Tần nói xong liền cầm cưa lại mở cửa đi ra ngoài. Gió dường như càng lớn, trên bầu trời xẹt qua một tia chớp, sáng ngời ngời, gió to thổi rơi mũ áo mưa của Nghiêm Bách Tông xuống, lại tận lực bồi thêm một tia sấm sét, chấn động đến da đầu cậu run lên, trong lòng cũng luống cuống theo một chút. Nghiêm Bách Tông vươn tay tiếp nhận cưa trong tay cậu, mặt đầy mưa hô: "Giúp tôi đè nhánh cây, cẩn thận đừng đụng lên thủy tinh."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, nhánh cây kia đại khái thô hơn cánh tay một ít, đã bị thủy tinh bẻ gãy ngọn cây, lộ ra hoa văn trắng bệch bên trong, ở trên thủy tinh cọ ra từng đường vết xước. Cậu dùng lực chặn nhánh cây, lần đầu tiên cảm thán mình quá gầy yếu, cả người cũng sắp cưỡi ở trên đó, thế nhưng vẫn đè không ổn. Gió thổi thân cây hơi hơi quơ lên, sức lực bú sữa mẹ cậu cũng đã dùng ra, mặt nghẹn đỏ bừng, toàn thân đều bị mưa xối ướt, mắt đều không mở ra được, chờ đến kia nhánh cây kia bị cưa đứt, người đã muốn thoát lực.

Nhưng mà thân cây đó cành lá sum xuê, tự nhiên cũng không chỉ có mỗi một nhánh này, cưa đứt nhánh này, còn có một nhánh khác chờ phía sau. Kỳ Lương Tần thấy Nghiêm Bách Tông đè xuống một nhánh cây khác, liền tới đè lên, nhánh cây hỗn độn, cậu nhấc chân đi qua, dép lê đã sớm không biết rơi ở nơi nào. Quần áo dán trên người, lại chỉ cảm thấy lạnh, nhưng mà có thể cùng "kề vai chiến đấu" với Nghiêm Bách Tông, lại kích lên vô tận hùng tâm tráng chí nam nhi của cậu, lòng bàn tay không biết từ lúc nào bị cắt qua một vết, cậu cũng không phát hiện. Chỉ là cậu đã có chút thoát lực, chỉ có thể dựa vào trọng lượng thân thể đè nặng không cho nhánh cây kia lắc loạn, dù vậy, lúc cưa nhánh cây, phần đụng lên thủy tinh vẫn khó tránh khỏi cọ càng vang, Kỳ Lương Tần nhìn chằm chằm cửa thủy tinh kia, tim đều nhảy lên tận cổ họng. Trên trời lại lóe một cái, Kỳ Lương Tần đang nghĩ tia chớp kia bao giờ bổ xuống, thân thể lại mãnh liệt rơi xuống, chỉ nghe răng rắc một tiếng, nhánh cây mới vừa cứa vài cái lại gãy ra khỏi chỗ cứa, cậu lảo đảo suy

nghĩ muốn đứng vững, chân lại giẫm nát một mảnh sứ vỡ, cậu đau nhất thời kêu một tiếng, lảo đảo ngã vào trên nhánh cây.

"Làm sao vậy?" Nghiêm Bách Tông nhanh chóng kéo tay cậu lại, Kỳ Lương Tần nói: "Không có gì, không có gì…" Cậu nói xong muốn đứng vững, dưới chân lại càng đau đớn, liền tựa vào thân cây. Nghiêm Bách Tông phát hiện ra, nhanh chóng ôm lấy nửa người trên cậu, bế cậu lên.

"Cậu đạp phải mảnh sứ vỡ, " Nghiêm Bách Tông nói xong liền ôm cậu đi vào trong, Nghiêm Viện nhanh chóng mở cửa phòng, Nghiêm Bách Tông ôm Kỳ Lương Tần đi vào, nói: "Đi lấy hộp thuốc đến."

"Em… em không có hộp thuốc…" Nghiêm Viện nhìn chân Kỳ Lương Tần chảy máu, sợ đến choáng váng.

"Ở trong phòng anh." Nghiêm Bách Tông nói xong liền thả Kỳ Lương Tần xuống đất, hắn cũng không có sức lực ôm Kỳ Lương Tần xuống lầu, chỉ thở hổn hển hô: "Nhanh đi!"

Nghiêm Viện nhanh chóng chạy xuống lầu. Chân sau Nghiêm Bách Tông quỳ xuống đất, nâng một chân Kỳ Lương Tần lên. Tuy rằng Kỳ Lương Tần kinh hoảng, nhưng mà cũng không cảm nhận được đau đớn kịch liệt cỡ nào, cậu nhìn mảnh nhỏ trên chân mình, miệng còn nói: "May mắn, đâm không sâu."

"Kiên nhẫn một chút, " Nghiêm Bách Tông nắm chặt chân cậu, vươn tay lấy mảnh sứ vỡ xuống. Miệng vết thương quả thật không tính là sâu, nhưng mà cắm thẳng trên bàn chân, một vết thương từ gan bàn chân thẳng đến kẽ ngón chân, nhìn vô cùng khiếp người. Nghiêm Viện mang theo hộp thuốc chạy tới, đưa cho Nghiêm Bách Tông. Cô là con gái, nhìn miệng vết thương trên chân liền sợ hãi, không dám nhìn nhiều. Nghiêm Bách Tông đứng lên cởi áo mưa, nói với Nghiêm Viện: "Rọi đèn pin."

Nghiêm Viện dùng đèn pin rọi chân Kỳ Lương Tần, quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn, chỉ hỏi: "Muốn đi bệnh viện không, thời tiết quỷ như vậy, trên đường không biết có thể đi hay không, gọi xe cứu thương phỏng chừng cũng nhất thời khó chạy tới."

"Không cần, thương không phải quá sâu, " Nghiêm Bách Tông nói xong liền thuần thục giúp Kỳ Lương Tần xử lý miệng vết thương, có lẽ là do đã hòa hoãn lại, cái loại cảm giác đau đớn đó đột nhiên rõ ràng lên, Kỳ Lương Tần bắt lấy góc áo Nghiêm Bách Tông, nhưng mà ngại thể diện, một tiếng cậu cũng không rên.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương, Nghiêm Bách Tông liền dùng băng gạc băng bó, vết máu mơ hồ lộ ra băng gạc, nhưng máu cuối cùng cũng dừng lại. Kỳ Lương Tần nói: "Tôi thấy cửa sổ thủy tinh đều nứt rồi, có phải nên dùng băng dính dán lại trước một chút hay không."

Nghiêm Bách Tông liền cầm lấy đèn pin chiếu chiếu cửa sổ thủy tinh, quả nhiên cũng sắp nứt ra rồi.

Nghiêm Viện lại đi lấy băng dính lên, Nghiêm Bách Tông dùng băng dính dán lên thủy tinh, nói: "Ngày mai hết mưa rồi gọi thợ lại đây thu dọn đi, còn có chậu hoa bên ngoài nát rất nhiều, dưới đất đều là mảnh nhỏ, sáng ngày mai mẹ dậy em bảo bà đừng ra ngoài."

Nghiêm Viện gật đầu: “Em biết. Cám ơn anh, còn có Lương Tần. Hiện tại không có việc gì, hai anh cũng lạnh muốn hỏng đi, nhanh chóng đi xuống thay bộ quần áo khô đi.”

Kỳ Lương Tần cười đứng lên, một chân chạm đất, Nghiêm Viện đem đèn pin trong tay cho cậu: “Em còn, anh cầm dùng.”

“Có thể đi không?” Nghiêm Bách Tông hỏi.

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: “Có thể đi.”

Nghiêm Bách Tông xoay người cầm áo mưa lên, nói với Nghiêm Viện: “Dưới đất đều là nước, em lau một chút.”

“Biết rồi.”

Bên ngoài vẫn là tiếng sấm lóe lên, Nghiêm Bách Tông đỡ Kỳ Lương Tần đi ra ngoài, Kỳ Lương Tần bị thương chính là bàn chân phải, cậu liền dùng chân trái và gót chân phải để đi, khập khiễng, sụt sịt hít khí. Nghiêm Bách Tông quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Nghiêm Viện đã trở về phòng, lại dùng đèn pin chiếu chiếu cầu thang.

“Cầm.” Hắn đem đèn pin của mình cũng đưa tới tay Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần một tay một cái đèn pin, đang buồn bực, liền “a” một tiếng, bị Nghiêm Bách Tông chặn ngang ôm lên.

Vẫn là ôm công chúa.

Kỳ Lương Tần sợ hãi mình sẽ ngã xuống, chỉ là trong tay còn cầm đèn pin, vì thế liền dùng cánh tay giao nhau ôm cổ Nghiêm Bách Tông. Nhưng nếu dùng tay ôm cổ, hai người còn có một khoảng cách, hiện giờ dùng cánh tay ôm, mặt liền gần như muốn đụng tới Nghiêm Bách Tông, hô hấp lẫn nhau đều có thể cảm nhận được. Bờ môi cậu gần như hôn đến cằm Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông ôm cậu xuống dưới lầu, tia chớp bên ngoài chiếu sáng gương mặt anh tuấn của hắn. Quần áo ướt đẫm của Kỳ Lương Tần dính ướt thân thể Nghiêm Bách Tông, thân thể vốn lạnh như băng của cậu dán vào Nghiêm Bách Tông, cảm nhận được thân thể ấm áp, lỗ tai dán trên lồng ngực hắn, cảm nhận được tim đập thoáng dồn dập mà hữu lực của hắn.

Thình thịch.

Thình thịch.

Thình thịch.

Cứ tới bậc thang kế tiếp, thân thể đều sẽ thoáng phập phồng cao thấp, nếu cậu vẫn luôn ngẩng mặt, vô cùng có khả năng hôn đến Nghiêm Bách Tông, mặc dù cậu có tà tâm, lại không có gan làm, vì thế cậu liền cúi đầu, cằm Nghiêm Bách Tông liền chút có chút không cọ trán cậu. Trên cằm có lớp râu ngắn, đâm vào trán cậu, tê ngứa.

Cái loại ngứa ngáy này cũng không dễ chịu, chút có chút không, giống như là gãi không đúng chỗ ngứa, ngược lại không bằng không gãi, khiến trong lòng cậu sinh ra một loại dục vọng, muốn hung hăng ngẩng trán lên, hung hăng mà cọ, dùng sức mà cọ.

Nghiêm Bách Tông ôm cậu đến tận trong phòng, mới buông cậu xuống nói: "Đừng tắm, trực tiếp lấy khăn lau khô, thay quần áo khô."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: "Cám ơn anh cả."

Nghiêm Bách Tông tiếp nhận đèn pin trong tay cậu, nói: "Cậu nghỉ ngơi đi."

Hắn nói xong liền đi ra ngoài. Kỳ Lương Tần đóng cửa lại, dựa vào tường cởi hết quần áo ướt sũng trên người, một chân nhảy đến phòng tắm, lấy khăn lau người, cách phòng tắm cậu nghe được tiếng đập cửa, nhanh chóng lên tiếng, lấy áo choàng tắm bọc lại trên người, nói: "Cửa không có khóa, vào đi."

Đi vào vẫn là Nghiêm Bách Tông, cầm trong tay một loạt thuốc: "Giảm nhiệt, cậu uống hai viên."

Kỳ Lương Tần nhận ở trong tay: "Được."

"Tùng Vĩ không trở về sao?"

"Ừm, phỏng chừng mưa quá lớn, trên đường không dễ đi."

Nghiêm Bách Tông lại hỏi: "Có nước không?"

"Có, trên bàn có nước sôi để nguội."

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu: "Uống thuốc đi ngủ sớm một chút, nếu không thoải mái, liền kêu tôi, chủ yếu không phát sốt là được."

Bên ngoài tiếng sấm ầm ầm, bão táp không có chút ý tứ muốn tạm ngừng. Kỳ Lương Tần uống thuốc, tóc cũng chưa khô liền bò lên giường. Vừa rồi đông lạnh một hồi, hiện giờ tiến vào trong ổ chăn mềm mại ấm áp, cơn mệt mỏi lập tức nổi lên. Trên chân đau có chút chết lặng, lâu rồi cũng không còn thấy khó qua. Trời mưa là thời tiết thích hợp nhất để đi ngủ, không biết qua bao lâu cậu ngủ thật say, bên tai đều là tiếng sấm ầm ầm.

Cậu thích trời mưa, là bởi vì trời mưa âm lãnh, sẽ làm cho lòng người sinh ra cảm giác thỏa mãn. Mặc dù là một người cô độc, nhưng mà trong dạng thời tiết bão táp này, cậu có một căn phòng che mưa chắn gió, có giường mềm mại, còn có đêm tối vô tận không cần đối mặt bất cứ ai cũng không cần đối mặt với thế giới này. Cậu dường như mơ mơ hồ hồ nghe thấy có người gọi cậu, lại dường như là tiếng gõ cửa, nhưng mà âm thanh kia lẫn trong tiếng sấm ầm ầm nghe không rõ ràng lắm, cậu nửa ngủ nửa tỉnh trong giấc mơ nhợt nhạt, cảm nhận được một bàn tay to ấm áp khô ráo sờ lên trán cậu. Cậu giống như nói mê hơi hơi nghiêng người, nắm chắc cái tay kia, dán ở trên mặt.

Hô hấp cậu trầm ổn như thế, hiển nhiên cũng không có tỉnh lại. Nghiêm Bách Tông bị cậu nắm lấy tay, có vài phần xấu hổ, cũng không dám lộn xộn.

Làn da dưới tay bóng loáng nhẵn nhụi, ấm áp.

52. Chương 52

Kỳ Lương Tần bị lòng bàn tay ấm áp kia làm xúc động, toàn thân đều ấm áp dào dạt theo. Ban đêm bão táp âm lãnh, tối tăm, cậu bị thương, tình trạng kiệt sức. Kỳ thật cậu mệt chết đi.

Cuộc sống đối với người như cậu mà nói, chung quy là mệt chết đi. Lớn lên trong gia đình mồ côi cha, từ nhỏ đã không có cha, vẫn luôn có ý đồ dựa vào việc cố gắng học tập thay đổi vận mệnh, hồi trung học ngẫu nhiên rơi xuống top 10 trọng điểm của lớp đều sẽ ngủ không yên, khi đó thật khờ, cho rằng thi lên đại học liền vào ổ phú quý, không còn lo chi phí ăn mặc nữa. Ai biết sau khi tốt nghiệp khoa chính quy, cầm bằng đại học trọng điểm, vẫn không thực hiện được nguyện vọng của cậu, mà sinh hoạt nhấp nhô không ngừng, cậu vì tiền mà vội vội vàng vàng, lại không chỗ nào dựa dẫm.

Nếu cậu có tiền, đại khái tính cách sẽ sáng sủa hơn một ít, sẽ mua rất nhiều quần áo xinh đẹp, sẽ ăn diện, sẽ quen biết rất nhiều người, cũng bởi vậy tìm được một nửa khác của mình. Đây có lẽ là cậu phán đoán sai lầm, có lẽ là cái nhìn không chính xác về tiền tài, nhưng loại quan niệm này vẫn luôn khiến cậu cố gắng làm việc, mặc dù trước mắt hỗng bét, cũng sẽ đầy lòng mong chờ. Bởi vì tiền là có thể kiếm, là có hy vọng kiếm, tương lai chính là ánh sáng, có hi vọng.

Nhưng mà ngẫu nhiên, cậu đi ở trên đường phố lớn, nhìn những thế giới rực rỡ sắc màu đó, nhìn người trong những căn phòng ven đường ăn ăn uống uống linh đình, nhìn tình nhân trẻ tuổi gặp gỡ trên đường. Cậu mang theo đồ ăn mới vừa mua trong siêu thị về nhà nấu cơm, cũng sẽ nghĩ, a, nếu mình có thể muốn ăn cái gì liền ăn cái đó thì tốt rồi, a, nếu mình cũng có thể có người yêu cùng đi trên đường như vậy thì tốt rồi. A, không biết những nguyện vọng đó của mình, là người si nói mộng, hay là cố gắng chung quy sẽ trở thành sự thật.

Ở trong khoảnh khắc nào đó, cậu cũng sẽ cảm thấy thực mỏi mệt, cũng từng nhìn đồ ăn một người ăn thế nào cũng không hết, cảm thấy thực xót xa trong lòng.

Đời người chưa bao giờ dễ dàng, cậu đã sớm biết. Mà hiện giờ cậu ở trên cái thế giới này, không có người thân, không có bạn bè, không có bạn học cũng không có đồng nghiệp. Nhưng cậu trở về thanh xuân, có

một căn nhà, và một Nghiêm Bách Tông. Việc này với cậu mà nói, là chuyện đáng quý khó được cỡ nào, là chuyện cậu đã từng vô số lần ảo tưởng, lại cố gắng như thế nào cũng không thể thực hiện được. Thần linh hẳn là có thể hiểu được ý nghĩa việc này đối với cậu, bất luận là thanh xuân xinh đẹp mà cậu tùy ý đánh rơi hay là nắm chặt căn hộ không thuộc về cậu, bất luận cậu không biết liêm sỉ mà điên cuồng hay là ti tiện chua xót mà yêu, thần linh đại khái cũng có thể tha thứ cậu đi.

Nhưng ngẫu nhiên cậu cũng sẽ cảm thấy, mình mệt mỏi quá. Giống như cậu phải chảy số máu đó, mới có thể đổi được một cái chạm đến của Nghiêm Bách Tông vì thăm dò nhiệt độ cơ thể cho cậu.

Tay Nghiêm Bách Tông có ý đồ rút về, ngón tay bỗng nhiên chạm đến một mảnh ấm nóng, dường như là nước mắt.

Hắn sửng sốt một chút, ngón tay hơi hơi cuộn lại, nước mắt kia dường như rất nóng.

Hắn không biết Kỳ Lương Tần là tỉnh hay là đang nằm mơ, vì sao chảy nước mắt. Ngón tay hắn nhẹ nhàng lau qua dòng nước mắt kia, Kỳ Lương Tần bỗng nhiên không cách nào giả bộ ngủ nữa, cậu đột nhiên buông lỏng tay Nghiêm Bách Tông ra, xoay người vào trong, nước mắt lọt vào trong gối.

"Vì sao khóc?" Nghiêm Bách Tông hỏi.

"Chân rất đau." Cậu nói: "Anh mau đi ra đi, anh không đi ra ngoài, tôi lại nói tôi yêu anh đó."

Nghiêm Bách Tông im lặng. Trong bóng đêm một mảnh yên tĩnh, Kỳ Lương Tần nghe thấy Nghiêm Bách Tông đi ra ngoài, sau đó nghe thấy tiếng đóng cửa.

Kỳ Lương Tần nằm thẳng, gương mặt hơi hơi vặn vẹo. Cơn thương cảm không hiểu ra sao này khiến chính cậu cũng cảm thấy kiểu cách lại buồn cười, nhưng chính là muốn khóc, có một luồng xúc động. Chờ qua cơn rồi, trong lòng cậu một mảnh sáng trong, nghĩ đến hành động mới vừa rồi của mình liền cảm thấy xấu hổ khó hiểu. Trên mặt là ấm áp, trên người cũng phiếm hơi ẩm ấm áp.

Không phải là cậu tinh thần phân liệt đi. Cậu thở ra một hơi, càng nghĩ càng xấu hổ, liền mò lấy chăn che kín đầu. Vừa rồi khóc quá lợi hại, cậu lại nghẹn một hồi, toàn bộ cổ họng đều đau, da đầu cũng có chút tê, đúng lúc này phía sau lại truyền đến tiếng gõ cửa, cậu lập tức ngồi dậy, còn chưa nói gì, cửa phòng đã bị đẩy ra. Nghiêm Bách Tông đứng trong màn sấm sét sáng tối luân phiên: "Chân thật sự rất đau sao?"

Kỳ Lương Tần cảm thấy vừa rồi mình rất gái, ngượng ngùng mở không nổi miệng. Nghiêm Bách Tông liền đi đến, đèn pin chiếu chiếu chân cậu.

"Kỳ thật… không phải rất đau…"

"Vậy vừa rồi là sao?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ đỏ mặt, nói: "Vừa rồi là vì chuyện khác. Nằm mơ."

Nghiêm Bách Tông tay cầm đèn pin chiếu chiếu mặt cậu, Kỳ Lương Tần vươn tay ngăn cản, Nghiêm Bách Tông liền dời đèn đi, nói: "Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt."

Sau khi Nghiêm Bách Tông đi rồi, Kỳ Lương Tần liền nằm ở trên giường, tự hỏi mình vừa rồi làm sao vậy.

Lại nói kỳ thật rất buồn cười, cậu xem TV xem phim thường xuyên bị cảm động khóc, nhưng cậu rất ít khi khóc vì chuyện trong hiện thực, trong ấn tượng gần nhất cũng là khóc vào cái năm mẹ cậu qua đời. Hai mươi sáu tuổi cậu sống gian nan nhất, sau khi mẹ qua đời cậu thiếu một món nợ, ban ngày đi làm buổi tối còn đi ra ngoài làm thêm, mua cái bánh màn thầu cũng ngại đắt, người cũng thiếu chút nữa bị hậm hực, nhưng chỉ cảm thấy mệt, cũng không khóc. Sau khi đến thế giới này, ở trước mặt Nghiêm Bách Tông, có vẻ đã khóc hai lần đi.

Thật dọa người.

Kỳ Lương Tần càng nghĩ càng xấu hổ, không rõ mình bị sao. Cậu vốn là người thực kiên cường mà.

Chẳng lẽ sau khi yêu đàn ông, chính mình cũng chầm chậm trở nên không kiên cường sao. Giống như con nít đánh nhau, đánh có hăng nữa cũng sẽ không khóc, nhưng vừa nhìn thấy ba mẹ mình, sẽ lập tức gào khóc lên.

Một đêm bão táp, mãi đến sáng sớm ngày hôm sau mới dần dần tạm ngừng. Toàn bộ thành thị đều bị tàn phá không còn bộ dáng, hoa viên Nghiêm gia cũng là một mảnh rách nát. Nghiêm Bách Tông gọi điện thoại kêu công nhân lại thu dọn, chặt cái cây bị gió to thổi gãy ngang, dùng xe kéo ra ngoài. Sau đó dì Xuân phát hiện có cửa sổ một căn phòng cho khách cũng bị đập nát.

Lão thái thái nhìn tàn hoa đầy đất cực kỳ đau lòng. Số hoa hoa cỏ cỏ đó bà đều rất yêu quý, ngày thường cắt cắt sửa sửa bảo hộ tốt như vậy, đều bị trận bão táp này tàn phá.

Sáng sớm Nghiêm Tùng Vĩ đã bị công ty điện thoại gọi đi, một kho hàng ở nơi khác của công ty bọn họ bị gió to thổi tốc đi, mười mấy công nhân trực trong đó đều bị thương, hàng hóa cũng tổn thất rất nhiều, cửa nhà hắn cũng không về, chỉ gọi một cú điện thoại cho lão thái thái và Kỳ Lương Tần liền an vị trên máy bay bay đi. Chuyến đi này liền đến ba bốn ngày, Nghiêm Tùng Vĩ gọi thư ký đến nhà lấy một ít quần áo tắm rửa. Kỳ Lương Tần bị thương không tiện di chuyển, lão thái thái liền kêu dì Xuân vào sửa soạn rương hành lý cho Nghiêm Tùng Vĩ, giao cho thư ký Nghiêm Tùng Vĩ mang đi.

"Thương thế của con không có việc gì đi?" Lão thái thái hỏi: "Nếu như đau dữ dội, liền đến bệnh viện nhìn xem. Ngày hôm qua tiếng sấm lớn, ta cũng không biết các con ở bên ngoài bận rộn."

"Không có việc gì, anh cả xử lý cho con rồi, con cũng đã uống thuốc hạ sốt, không phải quá đau."

Lão thái thái gật gật đầu, nói với dì Xuân: "Làm thêm chút đồ bổ máu, bồi bổ cho tiểu Tần."

Dì Xuân nói: "Lần trước Tùng Vĩ bị thương, tôi mua rất nhiều thứ bổ máu, còn chưa có ăn hết, lúc này nấu cho tiểu Kỳ."

"Ta sống nhiều năm như vậy rồi, thời tiết đáng sợ thế này vẫn là lần đầu tiên thấy. Hai năm nay không phải quá lạnh thì chính là quá nóng, hoặc là bão táp hoặc là sương mù, ta thấy địa cầu cũng sắp không người ở rồi."

Trận bão táp này cứ như vậy đi qua, lại mang đến tổn thất không thể đo lường cho thành thị này. Mà trời cũng chỉ mát mẻ một ngày, rốt cuộc ngày hôm sau, lại bắt đầu oi bức lên. Nhưng mà hệ thống điện của thành phố lại mới chỉ khôi phục một nửa, chỗ bọn họ còn chưa thể cung cấp điện. Kỳ Lương Tần nằm trên giường dưỡng thương, ngược lại ra mồ hôi toàn thân. Chờ đến tối cuối cùng cũng có điện, Kỳ Lương Tần liền muốn đi tắm rửa.

Lão thái thái nói: "Chân con bị thương, đứng tắm dưới vòi sen như thế nào, chà lau thôi cũng được mà."

Nghiêm Viện nói: "Nếu không anh liền qua bên anh cả tắm đi, phòng tắm bên đó không phải có một cái bồn tắm sao, có thể ngâm mình."

Lão thái thái nghe vậy nói: "Cũng đúng, con qua bên kia ngâm đi, cẩn thận chân một chút đừng để dính vào." Bà nói xong cảm khái: "Bồn tắm này cũng là lúc anh cả con kết hôn Thẩm Hoà kêu mua, kết quả cô ta cũng không tắm mấy lần. Hàng năm không ai dùng, cũng không biết có bẩn không."

"Tôi đều đúng hạn chà lau, không bẩn, " dì Xuân nói: "Tôi liền đi xả nước."

Nghiêm Viện nói: "Cũng không biết anh cả cái loại yêu sạch sẽ đến tức chết người đó, có đồng ý hay không."

"Nó không phải người thích ngâm mình, " lão thái thái cười nói: "Bồn tắm nó không cần, không có việc gì."

Bên kia dì Xuân xả nước xong, bên này Nghiêm Viện liền đỡ Kỳ Lương Tần đi qua, đi tới cửa trêu ghẹo nói: "Đáng tiếc anh hai em đi nơi khác, không thì anh ấy cùng ngâm với anh, tắm uyên ương, chẳng phải là thực đẹp sao."

"Cái tên ngốc hắn, sẽ ngâm à?"

Kỳ Lương Tần nói xong liền đóng cửa lại, Nghiêm Viện ở ngoài cửa nói: "Anh ngâm đi, phía trên bồn tắm có thể bật nhạc, quên nói cho anh biết dùng như thế nào."

"Để xem xem."

"Vậy được rồi, anh tắm đi, tắm lâu xíu, đàn ông các anh đều không biết ngâm mình có bao nhiêu thoải mái."

Kỳ Lương Tần cởi hết quần áo, thật cẩn thận nằm vào. Nước ấm ngay từ đầu cảm thấy có chút nóng, nhưng sau khi toàn bộ thân thể ngâm vào, cũng thấy không nóng như vậy, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, loại cảm giác bị nước ấm vây quanh toàn thân này, đích thật là tắm vòi sen không thể so được.

Một chân cậu khoát lên bên ngoài bồn tắm, ngồi xuống sờ sờ cái nút phiếm ánh sáng màu lam bên trên, cậu ấn nút đầu tiên, nhưng mà không dùng được, lại tùy tiện ấn hai cái, thế mà ấn đúng.

Là khúc đàn dương cầm, chữ màu lam hiển thị là «nhạc nhẹ sau cơn mưa» do Triệu Hải Dương đánh, một khúc nhạc thực nhẹ nhàng.

Nghe nhạc ngâm mình, ngoại trừ thiếu chút hoa, thì đây quả thực là cảnh mà chỉ có nữ chính phim truyền hình mới có, đủ để thỏa mãn trái tim thiếu nữ của cậu.

Cậu nằm xuống, dưới hơi nóng nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy cả người thoải mái. Bài «nhạc nhẹ sau cơn mưa» kia cũng rất êm tai, trong lành mà thương cảm. Cậu sợ người ta cảm thấy cậu ngâm mình còn nghe nhạc rất gái, liền chỉnh âm lượng nhỏ đến mức không thể nhỏ thêm, như có như không.

Cậu đang nhắm mắt lại hưởng thụ, chợt nghe tiếng cửa phòng rửa tay đẩy ra, thân thể cứng đờ.

Không phải là…

Cậu đang nghĩ người tới rốt cuộc là Nghiêm Viện hay là Nghiêm Bách Tông, chợt nghe thấy tiếng đi tiểu ào ào.

Trên người cậu lập tức nóng lên, là Nghiêm Bách Tông, đang đi tiểu.

Tiếng nước hữu lực như vậy, đúng là do cái thứ tráng kiện kia phun ra. Cậu không dám thở mạnh, nín thở ngưng thần nằm ở nơi đó, nghe tiếng nước kia dần dần yếu xuống, sau đó biến mất không thấy.

Nghiêm Bách Tông tan tầm trở về, chuyện thứ nhất chính là tắm rửa, nhưng mà trước khi tắm rửa hắn phải đi vệ sinh. Có vài người đàn ông tương đối làm biếng, có nước tiểu cũng thích thuận tiện xả lúc tắm rửa, nhưng mà Nghiêm Bách Tông hiển nhiên không làm ra được loại chuyện này. Hắn tiểu tiện xong liền đi ra ngoài. Kỳ Lương Tần nhanh chóng tắt nhạc, từ trong bồn tắm đi ra, trên chân có thương tích, cậu thật cẩn thận nhấc thân thể, mới phát hiện lúc một chân bị thương, nằm vào bồn tắm dễ dàng, muốn đi ra lại không dễ dàng như vậy. Cậu thử mấy lần, cảm thấy đều có nguy cơ lập tức trượt xuống, vì thế liền xoay người, nằm úp sấp bám mép bồn tắm đưa chân xuống, ngay khi cậu dùng cái chân không bị thương kia có ý đồ đạp xuống đất, cửa phòng tắm bỗng nhiên bị đẩy ra.

Cậu sợ tới mức lập tức quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông cầm quần áo tắm rửa trong

tay trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu.

Một thân thể tinh tế lại mượt mà hiện ra trước mắt hắn, nhất là cái mông tựa vào trên mép bồn tắm, vừa vặn cong lên, có vẻ dị thường mượt mà trắng ngần, một đường khe rãnh ở giữa hơi hơi tách ra, lộ ra một chút lông mềm, cẳng chân thon dài trắng nõn vươn thẳng, có ý đồ đi tiếp xúc mặt đất.

Nghiêm Bách Tông chỉ cảm thấy nháy mắt máu nóng dâng lên, thế mà lại ngây dại, nhìn người trước mắt, một hồi lâu mới nhận ra là Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần xấu hổ quả thực muốn đâm đầu vào tường, cũng bất chấp thăm dò mặt đất, trực tiếp toàn bộ thân thể trượt xuống, hai chân liền đồng thời rơi xuống đất. Dưới cơn bối rối lực rơi xuống đất càng lớn, cậu đau kêu rên một tiếng, thân thể sắp sửa ngã xuống, Nghiêm Bách Tông một phen bước nhanh qua tiếp được thân thể cậu lảo đảo muốn ngã, cảm xúc dưới tay là làn da ướt nước ấm áp.

Kỳ Lương Tần xấu hổ hàm răng run lên, cánh tay trần của Nghiêm Bách Tông ôm bên mông và đùi cậu, cậu lại tê rần như thể bị điện giật. Mà mông thịt cậu cũng bị cánh tay tráng kiện kia đè xuống một mảnh.

Nghiêm Bách Tông nâng cậu đứng vững, lúc này mới buông cậu ra, quần áo trong tay hắn rơi đầy đất, hắn xoay người nhặt lên, Kỳ Lương Tần nhanh chóng vươn tay cầm áo choàng tắm trên giá mặc vào, gương mặt đỏ đến mức có thể lấy máu.

"Cậu…" Nghiêm Bách Tông hỏi.

"Tôi… mấy người họ nói tôi tắm rửa không tiện… mấy người họ… mấy người họ bảo tôi tới ngâm… tôi…"

"Ngại ngùng, tôi không biết bên trong có người."

Không biết có phải do vấn đề ánh sáng hay không, sắc mặt Nghiêm Bách Tông dường như cũng có chút hồng, há miệng nói: "Tôi… cậu tiếp tục tắm, tôi chờ lát lại vào."

"Không cần không cần, tôi tắm xong rồi." Kỳ Lương Tần muốn đi thả nước, Nghiêm Bách Tông nói: "Để tôi."

Trong phòng tắm có sương mù mờ nhẹ, Kỳ Lương Tần đỏ mặt khom người, bối rối không biết như thế nào cho phải: "Cám ơn anh cả… Phiền toái anh cả, tôi lập tức đi ra ngoài."

Cậu hoang mang rối loạn cầm quần áo của mình, khập khiễng bước nhanh ra ngoài, ngay cả đau cũng không quan tâm.

Nghiêm Bách Tông nhìn Kỳ Lương Tần ra khỏi phòng tắm, cửa thuỷ tinh mờ đóng lại, hắn chỉ cảm thấy hơi nóng trong phòng tắm thật dày, đi qua thả nước trong bồn tắm, chỉ để lại hương khí và ấm áp nhàn

nhạt.

Trước mắt hiện ra tấm lưng Kỳ Lương Tần, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Thân thể Kỳ Lương Tần thế mà lại là cái dạng này, hắn không biết thân thể đàn ông cũng có thể là như vậy, không phải dương cương, cứng rắn, đại khái là thân thể này rất thanh xuân, còn mang theo một chút trung tính, màu da cũng thật trắng nõn, làn da cũng thật bóng loáng, xúc cảm cũng quá mềm mại.

Không giống thân thể đàn ông mà hắn tưởng, cũng không giống thân thể phụ nữ hắn từng gặp qua. Mà chủ nhân thân thể này lại là Kỳ Lương Tần, một người đàn ông ở trong lòng hắn đã sớm phân chia giới tính. Có phải vì nguyên nhân như vậy, nên hắn lại cảm thấy có một chút hương diễm hay không?

Hắn vươn tay ra, trên tay còn mang theo ẩm ướt vừa rồi lây dính trên người Kỳ Lương Tần.

Kỳ thật đây không phải là lần đầu hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần không mặc quần áo, lần đầu tiên gặp mặt đã từng thấy, sau đó lúc cậu nấp ở phía sau cửa ôm mình cầu xin hắn cũng từng gặp qua, nhưng mà đều hoàn toàn không giống cảm giác lúc này đây. Lúc này đây hiển nhiên mang theo hơi thở ái dục ẩm ướt, cảnh tượng hắn nhìn thấy cũng bởi vậy mà cho hắn tính hấp dẫn, không có tính xâm lược, đơn thuần là rung động cho thân thể, sắc là sắc bén, nhưng thịt là mềm mại.

Có phải đàn ông đều có dục vọng trời sinh với mông hay không, một cặp mông trắng ngần cong mẩy vểnh lên ở trước mặt mình, có phải đều sẽ bị kích thích hay không.

Huống chi hắn còn mơ hồ thấy được cảnh xuân càng kích thích trong khe rãnh.

Nghiêm Viện còn đang ở trong phòng Kỳ Lương Tần lên mạng, nhìn thấy Kỳ Lương Tần sắc mặt đỏ bừng trở về, kinh ngạc hỏi: “Nhanh như vậy, không ngâm mình thêm một hồi?”

Kỳ Lương Tần nói: “Ngâm xong rồi.”

“Em đã sớm phát hiện anh dễ dàng đỏ mặt, sao ngâm mình cũng đỏ vậy, thể chất anh vầy, muốn đến bệnh viện xem không, em nghe nói dễ đỏ mặt có quan hệ với mạch máu nhỏ gì đó.”

“Không có việc gì… anh luôn như vậy.”

Kỳ Lương Tần nói xong liền khập khiễng vào toilet, chỉ chốc lát thay quần áo đi ra, ửng đỏ trên mặt cũng lui xuống rất nhiều.

“Dùng máy tính anh chơi game, ” Nghiêm Viện nói: “Cái khác em đều không có xem đâu.”

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cười, nói: “Máy tính anh không có gì cả.”

“Lương Tần, Viện Viện, nên ăn cơm.”

Nghiêm Viện nghe vậy liền đứng lên: “Dì Xuân kêu ăn cơm kìa, đi thôi.”

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, Nghiêm Viện đỡ cậu đến phòng khách, còn mình thì lên lầu kêu lão thái thái. Kỳ Lương Tần ngồi ở trong phòng khách, quay đầu nhìn qua bên phía Nghiêm Bách Tông. Dì Xuân bưng đồ ăn đi ra, nói: “Dì tưởng rằng con còn đang ngâm chứ, đang nghĩ có cần chừa con không.”

“Không thể ngâm quá lâu, ” Kỳ Lương Tần đỏ mặt, lại nhìn thoáng qua bên phía Nghiêm Bách Tông: “Mới vừa rồi hình như anh cả trở về.”

“Thật không?” Dì Xuân nói xong đi đến hành lang, kêu Nghiêm Bách Tông một tiếng, Nghiêm Bách Tông quả nhiên lên tiếng, nói: “Mọi người ăn trước đi.”

Lão thái thái và Nghiêm Viện cũng xuống, Nghiêm Viện hỏi: “Anh cả về hả?”

Cô nói xong liền hồ nghi nhìn Kỳ Lương Tần một cái, Kỳ Lương Tần vội nói: “Mới vừa rồi lúc anh ngâm mình xong trở về phòng, dường như nghe được tiếng cửa mở, hình như là anh cả về.”

Lão thái thái nói: “Phỏng chừng đi tắm, chúng ta chờ nó một hồi đi. Mọi người ăn chung.”

Bọn họ liền đợi một hồi, Nghiêm Bách Tông từ trong phòng đi ra, tóc thế mà lại khô.

“Tưởng con đang tắm rửa chứ, ” lão thái thái nói.

“Đợi lát nữa ăn cơm rồi tắm sau, ” Nghiêm Bách Tông đi đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, Kỳ Lương Tần tim đập như trống, cố lấy dũng khí nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, lại phát hiện Nghiêm Bách Tông dường như có chút không bình thường.

Trước kia cậu không biết liêm sỉ mà trêu chọc Nghiêm Bách Tông, mặc kệ khiêu khích quá phận cỡ nào, Nghiêm Bách Tông cũng có thể sắc mặt không đổi giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, ánh mắt nhìn cậu bình tĩnh trực tiếp hơi mang ý lạnh lùng và cảnh cáo, cái loại bình tĩnh đó thường thường khiến cậu xấu hổ. Nhưng mà hiện tại Nghiêm Bách Tông lại cúi đầu, có đôi khi nâng mắt, nhìn thấy cậu nhìn hắn, sẽ lập tức tránh đi, nhưng cũng không nói chuyện với người khác, chỉ lập tức cúi đầu, hoặc là nhìn đồ ăn trên bàn cơm.

Nghiêm Bách Tông cũng xấu hổ đến nước này sao. Kỳ Lương Tần nghĩ, vươn tay đi lấy thìa trong tô, lại chạm đến tay Nghiêm Bách Tông, ngẩng đầu mới nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đã sớm hơn cậu một bước lấy được thìa, đang muốn múc canh, Nghiêm Bách Tông lập tức rút tay về, lại không nói: “Cậu trước đi.”

Hắn chỉ làm bộ như mình cũng không có muốn lấy thìa, mím môi nhìn mấy người lão thái thái một cái.

Kỳ Lương Tần cầm lấy thìa, múc thêm một bát canh, sau đó bỏ thìa qua phía Nghiêm Bách Tông.

Nhưng mà không biết vì sao, cậu xấu hổ lợi hại, có chút không thở nổi.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông không có ăn canh nữa, toàn bộ bữa cơm hắn đều không đụng vào cái thìa kia một chút.

Ăn cơm xong ngồi một hồi, lão thái thái liền bảo Kỳ Lương Tần trở về nằm, mà Nghiêm Bách Tông đã sớm trở về phòng. Nghiêm Viện nói: "Anh cả hình như có chút quái quái."

Nhưng mà cô cũng chỉ là thuận miệng nói, cũng không ai để tâm, chỉ có Kỳ Lương Tần một bên khập khiễng đi về phòng ngủ, sắc mặt đã sớm đỏ bừng.

Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường, trong đầu đều là phòng tắm mờ hơi nước, cậu gặp mộng xuân.

Cậu mồ hôi đầm đìa từ trong mộng tỉnh lại, toàn thân đỏ bừng, mặt đỏ, lỗ tai đỏ, cổ cũng đỏ, phiếm ánh mồ hôi. Trong mộng cậu hãm sâu trong vũng bùn lầy xấu xa, giống như muốn biến thành một con dâm thú bị dục vọng làm chủ.

Cậu ngồi dậy, bưng kín mặt, sau đó buông ra, đứng dậy đẩy cửa sổ ra.

Gió đêm mang theo không khí mát mẻ đập vào mặt, cậu đột nhiên nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đối diện đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn cậu.

53. Chương 53

Nếu nói Nghiêm Bách Tông có khuyết điểm gì, vậy có lẽ chính là quá đứng đắn.

Đứng đắn vốn là một từ ngữ tốt, nhưng mà quá đứng đắn, cũng ít nhiều sẽ có chút phong kiến và chủ nghĩa đại nam tử, ngẫu nhiên còn có chút chất phác không thú vị, giống như ông thầy đồ. Nhưng may mà con người hắn tính tình ngay ngắn không hung ác, sẽ không khiến người ta chán ghét. Cũng có lẽ là do tính tình hắn như vậy, ba mươi năm gợn sóng không sợ hãi tứ bình bát ổn*, mới bị tao khí của Kỳ Lương Tần đâm ra một lỗ.

**Tứ bình bát ổn: bốn phía yên bình, tám phương ổn định.*

Nghiêm Bách Tông đem việc này quy kết do Kỳ Lương Tần là một đồng chí, hơn nữa thực rõ ràng là một số 0. Ở trong mắt hắn, giữa số 0 và đàn ông vẫn có khác nhau. Một 0 tình nguyện thần phục dưới đũng quần đàn ông, đại khái cũng coi như một nửa phụ nữ. Hắn có dục vọng với một người đàn ông như vậy, cũng là bản năng động vật.

Nghiêm Bách Tông hút thuốc yên lặng nghĩ, trong đầu hiện lên không ngừng, vẫn là tấm lưng tinh tế mượt mà kia.

Eo nhỏ mông tròn, chân dài thẳng tắp.

Có một số việc giống như lũ xuân ập đến một con đê, lũ xuân tới mãnh liệt, mặt nước càng ngày càng cao, con đê kia dường như tùy thời đều có khả năng vỡ ra, nhưng cũng vẫn luôn vững chắc không thể phá. Mãi đến một ngày con đê này bị thủng một lỗ cực kỳ nhỏ, có lẽ chỉ là một cái hang kiến, nhưng hồng thủy rất mạnh, một phát không thể vãn hồi, con đê ngàn dặm cũng nháy mắt hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Ngày mùa hè nóng bức, miệng vết thương liền lành chậm một chút. Lúc Kỳ Lương Tần đổi băng gạc cho vết thương, phát hiện miệng vết thương có một chút nhiễm trùng.

"Vẫn là đi bệnh viện nhìn một chút đi, cũng để yên tâm. Chân bị thương thì lành sớm một chút mới tốt, " lão thái thái đang muốn ra ngoài dặn dò: "Bảo Nghiêm Viện đi với con."

"Em không có rảnh, em hẹn người rồi, em thấy anh cả có nhà, kêu anh ấy đưa anh đi đi."

Nghiêm Viện nói xong liền đi tìm Nghiêm Bách Tông. Kỳ Lương Tần ăn mặc chỉnh tề, quả nhiên thấy Nghiêm Bách Tông tiến vào, hỏi: "Nghiêm Viện nói vết thương của cậu nhiễm trùng à?"

Kỳ Lương Tần gật đầu, Nghiêm Bách Tông đi đến bên giường ngồi xuống: "Tôi nhìn xem."

Kỳ Lương Tần có chút ngượng ngùng, nhưng mà cũng ngại cự tuyệt, cậu liền cởi băng gạc, miệng còn ngại ngùng nói: "Che kín, có chút mùi."

Nghiêm Bách Tông cũng không giống như để ý, nắm cổ chân cậu nâng chân cậu lên một ít, nhìn nhìn: "Có hơi mưng mủ, đi thôi, đi bệnh viện xem."

Nhưng mà lần này Nghiêm Bách Tông cũng không có nâng cậu, cậu ở phía sau khập khiễng đi theo, Nghiêm Bách Tông ra cửa, nói: "Tôi đi lái xe tới đây, cậu ở ngay đây đi."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, đứng ở trong sân. Ánh mặt trời tháng bảy nóng bức dị thường, cậu đứng ở dưới tán cây chờ Nghiêm Bách Tông tới đón cậu.

Lần này không đi bệnh viện, đi bệnh viện làm thủ tục rất phiền toái, chút vết thương nhỏ này phòng khám

nhỏ có thể giải quyết. Nghiêm Bách Tông dẫn cậu đến một phòng khám tên là "Thụy Hiên" xử lý và băng bó. Bác sĩ phòng khám kia dường như quen biết Nghiêm Bách Tông, còn hỏi: "Đây là…?"

"Một người em trai của tôi, " Nghiêm Bách Tông nói.

Kỳ Lương Tần cúi đầu, lỗ tai lại muốn đỏ. Nghiêm Bách Tông cũng không nói cậu là em vợ hắn, đại khái cái từ em vợ này đối với người đứng đắn như Nghiêm Bách Tông mà nói có chút buồn cười hoang đường, hắn cũng không nói đây là người yêu của em trai tôi, đại khái là hắn lười giải thích với bác sĩ về việc em trai hắn kết hôn với một người đàn ông.

"Tận lực đừng dính nước, mỗi ngày đổi một chút thuốc, kiêng ăn chút, cái khác cũng không có chú ý gì."

Từ phòng khám đi ra, lên xe, hai người lại im lặng không nói. Nhưng mà loại im lặng này lộ ra mờ ám, bởi vậy cũng không khiến Kỳ Lương Tần cảm thấy khó chịu. Trên đường tới chính là như vậy, trên đường trở về tự nhiên cũng là như vậy. Cậu liền mở cửa sổ một chút, nhìn bên ngoài.

"Tùng Vĩ có nói lúc nào về không?"

"Không có, tôi không liên hệ với hắn."

Nghiêm Bách Tông im lặng một hồi, lại hỏi: "Hai người các cậu có tính toán gì đối với tương lai không?"

Kỳ Lương Tần cúi đầu, cậu biết Nghiêm Bách Tông là đang hỏi cậu và Nghiêm Tùng Vĩ tính toán bao lâu ly hôn.

"Tôi nghe hắn." Kỳ Lương Tần nói.

Khóe miệng Nghiêm Bách Tông cười như không cười, nói: "Hắn cũng không phải người đáng tin."

Sau khi đến nhà, vừa vào cửa dì Xuân liền hỏi: "Thế nào?"

"Không có chuyện gì, dưỡng một chút là tốt rồi."

Dì Xuân gật đầu nói: "Không có việc gì là tốt. Giữa trưa lão thái thái và Viện Viện đều không trở về, chỉ có ba chúng ta, hai người các con muốn ăn cái gì?"

Nghiêm Bách Tông nói: "Con phải đến công ty, giữa trưa không trở lại ăn, dì và tiểu Kỳ ăn đi, còn có, bác sĩ dặn trên việc ăn uống chú ý một chút, dì Xuân mấy ngày nay dì nấu cơm lưu ý chút, đừng bỏ ớt, đồ dễ bị thâm cũng tận lực đừng làm, chờ vết thương của cậu ấy lành rồi lại nói."

Dì Xuân gật đầu: “Biết rồi. Con nhanh đi đi. Dì đã nói vừa rồi lúc Nghiêm Viện tìm con đi đưa tiểu Kỳ xem vết thương, hình như là con đang muốn ra ngoài, liền đoán được con muốn đến công ty.”

Nghiêm Bách Tông ngượng ngùng cười cười, nhìn Kỳ Lương Tần một cái, nói: “Cũng không phải chuyện quan trọng gì. Được rồi, con đi đây.”

Kỳ Lương Tần nhanh chóng khom người, nói: “Cám ơn anh cả.”

Nghiêm Bách Tông phất phất tay, không nhìn cậu.

Kỳ Lương Tần ở trong phòng nằm một hồi, liền có chút nằm không nổi nữa. Cậu đứng dậy tựa vào trên cửa sổ nhìn ánh mặt trời bên ngoài, có một cửa sổ phòng cho khách bị hỏng, vô nước, dì Xuân dọn hết đồ bên trong ra phơi nắng.

Tâm tình cậu không biết vì sao lại tốt bất thường, ánh nắng này cũng cảm thấy khiến người ta sinh lòng vui sướng. Dì Xuân nói: “Lão thái thái hôm nay còn nói, con bị thương, khí sắc cũng không tốt, dì thấy hai ngày này khí sắc con ngược lại là tốt hơn ban đầu, người cũng có tinh thần.” ”Bữa bữa đều bồi bổ, khí sắc sao lại không tốt được.”

Dì Xuân cười nói: “Con vẫn có chút gầy, người cao thế, ít nhất cũng phải sáu mươi sáu lăm ký, con xem hai anh em Bách Tông bọn họ kìa, khỏe mạnh bao nhiêu.” ”Hai người bọn họ thật sự là vậy, đều là mặc quần áo nhìn gầy cởi ra thì có thịt. Nếu không thấy bọn họ để trần cánh tay, cũng không biết bọn họ to con như vậy.” ”Hai anh em bọn họ đều là người thích vận động, Tùng Vĩ ít hơn chút, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ đến phòng thể thao tập luyện. Đàn ông mà, vẫn là nên cường tráng một chút, mới có sức.”

Dì Xuân bận bịu xong việc trong tay, được một hồi nhàn rỗi, liền đi vào nhìn kỳ Lương Tần, đưa cho cậu một ly trà chanh mật ong. ”Vẽ gì vậy.”

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn thoáng qua, cười chỉ chỉ hoa bách hợp trên cửa sổ. Hoa bách hợp kia đã có chút héo rũ, nhưng mà lá vẫn xanh tươi, dì Xuân nhìn nhìn hoa, lại nhìn nhìn giấy vẽ dưới ngòi bút Kỳ Lương Tần, nói: ”Con vẽ còn đẹp hơn hoa thật.” ”Vẽ thiệt nhiều lần, cũng chỉ có lần này vẽ còn giống.” Kỳ Lương Tần nói xong chỉ chỉ một xấp giấy trong góc phòng. ”Nếu con thật lòng muốn học, bảo Tùng Vĩ mời giáo viên thật tốt cho con, tự mình mò như vậy, lúc nào mới có thể mò ra.” ”Con vốn chỉ là vẽ chơi thôi, thật sự mời giáo viên đến dạy, con sợ không có thiên phú, học không tốt, chính mình cũng có áp lực.” ”Dì cảm thấy con vẽ rất tốt, lúc này mới đã học bao lâu đâu, còn là tự học thành tài, nếu có giáo viên dạy con, khẳng định làm ít công nhiều.” ”Chờ khai giảng, con nghĩ sẽ đến dự thính lớp mỹ thuật tạo hình, cũng không biết được không.”

“Chỉ cần đồng ý dụng tâm, nào có chuyện không thể.” Dì Xuân nói: “Hôm nay bọn họ đều không ở nhà, dì cũng trộm làm biếng, chúng ta gọi đồ ăn ngoài đi, con muốn ăn cái gì nói cho dì biết.”

“Để con đi, lần trước chơi mạt chược thắng tiền mọi người còn thật ngại ngùng.”

Dì Xuân cười nói: “Đó không phải tiền con thắng được, rõ ràng là Bách Tông thắng.”

Dì Xuân đưa đến một cái bàn nhỏ đặt ở trong phòng, hai người ngồi dưới đất ăn cơm trưa. Dì Xuân cảm khái nói: “Con tới Nghiêm gia, thật sự là khiến dì vui vẻ.”

Kỳ Lương Tần ngại ngùng hỏi: “Vì sao ạ?”

Trên mặt dì Xuân cũng lộ ra một phần quẫn bách, nói: “Dì nói lời này, con nghe xong cũng đừng buồn bực. Lão thái thái bọn họ đối xử với dì tự nhiên là rất tốt, không xem dì là người ngoài. Nhưng dì tự biết mình tới nơi này là làm chi, tuy nói thân, nhưng chung quy là chủ tớ khác biệt… Con đến đây, dì cảm thấy như là có bạn vậy… Ai nha nha, con người dì ăn nói vụng về không biết nói chuyện, không biết có phải biểu đạt sai ý của dì hay không… dì chỉ là cảm thấy rất thân với con.”

Kỳ Lương Tần cười nói: “Con cũng thực cảm kích trong nhà này có dì.”

Dì Xuân đại khái là có chút quẫn bách, giơ tách trà lên xem là ly rượu, cười chạm tách với cậu một chút.

“Kỳ thật không riêng mình con cảm kích, anh cả và Tùng Vĩ cũng đều rất cảm kích dì, nhắc tới dì, đều giống như người nhà của mình. Tùng Vĩ nói lúc nhỏ thời gian hắn gặp dì còn nhiều hơn so với gặp lão thái thái, dì xem như một nửa mẹ ruột của bọn họ rồi. Lần trước dì trượt chân bị thương, đám người Tùng Vĩ nói về sau muốn mời một người đến nhà giúp đỡ dì, lão thái thái lại sợ dì suy nghĩ nhiều, không đáp ứng.”

Dì Xuân cười hơi hơi nghiêng đầu, nói: “A di đà phật, may mắn lão thái thái không đáp ứng, chút việc cỏn con của dì nếu còn muốn người giúp, vậy nửa đời sau dì sống như thế nào đây, dì còn có một đứa con trai chưa thành gia đâu. Người nhà này có tốt với dì nữa, nhưng nếu dì không làm việc, đâu thể không biết xấu hổ tiếp tục ở đây. Hiện giờ dì ở trong nhà này ra thêm chút sức, lão thái thái cho dì ít tiền tiêu, mỗi bên đều coi như có qua có lại, dì coi như có chút thể diện.”

“Lần trước thăm dì, gặp được con dì với con dâu, còn tưởng rằng dì chỉ có một đứa con trai chứ, dì có mấy người con?”

Dì Xuân cười giơ ba ngón: “Giống lão thái thái, cũng sinh ba đứa. Lão đại lớn hơn Bách Tông một tuổi, lão nhị lớn bằng Viện Viện, đã gả ra ngoài, lão tam còn đang học đại học.”

“Vậy dì Xuân là người có phúc, hiện giờ cha mẹ có nhiều con cái là có phúc nhất, tương lai bọn họ đều có tiền đồ, ngày lành của dì Xuân cũng tới rồi.”

“Muốn nói ngày lành, hiện giờ cũng là ngày lành mà, ” dì Xuân hốc mắt ướt át, nhớ lại chuyện cũ dường như phá lệ cảm khái: “Con không biết lúc dì vừa tới Nghiêm gia làm việc, lão tam còn chưa có cai sữa. Khi đó lão già nhà dì làm việc trên công trường, làm một năm, một phân tiền còn chưa lấy được, ông chủ xấu bụng kia lại chạy mất. Trong nhà mẹ chồng lại sinh bệnh, còn nuôi ba đứa, cuộc sống thật sự là không phất lên nổi. Khi đó Tùng Vĩ và Viện Viện cũng đều còn nhỏ, ban ngày dì ở Nghiêm gia chăm sóc ba người bọn họ, chờ buổi tối bọn họ ngủ, lão già nhà dì liền ôm lão tam đến, ngay ở ngoài đường cho nó bú sữa. Lão tam

lại không thành thật từ nhỏ, thích khóc nháo, ngày đông lạnh ở ven đường cho nó bú sữa, trong lòng đau khổ, nghĩ thầm rằng dì đang làm cái gì đây, con của mình không chăm, còn muốn chăm con người khác."

Dì Xuân nói xong khẽ mỉm cười: "Chỉ là sau đó, lại phiền người Nghiêm gia, ba đứa con dì đều lên đại học, lão đại tốt nghiệp tìm việc làm, kết hôn mua phòng ở, đều là hai anh em Bách Tông một mình ôm lấy mọi việc. Cả nhà dì đều nhờ phúc Nghiêm gia, hiện giờ nhớ tới những suy nghĩ trước kia, cũng thật sự áy náy đến lợi hại."

Kỳ Lương Tần nghe xong, cười nói: "Đều là duyên phận."

"Đúng vậy, con người mà, đều có tình cảm, nuôi con mèo con chó thời gian lâu cũng sẽ có tình cảm, lại huống chi là người chứ. Dì xem con và Tùng Vĩ, dường như có chút khách khí, không giống như là bộ dạng vợ chồng trẻ nên có. Cậu ấy ở bên ngoài không an phận, con cũng không quản, cứ như là không có quan hệ với con vậy. Lúc trước con kết hôn với cậu ấy, mặc kệ là bởi vì sao, hiện giờ đều là người một nhà, người Nghiêm gia xem con là người một nhà, dì thấy con cũng bắt đầu xem Nghiêm gia là người một nhà. Con là đứa nhỏ thật thật, dì nhìn ra được, duyên phận này đã gieo xuống, tương lai chỉ sợ cũng không tách ra khỏi cái nhà này. Con đó, vẫn là nên mưu tính cho phúc phần tương lai mình nhiều chút, nếu tương lai tình cảm sâu đậm, bên phía Tùng Vĩ con lại bắt không được, chẳng phải con sẽ đau lòng sao? Con đau lòng, lão thái thái với mọi người cũng đau lòng."

Kỳ Lương Tần cúi thấp đầu, yên lặng không nói gì.

"Đều nói tu mười năm mới được đi cùng thuyền, tu trăm năm mới được ngủ chung gối. Vậy có thể sống chung dưới một mái hiên, cũng là duyên phận tu luyện mấy chục năm. Con người lão thái thái tuy rằng ương ngạnh chút, không tính là mặt mũi hiền lành, nhưng tấm lòng bà ấy yêu con mình cũng giống với tất cả những người mẹ trên đời này, bả yêu con mình, con thì lại là người sống chung một đời với con bả, bả tự nhiên đặt con trong lòng. Có đôi khi nói chuyện khó nghe chút, đó là do tính cách bà ấy thế, bả là người khẩu xà tâm phật, cũng là người tin phật, làm sao thật sự lạnh lùng vô tình đâu. Thẩm Hoà và Bách Tông ly hôn, ở sau lưng bà ấy nói chuyện với dì, cũng đã từng khóc, cảm thấy là lúc trước mình quá không gần gũi với con dâu cả. Cũng là nguyên nhân này, con xem có phải hiện giờ bà ấy tốt với con hơn rất nhiều hay không? Bả là sợ quá hà khắc với con, con và Tùng Vĩ liền đi lên con đường của vợ chồng lão đại. Viện Viện giống lão thái thái, trẻ tuổi, có cái gì nói cái đó, tâm địa cũng không xấu. Bách Tông thì lại càng không cần nói, đều nói con người cậu ấy lạnh, kỳ thật cậu ấy là người tâm địa nóng nhất trong cái nhà này, về sau con sẽ biết. Con cũng là người đáng thương, nghe nói cha mẹ con đều không còn, hiện giờ có nhà, sống cho tốt. Con người dù có thành đạt hơn nữa, công thành danh toại, núi vàng núi bạc, cũng không bằng có một cái nhà."

Kỳ Lương Tần nhếch môi, nghe dì Xuân nói xong lỗ mũi lên men, nói: "Con chỉ sợ tương lai cái nhà này không chứa nổi con. Dì Xuân dì ở đây nhiều năm như vậy, không phải trong lòng cũng có một cái rãnh, tách rời mình và người nhà này ra sao. Chung quy không phải chảy cùng dòng máu, vẫn có khác nhau, tương lai nếu con phạm lỗi, người một nhà này, chỉ sợ không ai đứng chung một chỗ với con."

Dì Xuân cười nói: "Đứa nhỏ văn tĩnh như con, có thể phạm lỗi gì. Dì thấy tâm tư con rất tinh tế, nghĩ quá nhiều. Nếu con sợ không lâu dài được với Tùng Vĩ, dì dạy cho con một biện pháp."

Kỳ Lương Tần ngẩng đầu lên, dì Xuân nói: "Lão thái thái thương con, là bởi vì con trai, tương lai nếu con

có chút hiềm khích với Tùng Vĩ, chỉ sợ bà ấy vẫn sẽ chọn con mình. Đó cũng là tâm tư của mẹ chồng trên đời này, cũng không trách bà ấy. Viện Viện thì rất nghe lời lão thái thái nói, đứa nhỏ này nhìn khách khí nhất, nhưng lại không thật lòng bằng hai người anh trai con bé."

Dì Xuân nói với cậu những việc này, có thể thấy là lời xuất phát từ nội tâm. Cậu gật gật đầu, nghe dì Xuân tiếp tục nói: "Cho nên chỉ còn lại lão đại. Con làm tốt quan hệ với lão đại, về sau sẽ có trợ giúp với con. Trong nhà này nếu nói ai tâm địa nóng nhất thật lòng nhất, thì chính là người anh cả thoạt nhìn lạnh như băng này."

Dì Xuân làm việc tại nhà người ta, qua vài chục năm không chỉ học được bản lĩnh sát ngôn quan sắc, ánh mắt nhìn người vẫn là chuẩn. Nghiêm gia này người đáng tin nhất là ai, xem ra mọi người đều biết. Giống như đêm hôm đó bão táp, Nghiêm Viện bị tiếng cây cối gãy làm bừng tỉnh, cô kinh hoảng chạy xuống lầu, không phải tìm Nghiêm Tùng Vĩ hoặc là Kỳ Lương Tần, mà là Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông, trong ngàn ngàn vạn vạn người đàn ông trên đời này, mới được một Nghiêm Bách Tông.

Sau chạng vạng, người Nghiêm gia liền lục tục trở lại. Hôm nay lão thái thái ở nhà bạn chơi mạt chược thắng không ít, tâm tình cực tốt, trở về trước hết phát tiền lì xì cho Kỳ Lương Tần. Chỉ chốc lát Nghiêm Bách Tông cũng trở về, lại trước hết tới gõ gõ cửa phòng cậu.

Kỳ Lương Tần nghe thấy tiếng Nghiêm Bách Tông, nhanh chóng lên tiếng: "Vào đi."

Lập tức cửa phòng bị đẩy ra, Nghiêm Bách Tông một thân chính trang, hiển nhiên là vừa trở về: "Không có việc gì, tôi chỉ xem cậu có ở trong phòng không, miễn cho…"

Nghiêm Bách Tông chưa nói xong liền đóng cửa: "Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi."

Miễn cho thế nào, Kỳ Lương Tần tự nhiên biết.

Đại khái cũng không phải một lần hai lần ở toilet bên kia đụng phải cậu, cho nên anh cả Nghiêm gia bị ám ảnh, về nhà trước hết xem cậu ở nơi nào.

Nhưng mà qua không bao lâu, Nghiêm Bách Tông lại gõ cửa, đứng ở cửa hỏi: "Hôm nay cậu tắm chưa?"

"Hôm nay không tắm, " Kỳ Lương Tần ngượng ngùng nói.

"Mùa hè không tắm rửa làm sao ngủ, " anh cả Nghiêm gia yêu sạch sẽ cho rằng người không tắm rửa, liền không nên dính giường: "Cậu qua bên tôi ngâm mình đi, tôi đi ra ngoài dạo."

Hắn nói xong không chờ Kỳ Lương Tần trả lời, liền đóng cửa lại đi rồi. Kỳ Lương Tần đỡ ghế dựa đứng,

ngơ ngác, trong lòng nong nóng.

Nghiêm Bách Tông ở bên ngoài đi bộ một vòng, hút hai điếu thuốc mới trở về, lúc trở về đi ngang qua phòng tắm, đứng ở trong hành lang hai giây. Kỳ thật hắn ở bên ngoài thời gian đủ lâu, gần một tiếng, hẳn là ít nhiều cũng đã tắm xong. Nhưng hắn vẫn gõ gõ cửa phòng tắm.

Quả nhiên không có ai đáp.

Hắn đẩy cửa đi vào nhìn nhìn, chỉ cảm thấy bên trong nóng ướt hơi ẩm, còn có mùi hương nhàn nhạt. Hắn xả nước tiểu, trong tiếng nước ào ào nghĩ đến Kỳ Lương Tần mới vừa ở nơi này tắm.

Đại khái cũng giống lần trước hắn gặp được, cậu cũng như vậy nằm úp sấp từ trong bồn tắm đi ra, làn da nhẵn nhụi trắng nõn ấm áp, giữa ngọn núi có khe rãnh, trong khe rãnh có động, trong động có cảnh xuân.

Đại khái do Kỳ Lương Tần là một đồng chí, hắn biết chuyện này, cũng biết giữa đồng chí thân thiết như thế nào. Cho nên cảnh xuân trong động kia với hắn mà nói cũng không chỉ là một khí quan, còn là một ổ tiêu dao, đất phong lưu. Hắn nghĩ trên người Kỳ Lương Tần trắng nõn như vậy, nơi đó hẳn cũng là màu sắc sạch sẽ phấn nộn, sẽ không khiến người ta cảm thấy dơ bẩn.

Ý thức con người là một thứ thoạt nhìn không thu hút, nhưng thường thường sẽ vô tri vô giác thay đổi hết thảy. Con người sở dĩ có tình yêu, chung quy phải có phân chia về giới tính với người yêu, đầu tiên đối phương phải có phân chia nhân vật khác biệt với mình trên mặt giới tính, chẳng hạn như đàn ông với phụ nữ, công với thụ, t với p *(t và p: công thụ trong mối quan hệ nữ x nữ)*, có phân chia mới có khả năng phù hợp, mới có thể dẫn phát hết thảy.

Sau đó chính là một cái kích thích, kích thích này dẫn phát gợn sóng dục vọng, phân chia giới tính là bắt đầu của dục vọng, kích thích là chất xúc tác, dục vọng nảy sinh trong tình yêu, vì thế có rối loạn.

Mùa hạ nóng bức như vậy, luôn thích hợp cho một vài sự vật nảy sinh trong góc phòng bí ẩn. Nghiêm Bách Tông đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, nhìn Kỳ Lương Tần đối diện dựa bàn đọc sách, ngọn đèn màu vàng, mặt người cũng bị phủ màu, mà bó hoa bách hợp bên cửa sổ, lẳng lặng đứng trong bình bạch ngọc.

54. Chương 54

Tháng bảy là một mùa nóng bức, bão táp qua đi, thành phố này lại khôi phục bộ dạng trước đây. Vết thương của Kỳ Lương Tần kết vảy, chậm rãi rớt ra, mọc ra làn da mới mẻ, chỉ để lại một vết nhàn nhạt.

Nhưng cậu đi khập khiễng đã quen, sau khi vết thương lành lại cũng nhất thời không đổi được thói quen này, vẫn có chút khập khiễng. Cậu liền có tâm đi nhiều thêm xíu, không có việc gì liền ra ngoài đi lại một chút, hoặc là nhốt mình trong phòng cuồng ma loạn vũ.

Sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, Kỳ Lương Tần liền dậy. Nghiêm Tùng Vĩ còn buồn ngủ nhìn thoáng qua, tựa vào trên gối nói: "Cậu dậy sớm thế."

"Ồn đến anh hả?" Kỳ Lương Tần cười cười: "Tôi đi ra ngoài chạy bộ, muốn đi chung hay không?"

"Ngủ cũng không ngủ đủ, còn chạy bộ." Nghiêm Tùng Vĩ nói xong lật người, lộ ra thân thể trắng bóng, hơn phân nửa cái mông đều lộ ra. Kỳ Lương Tần tiến lên vén chăn một chút, trùm lên cho hắn.

Mặc dù là sáng sớm, nhưng mà so sánh với phòng điều hòa, vừa ra khỏi cửa chính là một luồng hơi thở ấm áp. Dì Xuân cười từ phòng bếp đi ra nói: "Hôm nay dậy sớm thế."

"Chân đã gần lành hẳn, con đi ra chạy hai vòng."

"Vẫn là chạy ít chút, làn da mới mọc còn non, bị mài sẽ rách đó."

"Biết ạ."

Kỳ Lương Tần nói xong đổi giày ở cửa nhà, ai biết đang đổi, đã thấy Nghiêm Bách Tông cũng đi ra, Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn thoáng qua, Nghiêm Bách Tông hỏi: "Chạy bộ à?"

Kỳ Lương Tần gật gật đầu.

"Chạy chung đi." Nghiêm Bách Tông nói.

Trong lòng Kỳ Lương Tần đập bình bịch, lại gật gật đầu.

Hai người ra cửa, Kỳ Lương Tần không có chạy nhanh, Nghiêm Bách Tông cũng không chạy nhanh, hai người sóng vai chạy dọc theo ven đường. Sáng sớm trong tiểu khu còn chưa có ai, không trung phía đông ánh một chút vàng, mà càng nhiều là hoàng hôn vẫn chưa có hoàn toàn tiêu tán.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, thường ngày Nghiêm Bách Tông dậy đều phải muộn một chút, sao hôm nay lại dậy sớm như thế. Cậu hơi chút thả chậm bước chân, dùng dư quang ánh mắt nhìn Nghiêm Bách Tông, nhìn thấy mặt nghiêng góc cạnh phân minh của Nghiêm Bách Tông, cùng với cánh tay hữu lực, nhịn không được tâm viên ý mã, đơn phương nghĩ, Nghiêm Bách Tông là vì chạy bộ cùng với cậu, mới dậy sớm hơn.

"Chân đau không?" Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Kỳ Lương Tần thiếu chút nữa bị Nghiêm Bách Tông bắt gặp mình nhìn lén hắn, đỏ mặt lắc đầu: "Đã sớm không đau."

“Lúc ấy bị thương, tôi nhìn cũng thấy khiếp người, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Thương ở trên chân, quả thật phiền toái.”

“Phiền toái ở trên giường tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, béo thêm một ký.” Kỳ Lương Tần cười nói.

“Béo tốt, cậu béo càng đẹp mắt.”

Kỳ Lương Tần sửng sốt, Nghiêm Bách Tông nói xong nhìn thấy cậu có chút sững sờ, dường như mới phát hiện lời này có chút mờ ám, liền bước nhanh hơn, vượt qua cậu.

Kỳ Lương Tần nhìn lưng Nghiêm Bách Tông, trong đầu còn vọng lại câu nói của Nghiêm Bách Tông: “Cậu béo càng đẹp mắt.”

Càng đẹp mắt.

Trong lòng Kỳ Lương Tần ngọt ngào, nhanh chóng theo lên. Mà màu da cam ở không trung phía đông càng thêm sáng ngời, mặt trời mùa hè dường như cũng mọc sớm hơn mùa đông.

Ngày đầu tiên, Kỳ Lương Tần còn tưởng rằng chỉ là ngẫu nhiên, nhưng mà liên tiếp vài ngày sau, sáng sớm lúc cậu ra cửa đều vừa vặn đụng tới Nghiêm Bách Tông đi ra, hai người chạy song song, bình thường cũng không có nói lời dư thừa, nhưng loại thời gian tốt đẹp này khiến Kỳ Lương Tần nghĩ đến một câu.

Năm tháng tĩnh hảo, hiện thế an ổn.

Lúc trước khi Trương Yêu Linh và Hồ Lan Thành viết ra những lời, đại khái là thật lòng yêu nhau đi. Loại từ ngữ này thật sự chỉ có người nội tâm đang bị tình yêu bao phủ mới có thể nghĩ ra.

Kỳ Lương Tần cũng phát hiện một thay đổi của mình.

Tình yêu của cậu đối với Nghiêm Bách Tông, ngay từ đầu bắt nguồn từ tiểu thuyết, tự nhiên phần lớn đều là bởi vì xúc động trên sinh lý, sau đó nhìn thấy người sống sờ sờ, tuy rằng sinh tình, nhưng càng nhiều là tham luyến Nghiêm Bách Tông cấm dục gợi cảm. Tình yêu của cậu đối với Nghiêm Bách Tông, bởi vì dục vọng mà càng thêm nóng rực. Cậu có tưởng tượng dâm mê thế này thế kia đối với Nghiêm Bách Tông, cậu khát vọng linh hồn thể xác hợp nhất với Nghiêm Bách Tông, cái loại dục vọng có thể kết hợp với Nghiêm Bách Tông nồng đậm đến mức không tan nổi.

Nhưng mà hiện giờ cậu cảm thấy dường như đã thay đổi, cậu không còn tham lam như trước, đối với Nghiêm Bách Tông không còn tham lam như vậy nữa. Cậu tự nhiên cũng vẫn khát vọng sự tuyệt vời linh hồn thể xác hợp nhất, nhưng mà nếu như không thể, dù chỉ cùng Nghiêm Bách Tông qua những ngày tháng thế này, trong lòng cậu cũng là chua, chứ không phải đắng.

Tuy rằng không đủ mỹ mãn, nhưng cậu cũng không thấy đau khổ. Chua đại khái là kết quả giữa đắng và ngọt, nếu không có lòng tham như vậy, thì chua cũng là một hương vị rất tốt.

Ban đêm mùa hạ cũng nóng bức, buổi tối Kỳ Lương Tần luôn trộm chuồn ra ngoài học bơi, tự học thế mà cũng thành tài, cậu đã biết bơi ngửa.

Nhưng mà không biết vì cái gì, cậu biết bơi ngửa, lại không biết mấy cái bơi ếch, rõ ràng tư thế úp sấp hẳn là càng dễ học. Nhưng mà cậu bơi đến chỗ nước sâu, vẫn phải nắm phao bơi, cậu đặc biệt thích dùng sức vỗ bọt nước, âm thanh rào rào rào rào khiến cậu nghe vào cảm thấy đặc biệt thích.

Bơi mệt, cậu liền nằm trên phao bơi, nghỉ xả hơi, nhìn sao trời, nước từ dưới thân lướt qua, cảm giác phá lệ thoải mái, cậu phun ra một hơi, đột nhiên cảm giác đầu mình đụng phải mép hồ, xem ra là trôi tới bên bờ. Vì thế cậu liền mở to mắt.

Kết quả cậu liền thấy được Nghiêm Bách Tông, đứng ở trên mép hồ, cúi đầu nhìn cậu.

Cậu sợ tới mức run run một chút, trừng mắt nhìn Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông ngồi xổm xuống, nhìn cậu nói: "Đến đây lúc nào?"

Lời này không phải nên là cậu hỏi hắn sao. Kỳ Lương Tần nhanh chóng lật người, bám mép hồ nói: "Mới vừa… vừa tới, anh đến đây lúc nào, làm tôi sợ nhảy dựng."

"Ngủ không được đi ra đi dạo, nghe bên đây có tiếng nước." Nghiêm Bách Tông đứng ở bên cạnh hồ nhìn cậu: "Trễ như thế, sao cậu không ngủ?"

"Cũng là ngủ không được." Kỳ Lương Tần muốn bò lên, nhưng mà quá kích động khẩn trương, muốn bước lên, ngược lại bùm một tiếng rơi xuống. Nghiêm Bách Tông liền vươn tay ra, kéo cậu một phen.

Sức lực Nghiêm Bách Tông rất lớn, một phát đã kéo cậu lên. Kỳ Lương Tần dùng phao bơi chắn nửa người dưới, quẫn bách nói: "Tôi… Tôi không mặc quần áo."

Nghiêm Bách Tông liền đem quần áo cậu ở bên cạnh lấy lại đây đưa cho cậu, nhìn nhìn cậu, sau đó xoay người đi.

Đều là đàn ông, một người mặc quần áo một người kia còn muốn xoay đi, cũng xác thực có chút quái dị. Kỳ Lương Tần nhanh chóng mặc quần cộc vào, cũng mặc áo thun vào. Trên người vẫn ướt, sau khi quần áo mặc vào liền dán trên làn da. Gió thổi qua, lại lạnh lẽo.

"Sao anh lại không ngủ được, có chuyện gì phiền lòng sao?" Cậu mở miệng hỏi.

Nghiêm Bách Tông nói: "Tôi thường xuyên mất ngủ."

Kỳ Lương Tần không nghĩ ra: "Đang êm đẹp, sao lại mất ngủ chứ, một ngày tổng cộng anh có thể ngủ mấy tiếng?"

"Bốn năm tiếng đi, hai năm nay tốt hơn nhiều." Nghiêm Bách Tông quay đầu lại nhìn cậu: "Cậu không mất ngủ đi?"

Kỳ Lương Tần quẫn bách lắc đầu: "Tôi chẳng những không mất ngủ, còn đặc biệt ngủ được, trước kia lúc còn đi học, mỗi ngày tôi đều ngủ mười một mười hai tiếng, thường thường buổi tối mười hai giờ ngủ, ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau dậy ăn cơm trưa, càng ngủ càng mệt, cảm thấy đều ngủ không đủ."

Nghiêm Bách Tông nhịn không được cười, nói: "Có thể ngủ là chuyện tốt."

"Sao anh lại thường xuyên mất ngủ vậy, xem bác sĩ chưa?"

"Bệnh cũ, " Nghiêm Bách Tông nói xong lại ngồi xuống trên ghế dài, sau đó nhìn nhìn cậu, giọng điệu bình thản: "Cậu cũng ngồi đi."

Kỳ Lương Tần liền ngồi xuống ở mé ngoài cùng, tay chân cũng không biết phải đặt như thế nào, miệng nói: "Vậy bình thường anh có uống thuốc không, thuốc ngủ vẫn nên uống ít thôi, nghe nói uống nhiều không tốt với thân thể."

"Tuân lời dặn của bác sĩ, " Nghiêm Bách Tông nói xong quay đầu nhìn cậu, thấy cậu ngẩng đầu nhìn lại đây, liền quay đầu sang chỗ khác, nhìn ánh trăng phản chiếu trong bể bơi.

Buổi đêm yên tĩnh như vậy, đại khái sự im lặng là khiến người ta gian nan nhất. Nhưng Kỳ Lương Tần thích loại im lặng này, loại cảm giác khô nóng lưu động mờ ám này gần đây vẫn luôn quay xung quanh cậu và Nghiêm Bách Tông, đây giống như một loại tín hiệu, tín hiệu thắng lợi. Cậu cũng nhìn ánh trăng phản chiếu trong bể bơi, sau đó đưa chân vào đạp, liền đạp phao bơi vào trong bể, tạo nên vô số gợn sóng, ánh trăng kia giống như cũng vỡ nát, lắc lắc lư lư, sau đó lại hợp thành một.

Ánh mắt Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên bị chân Kỳ Lương Tần lộ ra hấp dẫn.

Chân rất trắng nõn, thanh tú giống như người, nhưng mà hình dạng chân cũng là hình dạng đàn ông, chứ không tinh xảo như phụ nữ, mỗi một móng chân đều thật dài, trước kia hắn xem qua một ít sách, trên đó nói hình dạng ngón chân khác nhau, tính cách con người cũng khác nhau. Ngón chân giống Kỳ Lương Tần, nghe nói là người nặng tình.

Sau đó Kỳ Lương Tần bỗng nhiên rụt chân về, Nghiêm Bách Tông mới ý thức được vừa rồi mình nhìn chằm chằm chân cậu bị phát hiện, khụ một tiếng, đột nhiên hỏi: "Cậu cảm thấy Tôn Diểu thế nào?"

Kỳ Lương Tần lập tức ngây ngẩn cả người.

Cậu không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông sẽ hỏi cậu việc này, đề tài chuyển quá nhanh.

"Rất tốt mà, " cậu nhếch môi, tận lực làm cho giọng điệu mình nghe công bằng bình thường: "Bộ dạng xinh đẹp, gia thế cũng tốt."

Cậu nói xong, vốn tưởng rằng Nghiêm Bách Tông sẽ nói tiếp gì đó, nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại im lặng. Kỳ Lương Tần như nghẹn ở cổ, không nín được, hỏi tiếp: "Anh thích cô ấy sao?"

Quả nhiên Nghiêm Bách Tông liền quay đầu nhìn cậu. Hai người ngồi rất gần, đèn đường trên đỉnh đầu cũng rất sáng, từ trên chiếu xuống, mí mắt Nghiêm Bách Tông dưới hàng lông mi thật dài lưu lại một cái bóng.

Cậu bỗng nhiên hối hận đã hỏi câu này, nhưng mà lời đã ra khỏi miệng, không kịp thu hồi. Nghiêm Bách Tông nói: "Không thích nhiều bằng cậu thích tôi."

Trong đầu Kỳ Lương Tần lập tức nổ tung, quả thực nhất thời muốn đứng lên, cậu biết ngay mà, mới vừa rồi cậu nói sai, cậu không nên nhắc tới cái gì mà thích không thích, cậu và Nghiêm Bách Tông là quan hệ như thế nào chứ, giữa hai người phát sinh những chuyện đó, nghĩ một chút cũng đã xấu hổ, huống chi giáp mặt nói.

Mặt cậu nhất thời trở nên đỏ bừng, môi há há, thế nhưng không biết nói cái gì, chỉ cảm thấy cả người lửa nóng khó chịu. Nghiêm Bách Tông nói: "Cậu không cần cảm thấy ngại ngùng, kỳ thật những lời này tôi vốn đã muốn tìm một cơ hội tâm sự với cậu."

Kỳ Lương Tần cúi đầu, xấu hổ nói: "Xin lỗi."

Trời ạ, bình sinh cậu chưa từng quẫn bách như thế, quả thực muốn lập tức tìm một cái lỗ để chui vào, hoặc là đứng lên nhào đầu vào trong hồ. Chân cậu run rẩy, hai tay đặt ở trên đầu gối, kéo kéo khóe miệng, chính mình cũng biết mình cười khẳng định rất khó coi.

"Cậu thích tôi sao?" Nghiêm Bách Tông hỏi.

Kỳ Lương Tần cúi đầu "ưm" một tiếng, nói: "Thích."

"Lúc nào bắt đầu thích?"

"Lần đầu tiên gặp, đã rất thích."

Vẻ mặt Nghiêm Bách Tông hơi có chút mất tự nhiên: "Thích tôi cái gì, con người tôi chất phác như vậy, lão nhị không phải còn tốt hơn tôi sao, sao cậu không thích hắn?"

"Tất cả của anh tôi đều rất thích, chất phác tôi cũng thích…" vẻ mặt Kỳ Lương Tần đỏ bừng, nhưng vẫn tính toán nói xong: "Tôi không thích đàn ông miệng lưỡi trơn tru, chỉ… chỉ thích giống anh thôi."

Nghiêm Bách Tông hơi hơi giật giật khóe miệng, hỏi tiếp: "Vậy cậu biết tôi thích dạng gì không?"

Trong lòng Kỳ Lương Tần buồn bã, nói: "Tôi biết dù sao cũng không phải dạng giống tôi."

Nghiêm Bách Tông ngẩng đầu lên, thở ra một hơi với bầu trời đêm, nói: "Nếu cậu cũng biết, còn lãng phí tâm tư trên người tôi."

A, trong lòng Kỳ Lương Tần nghĩ, quả nhiên những lời này vẫn đến.

Cậu cười cười, mũi đã có chút lên men, nói: "Loại chuyện này, tôi cũng không có biện pháp khống chế. Nếu có thể chọn, tôi cũng muốn thích một người thích tôi."

Trên đời này có ai nguyện ý tương tư đơn phương đâu, đau khổ như vậy.

Nghiêm Bách Tông quay đầu nhìn cậu, nhìn thấy Kỳ Lương Tần cúi thấp đầu, tóc vẫn ướt sũng, nhiễu nước, đều nhiễu lên trên lưng cậu. Đại khái loại chuyện tình cảm này, thật sự là không biết làm thế nào đi.

"Không phải cậu mới vừa hỏi tôi có phải thích Tôn Diểu hay không sao?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu, cắt ngang lời Nghiêm Bách Tông: "Hiện tại tôi không muốn biết."

"Tuy rằng tôi thích anh, nhưng mà sớm biết rằng sẽ không thể nào với anh, " Kỳ Lương Tần cười cười, có chút quẫn bách: "Đã xảy ra những chuyện đó, anh không có ghét bỏ tôi, tôi cũng đã thật vui vẻ … Thời gian không còn sớm, anh cả… Nghiêm tiên sinh cũng trở về ngủ sớm một chút đi."

Cậu còn cố ý gọi Nghiêm tiên sinh, mang theo một chút suy nghĩ trả thù, cố ý gọi xa lạ một chút.

Kỳ Lương Tần nói xong liền chạy trối chết. Nghiêm Bách Tông nhìn bóng dáng Kỳ Lương Tần đi xa, ảo não vỗ vỗ trán.

Cũng bất quá là vì bị Kỳ Lương Tần bắt gặp hắn nhìn chằm chằm chân cậu, nhất thời chột dạ phun ra một câu. Kéo đến Tôn Diểu, cũng bất quá là theo bản năng, biết người này là một người kiêng kị cỡ nào đối với Kỳ Lương Tần.

Nhưng hắn chưa bao giờ là người liều lĩnh mà, cái gọi là nói không lựa từ, chột dạ, ảo não, những cảm xúc này chưa bao giờ thuộc về hắn, hắn bị làm sao vậy, hắn cự tuyệt suy nghĩ, lúc trở về đi đến phòng khách, muốn đi qua gõ cửa, vẫn là nhịn được, nhìn nhìn căn phòng đối diện, hít một hơi.

Người kia hẳn là rất khó chịu đi. Một đoạn nói chuyện đột ngột, không hiểu ra sao này, cũng không biết sáng sớm ngày mai hai người gặp nhau, phải đối mặt nhau như thế nào.

Hết chương 54

55. Chương 55

Nghiêm Bách Tông một đêm đều ngủ không được ngon giấc, mãi đến khi sắc trời sắp sáng mới đi ngủ. Trễ như thế mới đi vào giấc ngủ, theo lý thuyết hẳn là nên ngủ thêm một lát, nhưng mà sắc trời tờ mờ sáng hắn liền tỉnh lại, như là có một cái đồng hồ sinh học. Nhìn xem thời gian, hắn mới ngủ một tiếng.

Hắn nhanh chóng từ trên giường đứng dậy, mặc quần áo rửa cái mặt liền ra cửa, lề mề trong phòng khách một hồi, cũng không gặp Kỳ Lương Tần đi ra, nghĩ hôm nay đại khái là Kỳ Lương Tần dậy sớm, có khả năng đã đi ra cửa.

Vì thế hắn chạy ra cửa, nhưng mà dạo ở bên ngoài một vòng, cũng không thấy được bóng dáng Kỳ Lương Tần. Hắn mồ hôi ướt đẫm trở về, ở cửa nhà một bên đổi giày một bên hỏi dì Xuân: "Tiểu Kỳ dậy chưa, hôm nay không thấy cậu ấy đi ra chạy bộ."

Dì Xuân nhìn hắn một cái, trong tay lặt rau nói: "Không thấy cậu ấy dậy, bình thường cậu ấy dậy đều sẽ đến phòng bếp nhìn, hôm nay chưa gặp, đại khái là chưa dậy đâu. Không phải là ngày hôm qua chạy bộ chân mài rách da chứ. Dì đã sớm nói cậu ấy nghỉ thêm hai ngày rồi lại chạy, cậu ấy không chịu nghe."

Nghiêm Bách Tông không lên tiếng, trực tiếp đi tới cửa phòng Nghiêm Tùng Vĩ, gõ gõ cửa.

Nghiêm Tùng Vĩ còn đang ngủ, bị tiếng gõ cửa đánh thức, xoay người dậy nhìn, liền thấy Kỳ Lương Tần tựa vào trên bàn học, đang ngủ say.

Sao lại nằm úp sấp trên bàn mà ngủ vậy.

Đại khái là ngủ quá sâu, tiếng gõ cửa bên ngoài cậu ta cũng không nghe thấy. Nghiêm Tùng Vĩ ngồi dậy, xoa mắt hỏi: "Ai?"

"Anh, " giọng điệu Nghiêm Bách Tông nghe không ra gợn sóng, nói xong liền đẩy cửa ra: "Nên rời giường rồi."

Hắn nói xong liền nhìn thoáng qua trong phòng, nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ còn buồn ngủ ngồi đó, Kỳ Lương Tần nằm úp sấp trên cái bàn bên cạnh rốt cuộc xem như tỉnh, lau khóe miệng, mơ mơ màng màng nhìn qua. Vừa nhìn thấy là hắn, dường như lập tức thông minh hơn rất nhiều, từ trên ghế đứng lên: "Anh cả."

Nghiêm Bách Tông "ừm" một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ: "Cậu còn không rời giường, dậy đi chúng ta đánh bóng."

"Đánh cái gì mà bóng, gần đây quá mệt mỏi, em muốn ngủ thêm một lát."

Nghiêm Bách Tông nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Cậu đi không?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Tôi không đi."

Nghiêm Bách Tông liền đóng cửa lại.

Kỳ Lương Tần ngơ ngác đứng một hồi, lại ngồi xuống, tựa vào trên bàn chơi một cây bút ký tên.

Nghiêm Tùng Vĩ nằm úp sấp hỏi: "Ngày hôm qua cậu tựa vào trên bàn ngủ sao, ngủ như vậy không khó chịu hả?"

Kỳ Lương Tần nghe vậy quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Tôi cũng mới vừa dậy."

"Muốn ngủ thì trải chăn trải đệm ngủ đàng hoàng, nếu không ngủ thì đi ra ngoài một chút, luôn nằm úp sấp rất không thoải mái."

Kỳ Lương Tần cười cười, Nghiêm Tùng Vĩ lại nhắm hai mắt lại, cậu thì lại nằm úp sấp xuống.

Trong lòng Kỳ Lương Tần thực không vui.

Tuy rằng không đến mức khó chịu, nhưng vẫn là tinh thần mệt mỏi, làm gì cũng không nâng nổi tinh thần.

Cuộc nói chuyện đêm qua của Nghiêm Bách Tông, là bảo cậu đừng nghĩ quá nhiều, phân rõ giới hạn với cậu sao?

Cậu không còn là Kỳ Lương Tần trong tiểu thuyết kia nữa, cậu không có nghị lực và dũng khí như Kỳ Lương Tần kia, nói khó nghe chút chính là da mặt. Cậu không hy vọng Nghiêm Bách Tông chán ghét cậu.

Yêu một người không có khả năng, là nên bám riết không tha, hay là nên sớm một chút rời khỏi.

Đại khái là không có khả năng, hẳn là không có khả năng. Suy nghĩ này ẩn hiện trong lòng cậu, khiến ý chí tinh thần cậu sa sút.

Cậu cũng là người biết mệt. Cậu như thể một bình ắc-quy dung lượng siêu lớn, vẫn luôn phóng điện vẫn luôn phóng điện, kiên trì lâu như vậy, rốt cuộc cũng sắp dùng hết, lại không ai vội tới nạp điện cho cậu, cậu cảm thấy thật khổ, mệt chết đi.

Giống như khổ và mệt như thế cũng là đột nhiên hiện ra, bởi vì ở thời điểm ngọt ngào nhất cho cậu một kích mãnh liệt nhất, cho nên như một cọng rơm rạ cuối cùng đè sụp cậu.

Sau khi làm đồ ăn sáng xong, dì Xuân liền kêu bọn họ rời giường. Lại là cuối tuần, Nghiêm Tùng Vĩ muốn ngủ nướng, không chịu dậy. Lão thái thái ăn xong liền ra ngoài chơi mạt chược.

Nghiêm Viện nói: "Gần đây mẹ mê mạt chược ghê, em thấy mẹ ngoại trừ chơi mạt chược, thì không có sở thích gì khác cả."

"Chúng ta cũng đánh vài ván đi, " Nghiêm Bách Tông nói: "Bốn người một bàn."

"Anh hai ngủ nướng mà, không chịu dậy."

"Không phải là có em, anh, lại kêu dì Xuân và tiểu Kỳ, bốn người cũng đủ rồi."

"Cũng được, dù sao buổi chiều em mới có hẹn, buổi sáng vốn muốn ở nhà xem phim Hàn."

"Con gái bao lớn rồi, còn xem phim Hàn."

"Tâm hồn thiếu nữ, anh hiểu không." Nghiêm Viện nói xong liền đi kêu dì Xuân lại, Nghiêm Bách Tông nói: "Lúc kêu tiểu Kỳ, nếu cậu ấy không chịu đến, em liền kéo cậu ấy lại đây. Đừng cả ngày ở trong phòng học tập, cũng học đến ngốc rồi."

Nghiêm Viện đi gọi Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần quả nhiên không chịu đi. Nghiêm Viện khép máy tính cậu lại: "Ba thiếu một."

"Anh đánh không tốt, " cậu nói xong quay đầu lại nhìn Nghiêm Tùng Vĩ: "Anh đi đi."

Nghiêm Tùng Vĩ híp mắt nói: "Viện Viện em nhanh chóng kéo cậu ta ra ngoài, hai người đừng quấy rầy anh ngủ. Đàn ông ở bên ngoài bận một tuần, mệt chết mệt sống, chỉ trông cậy vào cuối tuần ngủ nướng, mấy người hiểu chuyện chút đi, chờ chút nữa tôi phát bao đỏ cho mấy người."

"Anh hai, đây chính là anh nói đó." Nghiêm Viện hưng phấn kéo Kỳ Lương Tần đứng lên: "Anh hào phóng chút nha, cho ít bọn em không cần đâu. Lương Tần, chúng ta đi, anh hai cho tiền lì xì kìa."

Rốt cuộc Kỳ Lương Tần vẫn bị kéo đi ra, đến phòng mạt chược, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đã ngồi ở

nơi đó: “Cả buổi vậy.”

“Lương Tần không chịu đến, vẫn là em cứng rắn kéo lại đây đó.”

Nghiêm Bách Tông thản nhiên nói với Kỳ Lương Tần: “Lương Tần, vẫn phải học mạt chược cho tốt đi, nhà chúng ta đều là cao thủ mạt chược, cậu đã đánh không tốt, còn không tập luyện nhiều nữa.”

Kỳ Lương Tần không nói chuyện, dì Xuân đưa cho cậu một ly trà, cậu tiếp nhận uống một hơi, nói: “Thơm quá a.”

“Trà lài Bách Tông cho dì, nói mỹ dung dưỡng nhan, dì uống thấy ngon hơn trà lài bình thường nhiều lắm.”

Hương khí nước trà ở trong cổ họng kéo dài không tiêu tan, đại khái không chỉ là trà lài đơn giản như vậy. Kỳ Lương Tần vẫn luôn cúi đầu, ngay cả Nghiêm Viện cũng phát hiện cảm xúc cậu trầm thấp, hỏi: “Anh làm sao vậy, sao mà rầu rĩ không vui thế?”

“Cãi nhau với Tùng Vĩ hả?” Dì Xuân hỏi.

Kỳ Lương Tần lắc đầu, nói: “Bọn con rất tốt.”

“Vậy con làm sao vậy?”

“Không biết, có khả năng đàn ông mỗi tháng cũng luôn có vài ngày như vậy.” Cậu nói xong liền nhếch miệng cười cười.

Cậu vốn cho rằng cậu lại phải thua, mỗi người đang ngồi đây đều chơi giỏi hơn cậu. Nhưng mà kỳ quái chính là, hôm nay không hiểu sao, người thua thế mà vẫn luôn là Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông nói: “Xem ra vận may hôm nay cũng quá không thuận rồi.”

“Vậy hôm nay đánh thêm với anh hai ván, bình thường anh thắng bọn em bao nhiêu tiền, hôm nay tốt xấu cũng đưa cho bọn em một chút.”

Dì Xuân cười nói: “Đúng đúng đúng, chơi thêm hai ván.”

Bọn họ vừa chơi chính là nửa ngày, đại khái là chơi lâu, Kỳ Lương Tần cũng dần dần quên chuyện không vui, nếu thắng cũng sẽ lòng đầy vui mừng. Hiện giờ mặc dù cậu chơi kém hơn những người khác, nhưng mà so sánh với cậu trước đây thì tiến bộ không chỉ một phần nửa phần.

Nghiêm Tùng Vĩ rời khỏi giường liền tới đây xem cuộc chiến, tựa vào trên vai Kỳ Lương Tần nhìn cậu chơi, ngẫu nhiên chỉ đạo đôi lời. Kỳ Lương Tần bị hắn cọ má, có chút ngượng ngùng, cậu đối với đàn ông đụng chạm vẫn rất mẫn cảm. Nghiêm Tùng Vĩ lại là thẳng nam thường cẩu thả, căn bản không chú ý. Hiện giờ hắn và Kỳ Lương Tần đã xem như vô cùng thân quen, tứ chi tiếp xúc hiển nhiên cũng nhiều hơn không ít, hắn không thể nghĩ đến chỗ lệch lạc, cũng đại khái là bởi vì không thể nghĩ được, cho nên đơn giản một cánh tay khoát lên vai Kỳ Lương Tần, ôm hờ cậu, bộ dạng mười phần thân mật.

Nghiêm Bách Tông lại thua một ván, tựa lên ghế, nói: "Không được, tôi không thể chơi nữa, hôm nay vận may quá kém, Tùng Vĩ, cậu lại đây thay anh đi."

"Anh cả thua đến đổ mồ hôi, " Nghiêm Viện cười nói.

Nghiêm Tùng Vĩ xem cuộc chiến một hồi, đã sớm ngứa tay khó nhịn, nghe vậy lập tức thay đổi vị trí với Nghiêm Bách Tông, đến đối diện ngồi xuống.

Kỳ Lương Tần xoay người muốn đi tới bàn lấy nước, Nghiêm Bách Tông vừa lúc đi đến phía sau cậu, trực tiếp cầm ly của hắn đưa cho cậu. Kỳ Lương Tần sửng sốt, quẫn bách tiếp nhận, nói: "Cám ơn."

Nghiêm Bách Tông cũng không nói gì, ngồi xuống cái ghế của Nghiêm Tùng Vĩ vừa rồi. Vừa rồi Nghiêm Tùng Vĩ vì chỉ đạo Kỳ Lương Tần cho nên đem ghế dựa dịch vô cùng gần, gần như đặt song song với ghế dựa của Kỳ Lương Tần. Sau khi Nghiêm Bách Tông ngồi lên, thân thể tự nhiên mà nghiêng sang, một cánh tay khoát lên trên ghế Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần liền có chút không còn tâm tư xem bài, nửa người đều cứng lại. Cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông hình như là cố ý muốn đổi với Nghiêm Tùng Vĩ, nhưng mà biểu hiện của Nghiêm Bách Tông lại không có gì không giống bình thường, thản nhiên đôi khi nói hai câu, có đôi khi cậu muốn lấy ra một quân bài nào đó, Nghiêm Bách Tông sẽ đè cánh tay cậu lại, ý bảo cậu lấy một cái khác.

Nghiêm Viện cười nói: "Anh cả, hôm nay vận may anh đã thành như vậy, còn muốn chỉ đạo Lương Tần, Lương Tần hôm nay đánh tốt hơn anh, anh đừng đem vận khí hỏng bét lây cho anh ấy."

Nghiêm Bách Tông nói: "Nói không chừng đổi phương hướng ngồi, vận may sẽ trở lại rồi sao."

Kết quả lời này của hắn thế mà trở thành sự thật, hắn thật sự chỉ đạo Kỳ Lương Tần thắng một ván này.

Mắt thấy sắp đến giữa trưa, dì Xuân liền đứng lên đi làm cơm. Nghiêm Viện duỗi thắt lưng làm biếng nói: "Được rồi, không đánh nữa, em cũng mệt mỏi."

Tất cả mọi người đứng lên, ngược lại là Nghiêm Tùng Vĩ có chút chưa đã. Nghiêm Viện nói: "Anh hai, tiền lì xì của anh, cũng đừng quên."

"Phát phát phát, phát liền." Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Tôi phát trong nhóm weixin, mọi người tới đoạt đi, xem

ai vận may tốt."

Hắn nói xong liền phát một cái trong nhóm, Kỳ Lương Tần nhanh chóng lấy điện thoại ra đoạt, kết quả cậu lại chỉ cướp được một cái nhỏ nhất. Nghiêm Viện nói: "Em cũng chỉ cướp được cái nhỏ, cái lớn để anh cả đoạt đi!"

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn, thế mà nhìn thấy Nghiêm Bách Tông cũng đang chơi di động. Nghiêm Viện nói: "Anh cả, chút tiền lẻ đó anh cũng đoạt với bọn em nữa."

"Người thấy được chia." Nghiêm Bách Tông cất điện thoại di động vào túi áo, cười ra khỏi phòng mạt chược.

Nhưng mà hắn không về phòng mình, mà là đi theo Nghiêm Tùng Vĩ đến phòng đối diện. Nghiêm Tùng Vĩ đi toilet vệ sinh, đi ra nhìn thấy hắn ngồi trên ghế, ngây ra một lúc: "Có việc?"

"Cậu và Lương Tần thế nào?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nói: "Còn có thể thế nào, như cũ."

"Anh thấy cậu vừa rồi lúc chơi mạt chược, còn ôm cổ người ta, nghĩ hai người có cái gì chứ."

"Thật không?" Nghiêm Tùng Vĩ cười cười: "Em không chú ý. Em sao lại có suy nghĩ với cậu ấy chứ, không phải em cũng đã nói rõ ngọn ngành với anh sao, hai bọn em là kết hôn giả."

"Vậy là tốt rồi, có điều về sau cậu cũng chú ý một chút, cậu không có ý tứ, không có nghĩa là có thể quá thân cận với tiểu Kỳ, khó bảo đảm cậu ấy không có ý tứ, nói cho cùng, cậu ấy chính là thích đàn ông. Lỡ như cậu ấy có tình cảm, bên cậu lại không có ý đó, tương lai chẳng phải làm tổn thương người ta sao?"

"Lương Tần, không thể đi? Cậu ấy sẽ thích em hả?"

"Loại chuyện này không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cậu vẫn là chú ý một chút, thằng nhóc cậu, chính là hời hợt dễ dàng làm chuyện xấu. Được rồi, anh cũng chỉ là tùy tiện cằn nhằn với cậu hai câu, đi đây."

Nghiêm Bách Tông ra cửa phòng, thở ra một hơi, đến phòng khách, thấy Nghiêm Viện và Kỳ Lương Tần chẳng biết đã đi đâu. Hắn đi đến cửa phòng bếp hỏi: "Đám Viện Viện đâu?"

"Phơi nắng bên ngoài kìa."

Nghiêm Bách Tông nhìn ra bên ngoài, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần và Nghiêm Viện ngồi ở xích đu.

Phía trên xích đu là tán lá cây, nhưng mà thưa thớt, ánh nắng xuyên thấu qua khe hở biến thành một mảnh nhỏ vụn, chiếu vào trên người thoải mái, không nóng. Nghiêm Bách Tông từ trong phòng đi ra, ngồi xuống một cái ghế dài ở chỗ hành lang thông gió, nói: "Hai người cũng không sợ nóng."

"Đánh mạt chược cho tới trưa, đi ra phơi nắng cho trên người thoải mái, " Nghiêm Viện nói xong liền từ xích đu đứng lên: "Lúc này nên có thêm chút nước trái cây, em đi lấy, anh muốn hay không?"

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, Nghiêm Viện liền đứng dậy đi lấy, hỏi Nghiêm Bách Tông: "Anh sao?"

"Anh không cần."

Nghiêm Bách Tông nói xong lại đứng lên, đi tới cạnh xích đu, nhìn nhìn Kỳ Lương Tần.

Cũng không biết có phải Kỳ Lương Tần giận dỗi hay không, nói: "Nghiêm tiên sinh."

Nghiêm Bách Tông ngồi xuống ngay bên cạnh cậu, hỏi: "Có phải ngày hôm qua tôi nói gì đó khiến cậu không vui hay không?"

"Không có, " Kỳ Lương Tần nói: "Vốn cũng đều là sự thật."

Nghiêm Bách Tông im lặng một hồi, bên kia Nghiêm Viện đã bưng hai ly nước trái cây lại đây, hắn đứng lên, nói: "Tôi không thích Tôn Diểu."

Kỳ Lương Tần sửng sốt, Nghiêm Bách Tông cũng đã đứng lên đi ra ngoài. Cậu ngồi thẳng nửa người trên, nhìn bóng dáng Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Viện đã đi tới, đem một ly trong đó đưa cho cậu: "Đào mật."

"Cám ơn." Kỳ Lương Tần vừa uống, vừa nghĩ, vừa rồi Nghiêm Bách Tông là có ý gì.

Vì sao đột nhiên nói với cậu hắn không thích Tôn Diểu.

Đây là đêm qua cậu hỏi, sau đó Nghiêm Bách Tông lại hỏi cậu có muốn biết đáp án hay không, cậu nói không muốn. Không phải cậu thật sự không muốn, mà là cậu cho rằng Nghiêm Bách Tông khẳng định sẽ nói thích.

"Tôi thích Tôn Diểu, mà còn tính toán kết hôn với cô ấy." Ở trong mộng cậu mơ thấy cũng là tình cảnh như thế. Tình cảnh đó khiến cậu đau lòng, nhưng cũng là sự thật tất nhiên.

Nhưng mà ngay vừa rồi, Nghiêm Bách Tông lại nói cho cậu biết, hắn không thích Tôn Diểu.

Kỳ Lương Tần cũng không phải con nít hoàn toàn không biết gì cả, có vài thứ cậu cũng có thể cảm giác được. Chẳng hạn như tại sao Nghiêm Bách Tông lại nói như vậy, chung quy là có một ít ý nghĩa đặc biệt ở bên trong.

Ý nghĩa đặc biệt này khiến cậu nháy mắt đầy máu sống lại.

Nghiêm Viện buồn bực hỏi: "Anh nghĩ cái gì thế, thất thần như vậy?"

Kỳ Lương Tần nhếch môi, tươi cười trong ánh mặt trời nhỏ vụn xán lạn tốt đẹp: "Thật ngọt."

"Bỏ thêm mật, đương nhiên ngọt."

Tình yêu luôn có một giai đoạn, một hồi chua một hồi ngọt. Dễ dàng vì một hành động hoặc là một câu nói của đối phương mà thương tâm rơi nước mắt, phiền não thống khổ, cũng có thể dễ dàng vui vẻ ra mặt, lòng đầy ngọt ngào.

Lúc quay đầu nhìn lại, cảm thấy khi đó mình thật là ngu thật ấu trĩ thật đáng cười. Nhưng đây mới là dáng vẻ mối tình đầu thuần túy lại đơn thuần đi. Vừa không phải tứ đại giai không sau khi nhìn thấu tình yêu chua xót, cũng không phải nếm hết ngọt ngào của tình yêu sau đó gợn sóng không sợ hãi. Vẫn là lúc mới nếm thử tình yêu, vì một ít chuyện nho nhỏ mà dễ dàng vui mừng hoặc là chảy nước mắt.

Nghiêm Bách Tông lại ở trong phòng đi tới đi lui.

Anh cả Nghiêm gia đang ảo não.

Hắn phát hiện gần đây hắn thường xuyên không hiểu ra sao mà nói một vài lời không hiểu ra sao. Vì sao hắn lại đột nhiên nói một câu hắn không thích Tôn Diểu.

Hắn không biết, nghĩ không rõ, chỉ là trong nháy mắt xúc động, mắt thấy Nghiêm Viện sắp sửa lại đây, càng nhiều lời hơn cũng không kịp nói, chỉ có thể tận khả năng nói đơn giản ngắn gọn một câu, hắn liền nói một câu này.

Hắn cảm thấy câu nói kia chính là một liều thuốc hay khiến Kỳ Lương Tần cảm xúc trầm thấp vui vẻ lên.

Hắn không muốn làm cho Kỳ Lương Tần không vui. Kỳ Lương Tần không vui, thậm chí hắn có cảm giác chịu tội, không thoải mái.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần đã từng quyến rũ mình như vậy, mình không thích cậu ấy không phải là lẽ thường phải làm sao, cự tuyệt cậu ấy cũng là lẽ thường phải làm, lúc trước dưới tình thế cấp bách thậm chí hắn đã cho Kỳ Lương Tần bạt tai, hành vi quyết tuyệt như vậy cũng từng có, khi đó vì sao lại không có cảm giác chịu tội, hiện giờ lại có?

Nghiêm Bách Tông hít một hơi. Hắn không biết mình làm sao nữa. Có thể hắn đã thay đổi, không còn là Nghiêm Bách Tông trước kia.

56. Chương 56

Lúc tháng bảy sắp hết, con gái út Nghiêm gia yêu đương. Nghiêm Viện làm thiên kim nhà giàu, vẫn luôn không thiếu người theo đuổi. Nhưng mà từ sau khi cô tốt nghiệp đại học chia tay, liền không yêu đương nữa.

Kỳ Lương Tần từng hỏi qua Nghiêm Tùng Vĩ: "Viện Viện ưu tú như vậy, sao vẫn luôn không thấy cô ấy yêu đương?"

Nghiêm Tùng Vĩ oán hận nói: "Con bé bị tra nam làm thương tâm, nhất thời chỉ sợ không khôi phục được."

Cẩn thận hỏi mới biết được, hóa ra Nghiêm Viện cũng từng bị tổn thương tình cảm, hơn nữa cẩu huyết chính là, cô còn là bị tình yêu tình bạn song song phản bội.

Lúc Nghiêm Viện đại học quen một người bạn trai, khác với phần lớn thiên kim nhà giàu trong giới của cô chính là, cô tìm một phượng hoàng nam*. Bạn trai tên Đỗ Đào, là từ nông thôn đi ra, nhưng mà rất ưu tú, là chủ tịch hội học sinh của khóa bọn họ, bộ dạng dáng vẻ đường đường, Nghiêm Viện với hắn có thể nói là vừa gặp đã yêu.

**Phượng hoàng nam: chỉ những người con trai xuất thân bần hàn nhưng biết cố gắng.*

Quan hệ của hai người tự nhiên cũng bị lão thái thái phản đối, kỳ thật không chỉ lão thái thái phản đối, mà ngay cả Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông cũng có chút phản đối. Đại khái do đều là đàn ông, ánh mắt nhìn người của bọn họ dường như cũng chuẩn hơn Nghiêm Viện một ít, xuất thân của Đỗ Đào này bọn họ không để ý như lão thái thái. Bọn họ để ý chính là cách làm người của Đỗ Đào.

Đỗ Đào này tính cách rất cao ngạo, sĩ diện, Nghiêm Viện ở bên hắn, gần như mọi chuyện đều phải nhân nhượng hắn, chiếu cố lòng tự trọng của hắn. Trung Quốc từ xưa đến nay hôn nhân chú ý môn đăng hộ đối, vẫn là có vài phần đạo lý. Phàm là hôn nhân dòng dõi không ngang nhau, dễ dàng sinh ra vấn đề hơn nhiều so với hôn nhân dòng dõi tương đương, đây cũng không phải kỳ thị ai.

Nhưng mà Nghiêm Viện khi đó một lòng một dạ nhào vào trên người Đỗ Đào, yêu đến lửa nóng triền miên, yêu đương không đến một năm liền cùng Đỗ Đào dọn ra ngoài ở, có đoạn thời gian ầm ĩ thật cương với người trong nhà.

Chỉ tiếc đoạn quan hệ này không thể chết già, sau khi tốt nghiệp mâu thuẫn giữa hai người tăng lên, mỗi ngày ồn ào, cuối cùng Đỗ Đào ngoại tình, ngoại tình còn là bạn tốt của Nghiêm Viện. Người bạn kia mặc dù là người thành phố, nhưng không có gia thế tốt như Nghiêm Viện, cũng chỉ là gia đình khá giả.

“Hắn nói hắn ở bên con áp lực quá lớn, hắn chịu không nổi, tự tin và thỏa mãn mà hắn có thể nhận được từ cô ta, con không cho được.” Nghiêm Viện khóc nói với người Nghiêm gia.

Nghiêm Tùng Vĩ giận dữ, tìm người đánh Đỗ Đào một trận, tay cũng bị đánh gãy một cái, như thế hai người liền không còn khả năng nữa.

Nghiêm Viện vì thế mà hoang phí một đoạn thời gian thật dài mới thoát ra được, tuyên bố không tin tình yêu nữa. Người Nghiêm gia tuy rằng đau lòng, nhưng mà may mắn, theo lời Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi đã sớm biết cái thằng kia không đáng tin, lần đầu tiên đến nhà chúng tôi miệng cọp gan thỏ, giống như sợ chúng tôi xem thường hắn vậy. Đàn ông quá phận tự tôn không thể ở bên, rất ích kỷ.”

“Vậy bạn trai hiện giờ của Nghiêm Viện anh thấy sao?”

Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu: “Cô nàng này giấu rất chặt, chúng tôi cũng mới vừa biết.”

“Tôi cũng là mới vừa biết, trách không được đoạn thời gian trước cô ấy cứ luôn nói có hẹn, cả ngày không ở nhà, phỏng chừng chính là đi yêu đương đi.”

“Lần này phải trấn giữ con bé thật kỹ, ánh mắt nhìn đàn ông của nhỏ em gái tôi không tốt, chỉ nhìn mặt, không nhìn phẩm hạnh.”

Bạn trai mới của Nghiêm Viện, hôm nay là lần đầu tiên tới nhà.

“Trải qua chuyện lần trước muốn chết muốn sống, dì thấy Viện Viện thận trọng hơn rất nhiều, lần này có lẽ là chàng trai không tồi.”

Dì Xuân vừa nói vừa bận việc, Kỳ Lương Tần lại làm trợ thủ cho dì, hôm nay đồ ăn vô cùng phong phú, một mình dì Xuân bận rộn có chút không kịp.

Nhìn đồng hồ, cũng sắp mười một giờ. Kỳ Lương Tần ra ngoài phòng bếp đến bên ngoài nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy lão thái thái dáng vẻ đoan trang ngồi ở trong phòng khách, có thể nói là trang điểm ăn diện, mà Nghiêm Bách Tông ngồi ở bên cạnh bà, cũng là một thân chính trang. Kỳ Lương Tần nén cười về phòng ngủ, thấy Nghiêm Tùng Vĩ đang chơi game.

“Mẹ với anh trai anh đều ở trong phòng khách chờ kìa, sao anh lại ở đây chơi game?”

“Bất quá là bạn trai thôi, không hẳn có thể thành em rể tôi đâu, không hơi sức đâu lãng phí thời gian trên người hắn.”

Kỳ Lương Tần cười nói: “Chỉ là anh đi nhìn xem mẹ với anh trai anh kìa, hai người bọn họ bày trận thế không giống như là chờ khách, ngược lại có hơi giống như công ty phỏng vấn.”

Nghiêm Tùng Vĩ cũng cười, nói: "Cho nên lúc trước cậu trực tiếp theo tôi vào nhà, đỡ bao nhiêu việc. Nếu tôi cũng giống Viện Viện trước đó dẫn cậu về nhà ăn một bữa cơm, mẹ tôi có thể ở trên bàn cơm trực tiếp ăn tươi cậu đó."

"Con rể nhà các anh cũng thật không dễ làm, tôi cũng lau mồ hôi thay cậu trai kia rồi. Tôi thấy lúc này mẹ anh sẽ không cho hắn sắc mặt hoà nhã đâu."

"Đâu chỉ mẹ tôi, chúng tôi cũng sẽ không cho hắn sắc mặt hoà nhã."

"Tôi thì sao?"

"Cậu tùy tiện, " Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ nghĩ: "Cậu với dì Xuân một phe đi, nhiệt tình một chút. Trong nhà cũng không thể đều giống như Bao Công mặt đen, phải có người xướng mặt đỏ. Hơn nữa tôi không thể để cho người ta cảm thấy tôi cưới một cậu vợ hung dữ về được."

Nghiêm Viện với bạn trai cô ra vẻ đã tính kỹ thời gian, đúng mười một giờ bước vào nhà.

Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Tùng Vĩ ra khỏi phòng ngủ, cách thủy tinh nhìn thấy Nghiêm Viện kéo cánh tay một người đàn ông. Người đàn ông kia rất cao, đại khái cũng có 1m85, bộ dạng cũng khỏe mạnh, đen đen, Nghiêm Viện vốn dĩ xem như cao gầy ở trước mặt hắn nhất thời trở thành chim nhỏ nép vào người.

"Làm sao tìm được người như thế vậy, " Nghiêm Tùng Vĩ phun tào.

"Hình như rất đẹp trai nha, " Kỳ Lương Tần nói.

Kết quả cậu nói xong lời này, Nghiêm Bách Tông lại quay đầu nhìn cậu một cái.

"Không cùng một loại hình như trước kia nó thích. Viện Viện vốn thích cao gầy trắng nõn, còn thích nhất nam mắt kính."

Lão thái thái quay đầu lại nhìn Nghiêm Tùng Vĩ một cái: "Miễn bàn chuyện trước kia."

Lão thái thái ngồi nghiêm chỉnh, vẫn luôn chỉnh chỉnh tóc. Kỳ Lương Tần chạy tới cửa nhà, đẩy cửa ra cười cười với hai người Nghiêm Viện: "Tới rồi."

"Đây là chị hai của em, " Nghiêm Viện cười hì hì nói.

Sắc mặt Kỳ Lương Tần ửng đỏ, người đàn ông kia cũng quẫn bách sửng sốt một chút, Nghiêm Viện cười nói: "Anh quên à, em đã đề cập với anh đó, Lương Tần, người yêu của anh hai em."

Người nọ liền vươn tay ra bắt tay với Kỳ Lương Tần một chút. Nghiêm Viện nói tiếp: "Đây là Triệu Hạo."

"Mau vào đi, mọi người đã chờ từ rất sớm rồi."

Kỳ Lương Tần nói xong liền tiếp nhận hộp quà trong tay Triệu Hạo, đón bọn họ vào cửa.

Triệu Hạo này, thật sự rất không giống Nghiêm Viện, dáng vẻ có chút chất phác, tính cách cũng nội liễm, dễ dàng đỏ mặt, làn da lại đen, chính là đen đen đỏ đỏ. Nghiêm Viện nói hắn là thầy giáo thể dục, mới vừa tốt nghiệp, còn nhỏ hơn cô một tuổi.

"Tình yêu chị em à, " dì Xuân nói.

"Hiện giờ tình yêu chị em rất lưu hành, " Kỳ Lương Tần nói: "Con thấy cậu trai này rất đáng tin."

"Chỉ là hơi đen chút, hơi chất phác chút, " dì Xuân nói: "Có điều dì nhìn tốt hơn Đỗ Đào kia một chút."

"Cũng chưa nói muốn bàn hôn luận gả, Viện Viện thích là quan trọng nhất."

Lão thái thái quả nhiên sắm vai một nhân vật gia trưởng phong kiến đủ tư cách, khách khí, nhưng mà quá khách khí, liền có vẻ uy nghiêm. Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông đại khái hơi vừa lòng một chút với người bạn trai này của Nghiêm Viện, cho nên thái độ bình thản hơn cậu tưởng. Có điều Nghiêm Bách Tông nói không nhiều lắm, Nghiêm Tùng Vĩ phỏng chừng là vì trưng ra cái mác anh hai, nói cũng không nhiều lắm. Ngược lại Nghiêm Viện vẫn luôn nói chuyện với Triệu Hạo không ngừng, Triệu Hạo đại khái là có chút câu nệ và quẫn bách, vẫn luôn có chút đỏ mặt, đen đen ngược lại có vài phần đáng yêu.

Nếu không phải Nghiêm Viện là một trắng giàu đẹp, vậy Triệu Hạo thật sự là một đối tượng không tồi. Tuy rằng chỉ là một thầy giáo thể dục cấp hai, nhưng chính là ở trường trung học trọng điểm số một số hai thành Nam, trong loại thành phố lớn như thành Nam làm một thầy giáo tiểu học cũng rất khó, phúc lợi vô cùng tốt. Huống chi cái nghề thầy giáo này cũng cao thượng, thầy giáo thể dục, thân thể hẳn là cũng rất tốt, thân cao, mặt mày không tính là anh tuấn, nhưng mà đoan chính, loại đàn ông này đưa tới thị trường xem mắt, là rất được hoan nghênh.

Chờ sau khi tiễn bước Triệu Hạo, Kỳ Lương Tần nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Tôi cảm thấy rất không tồi, còn là một người rất thành thật. Nhìn mặt mẹ anh, sao giống như không quá vui vẻ vậy."

"Mẹ tôi vẫn luôn xem xét người lựa chọn cho Viện Viện, Triệu Hạo này, khẳng định không thể so với mấy người đàn ông bà xem xét, bà ấy nhiều ít có chút thất vọng đi. Đại khái cũng có chút không hài lòng với loại thái độ giữ kín không nói ra của Viện Viện."

"Tôi thấy Viện Viện rất thích hắn, yêu đương mà, không cần nghĩ nhiều như vậy, cô ấy vui vẻ thì tốt rồi."

“Vấn đề là nó không phải yêu chơi, vừa rồi nó nói với chúng tôi, tính toán trong năm kết hôn.”

“Vội vã như vậy?” Kỳ Lương Tần giật mình nói: “Sẽ không phải…” Cậu nói xong chỉ chỉ bụng Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ giận nổ: “Không có khả năng!”

Kỳ Lương Tần cười nói: “Anh được làm cậu còn không vui.”

“Tôi ngược lại không hề gì, tôi sợ mẹ sẽ tức hộc máu.”

“Vậy cũng không nói chừng, không phải bà vẫn luôn muốn ngậm kẹo đùa cháu sao?”

“Mẹ với ông anh tôi đều rất truyền thống, cậu cũng không phải không biết.” Nghiêm Tùng Vĩ nói xong sờ sờ ót: “Cậu nói xem, nó sẽ không thật sự nghe lời bác sĩ bảo cưới đi? Không được, tôi phải đến hỏi một chút.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền đi ra cửa. Kỳ Lương Tần đi theo ra, đến phòng khách. Nghiêm Bách Tông lại đột nhiên hỏi cậu: “Cậu cảm thấy đối tượng của Viện Viện thế nào?”

“Rất tốt mà, ” Kỳ Lương Tần nói.

Cậu nói xong liền đi theo Nghiêm Tùng Vĩ lên lầu, lòng nhiều chuyện chiến thắng quyến luyến của cậu đối với Nghiêm Bách Tông, hiện tại so sánh với Nghiêm Bách Tông, chuyện về Nghiêm Viện càng làm cho cậu tò mò.

“Anh hai, anh đoán mò cái gì vậy, ” Nghiêm Viện đỏ mặt nói: “Em làm sao có thể chưa lập gia đình đã có bầu.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Không có thì tốt, em nghĩ xem nếu em lớn bụng mặc áo cưới, khó coi bao nhiêu.”

“Chút ý thức tự mình bảo hộ em vẫn phải có, hơn nữa em còn chưa sống thế giới hai người đủ, không có khả năng sinh con.”

“Em với hắn biết nhau thế nào, sao trước đó một chút tiếng gió cũng không để lộ với mọi người hả?”

“Cái này còn không phải học của anh hai sao, tiền trảm hậu tấu.” Nghiêm Viện nói xong liền đầy cõi lòng chờ mong hỏi Kỳ Lương Tần: “Lương Tần, anh cảm thấy Triệu Hạo thế nào?”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Rất thành thật.”

“Đây là khen người sao?” Nghiêm Viện không hài lòng: “Anh không thấy là rất bảnh sao?”

“Nếu cái này cũng gọi là đẹp, vậy anh hai em chẳng phải là đẹp trai siêu cấp vô địch sao?”

Nghiêm Viện bĩu bĩu môi: “Em cảm thấy đẹp!”

“Em với hắn sao lại biết nhau?”

“Lại nói mọi người đều không tin đâu. Anh hai anh biết chị Hoa đúng không, con trai chị ấy không phải học cấp hai sao, ở trường học đánh nhau, trường học kêu người nhà đến, chị Hoa không rảnh rỗi, liền nói em là em gái chỉ, bảo em đi một chuyến. Hóa ra con trai chị Hoa là một đứa học dốt, không học cho tốt, tiết thể dục đánh nhau với bạn học, Triệu Hạo là thầy thể dục của bọn nó, lúc can ngăn bị đập trúng đầu. Em nghĩ em đến thì cũng đến rồi, chung quy phải tỏ vẻ xin lỗi một chút với thầy giáo bị thương, thường xuyên qua lại, liền quen biết. Hai người bọn em tự nhiên mà ở bên nhau, đặc biệt thuận lợi, không có ai theo đuổi ai cả.”

“Oa, giống tiểu thuyết thế, thật có duyên phận.” Kỳ Lương Tần hâm mộ nói.

“Đúng không, anh cũng thấy rất có duyên phận đi, ” Nghiêm Viện cười nói: “Con người đặc biệt tốt, đối với em cũng đặc biệt tốt. Em sợ trong nhà không đồng ý, cho nên vẫn luôn giấu mọi người. Em cảm thấy hắn chính là người em đợi, bọn em ở các phương diện đều rất hợp rơ, em cảm thấy hai bọn em ở bên nhau, nhất định sẽ đặc biệt đặc biệt hạnh phúc. Em biết hắn không phải đối tượng mà người trong nhà chờ mong, chỉ là em thật sự rất yêu hắn, ở bên hắn em rất vui vẻ.”

Trong mắt Nghiêm Viện tràn đầy ánh sáng hạnh phúc, nhìn ra là thật sự vui sướng.

Kỳ Lương Tần đi xuống lầu, liền nói với dì Xuân, nói xong vẫn cảm khái giống vậy: “Thật có duyên phận mà, cứ như tiểu thuyết vậy.”

“Cho nên nói duyên phận nha, chính là do trời định, không cần phải gấp gáp, chung quy sẽ đến.”

Lời này giống như đã từng quen biết.

Kỳ Lương Tần nhớ rõ là năm ngoái, là đêm bình an. Trên đường phố Nam Kinh nơi nơi đều là vui sướng khi lễ Giáng Sinh sắp đến, cậu từ siêu thị trở về, mua hai quả táo, dùng nước nóng ủ ấm, ăn một quả.

Ăn táo xong, cậu liền lên máy tính nói chuyện phiếm với bạn, vẫn nói cho tới đêm khuya, qua đêm bình an.

Sau đó cậu liền nói với bạn, ai nha, đêm bình an hàng năm tao đều cầu nguyện hy vọng đêm bình an năm sau có người qua chung với tao, chỉ là hàng năm đều thất bại, thật đau lòng.

Người bạn hỏi, vì sao là đau lòng đêm bình an, mà không phải đau lòng lễ Giáng Sinh?

Cậu nói, lễ Giáng Sinh tao cũng đau lòng, có điều đêm bình an là đau lòng nhất, bởi vì tao cảm thấy đêm bình an thực lãng mạn, là ngày hội của tình nhân.

Người bạn gửi cho cậu một cái biểu tình le lưỡi, sau đó nói cho cậu biết, duyên phận đều là do trời định, mày không cần phải gấp gáp, sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, duyên phận của cậu sao lại tới trễ như vậy, những người còn trẻ trên đường phố, có khả năng mới chỉ cấp hai thôi, duyên phận cũng đã tới rồi.

Cái thứ ngày lễ này, có vài ngày không phải dành cho người sống một mình, chẳng hạn như Trung thu, tết âm lịch, có vài ngày không phải dành cho người độc thân, chẳng hạn như lễ tình nhân, đêm bình an. Mà cậu vừa là độc thân, vừa là sống một mình.

Cậu nằm ở trên giường, nghĩ thầm rằng, đêm bình an sang năm, sẽ có người cùng mình không. Duyên phận định mệnh của mình, sang năm có tới hay không.

Hiện giờ cậu ở nơi này, có Nghiêm Bách Tông.

Cậu rất hy vọng những lời này là thật, "Duyên phận đều là do trời định, không cần phải gấp gáp, sớm muộn gì cũng sẽ tới." Nếu đây là thật, vậy có thể an ủi được bao nhiêu người.

Hết chương 56

57. Chương 57

Xét thấy Nghiêm Viện một lòng một dạ kết hôn với Triệu Hạo, Nghiêm lão thái thái liền nghĩ xem thử người trẻ tuổi kia. Mọi người đều nói, muốn xem rõ một người có phải thích hợp kết hôn hay không, liền cùng hắn đi du lịch. Đại khái là du lịch có thể nhìn thấu một người nhất. Cho nên Nghiêm lão thái thái thông qua Nghiêm Viện phát lời mời với Triệu Hạo, hy vọng hắn có thể gia nhập đoàn du lịch Nghiêm gia cuối tháng tám.

Tuy rằng Triệu Hạo chỉ là thành phần trí thức phổ thông, không thể tự an bài thời gian giống hai anh em Nghiêm gia, nhưng may mà hắn là thầy giáo nhân dân, tháng tám vừa lúc là cuối nghỉ hè, thời gian vẫn có thể dành ra. Trong lúc này hắn cũng không ít lần đến Nghiêm gia. Nghiêm Tùng Vĩ lại không quá thích hắn.

“Quá chất phác, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Nói chuyện với tôi không hợp, tôi cũng không dám nói giỡn với hắn, sợ hắn tưởng thật.”

Triệu Hạo ở chung với hai anh em Nghiêm gia đều không tính là tốt. Nghiêm Tùng Vĩ thì không thích, Nghiêm Bách Tông thì quá khách khí. Nghiêm Bách Tông luôn khách khí, đối với ai cũng khách khí, chỉ là khách khí cũng là một loại hình thức biểu hiện của xa lạ, tính cách Triệu Hạo ở một phương diện nào đó lại có chút giống hắn, đều là người nói không nhiều lắm, ngồi cùng một chỗ nếu như không có người ở giữa, sẽ có chút xấu hổ.

Ở chung với Triệu Hạo tốt nhất, dĩ nhiên là Kỳ Lương Tần.

Đại khái là do giới tính trời sinh, tuy rằng Kỳ Lương Tần không phải cứ thấy trai đẹp thì đều thích, nhưng mà đối với đàn ông có điều kiện tốt cậu đều có thiện cảm, nguyện ý thân cận. Điều kiện của Triệu Hạo không cần phải nói chính là xem như rất tốt trong số người thường, quan trọng là ngại ngùng, thành thật, Kỳ Lương Tần không tính là người có tâm cơ, thích lui tới với loại người đơn giản này.

“Đơn giản?” Nghiêm Tùng Vĩ mỉm cười: “Cái đó thì đúng, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, cho nên là một thầy giáo thể dục.”

“Thầy giáo thể dục rất tốt, tính phúc của Viện Viện có hi vọng.”

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, khuỷu tay cọ cậu một chút: “Không phải là cậu thích thằng nhóc kia đi.”

Kỳ Lương Tần thật quẫn bách: “Anh nói bậy bạ gì đó, hắn với tôi là quan hệ như thế nào, tôi làm sao có thể thích hắn.”

“Cái này đúng, cậu biết là được, đàn ông trong nhà này tuy rằng đều rất ưu tú, nhưng cậu đừng nghĩ tới… ngược lại có thể suy nghĩ một chút về tôi, cậu còn đừng có ghét bỏ tôi, tôi ra đường một đống người theo đó.”

“Anh cho là mấy cô ấy đều coi trọng anh sao, có khả năng đều là coi trọng tiền của anh.”

“Tiền của tôi cũng là một phần của tôi mà, tôi cảm thấy trong xã hội này, mấy người nói cái gì mà người ta chỉ coi trọng sắc đẹp của bạn hoặc là người ta chỉ coi trọng tiền của bạn, mẹ nó đều là vô nghĩa. Chẳng lẽ chỉ có coi trọng bên trong của một người mới là tình yêu nghiêm túc hả? Dựa vào cái gì một người chỉ tính bên trong, tướng mạo địa vị và tiền tài của người đó thì không phải à? Không phải mấy cái đó mới hợp thành một người hoàn chỉnh sao?”

“Như thế cũng đúng, ” Kỳ Lương Tần hơi có chút hâm mộ nghĩ, chung quy Nghiêm Tùng Vĩ là một người tự tin, đại khái chỉ có người tự tin mới nghĩ như vậy, không đi so đo đối phương coi trọng mình rốt cuộc là vì cái gì: “Nếu người theo anh nhiều như vậy, vậy anh có lấy ra được một người từ trong đó không? Anh còn chưa có tính toán sống yên ổn sao?”

“Người khiến tôi yên ổn còn chưa xuất hiện đâu, ” Nghiêm Tùng Vĩ cười cười nói: “Cậu đừng quan tâm tôi, quan tâm chính cậu đi, tôi nói cậu có thể tìm đối tượng mà, sao không thấy cậu có động tĩnh vậy. Cậu quá trạch.”

Kỳ Lương Tần quả thật rất trạch, nhưng tính cách đã vậy, thật sự rất khó sửa đổi. Cơ hội cậu quen biết người mới cũng không nhiều.

“Tôi chờ khai giảng mà, chờ đến khai giảng, có thể quen biết rất nhiều người.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cậu theo tôi lăn lộn đi, đảm bảo cậu trong vòng một năm thay đổi lớn, đi.”

“Đi đâu?”

“Nhóm bạn tôi nói nhớ cậu, cậu cũng đã lâu không lộ diện, chung quy vẫn nên lộ cái mặt.”

Kỳ Lương Tần nói: “Có thể không đi không?”

“Không thể.”

“Vậy được rồi, anh chờ tôi thay bộ quần áo, muốn ra ngoài, chung quy cũng phải ăn diện xíu.”

Nghiêm Tùng Vĩ liền đến phòng khách chờ, Kỳ Lương Tần chọn nửa ngày, quần áo mùa hè có thể lựa chọn cũng không nhiều lắm, cậu nhìn Nghiêm Tùng Vĩ ăn mặc đều thực tùy tiện, lại là gặp bạn, cho nên liền mặc sơ mi trắng thêm cái quần bò. Nghiêm Tùng Vĩ thấy cậu từ trong phòng đi ra, liền nói với Nghiêm lão thái thái: “Mẹ, buổi tối hôm nay con và Lương Tần tụ hội với bạn, tối trở về.”

Lão thái thái gật đầu, hơn nữa thật vui vẻ nói: “Đi đi đi đi, hiếm thấy hai vợ chồng các con đi ra ngoài chơi, chơi thêm một hồi, đừng về sớm quá.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười nói với Kỳ Lương Tần: “Nhờ phúc của em, hôm nay không cần mười giờ về.”

“Hai người đi đâu chơi?” Nghiêm Bách Tông hỏi.

“Đám Tường tử rủ, đi đâu còn chưa có xác định.”

“Cậu tự chơi là được, sao còn dẫn theo tiểu Kỳ?”

“Đây không phải là do bọn họ cũng đã lâu chưa gặp cậu ấy sao, nói muốn gặp mặt, có em đây, không có việc gì.”

“Đi đi đi đi, tiểu Tần cứ luôn ở nhà, ta cũng ngại nó quá trạch.” Nghiêm lão thái thái thúc giục: “Đừng để người ta ăn hiếp nó là được.”

“Đám người Tường tử hệt như đám vô công rỗi nghề, cậu cũng chắn rượu thay cậu ấy một chút. Uống nhiều quá liền kêu lái xe đi đón, đừng tự lái.” Nghiêm Bách Tông nói xong nhìn về phía Kỳ Lương Tần: “Cậu cũng nhìn một chút, uống nhiều quá cậu khó thu dọn đó.”

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: “Biết rồi.”

Kết quả bọn họ vừa đi, đến buổi tối mười giờ rưỡi còn chưa có về. Lão thái thái có chút lo lắng, xuống lầu muốn nhìn tình huống một chút, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đang ngồi lệch trên sô pha xem TV.

Lão thái thái hơi sửng sốt: “Sao con còn chưa ngủ?”

Nghiêm Bách Tông ngồi ngay ngắn, quay đầu nhìn thoáng qua, nói: “Ngủ không được, xem TV.”

“Trong phòng con không phải có TV à.”

“Con ở đây xem cũng vậy thôi, lỡ như hai người lão nhị trở về, nếu có người uống rượu, con cũng tiện giúp một tay.”

Lão thái thái nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Cũng nên trở về rồi chứ, lúc này cũng đã đi bốn năm tiếng rồi.”

“Con mới vừa gọi điện thoại hỏi, nói một hồi sẽ về. Mẹ đi lên ngủ đi, có con ở đây.”

“Dặn bọn họ uống rượu thì đừng lái xe, gọi lão Hồ đi đón.”

“Con đã gọi lão Hồ rồi.”

Lão thái thái gật gật đầu, lúc này mới trở về phòng. Nghiêm Bách Tông cầm điều khiển từ xa đổi vài kênh, xem tin tức buổi chiều xong, liền tắt TV, mình thì đi ra cửa.

Bên ngoài gió đêm mát mẻ, hắn đứng ở trước sân, từ xa xa nhìn thấy đèn xe, liền vội vàng đi về, đèn xe càng ngày càng sáng, hắn đơn giản chạy chậm một trận, vào cửa cởi giày, mang dép lê liền xoay người trở về phòng.

Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần đều uống chút rượu, nhưng mà đều không uống nhiều. Hai người vào cửa, Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Hình như đều ngủ rồi.”

“Dì Xuân gọi điện thoại nói để lại chút canh cho chúng ta ở phòng bếp, anh đi uống một hớp đi.”

“Tôi không uống, mệt chết đi được, tôi đi tắm rửa một cái đã.”

Hai người bọn họ nói xong vào phòng khách, liền thấy Nghiêm Bách Tông từ căn phòng bên cạnh đi ra, trong tay cầm cái ly.

“Về rồi.” Nghiêm Bách Tông nói.

“Anh cả.” Kỳ Lương Tần vẫn thực lễ phép hơi khom người gật đầu, Nghiêm Tùng Vĩ cười, nói: “Còn chưa ngủ hả?”

“Đã ngủ, đi ra uống ly nước.”

Nghiêm Bách Tông nói xong liền nhìn nhìn hai người bọn họ: “Không uống nhiều đi.”

“Anh xem hai người bọn em giống bộ dạng uống nhiều sao. Có cái người này…” Nghiêm Tùng Vĩ nói xong chỉ chỉ Kỳ Lương Tần: “Mới uống hai ly đã luôn chắn rượu cho em, mặt mũi em đều bị cậu ta làm mất hết, đều tưởng em là đồ hèn sợ vợ đó.”

Nghiêm Bách Tông nhìn về phía Kỳ Lương Tần, cười nói: “Làm tốt lắm.”

Kỳ Lương Tần cười hì hì, đại khái là uống chút rượu, trên mặt mang màu rượu.

Nghiêm Tùng Vĩ trở về phòng tắm rửa, Kỳ Lương Tần thì đến phòng bếp, múc một bát canh dì Xuân chừa lại, cậu đứng ở bên cạnh bàn, xoay người uống vài hớp, đang lang thôn hổ yết, liền thấy Nghiêm Bách Tông bưng một ly nước tựa vào cửa phòng bếp.

Cậu nhanh chóng đứng thẳng thân thể, Nghiêm Bách Tông hỏi: “Chưa ăn no à?”

“Không phải, có hơi khát, uống chút nước nóng, dễ uống hơn nước lã. Anh muốn uống không?”

Nghiêm Bách Tông liền đi tới, buông ly nước trong tay xuống. Kỳ Lương Tần cầm cái bát đi ra, cũng múc một bát cho hắn. Nghiêm Bách Tông vừa uống vừa hỏi: “Hôm nay thế nào, bọn họ có ăn hiếp cậu hay không?”

Kỳ Lương Tần liền cười, lắc đầu nói: “Không có, chỉ là đều thích chọc tôi chơi.”

“Bọn họ là thấy cậu thành thật.”

Kỳ Lương Tần lại cười cười, có chút câu nệ, dường như không biết phải nói gì. Nghiêm Bách Tông vài hớp liền uống xong, Kỳ Lương Tần tiếp nhận bát trong tay hắn: "Đưa tôi đi, tôi rửa."

"Đi ngủ sớm một chút đi." Nghiêm Bách Tông nói: "Ngày mai còn chạy bộ không?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, cúi đầu nói: "Không biết."

Nghiêm Bách Tông không nói gì, liền đi ra ngoài.

Ngày hôm sau sáng sớm Nghiêm Bách Tông đã thức dậy, quanh quẩn trong phòng khách nửa phút, cảm thấy mình có chút hoang đường buồn cười, liền ra cửa. Hôm nay thời gian dậy muộn hơn bình thường một chút, ráng sớm ở không trung phía đông là màu da cam. Hắn chạy đại khái năm sáu phút, chợt nghe thấy tiếng bước chân phía sau, quay đầu nhìn, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần chạy phía sau hắn.

Đối với người không thường đi giao tiếp mà nói, ngẫu nhiên đi ra ngoài xã giao một hồi, đều sẽ cảm thấy đặc biệt mỏi mệt. Sáng sớm sau khi Kỳ Lương Tần tỉnh lại, kỳ thật vô cùng buồn ngủ, cậu vốn là người rời giường khó khăn nghiêm trọng, thường xuyên có thể ngủ thẳng đến mặt trời lên cao. Ngày hôm qua xã giao đến đêm khuya, cậu thật sự rất mỏi mệt.

Nhưng cậu vẫn dựa vào một luồng nghị lực mà đứng dậy. Sức mạnh của tình yêu thật sự vượt quá tưởng tượng, có thể từ trong đến ngoài từ đầu đến chân mà thay đổi một người. Cậu muốn cáo biệt mình trong quá khứ, trên mặt tình cảm càng cố gắng hơn một chút, Nghiêm Bách Tông cao như vậy, cậu phải nhón chân, nhảy nhảy lên mới với tới môi hắn.

Nghiêm Bách Tông cũng không có thả chậm tốc độ, vẫn chạy theo tốc độ trước đó. Mà Kỳ Lương Tần cũng không có ý tứ tăng nhanh tốc độ đuổi theo hắn, hai người cứ như vậy duy trì khoảng cách ba đến bốn mét, cũng không biết chạy bao lâu, mặt trời từ trong ráng sớm nhô ra, lộ ra vạn luồng kim quang. Nghiêm Bách Tông híp mắt ngẩng đầu nhìn mặt trời sáng sớm ngày hè, mà Kỳ Lương Tần thì cúi đầu, một lòng một dạ đạp cái bóng dài thòn mà nhạt nhẽo của Nghiêm Bách Tông.

58. Chương 58

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc tới gần tháng tám, Nghiêm thị bàn thành công một hạng mục lớn, việc này có nghĩa là thời gian du lịch gia đình tháng tám phải rút lại cực ngắn, Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ đều không dành ra được nhiều thời gian như năm rồi. Người cả nhà bàn nhau một chút, quyết định không xuất ngoại, chỉ đi trong nước bốn năm ngày.

Trước khi xuất phát, lão thái thái dẫn Kỳ Lương Tần đến núi Bích Hà trước một chuyến. Lão thái thái cảm thấy năm nay người trong nhà bị thương quá nhiều, lần này đi ra ngoài du lịch đường dài, trước khi đi phải thắp hương cúi đầu.

Ngày mười lăm tháng tám, là ngày lão thái thái chọn, hoàng lịch ghi thuận tiện xuất hành. Trong nhà giao cho dì Xuân, lão thái thái dẫn theo người một nhà xuất phát từ thành Nam, đến Shangri-La trước.

Shangri-La ở tây bắc bộ tỉnh Vân Nam, là khu tam giác lớn giao nhau giữa ba tỉnh Điền, Xuyên, Tạng, là một viên minh châu trên ba con sông hợp dòng, cũng là thắng địa nghỉ hè nổi tiếng trong nước, rất thích hợp đến vào mùa hè. Sở dĩ lão thái thái lựa chọn chỗ này, thứ nhất là điểm phong cảnh du lịch chỗ này có mấy chục cái, đủ để an bài hành trình bốn năm ngày, thứ hai là bà thấy giới thiệu đầu tiên trên sổ tay du lịch nói, "Không cần đến Tây Tạng đã có thể lĩnh hội phong tình dân tộc Tạng", không chỉ có núi tuyết thung lũng cao nguyên Tây Tạng và phong tình dân tộc Tạng, còn có thể lĩnh hội được cảnh sắc tráng lệ "gió thổi cỏ thấp thấy dê bò" ở đại thảo nguyên Nội Mông Cổ.

Đi một chỗ có thể lĩnh hội nhiều cảnh sắc như vậy, không thể thích hợp hơn nữa. Hơn nữa cái tên Shangri-La này khá đẹp (Shangri-La tên tiếng Trung là Hương Cách Lý Lạp), vừa nghe liền thấy thích hợp cho người trẻ tuổi đến, bà cũng là cho đám người có đối tượng như Nghiêm Viện có một cuộc du lịch lãng mạn.

"Mọi người biết Shangri-La là có ý gì không?" Nghiêm Tùng Vĩ có tâm khoe khoang, cố ý hỏi.

"Là có ý gì, tôi còn thật sự không biết, đây là tên tiếng Tạng đi?" Kỳ Lương Tần hỏi.

Kết quả Nghiêm Tùng Vĩ còn chưa có há mồm, bên cạnh Nghiêm Bách Tông liền nói: "Là tiếng Tạng Địch Khánh, ý là nhật nguyệt trong lòng."

Nghiêm Tùng Vĩ thực nhụt chí nói: "Anh…"

Nghiêm Bách Tông cười cười: "Cậu nói tiếp đi."

"Thôi, em cũng là múa rìu qua mắt thợ."

"Điểm đến ở Shangri-La nhiều như vậy, chúng ta nên an bài như thế nào." Nghiêm Viện mở bản đồ ra nhìn nhìn nói: "Chúng ta đặt chân ở thị trấn Shangri-La, em thấy vài điểm đến xung quanh đều nên đi xe đến trước… Đúng rồi, nơi đó có thể có phản ứng cao nguyên hay không?"

"Sẽ có chút, nhưng không phải quá rõ ràng, chú ý đi đường chậm một chút, không cần vận động kịch liệt, bình thường đều không có việc gì, " Nghiêm lão thái thái nói: "Ta còn không sợ, các con lại sợ cái gì."

Nghiêm Viện cười hỏi: "Mẹ làm sao biết vậy, mẹ không phải lần đầu tiên đến đi?"

"Con cho rằng ta thật sự là tùy tiện chọn hả. Mỗi lần đi ra ngoài chơi, cho các con chọn chỗ, các con đều ra sức khước từ, ta biết các con cảm thấy về sau cơ hội của các con còn nhiều, muốn cùng ta đến chỗ ta muốn. Nhưng ta cũng sợ chọn chỗ mà người trẻ tuổi các con chơi không tận hứng, ta đều đi hỏi thăm thử, ta có một người bạn năm trước đi nơi này, thân thể bà ấy còn không bằng ta, mà cũng không có vấn đề gì, chúng ta khẳng định cũng không có vấn đề gì."

So sánh với người Nghiêm gia bình thản lãnh tĩnh, Kỳ Lương Tần lại kích động lợi hại.

Nghiêm khắc mà nói, đời này điểm du lịch cậu từng đi qua một bàn tay cũng đếm hết, cũng chỉ có lúc du lịch tập thể lớp hoặc là lúc du lịch tốt nghiệp từng đi qua vài nơi, địa phương bên tây nam này, cho tới bây giờ cậu thật sự đều chưa từng đi qua.

Hơn nữa Shangri-La có núi tuyết, núi tuyết Ha Ba cũng nằm trong phạm vi kế hoạch của bọn họ. Cậu lớn như vậy, còn chưa từng thấy qua núi tuyết đâu.

Bọn họ xuống máy bay, liền đi xe đến. Tới trạm thứ nhất, là tiểu cung điện Potala danh xưng Tùng Tán Lâm Tự.

Tùng Tán Lâm Tự nhái theo bố cục cung điện Potala mà xây, ánh mắt đầu tiên Kỳ Lương Tần nhìn thấy, còn cho là mình thấy được cung điện Potala. Lúc bọn họ tới đúng vào lúc giữa trưa, xa xa nghe được chuông cổ trên lầu phát ra tiếng báo giờ, vang xa thê lương, khiến người ta nhất thời sinh lòng kính ngưỡng.

Còn chưa có xuống xe, Nghiêm Viện liền mở túi trang điểm ra bôi thêm một lớp kem chống nắng: "Tia tử ngoại nơi này đặc biệt mạnh, khí hậu cũng khô ráo. Đừng để chơi một chuyến trở về, biến thành mặt đỏ cao nguyên. Lương Tần, anh muốn bôi một chút không?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu, cười nói: "Anh không cần."

"Khi em tới đã lên mạng tra, đều nói cao nguyên Địch Khánh từ tháng sáu đến tháng chín là mùa mưa, sao mặt trời còn gay gắt như vậy."

"Mùa mưa cũng không phải mỗi ngày đều mưa, vẫn là không mưa mới tốt, đổ mưa thì làm thế nào đi ra ngoài chơi."

Phật giáo dường như thiên về màu vàng, phật giáo Tạng truyền so sánh với phật giáo truyền thống trong nước, sắc thái mỹ lệ hơn rất nhiều. Chỉ thấy ngói vàng tường trắng, còn có tăng nhân thân khoác áo cà sa lụa đỏ, lụa xanh da trời không thể tin nổi, màu sắc rực rỡ như vậy, Kỳ Lương Tần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Cậu từ trong xe đi ra, chân rơi xuống đất, ngửa đầu nhìn Tùng Tán Lâm Tự, chỉ cảm thấy thần thánh rộng lớn.

Cậu đối với thần phật xưa nay có lòng kính sợ, hiện giờ nhìn thấy ngôi chùa đầy đủ đặc sắc dân tộc Tạng này, cái loại sợ hãi đó ít đi, cảm giác mới lạ càng nhiều hơn một ít. Cậu vừa muốn quay đầu nhìn người Nghiêm gia, Nghiêm Bách Tông liền cầm mũ trên đỉnh đầu, chụp lên trên đầu cậu.

Kỳ Lương Tần sửng sốt, Nghiêm Bách Tông đã đi đến phía trước, giống như chỉ là tùy tay chụp lên cho cậu: "Đội mũ đừng phơi nắng như vậy."

Nghiêm Bách Tông nói.

Kỳ Lương Tần vuốt ve vành nón, nhanh chóng cười đi theo.

Muốn nói trong chùa này chỗ nào đặc biệt nhất, ngoại trừ màu sắc, chính là cái loại cảm giác thô lệ này, vách tường không phải gạch rườm rà trơn nhẵn giống như chùa bình thường, mà là thô lệ, có một ít còn mang theo vết rạn, có vài mái hiên và cửa gỗ phết nước sơn đỏ, diễm lệ nhưng mà đơn giản, đều cho người ta một loại cảm giác nguyên thủy. Chuyện thứ nhất Nghiêm Viện làm chính là chụp ảnh, Triệu Hạo quả thực thành thợ chụp ảnh chuyên thuộc của cô. Lão thái thái nói: "Mấy đứa lại đây, chúng ta chụp chung một bức ở cửa."

Vì thế mọi người liền chụp bức ảnh ở trước cửa, nhờ hướng dẫn viên du lịch chụp giúp. Sau khi chụp xong lão thái thái nói: "Muốn nghe hướng dẫn viên du lịch kể thì đi theo ta, muốn tự mình chơi vậy thì tự đi dạo đi, không câu nệ các con."

Người trẻ tuổi bọn họ tự nhiên càng muốn tự mình đi dạo. Nghiêm Viện vừa nghe lập tức lôi kéo Triệu Hạo đi mất, Nghiêm Tùng Vĩ cũng muốn tự đi dạo, nói với Kỳ Lương Tần: "Đi."

Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, phát hiện Nghiêm Bách Tông cũng không có ý tứ muốn đi, đứa con cả Nghiêm gia này hiển nhiên muốn ở lại cùng lão thái thái. Kỳ Lương Tần cũng muốn ở lại, nhưng mà có chút ngại ngùng, do dự một chút liền đuổi kịp Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ cầm máy chụp hình đi ở phía trước, cậu liền cầm một quyển sổ tay du lịch theo ở phía sau, trên sổ tay kia có một mục về du lịch Tùng Tán Lâm Tự, phía trên có chỉ dẫn đường sá tường tận và giới thiệu về địa điểm. Bọn họ cứ đến một chỗ, Nghiêm Tùng Vĩ phụ trách chụp ảnh, cậu ở ngay bên cạnh dựa theo sổ tay đọc cho Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cậu xem, cậu không thể so với tên hướng dẫn viên du lịch đen sì kia được."

"Màu sắc của bọn họ thật sự là lớn mật, anh xem cửa sổ kìa, đỏ vàng giao nhau, phía trên lại là vải mành màu trắng, tường lại là đá thô, thật là dễ nhìn."

"Cậu đứng kia đi, tôi chụp cho cậu mấy bức ảnh."

Kỳ Lương Tần liền đi qua để Nghiêm Tùng Vĩ chụp mấy tấm, kỳ thật cậu là người rất thích ăn diện, thích chụp ảnh. Nghiêm Tùng Vĩ chụp xong, nhìn nhìn chung quanh, nói: "Tôi tìm người chụp bức ảnh chung cho chúng ta, nếu đi ra chơi, trên nhóm bạn bè không có vài tấm ân ái sao được."

Hắn nói xong liền nhìn thấy đám người Nghiêm Bách Tông và Nghiêm lão thái thái cách đó không xa đi theo hướng dẫn viên du lịch, vì thế nhanh chóng phất phất tay: "Anh cả, anh tới một chút, giúp bọn em chụp tấm ảnh đi!"

Nghiêm Bách Tông liền đi tới, hắn đeo kính râm, thân hình hắn vốn dĩ cao ngất, đeo kính râm lại càng có vẻ suất khí uy nghiêm. Kỳ Lương Tần nhịn không được mê trai, lại cảm thấy mình ở thánh địa chùa chiền

nghĩ mấy việc dâm mê này quá mức dơ bẩn, trong lòng có chút sợ hãi. Nghiêm Bách Tông tiếp nhận máy chụp hình, Nghiêm Tùng Vĩ lập tức ôm cổ Kỳ Lương Tần, nói: "Thân thiết một chút."

Nghiêm Bách Tông đem máy chụp hình nhắm ngay hai người kia, lúc điều chỉnh tiêu cự, trong màn ảnh bỗng nhiên chỉ còn lại có mặt Kỳ Lương Tần, bờ môi cậu dưới ánh nắng chiếu rọi xuống càng có vẻ đỏ tươi, cằm trắng nõn, cổ lại rất dài. Màn ảnh lắc lư, hắn điều chỉnh tiêu cự lại, Nghiêm Tùng Vĩ cũng tiếng vào trong màn ảnh theo. Hắn chụp hai tấm, Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên hô: "Lại đến một tấm."

Kết quả ngay khoảnh khắc hắn ấn shutter, Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên hôn một cái lên má Kỳ Lương Tần.

Lần này Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần đều ngây ngẩn cả người.

Nghiêm Bách Tông buông máy chụp hình xuống, hỏi: "Cậu làm cái gì vậy?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười ha ha hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Làm bộ đi."

Kỳ Lương Tần lau lau mặt, cũng vô cùng xấu hổ. Bị Nghiêm Tùng Vĩ hôn một cái vốn đã rất xấu hổ, huống chi là ở trước mặt Nghiêm Bách Tông. Loại cảm giác này vô cùng quỷ dị, cậu cảm thấy cứ như bị bắt gian tại trận.

Nghiêm Tùng Vĩ buông lỏng Kỳ Lương Tần ra, vừa đi tới vừa hỏi: "Chụp được không?"

Tay Nghiêm Bách Tông thuần thục ấn nút xóa trên máy chụp hình, ánh mắt lại không nhìn máy chụp hình một cái, ngón tay thon dài giật giật, liền đưa máy chụp hình cho Nghiêm Tùng Vĩ: "Không."

Nghiêm Tùng Vĩ tiếp nhận đến xem, quả nhiên thực ảo não phát hiện vừa rồi hôn một cái không có chụp được.

"Xảy ra chuyện gì vậy anh cả, anh không phải người từng học chụp ảnh chuyên nghiệp sao, chụp hình cũng không biết à."

Nghiêm Bách Tông không để ý tới hắn, đã đi về phía Nghiêm lão thái thái. Kỳ Lương Tần nói: "Ai cho anh hôn tôi."

"Hôn một cái làm sao đâu, vừa rồi không chụp được, đến đến đến, chúng ta dùng di động tự chụp hôn một cái."

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền muốn ôm lấy Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần vươn tay đẩy đầu hắn ra, chính mình cũng liền đi qua bên Nghiêm lão thái thái: "Tôi muốn đi nghe hướng dẫn viên du lịch giảng giải, không đi với anh."

Hướng dẫn viên du lịch đang giảng giải về đại điện Zhacang, Kỳ Lương Tần đi đến đứng phía sau Nghiêm Bách Tông, nghe hướng dẫn du lịch nói: "Đây là kiến trúc lớn nhất Tùng Tán Lâm Tự, cũng là kiến trúc cao nhất, gọi là đại điện Zhacang. Mọi người xem bốn chữ "Từ Vân Quảng Phúc" trên cửa chính, là em trai của Ung Chính hoàng đế Hòa Thạc Quả Thân vương viết tặng…"

"Quả Thân vương, " Kỳ Lương Tần nhỏ giọng hỏi: "Là Quả thân vương trong Chân Huyên truyện sao?"

Nghiêm Bách Tông quay đầu lại nhìn cậu, thấy Kỳ Lương Tần đang nhìn hắn, lắc đầu nói: "Bộ phim truyền hình kia tôi chỉ nghe nói qua, chưa từng xem."

"Mọi người xem bích hoạ bên này, là sinh tử luân hồi đồ. Mọi người đều biết, phật giáo chú ý nhân quả báo ứng, cho rằng thế gian vạn vật đều có nguyên nhân đặc biệt và kết quả tất nhiên, có nhân tất có quả, có quả tất có nhân. Bức này lại gọi là lục đạo luân hồi đồ, ở vòng trung tâm là ba ác xu hóa đồ, vẽ ba loài động vật gà rắn heo, phân biệt đại biểu cho ba loại tà ác tham sân si…"

Ba loài động vật ở trung tâm vòng luân hồi

Kỳ Lương Tần một bên nghe hướng dẫn viên du lịch giảng giải hàm nghĩa của bức tranh phật kia, một bên ngửa đầu nhìn bức tranh, gà rắn heo phân biệt cắn đuôi nhau xoay tròn trong vòng tròn, nghe nói là sẽ đi đến địa ngục ác đạo. Có thể thấy tham sân si không phải chuyện tốt.

Nhưng mà trong người đời, có thể có mấy ai không có tham lam, không có sân và si chứ. Mọi người kính sợ phật hiệu, là bởi vì lúc mỗi người đối mặt phật hiệu, đều cảm thấy mình đầy người tội nghiệt đi.

"Sinh tử luân hồi đồ nói cho chúng ta biết, nhân sinh thống khổ, căn nguyên ngay ở vô minh mà sinh ra ái dục, chỉ có dập tắt tất cả ái dục, mới có thể thoát khỏi hết thảy thống khổ nhân sinh, cuối cùng thoát khỏi nỗi khổ luân hồi, đi vào phật quốc Niết bàn."

Trong lòng Kỳ Lương Tần nghĩ, cậu quả nhiên là không thích hợp niệm Phật, trong lòng cậu tràn đầy ái dục, thân thể bởi vì khát khao mà đau đớn, dù chỉ là đứng ở trước cửa chùa, cậu đã sinh lòng xấu hổ.

Cậu vốn đang nghĩ lúc bái phật van cầu Phật tổ phù hộ cậu và Nghiêm Bách Tông tu thành chính quả. Cậu nghĩ người bái phật, đơn giản chính là cầu yêu mà có thể được, cầu người nhà khoẻ mạnh, cầu sự nghiệp thuận lợi, cầu thăng quan phát tài. Không biết những ái dục đó ở trong mắt Phật tổ, có phải tham sân si hay không. Nghĩ như thế, thứ phật hiệu muốn bảo người ta bỏ đi nhất, cố tình lại là thứ mà người bái phật cầu xin.

Trong mắt Phật tổ, có lẽ chúng sinh đều là đầy tội nghiệt dơ bẩn. Kỳ Lương Tần cậu tràn đầy ái dục, thân là nam, lại khát vọng bị đàn ông thao làm, dơ bẩn như vậy, cho nên sợ hãi thần phật. Nhưng ở trong mắt Phật tổ, cậu và người khác có lẽ cũng không có cái gì khác biệt.

Cậu yêu Nghiêm Bách Tông, mơ ước thân thể và linh hồn hắn, cũng không có cái gì không thể tha thứ. Cậu mặc dù thân là gay, đứng ở trước mặt thần phật, cũng chỉ là một người thường. Có lẽ cậu nên thản nhiên hơn mà đối mặt với ái dục của mình, tiếp thu sự thật mình là một ngoại tộc.

Tiếp thu việc mình là một đồng chí, càng dũng cảm và thản nhiên đối mặt trái tim mình.

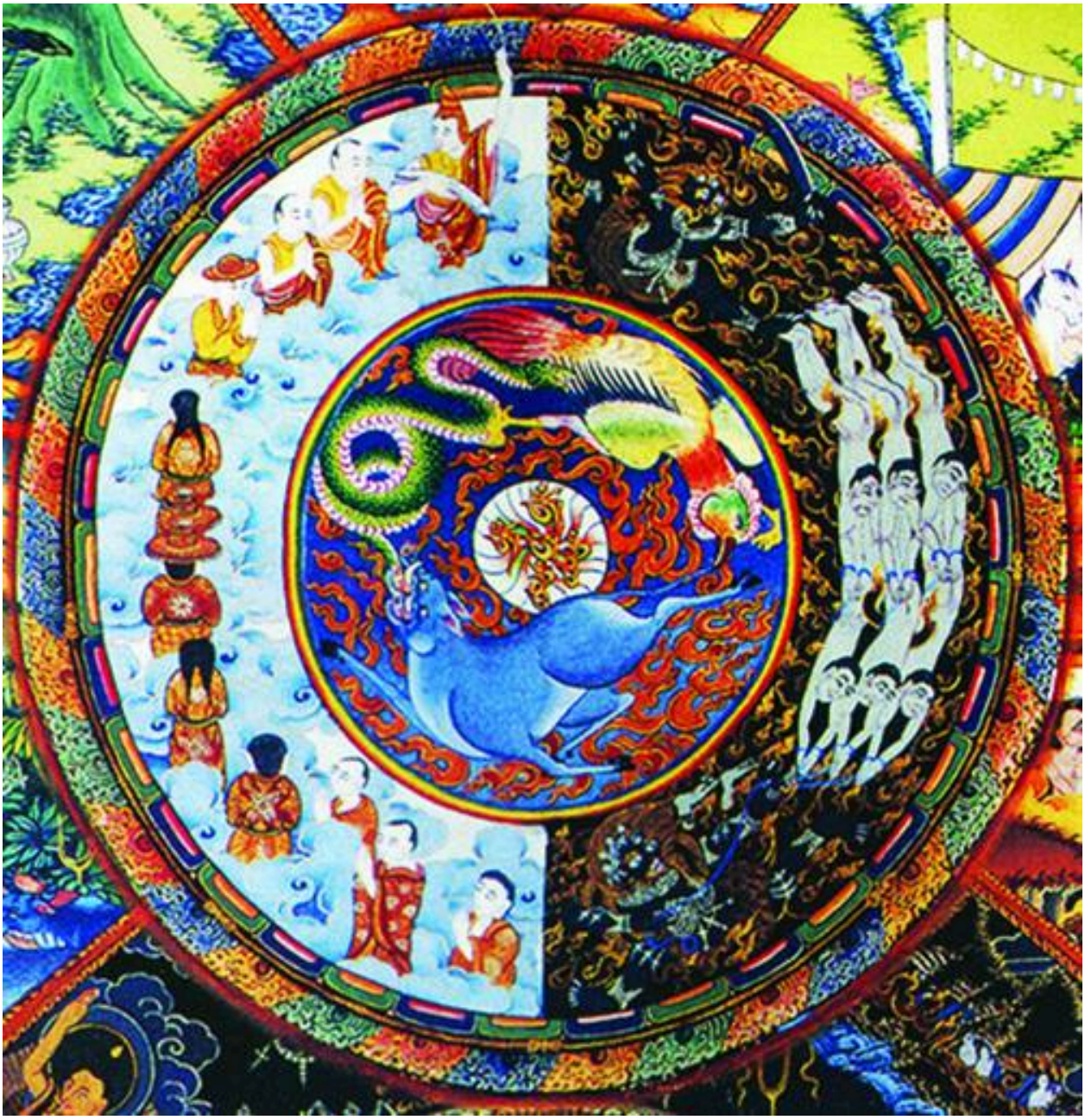

59. Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỳ Lương Tần cảm thấy Nghiêm Bách Tông đang trộm nhìn cậu.

Đây không chỉ là một loại cảm giác mà thôi, có mấy lần cậu quay đầu, đều cảm thấy Nghiêm Bách Tông dường như trong nháy mắt nghiêng đầu đi.

Kỳ Lương Tần cảm thấy trên mặt nong nóng, cậu làm bộ như không hề biết chuyện, ngẩng đầu lên vừa nhìn vừa nghe hướng dẫn viên du lịch giới thiệu.

Nhưng mà trái tim cậu nhảy rất nhanh, có đôi khi yết hầu động đậy, đó là cậu trộm nuốt nước miếng.

Cậu cảm thấy mình phải giữ tư thái nhất định, tận khả năng cao lãnh, xinh đẹp. Trừ cái này ra, cậu còn phải xem xét lúc Nghiêm Bách Tông không nhìn cậu, trộm ngắm một cái.

Địa phương thần thánh cỡ nào, trong lòng cậu lại xuân tình nhộn nhạo. Hướng dẫn viên du lịch giới thiệu thực kỹ càng tỉ mỉ, bọn họ đi dạo cũng rất chậm. Nghiêm Tùng Vĩ đã sớm không biết đi nơi nào, Nghiêm Viện và Triệu Hạo ngay ở cách đó không xa, còn đang chụp ảnh.

Có nhiều chỗ thắp đèn dầu, hướng dẫn viên du lịch nói nó tượng trưng cho phật quang vĩnh viễn bất diệt. Kỳ Lương Tần chợt thấy bên cạnh có một cái thạch tháp, có một tăng nhân đang thêm đồ vật vào bên trong, trong lòng tò mò, liền đi tới.

Hóa ra đó là tăng nhân đang thêm nhánh cây bách vào trong tháp hương, đến gần liền có thể ngửi được hương khí cây bách nhàn nhạt. Không biết có phải tâm ma quấy phá hay không, tên của cây bách này có liên hệ nào đó với Nghiêm Bách Tông, cậu cảm thấy hương khí cũng là mê người, khác với đàn hương, là hương khí có chút mát lạnh chua xót, giống như con người Nghiêm Bách Tông.

Tăng nhân kia nhìn thấy cậu, khẽ cười cười, dáng vẻ mười phần nho nhã. Khiến Kỳ Lương Tần ngoài ý muốn chính là, tăng nhân này thế mà biết nói tiếng Hán, chỉ là không quá lưu loát. Cậu và tăng nhân kia nói chuyện với nhau vài câu, tăng nhân mời cậu đi vào uống trà bơ*.

*Trà bơ: một loại đồ uống truyền thống của người Tây Tạng. Nguyên liệu là: trà đen Pu-erh, bơ làm từ sữa bò Yak (loại bò đặc trưng của vùng đất này) và muối Himalaya (một loại muối mỏ màu hồng có tác dụng chữa bệnh).

Kỳ Lương Tần còn chưa từng uống qua trà bơ, nhưng cậu không muốn đi một mình, muốn gọi Nghiêm Bách Tông, vì thế hỏi tăng nhân kia: "Tôi có thể kêu bạn của tôi không?"

Tăng nhân cười gật đầu, Kỳ Lương Tần liền chạy đến cửa đại điện: "Anh cả, tăng nhân kia mời chúng ta uống trà bơ, anh đi không?"

Hướng dẫn viên du lịch nghe vậy quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Đến nơi đây không uống tách trà bơ thật sự đáng tiếc, bọn họ cũng không phải người người đều chiêu đãi, xem ra đều là duyên phận."

Lão thái thái là thành tín nhất, nghe vậy nhanh chóng nói: "Vậy các con đi đi."

Nghiêm Bách Tông liền đi theo Kỳ Lương Tần vào phòng tăng nhân kia, sau khi đi vào Kỳ Lương Tần nhìn quanh bốn phía, phát hiện phòng của tăng nhân này không giống như cậu tưởng, trên bàn thế mà còn đặt ipad.

Thời gian pha trà đơn giản trò chuyện với nhau, Kỳ Lương Tần mới biết được vị này chính là cao tăng học ở Phật học viện Ấn Độ trở về, chỉ biết nói một ít tiếng Hán đơn giản, nhưng mà tiếng Tạng và tiếng Anh đều rất tinh thông. Nghiêm Bách Tông liền dùng tiếng Anh nói chuyện với hắn, tăng nhân kia dường như rất là ngoài ý muốn, hai người nói tiếng Anh lưu loát, ngược lại khiến Kỳ Lương Tần có chút xấu hổ.

Tiếng Anh của Kỳ Lương Tần xem như không tồi, thường xuyên thi được điểm cao. Nhưng cậu là người câm tiếng Anh, nói kém xa thi. Đó cũng là lần đầu tiên cậu nghe thấy Nghiêm Bách Tông nói tiếng Anh. Giọng Nghiêm Bách Tông vốn dễ nghe, phát âm tiêu chuẩn, nói tiếng Anh lưu loát tự nhiên, cả người đều có một loại mị lực nói không nên lời. Trong lòng Kỳ Lương Tần cực kỳ hâm mộ, nghĩ chờ mình khai giảng, đến trường học, lập tức phải học tiếng Anh cho tốt, tranh thủ nói tốt như Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông này, giống như không có gì là không biết, là không giỏi, biết chơi bóng, biết bơi lội, biết cưỡi ngựa, biết nói tiếng Anh, hơn nữa có thể khẳng định chính là còn biết rất nhiều thứ mà cậu còn chưa nhìn thấy được.

Chúa sáng thế làm ra vài tỷ người, bên trong có thể có mấy người là Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần quả thực không có biện pháp dời ánh mắt khỏi người Nghiêm Bách Tông.

Uống trà bơ xong, bọn họ nói lời cảm tạ đi ra, cũng đã không còn nhìn thấy đám người lão thái thái ở nơi nào. Nghiêm Bách Tông nói: "Tự chúng ta đi dạo đi."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, mang theo chút e lệ, nói: "Tiếng Anh của anh thật tốt."

"Cũng đều là trước kia lúc đến trường học, sau đó lại sống ở Mỹ một đoạn thời gian."

Kỳ Lương Tần nói: "Anh thật lợi hại, cái gì cũng biết."

Khóe miệng Nghiêm Bách Tông mím lại, nhưng mà không nói chuyện, chậm rãi dọc theo đường đá đi về phía trước.

Kỳ Lương Tần phát hiện Nghiêm Bách Tông luôn nhìn lén cậu, hơn nữa lúc cậu nhìn qua sẽ trong nháy mắt nghiêng đầu tránh né. Nhưng trên thực tế, chính Nghiêm Bách Tông cũng không có phát hiện hành vi này của mình.

Đại khái là nhìn theo bản năng, không dấu vết, nhẹ đến mức bản thân hắn cũng không có phát hiện. Hắn vẫn như cũ bình tĩnh trong sạch, không có cái loại cảm giác nhìn lén đó, bởi vậy cũng không tồn tại cảm giác xấu hổ khi nhìn lén.

Nhưng vừa rồi Kỳ Lương Tần khen hắn lợi hại, cái gì cũng biết, trong lòng hắn là đắc ý, cái loại cảm giác đắc ý đó thậm chí còn không cách nào che giấu, ẩn hiện trên khóe miệng hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên Tùng Tán Lâm Tự, có quạ đen xoay quanh trên nóc chùa vàng rực, chuông gió bên mái hiên theo gió nhẹ nhàng lắc lư, phát ra tiếng vang rất nhỏ, giống như phật âm khiến người ta sinh lòng kính sợ, trên cột trụ hành lang cờ màu sặc sỡ bay múa, màu sắc gì cũng có. Đại khái là bởi vì mới lạ, phật giáo bên này chứa tình cảm lãng mạn nào đó. Hai người bọn họ dọc theo thềm đá đi lên, không nhanh không chậm, cũng có cái loại lãng mạn không nhanh không chậm đó.

Kỳ Lương Tần nghĩ, nếu chỉ có cậu và Nghiêm Bách Tông thì tốt rồi, nếu hai người bọn họ bây giờ là người yêu thì tốt rồi. Giấc mộng cuối cùng của cậu, vẫn luôn là có một ngày có thể cùng người mình yêu đi khắc nam bắc toàn quốc, du lịch khắp các nơi trên thế giới.

Du lịch, vẫn phải đi cùng người yêu mới có ý tứ. Cuộc sống bình thường rất vụn vặt bình thản, thời gian lâu có khả năng liền không nhớ nổi, chỉ có dựa vào sắc thái du lịch làm đẹp, có khả năng già rồi cũng sẽ không quên.

Cậu đột nhiên tăng nhanh tốc độ, từ bên người Nghiêm Bách Tông chạy qua, đạp đạp đạp chạy đến chỗ cao nhất thềm đá, sau đó hưng phấn nhìn Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn cậu. Kỳ Lương Tần thở dốc, sắc mặt ửng đỏ.

Loại bệnh thần kinh dường như đột nhiên phát tác này chính Kỳ Lương Tần cũng nói không được nguyên nhân. Cậu cười hì hì, nói: "Anh mau lên đây, nơi này có thể nhìn thấy một cái hồ, đặc biệt đẹp."

Nghiêm Bách Tông lên tới chỗ cao nhất nhìn xuống, quả nhiên thấy một hồ nước xanh lam như ngọc, trong lòng hồ có một đảo nhỏ, trên đảo có một cái tháp trắng.

"Hai người các con mới đi ra à, " xa xa Nghiêm lão thái thái vẫy tay với bọn họ, Nghiêm Bách Tông nói: "Đi thôi."

Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Bách Tông đến chỗ lão thái thái, lão thái thái hỏi: "Trà bơ mùi vị thế nào?"

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Rất ngon, chỉ là con cứ tưởng thơm ngọt giống trà sữa, không ngờ lại là mặn."

"Ta không thích cái vị đó, " lão thái thái cười nói: "Cũng là người trẻ tuổi các con khẩu vị tốt. Tiểu Tần, cho con cái này."

Lão thái thái nói xong liền đưa cho Kỳ Lương Tần một chuỗi tràng hạt: "Cái này đại sư khai quang rồi, cố ý mua cho con."

"Cám ơn mẹ." Kỳ Lương Tần tiếp nhận, đeo ở trên cổ tay, phật châu đỏ thoạt nhìn không giống như là cái loại vật kỷ niệm thường thấy, phẩm chất đặc biệt tốt. Hướng dẫn viên du lịch nói: "Cái này là chuỗi tràng hạt nhân duyên, bảo vệ nhân duyên, đeo nó lên cam đoan cậu thỏa mãn như nguyện, nhân duyên mỹ mãn."

Hướng dẫn viên du lịch đều chọn lời dễ nghe mà nói, nói không chừng sở dĩ lão thái thái mua chuỗi tràng hạt này, chính là do hướng dẫn viên du lịch này khuyến khích. Dù sao lão thái thái người ngốc nhiều tiền, cũng tin cái này.

Kỳ Lương Tần đeo lên nhìn nhìn, Nghiêm Bách Tông nói: "Rất đẹp."

"Con đó, cũng đi mua cho Tùng Vĩ một món đồ, tuy rằng không tốn bao nhiêu tiền, nhưng mà là tâm ý của con. Kêu nó đi đâu cũng đeo, nhìn một lần liền thêm một niệm tưởng với con, " lão thái thái thao thao giáo dục: "Con đứa nhỏ này, ta không nhắc nhở con, con liền không nghĩ đến à?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ đáp lời, liền theo chỗ lão thái thái chỉ mà đi tới. Đó là một tiệm nhỏ bán vật kỷ niệm, có một tăng nhân trông giữ. Kỳ Lương Tần nhíu nhíu mày, thật sự không biết phải mua cái gì cho Nghiêm Tùng Vĩ mới tốt, cảm thấy những thứ kia tám chín phần bình thường đều không dùng đến, cuối cùng cậu nhìn trúng một cái bát bảo đồ bằng bạc, phía trên vẽ tám loại vật cát tường là hòa hợp, ngọc ngư, gõ nhịp, tảng đá, long môn, linh chi, tùng, hạc, đây là dùng để khẩn cầu bình an cát tường, có thể treo trên xe Nghiêm Tùng Vĩ, tinh xảo, cũng coi như dùng được. Lúc đang chuẩn bị trả tiền, Nghiêm Bách Tông lại đây, đứng ở bên cạnh cậu nhìn hồi lâu. Trong lòng Kỳ Lương Tần đập bình bịch, giả vờ trấn định nói: "Anh cả, tôi có cần mua một cái tặng cho anh không?"

Bát bảo đồ bằng bạc

"Được, " Nghiêm Bách Tông nói.

Kỳ Lương Tần cẩn thận nhìn nhìn, chỉ là thật sự không có cái gì đặc biệt, đơn giản chính là Tạng hương, ngân đao, đai lưng, còn có mấy viên thiên châu, đều không dễ phân biệt tốt xấu, cuối cùng cậu nhìn trúng một cái nhẫn bạc.

Nhẫn bạc kia đại khái là hàm lượng bạc rất thấp, trong màu trắng bạc phiếm màu đen, tương đối có cảm giác tục tằng phong cách cổ xưa, giá cũng không đắt, bất quá chỉ mấy chục đồng. Kỳ thật chiếc nhẫn kia càng giống như loại mà đàn ông dân tộc Tạng thường đeo, bởi vì không tinh xảo, cũng không tính là tín vật đính ước gì, chỉ là vật phẩm trang sức tầm thường. Nhưng chung quy vẫn là nhẫn, cậu cảm thấy mua nhẫn cho Nghiêm Bách Tông, rất mờ ám, quan hệ của bọn họ còn chưa tới mức đó.

Cậu lại nhìn một lần nữa, ở trong góc phát hiện một cái phật hạp hộ thân màu bạc, cái nhỏ có thể đeo ở trên cổ, lớn có thể đeo bên hông, cậu nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là đeo trên cổ tiện hơn chút, vì thế liền mua một cái nhỏ, để tăng nhân khai quang.

Phật hạp hộ thân

Vậy đại khái vừa có thể biểu đạt tình cảm của cậu, lại không đến mức quá mờ ám, hơn nữa giống Nghiêm Tùng Vĩ đều là dùng để cầu bình an cát tường, dù người Nghiêm gia biết, cũng không đến mức quá kỳ quái.

Có điều cậu vẫn có chút chột dạ, lại mua cho Nghiêm Viện một cái lược sừng dê, mua cho Nghiêm lão thái thái một cái phật hạp lớn. Triệu Hạo thì cậu nghĩ nghĩ liền không mua, dù sao thì quan hệ với cậu lại có chút không giống.

Cậu đưa phật hạp cho Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông nhận ở trong tay, nói: "Cám ơn."

Bởi vì quá khách khí, Kỳ Lương Tần ngược lại ngại ngùng, nói: "Không cần."

Đại khái là Nghiêm Bách Tông cũng muốn mua chút vật kỷ niệm tặng người, nhưng nhìn nhìn không có gì muốn mua, liền không mua, dù sao phía sau còn vài ngày lữ trình, luôn có thể gặp được thứ tốt, đến lúc đó lại mua, cũng giống vậy.

Hắn vươn tay đeo phật hạp ở trên cổ, Kỳ Lương Tần bỗng nhiên xấu hổ, cái chuyện đeo bên người này khiến trong lòng cậu nóng bừng. Cậu càng cảm thấy mua cái này tốt hơn mua nhẫn nhiều, xem như chọn đúng lễ vật.

Kỳ thật lúc khai quang phật hạp, trong lòng cậu thực thành tâm yên lặng cầu nguyện, không phải cầu xin cho tình cảm giữa cậu và Nghiêm Bách Tông thế nào, chỉ là đơn thuần hy vọng có thể phù hộ Nghiêm Bách Tông khỏe mạnh bình an.

Bọn họ lại về bên cạnh lão thái thái, lão thái thái hỏi: "Mua chưa?"

Kỳ Lương Tần quơ quơ hộp trong tay, lão thái thái cũng không có hỏi cậu mua cái gì, ngược lại hỏi Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông nói: "Không thấy được cái nào thích, để xem lại."

Bọn họ tiếp tục đi theo hướng dẫn viên du lịch về phía trước, Kỳ Lương Tần nói: "Vừa rồi nhìn thấy Nghiêm Viện và Triệu Hạo đứng ở nơi đó, sao một hồi liền mất tăm thế."

Bên kia Nghiêm Viện cuối cùng cũng chụp đủ ảnh, liền cầm lại máy chụp hình, chụp cho Triệu Hạo, nhưng mà Triệu Hạo không quá quen đối diện màn ảnh, luôn thẹn thùng, hoặc là chỉ một tư thế nhất thành bất biến, tay cắm trong túi quần, khốc khốc nhìn màn ảnh.

Có chút ngốc, có chút khờ.

Không thể không nói Nghiêm Viện thật yêu loại dáng vẻ này của Triệu Hạo, thẹn thùng nhưng mà tuyệt đối không có quan hệ với ẻo lả, là cái loại thẳng nam hàm hậu thẹn thùng, trong mắt có ánh sáng.

Cô càng nhìn càng yêu, lôi kéo Triệu Hạo đi tới góc tường không người, Triệu Hạo đại khái là đoán được ý đồ của cô, gương mặt đều đen đen đỏ đỏ, lại không tiện giãy dụa, sau đó Nghiêm Viện ôm cổ hắn liền hôn lên.

Hôn lưỡi, sâu sắc. Triệu Hạo tuy rằng khẩn trương, nhưng cũng cảm thấy kích thích.

Yêu đương có đôi khi không phải tìm đồng loại, mà là đang tìm đồng loại trên quan niệm, nhưng mà bổ sung trên tính cách. Triệu Hạo hơi có chút chất phác bảo thủ, Nghiêm Viện dám nghĩ dám làm rất nóng bỏng, hắn chính bởi vì điều đó mà mê muội với cô gái này. Mà Nghiêm Viện cũng bởi vì nhìn trúng hắn khác với mình, mới có thể cảm thấy mới mẻ kích thích, có dục vọng.

Tình yêu khác với tình thân tình bạn, cần kích thích và mới mẻ mới có thể lên men. Hai người bọn họ vong tình hôn môi, Triệu Hạo thở hổn hển tựa lên trán Nghiêm Viện, hỏi; "Ở trong này làm như vậy có phải không quá tốt hay không?"

Nghiêm Viện cười nói: "Phật tổ từ bi, sẽ không trách tội dục vọng của đám người phàm tục chúng ta."

Cô nói xong lại hôn lên, ai biết mới vừa đụng tới môi, chợt nghe thấy có người phát ra tiếng xấu hổ lại dường như kinh ngạc rất nhỏ. Nghiêm Viện nhanh chóng buông cổ Triệu Hạo, liền nhìn thấy một tăng nhân vội vã đi qua. Triệu Hạo nhanh chóng kéo Nghiêm Viện chạy ra, Nghiêm Viện đỏ mặt, cũng rất hưng phấn, cầm máy chụp hình đông chụp tây chụp, nhìn thấy đám người Nghiêm lão thái thái xa xa, liền đem máy chụp hình nhắm ngay bọn họ.

Cô muốn chụp thêm mấy tấm, tận lực chụp lão thái thái đẹp một chút, lão thái thái sẽ thật vui vẻ.

Cô chụp một hồi lâu, cùng Triệu Hạo tựa vào lan can đá nghỉ ngơi, vừa nghỉ ngơi vừa xem xét hình mình chụp. Mấy tấm phía sau cô chụp lão thái thái thực đẹp, là cái loại đẹp an tĩnh tường hòa, cô cảm thấy lão thái thái xem trong lòng nhất định sẽ thích.

Sau đó cô liền ngây ngẩn cả người.

Có một tấm ảnh, điều chỉnh tiêu cự ở lão thái thái, nhưng mà Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần bên cạnh cũng vào ống kính, mặc dù có một chút hư ảo, nhưng mà nhìn thực rõ ràng.

Trong tấm ảnh kia, Kỳ Lương Tần ngửa đầu nhìn phía trước, mà Nghiêm Bách Tông ở bên cạnh nhìn cậu.

Nghiêm Bách Tông kéo kính râm xuống, bởi vậy cả khuôn mặt đều lộ ra, vách tường trắng vàng phản xạ ánh sáng bao phủ bọn họ, như phủ lên một tầng màu vàng, khóe miệng hắn hơi hơi mang theo ý cười, nhìn Kỳ Lương Tần không chuyển mắt.

Cô thế mà lại thấy được tình cảm không nên xuất hiện trong tấm ảnh này. Tựa như phật quang cảm hóa người anh cả luôn luôn cao lãnh uy nghiêm của cô, trở nên ấm áp, nhu hòa như vậy, lúc nhìn chăm chú vào người khác, cũng sẽ có vầng sáng dịu dàng đến thế.

Cungmuanhanh.vn

60. Chương 60

Triệu Hạo thăm dò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, nhìn xem chụp thế nào."

Nghiêm Viện nói xong liền đứng lên, nhìn qua đám người Nghiêm Bách Tông ở xa xa, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đang chuyên tâm nghe hướng dẫn viên du lịch giảng giải, Kỳ Lương Tần thì thành thành thật thật đứng ở phía sau lão thái thái.

Theo lý thuyết Nghiêm Viện phát hiện một ít dấu vết để lại, hẳn là sẽ phát hiện chút gì đó không thích hợp mới đúng. Nếu cô theo chút dấu vết ấy một đường tìm kiếm, dù không phát hiện anh cả của cô có cái gì mờ ám, cũng đại khái không khó phát hiện Kỳ Lương Tần xuân tình tràn ra.

Chỉ tiếc người cô thấy là Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông là người như thế nào. Đâu chỉ ở trong mắt ngoài người, cho dù là ở trong mắt người Nghiêm gia, ngay thẳng lạnh lùng như tùng bách, cũng là ấn tượng lớn nhất Nghiêm Bách Tông cho bọn họ. Trong nhà này ai cũng có khả năng phạm sai lầm, chỉ mình anh cả Nghiêm gia sẽ không.

Cho nên cũng bất quá chỉ kinh ngạc trong khoảnh khắc, Nghiêm Viện lại cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ hiện lên trong lòng mình, cô cảm thấy là góc độ chụp rất xảo quyệt, có lẽ anh cả cô nhìn không phải Kỳ Lương Tần, lui một vạn bước mà nói, dù hắn nhìn chính là Kỳ Lương Tần, vả lại tươi cười như vậy, thì tính

sao chứ, ai mà không thể nhìn ai cười đâu.

Nhưng cô vẫn cảm thấy quái quái, vươn tay xóa bức ảnh kia, bất quá là mười phút sau đó, liền đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Cho nên nói khi một người làm ra phán đoán, ấn tượng khắc sâu có tác dụng lớn cỡ nào. Thật lâu về sau, Nghiêm Viện vỗ đùi nói: "Con biết ngay mà, con nói với mọi người nha, lúc trước chúng ta cùng đến Shangri-La, lúc con chụp ảnh liền phát hiện mờ ám, con đã cảm thấy lúc anh cả nhìn Lương Tần quái quái rồi!"

Lão thái thái nói: "Con đã Gia Cát Lượng biết trước, vậy lúc ấy con làm gì hả?"

"Con lúc ấy, con lúc ấy…" Nghiêm Viện nghĩ nghĩ, lập tức ngồi phịch ở trên sô pha: "Bởi vì là anh cả mà, con cảm thấy trên người anh cả sao lại phát sinh loại chuyện này được! Đánh chết con cũng không tin!"

Cây tùng bách này, thẳng tắp trong mây trời, nó mọc ra nhánh lệch từ lúc nào, đều không có ai phát hiện. Mà nguyên nhân không ai phát hiện không phải là do cái nhánh này lớn lên quá nhanh, mà là không có ai chú ý, không có ai tin tưởng cây tùng bách mạnh mẽ lạnh lùng đứng lặng ở nơi đó nhiều năm, một ngày kia sẽ sinh ra một nhánh nhỏ bên cạnh. Bọn họ cảm thấy Nghiêm Bách Tông cương trực công chính ba mươi năm, dựng nên danh tiếng và danh dự kinh người, chính là để đánh yểm trợ cho lần phản nghịch năm ba mươi tuổi.

Bọn họ đi dạo nửa ngày ở Tùng Tán Lâm Tự, liền dẹp đường hồi phủ. Hướng dẫn viên du lịch cố ý dặn dò, ngày đầu tiên đến để phòng ngừa xuất hiện bệnh trạng khó chịu, hành trình đừng an bài quá dày.

Buổi tối ăn một bữa cơm chiều vô cùng có đặc sắc dân tộc Tạng, liền từng người nghỉ ngơi. Nghiêm Tùng Vĩ đưa hết ảnh chụp vào trong máy tính, Kỳ Lương Tần ngồi ở bên cạnh nhất nhất xem xét. Lúc đang nhìn, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Kỳ Lương Tần đứng lên đi mở cửa, lại nhìn thấy người tới là Nghiêm Bách Tông.

"Anh cả."

"Chưa ngủ đi?"

"Chưa đâu, chúng tôi đang xem ảnh chụp, anh cả vào đi."

Nghiêm Bách Tông liền vào phòng, vừa đi vừa hỏi: "Hai người tính toán buổi tối hôm nay ngủ như thế nào?"

Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu, có chút buồn bực, nói: "Cứ ngủ giường lớn… A, anh nói ý kia hả, vậy cũng

không có việc gì, giường đủ lớn, đủ cho hai bọn em ngủ."

"Anh thấy hai người có thể kêu trước sảnh lấy thêm một bộ chăn, tiện hơn chút."

Ai biết Nghiêm Tùng Vĩ nghe xong lại cười ha ha với Kỳ Lương Tần: "Bên này lạnh, ôm cậu ngủ."

"Lão nhị, anh đã nói với cậu bao nhiêu lần, đừng vui đùa kiểu này với tiểu Kỳ, sao cậu không nhớ lâu chút vậy?"

Nghiêm Tùng Vĩ hơi hơi sửng sốt, nhìn Kỳ Lương Tần, quả nhiên bộ dạng hết sức khó xử, liền nghĩ mình có phải thật sự không để ý đến vậy hay không, vì thế liền đứng lên nói: "Vậy em liền lấy thêm một bộ chăn."

Hắn nói xong liền đi gọi điện thoại, Nghiêm Bách Tông ngồi xuống ghế, nhìn nhìn mấy tấm ảnh chụp trên máy tính, nói: "Sao cậu chỉ chụp phong cảnh, không chụp người?"

Nghiêm Tùng Vĩ bên kia cúp điện thoại, cười đi tới nói: "Muốn xem chụp người thì xem máy chụp hình của Viện Viện, nó khẳng định chỉ chụp người."

Nghiêm Bách Tông lại ở một hồi mới đi về. Nghiêm Tùng Vĩ nói với Kỳ Lương Tần: "Tôi cảm thấy gần đây anh cả quái quái, giống như đặc biệt quan tâm hai chúng ta."

"Anh ấy không quen đi, " Kỳ Lương Tần nói: "Có khả năng sau khi biết chúng ta kết hôn giả, liền cảm thấy hai chúng ta ngủ chung quái quái. Có khả năng anh ấy sợ tôi phi lễ anh, a ha ha ha ha."

Nghiêm Tùng Vĩ cười một tay đẩy Kỳ Lương Tần ngã nhào xuống giường, cưỡi lên trên lưng cậu nói: "Tôi nhìn xem tột cùng là ai phi lễ ai!"

Kỳ Lương Tần lập tức giãy dụa, Nghiêm Tùng Vĩ liền gắt gao đè cậu lại, cù nách cậu, Kỳ Lương Tần bị cù nhột vẻ mặt đỏ bừng, xoay xoay không ngừng, Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: "Cái eo nhỏ của cậu thiệt biết xoay, xoay cho hỏa khí của gia cũng bị thương luôn rồi."

Hắn nói xong lại đi cù eo cậu, trên người Kỳ Lương Tần nào có chỗ không mẫn cảm, hơn nữa phần eo, còn mẫn cảm hơn xa so với nách, bị Nghiêm Tùng Vĩ sờ soạng một phen, liền nhịn không được hừ một tiếng, cổ họng mang theo xuân tình, ngược lại khiến Nghiêm Tùng Vĩ nghe mà yết hầu phát khô.

Kỳ Lương Tần phát hiện cậu càng xấu hổ, Nghiêm Tùng Vĩ càng thích trêu chọc cậu. Thẳng nam luôn thích vui đùa với gay kiểu này. Vì thế cậu đi ngược đường, đột nhiên bất động.

Nghiêm Tùng Vĩ trêu cợt cậu đang trêu cợt hăng say, phát hiện Kỳ Lương Tần đột nhiên không giãy dụa, ngược lại sửng sốt một chút. Hắn làm bộ lại sờ soạng trên lưng Kỳ Lương Tần một phen, thân thể Kỳ Lương Tần run rẩy một cái, người lại không giãy dụa, thẳng tắp nhìn hắn, ngược lại nhìn khiến trong đầu

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng, rốt cuộc vẫn buông tay.

Không khí có một chút xấu hổ, Nghiêm Tùng Vĩ nằm lên trên giường, thở dốc nói: "Sức lực cậu thật lớn, tôi mệt đến toát mồ hôi toàn thân."

Kỳ Lương Tần ngồi dậy, tóc đều lộn xộn, nói: "Anh cứ luôn đùa tôi, còn đùa tôi nữa, tôi méc anh cả của anh đó."

Nghiêm Tùng Vĩ liền buồn cười, nói: "Cậu nói cho hắn biết thì làm sao."

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, phục vụ lại đây đưa chăn. Kỳ Lương Tần nhảy xuống giường đi mở cửa, nhận chăn, đóng cửa lại, liền muốn trải chăn lên đất. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Không cần đâu, giường này lớn như vậy, cùng ngủ đi, tôi còn không sợ cậu sợ cái gì. Cậu thích chính là đàn ông, tôi thích chính là phụ nữ, thấy thế nào cũng nên là tôi lo lắng chứ."

"Anh không cần lo lắng, tôi đối với anh một chút hứng thú cũng không có."

Kỳ Lương Tần nói xong liền bỏ chăn lên trên giường, đẩy Nghiêm Tùng Vĩ: "Anh dịch qua bên kia một chút."

"Vì sao lại một chút hứng thú với tôi cũng không có. Tôi thật tò mò, rốt cuộc cậu thích dạng gì? Tôi cảm thấy tôi xem như người đàn ông rất không tồi rồi, rốt cuộc có điểm nào không vào được mắt cậu, cậu nói một chút xem."

"Tử phi lương nhân, tề đại phi ngẫu*."

**Ý nói người kia không phải người thích hợp mình muốn, tự cảm thấy mình kém cỏi hơn trong cuộc hôn nhân này.*

"Cậu ít xài mấy cái từ có vẻ nho nhã đó với tôi đi, cậu nói một chút xem, tôi thật sự rất ngạc nhiên đó."

"Bộ dạng anh tuy rằng không tồi, người cũng cao, cũng rất đàn ông, còn có tiền, kỳ thật xem như người đàn ông rất tốt, chỉ là tôi xem trọng không phải mấy cái đó, so sánh với mấy cái đó, tôi càng xem trọng tính cách, tính cách của anh tôi không thích, tôi thích ổn trọng thành thục."

"Tôi cũng có thể ổn trọng thành thục mà, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cậu không thấy bộ dạng tôi ở công ty đó, tuyệt đối ổn trọng thành thục."

"Nhưng đó là anh giả vờ, bộ dạng ở nhà mới là bộ dạng vốn có của anh, anh chính là tên đẹp mã trăng hoa phong lưu, tôi không thích."

“Vậy cậu thích giống anh cả hả?”

Kỳ Lương Tần nghe xong trái tim mãnh liệt run lên, nhanh chóng lắc đầu: “Cũng không phải.”

“Cậu thật kén chọn, hai anh em chúng tôi đều không vào được mắt cậu, ngược lại tôi muốn xem về sau cậu sẽ tìm dạng gì.”

Kỳ Lương Tần còn đang khẩn trương vì vừa rồi Nghiêm Tùng Vĩ đột nhiên nhắc tới Nghiêm Bách Tông, nghe vậy cũng không nói gì.

Ngày hôm sau sáng sớm Kỳ Lương Tần liền dậy, ra cửa đi gõ gõ cửa phòng Nghiêm lão thái thái trước, lão thái thái còn chưa dậy, bảo bọn họ xuống ăn sáng trước.

“Mẹ còn chưa dậy à?”

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn, là Nghiêm Bách Tông từ căn phòng cách vách đi ra, gật gật đầu nói: “Bà ấy bảo chúng ta đi xuống ăn sáng trước.”

“Đi thôi, Tùng Vĩ đâu?”

“Hắn còn chưa dậy.”

Kết quả cặp đôi Nghiêm Viện cũng chưa dậy, Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, đôi kia đêm qua cũng không biết có gây sức ép không.

Thật sự là hâm mộ.

Thời gian còn rất sớm, phần lớn du khách trong khách sạn đều còn chưa dậy. Bọn họ vào thang máy, trong thang máy cũng chỉ có hai người họ. Nghiêm Bách Tông hỏi: “Ngày hôm qua ngủ thế nào?”

“Ngủ tương đối muộn, anh sao, còn mất ngủ không?”

Nghiêm Bách Tông cười cười: “Có khả năng tương đối mệt, nằm xuống ngủ sớm, vừa ngủ là đến bình minh.”

“Vậy rất tốt, ” Kỳ Lương Tần nói: “Về sau vẫn là nghĩ biện pháp uống ít thuốc ngủ, tôi nghe nói thuốc ngủ uống nhiều không tốt với thân thể… Cái đó, dễ ảnh hưởng phương diện kia…”

Nghiêm Bách Tông sửng sốt, hỏi: “Cái gì?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu đỏ mặt: “Không có gì.”

Ai nha nha, cậu nói hươu nói vượn cái gì vậy, bất quá là lời nói vô căn cứ ngẫu nhiên nhìn thấy trên tạp chí thôi. Trong thang máy nói cái này, thật sự là tự tìm xấu hổ.

“Thân thể tôi rất khỏe mạnh.” Nghiêm Bách Tông nói thêm một câu, cũng liền không nói nữa, ngược lại khuôn mặt hơi hơi mang theo chút đỏ ửng. Trong thang máy một mảnh yên tĩnh, Kỳ Lương Tần ngửa đầu nhìn con số trên thang máy không ngừng thay đổi, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên lại nói: “Tôi uống thuốc ngủ đều là theo đề nghị của bác sĩ chuyên nghiệp, hơn nữa uống không nhiều lắm, không có gì nguy hại với thân thể hết.”

“À.” Kỳ Lương Tần xấu hổ lỗ tai đều đỏ.

Lòng cậu nghĩ, anh là đại mãnh công, cái này tôi biết mà, đối với việc Nghiêm Bách Tông hàng to xài tốt, đó là không cần nghi ngờ, cậu nói những lời kia, bất quá cũng chỉ là suy xét vì sức khỏe của hắn.

Nghiêm Bách Tông nghĩ, vì sao Kỳ Lương Tần đột nhiên phun ra câu nói kia.

Dưới cái nhìn của hắm, Kỳ Lương Tần nhiều ít có chút ý tứ cố tình trêu chọc, ở trong thang máy nói chuyện ngủ nghỉ, đột nhiên kéo đến năng lực tính dục, cái này rất giống tác phong của Kỳ Lương Tần trước đây. Cậu ta thành thật bổn phận lâu như vậy, tại sao lại phạm bệnh cũ?

Nhưng mà không giống trước kia là, lúc này đây hắn lại không có bất luận cảm xúc mâu thuẫn gì, cũng không ghét. Tình cảm con người thật sự là một thứ rất vi diệu, mặc dù là cùng một sự kiện, lúc tâm tình khác biệt thì cũng sẽ có cảm nhận hoàn toàn khác biệt. Hắn không nổi giận, thế nhưng ngược lại có chút ngại ngùng, muốn giải thích.

Hắn nghĩ bất luận một người đàn ông nào bị nghi ngờ năng lực tính dục thì đại khái đều phải tranh luận hai câu đi. Hắn không phải cái loại người thô lỗ đó, đối tượng lại là Kỳ Lương Tần, hắn không dám đường đột. Không thì hắn nhất định phải vứt ra một câu, lời này của cậu thật sự là tìm thao, ông đây ngủ với cậu một đêm, cậu liền biết có bị ảnh hưởng hay không.

61. Chương 61

Kế tiếp bọn họ lại đến vài địa điểm như công viên quốc gia Pudacuo, khu núi sông xa xôi tinh thuần mỹ lệ như một bức họa, cũng không phân cao thấp với Cửu Trại Câu trước đây Kỳ Lương Tần đi qua, một chữ, chính là đẹp.

Ngày thứ ba, lão thái thái muốn đi ngâm suối nước nóng, Nghiêm Tùng Vĩ lại nhất thời nghĩ ra, tính toán đến núi tuyết Ha Ba dò đường trước.

“Suối nước nóng lúc ở nhà con đã ngâm đủ rồi, con nghe nói suối nước nóng này cũng chỉ là để cái danh nghĩa thuần thiên nhiên thôi, thực tế ngâm mình còn không bằng nội địa, con cảm thấy đi cũng là lãng phí thời gian, trước tiên con đến núi tuyết Ha Ba vui đùa một chút, ở đó chờ mọi người.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói là đi chơi, kỳ thật càng nhiều là đi tra xét trước. Bởi vì núi tuyết Ha Ba này, lão thái thái cũng tính đi.

Núi tuyết Ha Ba không tính là nổi danh, không có danh tiếng bằng núi tuyết Ngọc Long, cũng không có danh tiếng bằng núi tuyết Mai Lý, nhưng mà nó thắng ở chỗ là một ngọn núi tuyết vô cùng thích hợp cho người leo núi sơ cấp, độ dốc bằng phẳng, dễ dàng leo lên, tháng tám lại trong mùa leo lên tốt nhất. Lão thái thái một đống tuổi, lại còn chưa bao giờ đi qua núi tuyết, hiện giờ có con cái theo, liền nghĩ nếu lần này mình không đi, về sau cũng chưa chắc lại có cơ hội, vì thế liền muốn thừa dịp thân thể còn tạm, đi núi tuyết một lần.

“Thật sự có thể đi, ” Nghiêm Viện còn cổ động bà: “Người ta bảy tám chục tuổi còn đi kìa, mẹ lại không già.”

Có điều núi tuyết Ha Ba đường bộ dài, độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày đặc biệt lớn, cao thấp có thể đạt tới hơn hai mươi độ. Địa phương dừng chân cũng là nhà dân, không biết điều kiện thế nào, con người Nghiêm Tùng Vĩ nhìn không đáng tin, lại cực kỳ hiếu thuận, hắn sợ đến lúc đó trong việc ăn ở và leo núi xuất hiện chuyện gì không đoán trước được, cho nên tính toán đi trước thăm dò đường, đem khả năng gặp vấn đề đều suy xét đến, cũng tiện đề phòng việc chưa xảy ra.

“Cậu cứ đi theo mẹ ngâm suối nước nóng đi, ” hắn nói với Kỳ Lương Tần: “Có việc gọi điện thoại.”

Kỳ Lương Tần đưa Nghiêm Tùng Vĩ lên xe, mới cùng đi với mấy người lão thái thái.

Bọn họ muốn ngâm suối nước nóng, tự nhiên sẽ không ngâm trong hồ lớn, mà là lựa chọn phòng nhỏ tính bí mật tương đối tốt. Sau khi đến, lão thái thái lại phát sầu.

Theo lý thuyết ngâm suối nước nóng, dù là cởi hết đến ngâm, nữ với nữ phân một gian, nam với nam phân một gian cũng liền ổn. Nhưng vấn đề là thân phận của Kỳ Lương Tần.

Ở chỗ này thân phận xấu hổ của đồng chí liền biểu hiện ra ngoài. Bạn nói cậu ta là đàn ông đi, cậu ta cũng không phải thẳng nam, để cậu ta ngâm chung với người đàn ông khác, chung quy cũng quái quái, nhưng cậu ta hiển nhiên tuyệt đối không phải nữ, cũng không có khả năng cùng tắm với mấy cô ấy. Nếu để Triệu Hạo và Nghiêm Bách Tông một gian, một mình Kỳ Lương Tần phân một gian, lại cảm thấy cứ như là giấu đầu lòi đuôi, như là kỳ thị giới tính. Vì thế bà liền lén bảo Nghiêm Viện đến hỏi ông chủ, có thể mọi người đều tách ra, mỗi người một gian hay không.

Kết quả Nghiêm Viện hỏi xong, nói với bà: “Ông chủ nói phòng tắm một người chỗ bọn họ chỉ có hai cái, cái khác đều ít nhất là trên hai người, hơn nữa hắn nói chúng ta chỉ đặt hai gian nam nữ, mùa này đúng là mùa nghỉ, ngâm suối nước nóng tương đối nhiều.”

"Giữa mùa hè, sao còn ngâm suối nước nóng nhiều như vậy." Lão thái thái bất mãn nói.

Nghiêm Viện cười nói: "Đến bên này chơi không phải chính là vì thể nghiệm phong thổ dân tình bên này, cảm nhận đặc sắc địa lý sao, ngâm suối nước nóng coi như là hạng nhất mà, hơn nữa mùa hè ngâm suối nước nóng càng có thể bảo vệ sức khoẻ. Mẹ, con thấy mẹ đừng suy nghĩ nhiều quá, để cho ba người đàn ông bọn họ ngâm đi, gay cũng là nam mà, mẹ đây không phải là kỳ thị sao, để Lương Tần biết xấu hổ bao nhiêu. Lại nói, anh trai con với Triệu Hạo đều là thẳng nam, không ai nghĩ nhiều như vậy."

"Tiểu Tần với anh cả con không tính là anh chồng với em dâu sao, quan hệ với Triệu Hạo lại càng…"

"Ai nha mẹ, mẹ còn thật sự xem ảnh là con dâu à. Tuy rằng ảnh kết hôn với anh hai, thì mẹ cũng không thể luôn xem ảnh là con dâu thật chứ. Ngược lại mọi người đều kiêng kị quá nhiều, ngược lại nhìn xấu hổ. Lại nói, bọn họ cũng không phải trơn bóng mà ngâm, đều quấn khăn tắm mà. Có cái gì đâu?"

Lão thái thái cũng thấy mình nghĩ quá nhiều. Vì thế liền bảo Nghiêm Viện nói với bọn họ phân chia phòng. Mọi người đều sắc mặt như thường, cái này cũng giống như mùa hè đi biển, mặc dù Kỳ Lương Tần là đồng chí, nhưng cũng là nam, cũng không phải không mặc quần áo, cũng không cảm thấy có cái gì. Lại nói, còn có Triệu Hạo ở đây mà.

Suối nước nóng kia tọa lạc trong thung lũng, tiểu kiều lưu thủy, hoàn cảnh vô cùng cổ điển nhã trí. Khác với hồ tắm chung bọn họ nhìn thấy lúc đi qua cầu gỗ, phòng đơn trong này đều thiết kế vô cùng riêng tư và u tĩnh, thay quần áo cũng có rèm cách riêng, hồ tắm một bên là luống hoa, bên ngoài lại là núi rừng vách đá. Kỳ Lương Tần cởi quần áo bọc khăn tắm đi ra, thấy Triệu Hạo và Nghiêm Bách Tông đều đã ngồi ở trong ao. Mặc dù là mùa hè, nhưng trong thung lũng râm mát, suối nước nóng bốc lên hơi nóng nhè nhẹ, cậu thật cẩn thận xuống nước, nghe thấy Triệu Hạo dùng di động bật một bài nhạc nhẹ.

"Bài gì vậy?" Kỳ Lương Tần hỏi.

"Tùy tiện bật, " Triệu Hạo nói xong nhìn nhìn di động: "Tiếng Anh, tôi còn thật sự không biết tên này."

Kỳ Lương Tần bỗng nhiên hoài niệm Nghiêm Tùng Vĩ.

Trong một đường đi chung này Nghiêm Tùng Vĩ thật sự là một người không thể thiếu. Không có hắn, còn lại ba người bọn họ, không khí quả nhiên giống như lúc tiến vào Kỳ Lương Tần lo lắng, có vài phần xấu hổ.

Bởi vì Nghiêm Bách Tông và Triệu Hạo đều là người nói không nhiều lắm. Nếu như một mình cậu cùng một chỗ với Triệu Hạo, ngược lại còn có thể nói linh tinh vài câu, chỉ là có Nghiêm Bách Tông ở đây, cậu liền có chút xấu hổ không thả lỏng được, không biết phải nói gì. Ba người ngồi ở trong ao đều im lặng không nói, Kỳ Lương Tần đơn giản nhắm hai mắt lại chuyên tâm cảm nhận.

Cậu vốn tưởng rằng mùa hè ngâm suối nước nóng thực buồn cười, sẽ rất nóng rất không thoải mái, nhưng sau khi ngồi vào trong nước mới phát hiện hóa ra thoải mái như vậy. Huống hồ nơi này hoàn cảnh tốt, ánh sáng thông thấu, thật sự là một loại hưởng thụ.

Nhưng mà cũng bất quá là bốn năm phút đồng hồ, chuông điện thoại di động của Triệu Hạo bỗng nhiên vang lên. Hắn nằm úp sấp bên cạnh ao nhìn thoáng qua, có chút sửng sốt, nói: "Là Viện Viện… A lô, Viện Viện."

Cậu và Nghiêm Bách Tông đều nhìn qua, nhìn thấy sắc mặt Triệu Hạo có chút quẫn bách, hỏi: "Hiện tại sao… Anh bên đây cũng đã xuống nước rồi… Vậy em từ từ."

Hắn nói xong liền cúp điện thoại, ngượng ngùng nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần đang tò mò chuyện gì xảy ra, Nghiêm Bách Tông đã mở miệng: "Cậu đi đi."

Triệu Hạo đỏ mặt đứng lên, đại khái là rất quẫn bách, cũng không biết nói cái gì, nhanh chóng từ trong ao đi ra, đến sau rèm mặc quần áo, liền mặt đỏ tai hồng đi ra ngoài.

"Hắn đây là làm sao vậy?"

Nghiêm Bách Tông nói: "Nhất định là Viện Viện gọi hắn qua bên đó, " hắn nói xong lắc đầu, thở dài nói: "Không thể tưởng tượng nổi."

Kỳ Lương Tần bừng tỉnh đại ngộ, mặt liền đỏ.

Hóa ra là Nghiêm Viện gọi Triệu Hạo đến tắm uyên ương.

Thật sự là hâm mộ. Cậu đã nói du lịch chỉ thích hợp cho tình nhân mà, thật hạnh phúc.

Triệu Hạo vội vội vàng vàng ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Nghiêm Viện chớp mắt với hắn. Hắn nhanh chóng chạy tới, nói: "Không phải em ngâm chung với dì sao?"

"Em nói với mẹ là em đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, đi ra. Mới vừa rồi lúc em đi hỏi ông chủ, ông chủ nói còn có một phòng trống, em không nói với bà, chúng ta tắm chung đi."

Triệu Hạo tuy rằng đỏ mặt, miệng nói không tốt, nhưng thân thể lại vẫn thành thành thật thật đi theo.

Như vậy vốn dĩ ba người trong phòng, cũng chỉ còn lại có Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông.

Thế này liền rất xấu hổ.

Kỳ Lương Tần chịu không nổi cái loại im lặng này, vì thế mở miệng nói: "Tùng Vĩ đi núi tuyết Ha Ba, cũng không biết đã tới chưa."

“Không nhanh như vậy, chỗ kia rất xa. Trước kia cậu chưa từng nghe nói qua ngọn núi này sao?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu: “Tôi chỉ nghe nói qua núi tuyết Ngọc Long, còn là trong một bài hát dân ca.”

Nghiêm Bách Tông nói: “Ha Ba là tiếng Nạp Tây, ý là hoa của vàng, núi tuyết Ha Ba là ngọn núi tuyết duy nhất cho phép trèo lên 5000 mét ở tỉnh Vân Nam, độ dốc tuy rằng bằng phẳng, nhưng đường bộ đặc biệt dài, cậu phải chuẩn bị tư tưởng, phỏng chừng rất mệt.”

“Tôi không sợ mệt. ”

Nghiêm Bách Tông nghe vậy quay đầu nhìn cậu, Kỳ Lương Tần đối diện ánh mắt hắn, bỗng nhiên cúi đầu. Nghiêm Bách Tông liền cười, nói: “Cậu thẹn thùng cái gì.”

“Đâu… Tôi nào có thẹn thùng.”

Nghiêm Bách Tông cũng chỉ cười, cũng không nói lời nào. Trong không khí dường như tràn ngập hương thơm hoa tươi bên ngoài, xông cho tâm tư con người cũng thơm ngọt theo. Kỳ Lương Tần cúi đầu, nói: “Tôi chỉ là không có thói quen lúc nói chuyện nhìn ánh mắt người ta. Trước kia mẹ tôi thường xuyên nói trò chuyện không nhìn người ta không lễ phép, nhưng mà tôi chính là ngại ngùng đối diện với người ta, lại nói cũng thực buồn cười, có đôi khi tôi ở trên đường đụng tới người quen, nói cũng nói xong, tôi lại nhớ không nổi biểu tình của đối phương.”

“Cậu quá thẹn thùng, ” Nghiêm Bách Tông nói.

“Tôi cũng muốn sửa, chỉ là thực khó sửa đổi.”

“Như vậy cũng rất tốt, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Tốt hơn cậu lúc trước.”

Kỳ Lương Tần nghe vậy ngẩng đầu, lại đột nhiên ý thức được Nghiêm Bách Tông nói trước đây là trước đây gì, nhất thời quẫn bách không chịu được, lắp bắp nói: “A, không biết Tùng Vĩ hiện tại đã tới chưa…”

“Lời này cậu mới vừa nói qua.”

“Hả?”

“Vừa rồi cậu đã hỏi hắn tới chưa, ” Nghiêm Bách Tông nhếch môi, trên cằm mang theo một giọt nước: “Cậu ở cùng một chỗ với tôi, rất xấu hổ sao?”

Kỳ Lương Tần hơi hơi rũ mắt, liếc trộm lồng ngực cường tráng rắn chắc của Nghiêm Bách Tông: “Có một chút.”

"Vì sao, tôi thấy cậu với Triệu Hạo hoặc là Tùng Vĩ ở chung đều rất tự nhiên mà."

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, còn có thể là vì sao chứ, tự nhiên là bởi vì tôi thích anh. Nhưng mà cậu chỉ lắc đầu, nói: "Tôi cũng không biết."

Cậu cảm thấy rất xấu hổ, dường như Nghiêm Bách Tông còn có ý bức bách cậu. Đây là vì sao chứ. Cậu đỏ mặt, nói: "Hoàn cảnh nơi này thật tốt."

Trên bàn có một cái đĩa, trên đĩa có một ấm trà, còn có bốn cái tách gốm sứ. Cậu liền hỏi Nghiêm Bách Tông: "Muốn uống chút trà không, tôi nghe nói ngâm suối nước nóng phải uống nhiều nước."

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, cậu liền tựa vào bàn vươn tay đi lấy ấm trà. Ai biết thân thể duỗi ra, khăn tắm bên hông đại khái là bị nước làm lỏng, thế mà lập tức rớt xuống, cậu sợ tới mức nhanh chóng nắm chắc, khẩn trương quay đầu lại nhìn Nghiêm Bách Tông, thấy Nghiêm Bách Tông như cười như không nhìn cậu.

May mắn, không rơi xuống, không thì lại phải cong mông cởi truồng trước mặt Nghiêm Bách Tông. Sắc mặt cậu đỏ bừng buộc lại lần nữa, bên kia Nghiêm Bách Tông cũng đã từ trong suối nước nóng đứng lên, tiếng nước ào ào rung động, rất nhiều nước từ trên thân thể tráng kiện của hắn chảy xuống, gợi lên vô số bọt nước, bọt nước theo đường cơ bắp hắn chảy xuống dưới, một bức mỹ nam xuất dục đồ này, khiến Kỳ Lương Tần có chút đui mù.

Thân thể thon dài cường tráng như vậy, thật sự là khiến người ta chảy nước miếng.

Nghiêm Bách Tông vươn tay rót hai tách trà, đưa cho cậu một ly. Kỳ Lương Tần nhận ở trong tay, nói: "Cám ơn."

Trong lòng cậu luôn nghĩ, hai người Nghiêm Viện lúc này đang tắm uyên ương, không biết có thể ấy ấy hay không. Trong căn phòng như vậy ấy ấy, có thể bị người ta nghe thấy hay không. Tuy rằng rất xấu hổ, nhưng mà quả thật rất kích thích, rất hưng phấn. Nếu cậu và Nghiêm Bách Tông…

Nghiêm Bách Tông bị dục vọng bao phủ không biết sẽ là bộ dạng thế nào. Hắn sẽ không khống chế được sao, sẽ hung ác giống động vật sao, hay là ẩn nhẫn đứng đắn giống bình thường, nghẹn không ra tiếng.

Cậu cảm thấy có chút nóng, liền nghiêng người tựa vào mép ao, sống lưng bóng loáng dài nhỏ mơ hồ có sự mềm dẻo của đàn ông, lỗ tai lại đỏ rực vô cùng bắt mắt. Tắm chung với người đàn ông mình yêu mến, quả nhiên sẽ có xuân tâm không cách nào đè nén xuống. Có một nháy mắt cậu bị dã tâm và dục vọng tà ác xông lên, muốn cố ý làm rơi khăn tắm bên hông mình xuống.

Đây là cơ hội khó được cỡ nào, vì sao cậu không bắt lấy, đãng phu vui hơn xa so với tiết phụ, quyến rũ người mình yêu, lại có cái gì sai. Cậu nên ở trong làn nước ấm áp này, trơn bóng mà lắc lư cặp mông mật đào của cậu.

62. Chương 62

Tay Kỳ Lương Tần đặt ở chỗ đai lưng, muốn cởi bỏ, lại có chút do dự. Kỳ thật đó cũng là trong lòng cậu không xác định, cậu không biết thẳng nam rốt cuộc có hứng thú với mông đàn ông hay không. Nhưng cậu có thể khẳng định chính là nếu Nghiêm Bách Tông cảm thấy hứng thú với cậu, thì khẳng định cũng chỉ cảm thấy hứng thú với mông cậu, mà sẽ không cảm thấy hứng thú với phía trước của cậu. Cậu càng nghĩ, cảm thấy đối với Nghiêm Bách Tông mà nói, mình có lực hấp dẫn nhất cũng chỉ có mông. Trong người què chọn tướng quân, cứ như vậy thử một lần đi.

Tuy rằng cậu vẫn luôn có lòng mơ ước với Nghiêm Bách Tông, nhưng nói thật ra, từ sau khi thoát ly khỏi nội dung truyện, lấy bản thân chân thực của cậu tự mình đến đối mặt Nghiêm Bách Tông, thì đây là lần đầu cậu mang mục đích quyến rũ minh xác.

Cậu dùng dư quang ánh mắt nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông, trộm thở một hơi, suy nghĩ cậu làm như vậy, sẽ có hậu quả gì không.

Cậu đương nhiên không phải là Kỳ Lương Tần vì yêu điên cuồng bất kể hậu quả trong tiểu thuyết, sở dĩ cậu nảy ra suy nghĩ này đồng thời có gan biến thành thực tiễn, nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì cậu cảm thấy gần đây Nghiêm Bách Tông rất tốt với cậu, thậm chí dưới tình cảnh nào đó cậu có thể cảm nhận được sự mờ ám nào đó.

Cho nên trong lòng cậu có chút rục rịch. Dù sao cũng không phải làm càn điên cuồng lõa thể đi ôm đùi giống như trước, cậu hoàn toàn có thể xem là vô tình quyến rũ, dù Nghiêm Bách Tông không thích, cũng không dám làm gì cậu.

Vì thế cậu làm bộ như đặt tách lên trên bàn, một bàn tay nhẹ nhàng phất qua đai lưng, khăn tắm sũng nước lập tức chìm xuống, Nghiêm Bách Tông liền nhìn thấy khăn tắm kia từ bên hông Kỳ Lương Tần rớt xuống, nổi trên mặt nước, mà cặp mông mật đào mượt mà trắng nõn của Kỳ Lương Tần bại lộ trước mắt hắn, eo nhỏ mông cong, thật sự khiến người ta phun máu mũi, một miệng trà của hắn không nuốt xuống, lại bị sặc. Bên kia Kỳ Lương Tần mặt mũi đỏ bừng bắt lấy khăn tắm trong nước, Nghiêm Bách Tông ho khan đến mặt mũi đỏ bừng.

"Sao… sao buộc thế nào cũng không được…" Kỳ Lương Tần mặt mũi đỏ bừng nói, hoảng tay hoảng chân thắt bên hông: "Rớt hoài."

"Cậu lại đây, " Nghiêm Bách Tông ho khan buông cái tách xuống, phất phất tay với cậu. Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, nhưng vẫn mím môi đi tới, trong tay nắm chặt khăn tắm, sợ lộ ra cảnh xuân phía trước trước mặt Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông bắt lấy hai đầu khăn tắm của cậu, ngón tay thon dài linh hoạt, kéo chặt khăn tắm thắt nút kết, Kỳ Lương Tần lập tức hít một hơi, bụng liền lõm xuống, động tác này khiến bụng cậu thoạt nhìn càng trơn nhẵn gầy yếu, Nghiêm Bách Tông vốn dĩ cúi đầu, lúc buộc xong ngẩng đầu, ánh mắt bỗng nhiên bị hai điểm trước ngực Kỳ Lương Tần hấp dẫn, trong lòng run lên.

Kỳ Lương Tần làm cực phẩm thụ, trên người không một chỗ nào không tốt, đầu vú ngoại trừ mẫn cảm dị thường, hình dạng và màu sắc cũng dị thường câu nhân, đại khái là động tình, cứng rắn, nhô lên, trong đầu Nghiêm Bách Tông đột nhiên hiện ra cảnh trước đây Kỳ Lương Tần quyến rũ hắn xoa nắn quả anh đào.

Khi đó Kỳ Lương Tần nhiều lần dùng ngón tay chà đạp, sau đó hơi hơi há mồm, răng nanh cắn rách quả anh đào, chất lỏng ngọt ngào.

Nghiêm Bách Tông giống như bị bỏng, phút chốc thu tay về, ngẩng đầu nhìn Kỳ Lương Tần, ánh mắt ngượng ngùng lại mang theo dã tâm.

Nghiêm Bách Tông nghĩ mình làm sao vậy, hắn cảm thấy cổ họng phát khô, uống mấy tách nước cũng không có tác dụng. Kỳ thật nửa người trên Kỳ Lương Tần lúc tiến vào chính là ở trần, bởi vì đều là đàn ông, không hề có đặc thù nữ tính, cho nên hắn cũng không để ý. Nhưng mà hiện tại hắn phát hiện, lực chú ý của hắn không có biện pháp dời đi khỏi hai điểm kia.

Tiềm thức con người thật sự là một thứ thực đáng sợ. Mặc dù hắn không nhìn Kỳ Lương Tần, chỉ là dư quang mông lung quét đến người kia, cũng sẽ trong vắng sáng trắng bóng nhìn được đến hai điểm đỏ. Đại khái là suối nước nóng rất dễ dàng nảy sinh dục niệm, anh cả Nghiêm gia dị thường kinh hãi mà phát hiện mình có phản ứng.

Hắn giả vờ trấn định, nhưng mà trong lòng che trời lấp biển.

Vì sao hắn lại có phản ứng, chẳng lẽ chỉ là vì nhìn đầu vú một người đàn ông, hoặc là một cái mông khêu gợi? Hắn cảm thấy việc này thật sự hoang đường, càng hoang đường ở chỗ trước kia Kỳ Lương Tần trắng trợn quyến rũ hắn, hắn đều bất vi sở động, hiện giờ êm đẹp bất quá là xảy ra một chuyện ngoài ý muốn thôi, hắn liền có dục vọng kinh hãi như vậy.

Hắn nghĩ, đại khái hắn cũng giống tất cả đàn ông trên đời này, dục vọng nghẹn quá lâu, cho nên dễ dàng vỡ ra một cái khe, dục vọng liền mãnh liệt ùa ra. Đây không phải là lỗi của Kỳ Lương Tần, cũng không phải lỗi của hắn. Đây chỉ là một người đàn ông huyết khí phương cương dưới nước ấm ngâm nóng nảy sinh dục vọng bản năng.

Sắc mặt hắn càng trầm, mượn việc này để che giấu mình quẫn bách và kinh hoảng. Mà Kỳ Lương Tần nhìn thấy Nghiêm Bách Tông như vậy, trong lòng chỉ có hối hận.

Thật hối hận, vừa rồi cậu không nên làm ra hành động đường đột như vậy, khiến mờ ám vốn dĩ có chút xấu hổ biến thành triệt để xấu hổ. Vì sao sắc mặt Nghiêm Bách Tông khó coi như vậy? Hắn phát hiện mình cố ý làm rơi khăn tắm ư?

Trong lòng cậu thấp thỏm, bởi vậy cũng không nói chuyện nữa.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, thậm chí có thể nghe được tiếng nói chuyện mơ mơ hồ hồ bên ngoài. Khí nóng xông khuôn mặt càng ngày càng ướt át, Kỳ Lương Tần phát hiện Nghiêm Bách Tông đoan chính ngồi

ở chỗ kia, đã nhắm hai mắt lại.

Khuôn mặt hắn góc cạnh phân minh, lông mày dày rậm, mũi cao thẳng, tóc đại khái dài hơn một chút so với lúc mới vừa quen biết, ướt sũng đen sáng. Bờ vai hắn dày rộng như vậy, cả người đều cho người ta một loại đẹp đẽ thân sĩ cường tráng.

Thân thể như vậy khiến Kỳ Lương Tần tự biết xấu hổ. Tuy rằng làm thụ, thân thể cậu có lẽ không cần tráng kiện như vậy, nhưng cậu cũng là nam, so sánh với Nghiêm Bách Tông, tự tôn nam tính chung quy khiến cậu tự biết xấu hổ, đại khái cậu không đủ cường tráng và rắn chắc, không đủ đàn ông. Có lẽ rất nhiều người sẽ cảm thấy cậu không đủ dương cương, cậu nhớ rõ lúc trước khi đọc truyện, cũng có rất nhiều độc giả phun tào Kỳ Lương Tần không đủ đàn ông.

Nhưng Nghiêm Bách Tông không phải gay trời sinh mà. Nếu cậu giống Nghiêm Bách Tông, là một nam tử có đặc thù nam tính đầy đủ cường tráng, Nghiêm Bách Tông sẽ còn sinh ra phân chia về giới tính với cậu sao, sẽ còn thích cậu sao.

Dường như sẽ không. Cái gọi là cường công cường thụ, chỉ thích hợp cho gay trời sinh đi. Công nếu trước kia vẫn chưa từng thích đàn ông, là cái gọi là thẳng nam, vậy đối tượng hắn thích, khẳng định cũng có một loại đặc thù nữ tính, có thể là thân thể, có thể là tính cách, có thể là khí chất, có thể là cảm giác sinh ra vào một nháy mắt nào đó. Cái gọi là cường công nhược thụ, đại khái cũng càng hợp lý đi.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần không thấy mình là nhược thụ, cậu ngoại trừ tâm tư nhẫn nhụi, yêu một người đàn ông có vị đàn ông, thì trong cuộc sống hiện thực, cậu sống còn thẳng nam hơn cả thẳng nam. Hiện giờ có mỹ mạo, cậu cũng bất quá là một cậu trai tính cách ôn hòa mà thôi. Cậu nghĩ, nếu cậu càng phong tao một chút, càng ẻo lả một chút, càng gái một chút, Nghiêm Bách Tông sẽ càng chán ghét cậu, hay là càng dễ dàng sinh ra dục vọng với cậu?

Vừa rồi cậu đã làm sai chuyện, cậu phải nghĩ biện pháp bù lại. Nếu Nghiêm Bách Tông bởi vì vậy mà thái độ đối với cậu lại trở về như trước đây, vậy cậu thật sự phải khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Từ suối nước nóng đi ra, đoàn người liền ăn cơm ở gần đó. Nghiêm lão thái thái hỏi Nghiêm Viện: "Con cảm thấy thế nào, sao đột nhiên không thoải mái?"

"Có thể là có chút phản ứng cao nguyên, vào suối nước nóng liền có chút không thoải mái." Nghiêm Viện sắc mặt ửng đỏ, lão thái thái thế mà cũng không sinh lòng nghi ngờ.

Ngược lại bà cảm thấy Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần đều im lặng hơn rất nhiều, hành trình suối nước nóng lần này, thật sự là quái quái. Bà nghĩ nghĩ, cảm thấy là do không có Nghiêm Tùng Vĩ.

Không có đứa con trai thứ biết điều tiết không khí này, người một xe đều thành Muộn Du Bình. Nghiêm Viện đại khái là không thoải mái, vừa lên xe liền dựa vào Triệu Hạo lim dim mắt. Con người Triệu Hạo tuy rằng không có bản lĩnh gì lớn, nhưng dọc theo đường đi thoạt nhìn cũng thành thật, đối với Viện Viện coi như là tri kỷ, biết chăm sóc người. Tài xế chính là Nghiêm Bách Tông, Kỳ Lương Tần thì ngồi ở ghế phó lái, cúi đầu chơi di động.

“Tiểu Tần à, lão nhị đến nơi chưa, nó đặt chân ở chỗ nào?”

“Đã đến, mới vừa gửi tin nhắn cho con, mẹ xem, hắn chụp hình, đây là núi tuyết Ha Ba, ” Kỳ Lương Tần nói xong liền đưa di động cho lão thái thái nhìn: “Hắn hiện tại ở thôn Ha Ba, ngay dưới chân núi tuyết Ha Ba.”

Lão thái thái nhìn, cười oán giận: “Lão nhị này thật là, chỉ biết báo bình an cho con, đều không nghĩ tới việc điện thoại cho chúng ta.”

Kỳ Lương Tần ngồi thẳng, cầm di động do dự một chút, sau đó tựa như lấy lòng đưa cho Nghiêm Bách Tông xem: “Anh xem, Tùng Vĩ chụp núi tuyết Ha Ba này.”

Nghiêm Bách Tông nhìn thoáng qua, không nói chuyện, Kỳ Lương Tần liền có chút ngượng ngùng thu tay lại. Nghiêm Bách Tông nhìn cậu một cái, bồi thêm một câu: “Rất đẹp.”

Sắc trời có chút âm trầm xuống, tra dự báo thời tiết trên mạng một chút, nói lúc chạng vạng có khả năng có mưa nhỏ. Buổi chiều bọn họ lại đi vài khu cư trú của dân tộc Tạng đi dạo, lúc dẹp đường hồi phủ, trên trời đã lắc rắc mưa nhỏ.

Shangri-La đổ mưa, giống như lập tức trở nên lạnh lẽo. Người Nghiêm gia mệt mỏi một ngày ngã trái ngã phải, đều nặng nề không nói chuyện. Kỳ Lương Tần lấy điện thoại di động ra đeo tai nghe lên nghe nhạc, Nghiêm Bách Tông nói: “Đừng đeo tai nghe, bật loa ngoài đi, nghe một chút xem cậu nghe nhạc gì.”

Kỳ Lương Tần liền rút tai nghe ra, bật một ca khúc, «Gió thoảng mưa phùn».

Em nguyện là gió anh là mưa, gió thoảng đều ở bên mưa phùn.

“Bài này nghe rất quen thuộc, ” lão thái thái phía sau hỏi: “Là ai hát?”

“Đặng Lệ Quân hát, Vương Phi hát lại.”

“Đặng Lệ Quân, ” Nghiêm Viện tựa vào trên người Triệu Hạo cười nói: “Anh cả trước kia lúc học trung học từng mua rất nhiều CD Vương Phi.”

Đặng Lệ Quân, Dương Ngọc Oánh, dường như rất nhiều thẳng nam đều yêu tiếng hát của các cô ấy. Mà gay giống như Kỳ Lương Tần, dường như lại thích ca sĩ như Mạt Văn Úy và Vương Phi hơn một chút.

“Nói tới ca sĩ, vẫn là Đặng Lệ Quân, ” lão thái thái nói: “Các con không sinh được ở thời đại tốt, chưa từng nghe qua hiện trường Đặng Lệ Quân, giọng hát kia, không nghe ra một chút âm thanh để thở, một buổi biểu diễn xong, thật dễ dàng, một chút dấu vết mỏi mệt cũng không có, vĩnh viễn đều là dịu dàng trầm tĩnh như vậy, vừa có thiên phú vừa có lễ phép. Không giống ca sĩ hiện tại, đều hát cái gì đâu, biểu diễn mà

cứ như hiện trường tai nạn xe cộ vậy, hát không được mấy câu đã thở không nổi."

"Vương Phi cũng không tồi, " Nghiêm Bách Tông nói: "Cổ họng tốt."

"Cô ấy hát lại mấy bài của Đặng Lệ Quân đều không tồi, mọi người lại nghe bài này." Kỳ Lương Tần tựa như hiến vật quý bật một ca khúc, Vương Phi hát lại «Thanh bình điều», nhưng mà nửa đoạn trước bài hát này cũng là Đặng Lệ Quân hát, nghe nói là tác phẩm cuối cùng Đặng Lệ Quân chỉ hoàn thành một nửa, lúc Vương Phi hát lại bổ sung phần sau.

Lão thái thái tựa vào cửa sổ xe, lẳng lặng nghe nhạc, giọng bỗng nhiên thực thương cảm nói: "Năm đó cha các con, thích nhất ở nhà bật nhạc Đặng Lệ Quân, một lần duy nhất ta nghe buổi biểu diễn của Đặng Lệ Quân, chính là năm 83 ông ấy dẫn ta đến Singapore nghe."

Mưa nhỏ gõ vào cửa sổ xe, «Thanh bình điều» hát xong, lại tự động về «Gió thoảng mưa phùn». Không khí trong xe dường như rất là thương cảm, lão thái thái nói: "Ai, cha các con chung quy là không có phúc, không hưởng phúc được mấy ngày liền đi, trước kia lúc công ty mới vừa sáng lập bận vô cùng, ông ấy luôn nói muốn cả nhà cùng nhau đi ra ngoài chơi, nhưng luôn không có thời gian… Không thì cả nhà chúng ta cùng tới bên này, không biết ổng vui biết bao nhiêu."

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng mình khiến lão thái thái thương tâm như vậy thật sự là không nên, muốn nhanh chóng tắt nhạc, lại sợ quá đột ngột, giương mắt nhìn Nghiêm Bách Tông bên cạnh, lại thấy Nghiêm Bách Tông sắc mặt ngưng trọng, không nói một lời.

Đối với đứa con cả Nghiêm gia này mà nói, cha mất sớm càng là đau xót trong lòng hắn đi. Có lẽ chính là bởi vì Nghiêm lão tiên sinh đi sớm, hắn mới sớm mặc vào một thân áo giáp, sớm trưởng thành, thành trụ cột Nghiêm gia, không còn lúc nào lơi lỏng và mềm mại nữa.

Kỳ Lương Tần nhìn phía trước, thấy được thung lũng mây khói tràn ngập. Có đôi khi một ca khúc, một bộ phim truyền hình, một quyển tiểu thuyết, cho chúng ta không chỉ là si mê hoặc vui sướng trong nháy mắt kia, càng có khả năng nghĩa là một đoạn hồi ức, một người. Cậu cũng là may mắn đi, có thể có cơ hội nhận thức Nghiêm Bách Tông như vậy, tham dự vào sinh mệnh của hắn. Mặc kệ tương lai như thế nào, đại khái về sau Nghiêm Bách Tông lại nghe được bài hát này, đại khái đều sẽ nghĩ đến năm nào đó ngày nào đó, cùng cậu ngồi ở trong một chiếc xe, hành tẩu trong gió thoảng mưa phùn Shangri-La.

63. Chương 63

Về đến khách sạn huyện thành, trời cũng đã tối xuống. Mọi người đều có chút mỏi mệt, Kỳ Lương Tần cơm chiều cũng chưa ăn, liền ngã nhào xuống giường.

Cậu còn đang cảm thấy ảo não vì chuyện ở suối nước nóng, buổi chiều này Nghiêm Bách Tông hiển nhiên lạnh nhạt với cậu hơn một chút. Cậu có chút tâm phiền ý loạn, nhưng lại không biết nên làm cái gì bây giờ, cho nên nằm nghiêng trên giường lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng ngủ không được.

Mưa bên ngoài dường như đã ngừng, chỉ có vệt nước loang lổ trên cửa sổ. Cậu đứng lên đi tắm rửa một cái, thay quần lót sạch sẽ, bò lên giường.

Trong di động là một ít ảnh chụp Nghiêm Tùng Vĩ gửi tới, bên trong có lửa trại, còn có Nghiêm Tùng Vĩ võ trang đầy đủ cười đến xán lạn.

Nghiêm Tùng Vĩ như vậy rất có hương vị, đội mũ xuyên áo bông, không có loại tinh xảo như ở đô thị. Còn có một đoạn giọng nói Nghiêm Tùng Vĩ gửi tới: "Mọi người nhanh chóng đến đi, nơi này chơi đặc biệt vui!"

Kỳ Lương Tần cười cười, trước khi ngủ nhìn nhìn di động, hình như là bỗng nhiên phát hiện hóa ra tháng tám đã sắp đi qua.

Đây là ngày 30 tháng 8 năm 2013.

Đại khái là hôm nay quá mệt mỏi, cho nên ngày hôm sau mọi người đều dậy muộn, lần đầu tiên Kỳ Lương Tần tỉnh lại lúc hơn sáu giờ, cậu mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, lại ngã đầu ngủ tiếp. Đại khái là do đổ một trận mưa, khiến người ta phá lệ tham ngủ.

Kết quả lúc cậu ngủ nặng nề, bỗng nhiên cảm giác được giường đang lắc lư.

Kỳ Lương Tần mơ mơ màng màng ngồi dậy, lại cảm thấy một trận mê muội, chỉ là trận mê muội này khiến cậu nháy mắt tỉnh táo lại, cậu nhìn thấy đèn treo trên nóc đang lắc lư, cậu ngơ ngác xoa xoa mắt, nghĩ thầm rằng chẳng lẽ là động đất?

Cái loại cảm giác mê muội đó rất nhanh liền biến mất, đại khái cũng chỉ duy trì ba bốn giây. Cậu cũng không có buồn ngủ, xốc chăn lên vừa muốn xuống giường, lại cảm thấy căn phòng lắc lư.

Lần này cảm giác lắc lư càng mãnh liệt, cậu sợ tới mức lập tức nhảy xuống đất, động đất!

Bên ngoài đột nhiên náo loạn lên, dường như có người đang kêu: "Động đất động đất!"

Kỳ Lương Tần quần áo cũng không để ý mặc, nhanh chân chạy ra ngoài, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt, cậu mở cửa phòng ra, Nghiêm Bách Tông một tay kéo cậu đi ra.

Trong hành lang đều là người, trong thang máy chen không được, có người đã từ cầu thang chạy xuống. Cảm giác chấn động đã qua, nhưng mà đám người khủng hoảng càng sâu, lão thái thái và Nghiêm Viện cũng đều chỉ mặc áo ngủ, Triệu Hạo với cậu, đều là quần đùi áo thun, ngược lại là Nghiêm Bách Tông, đại khái là dậy sớm, trên người ăn mặc vô cùng chỉnh tề. Nghiêm Bách Tông cởi áo khoác trên người phủ thêm cho lão thái thái, lão thái thái nói: "Ta thấy thật sự sập thì chúng ta cũng chạy không được, người nhiều lắm."

Nghiêm Viện sợ tới mức khóc thút thít, Kỳ Lương Tần an ủi cô: "Không phải sợ, nghe nói nơi này động đất đôi khi phát sinh, nhưng đều không lớn, khẳng định không có việc gì."

Càng ngày càng nhiều người không kịp đợi thang máy, sôi nổi dọc theo cầu thang đi xuống dưới. Dư chấn cũng không có phát sinh nữa, người trong hành lang càng ngày càng ít, Nghiêm Bách Tông nói: "Chúng ta cũng đi xuống đi, không biết còn có thể có dư chấn hay không."

Lão thái thái gật gật đầu, Kỳ Lương Tần đỡ bà đi xuống dưới, lúc đi đến lầu ba, dư chấn lại tới nữa, lão thái thái lảo đảo một cái hiển nhiên ngã sấp xuống, Kỳ Lương Tần ôm chặt lấy bà, sắc mặt lão thái thái trắng bệch, nhưng giọng điệu trấn định, nói: "Ta không sao."

Cơn rung lần này thời gian duy trì liên tục dường như lâu hơn một chút, Nghiêm Viện đã khóc không chịu được, ôm chặt Triệu Hạo không buông tay. Trong phút chốc trong lòng Kỳ Lương Tần hiện ra một suy nghĩ, nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông dường như biết cậu đang suy nghĩ gì, nói: "Đừng sợ, không có việc gì."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, đỡ lão thái thái tiếp tục đi xuống dưới lầu, bọn họ đến bên ngoài khách sạn, phát hiện nhân viên công tác đều chạy đến, mọi người đều đứng ở trên quảng trường bên ngoài khách sạn, có hơn phân nửa người đều chỉ mặc áo ngủ, có người thậm chí ở trần chạy đến.

Con người ở trước mặt thiên tai luôn biểu hiện ra yếu ớt và bối rối kinh người, kế tiếp lại là một lần dư chấn, độ rung yếu đi rất nhiều, trong đám người một mảnh ồn ào náo động.

8 giờ 4 phút sáng sớm ngày 31 tháng 8 năm 2013, Shangri-La đã xảy ra động đất 5.9 độ, độ rung rõ rệt dư chấn ba lượt, gọi là động đất 831 Điền Xuyên.

Kế đó dư chấn liên tiếp không ngừng, độ rung vô cùng nhỏ, nhưng mọi người đều ở trên đất trống không dám trở về, nhân viên công tác khách sạn lại đây trấn an cảm xúc mọi người, trong đám người bắt đầu có tiếng khóc. Mọi người đều vội vàng gọi điện thoại, Nghiêm Bách Tông cũng đang gọi điện thoại, nhưng dường như không gọi được. Lão thái thái hình như là đột nhiên nhớ tới: "Gọi điện thoại cho em trai con, xem nó thế nào."

Nghiêm Bách Tông mím môi không nói gì, lại bấm một hồi lâu, sau đó sắc mặt âm trầm nói: "Gọi không được."

"Gọi cho em trai con hả, sao lại gọi không được?" Lão thái thái lập tức kích động lên, đoạt lấy di động trong tay hắn.

Nhóm Kỳ Lương Tần và Nghiêm Viện ngơ ngác nhìn lão thái thái, lão thái thái gọi điện thoại qua, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

"Có khả năng tín hiệu chỗ kia vốn dĩ đã không tốt." Nghiêm Bách Tông nói.

“Nghe nói động đất đều dễ dàng không có tín hiệu…” Triệu Hạo nhỏ giọng nói: “Có khả năng chờ một chút thì sẽ tốt rồi.”

Lão thái thái lại không nghe, vẫn luôn gọi điện thoại cho Nghiêm Tùng Vĩ, chính là gọi không được. Mặt bà càng ngày càng khó coi, gần như muốn bật khóc. Lão thái thái không trang điểm có vẻ dị thường mỏi mệt và già nua, cách xa vạn dặm với bộ dạng mười phần quý khí bình thường, không còn cảm giác cường thế.

Có người đang dùng di động xem tin tức, bàn luận: “Trên mạng đã đưa tin tức, đài trung ương cũng đưa tin.”

“Cấp mấy vậy, hẳn là không có việc gì đi.”

“Có thương vong không, tâm địa chấn là chỗ nào, cách chúng ta gần không?”

Có một cô gái trẻ khóc lóc gọi điện thoại: “Mẹ, con gọi điện thoại nói với mẹ một tiếng, bọn con gặp phải động đất … Không biết như thế nào nữa… Hiện tại không có việc gì, bọn con đều ở trên đất trống, người rất nhiều… con biết, mẹ yên tâm.”

Có khả năng trước mặt thiên tai nhân họa, người Trung Quốc cũng rất ít khi có gan biểu lộ tình ý của mình giống như người ngoại quốc, sẽ không giống như trong phim ảnh, lúc sống chết chưa biết nói một tiếng yêu.

Rất phiến tình, đại khái chỉ biết khóc nói mình không sao, cứ yên tâm.

Cảm xúc này lây nhiễm rất nhiều người, cái chết dường như vẫn cách họ thực xa xôi, bọn họ đều ở trên đất trống, dù lại có dư chấn đại khái cũng không cần lo lắng an nguy sinh mệnh. Nhưng mà thiên tai quá mức to lớn, khiến con người có vẻ quá mức nhỏ bé vô lực, cho nên khủng hoảng vẫn luôn theo mọi người. Lão thái thái giận nắm chặt di động: “Sao gọi không được chứ?!”

Cách lần đầu tiên gọi điện thoại đã qua nửa giờ, thời gian càng lâu, trong lòng mọi người càng khủng hoảng. Sau khi sợ hãi về an nguy bản thân biến mất, quanh quẩn trong lòng, liền chỉ còn lại có ràng buộc với người thân. Kỳ Lương Tần cũng lo lắng, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ là đôi mắt có chút hồng.

Nghiêm Tùng Vĩ sẽ không xảy ra chuyện đi, động đất có thể dẫn phát tuyết lở hay không. Cậu miên man suy nghĩ, nghĩ Nghiêm Tùng Vĩ có thể cứ như vậy mà chết hay không.

Cậu quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông đã cầm di động đến chỗ yên tĩnh tiếp tục gọi điện thoại, mơ hồ nghe được hắn nói chuyện, dường như đang hỏi bạn bè. Cậu đi qua hỏi: “Thế nào?”

“Tôi bảo bạn bè thử liên hệ một chút, có khả năng tín hiệu bên chúng ta không tốt cho nên gọi không được.”

“Anh cũng không nên gấp gáp, khẳng định không có việc gì.”

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, điện thoại trong tay liền vang lên, hắn lập tức nhận, hỏi: “Thế nào?”

Kỳ Lương Tần không biết đối phương nói những gì, Nghiêm Bách Tông cúp điện thoại, xoa mặt một phen.

“Thế nào?”

“Bọn họ cũng liên lạc không được, căn cứ bò Tây Tạng địa phương cũng liên lạc không được.”

Lúc này liền thật sự có chút không yên.

“Phát sinh chuyện lớn như vậy, lão nhị khẳng định cũng biết đến, dù chúng ta không gọi điện thoại cho nó, nó cũng sẽ gọi cho chúng ta chứ, không phải là đã xảy ra chuyện đi?” Lão thái thái sốt ruột nói.

“Nơi này không thể so với trong thành phố chúng ta, tín hiệu không tốt cũng có khả năng, mẹ đừng lo lắng, để anh cả lại gọi điện thoại hỏi một chút.”

Mưa tuy rằng ngừng, nhưng sắc trời cực kỳ âm trầm. Lúc sáng tầng mây cực thấp, hiện giờ trời đầy mây, mây đen cũng tựa như ngay trên đỉnh đầu, ép tới người ta không thở nổi. Một ngày này, dư chấn không ngừng, tuy rằng đều rất nhẹ, nhưng khiến lòng người sợ hãi, không ai dám trở lại khách sạn, thậm chí có người dựng lều trại trên quảng trường.

Tin tức cũng lục tục đưa ra, theo bộ chỉ huy cứu tế phòng chống động đất châu Địch Khánh “8 • 31” xác nhận, động đất khiến cho 3 người ở châu Địch Khánh tử vong, người chết đều gặp nạn trong huyện Shangri-La, 36 người bị thương.

“Vậy người bị thương có ai, có Tùng Vĩ hay không?” Lão thái thái sốt ruột hỏi.

“Con đi, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Con đến chỗ nhìn xem, xem có thể liên hệ hắn hay không.”

“Con đi hả?” Lão thái thái vừa lo lắng lão nhị lại vừa lo lắng lão đại: “Lúc này vẫn còn dư chấn mà.”

“Không có việc gì, chuyên gia đều nói, khả năng dư chấn lớn rất nhỏ. Lão nhị không có tin tức, chúng ta cũng không thể cứ ở đây. Con xem trên tin tức nói, trạm thông tin ở rất nhiều địa phương đều bị đứt, có thể là nguyên nhân này. Con đi đón lão nhị về.”

“Tôi cũng đi, ” Kỳ Lương Tần không cần nghĩ ngợi nói.

“Cậu ở lại, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Với mẹ.”

“Con muốn đi, ” Kỳ Lương Tần nhìn về phía lão thái thái: “Con muốn thấy Tùng Vĩ.”

Lão thái thái do dự một chút, Nghiêm Viện nói: “Mẹ để ảnh đi đi, ảnh ở đây càng gấp. Chỉ là anh cả, hai người trên đường ngàn vạn lần chú ý an toàn.”

“Em yên tâm, anh tìm tài xế địa phương dẫn bọn anh qua, sẽ không tự mình lái xe.”

Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần vào trong khách sạn thay quần áo, khiêng một cái túi liền đi ra. Nghiêm Bách Tông dặn dò: “Triệu Hạo, đợi lát nữa cậu xem tình huống, nếu mọi người đều đi về, cậu cũng dẫn mọi người về khách sạn đi, hoặc là đi mua mấy cái lều trại khẩn cấp, mọi người ở bên ngoài ngủ cũng được. Nếu điện thoại của chúng tôi cũng gọi không được, mọi người cứ ở chỗ này chờ.”

“Lão đại, nếu không con đừng đi, ” lão thái thái mắt ứa lệ: “Con không thể…”

“Mẹ, mẹ yên tâm, em trai của con không có việc gì, con cũng sẽ không có việc gì, đừng lo, không nghiêm trọng như mẹ nghĩ đâu, đừng tự mình dọa mình. Viện Viện, ở với mẹ, đừng chỉ khóc.”

Nghiêm Viện gật đầu: “Em biết.”

“Xe đến, chúng ta đi thôi.” Nghiêm Bách Tông nhìn Kỳ Lương Tần một cái, cuối cùng lại hỏi: “Cậu thật muốn đi hả?”

Kỳ Lương Tần không nói chuyện, đi thẳng đến xe. Nghiêm Bách Tông khiêng túi đi theo phía sau, cùng Kỳ Lương Tần một trước một sau lên xe.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, mình đại khái là ngốc đi, có chút kiểu cách, không đủ lý trí. Chốn núi rừng này, sau động đất có bao nhiêu đáng sợ, cậu cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, nhưng cậu muốn ở cạnh bên Nghiêm Bách Tông. Nếu nói hy vọng chết cùng một chỗ, vậy cũng quá làm kiêu, đại khái chỉ là một loại xúc động không kịp nghĩ lại. Cậu cách cửa sổ phất tay với nhóm người lão thái thái, nhìn thấy Nghiêm Viện ôm bả vai lão thái thái, hai mẹ con đều vô cùng tiều tụy, đã sớm không còn diễm lệ thong dong của nhà phú quý như trước.

Trước mặt thiên tai, bạn và tôi đều là con kiến.

Tài xế là một chàng trai dân tộc Tạng, đại khái khoảng hai mươi, chỉ biết vài câu tiếng Hán đơn giản, nói: “Hai người lúc này đi Ha Ba, nguy hiểm.”

“Chúng tôi không thúc giục, cậu có thể lái chậm một chút, an toàn làm đầu.”

Nghiêm Bách Tông quay đầu lại đưa túi cho Kỳ Lương Tần: “Cậu không nên đi theo.”

“Tôi muốn đi cùng anh.” Kỳ Lương Tần nói.

Đại khái là sợ hãi đối với động đất hòa tan ngượng ngùng của cậu, lúc cậu nói ra lời này, ánh mắt nhìn Nghiêm Bách Tông trong trẻo, không có một chút xấu hổ. Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn cậu, nói: “Cậu ngồi vào phía sau tài xế, trên đường đừng ngủ gật.”

Vị trí phía sau tài xế, là vị trí an toàn nhất. Kỳ Lương Tần nhích qua, đặt túi ở một bên.

Sau khi ra khỏi thị trấn, đường liền càng ngày càng khó đi, rất nhiều con đường đều là vòng quanh núi, đường hẹp không nói, bên kia chính là mương máng, tuy rằng không sâu, nhưng nhìn vô cùng dọa người. Kỳ Lương Tần nhìn ngoài cửa sổ, mỗi lần quẹo đều kinh hồn táng đảm, sợ xe sẽ bị vứt ra.

Đại khái lái khoảng một giờ sau, sắc trời liền tối sầm xuống, tốc độ xe cũng chậm hơn rất nhiều. Đại khái động đất lần này làm hao tổn không tính là quá nghiêm trọng, tình huống xe trên đường cũng không có gì khác với bình thường. Nhưng mà theo lời tài xế nói linh tinh vụn vặt, lần này bị hao tổn nghiêm trọng nhất đều ở sơn thôn, có vài thôn phòng ốc sập rất lợi hại, cứu viện chính phủ đã đến, vật tư cũng đã bắt đầu phân phát.

Đại khái đến buổi tối hơn tám giờ, xe bỗng nhiên ngừng lại. Tài xế đi xuống nhìn, lại thật lâu không đi lên. Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần đều xuống xe, kết quả nhìn thấy phía trước có mấy chiếc xe đều dừng lại, tựa vào ven đường. Tài xế chạy về nói: “Đi không được, lún, đằng trước, xe vật tư chính phủ cũng không qua được, đang sửa gấp.”

“Bao lâu?”

“Bọn họ nói ba bốn giờ.”

Gió ban đêm lạnh kinh hồn, trên trời lại bắt đầu lất phất mưa bụi, tuy rằng không lớn, nhưng mà dưới màn đêm càng khiến người ta cảm thấy âm lãnh. Tài xế nói: “Về trong xe đi.”

“Chỉ có một con đường này sao, còn đường khác không, tôi thấy đường này đủ rộng, có thể quay đầu.”

“Một con đường khác thì xa, phải vòng một vòng lớn, vẫn tốn thêm mấy tiếng, hơn nữa, không an toàn, không bằng con đường này.” Tài xế mồm miệng hơi có chút không rõ ràng: “Chờ đi.”

Kỳ Lương Tần lại về trong xe, cách cửa sổ nhìn thấy tài xế đưa thuốc lá cho Nghiêm Bách Tông. Hai người bọn họ ở bên ngoài hút thuốc, Kỳ Lương Tần ngồi ở trong xe, thử gọi điện thoại cho Nghiêm Tùng Vĩ, nhưng mà cậu phát hiện tín hiệu của cậu cũng thực mỏng manh. Bên Nghiêm Tùng Vĩ vẫn không gọi được như trước, vì thế cậu liền gửi tin nhắn cho Nghiêm Viện, nói với cô rằng bọn họ hết thảy bình an.

Lượng pin của di động không nhiều lắm, cậu liền cất điện thoại di động vào trong túi quần, bên ngoài dần dần đen lại, nhìn có chút không rõ lắm, cậu liền nhắm hai mắt lại nằm ở phía sau.

Sau đó cậu chợt nghe thấy tiếng mở cửa xe, mở mắt ra, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông mang một luồng hơi ẩm tiến vào, ngồi ở bên cạnh cậu, cởi áo khoác, khoát lên lưng ghế phía trước.

"Phải một hồi lâu đó, cậu ngủ đi." Nghiêm Bách Tông nói.

Kỳ Lương Tần ở trong xe tối mịt mờ vươn tay ra, muốn bắt lấy cánh tay Nghiêm Bách Tông, lại rụt trở về, nói: "Anh nói xem Tùng Vĩ không có việc gì đi."

"Không đâu." Giọng điệu Nghiêm Bách Tông dường như thực chắc chắn.

Kỳ Lương Tần không lý do mà cảm thấy vô cùng an tâm, cười cười, nằm ở trên ghế, ngửa đầu. Đúng lúc này, đằng trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang ầm ầm, giống như sấm rền, lại như là động đất, tài xế bên ngoài cuống quít tiến vào trong xe, Kỳ Lương Tần kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy?"

"Núi lở!"

Tài xế nói xong liền khởi động xe muốn quẹo ra sau, chỉ nghe thấy một trận tiếng ù ù, đèn xe phía trước bỗng nhiên đã bị nuốt mất không thấy, dường như có hòn đá nện ở trên kính chắn gió phía trước, Kỳ Lương Tần còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy Nghiêm Bách Tông mãnh liệt ôm lấy cậu, đặt cậu ở dưới thân, ngay sau đó chính là một tiếng vang thật lớn, thân xe kịch liệt rung lên từng hồi, Kỳ Lương Tần cảm thấy phía sau lưng một trận cấn đau, liền ôm chặt Nghiêm Bách Tông.

Trong bóng đêm lại là một trận tiếng ù ù, thân xe nặng nề lắc lư, Kỳ Lương Tần đại khái ý thức được chuyện gì xảy ra, nhưng một khắc này cậu không cảm thấy bất luận kinh hoảng gì, cậu chỉ cảm thấy đầy tràn và vui sướng được ôm chầm.

Tựa như sau lần chơi bóng rổ đó, ngực của cậu vẫn luôn trống rỗng, vẫn luôn chờ đợi có người nhét đầy cậu. Cảm giác được ôm này chân thật, kiên định như vậy, thân thể Nghiêm Bách Tông lửa nóng, dày rộng như vậy. Cậu cảm thấy cậu nấp trong cái ôm như thế, sẽ không phải chết.

Được người mình yêu ôm thật chặt vào trong lòng, ngực dán ngực, chặt giống như ngay sau đó chính là sống chết biệt ly, cậu ngửi được hương vị của Nghiêm Bách Tông, cảm nhận được trái tim hắn đập, chạm được nhiệt độ cơ thể của hắn. Hết thảy khiến cậu hoang đường lại buồn cười mà quên đi sợ hãi tử vong, trong lòng chỉ có tình yêu.

Cậu không phải thiếu niên ngây thơ mười mấy hai mươi tuổi mà, nhìn thấy những lời nói sống sống chết chết vì tình yêu, cũng sẽ cảm thấy buồn cười kiểu cách. Cậu là người rất sợ chết mà, lúc sống một mình, có chút cảm mạo phát sốt cũng sợ mình vừa ngủ là không tỉnh lại nữa. Nhưng hiện tại cậu mới biết được, một khắc sinh tử ập đến, kỳ thật sợ hãi không phải chính yếu, trong đầu trống rỗng, chết lặng, trong trống rỗng và chết lặng đó cậu cảm nhận được thỏa mãn, thỏa mãn đầy tràn được ôm ấp, trong đầu không có gì khác.

Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông. Người này không phải nhân vật trong tiểu thuyết giả tưởng, hắn chân thật, sinh động mà ở trong lòng cậu.

Tiếng vang và chấn động nặng nề vào mấy phút đồng hồ sau mới yên ổn xuống. Cậu trai tài xế phía trước phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, Nghiêm Bách Tông hơi buông lỏng cậu ra một chút, hỏi: "Cậu không sao chứ?"

"Tôi không sao, anh thế nào?"

"Tôi cũng không có việc gì."

Nghiêm Bách Tông nói xong lấy di động ra, một luồng sáng chợt hiện trong bóng tối, Nghiêm Bách Tông thử nhúc nhích một chút, lại phát hiện mình không thẳng người dậy được, trần xe gần như bị đá đè ép, lõm xuống một mảng lớn, lá sắt vỡ vụn đâm vào trên lưng hắn.

Hắn ngẩng đầu lên dùng di động chiếu chiếu, Kỳ Lương Tần ở dưới thân hắn nói: "Xe giống như bị đè."

Nghiêm Bách Tông chịu đựng đau đớn dùng sau lưng chống một chút, lại không lay động mảy may. Hắn thở hổn hển dùng di động chiếu về tài xế phía trước, ghế ngồi phía trước đều bị xung lượng đè ép ra sau, gần như kẹp hắn và Kỳ Lương Tần trong một cái khe hở. Hắn chiếu chiếu tài xế hô: "Cậu không sao chứ?"

"Không… Không có việc gì, chỉ là tôi bị tay lái chặn, không động đậy được."

"Đừng lo lắng, đừng lo lắng, " Nghiêm Bách Tông dường như đang an ủi Kỳ Lương Tần, lại giống như đang an ủi mình, hắn tựa vào trên người Kỳ Lương Tần, dán vào ngực cậu.

Kỳ Lương Tần cũng bất chấp thẹn thùng, vươn tay ôm lại thân thể Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông tựa vào trên bả vai cậu, hô hấp nóng rực lỗ tai cậu, hai người chưa từng thân mật tiếp xúc như thế, tim Kỳ Lương Tần đều là ấm áp, có một chút sợ hãi, có một chút mỏi mệt, còn có một chút cảm xúc nói không nên lời.

Nghiêm Bách Tông nghỉ tạm một hồi, lại thử dùng lưng chống lên, nhưng mà thân xe dường như bị vùi lấp phía dưới tảng đá, trần xe chỉ có tiếng hòn đá nhúc nhích rất nhỏ, trừ cái này ra không có gì khác.

Hắn thoát lực lại ngã xuống trên người Kỳ Lương Tần, trán dán lên môi Kỳ Lương Tần.

64. Chương 64

Không biết bên ngoài là quang cảnh gì, không biết mưa còn rơi hay không. Không biết cứu viện bao lâu sẽ đến cứu bọn họ.

Nghiêm Bách Tông gọi một cuộc điện thoại 110 cầu cứu, nói đại khái phương vị, lại tựa vào trên người Kỳ

Lương Tần.

Kỳ thật có chút nặng.

Nghiêm Bách Tông rất nặng, lại bị đè ép đặt ở trên người cậu, càng nặng, Kỳ Lương Tần cảm thấy một chân mình đều đã tê rần. Cậu bình ổn hô hấp, không dám toát ra một chút bộ dáng cố hết sức. Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên nhổm lên, sau đó vươn tay ôm cổ cậu, đem cánh tay của mình làm đệm phía sau cậu, đem đầu cậu tựa vào trên vai mình.

"Không có việc gì, " Kỳ Lương Tần nói: "Đội cứu viện đợi lát nữa liền tới, bọn họ đều đang sửa gấp đường quốc lộ này, khẳng định rất dễ dàng chạy tới."

Nghiêm Bách Tông ôm cổ cậu, không nói chuyện.

Kỳ Lương Tần đụng đến phía sau lưng Nghiêm Bách Tông, hỏi: "Có phải anh bị thương không?"

"Thương nhẹ, không có việc gì."

Tay Kỳ Lương Tần thật cẩn thận vuốt lưng Nghiêm Bách Tông, trên tay là một mảnh ấm áp. Cậu ý thức được đó là máu sau lưng Nghiêm Bách Tông chảy ra, cậu đụng đến điện thoại di động của mình, màn hình di động đã nát hết, nhưng mà còn có ánh sáng, cậu nương theo ánh sáng lam mông lung chiếu qua, nhìn thấy trên áo sơmi màu trắng của Nghiêm Bách Tông một mảnh đỏ đen.

Sợ hãi lập tức tập kích trái tim cậu, cậu nói: "Sau lưng anh đều là máu…"

"Sau lưng anh đều là máu." Cậu lặp lại một lần, hiển nhiên có chút kinh hoảng, ý đồ muốn vặn vẹo. Nghiêm Bách Tông vuốt lỗ tai cậu, nói: "Vừa rồi cọ rách da, không có việc gì."

Kỳ Lương Tần lại chiếu lên trên, nhìn thấy trần xe bị đè sập một phần, phần lõm xuống có chút rách ra, hình thành những chỗ sắc bén, phía trên còn dính vết máu, đại khái chính là bị mấy thứ này cọ vào.

May mắn, không có chui vào trong thân thể Nghiêm Bách Tông. Nhưng thế này Kỳ Lương Tần cũng đau lòng không chịu được, vươn tay ôm Nghiêm Bách Tông, không cho hắn nhổm dậy nữa.

Nghiêm Bách Tông tựa vào trên người cậu, hai má dán vào má cậu, đại khái là tư thế này quá mức thân mật, bất quá là mười mấy phút đồng hồ sau, sợ hãi và bối rối dần dần tiêu tán, trong quá trình chờ đợi cứu viện, bắt đầu hiện ra một chút ý nóng.

Hai người dính sát vào nhau, không chỉ ngực dán nhau, hai má dán nhau, mà ngay cả nửa người dưới cũng dán nhau, mùa hè quần áo mỏng, Kỳ Lương Tần thậm chí cảm thấy bắp đùi của mình va chạm vào một cái bao lớn.

“Đừng xoay loạn, ” Nghiêm Bách Tông nằm úp sấp ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói, hơi nóng phun đến lỗ tai cậu, Kỳ Lương Tần có chút quẫn bách, nói: “Tôi không xoay.”

Đằng trước có tài xế ở đó, hai người cũng không có nói nhiều hơn, Nghiêm Bách Tông muốn hơi hơi thẳng thân thể dậy, không cần dán chặt như vậy, nhưng mà nửa người trên vừa mới nhổm lên một chút, lại bị Kỳ Lương Tần kéo trở về: “Anh đừng động, không thì anh lại đổ máu nữa.”

Nghiêm Bách Tông dường như hít một hơi, liền không cử động nữa.

Kỳ Lương Tần cảm thấy nóng hầm hập, trên người nóng hầm hập, trong lòng cũng nóng hầm hập. Gặp thiên tai, tuy rằng đáng sợ, nhưng giờ này khắc này, thật sự là có thể gặp không thể cầu. Nghiêm Bách Tông có ý đồ dời đi lực chú ý, liền nói với tài xế phía trước: “Cậu thử động đậy xem sao.”

“Không động đậy được, ” tài xế dùng sức giãy dụa một cái, lại chỉ cảm thấy một trận đau đớn, liền không dám cử động nữa. Bốn phía tối như mực, cũng không biết là bầu trời tối đen hay là bị vùi lấp ở trong đống đá. Dù đội cứu viện đúng lúc chạy tới, chỉ sợ cũng đến một hai giờ.

Nhưng mà sắp hai giờ đi qua, vẫn không có bất luận dấu hiệu cứu viện gì. Đại khái chính là trong dạng chờ đợi dài lâu này, sợ hãi tử vong mới chính thức hiện ra. Lúc mới vừa bị chôn kỳ thật bối rối càng nhiều hơn một chút, nhưng không kịp sợ hãi, người ở bên trong phế tích, chờ đợi càng làm cho người ta nôn nóng sợ hãi. Tài xế hỏi: “Di động các anh… Có thể sử dụng không? Có thể cho tôi mượn dùng một chút hay không, gọi điện thoại cho người trong nhà? Điện thoại di động của tôi không biết chạy đi đâu.”

“Cầm.”

Nghiêm Bách Tông đưa điện thoại di động cho hắn. Tài xế tiếp nhận gọi điện thoại, đại khái là gọi cho trong nhà hắn đi, nói nói bọn họ đều nghe không hiểu, là tiếng Tạng. Hắn đại khái là có chút hối hận đi, vì tiền mà ở dạng thời tiết này đi ra chở người, hiện giờ lại bị chôn ở nơi này. Nhưng mà nếu lại cho hắn một lần cơ hội, nhìn trên việc nhiều tiền như vậy hắn vẫn sẽ tiếp nhận công việc này, đây chính là cuộc sống của hắn. Lúc sau hắn liền khóc vài tiếng, đại khái là đầu kia điện thoại khóc lợi hại hơn. Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, tài xế nói nhiều lời như thế, có nói tôi yêu mọi người không. Hắn sẽ nói với người nhà mình rằng tôi yêu mọi người sao, dường như cũng sẽ không nhỉ. Những lời yêu này, có ý nghĩa sao. Nói một câu tôi yêu mọi người với người trong nhà, đại khái cũng sẽ không giảm bớt bi thương của bọn họ, thậm chí sẽ làm cho bọn họ càng thêm cảm động và nhớ nhung. Nhưng bất kể cái gì cũng không nói, lặng yên không một tiếng động mà đi, cũng không thể nói không có tiếc nuối. Cái chết đối với người bình thường mà nói, vốn là chuyện khiến người ta tiếc nuối đi. Tuy rằng cũng không nói gì mà tôi yêu mọi người, nhưng tình thân tình yêu bày ở nơi đó, hai bên cũng đều hiểu.

Tựa như giờ này khắc này, cậu không có nói với Nghiêm Bách Tông rằng cậu yêu hắn, nhưng mà Nghiêm Bách Tông hẳn là biết đi, không thì sẽ không ôm cậu chặt như vậy. Trước mặt cái chết, cậu tin tưởng đủ loại sai lầm trước đây của cậu đều sẽ được Nghiêm Bách Tông tha thứ, giờ này khắc này thứ Nghiêm Bách Tông cảm nhận được chỉ có con người cậu, cùng với tình yêu của cậu.

Tài xế đứt quãng nói thật lâu, không có ai giục hắn. Hắn cúp điện thoại, gào khóc vài tiếng, Kỳ Lương Tần nghe mà trong lòng khó chịu lợi hại.

Kỳ Lương Tần hỏi nói: “Anh… anh muốn gọi điện thoại cho trong nhà không?”

Nghiêm Bách Tông nói: “Chờ một chút.”

Chờ một chút, chờ cái gì, tự nhiên là chờ người, từ từ xem có người tới cứu bọn họ hay không.

“Nếu cậu muốn gọi, liền gọi một cú cho người trong nhà cậu đi.” Nghiêm Bách Tông nói.

Kỳ Lương Tần nói: “Tôi không có người nhà.”

“Thân thích thì sao, hoặc là bạn bè.”

Kỳ Lương Tần giống như đột nhiên ý thức được dù mình chết, cũng không có người quan tâm, không có người để ý. Cậu ở thế giới này tứ cố vô thân, dù là ở thế giới kia, thì cậu cũng chỉ có thân thích mà một vài ngày năm mới mới có thể gặp. Thân thích như vậy, trước khi chết đi gọi điện thoại cho người ta, cậu cũng không biết phải nói gì, cũng là không nên đi. Cậu nói: “Đều không có.”

“Không có ai quá quen thuộc, ” cậu có chút xấu hổ nói: “Cũng không phải người nhà mình, sắp chết gọi điện thoại cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ cảm thấy kỳ quái đi, có khả năng giữa chúng tôi cũng không biết phải nói gì.”

Nghiêm Bách Tông đại khái có chút khiếp sợ, nhất thời không biết nói gì. Sắc mặt Kỳ Lương Tần nóng lên, quẫn bách nói: “Chỉ là tôi có người nhà của anh mà, còn có anh…”

Nghiêm Bách Tông “ừm” một tiếng, ôm cậu càng chặt hơn. Kỳ Lương Tần bỗng nhiên bị hắn buộc chặt ôm chầm làm cảm động, mũi hơi hơi lên men, ghé vào bên tai Nghiêm Bách Tông nhỏ giọng nói: “Anh… anh đừng tức giận, tôi muốn nói với anh một câu.”

Cậu nói xong không chờ Nghiêm Bách Tông trả lời, liền nói: “Tôi thật sự rất yêu anh, nói như vậy khả năng có chút buồn cười, nhưng mà có thể chết cùng với anh, tôi cảm thấy…”

Cậu đại khái là rất quẫn bách, cảm thấy lời này rất phiến tình, cho nên còn chưa nói hết. Có lẽ cậu còn sợ Nghiêm Bách Tông sẽ tức giận, vì thế nói tiếp: “Nếu đợi lát nữa chúng ta được cứu, anh coi như tôi chưa nói những lời này… Có điều dù sao tôi nói hay không, anh khẳng định cũng biết… tôi vẫn luôn yêu anh, trong lòng chỉ có anh… anh đừng tức giận…”

“Không tức giận.” Nghiêm Bách Tông nói.

Đại khái là cả cuộc đời, hắn chưa bao giờ cảm nhận được loại tình yêu nhiệt liệt này. Đại khái là trước mặt nguy cơ tử vong, thổ lộ này càng có vẻ chân thành tha thiết quyết tuyệt, xúc động hồn phách. Hắn từ nhỏ không được cha mẹ yêu thương, bởi vậy sớm hiểu chuyện, trưởng thành. Bởi vì xuất thân phú quý,

cho nên nhiều lúc đều bị người ta cung kính đối đãi, nhân sinh thuận lợi. Hắn kết hôn sớm, đại khái cũng không biết tình yêu nhiệt liệt là bộ dạng thế nào, cũng không phải không có người theo đuổi hắn, dụ dỗ hắn, nhưng các cô ấy cũng sẽ không điên cuồng, nhiệt liệt, thâm tình như vậy.

Thâm tình, hắn không còn cảm thấy Kỳ Lương Tần là không biết xấu hổ nữa, mà là thâm tình. Hắn được một người thâm tình yêu nhiệt liệt, hắn cảm nhận được tình yêu này, cũng bởi vậy cảm thấy thỏa mãn và vui sướng.

Đột nhiên lại là một trận tiếng ù ù, toàn bộ thân xe đều chấn động. Lần này càng đáng sợ hơn xa so với mấy lần trước, thân xe dường như lại sụp thêm một ít, tài xế phía trước phát ra tiếng than nhẹ thống khổ. Trận lắc lư này duy trì hơn mười giây, đại khái lại là một lần đất lở, chôn bọn họ càng sâu.

Kỳ Lương Tần nắm chặt cánh tay Nghiêm Bách Tông, bởi vì sợ hãi mà thở hổn hển, thật lâu mới bình tĩnh trở lại.

Lại một giờ đi qua, không biết là nguyên nhân tâm lý hay là xảy ra chuyện gì, Nghiêm Bách Tông cảm thấy không khí trong xe loãng đi rất nhiều. Có lẽ bọn họ bị chôn rất sâu, đã ngăn cách với bên ngoài, bọn họ không chết đói chết khát, cũng không phải bị đập chết, mà là sớm thiếu dưỡng khí mà chết.

Kỳ Lương Tần dưới thân đại khái là bị đè quá lâu, đã không thể cử động, hô hấp cậu hơi có chút dồn dập, nóng rực.

Sau đó Nghiêm Bách Tông liền nghĩ, nếu bọn họ cứ như vậy bị chôn ở chỗ này, hắn có thể làm những gì.

Có lẽ hắn đã từng có thể hô phong hoán vũ, làm người bề trên, nhưng hiện giờ chuyện hắn có thể làm cũng hữu hạn như vậy. Hắn cũng chỉ là một người đàn ông bị nhốt ở trong xe, cứu không được mình, cũng cứu không được người khác.

Hắn tựa lên trán Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần nhắm hai mắt lại, nói: “Không có việc gì, anh không cần gấp, cũng không phải sợ.”

Mũi hai người cọ nhau, Nghiêm Bách Tông hơi hơi ép xuống, hôn lên môi Kỳ Lương Tần, nhẹ nhàng chạm một chút.

Kỳ Lương Tần ngây dại, không cử động nữa, trong bóng đêm mở to mắt, sau đó môi Nghiêm Bách Tông lại dán lên, vẫn là mềm mại, mang theo hơi thở thơm ngọt, nhẹ nhàng hôn bờ môi cậu.

Giống như thế giới ầm ầm sụp đổ, trong lòng Kỳ Lương Tần bỗng nhiên rỗng tuếch, chảy ra nước mắt. Cậu không có biện pháp khống chế cơ mặt vặn vẹo và hút không khí không đều, đại khái Nghiêm Bách Tông cảm giác được nước mắt của cậu, liền đi hôn khóe mắt cậu.

Nghiêm Bách Tông đang hôn cậu. Đây là chuyện cậu nằm mơ cũng nghĩ tới, hiện giờ chân thật mà xảy ra,

cậu cho rằng lúc chuyện này phát sinh cậu sẽ hưng phấn, kích động, nhảy nhót, hoặc là vui quá mà khóc. Tuy rằng hiện tại cậu cũng đang chảy nước mắt, nhưng không phải bởi vì vui sướng.

Hoặc là nói không chỉ vì vui sướng.

Vì cái gì, cậu cũng không biết. Chờ đến khi cảm xúc này qua đi, cậu cũng không có khóc, cũng không cười, an tĩnh mà nằm, Nghiêm Bách Tông ôm đầu cậu vào trên vai, hai người đều không nói và hành động dư thừa, chỉ có tiếng tim đập của hai người kề sát.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch. Tần suất nhất trí, giống như sinh ra đã đập cùng nhau.

Hết chương 64

65. Chương 65

Cũng không biết qua bao lâu, Kỳ Lương Tần hỏi: "Anh không gọi điện thoại cho mọi người sao?"

"Chờ một chút." Nghiêm Bách Tông nói.

Sinh ly tử biệt quá mức tàn nhẫn, đại khái thật sự phải chờ tới một khắc cuối cùng, Nghiêm Bách Tông mới có thể gọi cú điện thoại kia cho lão thái thái. Mà hắn không gọi, cũng cho Kỳ Lương Tần một phần hy vọng. Chỉ cần cú điện thoại này không gọi, bọn họ liền cách cái chết còn một khoảng cách.

Đội cứu viện là ba tiếng rưỡi sau mới tới, tài xế phía trước nghe được âm thanh đội cứu viện trước hết, tài xế vốn đã không có tiếng động đột nhiên kéo cổ họng hô to lên, ngay sau đó một luồng ánh sáng liền chiếu lại đây.

Hóa ra phía trước thân xe là một tảng đá lớn, nện ở trên nắp động cơ, nhưng cũng để lại một khe hở không nhỏ. Người bên ngoài hô với bọn họ: "Mấy người bảo vệ tốt mình, chúng tôi muốn dùng cần cẩu dẹp tảng đá ở phía trên!"

Nghiêm Bách Tông nghe vậy liền ôm đầu Kỳ Lương Tần vào trong ngực, Kỳ Lương Tần muốn dùng tay ngăn cản trên đỉnh đầu Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông nói: "Không nên cử động."

Cũng mệt chiếc xe này để lại đầy đủ không gian sinh tồn cho bọn họ, ánh sáng và tiếng người bên ngoài càng ngày càng rõ ràng, thậm chí có giọt mưa rơi xuống. Cửa xe không cách nào mở ra, đã có người cạy mở trần xe, tài xế phía trước hô: "Tôi bị đè, mau tới cứu tôi!"

“Có bị thương không?” Người cứu viện ở phía trên hỏi: “Mới vừa hỏi có bị thương không, mấy người ai nói bị thương?”

“Tôi tôi tôi, ” tài xế hô: “Chân tôi không động đậy được.”

“Mọi người thì sao?”

Nghiêm Bách Tông phối hợp với nhân viên cứu viện phá ra một cái khe: “Chúng tôi không có việc gì.” Hắn dẫn đầu đi ra ngoài, sau đó vươn tay kéo: “Lương Tần.”

Kỳ Lương Tần lại ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, không động đậy.

“Chân… chân tôi không động đậy được…” Cậu ngửa đầu nhìn Nghiêm Bách Tông. Nửa thân thể Nghiêm Bách Tông đều tiến vào: “Đưa tay cho tôi.”

Kỳ Lương Tần vươn tay ra, ôm lấy cổ Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông liền kéo cả người cậu ra. Kỳ Lương Tần nói: “Chân tôi không có cảm giác.”

Tay chân Nghiêm Bách Tông cũng có chút không linh hoạt, nhưng hắn vẫn cõng Kỳ Lương Tần. Nhân viên cứu viện giúp đỡ bọn họ đi ra, đã sớm có xe cứu thương ở bên cạnh đợi mệnh. Nghiêm Bách Tông đặt Kỳ Lương Tần lên trên xe, nói: “Chân cậu ấy không có tri giác, hình như là do thời gian dài thiếu máu.”

Bị áp bách quá lâu, máu không cách nào lưu thông. Nghiêm Bách Tông rất là khẩn trương, hắn sợ chân Kỳ Lương Tần sẽ xảy ra chuyện. Kỳ thật lúc ở trong xe, hắn đã tận khả năng đem thân thể dịch lên trên một ít, nhưng mà tư thế chống rất hao thể lực, vẫn là có phần lớn thời gian hắn đều đặt ở trên người Kỳ Lương Tần.

Bác sĩ đè đùi Kỳ Lương Tần, hỏi: “Có tri giác không?”

Kỳ Lương Tần vội gật đầu không ngừng: “Có có có, có một chút.”

“Nơi này thì sao?”

Bác sĩ lại nhéo nhéo cẳng chân cậu, nhìn ra được sức lực nắm rất lớn, nhưng mà Kỳ Lương Tần chỉ cảm nhận được một chút, nhưng vẫy đã đủ cho cậu vui mừng: “Cũng có một chút.”

“May mắn, do máu không lưu thông, xoa xoa liền không có việc gì.”

Nghiêm Bách Tông liền nửa quỳ xuống xoa chân cho Kỳ Lương Tần, tri giác dần dần trở lại, Kỳ Lương Tần nói với Nghiêm Bách Tông nói: “Vừa rồi một chút cảm giác cũng không có, hiện tại lại có rồi…” Cậu

có chút quẫn bách, cảm thấy mình vừa rồi giống như rất chuyện bé xé ra to, có vẻ giống như quá quý giá.

Nghiêm Bách Tông nói: "Cậu động đậy xem."

Kỳ Lương Tần liền giật giật hai chân, nhìn thấy chân cậu vặn vẹo, lúc này Nghiêm Bách Tông mới bật cười, trên mặt bẩn bẩn, đại khái là lúc bò ra tro bụi trên mặt gặp mưa, trên người cũng rất bẩn, áo sơ mi trắng đều thành đen, cúc cũng rớt một cái, lộ ra lồng ngực, trên cổ có vết trầy rất nhỏ.

Kỳ Lương Tần đột nhiên nghĩ đến vết thương trên lưng Nghiêm Bách Tông, nói với bác sĩ bên cạnh: "Trên lưng anh ấy bị thương, phiền toái bác sĩ xem cho anh ấy."

Nghiêm Bách Tông liền cởi áo sơmi, bác sĩ dùng đèn chiếu chiếu phía sau lưng hắn, quả nhiên thấy có vài vết thương, chỉ là máu đã ngừng chảy. Bác sĩ nói: "Tôi xử lý cho cậu một chút, bôi chút thuốc."

"Cậu có bị thương không?" Nghiêm Bách Tông hỏi Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần lắc đầu, nói: "Không có." Cậu nện chân nói: "Anh để bác sĩ xử lý cho anh đi, đừng để nhiễm trùng."

Bên ngoài bác sĩ đã băng bó cho tài xế được cứu ra. Trên chân anh trai tài xế có vết thương, nhưng mà cũng không tính là nghiêm trọng, có điều người trên mấy chiếc xe khác lại không có may mắn như vậy, có vài người bị thương rất nặng. Có người hô: "Bác sĩ, bác sĩ, đến xem cái này!"

Bác sĩ cũng không kịp quản ba người bọn họ, nhanh chóng từ trên xe cứu thương đi xuống dưới. Kỳ Lương Tần đứng lên, quỳ trên mặt đất, cầm lấy nước thuốc nói: "Tôi bôi thuốc cho anh."

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, ngồi đưa lưng về phía cậu. Lưng Nghiêm Bách Tông thật rộng, Kỳ Lương Tần thật cẩn thận lau vết máu đi, có vài miệng vết thương cậu cũng không dám đụng vào, sợ Nghiêm Bách Tông đau.

Mỗi lần Kỳ Lương Tần nhìn thấy Nghiêm Bách Tông không mặc quần áo, đều cảm thán hắn khỏe mạnh hơn so với mình tưởng tượng rất nhiều, ngày thường lúc hắn mặc quần áo cao cao gầy gầy, cởi quần áo lại cơ bắp cân xứng dày rộng. Chờ nơi nơi xử lý xong, Nghiêm Bách Tông mặc áo sơmi vào, hỏi: "Chân cậu thế nào?"

"Tốt hơn nhiều, " Kỳ Lương Tần nói xong liền muốn đứng lên, nhưng mà chân vẫn luôn phát run. Nghiêm Bách Tông nhảy xuống xe, đem cậu từ trên xe thả xuống đất: "Cậu thử hoạt động một chút xem."

Bên ngoài vẫn đổ mưa, nhưng mà không lớn. Nghiêm Bách Tông đi qua giúp đỡ cứu viện những người khác, Kỳ Lương Tần đỡ xe ở nơi đó hoạt động hai chân. Có người lại đây cho cậu một cái áo mưa, nói: "Nơi này không thể ở, các cậu theo xe chúng tôi rời khỏi đây."

Kỳ Lương Tần liền hô: “Anh cả!”

“Cậu đi với bọn họ trước đi, ” Nghiêm Bách Tông nói.

“Tôi chờ anh.”

“Cậu đi trước, tôi chờ lát liền qua.”

Nghiêm Bách Tông nói xong, thở hồng hộc nhìn Kỳ Lương Tần. Đèn xe chiếu vào Kỳ Lương Tần, mặc một cái áo mưa rộng thùng thình không hợp thân, nhìn hắn.

Tốc độ cứu viện rất nhanh, rất nhanh tất cả người bị nạn đều cứu ra, may mắn chính là chỉ có hai người thương thế hơi nặng, còn lại đều là vết thương nhẹ mà thôi. Bọn họ đi theo mấy quan binh vũ cảnh đó lên một chiếc xe tải, đến thôn trấn gần nhất. Thôn trấn này chịu đủ động đất nguy hại, phòng ốc hư hao nghiêm trọng, chính phủ vô cùng đúng lúc mà cho cứu viện, dựng rất nhiều lều trại trên một bãi đất trống trong thôn. Dư chấn có lẽ vẫn còn, không ai dám về nhà ở.

Tay Nghiêm Bách Tông bị thương lúc tham dự cứu viện, móng giữa tay phải đều nứt ra. Kỳ Lương Tần cũng không dám nhìn. Đây là lúc cứu viện một chiếc xe cuối cùng bị tổn thương. Chiếc xe kia bị hao tổn nghiêm trọng, người cứu viện không dám dùng tới máy móc, tất cả đều là dùng tay cào, bị thương cũng không chỉ một mình Nghiêm Bách Tông, có vài người đeo bao tay, bao tay đều mòn rách.

“Anh cũng đòi bọn họ một cặp bao tay chứ, ” Kỳ Lương Tần oán giận.

Nghiêm Bách Tông ngượng ngùng cười cười, hai bàn tay quấn đầy băng vải nói: “Lúc ấy thật sự là một chút cảm giác cũng không có, một chút cũng không cảm thấy đau, vẫn là sau khi người cứu ra rồi, tôi nghe thấy một quan binh vũ cảnh nói tay hắn đều rách, cúi đầu nhìn mình, mới biết bị thương còn nghiêm trọng hơn hắn… Cậu không cần quấn cho tôi nhiều như vậy.”

Kỳ Lương Tần vẫn là dùng hết băng vải. Ngón tay và bàn tay Nghiêm Bách Tông đều có vết thương mức độ khác nhau, phải bao chặt hết cậu mới an tâm: “Bác sĩ nói phải đúng hạn đổi thuốc đổi băng vải, còn phải uống thuốc.”

Nghiêm Bách Tông vươn tay đi lấy ly nước, Kỳ Lương Tần đã cầm ở trong tay, thuốc cũng chuẩn bị tốt cho hắn: “Há mồm.”

“Để tự tôi làm.”

Kỳ Lương Tần liền đặt thuốc ở trong lòng bàn tay hắn, nhưng mà ly nước lại chưa cho hắn. Nghiêm Bách Tông cúi đầu nhìn nhìn thuốc trong tay, trên mặt lại hiện ra một chút quẫn bách.

Kỳ Lương Tần đang buồn bực, chợt nghe Nghiêm Bách Tông ngẩng đầu cười nói: "Thuốc này, không uống cũng không sao chứ, tôi thấy miệng vết thương đã xử lý rất tốt rồi."

Kỳ Lương Tần cũng không tiện cưỡng ép hắn, chỉ nói: "Bác sĩ nói phải uống thuốc mà."

"Bác sĩ nói như vậy cũng là để bảo đảm thôi." Nghiêm Bách Tông nói xong liền đặt thuốc ở trên bàn. Đó là một cái bàn giản dị, bên trên đặt một cái đèn pin. Bên ngoài đột nhiên có một người đi vào, là một người phụ nữ ăn mặc dân tộc Tạng, đại khái hơn bốn mươi tuổi, ôm một bộ chăn, mở miệng lại là tiếng Hán lưu loát, nói: "Tôi thấy bên đó chỉ phát một bộ chăn quân dụng cho các cậu, nơi này buổi tối lạnh, đổ mưa liền lạnh hơn, cái này cho các cậu đắp này."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng cảm ơn đón lấy, người phụ nữ kia cười nói: "Được rồi, các cậu nghỉ ngơi đi, tôi ngay ở trong lều cách vách các cậu, các cậu có gì cần hỗ trợ, tôi có năng lực giúp đỡ, cứ việc mở miệng."

"Cám ơn chị."

Tiễn bước chị gái nhiệt tình, Kỳ Lương Tần buông chăn xuống. Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, Kỳ Lương Tần nói: "Trên điện thoại di động dự báo thời tiết nói không có mưa mà."

"Bên này có tín hiệu sao?"

"Tôi là trên đường tới xem thời tiết, " Kỳ Lương Tần nói xong cầm lấy di động nhìn nhìn: "Không có tín hiệu."

"Ngọn núi bên này tín hiệu không tốt, lúc thời tiết kém tín hiệu lại càng kém." Nghiêm Bách Tông nói xong mặc áo mưa: "Tôi ra bên ngoài nhìn xem, có khả năng tín hiệu tốt hơn một chút, phải gọi điện thoại cho đám người Viện Viện mới được, lâu như vậy không có tin tức, họ khẳng định sốt ruột."

Nghiêm Bách Tông nói xong liền đi ra ngoài. Kỳ Lương Tần ngồi xuống, bên ngoài còn thực ồn ào, người bên này phần lớn đều nói tiếng Tạng, cậu cũng không thể nghe hiểu. Cậu trải giường xong, đợi một hồi lâu, cũng không thấy Nghiêm Bách Tông trở về, mình liền nằm xuống trước.

Ngày hôm nay thật sự là mạo hiểm, sau khi nằm xuống mới có cảm khái đại nạn không chết. Sau khi đi ra thì vẫn luôn bận rộn, cậu cũng quên ở trong xe hôn môi với Nghiêm Bách Tông. Hiện giờ một lần nữa nhớ tới, trên mặt liền có chút nóng lên, kích động.

Cậu lăn một cái, giống như muộn màng phát hiện, vui sướng được hôn môi đến hiện tại mới dũng mãnh trào ra. Cậu nhắm mắt lại hồi vị cái hôn kia, mặc dù là hôn môi trong sáng, không vươn lưỡi, nhưng đã đủ cho cậu hồi vị.

Cũng không biết sau khi bọn họ được cứu, cái hôn này coi như không tính là gì hết, Nghiêm Bách Tông còn thừa nhận hay không. Có lẽ đây chỉ là Nghiêm Bách Tông thấy cậu sắp chết, thương hại cậu yêu đau

khổ, nên cho cậu một cái hôn an ủi, chưa chắc là thật lòng muốn hôn cậu.

Nghĩ đến đây, Kỳ Lương Tần lại lo sợ bất an, trằn trọc.

Cũng không biết hai tay Nghiêm Bách Tông đều quấn băng vải, gọi điện thoại có tiện hay không.

Cậu miên man suy nghĩ thật lâu, cũng không thấy Nghiêm Bách Tông trở về. Người mệt mỏi không chịu được, chống đỡ hồi lâu, mơ mơ màng màng cảm thấy Nghiêm Bách Tông trở lại. Cậu híp mắt nhìn thấy Nghiêm Bách Tông cởi áo mưa, đại khái là bởi vì mơ hồ đi, thế mà cũng quên trằn trọc trước khi ngủ, nói: "Điện thoại gọi được không?"

"Được."

"Vậy bên Tùng Vĩ thì sao?"

"Còn chưa."

Kỳ Lương Tần hơi hơi nhắm mắt lại, nói: "Đi ngủ sớm một chút đi."

"Ừ."

Kỳ Lương Tần trong lúc buồn ngủ hôn mê, cảm thấy Nghiêm Bách Tông cởi quần áo, xốc chăn lên nằm xuống. Cậu bỗng nhiên giật mình một chút, nhất thời tỉnh táo, ngay sau đó liền bị Nghiêm Bách Tông ôm thắt lưng.

Cằm Nghiêm Bách Tông đặt trên đầu cậu, cánh tay ôm thắt lưng cậu, tay khoát lên bụng cậu.

Kỳ Lương Tần thở mạnh cũng không dám, cũng không dám nói lời nào, lại càng không dám nhúc nhích, cứ duy trì tư thế nằm nghiêng đưa lưng về phía Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông đây là chấp nhận tình cảm với cậu sao. Như vầy không phải nói rõ hết thảy ở trong xe, không chỉ là Nghiêm Bách Tông thương hại cậu, an ủi cậu. Nếu nói chuyện lúc ấy có nguyên nhân, vậy hiện giờ thoát ly hiểm cảnh, Nghiêm Bách Tông còn đuổi theo ôm cậu, có phải nói lên rằng hắn cũng thích cậu không?

Ấm áp phía sau lưng truyền vào ngũ tạng lục phủ của cậu, ấm áp trái tim cậu. Kỳ Lương Tần cũng không biết dũng khí đến từ nơi đâu, xoay người lại, mặt đối mặt mà chui vào trong ngực Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông hơi có chút cứng ngắc, nhưng vẫn một lần nữa ôm lấy cậu, miệng đặt trên trán cậu, nói: "Ngủ đi."

Đây đại khái là giấc ngủ đẹp nhất từ lúc chào đời tới nay của Kỳ Lương Tần. Cậu ngửi được hơi thở ấm áp trên người Nghiêm Bách Tông, trong đầu trống rỗng, trong lòng nóng nóng âm ấm, ấm áp trái tim cậu, nhưng cũng không có đánh thức thân thể cậu. Cùng người mình yêu ôm nhau ngủ, hóa ra là như vậy.

Bắt đầu từ thật lâu thật lâu trước kia, trong tình yêu tốt đẹp mà cậu ảo tưởng, đã có cái chuyện cùng người mình yêu trong ngày mưa ôm nhau ngủ thế này. Hiện giờ giọt mưa gõ vang lều trại, ở thời khắc không ngờ được nhất, cậu thực hiện được nguyện vọng của mình.

Nhưng cậu còn có rất nhiều nguyện vọng chờ đợi được thực hiện, cậu và Nghiêm Bách Tông cùng xuống địa ngục, cùng vào thiên đường, cùng nhảy vào biển, cùng xông vào lửa, cùng chết đi sống lại, cùng làm bạn đến già, không quay đầu lại.

66. Chương 66

Kỳ Lương Tần đang ngủ.

Nghiêm Bách Tông ôm cậu, ngửi hương vị trên người Kỳ Lương Tần, áo Kỳ Lương Tần bởi vì tư thế ngủ mà cuộn lên một ít, tay hắn khoát lên trên lưng cậu, liền vừa vặn đụng đến làn da bóng loáng.

Hắn suy nghĩ mình làm sao vậy, phải kết thúc như thế nào.

Nghiêm Bách Tông không phải cái loại người thích xúc động làm chuyện điên rồ như Nghiêm Tùng Vĩ, hắn tương đối theo khuôn phép cũ, đứng đắn, làm chuyện gì cũng sẽ suy xét hậu quả. Sau khi cha qua đời, hắn bắt đầu suy xét về sau Nghiêm gia phải làm như thế nào, lúc lên đại học, hắn liền suy xét việc đi làm binh, lúc bàn cưới luận gả với Thẩm Hòa, hắn liền suy xét đến sinh hoạt hôn nhân ngày sau. Lúc làm ăn lại càng không cần phải nói, làm lãnh đạo, mỗi một quyết định càng phải suy xét đến các mặt. Hắn thích loại suy nghĩ sâu xa này, bởi vì không có ngoài ý muốn, cho nên cũng yên ổn. Hắn là người tương đối thích an ổn, trước khi làm ra hết thảy quyết định đều suy xét đến việc xử lý tiếp sau, cũng có thể miễn rất nhiều phiền toái.

Nhưng thực rõ ràng chính là, lúc hắn ở trong xe hôn môi Kỳ Lương Tần, cũng không có suy xét chờ sau khi bọn họ đi ra nên làm cái gì bây giờ.

Dưới tình cảnh kia, nụ hôn của hắn hoàn toàn tự nhiên mà vậy, phát ra từ bản năng.

Đương nhiên, hiện giờ hắn cũng không phải hối hận. Nếu lại cho hắn một lần cơ hội làm lại, hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Chỉ là chuyện này phát sinh quá mức tự nhiên, sau đó thì sao, kế tiếp thì thế nào. Hắn đều chưa có suy xét, thậm chí tình cảm với Kỳ Lương Tần, hắn cũng đều chưa để ý tới rõ ràng. Hắn đại khái cảm nhận được tâm ý mình, nhưng vẫn luôn khuyết thiếu lý trí và nghiêm túc mà xem kỹ.

Hắn vừa rồi đi ra ngoài thời gian dài như vậy, ngoại trừ gọi điện thoại, cũng là bởi vì không biết tiến vào đối mặt Kỳ Lương Tần như thế nào. Hắn muốn chờ sau khi Kỳ Lương Tần ngủ rồi lại vào, như vậy hắn có thể có thời gian cả đêm đến suy xét.

Nhưng mà sau khi nằm xuống, nhìn thấy Kỳ Lương Tần nằm bên người, hắn không tự chủ được liền kéo qua, trong lòng tràn ngập thương tiếc và mềm mại không thể nói ra, muốn ôm người này vào trong ngực.

Thân thể Kỳ Lương Tần giống như là lượng thân tạo ra cho hắn, lúc ôm vào trong ngực rất vừa vặn, có thể hoàn toàn bao cậu lại, bất luận là thân hình hay là chiều cao đều rất vừa vặn. Người này thương hắn như thế, lúc nằm ở trong lòng hắn không cần lên tiếng, hắn cũng có thể cảm nhận được tình yêu trong lòng đối phương, những thứ đó với hắn mà nói, đều là thể nghiệm thực mới lạ, cảm thấy thực không giống với cuộc sống hôn nhân trước đây. Hắn và Thẩm Hòa đều là người thích một mình, Thẩm Hòa không có thói quen bị hắn ôm ngủ, hắn cũng không có thói quen ôm Thẩm Hòa. Thẩm Hòa luôn thanh lãnh, độc lập như vậy, cũng sẽ không quá chú tâm ỷ lại mình như Kỳ Lương Tần.

Có lẽ là hắn không đúng, có lẽ là hắn có chút chủ nghĩa đại nam tử, có thể được người ta ỷ lại yêu say đắm phát ra từ lòng thành như vậy, hắn rất thích.

Lúc bọn họ ngủ đã là nửa đêm, ngủ bốn năm giờ trời liền sáng. Mưa đã tạnh, mặt trời sau cơn mưa cứ như được tẩy rửa. Trên tin tức nói còn có dư chấn, nhưng mà đã không còn cảm nhận được. Nghiêm Tùng Vĩ vẫn liên lạc không được, xe cũng tìm không thấy, mà bọn họ cách núi tuyết Ha Ba còn hơn hai mươi dặm đường.

Nghiêm Bách Tông tính toán đi bộ trước, nửa ngày là có thể đến.

Hai người ăn sáng ở chỗ an trí, mặc một bộ quần áo chính phủ phát, lĩnh một ít vật tư cứu tế, liền xuất phát.

Kỳ thật nguy hiểm vẫn tồn tại, nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ sống chết chưa biết, bọn họ không thể không tiếp tục đi. Bởi vì có khả năng giờ này khắc này Nghiêm Tùng Vĩ cũng đang chờ đợi cứu viện giống bọn họ tối hôm qua, bọn họ đến tuy rằng cũng chưa chắc có thể giúp đỡ, không hẳn có thể thay đổi cái gì, nhưng bọn họ nhất định phải đi.

Sắc trời đã trong, trên đường ngẫu nhiên còn có nước đọng mà cơn mưa đêm qua lưu lại, nhưng bọn họ phát hiện càng đi tới con đường phía trước càng xấu, rất nhiều chỗ đều đang sửa đường gấp, bọn họ chỉ có thể chờ ở một bên. Vốn dĩ nửa ngày có thể đến, kết quả đến khi bầu trời tối đen, bọn họ mới tới dưới chân núi tuyết Ha Ba, đây còn là đi đường tắt mà một thôn dân ở địa phương hướng dẫn. Thôn dân đó làm việc ở một công trường bên ngoài, sau khi phát sinh động đất hắn lo lắng tình huống trong nhà, cho nên suốt đêm chạy về. Hắn chính là người thôn Ha Ba.

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn di động: "Quả nhiên không có tín hiệu."

Đây là chuyện tốt, nói rõ có khả năng Nghiêm Tùng Vĩ liên lạc không được không phải là vì xảy ra chuyện, mà là nơi này tín hiệu gián đoạn. Bọn họ căn cứ tin nhắn lúc trước Nghiêm Tùng Vĩ gửi tới mà tìm được

nhà trọ hắn vào ở. Ông chủ là một người Hán, nói: "Nghiêm Tùng Vĩ? Giữa trưa hôm nay hắn mới vừa đi."

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông liền thở phào một hơi: "Hắn không có việc gì đi?"

"Không có việc gì. Chỉ là thông tin bên chúng tôi bị gián đoạn. Tôi bảo hắn ở thêm hai ngày xem tình huống lại đi, nhưng hắn nói liên lạc không được với người nhà, trong lòng sốt ruột, giữa trưa hôm nay mấy người bọn họ cùng lái một chiếc xe đi rồi. Cũng không biết trên đường thế nào."

Xem ra là bỏ lỡ trên đường.

Có điều biết Nghiêm Tùng Vĩ bình yên vô sự, một tảng đá lớn trong lòng bọn họ cũng liền rơi xuống.

Sau lại nghe ông chủ kể mới biết được, hóa ra bên này động đất cũng rất mạnh, lúc ấy trên núi tuyết có người đang chơi, cũng có vài người bị thương. May mà không có phát sinh tai họa kiểu như tuyết lở, tất cả mọi người an toàn rút lui xuống.

Ngược lại là sợ bóng sợ gió một hồi.

Trước mắt trời đã tối rồi, bọn họ chỉ đành ở lại trong này. Ông chủ nói: "Các cậu tới vừa lúc, Nghiêm tiên sinh đi vội vàng, trong phòng còn lại rất nhiều đồ vật đều quên mang đi, tôi đóng gói cho hắn. Các cậu liền ở phòng của hắn đi, là một cái phòng hai người."

Nghiêm Bách Tông với Kỳ Lương Tần đi vào, mới phát hiện cái gọi là phòng hai người, là hai cái giường đơn, chứ không phải một cái giường đôi.

Vào bên trong, hai người nhìn thấy giường đều sửng sốt một chút. Nhưng dường như cũng đều không nói được gì. Nhà trọ này là nhà trọ có điều kiện tốt nhất ở chân núi tuyết Ha Ba, có thể tắm rửa, căn phòng cũng sạch sẽ. Nghiêm Bách Tông nói: "Một thân dơ bẩn này cuối cùng có thể tắm nước ấm."

Anh cả Nghiêm gia có bệnh sạch sẽ, một hai ngày này thật sự là muốn nghẹn hỏng hắn. Kỳ Lương Tần nói: "Trên lưng anh có thương tích, đừng tắm, tôi lau cho anh đi… hai tay anh cũng không tiện."

Hai tay Nghiêm Bách Tông đều quấn băng vải, nhưng thương thế không tính là nghiêm trọng, ăn cơm đi vệ sinh đều có thể tự làm, chỉ là có chút không tiện mà thôi. Muốn nói lau người, tự mình làm cũng không phải là không thể được, nhưng Kỳ Lương Tần nói ra, dường như cũng không có lý do để cự tuyệt. Bởi vì hai tay đều bị thương, trên lưng còn có vết thương, đích thật là có chút không tiện, tốt nhất vẫn là không cần dính nước.

Nghiêm Bách Tông liền nói: "Vậy làm phiền cậu."

Kỳ Lương Tần nói ra câu nói kia, không phải không có tâm tư của mình. Vốn tưởng rằng Nghiêm Bách

Tông sẽ từ chối một chút, không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông đáp ứng sảng khoái như vậy, cậu ngược lại có chút ngại ngùng, hai má hơi hơi hồng, nói: "Đừng khách khí."

Cậu nói xong liền vào phòng tắm, đi thử thử nước ấm trước. Đại khái là do bên này có chút lạnh, nước ấm cũng có vẻ hơi nóng, sau khi mở ra, trong phòng tắm liền tràn ngập hơi nước mỏng manh. Nghiêm Bách Tông tiến vào, nói: "Tôi cởi quần áo."

"À." Kỳ Lương Tần cúi đầu xả nước vào trong chậu, cố gắng dè nén tình ý trong lòng mình. Trước đây thân cận với Nghiêm Bách Tông như vậy, nhưng mà trước mặt tai nạn, Nghiêm Tùng Vĩ lại sống chết chưa biết, nhiều ít vẫn có chút lo lắng, tình ý trong lòng giống như cũng vì nguyên nhân đó mà có chút xấu hổ và kiêng kị, không dám phô bày ra nhiều. Hiện giờ biết Nghiêm Tùng Vĩ bình yên vô sự, khả năng xảy ra chuyện nữa cũng rất thấp, liền yên tâm, đại khái cùng một đạo lý với ăn no sinh dâm dật, một lòng một dạ liền hướng về tình yêu trong lòng.

Sau khi chậu xả đầy nước, cậu cẩn thận giặt giặt khăn, lúc này mới nghiêng đầu sang, đã thấy Nghiêm Bách Tông đã cởi áo và quần, chỉ mặc một cái quần cộc, chân trần đi tới.

May mắn là mặc quần cộc rộng thùng thình, không đến mức quá xấu hổ. Đại khái để làm dịu đi không khí hơi có chút xấu hổ, Nghiêm Bách Tông cười hỏi: "Tôi không cần cởi sạch đi?"

Kỳ Lương Tần sắc mặt đỏ bừng, nhếch môi, nói: "Anh… muốn cởi sạch cũng được…"

Nghiêm Bách Tông liền cười không nổi, trên mặt cũng hơi hơi đỏ ửng, khụ một tiếng, cười gượng hai tiếng, ngồi xuống trên một băng ghế nhỏ.

Kỳ Lương Tần liền bưng chậu nước qua, ngồi xổm xuống bên cạnh Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông cũng không nhìn cậu, chỉ hơi khẽ cúi đầu, nói: "…Tôi vẫn là mặc đi."

Kỳ Lương Tần "ưm" một tiếng, vươn tay liền khoát lên cánh tay Nghiêm Bách Tông, một tay khác cầm khăn lông ướt, từ bờ vai hắn bắt đầu chà lau.

Lúc bàn tay đặt lên, mới biết được cánh tay Nghiêm Bách Tông có bao nhiêu tráng kiện rắn chắc, cậu chỉ là chạm một chút, trong lòng liền kinh hoàng.

Đây là người đàn ông cậu yêu, quả nhiên rất men lỳ, cánh tay như vậy, có bao nhiêu sức lực, có thể…

Kỳ Lương Tần cúi đầu, mặt càng ngày càng đỏ, tim đập càng lúc càng nhanh, khăn lau dùng sức mà cẩn thận. Phía sau lưng lau thật cẩn thận, sợ đụng phải miệng vết thương. Nhưng mà có ít nước vẫn chảy tới miệng vết thương trên lưng, nước thuốc vốn dĩ bôi loạn bởi vậy mà hòa tan ra, miệng vết thương bởi vậy có vẻ càng dữ tợn đáng sợ. Kỳ Lương Tần không dám đụng vào, liền thổi thổi nước trên miệng vết thương.

Thân thể Nghiêm Bách Tông lập tức căng thẳng, một loại cảm giác như ngứa như đau gần như khiến lông

tơ hắn dựng đứng, lại như là một luồng điện lưu rất nhỏ, nháy mắt thông khắp tứ chi toàn thân hắn. Hô hấp hắn thoáng có chút nặng thêm, nói: "Cậu thổi cái gì…"

Kỳ Lương Tần nói: "Tôi không cẩn thận làm rơi giọt nước trên vết thương, đau không?"

"Không đau, cậu chỉ cần lau thôi."

Nghiêm Bách Tông không biết Kỳ Lương Tần có phải cố ý hay không, nhưng mà nghĩ đến đủ loại hành vi lớn mật của Kỳ Lương Tần trước đây, hắn cảm thấy đây là chuyện Kỳ Lương Tần có thể làm được. Đây có chỗ nào là thổi miệng vết thương cho hắn đâu, rõ ràng chính là cố ý quyến rũ hắn.

Hắn nắm chặt nắm tay, chợt vì mình yếu ớt mà cảm thấy buồn cười. Bất quá là trêu chọc nhẹ như vậy, hắn thế mà lại cảm thấy có chút chịu không nổi.

Hắn làm sao vậy, chẳng lẽ người động tình, dục vọng cũng bắt đầu không đè nén nổi.

Kỳ Lương Tần lau bên trái xong, liền dịch đến bên phải hắn, sau khi lau xong toàn bộ sau lưng, liền muốn thay hắn lau phần ngực.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông đã cảm thấy hô hấp dồn dập, ánh mắt của hắn cũng không biết nên đặt chỗ nào.

Nếu cúi đầu ai cũng không nhìn, dường như có chút quái dị, chỉ là hắn hơi hơi nhắc mắt, liền đối diện đôi mắt Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần có một đôi mắt thực xinh đẹp, khóe mắt mang theo tao khí, ánh mắt lại thực thanh tú, lông mày nhu thuận, có một loại cảm giác thanh tân ái dục.

Hắn cảm thấy ánh mắt Kỳ Lương Tần, có thể nói, biết nói một vài lời thiếu nhi không nên nói, thâm tình lại xuân triều mãnh liệt.

Ánh mắt một người có thể là trong suốt, vô dục vô cầu, thanh tân thoát tục, cũng có thể là xôn xao, như cất giấu một yêu tinh, thời khắc chuẩn bị muốn ăn thịt người. Nhưng mà ánh mắt Kỳ Lương Tần lại không như vậy. Ánh mắt cậu biết xấu hổ, nhưng không cách nào khắc chế, tràn ngập mâu thuẫn, là muộn tao, không phải muốn ăn người, mà là muốn bị ăn.

Hắn vì thế mà mê muội, rơi vào trong tâm ma của Kỳ Lương Tần. Nhưng may mà hắn biết khắc chế, bởi vậy biểu hiện khéo léo. Ánh mắt hai người thỉnh thoảng lại đụng chạm, trong phòng tắm một mảnh hơi nóng.

Chờ sau khi giúp Nghiêm Bách Tông lau xong, Nghiêm Bách Tông nói: "Cám ơn."

Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng, nói: "Đừng khách khí."

Nghiêm Bách Tông ra khỏi phòng tắm, quần cộc đã ướt đẫm hơn phân nửa, đó là lúc khăn chà lau thân thể chảy nước xuống làm dính. Kỳ Lương Tần thở ra một hơi, trên người cậu đã ướt đẫm.

Cậu không phải là bị nước dính ướt, mà là bị mồ hôi dính ướt. Thân thể buộc chặt không cách nào thả lỏng xuống, cậu cảm thấy còn mệt hơn so với đi một ngọn núi.

Chờ sau khi cậu rửa mặt xong đi ra, Nghiêm Bách Tông đã nằm ở trên giường.

Hai cái giường, ở giữa cách một cái bàn nhỏ. Kỳ Lương Tần ngồi xuống trên một cái giường khác, Nghiêm Bách Tông đưa cho cậu một ly nước.

Cậu thật sự phải bổ sung nước, vừa rồi ở trong phòng tắm cổ họng khô cạn, sau khi rửa sạch tắm nước ấm lại càng khát. Cậu tiếp nhận ly nước, từng ngụm từng ngụm mà nuốt, Nghiêm Bách Tông nghe thấy tiếng uống nước ừng ực, bởi vậy quay đầu nhìn, liền nhìn thấy bên cạnh đèn bàn vàng óng ánh, cả người Kỳ Lương Tần tản ra hơi ẩm ướt sũng, cổ họng tinh xảo động đậy, nuốt nước ấm vào.

Trong lòng hắn bỗng nhiên bị ái dục tràn ngập, hắn cúi đầu, nuốt ngụm nước miếng.

Có lẽ thật lâu trước kia, hắn đã không còn là mình lúc trước. Kỳ Lương Tần đang thay đổi, hắn cũng đang thay đổi, thay đổi đến nước này, hắn mới muộn màng phát hiện, cũng đã không thể quay đầu lại.

Hết chương 66

67. Chương 67

Trong lòng Kỳ Lương Tần có chút tiếc nuối.

Tiếc nuối vì sao phòng này lại có hai cái giường.

Trong tiểu thuyết và trong TV nếu diễn đến mấy đoạn kiểu này, không phải vừa lúc chỉ còn lại có một căn phòng một cái giường, mới có thể chế tạo càng nhiều mờ ám và phấn hồng sao.

Cậu muốn mỗi ngày đều nằm ở trong lòng Nghiêm Bách Tông ngủ.

Kỳ Lương Tần nghĩ như thế, buông ly nước xuống, quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông đã gối lên cánh tay nằm xuống, sớm thay xong quần áo, mặc y quần áo mà nằm.

Hiện tại cậu đã không có lý do nằm trong ngực Nghiêm Bách Tông. Mà hai người bọn họ hiện giờ còn đang ở giai đoạn nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, nhiều hơn một chút so với mờ ám, thiếu một chút so với người yêu. Mà giai đoạn này là lúc khiến người ta ngượng ngùng nhất, cậu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì thế cũng nằm xuống, vươn tay tắt đèn trên bàn.

Căn phòng lập tức tối xuống, đưa tay không thấy được năm ngón, bóng đêm nồng đậm như thế, trong phòng một mảnh yên tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Kỳ Lương Tần nắm chăn, trong đầu còn đang hiện lên tình cảnh ở trong phòng tắm vừa rồi.

Cậu cầm khăn nóng chà lau lồng ngực vân da cơ bắp rõ ràng của Nghiêm Bách Tông, ngón tay ngẫu nhiên sẽ cọ đến làn da, bóng loáng ấm áp, lồng ngực bị dùng sức chà lau lưu lại từng vết đỏ ửng, sau đó lại biến mất không thấy. Cậu không biết phải nhìn chỗ nào, cho nên liền tận lực cúi đầu, nhưng mà ánh mắt lại bởi vậy mà rơi xuống chỗ không nên rơi xuống. Ngẫu nhiên có một giọt nước ấm từ cổ tay cậu rơi xuống, rơi xuống hạ bộ Nghiêm Bách Tông, lưu lại một vệt ẩm chọc người ta mơ màng.

Kỳ Lương Tần không dám tiếp tục nghĩ, cho nên hít sâu một hơi, kéo chăn lên trên, trùm lên gương mặt nóng hổi của mình.

Đại khái là đi một ngày, quá mức mệt nhọc, tình ý nhiệt liệt đó dần dần hòa hoãn lại, cơn buồn ngủ nổi lên, cậu dần dần ngủ say, làm một giấc mộng đẹp.

Đại khái là mộng quá đẹp, sáng sớm sau khi tỉnh lại trên gối đầu lưu lại không ít nước miếng. Kỳ Lương Tần xoay người nhìn đối diện, giường Nghiêm Bách Tông đã thu dọn chỉnh chỉnh tề tề.

Điểm này cậu thật sự rất bội phục Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông là một người vô cùng tự hạn chế, thói quen sinh hoạt cũng vô cùng nghiêm cẩn, giường hắn ngủ, sáng sớm sau khi dậy đều gấp chỉnh chỉnh tề tề, giống khối đậu hũ. Nghe nói đây là thói quen hắn dưỡng thành vào năm đó tham gia quân ngũ.

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn lại mình, rap giường vo thành một cục, chăn cũng sắp rớt xuống đất. Cậu mơ mơ màng màng xuống giường, rửa mặt xong ra cửa, mặt trời đã mọc ra.

Nghiêm Bách Tông đứng ở trong hành lang, ngửa đầu nhìn núi tuyết nguy nga đối diện.

Đây là núi tuyết Ha Ba.

Kỳ Lương Tần nhớ rõ lúc mình đọc «Phan Kim Liên phiên bản nam», trong đó hình dung Nghiêm Bách Tông, không chỉ cương trực như tùng bách, còn nói hắn cao lãnh khiết ngạo như băng tuyết, hiện giờ ngẩng đầu nhìn thấy núi tuyết này, mới biết được so sánh này chuẩn xác.

Nhưng cậu biết, cái gọi là cao lãnh bất quá là một lớp da thôi, bên trong Nghiêm Bách Tông cũng có trái tim lửa nóng, nếu Nghiêm Bách Tông lòng dạ lạnh lùng đúng như bề ngoài, hai người bọn họ cũng sẽ không đến một bước này.

"Anh cả."

Nghiêm Bách Tông quay đầu lại nhìn cậu một cái, nói: "Dậy rồi."

"Ừm, anh dậy lúc nào?"

"Được một lúc rồi, đến giờ liền tỉnh. Vừa rồi tôi đến hỏi một vài khách trọ dừng chân nơi này, có người sáng hôm nay lái xe rời khỏi đây, chúng ta có thể đi nhờ xe."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, ngửa đầu nhìn núi tuyết đối diện, nói: "Thật đáng tiếc không thể đi núi tuyết."

"Về sau còn có cơ hội, " Nghiêm Bách Tông nói: "Muốn đi à?"

Kỳ Lương Tần gật đầu. Cậu muốn chinh phục núi tuyết, sự vật này có nét tương tự nào đó với Nghiêm Bách Tông.

Bọn họ ăn sáng xong, liền đi nhờ xe. Tài xế là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng rất là khôi ngô, thoạt nhìn chính là người thích vận động ngoài trời. Hắn nói hắn thích nhất là leo núi, núi trong nước trên cơ bản đều đã đi qua, lần này đến Vân Nam, núi tuyết Mai Lý núi tuyết Ngọc Long và núi tuyết Ha Ba hắn đều đã đi một lần.

"Hai người các cậu là…"

"Anh em."

"Bạn bè."

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông gần như đồng thời thốt ra, anh em là Kỳ Lương Tần nói, bạn bè là Nghiêm Bách Tông nói. Người nọ có chút mơ hồ, hỏi: "Các cậu đây là…"

"Hai chúng tôi là bạn tốt, " Kỳ Lương Tần nói: "Nhưng mà thân như anh em."

Cái giải thích này đại khái thực hợp lý, người kia cười nói: "Hâm mộ các cậu nha. Tôi vốn dĩ cũng có một người bạn tốt, cùng tôi đi nơi nơi, chỉ là năm trước hắn kết hôn, năm nay không thể cùng đi với tôi được nữa."

Kỳ Lương Tần suy nghĩ, vì sao Nghiêm Bách Tông nói bọn họ là bạn bè, là bởi vì bạn bè mới có khả năng trở thành người yêu, anh em thì không được sao.

Nghiêm Bách Tông ngồi ở ghế lái, thường thường bắt chuyện vài câu với người nọ. Kỳ Lương Tần ngồi ở phía sau, vẫn luôn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trong đời có rất nhiều người, rất nhiều địa phương, có khả năng cả đời cũng chỉ gặp một lần. Nhưng cậu sẽ không quên chỗ này, ở chỗ này cậu để lại rất nhiều hồi ức.

Bọn họ đến thị trấn, người nọ tốt bụng đưa bọn họ về khách sạn. Trên quảng trường khách sạn còn có vài cái lều trại linh tinh, nhưng càng nhiều người đã về trong khách sạn ở. Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần vừa mới vào đại sảnh khách sạn, liền thấy được Nghiêm Tùng Vĩ.

Kỳ Lương Tần kích động hô to: "Tùng Vĩ!"

Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu lại nhìn thấy bọn họ, lập tức chạy tới chỗ bọn họ. Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông cười đi về phía hắn, kết quả Nghiêm Tùng Vĩ đã chạy tới, một tay ôm Kỳ Lương Tần vào trong lòng.

Nhiệt tình như thế vượt qua dự đoán của Kỳ Lương Tần, có điều may mà Nghiêm Tùng Vĩ rất nhanh liền buông cậu ra, ngược lại nhìn Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Tùng Vĩ lại không có ý tứ muốn ôm Nghiêm Bách Tông. Đại khái là Nghiêm Bách Tông từ nhỏ đã ổn trọng thành thục, hai anh em bọn họ không thân cận như anh em nhà khác, ngược lại tương đối phù hợp huynh hữu đệ cung. Hai người chỉ gật đầu cười cười, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "May mà hai người trở về, không thì tôi liền muốn lộn ngược trở lại, nói như thế nào mà lại bỏ lỡ giữa đường vậy."

"Cậu không có việc gì là được." Nghiêm Bách Tông nói: "Gặp mẹ chưa?"

"Gặp rồi, em xuống làm thủ tục, cho rằng hôm nay không gặp được hai người, cũng chuẩn bị thuê thêm rồi, giờ tốt rồi, cũng không cần thuê thêm, mẹ đã ở đây không nổi nữa, nói chờ hai người về chúng ta liền đi."

"Đi lên rồi nói sau." Nghiêm Bách Tông nói.

Nghiêm Tùng Vĩ đi qua ôm cổ Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần mở tay hắn ra nói: "Chúng tôi đều nghĩ rằng anh đã xảy ra chuyện chứ, vẫn luôn liên lạc anh không được. Anh không biết, tôi với anh cả trên đường đi tìm anh gặp lở đất, bị chôn ở phía dưới."

"Mẹ đã nói với tôi rồi, cho nên trong lòng tôi mới gấp, sợ hai người xảy ra việc. Cậu nói xem anh cả đi tìm tôi còn chưa tính, chúng tôi là anh em ruột, không ngờ cậu cũng đi cùng, thật sự là khiến tôi ngoài ý muốn, Lương Tần, nhìn cậu bình thường luôn xem tôi không lọt mắt, đối xử với tôi còn không tồi đi."

Kỳ Lương Tần cười cười, có chút chột dạ nói: “Lo lắng anh xảy ra chuyện, lại nói, không phải còn có anh cả sao.”

“Phần tình cảm này của cậu tôi nhớ kỹ.” Nghiêm Tùng Vĩ nói.

“Mẹ thế nào rồi?” Nghiêm Bách Tông cắt ngang hắn.

“Có chút không tốt, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Có thể là hai ngày này vẫn luôn không yên tâm, Viện Viện nói bà đều không ngủ, thân thể bà vốn đã không tốt, gây sức ép lần này, động đất lại bị kinh sợ, em còn suy nghĩ, có cần hoãn lại một ngày rồi chúng ta lại trở về hay không. Lặn lội đường xa, cũng quá vất vả, em sợ thân thể bà ăn không tiêu.”

Đi lên thấy lão thái thái, người quả nhiên khí sắc rất kém. Nhưng mà không già nua như lúc bọn họ đi, rốt cuộc đã trang điểm. Đại khái là bà thực lo lắng Nghiêm Bách Tông, nhưng mà có khả năng mẹ con bọn họ vẫn luôn không tính là thân mật, cho nên bà vẫn luôn lôi kéo tay Kỳ Lương Tần, ngược lại là đem lo lắng với Nghiêm Bách Tông, đều xuyên thấu qua Kỳ Lương Tần biểu đạt ra: “Con không biết tối hôm trước lão đại gọi điện thoại nói hai đứa xảy ra chuyện, trong lòng ta nghĩ mà sợ bao nhiêu. May mắn ông trời phù hộ, ba người các con đều bình an vô sự. Nơi này ta không dám ở nữa, lão nhị, con nhanh chóng nhìn xem, vé máy bay đặt trước còn có thể đuổi kịp hay không.”

“Đuổi là không kịp rồi, con đã hủy rồi. Chỉ có thể đặt chuyến tiếp theo, nghe nói lần này động đất ảnh hưởng rất lớn, rất nhiều du khách đều muốn đi, không biết vé máy bay dễ đặt hay không.”

“Tùng Vĩ với Lương Tần đều phải nghỉ ngơi một chút rồi lại đi, chúng ta lại ở đây thêm một ngày đi, con xem sắc mặt mẹ cũng không tốt, con dẫn mẹ đến bệnh viện trong huyện kiểm tra xem.”

“Kiểm tra cái gì chứ, ta không sao. Nơi này làm sao mà ở nữa, ngủ cũng ngủ không yên tâm.”

Nghiêm Bách Tông bất đắc dĩ, chỉ đành nói với Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Vậy cậu đi điều tra vé máy bay xem.”

“Không có vé máy bay, thì chúng ta ngồi xe lửa ngồi xe hơi, một ngày ta cũng không muốn ở đây, nếu xuất hiện cái gì bất trắc, ta thì không việc gì, một đám người trẻ tuổi các con, cũng không thể chậm trễ tại đây. Đi, chúng ta hôm nay liền đi, hai người các con nhanh chóng đi thu dọn đồ đạc của các con đi.”

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ trở lại phòng, Nghiêm Tùng Vĩ gọi vài cú điện thoại, Kỳ Lương Tần liền đi thu dọn quần áo.

“Bao hai chiếc xe.” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi đi nói với mẹ một tiếng.”

Sáu người, hai chiếc xe, vừa lúc ba người một chiếc. Phân phối cũng dễ, lão thái thái sợ Nghiêm Bách Tông theo đôi Nghiêm Viện làm kỳ đà sẽ xấu hổ, liền tự mình theo xe Nghiêm Viện và Triệu Hạo, đám Nghiêm

Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ một chiếc xe, đều là đàn ông, đứa con trai lớn không biết ăn nói của bà hẳn là sẽ tự tại hơn rất nhiều.

Hành trình Vân Nam lần này, tình cảm của lão thái thái đối với con trai lớn lại tăng thêm một phần, thiện cảm với Kỳ Lương Tần cũng thêm rất nhiều. Triệu Hạo cũng biết điều, thấy bà đến, liền tự ngồi vào ghế phó lái. Trải qua mấy ngày nay khảo sát, bà cảm thấy Triệu Hạo này coi như đáng tin, tuy rằng không phải rất có tiền đồ, nhưng nhìn ra được giữa hắn và Nghiêm Viện vẫn là Nghiêm Viện định đoạt, con gái của mình gả cho hắn, hẳn là sẽ không thiệt thòi không bị khinh bỉ.

Theo kế hoạch vốn dĩ bọn họ còn muốn đi thêm một chuyến, hiện giờ cũng không còn tâm tư đi, trực tiếp dẹp đường hồi phủ. Lão thái thái nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, hít một hơi, nói: "Nơi này ta không bao giờ muốn tới nữa."

Nghiêm Viện ôm máy tính ở kia mày mò, bà nhích qua hỏi: "Con chơi gì vậy, trên xe đừng xem máy tính, tổn thương mắt."

"Con đem ảnh con và anh hai chụp làm thành một cái album đăng trong weixin, như vậy ai thích hình nào liền tự mình chọn. Mẹ, con lấy riêng ảnh chụp của mẹ ra, gửi vào trong hộp thư của mẹ."

"Ta xem các con chụp xem."

Lão thái thái lấy notebook lại đặt ở trên đùi, xem từng tấm từng tấm, thường thường bình luận hai câu, cái này chụp tốt, cái kia chụp kết cấu không đúng, cuối cùng nhìn thấy một tấm ảnh chụp chung của Kỳ Lương Tần với bà.

Trong ảnh chụp Kỳ Lương Tần từ phía sau lưng ôm bà. Hai người đều mỉm cười nhìn màn ảnh, rất giống một cặp mẹ con. Lúc chụp bức ảnh này, kỳ thật vốn là Kỳ Lương Tần đứng ở sau lưng bà, lúc Nghiêm Viện chụp cậu bỗng nhiên vươn tay ôm bà, bà đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền cười cầm tay Kỳ Lương Tần.

Đại khái là hành trình Vân Nam lần này, làm cho bà chân chính ý thức được Kỳ Lương Tần đã là người một nhà với bọn họ. Bà lấy điện thoại di động của mình ra, chụp bức ảnh này một cái, đăng trong trang bạn bè của mình.

Con trai con gái đều khoe nhiều rồi, đám mẹ chồng mấy bà, hiện giờ liền lưu hành việc khoe khoang con dâu.

Nghiêm lão thái thái bên kia mới vừa đăng ảnh chụp, bên này Nghiêm Tùng Vĩ liền nhìn thấy. Hắn cười đưa di động cho Kỳ Lương Tần xem, nói: "Chụp rất đẹp."

Kỳ Lương Tần nói: "Lúc ấy kỳ thật tôi rất khẩn trương, sợ mẹ anh sẽ không vui, không nghĩ tới bà cười đẹp như vậy."

“Mẹ của tôi là Bao Công mặt đen, rất ít khi thấy bà cười mặt mũi hiền lành như vậy, ha ha ha.”

Bởi vì lúc xuất phát cũng đã có chút muộn, cho nên đi không bao xa liền tới hoàng hôn. Nghiêm Bách Tông cảm thấy ngồi xe hơi cũng không thể quá sức, sợ thân thể lão thái thái ăn không tiêu, cho nên dừng lại mọi người ăn một bữa tối phong phú. Lúc ăn cơm Kỳ Lương Tần trộm ngồi ở bên cạnh Nghiêm Bách Tông, cho rằng Nghiêm Bách Tông sẽ nhìn cậu thêm hai cái, nhưng mà toàn bộ bữa ăn Nghiêm Bách Tông đều thực lạnh lùng, giống như chuyện hai ngày này cho tới bây giờ đều chưa từng phát sinh.

Hết thảy lại về như trước đây. Cũng có thể là Kỳ Lương Tần suy nghĩ quá nhiều, vốn dĩ Nghiêm Bách Tông không có khả năng ở trước mặt người nhà quá thân mật với cậu, Nghiêm Bách Tông không phải là loại người dính ngấy này, huống chi bọn họ cũng không phải người yêu. Dựa theo tính nết Nghiêm Bách Tông, dù bọn họ được công nhận là một đôi, đại khái hắn cũng chỉ đóng cửa lại thân mật.

Kỳ Lương Tần cũng không phải không biết Nghiêm Bách Tông. Nhưng trong lòng cậu vẫn ít nhiều có chút mất mát, nguyên nhân mất mát căn bản có lẽ không ở chỗ nhất thời xa cách này, mà là quan hệ giữa cậu với Nghiêm Bách Tông cũng không trong sáng. Nghiêm Bách Tông lại không có minh xác mà nói một câu thích cậu.

Nghiêm Bách Tông có thể sau khi trở về nghĩ thông suốt, liền không để ý đến cậu nữa hay không. Mặc kệ nghĩ như thế nào, trêu chọc cậu đối với Nghiêm Bách Tông mà nói đều có hại không lợi. Nghiêm Bách Tông lại là một người lãnh tĩnh lý trí như vậy, là kẻ ngốc mới có thể lựa chọn cậu. Hành trình Vân Nam, có khả năng chỉ là một hồi mộng đẹp, hiện giờ phải rời khỏi nơi này, mộng đẹp cũng liền tỉnh.

Đó là một đoạn đường thật dài, sau khi lên xe Nghiêm Tùng Vĩ không chống đỡ được một giờ liền ngủ. Nghiêm Tùng Vĩ ngủ vô cùng thành thật, dựa vào bờ vai cậu. Kỳ Lương Tần liền dựa vào cửa sổ xe, cậu mở cửa sổ xe ra một chút, lộ ra một chút gió.

Cậu rất thích ngồi xe, nhất là dựa vào cửa sổ, có thể nhìn thấy phong cảnh ven đường. Dựa vào nhìn một hồi như vậy, trong lòng cậu bỗng nhiên có một loại cảm giác, vì thế nghiêng đầu sang, kết quả như cậu cảm giác được, Nghiêm Bách Tông quả nhiên đang nhìn cậu.

Loại cảm giác ứng nghiệm này vô cùng vi diệu, nhưng trong lòng cậu có chút không vui, liền nghiêng đầu đi. Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên mở miệng hô: “Lão nhị, tỉnh tỉnh.”

Nghiêm Tùng Vĩ mơ mơ màng màng mở to mắt, chợt nghe Nghiêm Bách Tông nói: “Cậu đừng cứ luôn dựa vào Lương Tần, một người nặng như vậy, cho cậu dựa một đường ai chịu nổi, cậu muốn ngủ thì đổi chỗ với anh đi, ghế dựa bên anh có thể ngả ra sau, cũng có dây an toàn, cậu ngủ có khả năng thoải mái hơn chút.”

Nghiêm Tùng Vĩ mơ mơ màng màng, cũng không nghĩ nhiều, liền gật đầu nói: “Cũng được.”

“Bác tài, dừng ở ven đường một chút.”

Xe ngừng lại, Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ xuống xe, Kỳ Lương Tần nghe thấy hai anh em ở

bên ngoài xe nói chuyện.

"Buồn ngủ như vậy à?"

"Em đây hai ngày đều không ngủ được đàng hoàng."

Nghiêm Tùng Vĩ ngồi trên ghế phó lái, ngả ghế dựa ra sau, sau đó liền nằm xuống. Kỳ Lương Tần đưa cho hắn một cái áo khoác đắp ở trên người, mình thì mím môi nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, không nói chuyện.

Nghiêm Bách Tông ngồi vào bên cạnh cậu, đóng cửa xe nói: "Bác tài, đi thôi."

Xe tiếp tục lái về phía trước, Nghiêm Tùng Vĩ đại khái là thật sự buồn ngủ cực kỳ, rất nhanh liền phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, ngày thường hắn là người không ngáy.

Cửa sổ xe còn mở một chút, gió thổi xuyên thấu qua tóc Kỳ Lương Tần, ánh nắng chiều cuối cùng cũng muốn hạ xuống, màn đêm buông xuống, xe đã lên đường cao tốc.

Đúng lúc này, Kỳ Lương Tần bỗng nhiên bị Nghiêm Bách Tông nắm lấy một bàn tay. Cậu động đậy một cái, Nghiêm Bách Tông lại nắm càng chặt, trong lòng Kỳ Lương Tần một trận ấm áp, mười ngón giao triền với Nghiêm Bách Tông.

Bên trong xe càng ngày càng đen, bàn tay bọn họ nắm nhau ra một lớp mồ hôi mỏng manh.

Kỳ Lương Tần phát hiện hóa ra mình là người dễ dàng thỏa mãn như vậy. Cậu và Nghiêm Bách Tông không có khả năng lập tức củi khô lửa bốc, muốn Nghiêm Bách Tông hoàn toàn tiếp nhận cậu, đại khái cũng sẽ không một lần là xong. Cậu cũng không muốn quá nhanh, tình cảm quá nhanh không có căn cơ, trong lòng cậu không an ổn, cứ như vậy tuần tự tiến dần cũng rất tốt, chỉ cần vẫn luôn tiến lên, chỉ cần Nghiêm Bách Tông không phải người vô tình.

Lại nói tiếp cũng khôi hài, cậu cảm thấy vài chục năm trước cậu cô đơn, hư không tịch mịch lạnh lẽo, đại khái đều là số mệnh đã định trước. Bởi vì cậu ăn rất nhiều khổ, cho nên hiện giờ trời cao cho cậu một người đàn ông tốt. Hiện giờ có người đàn ông này nắm tay cậu, cậu cảm thấy cô đơn chua xót trước kia đều là đáng giá. Phải biết trước kia có rất nhiều buổi tối, cậu nhìn tuổi mình càng lúc càng lớn, trong lòng thường xuyên rất khủng hoảng. Giới đồng chí chính là như vậy, bên cạnh cậu không có đồng loại, muốn quen biết người khác, chỉ có thể dùng một ít thủ đoạn khác thường, cậu cũng làm quen một vài người bạn trên mạng, đã thấy nhiều tình yêu đồng tính phân phân hợp hợp, biết trong đó gian nan và yếu ớt, đồng chí không có hoàn cảnh tốt như khác phái luyến, cậu cũng không phải cái loại người thực ưu tú được lọt vào mắt xanh của vận mệnh, chỉ có thể dựa vào đánh cược, nếm trải nhiều, thế đạo như thế, cậu cũng không cách nào thay đổi. Nhưng cậu lại có chút già mồm cãi láo mà muốn tìm một người đàn ông một lòng một dạ, có thể yêu nhau đến già. Có đôi khi cậu mê man, không biết lựa chọn của mình đúng hay không, cuối cùng mình có thể hai bàn tay trắng hay không, cái gọi là chung quy sẽ chờ được người định mệnh kia, có phải chính là một bát canh gà có độc hay không.

May mắn, cậu không có chờ uổng công.

68. Chương 68

Lão thái thái về đến nhà liền ngã bệnh.

Nghiêm lão thái thái tuy rằng phú quý, nhưng lúc còn trẻ quá mức không xem trọng thân thể, già rồi chính là có nhiều tiền nữa cũng trị không hết một thân bệnh tật. Hiện giờ lo sợ một hồi, lại đi một đường mệt nhọc, trở về nhà ngày hôm sau liền ngã bệnh.

May mà cũng không phải bệnh lớn gì, ở trong bệnh viện một ngày liền về. Lão thái thái vì thế mà ý chí tinh thần sa sút, vẫn luôn nói: "Người trong nhà đều yên ổn, khỏe mạnh bình an, tốt hơn hết mọi thứ."

Con người luôn là sau khi mất đi một vài thứ, mới hiểu được nó đáng quý.

Lại chờ vài ngày liền sắp khai giảng. Vương Trạch đặc biệt gọi điện thoại cho lão thái thái. Cúp điện thoại, lão thái thái nói: "Chú tiểu Vương của con nói thủ tục gì cũng làm tốt rồi, chuyện cần chú ý đều ở trong sách thông báo, chỉ dặn con một câu, dù sao con không phải nhập học theo tuyển sinh, chờ đến trường học không nên nói lung tung, coi như mình là sinh viên bình thường thì tốt rồi."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Dạ."

Từ thắng địa nghỉ hè trở về, cảm nhận lớn nhất chính là nóng. Kỳ Lương Tần thừa dịp ban ngày trong nhà không có ai, ngâm ở ngay trong bể bơi. Bất quá là một đoạn thời gian không xuống nước thôi, thế mà xa lạ hơn không ít, cậu đeo phao bơi đạp nước trong bể bơi, lúc dì Xuân lại đây thấy được, nhịn không được cứ cười hoài.

"Con đi ra ngoài một chuyến, nhìn ngược lại đen hơn không ít."

"Có sao?" Kỳ Lương Tần cúi đầu nhìn nhìn cánh tay mình, hình như đúng là đen hơn một chút. Vân Nam tuy rằng không nóng, nhưng mà tia tử ngoại mạnh.

"Dì Xuân, mấy ngày nay dì có đi ra ngoài chơi không?"

"Trời nóng như vậy đi nơi nào, dì trở về nhà ngây người hai ngày." Dì Xuân nói: "Nghe lão thái thái nói chuyện các con gặp phải ở Vân Nam, thật sự là khiến dì nghĩ mà sợ, may mắn mọi người đều không có việc gì… Cho con cái này."

Lúc này Kỳ Lương Tần mới chú ý tới dì Xuân cầm trong tay một cái hộp giấy nhỏ.

“Cái gì vậy?”

“Mới rồi nhân viên chuyển phát nhanh đưa tới, dì xem tên, là của con.”

“Con không có mua đồ trên mạng mà.” Kỳ Lương Tần từ trong bể bơi bò ra, xoa xoa nước trên người, từ trong tay dì Xuân tiếp nhận hộp giấy. Dì Xuân nói: “Dì thay con ký.”

“Dạ, ” Kỳ Lương Tần xé hộp giấy ra một đường, dì Xuân hỏi: “Cái gì vậy?”

“Hình như là di động.”

Cậu mở hộp ra hoàn toàn, bỏ bên trong quả nhiên là di động.

Di động của cậu ở Vân Nam bị đập nát màn hình, cậu vốn dĩ muốn ra ngoài mua một cái, nhưng mà hai ngày này vẫn luôn lười ra cửa, cảm thấy người mình quen biết rất có hạn, nhất thời cũng không dùng đến. Hơn nữa di động của cậu tuy rằng màn hình nát, nhận điện thoại vẫn là có thể, không nóng nảy đổi mới.

Đại khái là Nghiêm Tùng Vĩ mua cho cậu, đêm qua lúc Nghiêm Tùng Vĩ nhìn thấy di động của cậu, nói đổi một cái cho cậu.

Cậu trở lại phòng, bỏ sim vào điện thoại di động, thời gian một buổi chiều đều dùng để chơi di động mới. Chạng vạng lúc Nghiêm Tùng Vĩ trở lại, kết quả lại mang về một cái di động cho cậu.

“Hôm nay chuyển phát nhanh đưa tới di động, không phải anh mua cho tôi sao?”

“Tôi không thích mua đồ trên mạng, trực tiếp đi ra tiệm lấy. Thế nào, ai mua cho cậu di động?”

“Tôi tưởng anh mua.” Kỳ Lương Tần lấy cái di động kia ra, giống cái Nghiêm Tùng Vĩ mua, loại và màu sắc đều cùng một dạng, là kiểu mới nhất năm nay.

“Không phải tôi mua.” Nghiêm Tùng Vĩ nói.

Kỳ Lương Tần bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là anh ấy mua cho mình.

Nghiêm Tùng Vĩ cũng rất buồn bực: “Cái này kỳ quái, phỏng chừng là ai trong nhà mua cho cậu, cậu hỏi mẹ tôi chưa?”

Kỳ Lương Tần hơi có chút chột dạ, nói: “Có khả năng… là anh cả mua cho tôi.”

Nghiêm Tùng Vĩ lộ ra vài phần vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Thì bất quá cũng chỉ mấy người trong nhà thôi. Anh cả có tâm, cậu nhớ cám ơn hắn."

"Tôi cần trả tiền cho anh ấy không?"

"Không cần. Hắn mua cho cậu cậu liền dùng… Tôi đi cảm ơn hắn cũng thế thôi."

Lúc ăn cơm chiều, quả nhiên Nghiêm Tùng Vĩ nhắc tới chuyện này, cảm ơn Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông lên tiếng, nói: "Anh thấy di động cậu ấy hỏng."

"Cám ơn anh cả." Kỳ Lương Tần nhỏ giọng nói.

Ban ngày Nghiêm Bách Tông đều đến công ty, buổi tối trở về, cũng chỉ có thời gian ăn cơm hai người có thể gặp một lần. Kỳ Lương Tần hận không thể thời thời khắc khắc đều ở bên Nghiêm Bách Tông, nhưng mà bất đắc dĩ tìm không thấy cái cớ tốt, thấy Nghiêm Bách Tông ăn cơm tối xong muốn đi tản bộ, cậu liền nhanh chóng đi theo ra.

Nhưng không đúng dịp chính là Nghiêm Tùng Vĩ cũng đi theo ra. Ba người không trước không sau mà đi tới, gió đêm ấm áp, rất nhiều người đều đi ra tản bộ. Nghiêm Bách Tông hỏi: "Di động dùng tốt không?"

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Ưm, dùng tốt."

"Dùng tốt là được."

Kế tiếp chính là yên lặng, Kỳ Lương Tần vừa ghét bỏ Nghiêm Tùng Vĩ ở đây, lại may mắn Nghiêm Tùng Vĩ ở đây. Ghét bỏ là bởi vì cậu muốn ở bên Nghiêm Bách Tông, may mắn là bởi vì cậu tưởng tượng hình ảnh Nghiêm Tùng Vĩ không ở đây, cảm thấy cậu và Nghiêm Bách Tông có khả năng không biết phải nói gì, sẽ có chút xấu hổ.

Cậu và Nghiêm Bách Tông còn chưa có triệt để đâm rách tầng cửa sổ giấy kia. Trong lòng cậu cũng không an ổn.

Tản bộ trở về, Kỳ Lương Tần nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Cái di động anh mang về, trả lại đi."

"Để trong nhà đi, dự bị." Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Tôi thấy mẹ tôi gần đây miễn cưỡng, cậu có thời gian thì đi dạo phố với bà."

"Bà vẫn luôn nói trên người không có sức lực. Bệnh viện cũng đi rồi, nói không có bệnh gì, dì Xuân cũng luôn nấu đồ bồi bổ thân thể cho bà ăn, tôi thấy bà là bị động đất dọa sợ, phải hòa hoãn một trận. Như vậy đi, ngày mai tôi với Viện Viện chơi mạt chược với bà."

Nghiêm Tùng Vĩ gật gật đầu, xoa mặt nói: "Mẹ của tôi rất thích cậu, cậu ở bên bà nhiều nhiều chút." Hắn nói xong hít một hơi: "Tôi thấy hai chúng ta cũng không cần ly hôn, tôi càng ngày càng không dám nhắc."

Kỳ Lương Tần nghe xong sửng sốt một chút, trong lòng cũng có chút nặng nề. May mà cậu là một người được chăng hay chớ, biết tự mình an ủi, vì thế liền dứt bỏ những chuyện phiền não đó, trải chăn trên mặt đất.

"Nếu không thì tôi ngủ ở dưới đi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Luôn để cậu ngủ phía dưới, cứ cảm thấy quái quái."

"Tôi cũng ngủ quen rồi."

Nghiêm Tùng Vĩ đi tới nói: "Như vầy, chúng ta luân phiên ngủ dất, hôm nay tôi ngủ đất, cậu lên trên giường ngủ."

"Tốt như vậy à?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: "Cậu còn không sợ tử địa đến Ha Ba tìm tôi, tôi làm chút chuyện ấy lại tính là gì. Tôi cảm thấy con người cậu, thật sự là không tồi, trước kia không cảm thấy, nếu cậu là nữ, tôi liền diễn giả thành thật với cậu luôn."

"Anh đừng nha, tôi có người trong lòng rồi."

"Ai hả?"

"Trước hết không nói với anh, " Kỳ Lương Tần cười hì hì ôm gối bò lên giường, ném gối của Nghiêm Tùng Vĩ cho hắn. Nghiêm Tùng Vĩ ôm gối đầu vào trong ngực, nói: "Nếu cậu thật sự gặp người thích, nhất định phải nói cho tôi biết, tôi giúp cậu trấn áp. Tôi xem cậu chưa rành thế sự, ánh mắt nhìn đàn ông không hẳn đã chuẩn như tôi."

"Anh yên tâm, anh ấy là người rất tốt."

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói, nằm xuống gối lên cánh tay, suy nghĩ một hồi, nói: "Con lớn không giữ được mà."

Kỳ Lương Tần nằm nghiêng ở trên giường, nhìn ánh sáng đối diện. Di động bỗng nhiên rung một cái. Cậu móc ra nhìn, lập tức có tinh thần lên.

Thế mà là weixin Nghiêm Bách Tông gửi tới.

Cậu trộm ngồi dậy một chút, nhìn nhìn Nghiêm Tùng Vĩ nằm dưới đất, sau đó lại nhẹ nhàng nằm xuống, mở di động lên.

"Ngủ chưa?"

"Còn chưa đâu." Cậu bỏ thêm một cái biểu tình kinh ngạc ở phía trước, phía sau bỏ thêm một cái biểu tình háo sắc, nghĩ nghĩ lại cảm thấy như vậy không tốt, vì thế liền xóa hết hai cái biểu tình, trực tiếp hồi âm ba chữ.

Sau khi gửi xong cậu liền nắm di động thấp thỏm chờ, không đến mười giây đồng hồ, tin nhắn của Nghiêm Bách Tông lại tới.

"Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn chạy bộ không?"

Trong lòng Kỳ Lương Tần quả thực như là ăn mật: "Chạy, anh sao?"

"Vậy ngày mai gặp."

Kỳ Lương Tần lệch mặt vào trong gối cười một hồi, thật đáng tiếc Nghiêm Bách Tông không nhìn thấy được Kỳ Lương Tần giờ phút này, ánh mắt cậu đẹp như thế, tóc lộn xộn vùi trong gối, che khuất một bên mặt cậu, bên lộ ra dưới ánh đèn bàn vàng óng ánh chiếu rọi, ngọt ngào mà tràn ra xuân tình.

Cậu nắm di động, trả lời: "Ngày mai gặp."

Nghiêm Bách Tông không có tiếp tục gửi tin cho cậu, nhưng mà vầy đã đủ cho Kỳ Lương Tần ngọt ngào cả một đêm. Đại khái là cuộc đời lần đầu tiên cảm nhận được loại ngọt ngào này, cậu thế mà lại nhịn không được xuân tình nhộn nhạo cười ra tiếng. Nghiêm Tùng Vĩ ở kia lướt weibo, nghe thấy tiếng cười liền ngồi dậy nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần co chân nằm đó rung rung.

"Cậu làm gì mà nhộn nhạo thành như vậy?"

"A? Không có." Kỳ Lương Tần nói xong đứng dậy tắt đèn: "Đi ngủ đi ngủ."

Cậu nói xong liền tắt đèn, mò chăn trùm đầu lại, đem ghi chép trò chuyện vừa rồi lặp đi lặp lại lại nhìn mấy lần. Tên weixin của Nghiêm Bách Tông cũng vô cùng đứng đắn, là Nghiêm Bách Tông. Tên weixin của cậu thì tương đối manh, là Tiểu phu quân.

Cậu nghĩ nghĩ, đại khái trong lòng xuân tình tràn ra, vẫn luôn ngủ không được, thường thường cầm lấy di động nhìn nhìn, quyết định sửa ghi chú cho Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần mím môi, chịu đựng tim đập bình bịch, sửa ghi chú cho Nghiêm Bách Tông: ông xã.

"Hì hì hì hì." Cậu e lệ càng vùi mặt vào trong gối lăn vài cái, ai biết chăn lại đột nhiên bị người xốc lên, Nghiêm Tùng Vĩ đứng trong bóng tối: "Tôi nói Kỳ Lương Tần, cậu tới cơn nhộn nhạo cái gì hả, đến đến đến, nói cho anh trai nghe một chút."

Kỳ Lương Tần sợ tới mức nhanh chóng ngồi dậy, lắp bắp nói: "Tôi không có, tôi, tôi không có."

"Vậy cậu cười đáng khinh như vậy."

"Đáng khinh sao?"

"Giọng cũng chảy ra nước rồi, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Xem ra là thật sự yêu đương nha, một luồng mùi yêu đương chua thối, tôi nói chứ Kỳ Lương Tần, cậu ngàn vạn lần phải kiềm giữ đó, để tôi trấn áp cho cậu, tôi cảm thấy đáng tin, rồi cậu lại nhộn nhạo cũng không muộn."

Kỳ Lương Tần nói: "Tôi vừa rồi là xem cái weibo khôi hài… Ngủ ngủ, ngày mai anh còn phải đi làm mà, có phải anh ngủ dưới đất không quen không, tôi đổi lại với anh."

Nghiêm Tùng Vĩ ném chăn lên trên người cậu: "Được được, ngày mai lại nói chuyện đàng hoàng. Đi ngủ. Cậu đừng có cười như vậy nữa."

"Tôi cười như thế nào?"

"Muốn tôi học cho cậu nghe sao?" Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền nắm cổ họng học theo con gái cười hì hì hai tiếng, chẳng cần nhìn cũng biết hắn khẳng định đang đứng đó học theo con gái xoay eo. Kỳ Lương Tần bị chọc cho cười to: "Ngủ của anh đi!"

Ngược lại cười ra một lớp mồ hôi mỏng manh. Kỳ Lương Tần thật lâu mới bình tĩnh trở lại, nằm ở trên giường lớn mềm mại nghĩ, vừa rồi cậu có cười đáng khinh như vậy sao, có khoa trương như vậy sao, không có đi.

Cậu mở di động ra, nhìn thấy giao diện nói chuyện trên weixin. Vì thế giao diện cậu nhìn thấy chính là như vầy:

Ông xã: ngủ chưa?

Tiểu phu quân: còn chưa đâu.

Ông xã: đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn chạy bộ không?

Tiểu phu quân: chạy. Anh sao?

Ông xã: vậy ngày mai gặp.

Thân thể Kỳ Lương Tần cuộn lại cứ như bị co rút, nắm gối ụp lên đầu, nhịn không được lại bật cười hì hì, giống như hai vợ chồng đối thoại vậy, mặc dù là bản thân cậu sửa ghi chú, nhưng nhìn thấy hai chữ ông xã, lại nghĩ đến đó là tin nhắn Nghiêm Bách Tông gửi tới, liền chịu không nổi.

Nghiêm Tùng Vĩ cũng có chút chịu không nổi, nắm tóc ngồi dậy: "Kỳ Lương Tần!"

"Ngủ… Đi ngủ, đi ngủ, tôi không cười…"

69. Chương 69

Bởi vì di động đã định thời gian, cho nên sáng sớm hôm sau Kỳ Lương Tần liền dậy. Cậu ở cửa phòng bếp nói chuyện với dì Xuân một hồi, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ trong phòng đi ra, vì thế liền đi tới cửa nhà.

Nghiêm Bách Tông nói: "Dậy đã bao lâu?"

"Cũng là mới vừa dậy." Kỳ Lương Tần nói.

Hai người bọn họ ra cửa, Nghiêm Bách Tông lại nói: "Đi tản bộ đi, đừng chạy."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, bỗng nhiên nghĩ đến trên người Nghiêm Bách Tông còn có vết thương, vết thương sau lưng vẫn còn, ra mồ hôi chỉ sợ là không tốt. Cậu gật gật đầu, hỏi: "Thương thế của anh tốt hơn chút chưa?"

"Tốt hơn nhiều, " Nghiêm Bách Tông nói: "Chỉ là tắm rửa có chút không tiện."

Kỳ Lương Tần vừa nghe lời này trong lòng liền nóng lên, cúi đầu nói: "Nếu cần em hỗ trợ, anh liền nói cho em biết."

Cậu nói xong giữ chặt tay Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn. Băng vải trên tay Nghiêm Bách Tông cũng đã bỏ đi, trên đó là nước thuốc và vết thương màu tím đỏ, cậu đưa tay sờ sờ vết sẹo kia, Nghiêm Bách Tông giống như bị điện giật, ngón tay không thể ức chế mà run rẩy một cái, hơi hơi gấp lại, thu tay về.

"Tốt hơn nhiều." Kỳ Lương Tần nói.

“Tôi tìm bạn ở bệnh viện lấy chút thuốc, dùng rất tốt.”

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, hai người chậm rãi đi dọc theo ven đường. Ráng sớm đã lộ ra, nhưng sắc trời vẫn mông lung. Cứ như vậy không nói lời nào, hai người cùng đi đường, Kỳ Lương Tần cảm thấy cũng rất tốt. Trong lòng yên bình tường hòa, thân thể đều tràn ngập một loại vui sướng không cách nào nói thành lời.

“Đúng rồi, bây giờ em còn ngủ dưới đất sao?”

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, Nghiêm Bách Tông nói: “Luôn như vậy không phải biện pháp, chờ đến nhập thu, thời tiết liền lạnh. Ngủ dưới đất không tốt.”

“Không có việc gì, em cũng đã quen rồi. Hơn nữa đêm qua Tùng Vĩ nói với em, hắn muốn ngủ dưới đất, về sau có khả năng bọn em sẽ thay phiên ngủ đất.”

Nghiêm Bách Tông nghe xong hơi nhíu mày, nói: “Sao hắn đột nhiên tốt với em như vậy.”

“Đại khái là lúc ở Vân Nam em với anh cùng đi tìm hắn, hắn nhiều ít có chút cảm động đi.”

Nhưng mà sau khi Nghiêm Bách Tông trở về liền đến phòng bọn họ. Nghiêm Tùng Vĩ vừa mới dậy, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông tiến vào, liền ngồi ở trên giường xoa xoa mắt.

“Tháng chín liền nhập thu, Lương Tần luôn ngủ trên mặt đất sẽ ngủ không ngon. Trong nhà nhiều phòng trống như vậy, anh thấy không bằng cậu để cậu ấy đến phòng cho khách ngủ, bên cạnh phòng các cậu không phải là mấy căn phòng trống sao.”

Nghiêm Tùng Vĩ còn đang trong trạng thái buồn ngủ, híp mắt nhìn Nghiêm Bách Tông, nói: “Không có việc gì, ngày hôm qua em còn thương lượng với cậu ấy, nói bọn em thay phiên ngủ đất. Kỳ thật đều ngủ ở trên giường cũng không có việc gì, em không so đo, chỉ là Lương Tần lại kiểu cọ. Giường lớn như vậy, còn ngủ không nổi hai người sao? Trước kia cũng không phải chưa từng nằm chung.”

Nghiêm Bách Tông nghe xong liền nói với Kỳ Lương Tần: “Lương Tần, tôi có lời nói với lão nhị, em đi ra ngoài trước một chút.”

Kỳ Lương Tần thành thành thật thật đi ra ngoài, thuận tiện còn đóng cửa lại. Nghiêm Tùng Vĩ thấy lão đại vẻ mặt nghiêm túc, liền thu liễm tươi cười, nghiêm túc nhìn Nghiêm Bách Tông: “Anh cả, anh đây là…”

“Không phải anh đã dặn cậu rồi, làm việc đừng quá đoan chắc, quan tâm cảm nhận của Lương Tần một chút.” Nghiêm Bách Tông ngồi xuống trên ghế, nhìn Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cậu là thẳng nam, đương nhiên cảm thấy đều không hề gì, chỉ là cậu đừng quên, cậu ấy cũng là thích đàn ông. Cậu với cậu ấy mà nói, cũng giống như đàn ông với phụ nữ vậy, anh thấy cậu cả ngày quàng vai bá cổ cậu ấy, cậu ấy tính tình ngại ngùng, phỏng chừng có ý kiến cũng ngại ngùng nói rõ với cậu, cậu cũng là người trưởng thành rồi, sao

một chút cũng không biết quan tâm cảm nhận của cậu ấy."

"Em…"

"Mới rồi cậu còn nói vấn đề gì mà kiểu cọ không kiểu cọ. Nếu cậu ấy ngủ chung một giường với cậu, nửa đêm đột nhiên vươn tay sờ cậu, cậu chịu được sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ hơi có chút quẫn bách nói: "Không thể đi… Lương Tần không phải là người như thế…"

"Đàn ông đều là động vật nửa người dưới, cậu ấy có ngại ngùng nữa thì cũng là đàn ông. Lại nói, dù cậu ấy không phải người như vậy, cậu cũng không thể bởi vì biết cậu ấy không phải người như vậy, liền bởi vậy mà ăn hiếp cậu ấy. Tuy rằng cậu ấy sẽ không làm ra chuyện gì không dễ kết thúc, nhưng mà cậu quá thân mật với cậu ấy, cậu ấy chung quy sẽ bị dày vò. Việc này anh cũng không phải lần đầu tiên nói với cậu, cậu cứ nói nghe, mà sao lại không thấy cậu nghe."

Nghiêm Tùng Vĩ thấy anh cả sắc mặt trầm trọng, giọng điệu nghiêm túc, liền có chút bỡ ngỡ. Đều nói huynh trưởng như cha, hắn đối với Nghiêm Bách Tông là tương đối kính sợ, cũng luôn luôn nghe lời Nghiêm Bách Tông nói, bởi vậy cũng không kịp suy nghĩ Nghiêm Bách Tông nói có lý hay không, liền gật đầu nói: "Em biết rồi."

"Gần đây anh suy xét một chút, cảm thấy nếu các cậu không phải người yêu thật, luôn ngủ chung cũng không tiện. Tuy rằng đều là đàn ông, chung quy vẫn có chút không tiện. Trong nhà nhiều phòng cho khách, phòng các cậu đi ra quẹo trái chính là ba căn phòng cho khách, cậu để cậu ấy đến đó ngủ, mẹ cũng sẽ không biết. Việc này anh đã hỏi Lương Tần, cậu ấy đã đồng ý, đại khái cậu ấy vẫn luôn nghĩ như vậy, chỉ là không tiện mở miệng với cậu. Hiện tại thời tiết còn ổn, về sau cũng dần dần lạnh, cậu cũng không thể để cậu ấy ngủ đất mãi."

Nghiêm Tùng Vĩ gật đầu: "Vậy được, em cũng không cần ngủ dất."

Nghiêm Bách Tông đứng lên nói: "Nhiều phòng trống như vậy, ngủ cái gì mà đất. Hai người các cậu mặc dù là vợ chồng giả, thì cũng nên tị hiềm. Đúng rồi, cậu với cậu ấy tính toán vẫn cứ luôn như vậy sao, lúc nào muốn ngả bài với mẹ?"

"Ngả bài là nhất thời không ngả bài được. Em sợ mẹ giận đến ngã bệnh, hơn nữa anh xem hiện tại mẹ thích Kỳ Lương Tần như vậy."

Nghiêm Bách Tông hít một hơi, nói: "Anh cũng suy nghĩ cả đêm không nghĩ ra biện pháp giải quyết nào tốt, chỉ có thể trước hết cứ như vậy, chậm rãi lại suy nghĩ. Được rồi, cậu cũng nên dậy đi, đợi lát nữa đi làm chung."

Sau khi Nghiêm Tùng Vĩ thấy Nghiêm Bách Tông đi rồi, lại ở trên giường sửng sốt một hồi, cảm thấy có chỗ nào quái quái, lại không phát hiện ra là chỗ nào quái, hắn gãi gãi đầu, cơn buồn ngủ đã qua, hắn cúi đầu tìm được dép lê, xuống giường, cuối cùng trong lòng nghĩ, anh cả vì việc này còn suy nghĩ cả đêm, thật

sự là tri kỷ chu đáo, còn nghĩ thay bọn họ.

Anh cả Nghiêm gia chính là anh cả Nghiêm gia, là đại gia trưởng ở nhà bọn họ, mặc kệ là chuyện của ai, hắn đều nhọc lòng. Cẩn thận ngẫm lại, mình xem Kỳ Lương Tần như đàn ông, dường như cũng quả thật thiếu thỏa đáng. Bản thân hắn cũng không phải người tri kỷ chu đáo, mấy việc đó cũng chỉ có anh cả có thể nghĩ đến.

Nghiêm Bách Tông ra cửa, thấy Kỳ Lương Tần đứng ở hành lang, liền nói: "Đề nghị của tôi, em không ý kiến đi, sẽ không có không vui đi?"

Kỳ Lương Tần nhanh chóng lắc đầu: "Không đâu, như vậy em cũng không cần ngủ dưới đất."

"Không thể ngủ cùng phòng với Tùng Vĩ, em sẽ không có không vui đi?"

Kỳ Lương Tần hỏi: "Vì sao em phải không vui."

Khóe miệng Nghiêm Bách Tông cong lên, cười cười, không nói chuyện, tay cắm trong túi quần, cười rời đi.

Hết chương 68

70. Chương 70

Kỳ Lương Tần trở lại trong phòng, Nghiêm Tùng Vĩ ngậm bàn chải đánh răng đi ra, nói: "Cậu đoán xem vừa rồi anh cả tìm tôi nói chuyện gì."

"Bảo tôi đến phòng cho khách ngủ, anh quên hả, lúc anh ấy nói tôi còn ở trong phòng mà."

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Có phải cậu oán giận cái gì với anh cả không?"

Kỳ Lương Tần lập tức lắc đầu: "Thật sự không có. Tôi cũng không nghĩ tới anh ấy sẽ đột nhiên đề cập việc này."

"Anh ấy ngược lại rất quan tâm cậu nhỉ."

Kỳ Lương Tần chột dạ nói: "Mọi người đều rất quan tâm tôi mà."

Kỳ Lương Tần phát hiện mình thực không am hiểu nói dối, cậu sẽ chột dạ, nhưng may mà Nghiêm Tùng

Vĩ cũng không có hỏi thêm. Kỳ Lương Tần mở ngăn tủ ra, ôm đệm chăn của cậu ra, hỏi: “Tôi ngủ ở phòng nào?”

“Cậu cũng quá sốt ruột đi, ” Nghiêm Tùng Vĩ ở trong phòng tắm nói: “Cậu đừng vội, buổi tối rồi lại qua. Với lại, phòng cho khách tuy rằng không ai đến, nhưng mà trong nhà cách một đoạn thời gian đều sẽ mời công ty gia chính lại đây quét tước một chút, cho nên phòng cho khách ngoại trừ ngủ, thì cái khác cậu đều tận lực đừng động tới. Ban ngày cứ tận lực ở trong phòng này.”

Kỳ Lương Tần gật đầu nói: “Tôi biết, anh yên tâm, ngay cả đệm chăn ở phòng khách tôi cũng không cần, tự đem của mình qua ngủ.”

“Lúc nào công ty gia chính đến, đều là dì Xuân gọi điện thoại, cậu đi hỏi rõ ràng, đến lúc đó cất đệm chăn trước là được.”

Kỳ Lương Tần tìm cớ đi hỏi dì Xuân, dì Xuân nói: “Vốn dĩ là mời công ty gia chính đến nhà quét tước rồi thuận tiện quét tước phòng cho khách một chút luôn, sau lại bởi vì phòng cho khách ít có người ở, cửa sổ cũng đóng chặt, kỳ thật cũng không có bao nhiêu bẩn, cho nên liền để dì thường thường đến xem, mở cửa sổ thoáng khí, cũng không có quét tước gì nhiều.”

“Nhiều phòng như vậy, một mình dì quét tước quá cực khổ, về sau ba căn phòng bên tụi con đều để con tới coi đi, dì chỉ lo mấy căn bên anh cả là được.”

Dì Xuân cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì để quét tước. Nếu con nói như vậy thì cứ như vậy đi.”

Ăn sáng xong Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ liền đi làm. Lão thái thái nói: “Bị bệnh mấy ngày nay, đều không được chơi mạt chược đàng hoàng.”

“Mạt chược con đánh không được rồi, ” Nghiêm Viện nói: “Hôm nay con muốn đi ra ngoài chơi với Triệu Hạo.”

Lão thái thái nói: “Sao cả ngày đi ra ngoài chơi, hắn không cần đi làm sao?”

“Thầy giáo thể dục, không bận rộn như vậy.”

Lão thái thái lại nhìn về phía Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần nói: “Nếu nhân số không đủ con liền ở lại, nếu nhân số đủ, thì con tính đến trường học nhìn xem, con còn chưa từng đến Đông Hoa nữa.”

“Cũng tốt, qua mấy ngày liền khai giảng, con đi làm quen hoàn cảnh cũng tốt. Ta gọi điện thoại kêu mấy chị em của ta đến đây đánh, các con bận cái gì thì cứ đi đi.”

Vì thế Kỳ Lương Tần liền đi một chuyến đến đại học Đông Hoa.

Đại học Đông Hoa không phải đại học tốt nhất thành Nam, thành Nam là thành phố lớn, đại học trọng điểm rất nhiều, dựa theo danh tiếng và thực lực, Đông Hoa đại khái chỉ có thể xếp hạng trung, nhưng mà đại học Đông Hoa có cảnh sắc đẹp nhất thành Nam, diện tích cũng lớn nhất, trong sân trường đủ loại ngô đồng nước Pháp, mặt sau là hồ nước lớn nhất trong thành Nam.

Kỳ Lương Tần mang giày chơi bóng màu trắng quần bò, trên thân mặc một cái áo t-shirt lam, đeo ba lô liền xuất phát. Để càng quen thuộc đường, cậu đặc biệt ngồi xe bus. Tốt một cái là trạm cuối của xe bus chính là cửa bắc đại học Đông Hoa, lần này cậu không có lạc đường.

Con người dường như rất dễ dàng hoài niệm quá khứ, Kỳ Lương Tần thường xuyên cảm khái, nếu cậu có thể trở về lúc hai mươi tuổi thì tốt rồi. Lúc hai mươi tuổi cậu vẫn là sinh viên, ngày tuy rằng buồn tẻ chán nản, nhưng mỗi lần cậu hồi tưởng lại đều vô cùng hoài niệm, đại khái không phải là hoài niệm cuộc sống đại học, mà là mình khi đó trẻ tuổi. Hiện giờ lại bước vào vườn trường, mà còn lấy thân phận một tân sinh năm nhất trở lại sân trường, kích động trong lòng không cách nào nói được.

Nhóm đàn anh đàn chị đều đã khai giảng, ở sân thể dục phía bên phải cửa lớn phía trước đã có chỗ tiếp đãi tân sinh, chỉ là lúc này còn chưa tới lúc chính thức nhập học, chỗ tiếp đãi cũng không có nhiều người. Bên ngoài tuy rằng thực nóng, ánh nắng chói chang, nhưng mà trong sân trường tán cây dày đặc, cây ngô đồng che lấp mặt trời. Đại học trước đây Kỳ Lương Tần học cũng là đại học trọng điểm, chỉ tiếc chỗ cậu là trường mới, cây cối trong sân trường đều rất nhỏ, mùa hè trong sân trường vô cùng nắng. Nhưng đại học trong cảm nhận của cậu, hoặc là nói đại học cậu nhìn thấy trong TV, đều là đường nhỏ rợp bóng cây, đi thông đến khu dạy học hoặc là ký túc xá, lãng mạn lại giàu hơi thở đại học.

Đây mới là dáng vẻ đại học nên có.

Cậu đi vòng quanh trường học một vòng, lại chuyên môn đến khu dạy học hệ trung văn nhìn nhìn, kết quả lúc đi đến một căn phòng học ở lầu một, cậu nhìn thấy phòng học kia mở cửa sau. Đó là một phòng học lớn, cậu nhìn nhìn bên trong, phát hiện giáo viên đang giảng bài, thế mà là Vương Trạch.

Đã lâu không có thể nghiệm cuộc sống đại học, cậu trộm chuồn vào, ngồi xuống một chỗ ngồi cuối cùng ở cạnh cửa.

Vương Trạch dường như phát hiện cậu, nhìn thoáng qua bên phía cậu. Cậu nhanh chóng tựa vào trên bàn, một hồi lâu mới ngồi ngay ngắn. Bên cạnh cậu cách một chỗ ngồi có một nam sinh, đeo kính đen, nhìn thoáng qua cậu.

Trước kia lúc lên đại học, Kỳ Lương Tần cũng thích ngồi ở hàng cuối cùng. Vương Trạch trên giảng đài chậm rãi nói, đại khái là hắn trẻ tuổi, anh tuấn mà có tài hoa, cho nên sinh viên trên lớp học đều nghe thực nghiêm túc, thực rõ ràng chính là ngồi phía trước đều là nữ sinh.

Giáo viên như vậy gặp không nhiều lắm, đại khái rất được học sinh hoan nghênh.

Bởi vì bị Vương Trạch phát hiện, cho nên cậu ngại ngùng rời đi, đành phải ngồi ở chỗ kia nghe xong một buổi học. Sau khi tan học cậu nhanh chóng từ cửa sau chạy ra ngoài, đi theo sinh viên tan học ra khỏi khu

dạy học.

Nhưng mà Vương Trạch lại gọi cậu. Kỳ Lương Tần đành phải dừng bước lại, cười chào hỏi Vương Trạch.

"Sao cậu tới đây."

"Tôi đến xem, " Kỳ Lương Tần cười nói: "Tiết học của anh dạy rất tốt."

Vương Trạch cười, nói: "Đi thôi, cũng đến giờ cơm rồi, mời cậu đến thăm nhà ăn trường học chúng tôi."

Kỳ Lương Tần nói: "Thôi, lúc này mới hơn mười một giờ, tôi về nhà ăn."

"Không muốn trước tiên cảm nhận thức ăn Đông đại một chút sao. Thức ăn Đông đại chính là ngon nổi danh đó."

Kỳ Lương Tần liền có chút do dự. Giữa trưa cậu không tính toán về nhà, vốn định giải quyết cơm trưa ở phố ăn vặt bên ngoài trường học. Vương Trạch cười nói: "Đi thôi, thuận tiện dẫn cậu đi dạo trong sân trường."

Kỳ Lương Tần liền đi theo Vương Trạch ăn bữa cơm, thức ăn Đông đại quả nhiên danh bất hư truyền, đồ ngon giá rẻ. Kỳ Lương Tần đã thật lâu không có ăn cơm ở quán cơm công cộng, rất là cảm khái. Cơm nước xong Vương Trạch lại dẫn cậu dạo qua một vòng trong sân trường. Vương Trạch là người rất hay nói, thật sự không có xấu hổ. Lúc đi đến bên hồ, di động của cậu bỗng nhiên vang lên, cậu vừa nhìn, là Nghiêm Bách Tông, nhanh chóng nhận.

"Anh cả."

"Không ở nhà à?"

"Em đến trường học, anh về rồi hả?"

"Ừm, muốn tôi đi đón em không?"

"Không cần, buổi chiều anh không đi làm sao?"

"Không cần đi."

Có thể được Nghiêm Bách Tông tới đón, tự nhiên vui sướng ngây ngất, Kỳ Lương Tần sao lại cự tuyệt, vì thế nhanh chóng nói: "Vậy anh lại đây đi, đến cửa trường học gọi điện thoại cho em."

Cúp điện thoại, cậu cười cười với Vương Trạch. Vương Trạch hỏi: "Bách Tông à?"

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: "Anh ấy muốn tới đón tôi về."

"Đại thiếu gia Nghiêm gia mặt lạnh tâm lạnh, thế mà cũng biết làm tài xế." Vương Trạch cười nói: "Đây không phải là chuyện Tùng Vĩ mới làm sao?"

Kỳ Lương Tần cười cười: "Tùng Vĩ không rảnh, anh ấy vừa lúc có rảnh."

"Vị đại thiếu gia Nghiêm gia này dễ ở chung không?"

"Rất dễ ở chung."

"Con người hắn tính tình tương đối trầm, tôi vốn còn lo lắng hắn không tiếp nhận được em trai mình kết hôn với một người đàn ông, hiện giờ nhìn, ngược lại là ngoài ý liệu của tôi."

"Anh cả mặt lạnh tâm nóng, rất tốt."

Hai người lại đi dạo một hồi trong sân trường, trong sân vườn Đông đại có rất nhiều kiến trúc đều là giữ lại từ thời dân quốc, Vương Trạch rất hiểu biết về lịch sử trường học, nhất nhất giảng giải với cậu. Lúc Nghiêm Bách Tông điện thoại tới, hai người vừa vặn đi đến chỗ cửa lớn ký túc xá.

Vương Trạch đưa cậu ra cửa trường, chào hỏi với Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông đi ra bắt chuyện hai câu với Vương Trạch, quay đầu nói với Kỳ Lương Tần: "Đừng đứng dưới nắng, vào trong xe trước đi."

Kỳ Lương Tần liền vào xe, cách cửa sổ nhìn Vương Trạch và Nghiêm Bách Tông nói chuyện. Nghiêm Bách Tông nói đều là lời khách sáo, đơn giản là bảo Vương Trạch về sau quan tâm Kỳ Lương Tần linh tinh. Vương Trạch nói cũng thực khách khí, lúc cuối cùng hai người còn bắt tay.

Nghiêm Bách Tông mở cửa xe tiến vào, Kỳ Lương Tần cách thủy tinh phất phất tay với Vương Trạch.

Xe quẹo qua khúc cua, Nghiêm Bách Tông hỏi: "Sao lại ở cùng chỗ với hắn?"

"Em tùy tiện đi dạo, vừa lúc đụng phải hắn đang giảng bài, đi vào nghe một hồi, bị hắn nhìn thấy."

"Về sau ít lui tới với hắn."

"À."

Về phần vì sao Nghiêm Bách Tông bảo cậu ít lui tới với Vương Trạch, cậu cũng có thể suy đoán một phần.

Đại khái là bởi vì Vương Trạch cũng là đồng chí, sợ hắn làm hư cậu, hoặc là sợ hai người bọn họ phát sinh quan hệ thác loạn gì. Sở dĩ cậu không hỏi, cũng là bởi vì không có hứng thú với Vương Trạch, cậu cũng không muốn biết chuyện về Vương Trạch. Đại khái cậu vẫn chưa hoàn toàn tiếp thu chuyện mình là một đồng chí đi. Giống như cậu thích đàn ông, cũng chỉ là thích Nghiêm Bách Tông, đối với việc mình là một đồng chí, cậu vừa thừa nhận, vừa cố ý xem nhẹ.

"Mẹ còn đang chơi mạt chược với bạn bè của bà, tôi xem tám chín phần là mấy bà ấy muốn ở nhà chúng ta ăn cơm, chúng ta ở bên ngoài ăn đi."

Trong phút chốc Kỳ Lương Tần liền hối hận đã ăn cơm chung với Vương Trạch. Hiện tại cậu đã ăn no rồi.

Nhưng mà cơ hội ăn cơm chung với Nghiêm Bách Tông, cậu không thể bỏ qua. Cùng lắm thì ăn ít chút, cậu vẫn có thể ăn thêm một bữa.

Vì thế Kỳ Lương Tần liền hỏi: "Chúng ta đi nơi nào ăn?"

"Em có cái gì muốn ăn không?"

Kỳ Lương Tần nói: "Nghe lời anh, em không có gì không thích ăn, em là tên ham ăn."

Nghiêm Bách Tông nghe vậy khóe miệng cong lên, nói: "Vậy sao em còn gầy thế."

"Hiện giờ em không gầy mà, gần đây em mập thêm mấy cân đó."

"Em ngoại trừ mông có thịt, những cái khác đều..." Bàn tay Nghiêm Bách Tông khoát trên tay lái bỗng nhiên nâng lên một chút, sau đó nhẹ nhàng gõ gõ tay lái: "Tóm lại vẫn là có chút gầy."

Kỳ Lương Tần hơi có chút e lệ, nói: "Em lại ăn cho béo thêm một chút."

Đại khái là Kỳ Lương Tần như vậy thực nhu thuận, Nghiêm Bách Tông nhịn không được trộm dùng dư quang nhìn Kỳ Lương Tần một cái.

71. Chương 71

Bọn họ cơm nước xong trở lại nhà, đám chị em của Nghiêm lão thái thái, thế mà cũng đã đi rồi.

"Mấy người lão thái thái đi ra ngoài ăn, " dì Xuân nói: "Các con ăn chưa?"

"Con với anh cả ăn ở bên ngoài rồi."

"Dì nấu canh bổ cho lão thái thái, bà ấy cũng uống không được rồi, hai người các con muốn uống một chút hay không?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu nói: "Con ăn no rồi."

Cậu đâu chỉ là ăn no, quả thực là ăn no căng, sau khi trở về phòng vốn là muốn ngủ trưa, vẫn cảm thấy bụng trướng trướng không tiêu, vì thế liền ở trong phòng chậm rãi đi lại, qua hơn một giờ, mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Kỳ Lương Tần ngủ một giấc, đứng dậy nhìn nhìn đối diện, nghĩ mình phải tìm lý do gì cùng vượt qua buổi chiều này với Nghiêm Bách Tông. Không có lý do chính đáng gì, cậu luôn có chút ngại ngùng đi tìm Nghiêm Bách Tông. Nhưng mà vẫn biết cậu cứ luôn ở trong phòng là không được, Nghiêm Bách Tông cũng không có lý do vào phòng cậu.

Sau đó cậu liền nhớ tới bơi lội.

Cậu có thể đến bể bơi bơi lội, trời nóng như vậy, bơi lội là không thể tốt hơn.

Vì thế cậu liền đến bể bơi đạp nước một hồi, cứ bơi một hồi thì sẽ vươn ra ngoài nhìn xem Nghiêm Bách Tông có tới không. Nhưng mà Nghiêm Bách Tông đến từ lúc nào thì cậu lại không biết, cậu bơi một vòng trở về, đã nhìn thấy Nghiêm Bách Tông ngồi ở trên ghế bên cạnh bể bơi.

Cậu lập tức xoay người, tựa vào phao bơi xông lên cười với Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông cười nói: "Hình như bơi tốt hơn trước kia."

"Đeo phao bơi thì còn được, tự bơi lại không được."

"Từ từ sẽ được, không cần gấp."

"Đáng tiếc trên người anh có thương tích, không thể dạy em. Không thì em liền bái sư học nghệ với anh." Kỳ Lương Tần ngượng ngùng nói.

“Vậy em cứ chờ hai ngày, chờ vết thương của tôi gần khỏi hẳn, sẽ dạy em.”

Kỳ Lương Tần đang muốn nói chuyện, lại nhìn thấy dì Xuân ở xa xa đi tới. Cậu lập tức rời xa bờ hồ, hai tay dùng sức đẩy, bản thân liền trôi về phía chính giữa bể bơi.

Dì Xuân ở đằng xa gọi: “Tìm khắp nơi không thấy các con, hóa ra ở chỗ này đây. Các con mau trở lại, trong nhà đến khách.”

Nghiêm Bách Tông nghe vậy liền đứng lên. Kỳ Lương Tần nhanh chóng đạp nước đến bờ hồ, bám mép bể bơi đi lên, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên ngồi xổm xuống vươn tay nắm chắc cậu, kéo cả người cậu lên.

“Là ai đến?” Nghiêm Bách Tông quay đầu lại hỏi dì Xuân. Dì Xuân nói: “Là mấy người Tôn tiểu thư.”

Kỳ Lương Tần nhất thời không nghĩ ra là Tôn tiểu thư gì, vì thế liền nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: “Tôn tiểu thư?”

“Tôn Diểu.” Nghiêm Bách Tông nói.

Trong lòng Kỳ Lương Tần trầm xuống. Cậu cũng sắp quên mất tình địch này rồi. Cậu ngẩng đầu nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, vẻ mặt Nghiêm Bách Tông như thường, nói: “Đi thôi.”

Hai người bọn họ xuyên qua hoa viên, Tôn Diểu liếc mắt một cái liền thấy được bọn họ, cách cửa sổ sát đất phất tay với Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, chỉ nghe Kỳ Lương Tần nói: “Tôn tiểu thư này, thật sự là thích anh.”

Nghiêm Bách Tông quay đầu lại nhìn Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần đã thay đổi vẻ mặt, cười phất tay chào hỏi với Tôn tiểu thư.

Tôn Diểu là theo mẹ cô đến đây: “Tôi nghe mẹ tôi nói các anh đi Vân Nam chơi bị thương, trong lòng lo lắng, cho nên tới thăm anh một chút. Thương thế của anh ra sao, không nghiêm trọng đi.”

“Một chút trầy da, không có gì đáng ngại.”

Kỳ Lương Tần bưng đĩa hoa quả tới, đặt ở trước mặt Tôn Diểu, sau đó ngồi xuống bên cạnh hai người bọn họ. Nghiêm Bách Tông nói: “Gọi điện thoại cho mẹ, nói trong nhà có khách đến, bảo bà về sớm một chút.”

“Đừng gọi đừng gọi, ” dì Tôn cười nói: “Buổi trưa hôm nay bà ấy hẹn dì chơi mạt chược, dì không rảnh rỗi, còn tưởng rằng bà ấy còn ở nhà chứ, sớm biết rằng mấy bà ấy không ở nhà, dì liền không tới.”

“Phỏng chừng là bà ấy đi ra ngoài ăn cơm, giờ này cũng nên trở lại rồi.”

Quả nhiên chỉ chốc lát lão thái thái liền trở về, nhìn thấy Tôn Diểu, tự nhiên rất vui vẻ. Nghiêm Viện cũng trở về, trong phòng khách lập tức náo nhiệt lên, Kỳ Lương Tần vội trước vội sau, vừa châm trà vừa bày trái cây, may mà Tôn Diểu cũng là cô gái ngại ngùng, không thì cậu thật sự sẽ xót xa chết.

Nhưng mà trong nhà này không thích Tôn Diểu, đại khái cũng chỉ một mình cậu mà thôi. Nhìn Nghiêm lão thái thái và Nghiêm Viện, đều vô cùng tốt với Tôn Diểu. Nghiêm Bách Tông không phải người hay nói, mấy người đó sợ Tôn Diểu xấu hổ, vẫn luôn tìm cô nói chuyện, Nghiêm Viện còn cố ý trêu ghẹo cô và Nghiêm Bách Tông, nói cho Tôn Diểu vẫn luôn đỏ mặt không ngừng.

Sau đó lão thái thái liền cùng dì Tôn lên lầu nói chuyện, chỉ chốc lát Nghiêm lão thái thái liền kêu Nghiêm Viện cũng đi lên giúp bà tìm một thứ, lúc Nghiêm Viện đi đột nhiên nháy mắt với Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, nháy mắt liền hiểu được. Lão thái thái đây là muốn tạo không gian ở chung cho Tôn Diểu và Nghiêm Bách Tông. Trong lòng cậu thực khó chịu, ngồi ở chỗ kia chính là không chịu đi. Nhưng mà không khí lại bởi vậy mà có vẻ hết sức khó xử. Ba người bọn họ đều không nói chuyện bao nhiêu. Cả gương mặt Tôn Diểu đều có chút đỏ, đại khái là do trong lòng khẩn trương, liền lại đây nói chuyện với Kỳ Lương Tần.

“Nghe nói anh sắp khai giảng.”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Năm tháng chín.”

“Vậy cũng không còn mấy ngày, anh đều chuẩn bị tốt chưa?”

“Cũng không có gì chuẩn bị, hôm nay đến trường học nhìn nhìn.”

“Đại học Đông Hoa ngay ở cách vách chúng tôi, tôi đi rồi, trường học các anh đặc biệt đẹp, tôi vẫn luôn hâm mộ, chỉ tiếc không học ở trường đó.”

“Cô tốt nghiệp ở trường nào?”

Tôn Diểu cười nói: “Tôi Nam Đại.”

Đại học thành Nam, đây chính là đại học hàng đầu tốt nhất trong tất cả những đại học thành Nam, là đại học hàng hiệu phải kể đến trong cả nước. Cái này không phải đáng tiếc, bất quá là lời khách sáo thôi. Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cười cười, nói: “Cô thật lợi hại.”

“Anh Bách Tông cũng là Nam Đại nhỉ, ” Tôn Diểu cười quay đầu lại nhìn Nghiêm Bách Tông: “Chỉ tiếc em nhỏ hơn anh Bách Tông mấy khóa. Có điều khóa mà em học, không ít lần nghe đàn anh đàn chị khen anh.”

Nghiêm Bách Tông nghe vậy liền cười cười, tuy rằng biết có khả năng hắn chỉ là khách sáo mỉm cười, Kỳ

Lương Tần vẫn có chút không thoải mái. Đại khái là xuất phát từ lòng ghen tị đi, cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu xuất hiện trong cùng một hình ảnh, liền sẽ không thoải mái.

Vì sao cậu lại đố kỵ như vậy chứ, đại khái không chỉ vì Tôn Diểu là tình địch của cậu, càng bởi vì Tôn Diểu khiến cậu có phức cảm tự ti.

Ở trước mặt một cô gái gia thế tốt, có giáo dưỡng, xinh đẹp hơn nữa ngực lớn da trắng, đại khái tất cả tình địch đều tự biết xấu hổ đi. Bất luận nhìn từ góc độ nào, Tôn Diểu đều không thể soi mói. Cô quả thực là lựa chọn tốt nhất cho con dâu trưởng Nghiêm gia, huống chi lão thái thái cũng thích cô như vậy.

Kỳ Lương Tần nói: "Hai người thực sự có duyên phận."

"Lương Tần, con tới đây một chút."

Dì Xuân ở cửa phòng bếp hô.

Cậu đáp lời, vào phòng bếp hỏi: "Cần con hỗ trợ sao?"

Dì Xuân thấp giọng cười nói: "Nhìn con lúc ngày thường rất có ánh mắt, sao không nhìn ra mọi người cố ý muốn tạo cơ hội cho Bách Tông và Tôn tiểu thư vậy? Con còn ngây ngốc ngồi ở đó. Đến, giúp dì lặt số giá đỗ này đi."

Dì Xuân nói xong liền đưa cho cậu một cái ghế nhỏ. Kỳ Lương Tần ngồi xuống, cúi đầu nói: "Nhưng anh cả không thích cô ấy mà."

"Làm sao con biết cậu ấy không thích?"

"Con sợ ảnh không thích… dì cũng biết, con người anh cả tương đối thân sĩ, nếu anh ấy không thích, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, con sợ hai người bọn họ ngồi cùng một chỗ không nói gì."

"Tôn gia tiểu thư này muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn học thức có học thức, tính tình cũng dịu dàng trầm tĩnh, người đàn ông nào lại không thích?" Dì Xuân nói xong liền cười nói: "Con không thích nữ, liền không hiểu tâm tư thích phụ nữ của đàn ông hả?"

"Con cảm thấy hai người bọn họ không thích hợp, " Kỳ Lương Tần nói: "Anh cả không thích nói chuyện, cô ấy cũng không thích nói chuyện. Về sau nếu hai người kết hôn, cả ngày không nói lời nào, có ý nghĩa gì chứ."

"Tôn tiểu thư không nói lời nào đó là thẹn thùng, cùng một chỗ thì tốt rồi. Với lại, trên đời này nào có đàn ông không thích nói chuyện, cho dù là đàn ông tính tình có lạnh có quái gở hơn nữa, gặp được cô gái mình thật lòng thích, cũng đều biến thành vũng nước. Không thích nói chuyện, đó là tình cảm không tới."

Kỳ Lương Tần cúi đầu lặt giá đỗ, không nói chuyện, dì Xuân thăm dò nhìn thoáng qua bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Dì xem Nghiêm gia năm nay muốn tam hỉ lâm môn. Nếu tiến triển thuận lợi, nói không chừng hôn sự của Viện Viện và Bách Tông liền đồng thời làm, đến lúc đó trong nhà sẽ rất náo nhiệt."

Kỳ Lương Tần cúi đầu, vẫn không nói lời nào.

"Sao con dường như không vui vậy?" Dì Xuân hỏi.

Kỳ Lương Tần ngẩng đầu, ê ẩm cười cười, nói: "Con không thích Tôn tiểu thư."

Dì Xuân giật mình hỏi: "Vì sao không thích?"

"Không có vì sao, chính là không thích."

"Vẫn luôn thấy con hiểu chuyện, sao đột nhiên đùa giỡn tính tình con nít vậy, lời này đừng nói với mấy người lão thái thái đó."

Đại khái là mấy ngày này sống quá ngọt ngào, cậu quên phải che giấu chua xót. Chỉ một Tôn Diểu, là có thể đánh cậu đến không còn manh giáp. Cậu được lợi từ thân phận con dâu Nghiêm gia này, có thể nhìn thấy Nghiêm Bách Tông, cũng cùng hắn phát triển ra quan hệ như vậy, nhưng cậu đã định trước cũng phải đeo trên lưng cách trở gian nan mà thân phận này cho cậu, đâu chỉ là Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Bách Tông, dù là cậu hiện giờ cũng tìm không ra biện pháp tốt giải quyết vấn đề khó khăn này.

Huống chi Nghiêm Bách Tông chỉ là hôn cậu, chỉ là tốt với cậu, chưa từng nói thích cậu, yêu cậu.

Lặt giá đỗ xong, cậu đứng dậy ra khỏi phòng bếp, quay đầu nhìn vào phòng khách, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đang quay đầu nhìn cậu.

Cậu đen mặt, quay đầu bước đi, trở lại phòng mình, ngồi xuống trên mép giường.

Nhưng mà cậu ngồi không yên, cậu nghĩ đến Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu ngồi cùng một chỗ, Tôn Diểu tốt như vậy, Nghiêm Bách Tông tùy thời đều có khả năng bị cô hấp dẫn, bị cô quyến rũ đi, cậu liền chịu không nổi.

Cậu có dục vọng độc chiếm và lòng ghen tị mãnh liệt như vậy, mặt âm u trong lòng thậm chí bởi vậy mà nảy sinh nôn nóng và oán hận, còn có chút xíu thương cảm. Rốt cuộc cậu vẫn nhịn không được, mở cửa phòng đi ra ngoài. Nhưng mà Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu đã không ở trong phòng khách.

Cậu nhìn nhìn ra ngoài, cũng không thấy được người.

Chẳng lẽ hai người vào phòng Nghiêm Bách Tông, hay là đi ra ngoài tản bộ?

Hiển nhiên mặc kệ là loại nào, cũng khiến cậu đố kỵ, ấm ức.

Cậu đang nghĩ đi ra ngoài tìm, bỗng nhiên nghe thấy trên cầu thang có người mở miệng nói: "Em muốn đi đâu?"

Cậu quay đầu nhìn, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ trên lầu đi xuống. Kỳ Lương Tần trộm nhìn phòng bếp bên kia một cái, nhỏ giọng hỏi: "Anh cảm thấy Tôn tiểu thư tốt không?"

Nghiêm Bách Tông gật đầu: "Rất tốt."

...

"Vậy anh có thích cô ấy hay không?"

"Em không vui, chính là muốn hỏi cái này à?"

Kỳ Lương Tần quẫn bách: "Em không có không vui."

"Vậy vừa rồi vì sao em vứt sắc mặt cho tôi nhìn?"

"Em không có vứt sắc mặt cho anh, em chỉ là không thích Tôn tiểu thư."

Nghiêm Bách Tông hỏi: "Vậy em nói một chút xem, vì sao em không thích, cô ấy đắc tội em thế nào?"

Kỳ Lương Tần nói: "Anh nói vì sao không thích."

Cậu nói xong liền thẳng tắp nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông cũng cúi đầu nhìn cậu. Nghiêm Bách Tông vốn dĩ cao hơn cậu rất nhiều, hiện giờ lại đứng ở cầu thang cao hơn cậu, lại càng có vẻ từ trên cao nhìn xuống. Kỳ Lương Tần cũng không biết dũng khí đến từ nơi đâu: "Anh nói đi, anh..."

Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên nghiêng thân thể về phía trước, cúi đầu mổ bờ môi cậu một chút.

72. Chương 72

Kỳ Lương Tần cứng đờ, ngơ ngác nhìn Nghiêm Bách Tông.

Trên lầu truyền đến tiếng bước chân, cậu nhanh chóng lui về phía sau một bước, Nghiêm Viện và Tôn Diểu kéo tay từ trên lầu đi xuống.

"Hai người các anh tại sao lại đứng ở chỗ này." Nghiêm Viện cười nói: "Anh cả, cơm chiều còn phải một hồi nữa, mấy người chúng ta đến chơi bài đi."

Nghiêm lão thái thái và dì Tôn ở trên lầu nói chuyện, chợt nghe tiếng gõ cửa, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu đi lên, trong lòng cứ giận con trai mình không hiểu phong nguyệt.

Muốn nói lão đại có khiếm khuyết ở phương diện nào, thì chính là ở phương diện gái gú này. Hiện giờ bà lại hy vọng lão đại cũng phong lưu dụ người như lão nhị. Có điều bà xem Tôn Diểu thẹn thùng, lại nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông bộ dạng thân sĩ, liền cảm thấy mình để hai người bọn họ ở một chỗ, hình như là sai.

Hai người kia còn chưa đủ quen thuộc, một người là hũ nút, một người thẹn thùng ngại ngùng, lúc mới đầu thế này, phải có người ở giữa tác hợp thêm. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Nghiêm Viện và Nghiêm Tùng Vĩ thích hợp nhất.

Nghiêm Tùng Vĩ biết ăn nói, tạo không khí là số một, nhưng hắn là đàn ông, trước mắt lại không ở nhà, vẫn là Nghiêm Viện thích hợp hơn.

Vì thế bà lập tức kêu Nghiêm Viện lại: "Người trẻ tuổi các con xuống dưới lầu chơi, đừng theo hai lão thái thái chúng ta."

Nghiêm Viện là áo bông nhỏ tri kỷ của lão thái thái, tự nhiên hiểu được ý tứ của lão thái thái.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông không phối hợp với bà, nói: "Con có việc, mọi người chơi đi."

Tôn Diểu lập tức hỏi: "Anh Bách Tông muốn ra ngoài sao?"

Nghiêm Viện nói: "Lúc này cũng sắp ăn cơm chiều rồi, anh còn muốn đi đâu?"

"Anh đến phòng khám lấy chút cồn i-ốt và thuốc giảm nhiệt."

"Vậy Lương Tần, ba người chúng ta chơi trước một hồi."

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông, liền bị Nghiêm Viện lôi đi: "Anh không cần câu nệ, về sau

chúng ta đều là người một nhà."

Kỳ Lương Tần đành phải ngồi ở trên ghế sa lông chơi bài với hai người Nghiêm Viện. Nghiêm Bách Tông ngược lại rất thoải mái, ra cửa đã lâu cũng không trở về. Tâm tư Tôn Diểu căn bản không ở trên bài, vẫn luôn không yên lòng nhìn cửa nhà. Nghiêm Viện cười nói: "Có khả năng anh ấy ở phòng khám thuận tiện bôi thuốc luôn, trên lưng ảnh có thương tích."

Nghiêm Bách Tông không trở về, ngược lại là Nghiêm Tùng Vĩ về. Đại khái là uống chút rượu, tài xế lão Hồ cùng về với hắn, thay hắn xách túi. Kỳ Lương Tần đứng dậy nhận lấy túi, đưa lão Hồ ra cửa, lúc này mới trở về. Nghiêm Tùng Vĩ không vào phòng, trực tiếp ngồi nghiêng trên ghế sa lông. Nghiêm Viện nói: "Anh lại uống nhiều rượu như vậy, cẩn thận mẹ biết, lại lải nhải anh."

"Chị dâu đến, " Nghiêm Tùng Vĩ cười hì hì chào hỏi Tôn Diểu, ngược lại chọc Tôn Diểu xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng. Nghiêm Viện đưa chân đạp hắn: "Đi đi đi, đi sang một bên. Lương Tần, nhanh chóng lôi ảnh đi."

Kỳ Lương Tần vươn tay kéo Nghiêm Tùng Vĩ lên. Nghiêm Tùng Vĩ hơi cảm giác say, nhưng cũng không có uống say, cười hai tiếng, liền tự trở về phòng. Kỳ Lương Tần theo vào phòng, nói: "Anh đừng gọi bậy, chị dâu đâu ra."

"Hiện tại không phải chị dâu, về sau có khả năng là được. Ai, chị dâu cũng đến rồi, sao không thấy bóng dáng anh cả vậy?"

"Ảnh đi ra ngoài." Kỳ Lương Tần nghe được tiếng nói chuyện trong phòng khách: "Hình như về rồi… anh nhanh chóng tắm rửa một cái xua đi mùi rượu, đợi lát nữa mẹ biết lại nói anh. Ở trước mặt khách, anh cũng không xấu hổ hả?"

Cậu nói xong liền đóng cửa phòng về lại phòng khách. Quả nhiên là Nghiêm Bách Tông trở về, trong tay mang theo thuốc. Lúc Nghiêm Bách Tông từ bên cạnh cậu đi qua, cậu không ngửi được một chút mùi nước thuốc nào.

Xem ra là ở bên ngoài đi dạo một trận, không phải bởi vì bôi thuốc cho nên mới trở về muộn.

Kỳ Lương Tần thật vui vẻ. Cậu cảm thấy ít nhất việc này nói lên rằng Nghiêm Bách Tông không có ý gì với Tôn Diểu. Trên đời này mặc dù có người đàn ông muốn hưởng thụ tề nhân chi phúc, nhưng Nghiêm Bách Tông hiển nhiên không phải loại người như vậy.

Vì thế cậu cũng rất vui vẻ về ghế sa lông ngồi, tiếp tục chơi bài với đám Nghiêm Viện. Lúc đang chơi, Nghiêm Bách Tông từ trong phòng đi ra, thực tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cậu, thân thể nghiêng lại đây, muốn xem bài cậu.

Cậu liền đem bài của mình cho Nghiêm Bách Tông nhìn, nói: "Không tồi đi."

“Bài tốt.” Nghiêm Bách Tông nói xong càng đến gần một ít, gần như tựa vào bờ vai cậu.

Đại khái là ở trước mặt Nghiêm Viện và Tôn Diểu, loại tiếp xúc như có như không với Nghiêm Bách Tông thế này khiến cậu càng thêm sắc bén mà cảm nhận được. Dì Xuân đã bắt đầu thu dọn bàn ăn, đánh xong một ván này Kỳ Lương Tần liền đứng lên, nói: “Sắp ăn cơm rồi.”

Cậu lên lầu gọi lão thái thái và dì Tôn xuống, lại đi gọi Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ đang mặc quần áo, nói: “Bộ này thế nào?”

“Rất được, anh mau ra đây đi, phải ăn cơm.”

“Trong nhà có mỹ nữ, phải chú ý hình tượng một chút.”

Đại khái là dì Tôn với lão thái thái đạt thành ăn ý nào đó, ăn xong cơm chiều mẹ con dì Tôn cũng không có ý muốn rời khỏi, lại ở lại một hồi lâu. Cuối cùng lúc sắp đi, Nghiêm lão thái thái đặc biệt gọi Nghiêm Bách Tông đi đưa, thuận tiện theo bà tản bộ: “Thời gian này bên ngoài thư thái nhất, gió thổi nhẹ, lại mát mẻ.”

Kỳ Lương Tần ở nhà không nổi, hỏi Nghiêm Tùng Vĩ: “Chúng ta cũng ra ngoài đi bộ đi.”

Nghiêm Tùng Vĩ liền đứng lên, cùng cậu ra khỏi nhà. Đi không bao xa liền nhìn thấy Nghiêm lão thái thái và dì Tôn ngồi thấp giọng nói chuyện trên một cái ghế dài, tiếng cười cách thật xa cũng nghe thấy được. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Anh cả với Tôn Diểu đâu?”

“Lúc này sao lại không kêu chị dâu?”

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nói: “Tôi thấy cô ta thích thẹn thùng, chọc chọc cô ta thôi.”

Hai người bọn họ nhìn nhìn xung quanh, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu đứng ở dưới một thân cây xa hơn nói chuyện. Nghiêm Tùng Vĩ rón ra rón rén xuyên qua mặt cỏ đi đến chỗ bọn họ, Kỳ Lương Tần theo ở phía sau hỏi: “Anh làm gì đó?”

“Suỵt, ” Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: “Đi, chúng ta nghe xem bọn họ lặng lẽ nói cái gì, tôi còn chưa thấy qua bộ dạng anh cả nói lời tình tứ đâu.”

Kỳ Lương Tần không giữ, quay đầu nhìn lão thái thái ngồi trên ghế dài, lại nhìn nhìn Nghiêm Tùng Vĩ thắt lưng mèo ở trong bóng râm đi qua chỗ Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu, rốt cuộc vẫn là trộm đi theo tới.

Kết quả cậu còn chưa đi đến trước mặt Nghiêm Tùng Vĩ, chợt nghe Tôn Diểu nói: “Em có chỗ nào không tốt sao?”

“Không có, em rất tốt. Nhưng hai chúng ta không quá thích hợp.”

Đại khái Tôn Diểu là người thực nội liễm, bị phát thẻ người tốt, cũng không có dây dưa quá nhiều. Đại khái cô cũng là cô gái rất có tự tôn, cúi đầu im lặng một hồi, nói: “Em biết rồi.”

“Hy vọng bên dì Tôn em thay tôi giải thích thêm. Hắn là ngay từ đầu tôi đã nên tỏ rõ thái độ, xin lỗi, là tôi xử lý không tốt.”

“Không sao, em… hy vọng anh Nghiêm sớm một chút tìm được người mình thích…” Tôn Diểu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Nghiêm Bách Tông nói: “Kỳ thật rất nhiều năm trước em đã thích anh, nhưng mà khi đó có chị Thẩm Hòa bên cạnh anh, em không dám hy vọng xa vời… em vốn nghĩ rằng anh ly hôn rồi, em liền…”

Mặt cô đỏ lên, đầu lại thấp xuống, giày nhẹ nhàng xoa xoa con đường đá phiến: “Hy vọng mấy ngày này em chưa gây ra phức tạp cho anh.”

“Không có, em đừng nghĩ nhiều… Tôi không biết giao tiếp với con gái cho lắm, không biết nên nói với em như thế nào. Em thật sự là cô gái rất tốt, người bên cạnh tôi đều khen em, người theo đuổi em nhiều như vậy, tương lai em khẳng định sẽ tìm được người tốt hơn tôi.”

Tôn Diểu bỗng nhiên hướng về trước, một phen ôm lấy Nghiêm Bách Tông.

Cái ôm đột ngột này khiến Nghiêm Bách Tông có chút trở tay không kịp, hai tay giơ ở đàng kia, có chút cứng ngắc. Nhưng Tôn Diểu rất nhanh liền buông hắn ra, cười cười, quay đầu chạy đi. Nghiêm Tùng Vĩ nhanh chóng ngồi xuống dưới đất, nấp ở sau bụi cây xanh. Kỳ Lương Tần cũng nhanh chóng ngồi xuống, hai mặt nhìn nhau với Nghiêm Tùng Vĩ.

Đại khái không ngờ sẽ đụng tới việc này, cho nên hai người đều có chút xấu hổ, không dám lộ ra. Hai người ngồi tren mặt cỏ, Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên thở ra một hơi, nằm ở trên mặt đất.

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn hắn, nói: “Cho anh nghe lén.”

“Cho rằng có thể nghe được anh cả nói lời tình cảm, bắt được còn có thể trêu ghẹo hắn một chút. Hóa ra anh cả vẫn là anh cả, quả nhiên lòng dạ lạnh lùng, cô gái tốt như vậy cũng phụ lòng.”

“Cái chuyện tình cảm này, cũng không phải ai tốt liền thích người đó, phải xem duyên phận.”

“Đúng rồi, ngày hôm qua cậu nói cậu có người, ai hả, cho tôi xem xem.”

“Chờ khi xác định rồi sẽ nói cho anh biết.”

“Còn chưa có xác định hả?”

“Chưa, anh ấy còn chưa nói thích tôi nữa.”

“Vậy cậu lên cơn nhộn nhạo cái gì. Tôi nói mà, nếu cậu thật sự yêu đương, đâu còn cả ngày ở nhà, phỏng chừng cũng giống Viện Viện, cả ngày chạy ra ngoài rồi. Có điều tình huống đại khái chung quy có thể nói cho tôi biết đi, cao không, đẹp trai không, so với tôi thì thế nào?”

“Cao, đẹp, ” giọng Kỳ Lương Tần có chút ngại ngùng nói: “Tôi cảm thấy trên đời anh ấy chính là tốt nhất.”

Cậu nói xong lại cười, Nghiêm Tùng Vĩ “ui chao” vài tiếng, ngồi dậy: “Cậu xem lại tới nữa rồi. Hơn tôi hả? Vậy so với anh cả thì sao?”

Kỳ Lương Tần sửng sốt, cúi đầu kéo một cọng cỏ: “Đó… không chênh lệch lắm đi…”

“Cái này là thẩm mỹ riêng của cậu, cậu đi ra xem, là người thích tôi nhiều, hay là người thích anh cả nhiều!”

Nghiêm Tùng Vĩ nhất thời sơ ý, chỉ lo phân bì với Nghiêm Bách Tông, nhưng không có cẩn thận nghiền ngẫm ý tứ của Kỳ Lương Tần. Nếu hắn cẩn thận nghiền ngẫm, đại khái sẽ phát hiện, hóa ra Nghiêm Bách Tông ở trong mắt Kỳ Lương Tần, cũng không chênh lệch nhiều lắm so với người tốt nhất trên đời.

Một con muỗi vo ve bay tới, Nghiêm Tùng Vĩ lập tức đứng lên, nói: “Có muỗi, trở về đi.”

Hai người bọn họ xuyên qua khu xanh hoá đi đến ven đường, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông và lão thái thái đang tạm biệt với mẹ con Tôn thị. Đại khái là hai vị mẫu thân còn không biết chuyện vừa rồi, trên mặt đều tràn đầy tươi cười, giống như là bà thông gia.

Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần đi tới, Nghiêm Bách Tông nhìn thấy hai người bọn họ, liền hỏi: “Hai người sao lại từ bên kia lại đây?”

“Đi ra tản bộ, thuận tiện cũng tới tiễn dì Tôn, ” Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: “Dì sau này thường dẫn Tôn Diểu đến chơi.”

“Được, nhất định thường đến.” Dì Tôn lại nói nói mấy câu với hai người bọn họ, Kỳ Lương Tần trộm nhìn Tôn Diểu, phát hiện Tôn Diểu vẫn luôn cúi đầu, như là đang thẹn thùng.

Tôn Diểu dưới ánh đèn đường vàng óng ánh đẹp như thế, tóc dài xõa vai, làn váy màu trắng khẽ lay động, bộ dáng cúi đầu khiến cậu nhớ tới một bài thơ của Từ Chí Ma.

Bộ dạng cúi đầu tựa như một gốc thủy liên hoa không thắng gió lạnh thẹn thùng.

Đại khái là hai người mẹ đều cho rằng cô thẹn thùng như thường ngày, cho nên không có ngẩng đầu, nhưng không biết giờ phút này cô thương tâm như vậy.

Nếu người bị Nghiêm Bách Tông phát thẻ người tốt là cậu, cậu sẽ như thế nào.

Cậu không biết, không có Nghiêm Bách Tông cậu cũng sẽ không chết, vẫn sống rất tốt. Nhưng đại khái cậu sẽ giống như trước đây, cô độc một người sống qua ngày. Cậu giống như không tin đồng chí có thể đầu bạc đến già, cậu cảm thấy tình cảm giữa đồng chí yếu ớt, dù có thể lâu dài, cũng không thể cả đời. Nhưng mà cậu sẽ tưởng tượng cả đời của cậu và Nghiêm Bách Tông, cũng có thể tưởng tượng tình cảnh cả đời với Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông khiến cậu an tâm, cậu có một loại tín nhiệm khó hiểu với Nghiêm Bách Tông, nguyện ý chú tâm yêu hắn.

Đại khái yêu sâu đậm một người, không phải yêu đến chết đi sống lại, mà là không biết không có đối phương, cuộc sống sẽ như thế nào, sẽ chạy đi đâu, sẽ mê man không biết làm sao.

Nếu như không gặp gỡ anh, em sẽ ở nơi nào. Ngày trôi qua thế nào, sinh hoạt có quý trọng hay không. Có lẽ sẽ gặp gỡ một người nào đó, sống những ngày bình thường, không biết cũng có thể có tình yêu ngọt như mật hay không.

Kỳ Lương Tần quay đầu, nhìn thoáng qua Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông vẫn là một kiểu vẻ mặt bình thản nhìn không ra buồn vui, nhưng mà lúc đối diện cậu, trong mắt có ánh sáng.

Cậu thật sự là người rất may mắn, Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng. May mắn này không phải vì đối phương là Nghiêm Bách Tông, may mắn này là người cậu yêu, cũng yêu cậu.

Yêu người cũng yêu mình, trên đời không có chuyện gì hạnh phúc và may mắn hơn.

73. Chương 73

Bọn họ nhìn theo mẹ con Tôn thị lên xe, lúc này mới trở về. Lão thái thái nói: "Đứa nhỏ Tôn Diểu này thật hiểu chuyện, thoạt nhìn chính là người hiếu thuận."

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, chung quy là anh ruột mình, vẫn thay Nghiêm Bách Tông nói chuyện: "Con lại cảm thấy anh cả với Tôn tiểu thư này không quá thích hợp… Vốn dĩ con cảm thấy rất thích hợp, chỉ là hôm nay lúc ăn cơm xem xét lại, cảm thấy không thích hợp như vậy."

Lão thái thái lập tức bất mãn hỏi: "Tại sao con nói như thế."

"Bởi vì anh cả với cô ta đều là hũ nút, hai người ở chung có ý nghĩa gì."

Lão thái thái nói: “Con cho là ai ai cũng không đứng đắn như con hả?”

Nghiêm Tùng Vĩ đang muốn nói chuyện, Nghiêm Bách Tông bên cạnh đã giành trước hắn một bước nói rằng: “Con với cô ấy quả thật không thích hợp, vừa rồi hai người chúng con đã nói rõ ràng, mẹ, về sau hôn sự của con, mẹ không cần quan tâm.”

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười, nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, hai người liền đi nhanh hơn một ít.

Lão thái thái thấy hai người họ đi xa, mới hỏi: “Sao mà không thích hợp?”

“Mẹ, ” Nghiêm Bách Tông yên lặng nói: “Con cũng đã ba mươi tuổi, thích hợp không thích hợp, trong lòng tự biết. Tôn Diểu là một cô gái tốt, nhưng con không thích.”

Nghiêm lão thái thái hít một hơi, vừa đi vừa nói: “Vậy con nói một chút xem, con thích dạng gì, chẳng lẽ là như Thẩm Hòa hả?”

Nghiêm Bách Tông cười cười, không nói gì. Lão thái thái lại hít một hơi, nói: “Được được, về sau hôn sự của con, ta đều không hỏi tới. Con là đứa nhỏ khiến người ta bớt lo, chỉ là con cũng phải thông cảm cho tâm tình làm mẹ của ta, đừng kéo dài ba năm hay năm năm, còn không có xác định. Ta còn chờ ôm cháu đó.”

Nghiêm Bách Tông cười cười, nói: “Biết ạ.”

Buổi tối lúc sắp đi ngủ, dì Tôn gọi điện thoại tới, nói chuyện này với Nghiêm lão thái thái: “Tui cũng không biết cô nàng này nghĩ như thế nào nữa, trở về liền nói nó với Bách Tông không hợp, hỏi nó vì sao, nó cũng không trả lời, chỉ kêu tui đừng động tới.”

“Ai, người trẻ tuổi bọn họ đại khái là không thích người làm cha mẹ chúng ta xen vào, tui thấy cũng thôi, nếu hai người bọn nó có ý, về sau tự nhiên sẽ âm thầm lui tới, tui không định quản nữa, bà cũng đừng quản, con cháu tự có phúc phận của con cháu.”

Mắt thấy người trong nhà đều ngủ, Kỳ Lương Tần liền ôm chăn đi ra, muốn đến phòng khách ngủ. Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: “Cậu quét tước chưa?”

“Ban ngày đã lén xem thử, phòng rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.”

“Cậu nhớ sáng sớm dậy giấu kỹ đệm chăn, lúc đi ra đừng để cho người ta nhìn thấy.”

“Trong nhà ngoại trừ dì Xuân, không ai đến phòng cho khách. Hơn nữa tôi nói với dì Xuân rồi, phòng khách bên này đều giao cho tôi, dì hẳn là sẽ không sang bên này, anh yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.”

“Cái này là chuyện gì chứ, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Làm chúng ta cứ như là yêu đương vụng trộm vậy, lén lén lút lút.”

Kỳ Lương Tần nói: “Thế này được rồi, anh lại có thể một mình chiếm lấy toàn bộ căn phòng.”

Cậu nói xong liền ôm chăn đi ra ngoài, chỉ chốc lát lại vào, cũng không biết Nghiêm Tùng Vĩ đang gọi video với ai, thấy cậu vào, sợ tới mức nhất thời nhảy dựng lên: “Sao cậu lại về?”

“Tôi lấy máy tính.” Kỳ Lương Tần đi cạnh bàn học cầm máy tính: “Sao anh lại phản ứng lớn như vậy, không phải là đang xem phim heo chứ.”

“Ông đây một đống gái theo, còn cần xem phim heo hả. Cậu ôm máy tính đi làm cái gì, cậu đừng có bật đèn đó.”

“Tôi chỉ mở máy tính, không bật đèn. Anh đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai gặp.”

Kỳ Lương Tần đóng cửa lại, ôm máy tính đến phòng khách, bên này mới vừa buông máy tính xuống, bên kia liền truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai?”

“Là tôi.”

Thế mà lại là Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông tự mình đẩy cửa ra, nhìn thấy bên trong tối như mực, liền hỏi: “Sao không bật đèn?”

“Sợ bị người khác nhìn thấy.”

“Người đều ngủ rồi, không ai nhìn thấy.” Nghiêm Bách Tông nói xong liền mở đèn trong phòng lên. Đột nhiên có ánh sáng khiến Kỳ Lương Tần có chút không thích ứng, Nghiêm Bách Tông đóng cửa phòng lại, hỏi: “Đều thu dọn xong rồi sao?”

“Không có gì để thu dọn, em chỉ đem đệm chăn lại đây.”

Nghiêm Bách Tông nhìn một vòng, nói: “Lúc này không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi.”

Kỳ Lương Tần thấy Nghiêm Bách Tông xoay người muốn đi, vội vàng kêu lên: “Anh cả.”

Nghiêm Bách Tông xoay người lại: “Làm sao vậy?”

“Anh… vì sao anh không thích Tôn tiểu thư?”

Khóe miệng Nghiêm Bách Tông cười như không cười, nói: “Em nói vì sao không thích.”

Đây không phải là lời lúc chiều cậu nói sao. Lúc cậu nói lời này, Nghiêm Bách Tông đột nhiên hôn cậu một chút.

Trong lòng Kỳ Lương Tần so với mật còn ngọt hơn, ngoài miệng lại nói: “Em không biết vì sao anh không thích hết.”

Nghiêm Bách Tông nhìn cậu, bỗng nhiên bật cười, nói: “Sáng ngày mai gặp.”

Hắn nói xong liền mở cửa đi ra ngoài, cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Kỳ Lương Tần nhảy nhót hai cái, đi trải chăn đệm.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại đứng ở cửa phòng một hồi lâu, vươn tay muốn đẩy cửa phòng, tay cũng đã đụng đến cửa lại nhịn được, hắn nhẹ nhàng khụ một tiếng, hắng giọng một cái, hai tay cắm ở trong túi quần, khốc khốc rời đi.

Khắc chế, khắc chế, trước mắt còn không được. Hắn sợ sẽ loạn một tấc vuông.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy mình càng ngày càng xa lạ.

Đàn ông khinh cuồng hắn cũng không xa lạ, em trai của hắn Nghiêm Tùng Vĩ liền tính là một người. Không biết khắc chế dục vọng của mình, hắn cho rằng là một biểu hiện của chưa trưởng thành. Quan hệ trước mắt của hắn và Kỳ Lương Tần, ở vào một giai đoạn thực vi diệu, có một lớp màng chưa đâm rách, giống như trên tình bạn lại không tới tình yêu. Nhưng hắn mơ hồ ngửi được dục vọng của mình, bởi vì ở một khoảnh khắc nào đó hắn từng hiện ra một suy nghĩ trong đầu, chính là Kỳ Lương Tần hiện giờ ở một mình, nếu cậu đồng ý, hắn có thể tùy ý làm bậy.

Kỳ thật phần lớn thời điểm hắn đều rất lãnh tĩnh, chỉ là ngẫu nhiên hắn sẽ nhớ tới dáng vẻ Kỳ Lương Tần từ trong bồn tắm bò ra, sẽ nghĩ tới cái hôn ngày ấy tiếp xúc đến đôi môi mềm mại, còn có cái loại cảm giác thỏa mãn trong ngực lúc nằm cùng giường.

Hắn trở lại phòng của mình, uống một ly nước.

Sau đó bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa. Hắn mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần đứng ở ngoài cửa.

“Cái đó… có phải anh còn chưa bôi thuốc không, nếu không thì em giúp anh, trên lưng anh tự với tới được sao?”

Kỳ thật Nghiêm Bách Tông có chút hối hận đã để Kỳ Lương Tần vào, giúp hắn bôi thuốc. Hắn cảm thấy trên lưng mình thật ngứa. Nơi bị Kỳ Lương Tần đụng chạm đến không có một chỗ nào không ngứa, rất khó chịu. Hắn thật sự là tự tìm tội cho mình.

“Làm sao em biết chưa bôi thuốc?”

“Lúc anh trở về, em phát hiện trên người anh một chút mùi thuốc đông y cũng không có… Em thấy cũng kết vảy rồi, hẳn là hai ngày này sẽ lành.”

Kỳ Lương Tần quỳ gối trên giường, thật cẩn thận bôi thuốc cho Nghiêm Bách Tông: “Tay thì sao?”

“Không có sâu như vết thương trên lưng, cho nên đã lành.” Nghiêm Bách Tông nói xong vươn tay ra cho Kỳ Lương Tần nhìn. Quả nhiên, ngoại trừ ngón có móng tay bị thương, những vết thương khác đều gần như nhìn không thấy. Lúc này mới vài ngày, xem ra thật sự là dùng thuốc tốt.

“Anh còn muốn… còn muốn lau người không?”

Kỳ Lương Tần ở phía sau hỏi.

Ngón tay Nghiêm Bách Tông giật giật, nói: “Không cần đâu, tôi tự mình tới, dì Xuân cho tôi cái bao tay không thấm nước… Kỳ thật tay có thể dính nước.”

Kỳ Lương Tần “ưm” một tiếng dường như có chút mất mát. Trong đầu Nghiêm Bách Tông đột nhiên hiện ra lúc ở thôn Ha Ba, tình cảnh Kỳ Lương Tần lau cho hắn.

Kỳ thật lúc ấy khó chịu nổi nhất không phải là lau phần lưng cho hắn, cũng không phải lau đằng trước, mà là Kỳ Lương Tần ngồi xổm ở đó, đem chân hắn đặt ở trên đầu gối, lau chân, rửa chân cho hắn.

Lúc ấy kỳ thật hắn cự tuyệt, cảm thấy để Kỳ Lương Tần rửa chân cho hắn là quá đáng, Kỳ Lương Tần nói: “Tay anh lại không thể dính nước, chỉ ngâm thôi không sạch sẽ.”

Bởi vì bị vùi lấp ở trong xe, sau lại tham dự cứu viện, lại đi bộ rất nhiều đường núi, trong giày rất bẩn, chân của hắn cũng thực bẩn, tuy rằng không thối, nhưng có rất nhiều bùn đất.

Kỳ Lương Tần ôm chân hắn, mỗi kẽ ngón chân đều nghiêm túc tẩy sạch một lần cho hắn. Hắn cảm thấy đại khái Kỳ Lương Tần cũng rất thích chân hắn giống như thích những bộ phận khác trên thân thể hắn, mặt vẫn luôn đỏ bừng. Điều này làm cho hắn có một loại cảm giác chân bị đùa bỡn, nhưng cũng không khiến người ta phiền chán, chỉ là khiến hắn quẫn bách, trong lòng nóng lên.

Trên đời này tình thân và tình yêu có lẽ không có biện pháp so sánh, cho nên hắn cũng không thể nói Kỳ Lương Tần chính là người yêu hắn nhất trên thế giới. Nhưng mà Kỳ Lương Tần là thật lòng yêu hắn, tình yêu này sưởi ấm trái tim hắn. Kỳ Lương Tần là thật lòng tốt với hắn, đem hắn tôn sùng là chí bảo.

Nếu có cơ hội, hắn cũng muốn hồi báo với Kỳ Lương Tần giống thế, giúp cậu tẩy rửa mỗi một bộ phận trên người, hôn cậu, nâng cậu trong lòng bàn tay. Loại cảm giác yêu nhau say đắm này, đại khái là rất tốt.

Hắn có thể đoán trước được loại cảm giác yêu nhau say đắm đó có bao nhiêu tốt đẹp, có thể là loại đoán trước đó dụ dỗ trái tim hắn. Hắn bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Em có muốn ngủ ở đây hay không?"

"A?" Kỳ Lương Tần choáng váng.

Nghiêm Bách Tông gần như lập tức tỉnh ngộ lại, khôi phục lý trí: "Chỉ đùa một chút… Được rồi, em trở về ngủ đi."

Kỳ Lương Tần xuống giường, nói: "Chờ đến khi khô rồi lại mặc quần áo, lúc đi ngủ phải nằm nghiêng đó."

"Biết rồi."

Kỳ Lương Tần có chút không nỡ đi, nhưng mà không thể hạ thể diện ở lại đây. Hiện giờ cậu không tính là người yêu của Nghiêm Bách Tông, chỉ là mờ ám. Nghiêm Bách Tông đại khái đang khuyên bảo mình phải khắc chế, cũng không có nói lời dư thừa nữa.

Sau khi Kỳ Lương Tần trở lại phòng cho khách, cũng không có lập tức ngủ. Cậu tắt đèn, ngồi ở trên giường đối diện máy tính viết văn.

Tiền tuy rằng ít, nhưng vẫn phải kiếm. Cậu viết đến rạng sáng hơn hai giờ, thật sự chống đỡ không nổi, nghĩ thầm rằng chờ sau khi khai giảng, đại khái phải tìm việc làm thêm.

Không có chuyện của Nghiêm Bách Tông và Tôn Diểu, lão thái thái liền đem tất cả tâm tư đặt ở trên người Nghiêm Viện và Triệu Hạo.

Cha mẹ Triệu Hạo đều là giáo viên trung học, tuy rằng không tính là phú quý, nhưng mà xem như dòng dõi thư hương. Nghiêm Viện và Triệu Hạo thương lượng, ngày mười một để người hai nhà gặp mặt, ăn một bữa cơm, hôn kỳ tận lực định vào trước nguyên đán.

Lão thái thái dẫn Kỳ Lương Tần đi đặt mua đồ cưới cho Nghiêm Viện: "Triệu gia bọn họ chỉ có chút của cải đó, ta xem mua cái phòng ở tại thành Nam cũng hơi quá. Ta chỉ có một đứa con gái, tự nhiên không thể bạc đãi nó, phòng và xe chúng ta đều ra, đỡ cho Viện Viện gả qua còn phải nhìn sắc mặt mẹ chồng."

Vậy cũng đúng, nhà mẹ đẻ có tiền, sống lưng chính là rất thẳng.

Lão thái thái không chỉ tự xuất tiền, còn muốn Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ ngẫm lại xem phải đưa cho em gái út của mình đồ cưới gì làm hạ lễ. Cuối cùng Nghiêm Bách Tông đưa cô một chiếc xe mới mấy trăm vạn, Nghiêm Tùng Vĩ muốn đưa một bộ châu báu. Cái này cũng chưa thôi, lão thái thái còn tính toán đưa một thân vàng bạc, muốn cô đeo vào lúc mặc hỉ phục kiểu Trung Quốc.

Kỳ Lương Tần nghĩ mình phải đưa cái gì mới tốt. Nhưng cậu không có tiền. Đầu tháng sau là sáu tháng chín âm lịch, là sinh nhật Nghiêm Tùng Vĩ, cậu còn phải để dành ít tiền mua quà sinh nhật cho Nghiêm Tùng Vĩ. Cậu có chút hối hận lúc trước nhất thời xúc động, đem tiền của mình cho Đàm Thanh Thanh hết.

Xúc động là ma quỷ mà.

Tuy rằng ngày thường lão thái thái cũng sẽ cho cậu chút tiền tiêu vặt, có điều đồ vật mà chút tiền ấy có thể mua được, căn bản không vào được mắt người Nghiêm gia. Tuy rằng nói cách lúc Viện Viện kết hôn còn mấy tháng, hôn kỳ còn chưa có định ra, nhưng mà hiện giờ người trong nhà nói chuyện phiếm, đã vây quanh việc đồ cưới. Ngay cả khi cậu ở phòng bếp giúp đỡ dì Xuân nấu cơm, dì Xuân cũng nói về hạ lễ mình tặng Nghiêm Viện.

"Sao khí sắc anh không tốt vậy, em thấy anh có quầng thâm rồi này." Nghiêm Viện hỏi: "Mỗi ngày anh ngủ lúc mấy giờ?"

"Anh chơi máy tính, ngủ hơi muộn một chút." Kỳ Lương Tần nói.

"Vậy anh dậy lúc mấy giờ?"

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông bên cạnh một cái, nói: "… Sáu giờ đi…"

"Ngủ muộn mà sao anh còn dậy sớm như vậy?"

Kỳ Lương Tần sao có thể nói mỗi ngày cậu thức đêm gõ chữ, ngày hôm sau buồn ngủ muốn chết vẫn muốn dậy, chỉ vì có thể cùng chạy bộ sớm với Nghiêm Bách Tông?

"Đồng hồ sinh học, thành thói quen, đến giờ liền dậy."

Nghiêm Viện cũng chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng Nghiêm Bách Tông lại để tâm. Xem xét lúc không người hỏi: "Có phải không ngủ đủ hay không?"

"Hôm nay em nhất định đi ngủ sớm một chút." Kỳ Lương Tần nói.

"Ngủ muộn thì sáng sớm đừng dậy sớm như vậy." Nghiêm Bách Tông nói xong nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Ngủ thêm một lát, chờ đến khai giảng, em muốn ngủ nướng chỉ sợ cũng không được."

Nhưng mà sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, Nghiêm Bách Tông ra cửa, phát hiện Kỳ Lương Tần lại dậy sớm. Hiện tại lá gan Kỳ Lương Tần lớn hơn trước đây một chút, trước đây đều giả bộ làm việc giúp dì Xuân, hoặc là làm bộ làm tịch lén chờ hắn, hiện giờ biết người Nghiêm gia đều sẽ không dậy sớm như vậy, đều là ở ngoài cửa chờ Nghiêm Bách Tông.

Hôm nay Nghiêm Bách Tông dậy muộn một chút, đêm qua hắn tăng ca, ngủ muộn.

Kết quả lúc hắn ra cửa, phát hiện Kỳ Lương Tần ngồi ở trước bàn ngay cửa nhà, thế mà đang ngủ.

"Sao lại ngủ đây?"

Nghiêm Bách Tông hỏi.

Kỳ Lương Tần giống như đột nhiên bừng tỉnh, đại khái là bên ngoài có chút lạnh, cậu run cả người ngồi thẳng dậy, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông mới thả lỏng xuống, nói: "Làm em sợ muốn chết."

Cậu xoa xoa mắt đứng lên, nói: "Sao lâu như vậy, tưởng hôm nay anh không chạy chứ."

Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên hiểu rõ vì sao sáng sớm mỗi ngày Kỳ Lương Tần đều dậy sớm như vậy, ngủ không đủ vẫn cứ mỗi ngày dậy thật sớm.

"Mỗi ngày em dậy sớm như thế, là muốn cùng chạy bộ với tôi sao?"

Kỳ Lương Tần hình như là bị chọc thủng tâm sự, xấu hổ nói: "Bình thường ban ngày anh đều rất ít ở nhà, buổi tối lại trở về muộn, nghe Tùng Vĩ nói, hạng mục kia đã bắt đầu vận tác, về sau các anh sẽ càng bận... chỉ sáng sớm có thể gặp anh."

Nghiêm Bách Tông không biết nên hình dung cảm giác trong lòng mình như thế nào, đại khái có chút đau lòng, lại thật vui vẻ. Kỳ Lương Tần yêu mình như thế này, cảm giác được người ta yêu đến thế, đại khái mỗi người đều sẽ thật vui vẻ.

"Nếu muốn sáng sớm gặp tôi, sao còn không ngủ sớm chút?"

"Bắt đầu từ hôm nay em liền ngủ sớm xíu."

"Hôm nay không chạy, em trở về ngủ đi."

"Em chỉ buồn ngủ một hồi này thôi, qua cơn rồi thì muốn ngủ cũng ngủ không được. Một hồi liền không mệt." Kỳ Lương Tần nói: "Anh quan trọng hơn ngủ."

Nghiêm Bách Tông hít một hơi, nói: “Em đi theo tôi.”

Hắn lại không đi ra ngoài, mà là xoay người vào cửa. Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Bách Tông đến phòng ngủ của hắn, Nghiêm Bách Tông đóng cửa lại, bỗng nhiên ôm cậu vào trong ngực.

Kỳ Lương Tần nhất thời mặt mũi đỏ bừng, lại câu nệ lên. Nghiêm Bách Tông ở sau tai cậu hỏi: “Thích tôi như vậy à?”

Cái ôm kia khiến người ta tham luyến như thế, Kỳ Lương Tần nói: “Yêu anh nhất, thật sự.”

Nghiêm Bách Tông nghe vậy liền ôm cậu chặt hơn, Kỳ Lương Tần bỗng nhiên hăng hái, cánh tay nâng lên, ôm eo Nghiêm Bách Tông, tham lam hô hấp hương vị thuộc về Nghiêm Bách Tông.

Ôm nhau vì sao lại là một chuyện thoải mái như vậy, mê người như vậy, tốt đẹp như vậy. Trong ngực đầy ắp, trái tim cũng đầy ắp theo. Ôm nhau đã đẹp như vậy, ôm nhau nước sữa giao hòa chẳng phải là càng làm lòng người say mê ư.

74. Chương 74

Ngày mai chính là ngày báo danh khai giảng, lão thái thái dẫn cậu đi mua một thân quần áo mới, nói: “Sắp khai giảng, ăn diện có tinh thần chút.”

Đông Hoa cách Nghiêm gia không tính là gần, ngồi xe bus phải gần tới hai giờ, tàu điện ngầm lại phải đi lên một đoạn lớn nữa. Nhưng mà lão thái thái không hy vọng Kỳ Lương Tần ở trường học, bà cảm thấy vợ chồng tân hôn ở riêng không phải chuyện tốt, cho nên gọi Nghiêm Tùng Vĩ mời một tài xế lại đây, chuyên môn mỗi ngày đón đưa Kỳ Lương Tần đi học.

Kỳ Lương Tần biến hóa nhanh chóng, thành một cao phú soái có tài xế đón đưa.

Ít nhất thì trong mắt bạn học mới, cậu là cao phú soái.

Khai giảng ngày đầu tiên vô cùng bận rộn, bắt đầu từ sáng sớm vẫn luôn bận rộn đến tối, khi về đến nhà cả cơm Kỳ Lương Tần cũng ăn không vô. Trường học không thể có điều hòa như trong nhà, cả ngày cậu chạy qua lại, ra mồ hôi toàn thân, trở về trước hết tắm rửa.

Nói đến tắm rửa, không thể không nói đến sức mạnh của tình yêu.

Kỳ Lương Tần vốn không thích tắm rửa. Mặc dù cậu là gay, nhưng kỳ thật cẩu thả không khác thẳng nam lắm, tắm rửa đều là bị bắt. Khi đó cậu đều tắm rửa buổi tối, mùa hè trời nóng, từ sáng tới tối trở về mới

tắm rửa một cái, sáng sớm dậy tóc liền cong vểnh lên, dùng nước ướt đè xuống, nhưng tóc lại trở nên bóng dầu, giống như vài ngày không tắm rửa. Cậu vốn cũng không quá để ở trong lòng, mãi đến có một ngày sáng sớm cậu tắm rửa một cái mới ra đường, nữ đồng nghiệp nhìn thấy cậu nói: "Cậu rốt cuộc cũng chịu gội đầu."

Kỳ Lương Tần xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, mới biết được trong mắt đồng nghiệp, cậu đều là vài ngày không tắm. Nhưng trời cao chứng giám, cậu chỉ là chất tóc không tốt, dễ dàng ra dầu, tắm thì vẫn dựa theo tần suất bình thường của con trai mà tắm. Từ đó về sau, cậu liền đem giờ tắm rửa đổi thành sáng sớm, buổi tối liền lười tắm nữa.

Đại khái cậu trời sinh tính lười biếng, cũng tìm lý do cho mình, dù sao cậu cũng không có đàn ông, buổi tối tắm thơm ngào ngạt cho ai nhìn chứ. Cậu thiếu động lực tắm rửa, hơn nữa cậu không hưởng thụ được lạc thú tắm rửa.

Nhưng mà hiện giờ lại không giống, cậu rất thích tắm.

Hơn nữa cậu tắm rửa cẩn thận hơn trước đây rất nhiều, còn chuyên môn mua dung dịch đặc biệt, chuyên dùng để rửa cái bộ phận nào đó, tỉ mỉ chà ra bọt biển, chà đến tự mình xuân tâm nhộn nhạo. Tuy rằng trước kia cậu cũng là gay, nhưng cậu sẽ không đặc biệt đi rửa bộ phận kia. Cậu sống rất cẩu thả, thậm chí còn cẩu thả hơn so với rất nhiều thẳng nam. Hiện giờ cậu sống càng ngày càng cẩn thận.

Cậu cảm thấy mình đang tiến bộ theo phương hướng càng ngày càng tốt, càng ngày càng trở thành một tiểu thụ đủ tư cách.

Ở trong mắt người Nghiêm gia, cậu cũng vẫn luôn tiến bộ.

Chẳng hạn như dưới cái nhìn của Nghiêm Tùng Vĩ, Kỳ Lương Tần hiện tại khiến người ta thoải mái hơn rất nhiều so với lúc bọn họ mới vừa quen biết.

Mặt vẫn là khuôn mặt kia, dáng người cũng vẫn là dáng người kia, nhưng mà Kỳ Lương Tần lúc hắn mới quen biết có chút rêu rao, vẻ phong tao trên mặt mày rất nặng, quần áo đều là màu sắc rực rỡ thực phô trương. Hiện giờ tao khí trên mặt mày phai nhạt, ngược lại thêm vài phần nội liễm phong lưu, thân hình càng cân xứng hơn một ít, nhưng thay đổi lớn nhất, vẫn là ăn mặc.

Sau khi Kỳ Lương Tần trải qua mấy lần ướm thử, đại khái là theo lão thái thái đi dạo phố nhiều nhìn nhiều, đề cao phẩm vị cá nhân, cuối cùng cậu cũng gặp phong cách ăn mặc thích hợp với mình, tự nhiên lại thoải mái. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là khuôn mặt xinh đẹp kia, mang một cái mặt dễ nhìn, quần áo đẹp sẽ càng đẹp mắt.

Người một nhà đều vây quanh cậu hỏi cậu trong trường học thế nào, lời giống vậy cậu đã nói một lần với lão thái thái, lại nói một lần với Nghiêm Tùng Vĩ, nhưng mà người cậu muốn nói nhất, lại chưa có trở về.

Gần đây Nghiêm Bách Tông vô cùng bận, ngày hôm qua lúc trở về đã là nửa đêm, cậu vốn muốn chờ

Nghiêm Bách Tông trở về, cuối cùng vẫn là chờ đến ngủ thiếp đi. Sáng ngày hôm sau, cậu dậy sớm, ở bên ngoài chờ Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông mơ mơ màng màng đi ra, mắt cũng không thể mở hoàn toàn, nói: "Hôm nay không chạy bộ."

Cậu vừa thấy vẻ mặt Nghiêm Bách Tông mỏi mệt, nhanh chóng nói: "Vậy anh mau trở về đi ngủ đi."

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, liền về đi ngủ.

Cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Bách Tông mỏi mệt như vậy, đau lòng vô cùng. Cậu một mình đi ra ngoài chạy một vòng, mãi cho đến khi ăn sáng, Nghiêm Bách Tông cũng chưa dậy. Chờ đến khi bọn họ ăn sáng xong, Kỳ Lương Tần chuẩn bị đến trường học, Nghiêm Bách Tông mới từ trong phòng đi ra. Dì Xuân nói: "Đồ ăn sáng chừa lại cho con này."

"Không ăn, phải đi họp."

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông cùng nhau ra cửa, Nghiêm Bách Tông hỏi: "Tôi nghe Tùng Vĩ nói, hắn tìm một tài xế cho em à?"

Kỳ Lương Tần gật đầu, Nghiêm Bách Tông hỏi: "Họ gì, ở chỗ nào?"

Kỳ Lương Tần chỉ chỉ: "Họ Cao."

Nghiêm Bách Tông liền đi qua nói mấy câu với tiểu Cao, sau đó quay đầu về phía Kỳ Lương Tần nói: "Tôi liền không đưa em đi, buổi tối trở về lại nói."

Cho nên Kỳ Lương Tần liền chờ hắn buổi tối trở về.

Chỉ là mắt thấy đêm đã khuya, Nghiêm Bách Tông còn chưa có về. Lão thái thái dặn dì Xuân nấu chút canh cho Nghiêm Bách Tông: "Để nó đỡ mệt nhọc."

Mọi người đều trở về phòng đi ngủ. Kỳ Lương Tần cũng đến phòng cho khách, cửa để lại một cái khe, nghe động tĩnh bên ngoài. Đại khái là lúc sắp mười hai giờ, cậu mới nghe được động tĩnh trong phòng khách, lập tức đi ra ngoài nhìn, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông cũng đang nhìn sang bên này, sau khi nhìn thấy cậu liền cười, ngoắc ngoắc tay.

Kỳ Lương Tần chạy tới, nhỏ giọng nói: "Sao giờ anh mới về."

"Hôm nay đem vấn đề chủ yếu giải quyết hết, ngày mai liền rảnh rỗi." Nghiêm Bách Tông nói: "Đến phòng anh."

"Dì Xuân nấu canh cho anh, không biết bỏ thêm dược liệu gì, tóm lại là giải tỏa mệt nhọc, em múc cho anh một bát."

"Anh đi tắm đã, một thân mùi khói."

Kỳ Lương Tần đến phòng bếp múc một bát canh, lúc đi ngang qua toilet, quả nhiên nghe được bên trong truyền đến tiếng nước. Cậu bưng bát trực tiếp vào phòng ngủ của Nghiêm Bách Tông, đặt bát ở trên bàn, mình thì ngồi xuống trên ghế. Ước chừng đợi ba bốn phút, liền thấy Nghiêm Bách Tông nửa người dưới bọc một cái khăn tắm, đi vào.

Kỳ Lương Tần nhìn thấy một thân cơ bắp cường tráng của Nghiêm Bách Tông, trên mặt liền nóng lên, trong lòng hốt hoảng. Nhưng mà Nghiêm Bách Tông mệt mỏi như vậy, cậu cũng ngại ngùng phát xuân, vì thế chỉ chỉ canh trên bàn: "Không quá nóng, có thể uống."

Nghiêm Bách Tông liền bưng lên, mấy ngụm to liền uống sạch. Cổ họng hắn động đậy, bởi vì một cánh tay nâng lên, lộ ra một ít lông nách, tim Kỳ Lương Tần giống như bị những sợi lông đó trêu chọc, cúi đầu hỏi: "Uống nữa không, trong nồi còn."

"Có gì ăn không." Nghiêm Bách Tông nói: "Cơm chiều cơm trưa đều không ăn bao nhiêu, có hơi đói bụng."

"Em làm cho anh một ít." Kỳ Lương Tần nhanh chóng đứng lên: "Anh muốn ăn cái gì."

"Hơn nửa đêm, đừng đánh thức dì Xuân, nấu chút mì ăn liền đi."

Kỳ Lương Tần liền nhanh chóng đến phòng bếp nấu một bát mì ăn liền, bỏ thêm cái trứng gà, lại bỏ thêm một quả cà chua, nhỏ hai giọt dầu vừng, rắc một chút hành thái. Mặc dù là mì ăn liền, hương vị cũng rất ngon, cậu ngửi mà cũng đói bụng.

Nghiêm Bách Tông húp nước đến sạch sẽ, Kỳ Lương Tần lại đưa giấy cho hắn lau miệng. Đại khái là uống canh nóng, Nghiêm Bách Tông vì Kỳ Lương Tần như vậy mà cảm thấy nội tâm thỏa mãn nói không nên lời. Con người đại khái đều có thành kiến, đều là không công bằng, ích kỷ, chuyện như vậy, trước đây Thẩm Hòa cũng không phải chưa từng làm, lão thái thái cũng đã từng làm, dì Xuân thì lại càng thường xuyên làm, nhưng mà hắn lại lần đầu tiên cảm thấy cảm động.

Nói cảm động thì dường như cũng không thể nói rõ, có khả năng thành phần thỏa mãn và vui sướng càng nhiều hơn một chút. Nhưng hắn khắc chế, không dễ biểu lộ ra, chỉ hỏi: "Hôm nay là ngày đầu tiên em khai giảng, cảm giác thế nào?"

Kỳ Lương Tần lập tức mở máy hát, bắt đầu bô bô kể lại, đem lời cậu đã kể với Nghiêm Tùng Vĩ và lão thái thái kể lại một lần, còn có một ít chuyện cậu không có nói, một ít việc nhỏ vụn vặt lại nhàm chán, cậu cũng đều nói với Nghiêm Bách Tông, từ cậu vào cửa trường, đến làm phiếu cơm giao học phí, tiến hành đăng ký học ngoại trú, cuối cùng vào lớp tập hợp lần đầu tiên, cùng với nghe đàn anh trong khoa dặn tiếp theo lúc nào làm lễ, lúc nào học quân sự vân vân, tất cả đều nói một lần.

Nghiêm Bách Tông nghiêm túc lắng nghe, hắn đã nghe báo cáo cả ngày, nhưng mà nghe Kỳ Lương Tần nói chuyện, với nghe cấp dưới nói chuyện, hiển nhiên là không giống nhau, hắn chỉ cảm thấy dáng vẻ Kỳ Lương Tần nói chuyện thực đáng yêu, hắn nghe xong khóe miệng vẫn luôn cong cong. Loại cảm giác vi diệu này hắn không thể nói rõ được, nhưng mà trong lòng đặc biệt thoải mái.

Kỳ Lương Tần nói: "Anh khẳng định cũng mệt chết đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Nghiêm Bách Tông quả thật rất mỏi mệt, nhưng hắn càng kinh ngạc phát hiện, hắn đã mệt như vậy, thân thể lại còn không thành thật, tim cũng không thành thật. Đại khái là canh dì Xuân nấu thật sự rất giải tỏa mệt mỏi, hắn hoàn toàn không còn mỏi mệt, nhưng cảm thấy đại khái hôm nay Kỳ Lương Tần mệt muốn chết rồi, vì thế gật gật đầu, nói: "Em cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Kỳ Lương Tần liền bưng bát đi ra ngoài. Hắn mặc xong quần áo, đi theo ra cửa, thấy Kỳ Lương Tần rửa bát đũa, đang từ trong phòng bếp đi ra.

Nghiêm Bách Tông nói: "Em nói, nếu em ngủ ở trong phòng tôi, thì thế nào?"

Kỳ Lương Tần há hốc mồm, trong lòng đập bình bịch. Nghiêm Bách Tông nhanh chóng nói thêm: "Em ngủ giường tôi, tôi nằm dưới đất."

Mặt mũi Kỳ Lương Tần đỏ bừng, cúi đầu nói: "Em… em sao cũng được…"

Trong lòng cũng đã sông cuộn biển gầm, cậu và Nghiêm Bách Tông một phòng, một người ngủ trên giường, một người nằm dưới đất, so với hai người ngủ chung còn khiến cậu tâm viên ý mã hơn.

Loại hành vi giấu đầu lòi đuôi này, quả thực khiến người ta xấu hổ muốn chui vào trong hốc kẹt luôn.

"Để đệm chăn của em lại phòng khách hết đi, cái gì cũng không cần mang, trong phòng tôi có chăn."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, Nghiêm Bách Tông nói: "Vậy… đi thôi."

Kỳ Lương Tần liền đi theo Nghiêm Bách Tông vào phòng. Nghiêm Bách Tông đi đến tủ treo quần áo cầm một bộ đệm chăn ra, trải ở dưới đất, Kỳ Lương Tần hoảng tay hoảng chân giúp hắn trải ra, lại hỏi: "Hai cái gối trên giường, cái nào là của anh?"

"Đều là của anh, " Nghiêm Bách Tông nói: "Đệm chăn đều là mới."

Đây là đang nói cho cậu biết, trên giường này không có dấu vết của Thẩm Hòa sao. Kỳ thật Kỳ Lương Tần quả thật có chút để ý việc này. Nghe Nghiêm Bách Tông nói xong, cậu vươn tay cầm một cái gối lại, đưa cho Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông nói: "Thời gian không còn sớm, em lên trên giường ngủ đi."

Kỳ Lương Tần gật đầu, bò lên giường. Giường Nghiêm Bách Tông còn lớn hơn giường của Nghiêm Tùng Vĩ, là màu xanh sẫm, dưới ánh đèn nhìn thiên về màu đen, Kỳ Lương Tần nằm trên đó, người có vẻ càng trắng nõn. Trong không khí mờ ám đến cực hạn, Nghiêm Bách Tông nhìn thấy Kỳ Lương Tần ở trên giường của mình, đột nhiên một luồng máu nóng dâng lên.

Kỳ Lương Tần ở trên giường của mình. Chuyện này vốn cũng không có gì kích thích, lại làm cho hắn cảm thấy hưng phấn dị thường. Hắn nằm xuống, nói với Kỳ Lương Tần: "Tắt đèn đi."

Kỳ Lương Tần vươn tay tắt đèn, ánh trăng chỗ cửa sổ bàng bạc, Kỳ Lương Tần nói: "Ngày mai em sẽ dậy sớm một chút, không để mấy người dì Xuân nhìn thấy."

Trong lòng Nghiêm Bách Tông rất loạn, căn bản không dám lên tiếng.

Hai người bọn họ hiện giờ tính là quan hệ như thế nào, người thân không người thân, người yêu không người yêu. Nhưng chính là vì không nói rõ, một người ngủ trên giường, một người ngủ dưới đất, lại quỷ dị khiến người ta hưng phấn. Bọn họ dường như vốn không nên ở cùng một phòng, nhưng bọn họ lại ngủ trong một phòng. Bọn họ lại dường như vốn nên ngủ trên một cái giường, nhưng lại cố tình một ngủ trên giường, một ngủ dưới đất.

Hoang đường khiến người ta hưng phấn, mờ ám liêu nhân như vậy.

Hai người ai có thể ngủ được.

Kỳ Lương Tần đang ngủ ở trên giường mình, nằm trên gối mình, đắp chăn của mình. Suy nghĩ này khiến thân thể Nghiêm Bách Tông căng thẳng.

Mà Kỳ Lương Tần vừa nghĩ tới mình đang ngủ ở trên giường của Nghiêm Bách Tông, liền kích động cả người nóng lên. Cậu ngủ ở trên giường Nghiêm Bách Tông đó, là trên giường của Nghiêm Bách Tông, là trên giường của người đàn ông cậu yêu say đắm, quang minh chính đại, công khai.

Cậu lật người sang bên cạnh, nương theo ánh trăng mỏng manh, nhìn Nghiêm Bách Tông nằm dưới đất.

Cậu nghĩ Nghiêm Bách Tông có ý gì, không cần nói cũng biết đi. Nghiêm Tùng Vĩ nói, anh cả của hắn có bệnh sạch sẽ nhất, không đồng ý để người ta đụng vào giường mình. Nghiêm Bách Tông là người đứng đắn và nội liễm như vậy, người đàn ông như vậy trên mặt tình cảm đại khái cũng là thẹn thùng đi, tuy rằng cái gì cũng không nói, nhưng việc này đủ để chứng minh trong lòng hắn cũng có cậu.

Không nói cũng hiểu, mờ ám ăn ý như vậy. Hắn bảo cậu đến ngủ, cậu liền tới.

"Lương Tần." Nghiêm Bách Tông đột nhiên mở miệng.

Tim Kỳ Lương Tần đập thình thịch, "ưm" một tiếng.

"Anh yêu em, em cũng biết đi."

Âm thanh Nghiêm Bách Tông có chút hơi thở dồn dập, dường như phá lệ khắc chế, nhưng mà lại không thể ngăn chặn luồng khí trong ngực.

Tay Kỳ Lương Tần nắm chăn đơn, trong đầu nổ tung trống rỗng.

Trước đây cậu từng xem qua một bộ phim phóng sự Phi Châu, kết cục của phim phóng sự là trận mưa to đầu tiên báo hiệu cho mùa mưa ập đến, lời thuyết minh vui sướng, phấn chấn như vậy, mảnh đất khô cạn đến nẻ da kia, trải qua một mùa khô dài lâu gần như dày vò, mưa to giàn giụa mà đến, thổ nhưỡng đang khát khao uống nước, nhóm động vật cuồng hoan nhảy nhót, hạt giống cái sau tiếp cái trước mà nảy mầm, sinh trưởng, nở hoa, toàn bộ đại lục đều bởi vì cơn mưa dễ chịu này mà sinh cơ dạt dào. Cậu cảm thấy cảnh đó giống thời khắc tình yêu ập tới đến cỡ nào, giống một hồi cuồng hoan cứu chuộc, suy nghĩ đầu tiên cậu nhìn thấy trong đầu là lúc tình yêu ập đến có thể chính là cái dạng này hay không. Hiện giờ cậu cảm nhận được, sông hồ đang chảy xuôi trong huyết mạch cậu, tâm tình của cậu không biết nên hình dung như thế nào.

Mà Nghiêm Bách Tông đã ngồi dậy, tựa vào đầu giường nhìn cậu, nói: "Anh chung quy vẫn nghĩ đến em, lòng như lửa đốt, rất khó chịu."

Hắn chưa bao giờ trải qua loại cảm giác này, vừa mệt vừa tham luyến.

Mà Kỳ Lương Tần đã ngượng ngùng không nói nên lời, cả người cậu bị tình yêu vui sướng vây quanh, ấm áp dào dạt, thoải mái linh hồn cậu, như muốn bay lên. Một khoảng trống bất an trong lòng cậu rốt cuộc bị lấp đầy, bị Nghiêm Bách Tông hoàn hoàn toàn toàn nhét đầy, cả người đều ngập đầy vui sướng.

75. Chương 75

Nghiêm Bách Tông vẫn quy củ, nói những lời kia, người lại không đi lên trên giường. Kỳ thật sau khi hắn nói những lời kia, Kỳ Lương Tần vẫn luôn nghĩ thầm rằng, nếu Nghiêm Bách Tông bò lên giường thì cậu phải làm thế nào.

Thực hiển nhiên, cậu không cự tuyệt được, chẳng những cậu không cự tuyệt, ngược lại rất có thể sẽ tự mình ngồi lên.

Thật mất mặt thật mất mặt.

Một đêm này mộng đẹp, thật sự là hạnh phúc trước nay chưa từng có vây quanh cậu. Ngày hôm sau thế

mà lại dậy muộn.

Không chỉ cậu dậy muộn, ngay cả Nghiêm Bách Tông cũng dậy muộn. Kỳ Lương Tần từ trên giường ngồi dậy, nhìn bầu trời rộng thoáng bên ngoài, trong lòng lộp bộp một chút, nhanh chóng xuống giường.

Nghiêm Bách Tông bị tiếng bước chân của cậu đánh thức, mở to mắt nhìn cậu. Kỳ Lương Tần nói: "Nguy rồi nguy rồi, anh xem di động, mấy giờ?"

Nghiêm Bách Tông cầm lấy di động nhìn nhìn, bản thân cũng ngồi dậy: "Bảy giờ rưỡi."

"Lớp em hôm nay chín giờ phải họp." Kỳ Lương Tần nói: "Em phải nhanh chóng đến trường."

Chỉ là cậu đi tới cửa lại trở về: "Đã giờ này, người trong nhà có phải đều dậy rồi hay không?"

"Em trước hết đừng hoảng hốt, anh đi xem xem." Nghiêm Bách Tông nói xong liền đi ra ngoài, Kỳ Lương Tần mở hé cửa, nghe thấy Nghiêm Bách Tông đang nói chuyện với dì Xuân.

"Hôm nay dậy muộn một chút, dì cũng phải đi gọi con rời giường ăn cơm." Dì Xuân nói.

"Ngày hôm qua tăng ca, trở về muộn." Nghiêm Bách Tông nói.

"Dì thấy canh dì nấu con đều uống hết rồi nhỉ?" Dì Xuân cười nói: "Mấy ngày nay nhất định là con mệt rồi, dì đoán ngày hôm qua Lương Tần khai giảng cũng mệt mỏi, hôm nay đến giờ cũng không thấy cậu ấy rời giường."

Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn phòng khách, mấy người lão thái thái có khả năng đều chưa dậy, cũng có khả năng đã thức dậy, nhưng không xuống lầu. Lão thái thái cũng là người luyện tập sáng, có điều bình thường đều đánh thái cực ở lầu hai. Nghiêm Viện xưa nay nướng giường, khẳng định còn chưa dậy.

Vì thế hắn lui trở lại chỗ hành lang, ngoắc ngoắc tay với Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần lập tức chân tay khẽ khàng đi tới, thừa dịp dì Xuân ở phòng bếp đưa lưng về phía cửa phòng, ra hiệu cho Kỳ Lương Tần một chút.

Kỳ Lương Tần lập tức trở lại phòng cho khách như một làn khói.

Lúc này Nghiêm Bách Tông mới trở về phòng, cất đệm chăn dưới đất, nhìn nhìn trên giường, nhăn thành một cục, rap giường nhiều nếp nhăn, chăn rớt xuống đất.

Đây là cảnh tượng rất ít thấy trên giường hắn, hắn ngủ vô cùng thành thật, tự hạn chế, ngủ dậy cũng bất quá chỉ để lại dấu vết đã ngủ, hơn nữa chỉ cần hắn rời giường, chăn liền gấp chỉnh chỉnh tề tề, rap giường

bằng bằng phẳng phẳng.

Có điều như vậy cũng rất tốt, cả giường đều là dấu vết Kỳ Lương Tần lưu lại. Hắn nằm lên trên giường, cảm thấy trên gối còn giữ lại nhiệt độ và hương vị của Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần tự nhiên không có xịt nước hoa gì, hắn lại cảm thấy hương vị này là thơm ngọt, thực mê người. Nghĩ đến việc mình nằm ở nơi Kỳ Lương Tần mới vừa nằm qua, trong lòng liền nóng lên. Tối hôm qua, hắn thật sự là dùng ý chí rất lớn, mới không có làm ra chuyện quá phận. Mà sở dĩ kiềm chế, thứ nhất là bởi vì hắn không có kinh nghiệm thân thiết với nam, trong lòng ít nhiều có chút quẫn bách, thứ hai hắn cũng không dám, hắn tự xưng là tự chủ không tồi, nhưng lần này hắn sợ hãi không phanh lại nổi. Hắn vốn dĩ muốn hôn một cái, nhưng mà hắn cảm thấy nếu hắn hôn lên, khẳng định không chỉ hôn đơn giản như vậy. Không khí lúc ấy lửa nóng thế, như là tên đã lên dây, hai người đều buộc chặt, hết sức căng thẳng không thể vãn hồi.

Hắn không muốn quan hệ hai người phát triển quá nhanh, đó không phải cái nhìn của hắn về tình yêu. Hắn vẫn bảo thủ, truyền thống, có chút khô khan, hắn cảm thấy hiện giờ hai người ngủ chung, tiến bộ đã là thần tốc. Tuy rằng như vậy, gian nan chính là mình.

Nghiêm Bách Tông cũng không biết mình sẽ có dục vọng lớn như vậy. Ngày hôm qua thổ lộ xong, thân thể của hắn có nhiều chỗ nghẹn đến mức hơi đau, rõ ràng mở điều hòa, hắn lại toát mồ hôi toàn thân.

Kỳ Lương Tần đến phòng khách lập tức thu dọn đệm chăn, ôm máy tính về phòng Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ đang rửa mặt, quay đầu nhìn về phía cậu, ngậm bàn chải đánh răng nói: “Hôm nay dậy trễ như thế.”

“Ngày hôm qua ngủ muộn.” Kỳ Lương Tần nói xong cũng tiến vào, cầm bàn chải đánh răng của mình, đứng ở bên cạnh Nghiêm Tùng Vĩ đánh răng: “Tôi đang gấp, chín giờ lớp tôi sẽ mở họp.”

“Tới kịp mà, hôm nay tôi đưa cậu đi, không cần tiểu Cao đưa.”

Kỳ Lương Tần nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Ngày hôm qua cậu khai giảng, tôi cũng không rảnh đi xem, tôi thấy mẹ đã có ý kiến rồi. Vừa vặn hôm nay buổi sáng không bận, đưa cậu đến trường học, show show ân ái. Hơn nữa tôi cảm thấy tôi cũng phải đi gặp Vương Trạch một chút, chuyện của cậu tôi còn chưa cám ơn hắn đàng hoàng.”

“Sau này anh đừng cứ gọi Vương Trạch Vương Trạch, có lần tôi gọi hắn như vậy, bị mẹ anh nghe thấy, bà dặn tôi phải kêu chú tiểu Vương.”

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười: “Theo bối phận thì nên kêu chú tiểu Vương, chỉ có điều mặc dù hắn là em trai chú Vương, tuổi thì lại không lớn hơn chúng tôi mấy tuổi, chúng tôi đều tận lực trực tiếp kêu tên hắn, rất ít khi kêu hắn là chú tiểu Vương, tôi thấy cậu kêu rất tự nhiên, chung quy vẫn trẻ tuổi hơn chúng tôi.”

Nghiêm Tùng Vĩ vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng chuông tin nhắn. Ánh mắt Kỳ Lương Tần sáng lên: "Của tôi!"

"Cậu đổi tiếng chuông từ lúc nào vậy?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

Sao Kỳ Lương Tần có thể nói cho hắn biết cậu không đổi tiếng chuông, chỉ là cài tiếng chuông đặc biệt cho số của Nghiêm Bách Tông: "Ừm, tùy tiện đổi."

Cậu ngậm bàn chải đánh răng cầm lấy di động, mở ra nhìn, là Nghiêm Bách Tông gửi tới: "Đừng ăn cơm, anh đưa em đi, chúng ta ăn ở bên ngoài."

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn nhìn Nghiêm Tùng Vĩ, phát hiện cậu không tìm thấy lý do cự tuyệt Nghiêm Tùng Vĩ. Do dự một chút, đành phải ăn ngay nói thật với Nghiêm Bách Tông: "Vừa rồi Tùng Vĩ nói buổi sáng hắn rảnh, muốn đưa em đến trường…"

Nghiêm Bách Tông liền không trả lời cậu nữa. Kỳ Lương Tần trở lại phòng tắm, thấy Nghiêm Tùng Vĩ đang rửa mặt, liền nói: "Nếu anh bận việc công ty, không cần nhất định phải đưa tôi đi."

"Không có việc gì." Nghiêm Tùng Vĩ đại khái còn đang đắc ý vì mình săn sóc: "Tôi đưa cậu đi."

Bên ngoài dì Xuân đã kêu bọn họ ăn sáng, cậu và Nghiêm Tùng Vĩ đi ra, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đã ngồi bên cạnh bàn ăn. Nghiêm Tùng Vĩ thấy lão thái thái cũng ở đây, liền nói: "Mẹ, hôm nay con đưa Lương Tần đến trường, thuận tiện gặp chú tiểu Vương."

Lão thái thái uống ly sữa đậu nành, nói: "Hỏi một chút xem Vương Trạch có rảnh không, có rảnh thì mời hắn đến nhà ăn một bữa cơm. Hình như hắn là thầy giáo của tiểu Tần, có dạy lớp của nó."

"Không phải là hắn dẫn dắt nghiên cứu sinh sao?"

Kỳ Lương Tần nói: "Tôi hỏi hắn, hắn nói giáo viên trong khoa không đủ, lớp chính quy trong khoa hắn cũng dạy."

Nghiêm Tùng Vĩ hỏi lão thái thái: "Con có cần mang vài thứ cho hắn không?"

"Hai nhà đã quen thuộc như vậy, không cần đem, chờ tới trung thu lúc đến nhà họ Vương thì mang thêm chút quà là được. Biết nói với hắn như thế nào rồi đi?"

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Mẹ nhìn con xem, mồm mép con, mẹ còn không biết sao. Tuyệt đối dỗ cho hắn xoay vòng vòng."

Lão thái thái phì một tiếng bật cười: "Lúc con học cấp hai còn đánh vỡ đầu người ta, con quên rồi à?"

"Khi đó không phải nhà chúng ta còn chưa quen thuộc với nhà bọn họ sao. Cũng coi như không đánh không quen biết, ai bảo khi đó hắn không thành thật."

"Chú tiểu Vương không thành thật á?" Kỳ Lương Tần nói: "Tôi thấy dáng vẻ hắn ôn nhuận quân tử mà."

"Đó là hiện tại, không tin em hỏi mẹ xem, lúc chúng tôi học cấp hai hắn cấp ba, cùng một trường với chúng tôi, khi đó hắn là tiểu bá vương nổi danh ở trường học chúng tôi, sau lại không biết như thế nào mà đổi tính, trở nên trầm ổn."

"Vậy sao anh lại đối đầu với hắn?"

"Khi đó tôi thích một đàn chị, bị hắn cua mất."

Kỳ Lương Tần kinh ngạc hỏi: "Chú tiểu Vương không phải là cái gì kia sao…" Cậu vẫn có chút ngượng ngùng nói thẳng Vương Trạch là đồng chí.

"Khi đó đại khái hắn còn chưa có ý thức được đi, trung học mà, không phải là lúc xác định giới tính sao, dù sao khi đó tôi thấy hắn với cô gái kia rất hăng hái."

"Được rồi, chuyện thóc mục vừng thối cũng đừng nói nữa, ăn cơm rồi nhanh chóng đưa tiểu Tần đi đi." Lão thái thái nói xong nhìn về phía Nghiêm Bách Tông bên cạnh vẫn không nói chuyện: "Lão đại hôm nay bận sao?"

"Dạ, ăn xong liền đến công ty." Nghiêm Bách Tông dường như không quá vui vẻ.

Cố tình Kỳ Lương Tần còn nói một câu: "Anh cả cũng đừng quá cực khổ."

Cậu nói như vậy là vì tỏ vẻ khách khí, đây không phải là vì che giấu quan hệ giữa mình và Nghiêm Bách Tông sao. Ai biết Nghiêm Bách Tông nghe xong thản nhiên, nói: "Ưm."

Kỳ Lương Tần vẫn không yên lòng, khi ở trên xe trộm gửi tin nhắn cho Nghiêm Bách Tông: "Tùng Vĩ đưa em đến trường, chỉ là để làm ra vẻ thôi."

Nghiêm Bách Tông trả lời một câu: "Biết."

Hắn tự nhiên biết Kỳ Lương Tần một lòng yêu mình, em trai của hắn đối với Kỳ Lương Tần hẳn là cũng không có suy nghĩ gì.

Nhưng mà vậy thì thế nào chứ, biết không có nghĩa là sẽ không mất hứng.

Đại khái là hắn không lý trí ổn trọng bằng trước đây, vì chút chuyện không tính là chuyện đó mà mất hứng, cũng thực ấu trĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ đưa cậu đến trường học, cậu liền vào họp. Nghiêm Tùng Vĩ thì đến văn phòng tìm Vương Trạch. Chờ đến khi Kỳ Lương Tần bên này họp xong, bên kia Nghiêm Tùng Vĩ mới đi ra.

"Sao anh nói chuyện với hắn lâu như vậy."

"Tôi nghĩ chờ cậu họp xong sẽ đi dạo vườn trường chung, cho nên cố ý lề mề ở chỗ Vương Trạch một hồi."

"Tôi cũng không quen thuộc ngôi trường này, anh muốn nghe chuyện lịch sử nhân văn của trường, khả năng phải đến hỏi chú tiểu Vương."

"Hỏi hắn làm chi, hai chúng ta tùy tiện đi dạo thôi. Ngôi trường này tôi còn thật sự chưa từng đến, thật đẹp, mỹ nữ cũng nhiều, trai đẹp cũng không ít, mùa xuân của cậu sắp tới rồi."

Kỳ Lương Tần ngẩng đầu nói: "Tôi thích nhất là cây ngô đồng ở trường này, anh xem, có phải thật mát hay không, trời nóng như vậy mà một chút nắng cũng không chiếu đến."

"Chờ đến mùa xuân bông bay bay, cậu liền biết khó chịu." Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên quay đầu nhìn cậu: "Lúc tôi mới vừa đi tìm Vương Trạch, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ trong đầu."

"Suy nghĩ gì?"

"Cậu có cảm thấy Vương Trạch này, là đối tượng cậu có thể suy xét không?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt, lắc đầu nói: "Chưa từng nghĩ, hắn là thầy tôi mà, thầy trò là không được phép đi."

"Có cái gì không được phép, cũng không phạm pháp." Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cậu cảm thấy hắn thế nào?"

"Chưa từng nghĩ."

"Vậy hiện tại cậu nghĩ xem."

Kỳ Lương Tần liền nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Tôi cảm thấy hắn rất tốt, nhà có tiền, bản thân cũng có văn hóa có bản lĩnh, người cũng cao, nếu bàn về diện mạo, so với anh còn hơn một chút đi?"

Nghiêm Tùng Vĩ liền dừng bước lại, thực nghiêm túc nói với cậu: “Đây chính là chuyện tôi lo lắng, người khác đều được, nhưng mà Vương Trạch không được.”

Kỳ Lương Tần ngược lại sửng sốt một chút: “Vì sao?”

“Bởi vì Vương gia bọn họ với nhà chúng ta rất quen thuộc, hai nhà thường xuyên lui tới không nói, cũng có rất nhiều bạn bè chung, cậu ly hôn với tôi, cuối cùng tìm hắn, vậy mọi người sẽ thấy thế nào. Huống chi hai người lại là quan hệ thầy trò, nói không chừng có người nói khó nghe một chút, nghĩ hai người ở trường học đã thông đồng, trên đầu tôi không phải liền đội cái nón xanh thiệt bự sao.”

Kỳ Lương Tần cười nói: “Anh nghĩ xa như vậy.”

“Tôi đây là tiêm mũi dự phòng trước với cậu, để cậu chặt đứt suy nghĩ đó, cậu đừng tìm Vương Trạch, mặt mũi tôi không dễ nhìn đâu, mặt mũi hai nhà cũng rất khó coi.”

Kỳ Lương Tần cúi đầu: “A.” Cậu ngẩng đầu lên, nói: “Vậy chính là không thể tìm người quen à?”

“Cái người hiện tại mờ ám với cậu, là người tôi quen sao?”

Kỳ Lương Tần nhanh chóng nói: “Đã không còn mờ ám rồi, tôi muốn học tập cho tốt.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Học thì phải học, yêu đương thì cũng nên yêu, cậu xem đằng kia, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền cách tấm lưới xanh chỉ chỉ vài anh đẹp trai chơi bóng trên sân bóng rổ: “Tôi thấy đều không tồi.”

“Anh đừng chỉ, bị người ta nhìn thấy… cũng không phải cứ trai đẹp thì đều là gay.” Kỳ Lương Tần nhỏ giọng nói: “Tôi hiện nay không tính toán yêu đương, việc học làm trọng, về phần yêu đương, về sau lại nói, tôi còn trẻ.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói một phen, khiến tâm tình tốt của Kỳ Lương Tần bịt kín một tầng khói mù. May mà đợt khai giảng bận rộn khiến cậu không có bao nhiêu lòng thanh thản nghĩ đến chuyện khác, bọn họ phải lĩnh trang phục quân sự, bắt đầu từ ngày mai, chính là kỳ hạn nửa tháng học quân sự.

Kỳ Lương Tần rốt cuộc lại tham gia học quân sự.

Trước kia lúc lên đại học, cậu cũng từng tham gia học quân sự, nhưng lần học quân sự đó để lại cho cậu tiếc nuối chính là ngày đại duyệt binh cuối cùng đổ mưa, cậu không có đi. Lúc ấy cảm thấy rất lạnh, vài người trong ký túc xá đều cảm thấy trời mưa mà bị mắc mưa thì rất ngu, hơn nữa lúc ấy bọn họ cũng không được rút thăm đến tổ ưu tú để đại diện cho khoa đi ở phía trước, chỉ là ở phía sau cho đủ nhân số thôi, thuộc loại có thể có có thể không, cho nên bọn họ liền thừa dịp huấn luyện viên không chú ý, chạy trốn, cuối cùng tiễn huấn luyện viên bọn họ cũng không có đi tiễn, cũng không biết huấn luyện viên đi lúc nào.

Đại khái cậu thật sự là một người rất bình thường, ở rất nhiều nơi rất nhiều lúc, đều là có thể có có thể không. Nhưng lúc này khác với ngày xưa, cậu quyết định nhất thiết phải quý trọng cho tốt, quý trọng mỗi một quá trình trong đại học.

Lĩnh quân phục xong, cậu cũng không tính toán lập tức trở về, mà là ăn bữa cơm trưa ở trong trường học với bạn mới quen. Căn tin đã cũ, nơi nơi đều là gương mặt trẻ tuổi, cậu giống như cũng được rót vào một loại sức sống mới, giống như đi vào thế giới này lâu vậy, lần đầu tiên cậu chân thành cảm nhận được thanh xuân chân thật trở về trên người cậu, cậu cảm thấy cả người mình đều hoàn toàn sống lại.

Lúc Nghiêm Bách Tông gọi điện thoại cho cậu, cậu vừa mới lấy cơm, đang chuẩn bị ăn. Trong căn tin có chút huyên náo ầm ĩ, cậu chạy ra bên ngoài nghe. Nghiêm Bách Tông hỏi: "Bận rộn xong chưa?"

"Xong rồi, em đang ở căn tin chuẩn bị ăn cơm nè."

"Anh ở ngay bên ngoài trường em, em ra đi, chúng ta ăn chung."

"Nếu không thì anh tới trường em ăn đi, đồ ăn trong căn tin của trường em rất ngon, anh cũng tới cảm nhận cuộc sống sinh viên một chút đi."

"Vậy anh đi tìm em."

Kỳ Lương Tần sợ Nghiêm Bách Tông tìm không thấy, chờ ngay ở trên đường lớn bên ngoài căn tin. Trường học của bọn họ khá lớn, nhà ăn có hai cái, nửa đường cậu lại nói cho Nghiêm Bách Tông biết là nhà ăn nào, đợi mười mấy phút đồng hồ, mới nhìn thấy xe của Nghiêm Bách Tông.

Cậu lập tức chạy tới, Nghiêm Bách Tông ăn mặc rất nghiêm chỉnh, hắn cởi âu phục, đặt ở trong xe, cởi nút cổ áo từ trong xe đi ra. Đại khái là xe hắn rất đẹp, người vừa cao vừa đẹp trai, hấp dẫn ánh mắt không ít người, rất nhiều nữ sinh và nam sinh trộm nhìn qua. Các nam sinh phần lớn là nhìn xe, các nữ sinh phần lớn là nhìn người.

"Anh mới từ công ty đến sao?"

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu: "Tới tìm em ăn cơm trưa."

Kỳ Lương Tần đưa thẻ cơm cho Nghiêm Bách Tông, để hắn tự đi chọn món thích ăn, mình thì đến chỗ bạn học. Bạn cậu đều ăn sắp xong, cậu nói cảm ơn với bạn học, bưng bát đĩa của mình đến chỗ ít người, sau đó đứng phất phất tay với Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông mua một phần mì lạnh đi tới, Kỳ Lương Tần hỏi: "Ít như vậy, ăn no sao?"

"Trời nóng, không có khẩu vị. Em ăn thật nhiều."

Kỳ Lương Tần nói: “Mì thịt bò ở đây cho thịt bò đặc biệt nhiều, hương vị cũng ngon, anh xem.”

Cậu nói xong hứng thú hừng hực gắp thịt bò tới cho hắn nhìn, sau đó đưa thìa cho hắn: “Canh đặc biệt ngon, anh uống thử xem.”

Nghiêm Bách Tông lấy thìa uống một hơi, nhưng mà so sánh với Kỳ Lương Tần, thứ gì ngon mà hắn chưa từng ăn, canh này tính là ăn được, nhưng mà không đến mức đặc biệt ngon. Chỉ là nhìn Kỳ Lương Tần hưng phấn như vậy, hắn gật gật đầu, nói: “Ngon.”

Kỳ Lương Tần nghe vậy lại đứng lên, đến cửa sổ căn tin lấy một cái bát, sau đó đổ một nửa canh ra, đưa cho Nghiêm Bách Tông nói: “Ăn xong mì lạnh uống chút canh nóng, điều hòa lại, sẽ không quá nóng.”

Trước kia lúc Kỳ Lương Tần một mình, nhìn thấy phong cảnh đẹp, ăn được đồ ăn ngon, suy nghĩ đầu tiên trong đầu, đều là chờ đến khi mình có đối tượng, liền đem tất cả những thứ cậu cảm thấy tốt chia sẻ cho đối phương. Đôi khi có khả năng không phải là phong cảnh kia thực xinh đẹp, cũng không phải bởi vì thứ đó thật sự ăn ngon như vậy, cậu chỉ là muốn thỏa mãn dục vọng chia sẻ của mình, việc này khiến cậu cảm thấy càng vui sướng, tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Đại khái là Nghiêm Bách Tông hiểu được dục vọng của cậu, cho nên vô cùng phối hợp bới cậu, uống hết canh trong bát. Kỳ Lương Tần nói: “Về sau cơm trưa nếu anh có rảnh, đều tới tìm em, chúng ta ăn chung có được không?”

Nghiêm Bách Tông gật đầu: “Được.”

“Mấy giờ anh về?”

“Hai giờ đi.”

Kỳ Lương Tần nhìn đồng hồ, hiện tại còn chưa đến mười hai giờ, còn có hai tiếng nữa. Cậu nghĩ hai tiếng này sẽ vượt qua như thế nào.

“Em vào trong xe anh ngủ trưa một hồi đi.” Nghiêm Bách Tông nói: “Ngủ một hồi, buổi chiều mới có tinh thần.”

Nghiêm Bách Tông đem xe từ nhà ăn chạy đến một con đường lớn phía sau khu dạy học. Con đường kia râm mát, hai bên đường đều là cây ngô đồng cao lớn, ven đường đỗ mấy chiếc xe, gần như không có ai đến bên này, thực an tĩnh.

Hai người đều ở trong xe ngủ một giấc, khoảng một giờ rưỡi, Kỳ Lương Tần tỉnh lại, trợn tròn mắt nhìn Nghiêm Bách Tông đối diện.

Nghiêm Bách Tông nằm trên ghế ngả ra sau, mặt mày anh tuấn như vậy, hô hấp vững vàng. Kỳ Lương Tần bỗng nhiên kích động lên, trong lòng lại khẩn trương, cậu đột nhiên nghĩ đến chuyện có thể làm ở trong xe, hiện tại cậu và Nghiêm Bách Tông là người yêu, người yêu chân chân chính chính, người yêu từng thổ lộ với nhau, biết tâm ý của nhau, vậy có phải là có thể làm một ít chuyện thân mật mà người yêu có thể làm hay không?

Kỳ Lương Tần nghĩ như thế, liền bò qua, đỏ mặt cưỡi lên trên người Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông tỉnh lại, mở to mắt, liền thấy khuôn mặt đỏ bừng của Kỳ Lương Tần.

……

Kỳ Lương Tần khẩn trương chân cũng có chút phát run, thấy cặp mắt sáng trong sạch sẽ của Nghiêm Bách Tông, nói: "Em…"

Cậu nói không được, chung quy không thể nói em muốn thân thiết với anh đi.

Cậu đơn giản cái gì cũng không nói, trực tiếp hôn xuống.

76. Chương 76

Kỳ Lương Tần cảm thấy những thứ trước kia mình mong ước, hiện giờ đều đã nhất nhất thực hiện.

Trước kia cậu thường xuyên nghĩ, không biết yêu đương là cảm giác gì, không biết bên cạnh có một người yêu cậu, cậu cũng yêu người đó, lại là cảm giác gì, không biết ôm một người là cảm giác gì, cũng không biết hôn môi một người là cảm giác gì. Hiện giờ rốt cuộc cậu cũng biết, hóa ra yêu đương là ngọt ngào như vậy, bên cạnh có một người yêu cậu, là hạnh phúc như vậy, cảm giác ôm nhau khiến người ta thỏa mãn như vậy, mà hôn môi, lại khiến lòng người say mê như thế.

Nghiêm Bách Tông hỏi: "Có từng hôn Tùng Vĩ như vậy chưa?"

Kỳ Lương Tần nhanh chóng phân bua: "Em với hắn làm sao có thể chứ!"

Nghiêm Bách Tông lại hỏi: "Vậy với người khác thì sao?"

Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng nói: "Đương nhiên không có… lần đầu tiên."

Nghiêm Bách Tông cười ra tiếng, ôm cậu hỏi: "Nói chuyện với em sao lại xoắn lưỡi vậy?"

Kỳ Lương Tần vừa nghe lại càng xấu hổ vô cùng, cậu cũng không thể nói là đầu lưỡi mình đã tê rần đi. Còn không phải Nghiêm Bách Tông làm hại!

Nhưng mà cậu không buồn bực, chỉ có lòng đầy ngọt ngào, nói: "Em vĩnh viễn đều chỉ có anh."

Cậu thật biết buồn nôn. Cậu là trời sinh biết nói lời tâm tình boy.

"Buổi tối có khả năng trở về muộn một chút, nếu anh trở về quá muộn, em đừng có chờ anh, trực tiếp đến chỗ anh ngủ."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Biết rồi."

Hai người ở trong xe dính ngấy đến hai giờ, nếu không phải cả hai đều có việc, đại khái bọn họ có thể ở trong xe dính nhau cả một buổi chiều.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy toàn thân mình đều bị một loại vui sướng chưa bao giờ cảm nhận tràn ngập, hắn cảm thấy nhốt hắn vào trong một căn phòng, cái gì cũng không cho hắn, chỉ cho hắn một Kỳ Lương Tần là đủ rồi. Chỉ mỗi chuyện ở riêng với Kỳ Lương Tần thế đó, cũng khiến hắn cảm thấy thật vui vẻ.

Đại khái là tình yêu luôn đoản chí anh hùng, hắn cũng biến thành người không có tiền đồ như vậy.

Nghiêm Bách Tông đã nghĩ như vậy, Kỳ Lương Tần lại càng không cần phải nói.

Cậu vốn là người tình yêu lớn tày trời, xem tình yêu nặng hơn bất cứ thứ gì, nếu không nhờ cảm giác kích thích mới mẻ khi khai giảng, có khả năng suốt ngày cậu đều nghĩ tới Nghiêm Bách Tông, cái gì cũng không làm.

Lúc cậu trở lại Nghiêm gia, mặt trời vừa mới xuống núi. Lão thái thái nói: "Các con đều không ở nhà, trong nhà lập tức vắng vẻ."

Cũng bất quá mới mấy tháng, lão thái thái đã quen trong nhà có Kỳ Lương Tần, thiếu Kỳ Lương Tần, bà cảm thấy đi dạo phố cũng thiếu chút gì đó. Chị em bà nói với bà: "Tui nói không phải bà ngốc chứ, bà để cậu ta cứng cánh thì có lợi ích gì. Nhà bà lại không cần cậu ta ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, không bằng bà để cậu ta ở nhà, làm người đàn ông của gia đình, tương lai có con, trong nhà cũng có người chăm sóc, để cậu ta chăm sóc, không tốt hơn là bà mời bảo mẫu bên ngoài sao? Nếu nói muốn cho cậu ta học vài thứ, tự học cũng là một con đường, còn không đủ nữa thì bà tìm gia sư cho cậu ta, cầm kỳ thư họa cái gì mà không thể dạy, trong trường học cả trai lẫn gái nhiều như vậy, lỡ như tâm tư cậu ta dao động, thì phải làm thế nào, không phải bà cũng nói đứa con dâu thứ này của bà thoạt nhìn chính là hồ ly tinh biết quyến rũ đàn ông sao?"

Lão thái thái thực hối hận lúc trước Kỳ Lương Tần vừa đến nhà bọn họ, bà nói rất nhiều lời bậy bạ về Kỳ Lương Tần với mấy người chị em, hiện giờ nâng đá đập lên chân mình. Bà dẫn Kỳ Lương Tần đến chỗ bạn

bè thân thích nhiều lần như vậy, còn tưởng rằng tất cả mọi người đã đổi mới cái nhìn về Kỳ Lương Tần giống bà, hiện giờ mới biết được mấy chị em của bà đều là giả khách khí với Kỳ Lương Tần mà thôi, trong lòng vẫn xem cậu là người không thành thật.

Bà lại không tiện nói là lúc trước mình nhìn nhầm, oan uổng Kỳ Lương Tần, cho nên chỉ có thể cười ha ha nói hiện giờ Kỳ Lương Tần thay đổi rồi. Nhưng mà lời của đám chị em bà lại đặt ở trong lòng, bà nghĩ việc để cho Kỳ Lương Tần đến trường, rốt cuộc là sai hay là đúng.

Rất nhanh bà liền phát hiện bà sai.

Bởi vì dì Xuân phát hiện chăn đệm của Kỳ Lương Tần trong phòng cho khách.

Tuy rằng lúc trước đã ước định với Kỳ Lương Tần là phòng khách bên kia đều để cậu đến quét tước, nhưng mà dì Xuân rốt cuộc vẫn không yên lòng. Hôm nay trời trong xanh, người lại đều không ở nhà, cho nên dì liền mở hết cửa sổ phòng khách ra, cũng lấy chăn trong phòng khách ra phơi nắng. Chỉ là lúc đi đến một căn phòng khách, dì mở ngăn tủ ra, lại nhìn thấy trong tủ treo quần áo có thêm một bộ đệm chăn.

Không chỉ có thêm một bộ đệm chăn, bên trong còn có thêm một cái laptop.

Cái laptop này dì cũng biết, đây là máy tính của Kỳ Lương Tần.

Dì cảm thấy việc này thật sự kỳ quái, vì thế liền nói với lão thái thái.

“Hai người bọn họ đây là phân phòng ngủ ư?”

Dì Xuân gật đầu: “Tôi xem tám chín phần là như thế.”

“Tôi không nhìn ra hai người này ngày thường có cái gì khác lạ cả, ” lão thái thái cau mày nói: “Dì nói có phải lão nhị lại ở bên ngoài làm bậy, để tiểu Tần biết, cho nên hai người mâu thuẫn hay không?”

“Đây cũng không phải là không thể… Có điều người trẻ tuổi cãi nhau cũng là chuyện thường, có lẽ phân phòng ngủ một hai ngày, liền tốt rồi.”

“Vậy dì giúp tôi nhìn xem, trước tiên không nói với bọn họ.”

Dì Xuân gật đầu: “Buổi tối hôm nay, tôi lại đi nhìn xem.”

Tuy rằng đây không phải là chuyện lớn bao nhiêu, nhưng mà Nghiêm lão thái thái vô cùng ưu sầu.

Bà không hy vọng hai người này xảy ra chuyện gì, hiện giờ bà vẫn rất thích Kỳ Lương Tần. Vốn tưởng rằng hành trình Vân Nam chạm vào tình cảm của hai người kia, ai có thể ngờ rằng lại bắt đầu phân phòng ngủ.

"Tiểu Tần à, đưa thời khóa biểu của con cho ta một bản đi."

"Bọn con còn chưa học quân sự, đến khi xong chương trình học quân sự mới có thời khóa biểu."

Lão thái thái gật gật đầu, nói: "Lúc con không có lớp, nên ở với ta nhiều chút, một lão thái bà như ta ở nhà, cũng không có ý nghĩa."

Kỳ Lương Tần gật đầu, nghĩ thầm rằng mình vốn đang muốn tìm một việc làm thêm, cũng không biết lão thái thái đồng ý không.

Cậu thừa dịp không ai chú ý, trộm đến phòng khách cầm máy tính trở về, trở lại phòng Nghiêm Tùng Vĩ viết văn. Dì Xuân làm một đĩa hoa quả đưa qua cho cậu, lúc đi ra lén nói với lão thái thái: "Máy tính đã lấy về, có khả năng đã hòa hảo."

"Chăn thì sao?"

Dì Xuân lại đến phòng khách nhìn nhìn, đi ra lắc đầu: "Chăn còn ở đó."

"Chờ buổi tối dì đi xem xem." Lão thái thái hít một hơi: "Nó ở trong phòng làm gì đó?"

"Tôi thấy cậu ấy đánh chữ, hình như là đang viết cái gì đó, tôi nghe Viện Viện nói qua, nói cậu ấy viết cái này dường như có thể kiếm tiền, chỉ là không nhiều lắm."

Lão thái thái nghe xong, nằm trên ghế sa lông một hồi, tắt TV, liền đi lên lầu. Chỉ chốc lát cầm một cái phong bì xuống, nhét vào trong túi, đi qua gõ gõ cửa.

"Mời vào."

Lão thái thái đẩy cửa đi vào, cười nói: "Học tập à?"

Kỳ Lương Tần muốn đứng lên, lão thái thái vội nói: "Con ngồi làm gì làm đi, ta chỉ là qua thăm con một chút."

Lão thái thái nói xong liền ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, hỏi linh tinh vụn vặt một ít chuyện ở trường học, sau đó lấy cái phong bì từ trong túi ra, đặt ở trên bàn: "Mẹ cho con tiền tiêu vặt, cho con đi học dùng, đừng có chối từ, vốn dĩ chính là muốn đưa cho con, ở trường học không thể so với ở nhà, luôn có chỗ cần dùng tiền."

Đây cũng không phải là lần đầu tiên lão thái thái cho cậu tiền tiêu vặt, Kỳ Lương Tần nói: "Cám ơn mẹ."

"Nếu con đã gọi ta một tiếng mẹ, hai mẹ con chúng ta chính là có duyên phận. Lại nói lúc đầu ta còn thật sự không thích con, chỉ có điều thời gian dài mới thấy lòng người, ta biết đứa nhỏ là con rất thành thật. Tùng Vĩ không kiên định, cũng là do trước kia ta quá chiều nó. Cha nó lại qua đời sớm, trong lòng ta thương nó với Viện Viện khi đó tuổi còn nhỏ, nhiều ít cũng dung túng một chút, mới khiến nó nuôi ra cái bộ dạng phong lưu hiện giờ. Nó có chỗ không tốt, hoặc là khiến con chịu uất ức, con chỉ cần nói cho ta biết, ta thay con xử lý nó."

Kỳ Lương Tần nói: "Hắn rất tốt."

"Lão nhị kỳ thật bản tính không xấu, chỉ là tâm địa có chút gian giảo, con quản giáo một chút là tốt rồi. Tuy rằng con trẻ tuổi hơn nó, nhưng ta biết con hiểu chuyện, con nhường nó nhiều chút."

Từ khi Kỳ Lương Tần đến Nghiêm gia, lúc đầu lão thái thái không muốn thấy cậu, sở dĩ tốt với cậu, bảo vệ cậu, không phải bởi vì cậu là Kỳ Lương Tần, mà bởi vì cậu là con dâu Nghiêm gia. Đổi cách nói khác, dù rằng đổi một người khác, lão thái thái cũng sẽ chậm rãi tốt với người đó, bởi vì lão thái thái truyền thống, không thích con cái kết rồi lại ly, dù tức giận nữa cũng sẽ chậm rãi tiếp nhận. Sau đó ở chung một đoạn thời gian, tự nhiên cũng có kết quả cậu uốn mình theo người, lão thái thái liền khen cậu nhiều hơn, không phải là khen với bạn bè thân thích, mà là khen với mấy người Nghiêm Bách Tông, trong cái khen này vừa có vài phần thật lòng, cũng có vài phần làm bộ, đại khái đây là cái gọi là "đạo mẹ chồng con dâu". Nhưng mà hiện giờ tâm sự với cậu những lời dường như hơi có chút phiến tình thế này, vẫn là lần đầu.

Kỳ Lương Tần cảm thấy quái quái, nhưng lại nói không nên lời là chỗ nào quái, phản ứng đầu tiên chính là có phải Nghiêm Tùng Vĩ lại ở bên ngoài thông đồng với cô gái nào, bị người Nghiêm gia phát hiện hay không?

Cho nên chờ sau khi lão thái thái ra cửa, cậu lập tức gọi điện thoại qua cho Nghiêm Tùng Vĩ.

"Không có, gần đây ngay cả Tô Nguyễn Nguyễn tôi cũng rất ít gặp. Mệt muốn chết, đâu còn rảnh làm mấy cái đó."

"Tô Nguyễn Nguyễn là ai?"

Nghiêm Tùng Vĩ khụ một tiếng: "Chỉ là một cô bé, cậu không biết, cũng không cần biết… không phải cậu muốn quản tôi chứ, nói rồi nha, không hỏi việc tư của đối phương."

"Tôi không hỏi đến. Vừa rồi mẹ anh qua bên này nói thiệt nhiều lời, nói anh không tốt, bảo tôi bao dung thêm linh tinh, tôi nghĩ có phải anh với Tô Nguyễn Nguyễn kia ở chung bị bà thấy hay không?"

"Không có khả năng, tôi còn cẩn thận hơn cả minh tinh đề phòng chó săn nữa, không có khả năng bị bà thấy, bạn bè của tôi cũng không biết việc này. Lại nói gần đây tôi rất bận, không rảnh trêu chọc mấy cổ. Cậu cũng đừng miên man suy nghĩ, có phải mẹ tôi đối tốt với cậu, nói với cậu vài câu xuất phát từ nội tâm,

cậu liền chột dạ, áy náy hay không?"

"Có một chút… Cảm thấy mình…"

"Tôi nói chứ cậu ngừng đi, đừng bị viên đạn bọc đường của mẹ tôi phá hỏng. Mẹ của tôi là người như thế nào chứ, trước kia cũng là nhân vật lợi hại, đạn bọc đường là thứ bà làm giỏi nhất. Những lời từ thâm tâm đó cậu cũng đừng tin hết, nói không chừng chính là công tâm kế."

Trên đời này người nói mẹ mình như vậy, phỏng chừng cũng không nhiều lắm.

"Vậy có thể là tôi nghĩ nhiều, " Kỳ Lương Tần nói xong cầm lấy phong bì trên bàn, mở ra nhìn thoáng qua, vừa nhìn liền kinh ngạc ngây người, tiền bên trong, nhiều hơn xa tiền tiêu vặt bình thường cho cậu, hình như còn không chỉ một hai vạn: "Mẹ anh lần này cho tôi thiệt nhiều tiền tiêu vặt."

Nghiêm Tùng Vĩ ở đầu kia điện thoại cười: "Đây không phải là rất tốt sao. Đúng rồi, quên nói cho cậu một chuyện, không phải mẹ bảo tôi hẹn thời gian với Vương Trạch một chút, mời hắn đến nhà ăn một bữa cơm sao. Tôi hẹn buổi tối hôm nay, tôi đã nói với dì Xuân và mẹ rồi. Tôi tận lực trở về sớm một chút, nếu trở về muộn, cậu giúp tôi nói một tiếng."

"Biết rồi."

Kỳ Lương Tần cúp điện thoại, bỗng nhiên nhìn thấy ngọn đèn căn phòng đối diện sáng lên. Cậu lập tức đứng lên, đẩy cửa sổ ra, ghé vào phất phất tay.

Nghiêm Bách Tông dường như nhìn thấy cậu, cũng đi đến bên cửa sổ. Hai người đối diện nhau cười. Kỳ Lương Tần đột nhiên nhanh trí, liền gọi điện thoại qua.

Nghiêm Bách Tông trở lại lấy di động, về lại chỗ cửa sổ.

"Đã về rồi." Kỳ Lương Tần nói.

"Ừ, em đang làm gì?"

"Em cũng vừa trở về không bao lâu, cũng không làm gì, đang muốn gọi điện thoại hỏi anh chừng nào thì về." Kỳ Lương Tần bỗng nhiên muốn dính ngấy với Nghiêm Bách Tông một hồi.

Cậu chính là rất quấn người, huống chi hiện giờ cậu và Nghiêm Bách Tông mới vừa thông suốt tình ý, lúc ban ngày còn thân thiết như vậy, đúng là bơi trong mật ngọt.

"Chúng ta có nên đi ra ngoài trò chuyện hay không?" Giọng Kỳ Lương Tần lộ ra xấu hổ: "Chỉ một hồi."

Nghiêm Bách Tông cũng thực dứt khoát: "Vậy ra đi."

Kỳ Lương Tần trốn ở trong hành lang, đặc biệt chờ Nghiêm Bách Tông đi ra ngoài mấy phút đồng hồ sau, mới đi ra. Lão thái thái ở trên ghế sa lông xem tv, quay đầu nhìn cậu hỏi: "Đi ra ngoài à?"

"Dạ, con đi ra ngoài mua chút đồ."

"Mới rồi anh cả con cũng đi ra ngoài mua đồ, con gọi điện thoại cho nó, bảo nó tiện thể mua về cho con."

"Không cần, con tự đi mua, vừa vặn ra bên ngoài xem chú tiểu Vương có tới chưa, nói không chừng có thể đón được hắn ở cửa nhà."

Kỳ Lương Tần nói xong nhanh chóng chạy ra ngoài, kết quả mới vừa ra cửa, đã bị một người ôm vào trong ngực. Bên ngoài là một ngọn đèn lớn, chiếu người không chỗ nào che giấu, Kỳ Lương Tần tim đập như trống, kéo Nghiêm Bách Tông đi đến chỗ tối.

Bọn họ xuyên qua mấy cây đại thụ, liền tới chỗ bóng tối phía sau nhà. Kỳ Lương Tần rất nhiệt tình, ôm cổ Nghiêm Bách Tông nhảy lên, liền nhảy đến trên người Nghiêm Bách Tông, hệt như koala.

"Lén lút như vậy, trong lòng em có thể khổ sở hay không?" Nghiêm Bách Tông thở dốc hỏi.

Kỳ Lương Tần lắc đầu, cậu sao lại thấy khổ sở chứ, chỉ cần có thể ở chung với Nghiêm Bách Tông, làm thế nào cậu cũng không thấy khổ sở.

"Trước mắt anh còn chưa nghĩ ra biện pháp tốt để giải quyết, không dám để mẹ biết, anh sẽ xử lý tốt, sẽ không để em bị uất ức."

Kỳ Lương Tần ôm cổ Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, sau đó hỏi: "Em nặng không?"

Nghiêm Bách Tông cười lui về phía sau hai bước, tựa vào một thân cây. Kỳ Lương Tần dán trán hắn cười, chỉ cảm thấy cả người như là ngâm trong bình mật, mà Nghiêm Bách Tông thì có chút quẫn bách, bởi vì hắn phát hiện hắn lại có phản ứng, chẳng qua là ngửi được hương vị của Kỳ Lương Tần, hắn liền khó kiềm chế mình. Hắn tận lực nhấc Kỳ Lương Tần cao một chút, sợ Kỳ Lương Tần sẽ cảm giác được. Đầu hắn ở chỗ ngực Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần liền ôm đầu của hắn vào trong lòng.

Được người đàn ông mình yêu ôm như vậy, tựa như koala treo trên người đối phương, cũng là một trong những ảo tưởng về tình yêu tốt đẹp của Kỳ Lương Tần trước đây.

Ảo tưởng về tình yêu tốt đẹp của cậu trước đây, thật sự đều đang từng chút một thực hiện. Tình yêu tuyệt vời như thế, thật sự khiến người ta tâm hồn say mê, giống như là uống rượu, thân thể thì mềm, trong lòng thì nóng, gió đêm thổi qua mặt cậu, cậu cũng hận không thể kéo Nghiêm Bách Tông vào trong thân thể của mình.

77. Chương 77

Hai người ở trong bóng tối thân thiết một hồi lâu, trên người cả hai đều ra một tầng mồ hôi, Nghiêm Bách Tông nói: "Cần phải trở về."

"Anh đi về trước, em ra ngoài siêu thị mua chút đồ."

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, Nghiêm Bách Tông cứ như vậy trở về, lão thái thái đại khái sẽ không hỏi cậu mua cái gì, nhưng mà cậu trở về, lão thái thái có khả năng sẽ hỏi. Để phòng ngừa lộ ra dấu vết, Kỳ Lương Tần vẫn tính toán đến siêu thị một chuyến.

Nhưng mà ai biết cậu đi về phía trước hai bước, quay đầu lại nhìn, Nghiêm Bách Tông vẫn còn đứng trong bóng đêm, cũng không có ý tứ muốn đi về.

"Anh làm sao vậy?"

Giọng điệu Nghiêm Bách Tông hơi có chút quẫn bách, nói: "Anh ở trong này thêm một hồi."

Kỳ Lương Tần buồn bực nhìn hắn một cái, tối thùi lùi cũng nhìn không quá rõ ràng. Nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại chột dạ, cho rằng cậu đã nhìn ra, khụ một tiếng nói: "Anh bình ổn lại một hồi, hiện tại không đi được…"

Kỳ Lương Tần thế mới biết được Nghiêm Bách Tông chống lên cái lều trại, nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, yên lặng đi ra ngoài, chờ đi đến chỗ sáng, nhịn không được bật cười.

Đại khái người yêu đều sẽ vì đối phương phản ứng kịch liệt với mình mà cảm thấy vui vẻ đi, ít nhất chứng minh mị lực của mình trong lòng đối phương. Ai có thể nghĩ đến anh cả Nghiêm gia luôn luôn cao lãnh nhạt nhẽo, cũng sẽ có lúc quẫn bách và nhiệt tình như vậy chứ.

Dù sao thì trước kia cậu cũng không tưởng tượng được.

Đại khái chính Nghiêm Bách Tông cũng không tưởng tượng được. Hắn đã tuổi này rồi, lại có vẻ thực ngây thơ, thường vì chuyện ở phương diện đó mà quẫn bách, nhưng quẫn bách là bởi vì chưa từng trải qua giống thế, hết thảy với hắn mà nói đều là mới mẻ, kích thích, không thì loại chuyện này đổi thành Nghiêm Tùng Vĩ, chỉ sợ có thể không gợn sóng không sợ hãi.

Kỳ Lương Tần đi siêu thị mua hai hộp kem đánh răng, lại mua một ly kem, vừa ăn vừa đi về nhà, lúc đi đến cửa Nghiêm gia, liền nhìn thấy một chiếc xe. Xe dừng lại trước mặt cậu, Vương Trạch kéo kiếng xe xuống, cười cười với cậu.

“Chú tiểu Vương.” Kỳ Lương Tần chào hỏi.

Vương Trạch gật gật đầu, đỗ xe ở một bên, liền xuống xe, lại đi ra cốp sau xách ra hai cái túi giấy to, bóng đêm mông lung, cũng không thấy rõ là cái gì. Kỳ Lương Tần vươn tay giúp hắn xách một cái, có chút nặng. Hai người đi chưa được mấy bước, phía sau liền lại có một luồng sáng chiếu tới. Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ lái xe vào.

Nghiêm Tùng Vĩ xuống xe, chào hỏi với Vương Trạch. Vương Trạch cười nói: “Mới vừa tan tầm sao?”

“Ưm, gần đây hơi bận, trở về đều tương đối muộn. Anh tới thì tới, sao còn mang đồ theo.”

“Chị dâu bảo tôi đem tới, cho chị Trương.”

Chị Trương chính là nói lão thái thái. Đại khái là kém bối phận luôn rất kỳ quái, trước kia Vương Trạch ngẫu nhiên nhắc tới lão thái thái, đều rất ít khi gọi chị Trương, đột nhiên nghe hắn kêu như vậy, Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, một hồi lâu mới biết được hắn nói tới ai.

Lão thái thái vô cùng tốt với Vương Trạch, chuyện trò với hắn, còn hỏi hắn về việc riêng.

“Em cũng trưởng thành rồi, có đối tượng vừa ý, cũng nên xác định đi.”

Vương Trạch cười nhìn nhìn Nghiêm Tùng Vĩ, lại nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, nói: “Em không có vận khí tốt như bọn họ, còn đang tìm.”

“Anh thích dạng gì, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi và Lương Tần giúp anh xem xét xem, bên cạnh chúng tôi cũng có bạn bè độc thân.”

“Nói đến đây, tôi vẫn luôn rất ngạc nhiên, ” Vương Trạch cười nói: “Theo tôi được biết, trước kia cậu quen đều là nữ, nổi danh là thẳng, sao đột nhiên lại với Lương Tần… Tôi nói như vậy không có ý tứ gì khác, đơn thuần tò mò thôi.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói dối đến mặt không đỏ thở không gấp: “Kỳ thật tôi vốn đã có chút hứng thú với nam, nhưng mà không có gặp được đúng người. Lúc tôi gặp được Lương Tần, ánh mắt đầu tiên, tôi đã cảm thấy, chính là người này!”

Hắn nói xong còn vỗ vỗ chân Kỳ Lương Tần.

Lão thái thái ghét bỏ nói: “Con người nó không kiên định, có thể tìm được tiểu Tần, chính là đời trước nó đã tu luyện có phúc.”

"Trong cái giới này muốn tìm người thật lòng kỳ thật rất khó, tuy rằng nói hiện giờ hôn nhân đồng tính hợp pháp hóa, nhưng mà chung quy vẫn rất ít người, muốn tìm một người thích mình, mình cũng thích, còn rất không dễ dàng. Hiện tại em cũng qua cái tuổi đặc biệt muốn yêu đương, cảm thấy nếu như không có ai thích hợp, vậy còn không bằng một mình."

Kỳ Lương Tần vô cùng đồng cảm với lời nói của Vương Trạch, nói: "Đúng vậy, trước kia tôi cũng nghĩ như vậy, nếu như không thể cùng một chỗ với người mình thích, không bằng một mình, tôi cảm thấy yêu đương, nếu như không thể có kết quả, vậy ý nghĩa ở nơi nào chứ, lại có gì khác một hồi mộng xuân đâu. Đời người vốn dĩ như một giấc mộng, nếu mở đầu rất tốt, kết quả không được hai ba năm liền cắt đứt, hoặc là cùng một chỗ rất nhiều năm, cuối cùng vẫn tách ra, tôi đều cảm thấy còn không bằng không yêu, thương thân lại thương tâm."

Nghiêm Tùng Vĩ bổ sung: "Con người cậu ta ở phương diện này đặc biệt kiểu cọ, luôn nghĩ một đời một kiếp một đôi người."

Lão thái thái không cho là đúng nói: "Người trẻ tuổi hiện giờ, luôn lấy cái cớ là yêu nhiều thử nhiều mới có thể tìm được người thích hợp, đối tượng thay đổi một người lại một người. Kỳ thật ta nói chứ, trước khi yêu đương thì cẩn thận một chút, bớt đi chút đường vòng, nhân sinh cũng sẽ dễ dàng một ít. Trái tim con người, đều là càng thương càng ít, đối tượng càng nhiều, càng khó chú tâm vùi đầu trên một người, bởi vì sợ bị thương, cũng yêu không được. Ta cảm thấy yêu đương thì cứ nhanh chóng kết hôn đi, cũng rất tốt. Nếu hai người đều nghĩ như vậy, thế hôn nhân đó khẳng định củng cố lại lâu dài."

Kỳ Lương Tần rất ít khi nghe lão thái thái kể cái nhìn của bà về tình yêu, nghe xong mới cảm thấy cậu với lão thái thái ở phương diện này rất giống người một đường. Nhưng mà lão thái thái nghĩ rõ ràng, lại nhìn không rõ lắm, không thì bà hẳn là phải nhìn ra được, Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ căn bản không phải người cùng một đường.

Vương Trạch cũng không có ở lâu, ăn cơm xong liền trở về. Giữa bữa cơm hắn uống chút rượu, Nghiêm Bách Tông liền kêu tài xế lão Hồ đưa hắn. Lão thái thái nghĩ tới chuyện Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần phân phòng ngủ, trước khi lên lầu lén dặn dì Xuân: "Dì để ý chút."

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ trở lại trong phòng, Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Chính là quá quen với Vương gia, không thì tôi thật sự muốn giới thiệu Vương Trạch cho cậu. Tôi cảm thấy con người hắn rất đáng tin, điều kiện cũng không tồi."

"Anh đừng ghép uyên ương lung tung quá mức."

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nói: "Tôi đây không phải là quan tâm chuyện chung thân đại sự của cậu sao."

Kỳ Lương Tần đóng cửa lại đi tắm rửa, nghĩ đến việc cậu sắp đến phòng Nghiêm Bách Tông ngủ, liền có chút tâm viên ý mã, thực nghiêm túc tẩy rửa bộ phận nào đó, sau khi rửa xong ngửi ngửi trên người mình, quả nhiên chỗ nào cũng thơm ngào ngạt. Da thịt cậu nộn, màu da trắng, tự mình nhìn gương cũng cảm thấy thực vừa lòng.

Mặc dù là nam, nhưng cũng là chàng trai thân thể mướt bộ dáng đẹp, hẳn là có thể gợi lên hứng thú cho Nghiêm Bách Tông. Chỉ có điều cậu không biết kêu.

Cũng không biết cậu phải kêu như thế nào. Trước đây cậu từng xem qua phim giữa nam với nam, Nhật Bản, tiểu thụ trong đó kêu mỗi người một kiểu, có thực dương cương, có thực ẻo lả, có vài người lại gọi thực lớn tiếng, có vài người chỉ là kêu rên. Cậu nghĩ đại khái là nhất thời Nghiêm Bách Tông không tiếp thu được tiếng kêu dương cương đâu, cậu hẳn nên học theo mấy cô gái Nhật Bản.

Chỉ là Nghiêm Tùng Vĩ ở bên ngoài, cậu cũng không tiện kêu, cậu nhìn nhìn mình gương trong, thở ra một hơi.

Cảm thấy mình hiện tại trời vừa sáng liền hy vọng trời tối đen, đêm tối cho cậu một cái ô dù, cậu ở trong đêm tối hạnh phúc mà sung sướng.

"Tôi đến phòng cho khách." Cậu nói với Nghiêm Tùng Vĩ.

"Không lấy máy tính sao?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Hôm nay đi ngủ sớm một chút, không chơi máy tính."

Để có thể ở chung với Nghiêm Bách Tông nhiều hơn, kiếm tiền cũng trở nên không quan trọng như thế.

"Ngày mai có phải cậu bắt đầu học quân sự không?"

"Ừ."

"Mấy ngày nay dự báo thời tiết nói nhiệt độ không khí rất cao, cậu chú ý một chút, đừng để bị cảm nắng."

"Biết rồi, anh cũng đi ngủ sớm một chút."

Kỳ Lương Tần nói xong liền ra khỏi phòng, nhìn thoáng qua trong phòng khách, thấy đại sảnh vẫn sáng đèn, vì thế trộm chạy vào phòng cho khách.

Kết quả cậu vừa mới vào phòng đóng cửa, dì Xuân liền bước ra. Dì do dự một hồi, rốt cuộc vẫn đi tới cửa phòng, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Kỳ Lương Tần tưởng Nghiêm Bách Tông đến, còn chưa kịp bật đèn, liền nhanh chóng mở cửa phòng.

Kết quả mở cửa phòng ra cậu liền sợ ngây người, nhìn thấy dì Xuân đứng ở cửa, nhất thời trong đầu trống

rỗng, thế mà không biết phải nói gì.

Dì Xuân đi vào, đóng cửa lại, sau đó mở đèn hỏi: "Sao con chạy đến nơi này ngủ, cãi nhau với Tùng Vĩ ư?"

Kỳ Lương Tần nhanh chóng gật đầu: "Không muốn gặp hắn."

"Dì thấy lúc ăn cơm các con rất tốt mà, vì chuyện gì lại cãi nhau?"

"Bọn con không muốn mọi người biết lo lắng, cũng không phải mâu thuẫn quá lớn, chỉ là gần đây bọn con đều bận, cũng muốn tách ra ngủ một đoạn thời gian." Đều nói mỗi một gay đều là ảnh đế trời sinh, đại khái nhiều năm sinh hoạt giấu diếm khiến cậu có năng lực nói dối nhất định, cậu rất nhanh liền điều chỉnh suy nghĩ, nói: "Dì Xuân, dì đừng nói với lão thái thái. Con không muốn làm cho bà lo lắng."

Dì Xuân hơi có chút quẫn bách nói: "Chỉ là lúc chiều hôm nay, dì đã nói với bà ấy… dì sợ con không biết thu dọn phòng bên này như thế nào, ban ngày đã tới một chuyến, kết quả thấy được chăn và máy tính con đặt ở trong tủ treo quần áo."

Kỳ Lương Tần hơi có chút kinh hoảng, nhưng cậu cũng biết việc này có thể lớn cũng có thể nhỏ, hoàn toàn xem cậu giải thích như thế nào. Cậu trấn định một chút, nói: "Ngày mai con đi nói với bà ấy. Con với Tùng Vĩ không phải vấn đề quá lớn, hai ngày nữa con liền dọn về."

Dì Xuân gật gật đầu: "Vợ chồng không có thù cách đêm, càng phân phòng ngủ như vậy, mâu thuẫn càng sâu, có vấn đề thì nghĩ xem giải quyết như thế nào, trốn tránh không hữu dụng. Được rồi, con nhớ rõ ngày mai chủ động nói với lão thái thái một chút, nhớ kỹ, đừng nói là bị dì phát hiện mới nói, phải giả vờ chủ động nói với lão thái thái."

"Cám ơn dì Xuân."

Sau khi dì Xuân đi rồi, Kỳ Lương Tần liền do dự có nên nói với Nghiêm Tùng Vĩ một tiếng hay không. Nhưng mà cậu nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là đừng nói cho Nghiêm Tùng Vĩ tốt hơn.

Về sau mỗi ngày cậu đến chỗ Nghiêm Bách Tông ngủ, vậy cũng không ngủ trong phòng cho khách. Nếu cậu không ngủ trong phòng cho khách, về sau dì Xuân không bắt gặp cậu, sẽ cho rằng cậu về phòng Nghiêm Tùng Vĩ. Mà Nghiêm Tùng Vĩ thì cho rằng cậu còn ở lại phòng khách, như vậy không phải liền giải quyết sao.

Kỳ Lương Tần cảm thấy việc này tìm cho mình một lý do không thể không ngủ trong phòng Nghiêm Bách Tông.

Cậu ngồi ở trên ghế chơi di động một hồi, ước chừng dì Xuân đã ngủ, đang muốn đi ra ngoài, liền nhận được tin nhắn của Nghiêm Bách Tông, kêu cậu đi qua.

Kỳ Lương Tần nhanh chóng chuồn qua, đem chuyện này nói với Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông gật đầu: "Vậy về sau em cứ ngủ ở bên chỗ anh."

Kỳ Lương Tần bò lên giường, hỏi: "Anh có muốn lên giường ngủ luôn không, giường lớn như vậy."

Nghiêm Bách Tông nhìn cậu một hồi, nói: "Anh ngủ dưới đất là được."

Kỳ Lương Tần liền cười, mặt chôn ở trong gối cười. Nghiêm Bách Tông thấy cậu cười cả người đều nhộn nhạo xuân ý, trong lòng liền có chút nóng nóng, không biết vì sao cũng hết sức vui vẻ theo, hỏi: "Em cười cái gì?"

"Em cảm thấy em tìm được một quân tử."

"Anh cũng không phải là quân tử, " Nghiêm Bách Tông nói: "Về sau em sẽ biết."

78. Chương 78

Kỳ Lương Tần biết học quân sự vất vả, nhưng mà thật sự không ngờ rằng vất vả đến như vậy. Đại khái là hiện giờ làn da cậu tương đối trắng nõn, không trải qua phơi nắng, phơi dưới mặt trời chói chang một ngày, tuy rằng cậu không bị cảm nắng, nhưng lại cảm thấy cổ đau rát, để bạn học nhìn thử, thế mà phơi nắng đến tróc một lớp da.

Qua một ngày, cậu soi soi gương, cảm thấy mới một ngày, mình đã đổi thành người khác. Khuôn mặt vốn trắng nõn hiện giờ biến thành màu đỏ, cũng không biết có phải là nguyên nhân tâm lý hay không, cậu nhìn cảm thấy đen đen đỏ đỏ. Trở về nhà lão thái thái nhìn thấy cậu liền hoảng sợ: "Sao lại biến thành như vậy, bệnh ư, sắc mặt kém thế."

"Chỉ là quá mệt mỏi, " Kỳ Lương Tần nói: "Trên người ướt đẫm, con đi tắm rửa một cái."

"Mau đi đi." Lão thái thái có chút đau lòng nhìn cậu: "Học quân sự này cũng quá vất vả, hai ngày nay lại nóng như vậy, trường các con sao không nhân tính hóa một chút, tìm chỗ bóng râm mà học quân sự."

Dì Xuân cười nói: "Nhìn mặt cậu ấy đỏ như vậy, đại khái cũng giống Tùng Vĩ là người sợ phơi nắng, lão thái thái quên à, năm đó lúc Tùng Vĩ học quân sự, chẳng phải cũng cái dạng này, nhìn dọa người."

"Hai người bọn nó thật sự là một đôi, " lão thái thái nói: "Làn da lão nhị giống tôi, trắng, sợ phơi nắng, không như lão đại giống cha nó, đen nhánh."

“Cũng đúng, ba anh em bọn họ, chỉ có Bách Tông là làn da đen một chút, may mà Bách Tông dễ nhìn, người cũng cao.”

“Hiện giờ nó cũng coi như tốt hơn nhiều, dì quên lúc nó mới từ quân đội trở về ư, đen như cục than ấy, tôi cũng không dám nhận.”

Lão thái thái bên này vừa dứt lời, bên kia Nghiêm Bách Tông vừa vặn trở về. Hai người liền nở nụ cười. Nghiêm Bách Tông hỏi: “Hai người cười cái gì vậy?”

“Hôm nay con về sớm.”

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, đổi giày đi đến phòng khách: “Bọn họ còn chưa có về sao?”

“Lão nhị còn chưa có về, tiểu Tần đang tắm, đứa bé kia học quân sự một ngày, ta xem cả người hệt như cà mắc sương ấy, mặt cũng tím tái.”

Nghiêm Bách Tông về phòng liền gọi một cú điện thoại cho Kỳ Lương Tần, nhưng mà không ai nhận, đại khái Kỳ Lương Tần còn đang tắm rửa. Hắn đi đến phía trước cửa sổ, nhìn nhìn sang đối diện, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần lau tóc xuất hiện ở trước cửa sổ, cầm lấy di động trên bàn, nhìn thoáng qua đối diện, sau đó lắc lắc tay với hắn.

Kỳ Lương Tần tắm rửa một cái, xối nước ấm, cảm giác trên cổ dễ hịu hơn rất nhiều, nhưng mà vừa sờ vẫn có chút đau. Cậu cũng không có thuốc trị phơi nắng, liền đi ra cửa hỏi dì Xuân. Dì Xuân nói: “Dì nhớ chỗ Bách Tông có một cái hộp thuốc, khả năng có thuốc đó, cậu ấy vừa trở về, con đi hỏi xem.”

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn lão thái thái, thật vất vả bắt lấy một cơ hội quang minh chính đại, cậu đương nhiên không chịu bỏ qua, nhanh chóng đến phòng Nghiêm Bách Tông.

“Sao lại phơi nắng thành như vậy?”

“Không biết, giữa buổi trưa đã cảm thấy có chút đau, còn tưởng rằng là do quân phục cọ xát.”

“Ngồi xuống.”

Nghiêm Bách Tông cầm thuốc trị phơi nắng từ trong hộp thuốc ra, Kỳ Lương Tần nói: “Anh thật lợi hại, cảm giác giống như cái gì cũng không làm khó được anh.”

Lời nịnh nọt này khiến Nghiêm Bách Tông rất là vui vẻ, cười nói: “Trong nhà thuốc gì cũng chuẩn bị một chút tương đối yên tâm, thuốc trị phơi nắng này là năm trước lúc Viện Viện đi bờ biển chơi với bạn bè, muốn phơi nắng ra màu tiểu mạch gì đó, kết quả làn da phơi nắng bị thương, nó bôi thuốc xong không dùng hết, liền bỏ vào trong hộp thuốc này.”

Hắn nói xong liền nặn thuốc mỡ ra ngón tay, nhẹ nhàng bôi trên cổ Kỳ Lương Tần. Thuốc mỡ mang theo chút cảm giác man mát, nhưng mà ngón tay Nghiêm Bách Tông vuốt cổ cậu, khiến cậu cảm thấy đặc biệt thoải mái. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Nghiêm Bách Tông đứng lên, lấy khăn tay xoa xoa tay, nói: "Vào đi."

Trong nháy mắt khi lão thái thái mở cửa Kỳ Lương Tần xoay người quệt một chút thuốc mỡ ra tay, sau đó bôi loạn vài cái sau gáy mình, lão thái thái thấy cậu tự bôi thuốc, liền nói: "Con để lão đại giúp con, đều là nam, con còn e lệ sao?"

Đại khái ở trong mắt lão thái thái, con trai lớn của bà là khiến bà yên tâm nhất. Huống chi Kỳ Lương Tần lại là nam, bà hết sức yên tâm đối với Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần, không nói đến lão đại không thích nam, mặc dù thích, cũng không có khả năng sẽ đi thích người yêu của em trai mình.

Cho nên bà cảm thấy Kỳ Lương Tần rất hướng nội, rất dễ dàng thẹn thùng. Kỳ Lương Tần cầm khăn xoa xoa ngón tay, đứng lên nói: "Không nghiêm trọng, tùy tiện bôi một chút."

"Ta cảm thấy học quân sự có ý nghĩa gì, thật sự muốn học sinh rèn luyện thân thể, vậy thì đều là trong ngày thường, chứ chỉ mệt chết mệt sống nửa tháng, một chút tác dụng cũng không có." Lão thái thái nói: "Theo ta thấy, ta nói với chú tiểu Vương của con một tiếng, về sau đừng tham gia."

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại nói: "Cứ để cho cậu ấy tham gia, học quân sự không phải vì cường thân kiện thể, mà là một cái nghi thức, thể nghiệm cho tốt, về sau cũng sẽ lưu lại một đoạn hồi ức, coi như là ký ức không thể thiếu của cuộc sống đại học. Hơn nữa bạn trong lớp đều không biết nhau, đều là dựa vào học quân sự mà quen thuộc, nếu cậu ấy vốn đã không trọ ở trường, lại không tham gia hoạt động tập thể, về sau không dễ ở chung với bạn học."

"Ưm, em sẽ luyện thật tốt, nghe nói học quân sự ở trường của bọn em cuối cùng còn có thể sờ tới súng."

Tuy rằng đại học cả nước đều học quân sự, nhưng mà học quân sự như thế nào thì mỗi nơi mỗi khác, có trường thì tiểu đánh tiểu nháo cho qua, có trường lại kéo lên trên núi học quân sự. Đại học trước đây của Kỳ Lương Tần học quân sự tương đối đơn giản, không ngờ học quân sự ở Đông Hoa lại sờ tới súng, tuy rằng không biết là súng thật hay súng giả, nhưng Kỳ Lương Tần vừa nghĩ tới vẫn rất kích động.

Từ trong phòng Nghiêm Bách Tông đi ra, dì Xuân trộm hỏi Kỳ Lương Tần: "Con còn chưa nói với lão thái thái đi?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Còn chưa kịp, sáng sớm đi vội vàng."

"Ban ngày lão thái thái hỏi dì, dì nói với lão thái thái là đêm qua con vẫn ngủ phòng cho khách."

Kỳ Lương Tần hơi quẫn bách cười: "Con và Tùng Vĩ hôm nay lại hòa hảo. Hôm nay con liền không ngủ ở phòng cho khách nữa."

Dì Xuân cười nói: "Dì biết người trẻ tuổi mấy con, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa. Vậy được, dì thay con đi nói với lão thái thái một tiếng, cũng đỡ cho bà ấy lo lắng các con."

"Đúng vậy, mọi người không cần quá lo lắng con và Tùng Vĩ, ngẫu nhiên đến phòng cho khách ngủ một chút, coi như là tiểu biệt thắng tân hôn."

Cậu không xấu hổ, ngược lại là dì Xuân nghe xong có vài phần ngại ngùng, cười lắc đầu rời đi. Dì nói chuyện này với lão thái thái, lão thái thái cười nói: "Suy nghĩ của người trẻ tuổi bọn nó, chúng ta theo không nổi. Thôi thôi, chỉ cần hai người bọn nó không xảy ra vấn đề lớn, cãi nhau cũng tùy bọn nó đi. Tùng Vĩ tuy rằng không thành thật, nhưng coi như nghe lời tôi, tôi cảnh cáo nó thêm hai câu, hẳn cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn."

Hiện tại Kỳ Lương Tần chỉ cần vừa về tới nhà là sẽ chờ đi ngủ.

Chỉ là cậu cảm thấy ba bốn tiếng từ lúc bầu trời tối đen đến lúc đi ngủ thật là dài đăng đẳng. Sau khi cơm chiều, Nghiêm Bách Tông đi ra ngoài tản bộ, cậu rất muốn đi theo ra, chỉ là sợ bị người ta hoài nghi, cho nên vẫn ở lại trong phòng khách xem TV với lão thái thái. Người tuy rằng ngồi ở trước TV, trong đầu lại đều nghĩ chuyện kế tiếp đến phòng Nghiêm Bách Tông ngủ, lúc suy nghĩ trong lòng thực hưng phấn, lại có chút khẩn trương, còn có chút lo lắng, hệt như mèo cào, không thể chờ đợi được.

Ái dục sẽ khiến người ta có khoảnh khắc mê man tâm trí, cậu sẽ cảm thấy lão thái thái và dì Xuân sao còn không đi ngủ, xem phim truyền hình cái gì, chậm trễ cậu và Nghiêm Bách Tông ở chung. Nhưng suy nghĩ này lướt qua giây lát, cậu lại cảm thấy xấu hổ, cảm thấy mình rất ích kỷ.

Chờ đến khi mọi người đều trở về phòng đi ngủ, cậu gần như có chút không thể chờ đợi được mà từ trong phòng đi ra, thẳng đến phòng của Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần cảm thấy cuộc sống tốt đẹp như thế. Cậu nằm thẳng trên giường lớn mềm mại, nói: "Em nhớ trước kia có một buổi tối, em đi xem phim, kết quả sau khi đến rạp chiếu phim nhìn thấy thiệt nhiều tình nhân. Lúc trở về là buổi tối bảy tám giờ, lúc xuyên qua một con đường dành riêng cho người đi bộ, nhìn thấy trong tiệm cơm hai bên ngã tư đường đều ngồi đầy người. Cũng không biết vì sao, mỗi lần chỉ cần buổi tối đi ra ngoài, dưới bầu không khí kia em sẽ đặc biệt thương cảm. Bình thường thì không, buổi tối đi ra ngoài, nhìn thấy người khác vô cùng náo nhiệt, hoặc là có đối tượng, đều sẽ thực hâm mộ, cảm thấy mình thực cô độc, không biết tương lai mình ở nơi nào, sẽ là dạng gì."

Kỳ Lương Tần nói xong nghiêng người nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: "Em thật sự rất cảm kích có anh, trong lòng em thật sự không còn cầu mong."

Nghiêm Bách Tông gối lên cánh tay nhìn cậu, nói: "Anh không có tốt như em nghĩ đâu."

"Vậy anh nói xem, anh có gì không tốt?"

Nghiêm Bách Tông còn thật sự nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Con người anh chất phác, không biết ăn nói

như lão nhị, cũng không có tình thú bằng hắn. Ngày lâu, anh sợ em sẽ cảm thấy anh chán."

"Còn nữa không?"

Nghiêm Bách Tông lại nghĩ nghĩ, nói: "Anh cũng lớn hơn em rất nhiều tuổi, em còn trẻ như vậy."

Kỳ Lương Tần ghé vào mép giường, cúi đầu nhìn Nghiêm Bách Tông dưới đất: "Nhưng em chỉ thích anh như vậy. Ở trong lòng em, anh chính là người đàn ông tốt nhất trên đời này."

Nghiêm Bách Tông liền cười, Kỳ Lương Tần nhích về phía trước, gục đầu xuống, hôn hôn khóe miệng Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông vươn tay giữ cổ cậu, bàn tay to vuốt ve sau gáy cậu: "Còn đau phải không?"

"Anh sờ liền không đau…"

Nghiêm Bách Tông nghe xong lại cười, hắn không biết một người có thể dịu dàng như thế, giống như cả người đều thẩm thấu tình ý, hắn thích Kỳ Lương Tần làm nũng với hắn, tựa như thỏa mãn chủ nghĩa đại nam tử của hắn, khiến hắn cảm thấy đặc biệt tự tin, giống như mình thực sự tốt như Kỳ Lương Tần nói vậy. Hắn cảm thấy Kỳ Lương Tần nói đều là thật lòng, hắn đối với Kỳ Lương Tần mà nói, có lẽ thật sự là người đàn ông tốt nhất trên đời này.

Có người đàn ông nào không thích người mình yêu xem mình là người đàn ông tốt nhất trên đời mà yêu và sùng bái đâu. Hắn cũng không thể ngoại lệ. Hắn vuốt cổ Kỳ Lương Tần, nói: "Sao em lại chọc người ta yêu như vậy."

Kỳ Lương Tần sửng sốt, nháy mắt xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng, bởi vì không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông sẽ nói lời buồn nôn như vậy, đột nhiên nghe thấy, chỉ cảm thấy cả người run lên, vừa quái dị vừa vui sướng. Nghiêm Bách Tông lại đi hôn mặt và cằm cậu, nói: "Em như vậy khiến anh suốt ngày nghĩ tới em. Vừa rồi anh ở trong phòng chờ em, cũng có chút oán hận bọn họ chiếm lấy em."

Hóa ra lòng người yêu, đều là giống nhau. Nghiêm Bách Tông cũng có ái dục ích kỷ như vậy, hắn cũng sẽ nghĩ, sao bọn họ còn không đi ngủ, còn không đem Kỳ Lương Tần của hắn trả cho hắn, trong lòng cũng sẽ vội vàng, giống như mèo cào. Mà lúc Kỳ Lương Tần gõ cửa đi vào, giống như bức bối trong lòng lập tức đảo sạch, hắn vừa nghĩ tới toàn bộ buổi tối kế tiếp đều thuộc về bọn họ, trong lòng liền tràn đầy, an bình lại nhảy nhót.

79. Chương 79

Đại khái là bởi vì mới vừa ở chung một phòng, Kỳ Lương Tần tương đối kích động, cho nên lại ngủ vô cùng muộn. Ngày hôm sau lại dậy trễ, lúc mở to mắt, Nghiêm Bách Tông đã rửa mặt hoàn tất, nói: "Vốn muốn cho em ngủ tiếp một hồi lại gọi em."

“Đã bảy giờ.” Kỳ Lương Tần nhanh chóng đứng lên: “Bọn em học quân sự phải chạy thể dục buổi sáng!”

Nhưng mà đã không còn kịp rồi.

Kỳ Lương Tần đến trường, quả nhiên bị huấn luyện viên điểm danh răn dạy, còn bị phạt. Kỳ Lương Tần ở trước mặt mấy chục người xấu hổ mặt mũi đỏ bừng.

Có điều bởi vì việc này mà thật nhiều người đều biết cậu. Sau khi chạy trên sân thể dục xong, huấn luyện viên phạt cậu đứng tư thế quân đội, đứng ở chỗ giữa sân huấn luyện của nam sinh và nữ sinh. Đại khái là mặt mũi cậu đẹp, thiệt nhiều nữ sinh đều nhìn lén cậu.

Sau đó giữa trưa lúc ăn cơm, đột nhiên có một nam sinh chặn cậu lại.

Cuộc đời Kỳ Lương Tần lần đầu được người xa lạ thổ lộ, lúc ấy vẻ mặt cậu đỏ bừng, xấu hổ vô cùng.

Cậu quên mất cái thời đại cậu ở hiện giờ, đồng chí đã không bí mật như lúc cậu học đại học trước đây, tuy rằng vẫn rất ít người, nhưng đã có thể quang minh chính đại mà nắm tay trong sân trường. Chiều cao của nam sinh kia không chênh lệch với cậu cho lắm, mày rậm mắt to, lúc thổ lộ với cậu mặt không đỏ thở không gấp, một chút cũng không e lệ.

May mà lúc ấy cậu đứng ở một chỗ ngoặt ngay cửa nhà ăn, không có ai, chỉ có bạn cùng lớp, một người tên Tôn Nhuận và cậu. Đại khái Tôn Nhuận cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nam sinh thổ lộ với nam sinh, cho nên có chút mộng mị.

“Ngại ngùng, tôi…” Đại khái là xuất phát từ bản năng, Kỳ Lương Tần gần như bật thốt lên nói mình không phải đồng tính luyến ái: “Tôi đã có đối tượng, ngại ngùng.”

Nam sinh kia nghe xong giống như thật tiếc nuối, đại khái cũng là xấu hổ, lại không buông tha, hỏi: “Chúng ta có thể làm bạn bè không?”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Vậy thì được.”

“Chúng ta trao đổi weixin đi.”

Kỳ Lương Tần liền trao đổi weixin với nam sinh kia, sau khi đối phương thêm cậu, sửng sốt một chút, hỏi: “Tiểu phu quân?”

Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng nói: “Tôi tên Kỳ Lương Tần, tần trong nước Tần.”

“Tôi tên Lôi Phong.”

“Lôi Phong?”

“Phong là ngọn núi, không phải phong trong sắc bén.”

Hai người đều thực ngượng ngùng vì tên của mình.

Tôn Nhuận nói: “Cậu trai này quả thực lớn mật, làm sao hắn biết cậu có phải gay hay không, đã dám thổ lộ với cậu.”

Kỳ Lương Tần đỏ mặt lắc đầu: “Không biết.”

“Cậu có đối tượng, nam à?”

Kỳ Lương Tần nhanh chóng lắc đầu: “Tôi lừa hắn, bị dọa.”

Cậu cảm thấy vẫn là không cần bại lộ tính hướng của mình sẽ tương đối tốt. Đại khái linh hồn cậu vẫn ở thời đại kia, không có cách nào thản nhiên mà lấy một thân phận đồng chí đối mặt với bạn học mới.

Được người ta thổ lộ, hơn nữa là được một nam sinh thổ lộ, Kỳ Lương Tần khiếp sợ, nhưng cũng hưng phấn. Có người thích mình, mặc kệ người này mình thích hay không, đại khái đều vui vẻ. Cậu cảm thấy nếu nói việc này với Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông khẳng định sẽ ghen.

Vì thế cậu liền không có ý tốt mà bấm số điện thoại của Nghiêm Bách Tông: “Hôm nay em được người ta thổ lộ.” Cậu cúi đầu đứng dưới cây liễu ở bên hồ, bàn chân cọ cục đá không ngừng xoa nắn.

“Hửm?” Nghiêm Bách Tông hỏi: “Bạn học của em sao?”

“Em cũng không biết… Là một nam sinh…”

Lần này bên kia liền im lặng, một hồi lâu mới phát ra âm thanh cùng loại với cười lạnh, nói: “Vì sao hắn thổ lộ với em, hắn biết em thích nam hả?”

“Hẳn là không biết đi, em không biết hắn.”

“Học sinh hiện tại, da mặt đều dày như vậy sao, không biết đối phương có phải đồng chí hay không, đã thổ lộ với đối phương? Em trả lời hắn như thế nào?”

“Em nói em có đối tượng rồi, ngại ngùng.”

Giọng Nghiêm Bách Tông lúc này mới tốt hơn: "Đừng để ý đến hắn, nam sinh không biết em có thích nam hay không đã thổ lộ với em, có thể có bao nhiêu đáng tin?"

Kỳ Lương Tần đá một cục đá vào trong hồ nước, nhìn quầng sóng nhộn nhạo trên mặt nước, cười nói: "Đúng vậy, em cũng thấy không đáng tin."

Nghiêm Bách Tông bình ổn một hồi, hỏi: "…Dáng vẻ người nọ thế nào, đẹp trai không?"

"Không nhìn kỹ, em có chút ngượng ngùng, cho nên nhớ không rõ dáng vẻ hắn thế nào." Đây là lời nói thật, cậu nói chuyện với người ta, không quá dám nhìn mặt đối phương, thường xuyên trên đường gặp được một người quen, cùng đối phương nói nói mấy câu, quay đầu đi lại không thể nghĩ ra đối phương là biểu tình gì: "Không cao, hẳn là cũng không dễ nhìn lắm."

"Không phải em làm gì chứ, vô duyên vô cớ, vì sao hắn thổ lộ với em?"

"Không có, em cứ như bình thường thôi. A, đúng, hôm nay em tới trễ, cho nên bị huấn luyện viên phạt, ở bên cạnh đứng tư thế quân đội thật lâu, đến hiện tại chân vẫn còn nhức mỏi."

Nghiêm Bách Tông nghĩ, đại khái là lúc cậu đứng, liền bị người ta nhìn.

Đó cũng là chuyện thực bình thường, Kỳ Lương Tần tốt như vậy, bị người khác nhìn chăm chú cũng là sớm muộn. Cậu ở trong lớp hẳn là rất nổi bật, hẳn là đẹp trai nhất lớp, hoặc là nhất khoa, nhất trường.

Đây còn chỉ mới là bắt đầu, về sau thích Kỳ Lương Tần, chỉ nhiều chứ không ít.

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Bách Tông có ý thức nguy cơ.

Tuy rằng cũng là thiên chi kiêu tử giống Nghiêm Tùng Vĩ, nhưng cuộc sống Nghiêm Bách Tông tương đối bình thản an ổn, hắn tự tin, nhưng cũng không có loại cảm giác mình thực ưu tú thực làm người ta thích. Có thể là bởi vì có một đứa em trai nam nữ già trẻ đều thích, ở phương diện làm người ta thích, hắn thật sự không tính là nổi bật, cho nên Kỳ Lương Tần nhiệt tình yêu thương với hắn mới khiến cho hắn hết sức xúc động và thỏa mãn. Hắn cảm thấy điều kiện mình tuy rằng không tồi, nhưng còn chưa tới mức bất cứ ai bên cạnh cũng không sánh bằng. Đại học Đông Hoa là trường ưu tú, nam sinh ưu tú trong đó không phải ít, nam sinh gia cảnh giàu có học vấn tốt lại đẹp trai, khẳng định cũng sẽ có, lỡ như nhảy ra một đối thủ mạnh mẽ, còn thật sự không dễ xử lý.

Tuy rằng Kỳ Lương Tần rất yêu hắn, nhưng mà có người mơ ước người của mình, vẫn khiến cho hắn cảm thấy không thoải mái.

"Có phải cậu nên thường xuyên đến trường của Lương Tần với cậu ấy, để người bên cạnh cậu ấy biết cậu ấy có đối tượng là cậu không." Nghiêm Bách Tông gọi điện thoại cho Nghiêm Tùng Vĩ, nói như thế.

“Em không muốn chậm trễ cậu ấy, cũng nói với cậu ấy rồi, không phản đối cậu ấy yêu đương trong đại học. Nếu như để người ta biết cậu ấy đã kết hôn với em, cậu ấy còn yêu đương như thế nào.”

Nghiêm Bách Tông không nghĩ tới em trai mình lại đột nhiên trở nên tri kỷ như vậy.

“Cậu muốn cho cậu ấy yêu đương trong đại học ư?” Nghiêm Bách Tông nói: “Đầu óc cậu có phải nước vào hay không.”

“Bọn em là kết hôn giả mà… lúc ấy đã nói, ai cũng không can thiệp ai kết bạn…”

“Trong trường học nếu không ai biết cậu ấy thì còn chưa tính, cậu quên trong trường còn có Vương Trạch ư?” Nghiêm Bách Tông nói: “Nếu Lương Tần ở trong trường quen bạn trai, bị Vương Trạch thấy được, cậu cảm thấy hắn sẽ nghĩ như thế nào, cậu cảm thấy trong nhà sẽ không biết ư?”

“Ai nha, đúng vậy, sao em không nghĩ tới, em chỉ dặn cậu ấy không nên xem trọng Vương Trạch, khác thì đều được, thế mà quên điểm ấy!”

“Dặn cậu ấy không nên xem trọng Vương Trạch?” Nghiêm Bách Tông sửng sốt.

“Đúng vậy, kỳ thật em cảm thấy nếu không phải Vương Trạch và nhà chúng ta có tầng quan hệ này, em còn rất xem trọng cậu ấy với Vương Trạch, anh xem Vương Trạch muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài sản có tài sản, còn là một giáo sư, có tiền đồ. Lương Tần đây có khuôn mặt có thanh xuân, đây không phải là kinh điển già trẻ xứng đôi sao. Em cảm thấy hai người bọn họ rất thích hợp, lại là thầy trò, thường gặp mặt, em còn rất sợ Lương Tần thích hắn, em thấy hắn với Lương Tần cũng không phải không có ý tứ. Anh nghĩ xem, đàn ông có ai không thích thanh xuân mỹ mạo, sẽ có người đàn ông nào không thích đào mật mềm mại nhiều nước sao, em dám cam đoan, không có! … Anh cả, anh đang nghe sao?”

“Ừ, đang nghe, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Nếu cậu lo lắng cái này lo lắng cái kia, liền chạy tới trường học nhiều nhiều. Lái cái xe thể thao phong cách của cậu đến đón cậu ấy hai ba lần, đại khái người bên cạnh cậu ấy liền biết cậu ấy có chủ.”

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Nghiêm Bách Tông lại càng không thoải mái.

Vương Trạch.

Trong đầu hắn hiện ra khuôn mặt Vương Trạch, đột nhiên ý thức được tình địch lớn nhất của hắn, hóa ra ở chỗ này.

Tuy rằng cảm thấy thực hoang đường ấu trĩ, nhưng hắn vẫn theo bản năng mà lấy mình và Vương Trạch ra so sánh. Vừa so hắn mới phát hiện, Vương Trạch với hắn không phân cao thấp.

Chiều cao không phân cao thấp, tướng mạo không phân cao thấp, gia thế và tuổi tác không phân cao thấp, hơn nữa so với hắn có chút chất phác và ít lời, Vương Trạch càng làm cho người ta như tắm gió xuân, càng dịu dàng săn sóc.

Chính yếu, Vương Trạch yêu đàn ông.

Tựa như hắn cho rằng nam và nữ thực khó có tình bạn thuần túy chân chính, hắn cảm thấy ở trong mắt Vương Trạch, Kỳ Lương Tần đại khái cũng là một miếng thịt thật thơm ngon. Cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hắn tự nhiên cảm thấy Kỳ Lương Tần chỗ nào cũng tốt, Kỳ Lương Tần tốt như vậy, Vương Trạch sẽ không thích sao.

Hắn tỏ vẻ hoài nghi, cũng không phải người người đều thành thật như Nghiêm Bách Tông hắn!

Bởi vì hai cú điện thoại, cả buổi chiều trong lòng Nghiêm Bách Tông đều rầu rĩ không thoải mái, sớm tan tầm về nhà. Kỳ Lương Tần còn chưa có trở về, hắn ở trong phòng ngây người một hồi liền đi ra, ở cửa lớn hút một điếu thuốc.

Thuốc hút gần xong, Kỳ Lương Tần trở về. Hắn nhìn thấy xe lái lại đây, liền đứng ở ven đường. Kỳ Lương Tần cũng nhìn thấy hắn, kéo kiếng xe xuống vẫy tay với hắn.

Chỉ chốc lát Nghiêm Tùng Vĩ cũng về, liền đem chuyện buổi chiều hắn nói với Nghiêm Bách Tông trong điện thoại nói lại với Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần nghe xong trong lòng rất đắc ý, cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông đây là biểu hiện ghen tuông.

"Cậu vẫn là tận lực đừng yêu đương, nếu yêu đương, cũng lén, tránh người một chút, chờ về sau tìm cái cớ tốt chúng ta ly hôn, cậu lại tùy tiện yêu như thế nào, tôi cũng không quản."

Kỳ Lương Tần nói: "Tôi lấy học tập làm trọng."

Nghiêm Tùng Vĩ vỗ vỗ bờ vai cậu: "Tạm thời thiệt thòi cậu."

Kỳ Lương Tần có chút e lệ chột dạ: "Không thiệt thòi."

Bởi vì biết Nghiêm Bách Tông âm thầm ghen tuông còn nhiều hơn mình tưởng, tâm tình Kỳ Lương Tần vô cùng tốt. Nhưng cậu lại không nỡ để Nghiêm Bách Tông vì thế mà không vui, cho nên chờ tới khi mọi người đều đi ngủ, lập tức chạy vào trong phòng Nghiêm Bách Tông biểu lộ trung thành.

Trước kia cậu một mình sống qua ngày, chưa từng yêu đương, không biết có phải là do nghẹn lâu lắm hay không, cậu phát hiện cậu nói lời tâm tình có thể nói từng sọt từng sọt. Nghiêm Bách Tông cẩn tuân bổn

phận sống ba mươi năm, chưa từng gặp qua lời tâm tình nhiệt liệt triền miên như vậy, nghe xong trong lòng nóng bừng chịu không nổi, chút không thoải mái trong lòng mất sạch, tràn đầy trong lòng đều cảm thấy Kỳ Lương Tần yêu mình.

Kỳ Lương Tần nói lời tâm tình càng nói càng tao khí, chậm rãi liền thay đổi hương vị, Nghiêm Bách Tông thật sự nhịn không được, liền nằm úp sấp lên trên giường đặt Kỳ Lương Tần ở dưới thân, hỏi: "Yêu anh không?"

"Yêu đến muốn bùng nổ!" Kỳ Lương Tần thề son thề sắt.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy so với việc để Nghiêm Tùng Vĩ ở trong trường học lắc lư thêm vài cái, không bằng mình để lại một dấu ấn cho Kỳ Lương Tần. Dù sao Nghiêm Tùng Vĩ không thể luôn theo Kỳ Lương Tần, dù đến trường học với cậu, cũng chưa chắc sẽ bị tất cả mọi người nhìn thấy. Nếu hắn để lại một dấu ấn, dấu ấn này vẫn luôn theo Kỳ Lương Tần, vậy tất cả mọi người sẽ biết Kỳ Lương Tần đã có nơi thuộc về.

Suy nghĩ này càng ngày càng mãnh liệt, hắn tựa lên trán Kỳ Lương Tần thở dốc lợi hại, cuối cùng thật sự nhịn không được, liền một phát cắn lên cổ Kỳ Lương Tần, một hồi thật lâu mới bình ổn lại.

Hắn trồng một quả dâu tây cho Kỳ Lương Tần.

80. Chương 80

Kỳ Lương Tần không thể không cảm thán sự thay đổi của con người.

Nhớ lúc trước, Nghiêm Bách Tông là người ngay cả dấu hôn cũng không phân biệt ra, hiện giờ thế mà cũng học được cách trồng dâu tây. Hắn vô sự tự thông như thế nào, Kỳ Lương Tần thật sự là rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ những thứ có liên quan đến tính dục, đều là bản năng của nhân loại, có điều kiện nhất định, đều sẽ không học tự biết sao.

"Có thể bị bọn họ nhìn thấy hay không, " Kỳ Lương Tần nói.

"Như vậy không phải liền không nhìn thấy sao." Nghiêm Bách Tông nói xong, dán miếng băng cá nhân lên trên dấu hôn: "Đến trường học liền gỡ ra, đây là anh để cho cái người thổ lộ với em thấy."

Kỳ Lương Tần muốn cười, lại nhịn được, nói: "Em còn không nhớ rõ dáng vẻ hắn như thế nào, weixin hắn cũng xóa rồi."

Nghiêm Bách Tông đến ngăn kéo cầm lấy một thứ: "Cái này cho em."

Là một cái hộp thực tinh mỹ, mở ra nhìn, là một cái đồng hồ.

Một cái đồng hồ rất đơn giản rất đẹp, mặt trắng dây đen, quả thực so với DW trước đây cậu tha thiết ước mơ còn đẹp hơn. Nhưng cậu không biết hiệu này, chỉ cảm thấy thực đẹp.

"Em khai giảng, cũng chưa tặng em cái gì. Đây là đồng hồ anh mua cho mình lúc lên đại học, đeo không được mấy ngày liền cất đó, cho em, có ý nghĩa hơn cái mới."

"Đây là đồng hồ anh từng đeo hả?"

"Không thích?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Anh đeo rồi tốt hơn cái mới, em thích."

"Đeo lên nhìn xem."

Kỳ Lương Tần liền lấy ra đeo lên. Cổ tay cậu có chút gầy, đeo vào có hơi rộng, có điều cũng đẹp. Trước kia cậu vẫn luôn muốn mua cho mình một cái đồng hồ, nhưng cái thứ như đồng hồ, kỳ thật là một món trang sức, quá đắt cậu cũng không dám xem, cái đồng hồ mà cậu rất muốn mua, là DW, Daniel Wellington, kiểu nam bình thường, cũng đã hơn một ngàn.

Nhưng mà hơn một ngàn đối với cậu mà nói, tuy rằng không đến mức không lấy ra được, nhưng dường như quá mức xa xỉ, không tất yếu. Cậu nghĩ chờ kinh tế mình dư dả một chút rồi lại mua cho mình làm quà sinh nhật. Đàn ông luôn phải có một cái đồng hồ.

Cái đồng hồ này nhìn hình thức rất giống DW, nhưng xem tên trên đó, cũng không phải, chữ tiếng Anh trên đó là Nomos.

Cậu cũng không biết cái hiệu này, nhưng cảm thấy đồ vật của Nghiêm Bách Tông, dù là rất nhiều năm trước, hẳn là cũng sẽ không rẻ. Có vài cái đồng hồ vừa thấy thiết kế liền biết giá trị xa xỉ.

Cậu cảm thấy nếu là quà Nghiêm Bách Tông đưa, liền không nên biết giá cả, bởi vì biết giá cả giống như khinh nhờn phần tình cảm này. Có điều làm tiểu điểu ti, cậu thật sự rất muốn biết cái đồng hồ mình đang đeo hiện giờ có giá bao nhiêu.

Kết quả Tôn Nhuận lớp bọn họ vừa thấy đồng hồ trên tay cậu đã bắt lấy cánh tay cậu nói: "Tui phắc, Nomos, còn là series Lambda, cái đồng hồ này hơn mười vạn đi?"

Kỳ Lương Tần thiếu chút nữa bị con số này dọa ngất xỉu, cậu cho rằng nhiều nhất cũng chỉ một hai vạn là cùng, bởi vì cậu căn bản là chưa từng nghe nói cái hiệu Nomos này: "Người nhà tôi đưa, thực sự đắt như vậy sao?"

“Dù sao thì năm trước tôi xem, hình như hơn mười vạn, cái này tính là cái đắt nhất của Nomos, tôi bảo ba tôi mua cho tôi, ba tôi không chịu, cuối cùng đưa tôi một cái Mido, có điều không đẹp bằng cái này. Trong đồng hồ, tuy rằng rất nhiều loại đắt, nhưng nhìn bề ngoài, tôi vẫn thích DW và Nomos nhất, có điều DW có chút nhái theo Nomos. Ai của cậu mà lại tặng cậu đồng hồ quý như vậy?”

Tôn Nhuận thấy cậu đi về đều là xe đón xe đưa, xe tuy rằng không phải xe sang nhất, nhưng khí phái này cũng không phải sinh viên bình thường có được, hôm nay nhìn thấy cái đồng hồ này, liền biết Kỳ Lương Tần không phú thì quý. Nhưng mà hắn cảm thấy trên người Kỳ Lương Tần không có loại kiêu ngạo của phú nhị đại, ngược lại thực khiêm tốn, thật sự là rất hiếm có.

Kỳ Lương Tần vốn đeo cái đồng hồ này thẳng thắn vô tư, từ khi nghe Tôn Nhuận nói giá cái đồng hồ này, liền thêm vài phần chột dạ. Cậu cảm thấy cái đồng hồ này xem như đồ vật thực quý trọng, dù là Nghiêm gia hào môn, vậy cũng không phải là đồ vật tùy tiện ném đến ném đi. Đồng hồ quý như vậy Nghiêm Bách Tông cho cậu, cậu liền có chút chột dạ, cho nên về nhà liền giấu vào trong tay áo, không dám dễ dàng lộ ra.

Có điều người khác giấu nổi, Nghiêm Tùng Vĩ thì lại không giấu được. Cậu gỡ ra đặt ở trên bàn đi tắm rửa, lúc đi ra liền nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ cầm cái đồng hồ kia nhìn: “Cậu mới mua hả?”

“Không phải, ” Kỳ Lương Tần chột dạ nói: “Anh nhìn thấy quen mắt không?”

Kết quả Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Đúng là có chút quen mắt, anh cả đưa cho cậu sao?”

Kỳ Lương Tần thành thành thật thật gật đầu: “Ừm, anh ấy nói là đồng hồ cũ trước kia của ảnh, vứt rất đáng tiếc, tiện tay liền cho tôi … Nói là coi như quà khai giảng.”

“Cậu muốn đồng hồ, tôi còn nhiều mà, xin hắn làm chi.”

“Tôi cần trả lại không…”

“Thôi, cũng đã cho cậu rồi, cứ đeo đi, cũng là đồng hồ tốt.” Nghiêm Tùng Vĩ cầm cái đồng hồ kia nhìn nhìn: “Lúc trước nhà chúng tôi còn chưa giàu có như vậy, mẹ tôi quản tiền tiêu vặt của chúng tôi cũng nghiêm, anh cả lúc ấy có cái đồng hồ này, tôi hâm mộ một thời gian thật dài. Tôi nhớ rõ mặt sau cái đồng hồ này có khắc chữ… Cậu xem.”

Kỳ Lương Tần nhích qua nhìn, quả nhiên nhìn thấy mặt trái đồng hồ, có khắc vài chữ thật nhỏ, là ba chữ cái đầu của tên Nghiêm Bách Tông, ybz.

Trên người cậu phút chốc như lướt qua một luồng điện, mặt đều nóng, trong lòng càng nóng. Cậu không biết trên cái đồng hồ này còn có tên của Nghiêm Bách Tông. Cậu lại có chút chột dạ, cũng không biết nói cái gì. Nghiêm Tùng Vĩ trả cho cậu, nói: “Khi đó lưu hành việc khắc tên trên đồng hồ trên điện thoại di động, ha ha ha, hiện tại nhìn thật là có chút quê… Có điều anh cả cẩn thận hơn tôi, cậu khai giảng, tôi cũng chưa từng nghĩ phải tặng cái gì cho cậu. Cậu nói đi, cậu muốn cái gì, tôi mua cho cậu.”

“Không có gì muốn, đều có rồi.”

“Cậu không biết lái xe, không thì sẽ đưa cậu một chiếc.”

Kỳ Lương Tần giật mình nói: “Hào phóng như vậy.”

“Cậu còn đang học đại học, không cần lái xe quá tốt đi?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu: “Con người tôi tứ chi không phối hợp, đại khái là không học lái xe được.”

“Vậy cậu liền cố gắng về sau tìm một bạn trai biết lái xe đi, ” Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: “Làm tài xế chuyên trách cho cậu.”

Kỳ Lương Tần đeo cái đồng hồ kia lên, ánh mắt Nghiêm Tùng Vĩ nhìn cổ tay của cậu, nói: “Rất thích hợp với cậu, vốn cho rằng thích hợp với anh cả, không hẳn thích hợp với cậu.”

Nhìn ra được Kỳ Lương Tần là thật sự rất thích cái đồng hồ kia, lúc nhìn nó trong mắt đều bốc lên ánh sáng. Di động Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên vang lên, hắn đi ra ngoài nhận điện thoại, lúc trở về, lại phát hiện Kỳ Lương Tần đã cất cái đồng hồ kia.

Kỳ Lương Tần cảm thấy cái đồng hồ kia có hơi quý, khiến cậu chột dạ, hiện tại phát hiện trên đồng hồ còn khắc tên Nghiêm Bách Tông, lại càng chột dạ. Cậu nghĩ ở nhà mình vẫn là đừng đeo, ra ngoài lại đeo.

“Cậu lại đang viết cái kia hả?”

“Ừm, dù sao nhàn rỗi cũng nhàm chán, không có viết nhiều như trước kia, người gửi bản thảo cho tôi nói tuần trước tôi không đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ, tuần này gửi bản thảo cho tôi ít đi một nửa.”

Nghiêm Tùng Vĩ duỗi thắt lưng, nói: “Cậu xem có phải tôi béo lên không?”

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ nhấc áo thun lên, lộ bụng cho cậu nhìn.

“Hình như có hai khối cơ bụng.” Kỳ Lương Tần nhìn chằm chằm nói.

Nghiêm Tùng Vĩ buông áo thun xuống: “Trước đây không phải cậu ngại nhìn chằm chằm tôi sao, sao hiện tại thay đổi, không thẹn thùng nữa?”

Kỳ Lương Tần nghe xong sửng sốt một chút, nói: “Bởi vì tôi biết tôi càng thẹn thùng anh càng chọc tôi.”

Có điều chính Kỳ Lương Tần cũng nghi hoặc, hình như đúng là như vậy, cậu không có "nam nam đề phòng" giống như trước kia nữa.

Trước kia cậu đi ở trên đường, nhìn thấy mấy anh đẹp trai trắng trắng gầy gầy, liền tim đập gia tốc, sờ sờ một tên mê trai. Tuy rằng cậu không có hứng thú với Nghiêm Tùng Vĩ, nhưng mà ở trong lòng cậu, Nghiêm Tùng Vĩ cũng là một người đàn ông ưu tú, lúc thân thể Nghiêm Tùng Vĩ bại lộ trước mắt cậu, cậu cũng sẽ tim đập gia tốc, không dám nhìn. Tựa như là có một loại tiềm thức, cảm thấy mình với đàn ông cũng giống như phụ nữ với đàn ông vậy, cậu là gay, nên lảng tránh thân thể đàn ông. Nhưng mà hiện giờ không biết vì sao, cậu lại nhìn thân thể Nghiêm Tùng Vĩ, trừ khi là nhìn bộ phận đặc biệt, có khả năng sẽ có chút xấu hổ quẫn bách, nhưng nhìn cơ bụng cơ ngực, nhìn nửa người trên, cậu đều bình tĩnh hơn rất nhiều.

Giống như Nghiêm Tùng Vĩ đối với cậu mà nói, đã không còn là cái loại đàn ông mà giữa đàn ông với phụ nữ nữa. Người đàn ông của cậu là Nghiêm Bách Tông, trừ hắn ra, giống như đều không khác biệt lắm, dù sao cũng không men bằng Nghiêm Bách Tông, dáng người kém hắn, khí chất kém hắn, khuôn mặt kém hắn, lại càng không cần nói năng lực… bao quát các loại năng lực…

Kỳ Lương Tần nhìn sang đối diện, nhìn thấy đối diện vẫn tối như mực. Nghiêm Bách Tông nói hôm nay có khả năng trở về khuya, cho nên cậu cũng không nóng nảy đến phòng cho khách, ngồi ở chỗ này gõ chữ.

Một giọt mưa rơi xuống trên cửa sổ, sau đó theo cửa sổ chảy xuống dưới. Kỳ Lương Tần mới vừa nói một câu "đổ mưa", mưa liền giọt sau tiếp giọt trước mà đánh vào trên thủy tinh, thật sự đổ mưa.

Nóng nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng đổ một trận mưa. Bên ngoài hình như là giọng dì Xuân, hô: "Mưa rồi, mưa rồi."

Cậu đẩy cửa sổ ra, liền nhìn thấy dì Xuân đang vội vã dọn đậu khô mà dì phơi nắng. Bên ngoài nổi gió, nhưng mà không lớn, sau khi mưa rơi xuống dất, bức hơi nóng dâng lên, trong gió liền hỗn loạn hơi đất và mùi cỏ xanh nhàn nhạt. Kỳ Lương Tần nhìn căn phòng đối diện, nói rằng: "Bên anh cả mở rèm cửa sổ lụa mỏng."

Cậu nói xong liền nhanh chóng chạy ra ngoài. Chỉ chốc lát Nghiêm Tùng Vĩ liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần đến phòng đối diện, vội vàng đóng cửa sổ thủy tinh. Trong lòng hắn hiện ra một tia khác thường, nhưng lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào. Đối diện lập tức tối sầm xuống, là Kỳ Lương Tần tắt đèn, hắn liền vươn tay đóng cửa sổ bên này lại. Mưa càng lúc càng lớn, trên cửa sổ rất nhanh mơ hồ một mảnh, hắn cúi đầu, nhìn thấy cái đồng hồ kia bỏ trong một cái hộp phía sau laptop.

Kỳ Lương Tần đứng ở cửa sổ sát đất phòng khách nói chuyện với dì Xuân. Đậu khô mà dì Xuân phơi bị xối ướt không ít, đang ngồi xổm ở nơi đó lựa ra. Kỳ Lương Tần giúp dì bỏ đậu khô vào trong túi to, nhìn nhìn mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, nói: "Cũng không biết Viện Viện có mang ô không."

Dì Xuân cười nói: "Nếu con bé không mang ô, Triệu Hạo khẳng định sẽ đưa cho nó."

"Lão thái thái cũng còn chưa về, con đi ra xem một chút."

Cậu nói xong liền đứng lên, tới cửa cầm một cái ô, liền đi ra.

Cậu lo lắng Nghiêm Bách Tông không mang ô. Ga ra Nghiêm gia ở bên trái, đoạn khoảng cách từ ga ra đến hành lang không có mái che, chạy tới thì nhất định phải mắc mưa. Tuy rằng bất quá chỉ mấy chục mét, cũng không ướt bao nhiêu, nhưng ai kêu cậu đang trong tình yêu cuồng nhiệt chứ, ngập lòng đều là tình yêu, thích làm mấy chuyện lãng mạn kiểu cọ đó.

Cậu mới vừa đi ra không lâu, liền nhìn thấy xe Nghiêm Bách Tông. Cậu che ô đi đến trong mưa, bị đèn xe chiếu nheo mắt lại.

Nghiêm Bách Tông lái xe vào ga ra, xuống xe hỏi: "Tới đón anh sao?"

"Sợ anh không mang ô."

Nghiêm Bách Tông đi đến dưới ô, nhận lấy ô từ trong tay cậu, che đi vào trong. Tiếng mưa rơi dưới ô che càng vang, ào ào ào ào, có chút hơi nước từ phía trước văng đến, có hơi lạnh. Kỳ Lương Tần xem xét khắp nơi không người, trộm ngoắc lấy một ngón tay Nghiêm Bách Tông.

Đại khái là mưa quá lớn, ô che khiến tiếng mưa rơi càng lớn, khiến trong lòng người có chút hưng phấn mê loạn. Lúc đi đến trên bậc thang, Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên kéo Kỳ Lương Tần lại, đi tới dưới mái cong ở một bên cửa nhà, đẩy cậu vào trong, sau đó hắn còn chưa có cúi đầu, Kỳ Lương Tần liền tự nhón chân hôn lên. Hắn liền dùng một bàn tay ôm Kỳ Lương Tần, một tay khác che ô, không cho mưa chảy tới trên người Kỳ Lương Tần.

Hơi thở giữa môi răng giống như cũng mang theo hơi nước, có vẻ phá lệ lạnh lẽo. Tình yêu cực nóng, dù chỉ là một ngày chia lìa cũng khiến người ta có chút chịu không nổi.

"Em rất nhớ anh, " Kỳ Lương Tần nói: "Anh nhớ em hay không?"

"Ưm."

"Ưm cái gì, là nhớ hay không nhớ?"

Giọng Nghiêm Bách Tông lại toát ra vài phần hàm hậu ngượng ngùng, trong đêm mưa tối âm u chỉ có hai mắt hắn lóe ánh sáng, hắn nói: "Nhớ."

Hắn vừa nói, vừa vươn tay sờ hai má Kỳ Lương Tần, ngón tay trượt đến bên tai cậu, nhẹ nhàng nắm lỗ tai cậu.

Cho tới bây giờ Kỳ Lương Tần chưa từng nghĩ rằng lỗ tai mình lại mẫn cảm thế này, cậu nghĩ lỗ tai cậu khẳng định đã đỏ bừng, nóng bỏng, mưa cũng không thể hạ nhiệt độ nó, không biết có thể làm bỏng ngón

tay Nghiêm Bách Tông hay không.

Mà Nghiêm Bách Tông chợt nhớ tới lúc bọn họ mới vừa quen biết, cùng ở trong thang máy bệnh viện, Kỳ Lương Tần đứng ở phía trước hắn, cũng đỏ bừng lỗ tai như vậy. Lúc ấy trong lòng hắn từng nhảy ra một suy nghĩ, mà hiện giờ hắn không nhẫn nhịn được, đem suy nghĩ kia biến thành hiện thực.

Kỳ Lương Tần quả nhiên run rẩy lên, giống như có chút chịu không nổi, cuối cùng một tay đẩy hắn ra, ô che thiếu chút nữa từ trong tay Nghiêm Bách Tông rơi ra, hắn bị đẩy lui về phía sau hai bước, mưa liền đổ xuống, dường như muốn tưới tắt ngọn lửa cả người hắn. Nhưng mà việc này càng khiến hắn lạc mất bản tính, hắn hướng về phía trước vây khốn Kỳ Lương Tần lần thứ hai, Kỳ Lương Tần đẩy hắn nói: "Thật sự không được, thật sự không được, em chịu không nổi…"

Nghiêm Bách Tông liền cười, lui về phía sau hai bước, không áp bách cậu nữa, che ô đứng ở trong mưa.

Kỳ Lương Tần cảm thấy mình thật dọa người, chỉ có chút đụng chạm thôi, cậu đã chịu không nổi. Nhưng mà cậu thật sự là chịu không nổi, chân đều run lên, có thể là mưa có chút lạnh, mà thân thể cậu rất lửa nóng, lạnh nóng giao phong, cậu không chịu nổi.

Mà bọn họ rõ ràng cái gì cũng không có làm.

Nhưng phản ứng của cậu hiển nhiên lấy lòng Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông nhìn cậu chăm chú, như là phát hiện một bảo bối trân quý.

81. Chương 81

Chỗ mẫn cảm của mỗi người dường như đều không giống nhau, trình độ mẫn cảm của mỗi người cũng đều không giống. Chính Kỳ Lương Tần cũng bị chính mình dọa.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông cũng chỉ ngậm vành tai cậu trong miệng thôi.

Cái loại cảm giác này khiến người ta sợ run, đã không phải là vấn đề thoải mái hoặc là không thoải mái. Cậu trở lại trong phòng, dì Xuân hỏi: "Ô của con đâu?"

"Đưa anh cả, trên đường gặp anh ấy."

Cậu mới vừa nói xong, Nghiêm Bách Tông phía sau liền tiến vào, bỏ ô lên giá chuyên dùng để đặt ô, hắn vừa đổi giày vừa ngẩng đầu nhìn Kỳ Lương Tần, trên mặt mang vẻ cười như không cười.

Tình yêu cũng giống như ho khan, dường như đều không giấu được, chỉ là trước mắt còn chưa ai nghĩ tới

phương diện kia, không thì bọn họ đại khái sẽ rất dễ dàng nhìn thấy hai người có bao nhiêu tình nồng mật ý.

Nghiêm Bách Tông vào phòng, Kỳ Lương Tần cũng trở về phòng mình. Đi vào lại nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ đang ngồi ở trước bàn học chơi máy tính.

Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu lại nhìn cậu một cái, cười nói: "Trong máy tính cậu sao lại sạch sẽ như vậy, hay là cậu giấu kỹ?"

"Giấu cái gì?" Kỳ Lương Tần làm bộ như nghe không hiểu.

"Đều là nam, cậu giả vờ cái gì." Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: "Không có phim à?"

Kỳ Lương Tần có chút quẫn bách nói: "Có cũng chỉ có phim gay, một thẳng nam như anh, lại không thích xem."

"Thật hả?" Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Xem xem, tôi còn chưa từng xem đâu, đến, cho tôi được thêm kiến thức."

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Không có!"

Nghiêm Tùng Vĩ cười nằm ở trên lưng ghế dựa, lười biếng duỗi eo: "Cậu thường xuyên xem hả?"

"Chưa bao giờ xem." Kỳ Lương Tần đỏ mặt nói.

Nhưng hiển nhiên Nghiêm Tùng Vĩ cũng không tin tưởng. Cậu cũng có chút xấu hổ, trước kia lúc cậu một mình, quả thật sẽ xem, nhưng mà sau khi đến thế giới này, cậu thật sự còn chưa bao giờ xem qua. Cậu nghĩ hiện tại cậu xem, tâm tính khi xem sẽ không giống lúc trước đi. Có lẽ cậu sẽ nghĩ nếu tư thế này đổi thành cậu và Nghiêm Bách Tông sẽ là dạng gì, tư thế kia nếu đổi thành cậu và Nghiêm Bách Tông sẽ là dạng gì, đại khái xem một hồi liền chịu không nổi.

Chịu không nổi, cái từ này lần đầu tiên cậu cảm thấy khiến người ta xấu hổ như vậy. Cái loại cảm giác này khiến người ta khó chịu, nhưng lại không chỉ là khó chịu, khiến người ta hận không thể chết, lại luyến tiếc chết, hận không thể la lên, lại không dám la, khiến ngón tay đầu ngón chân người ta đều cuộn lại giống như co rút, thân thể đều rất căng thẳng, mở miệng chờ đợi người cứu chuộc.

Dự báo thời tiết nói, hai ngày kế tiếp đều có mưa, đại khái ngày mai không cần học quân sự. Trước khi ăn cơm quả nhiên nhận được tin tức trong nhóm của lớp, bảo ngày mai nếu sáng sớm còn mưa, học quân sự liền tạm dừng, không cần đến sân thể dục tập hợp.

Vì thế Kỳ Lương Tần vô cùng chú ý thời tiết ngày mai, nhìn nhìn trên điện thoại, tìm kiếm trên mạng, lại xem dự báo thời tiết trên TV, đều nói ngày mai có mưa lớn.

Rốt cuộc có thể ngủ nướng một bữa.

"Mẹ còn chưa có về sao?" Nghiêm Tùng Vĩ ngồi xuống bên cạnh bàn ăn.

"Dì mới vừa gọi điện thoại cho bà ấy, bà ấy nói đã ở trên xe, mấy phút đồng hồ liền tới nhà."

"Vậy từ từ đi, " Nghiêm Bách Tông nói với dì Xuân: "Chờ bà ấy về rồi dọn cơm."

Nhưng mà bọn họ đợi mười mấy phút đồng hồ, đều không thấy lão thái thái trở về. Nghiêm Tùng Vĩ gọi một cú điện thoại qua, sắc mặt lại thay đổi.

"Làm sao vậy?" Kỳ Lương Tần khẩn trương hỏi.

"Xảy ra tai nạn xe?! Nói là ở cửa tiểu khu…"

Lần này làm mọi người đều bị dọa, Nghiêm Bách Tông lập tức đứng lên, Nghiêm Tùng Vĩ đi theo hắn bước nhanh ra cửa nhà, hai anh em cầm ô liền ra cửa. Dì Xuân kinh hoảng vô cùng, tay nắm tạp dề nói: "Này… sao lại xảy ra tai nạn xe?"

"Con cũng đi nhìn xem." Kỳ Lương Tần nói xong cũng cầm ô chạy đi ra ngoài. Bên ngoài mưa rất lớn, giày cậu cũng không thay, mưa thật lạnh, bọt nước bắn lên làm ướt cẳng chân cậu. Cậu bước nhanh đi theo đám Nghiêm Bách Tông, lại thấy hai anh em Nghiêm gia đều nhấc chân chạy, Kỳ Lương Tần cũng chạy theo.

Tiểu khu rất lớn, Kỳ Lương Tần chỉ chạy chốc lát liền thở hồng hộc, trên người đều bị mưa xối ướt hơn phân nửa, xa xa nhìn thấy hai chiếc xe đỗ ở ven đường, bảo an tiểu khu cũng đứng ở bên cạnh. Kỳ Lương Tần bước nhanh chạy tới, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ đã đứng lại, đang nói chuyện với người trong một chiếc xe. Mưa lớn, đèn lại chiếu chói mắt, cũng không thấy rõ chiếc nào là xe lão thái thái ngồi. Cậu thở dốc đi qua, kết quả nhìn thấy lão thái thái xuống xe, đến dưới ô Nghiêm Bách Tông.

Hóa ra là sợ bóng sợ gió một hồi, ngày mưa tình hình giao thông không tốt, xe lão thái thái với chiếc xe phía trước quẹt cọ một chút, tài xế chiếc xe kia là một tay mới, trong lòng căng thẳng, liền chạy lên khu xanh hóa bên cạnh.

May mắn không có ai bị thương.

"Mẹ gọi điện thoại cũng không nói lời nào rõ ràng, dọa chết bọn con, bọn con cho rằng xảy ra chuyện lớn rồi chứ."

"Là con cúp điện thoại gấp, ta còn chưa nói được mấy câu, con đã cúp. Có điều lúc ấy trong lòng ta cũng thật sự là sợ hãi, ta sợ nhất là trên đường gặp loại chuyện này."

“Để tài xế thương lượng với đối phương, xem hai bên giải quyết như thế nào, Tùng Vĩ, cậu đưa mẹ trở về trước.”

Nghiêm Bách Tông nói xong nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, nói: “Trên người sao đều ướt vậy?”

“Chạy quá nhanh, ” Kỳ Lương Tần nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông, phát hiện trên bả vai hắn cũng ướt một mảnh, trong lòng nghĩ anh còn nói em, không phải là cũng sốt ruột như em hả. Nghiêm Bách Tông nói: “Em cũng đi về trước.”

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, đi theo lão thái thái vào trong tiểu khu. Lão thái thái còn đang nghĩ mà sợ, nói: “Đổ mưa to thật sự không thể ra cửa, quá nguy hiểm.”

“Người không có việc gì là được.”

Lão thái thái cười nhìn về phía Kỳ Lương Tần: “Có phải con cũng bị dọa sợ không?”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Đều do Tùng Vĩ, không nói rõ ràng.”

Lão thái thái cười hỏi: “Viện Viện về chưa?”

“Còn chưa.”

“Con gọi điện thoại cho nó đi, nếu mưa vẫn rơi lớn như vậy, kêu nó tối nay đừng về, khuya khoắt, lại mưa to, không an toàn.”

Nghiêm Tùng Vĩ liền gọi một cú điện thoại cho Nghiêm Viện, Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn thoáng qua, cách màn mưa nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng ở ven đường, nói chuyện với tài xế, trong lòng có một loại tình yêu khó hiểu, ở trong bóng đêm muốn tràn ra.

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn thấy cậu quay đầu lại nhìn, liền theo ánh mắt cậu nhìn qua, Kỳ Lương Tần quay đầu, vừa lúc đối diện với tầm mắt hắn, thực rõ ràng mà tránh né một chút, cúi đầu nhìn mưa dưới đất.

Suy nghĩ đã từng chợt lóe qua trong lòng Nghiêm Tùng Vĩ lại nổi lên. Hắn nhìn nhìn Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần phát hiện tầm mắt hắn, liền ngẩng đầu hướng về phía hắn cười cười.

Đại khái là mưa bụi và ô che khuất ánh đèn đường, mặt Kỳ Lương Tần dưới ô che mờ tối hơn một chút, nhưng mà thực xinh đẹp. Mặc dù hắn là thẳng nam, cũng không thể không thừa nhận Kỳ Lương Tần thực xinh đẹp. Người xinh đẹp như vậy, nhưng không có đối tượng, cỡ nào không hợp lý.

Hắn thất thần một chút, không chú ý đường dưới chân, có một khối gạch bị hở, hắn vấp một cái, lảo đảo

vài cái, bắn lên một thân đầy nước. Lão thái thái oán giận hắn: "Nhìn đường chút."

Dì Xuân ở cửa nhà nhìn thấy lão thái thái trở về, hô: "Vừa rồi nghe Tùng Vĩ nói xảy ra tai nạn xe, làm tôi sợ muốn chết, may mắn đều không có việc gì."

"Xảy ra một chút sự cố nhỏ, không có gì đáng ngại, có điều cũng đủ dọa người." Lão thái thái cởi áo khoác, đưa cho Kỳ Lương Tần, nói: "Ăn cơm đi, chết đói, đi chơi mạt chược, cơm trưa cũng không ăn thật ngon."

Một lát sau Nghiêm Bách Tông cũng trở về, nói chuyện đã giải quyết xong. Đối phương là một người thường, lái xe cũng là xe bình thường, quẹt xe Nghiêm gia, biết chút phí sửa chữa của đối phương có khả năng đủ cho mình mua một cái xe mới, tự nhiên có chút sợ, muốn cảnh sát giao thông lại đây xem, giám định một chút xem là trách nhiệm của ai. Nghiêm Bách Tông cảm thấy xe chỉ là quẹt một chút, gọi cảnh sát giao thông tới cũng là phiền toái, cho nên liền chủ động bồi thường đối phương một chút tiền, nhận trách nhiệm.

Lão thái thái gật đầu nói: "Cũng tốt, hắn cũng không phải cố ý. Ngày mưa lái xe đều phải chú ý, hai người các con cũng vậy, về sau lái xe chú ý nhiều một chút."

Đây vốn là một ngày thực bình thường, bởi vì đổ mưa, đại khái là bởi vì thời tiết thực thích hợp đi ngủ, cho nên mọi người đều sớm trở về phòng nghỉ ngơi. Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: "Dì Xuân không phát hiện cậu ngủ ở phòng cho khách đi?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu, cầm một bộ quần áo từ trong tủ quần áo, đi đến phòng tắm: "Không có. Tôi ngẫu nhiên dậy trễ một chút, dì ấy cũng không phát hiện."

"Không phải cậu mới vừa tắm sao, lại tắm hả?"

"Vừa rồi đi ra ngoài, trên đùi bắn đầy nước bẩn, xối một chút."

Nghiêm Tùng Vĩ ngồi vào trên giường, mở laptop ra chơi game. Hôm nay tâm tình hắn vẫn luôn là lạ, game chơi cũng không vui, mấy bàn đều thua. Kỳ Lương Tần tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, lau tóc hỏi: "Không phải anh có chuyện gì chứ, tôi thấy hôm nay anh vẫn luôn là lạ."

Nghiêm Tùng Vĩ bỏ laptop xuống, xuống giường đi toilet: "Có thể có chuyện gì. Nghẹn chết tôi, tôi phải đi vệ sinh, hôm nay uống canh nhiều quá."

Hắn đi toilet xả nước tiểu, lúc đi ra Kỳ Lương Tần đang sấy tóc. Tóc Kỳ Lương Tần còn dài hơn hắn một chút, sấy thôi mà cũng có hiệu ứng bay tới bay lui, như là đang làm quảng cáo dầu gội đầu. Hắn giống như thường ngày đi lên đùa giỡn Kỳ Lương Tần, cố ý ngửi trên tóc cậu: "Thơm quá."

Kỳ Lương Tần đã không còn ngại ngùng tránh né hắn, xem hắn như không tồn tại cứ ở đó sấy tóc, chỉ là bỗng nhiên đem máy sấy nhắm ngay hắn, một luồng gió nóng ập lại đây, thổi Nghiêm Tùng Vĩ nháy mắt

tránh né một chút, cái tránh né này hắn lại thấy được một vết ứ trên cổ Kỳ Lương Tần.

Ban ngày hắn nhìn thấy trên cổ Kỳ Lương Tần có một miếng băng cá nhân, hắn cũng hỏi qua Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần nói là lúc học quân sự không cẩn thận bị nhánh cây quẹt bị thương. Lời này không thật không giả, hắn cũng không nghĩ nhiều, nhưng mà hiện giờ đại khái là vừa rồi tắm rửa làm rớt miếng băng cá nhân trên cổ, vết thương trên cổ liền lộ ra. Hắn là tay già đời trên việc phong nguyệt, vết ứ kia rốt cuộc là nhánh cây quét qua hay là nguyên nhân gì khác tạo thành, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Đó là một dấu hôn, hơn nữa khẳng định mút vào rất dùng sức, mới lưu lại dấu vết nặng như vậy, như là một con dấu, đóng ở trên cần cổ trắng nõn của Kỳ Lương Tần.

82. Chương 82

Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: "Có phải cậu yêu đương không?"

Kỳ Lương Tần sấy tóc: "Tôi yêu với ai?"

Nghiêm Tùng Vĩ há miệng, rốt cuộc vẫn là cái gì cũng không nói.

Kỳ Lương Tần không có hoàn toàn sấy khô tóc, cậu nghe nói tóc sấy khô một nửa là tốt nhất, không tổn thương tóc. Cậu cất máy sấy, nói: "Thời gian không còn sớm, tôi đi ngủ, anh cũng đi ngủ sớm một chút."

"Gần đây cậu ngủ càng ngày càng sớm."

"Thức đêm không tốt với thân thể, phải ngủ sớm dậy sớm."

Kỳ Lương Tần nói xong liền đi ra, hiện giờ mọi người đều chưa ngủ, trong phòng khách vẫn sáng đèn. Cậu liền tới phòng cho khách, tựa vào trên bàn chơi di động, đại khái chơi nửa giờ, cậu liền nhịn không được, trộm đi ra ngoài nhìn thoáng qua, nhìn thấy dì Xuân đã ngủ, liền nhanh chóng chạy tới phòng Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông vừa thấy cậu ánh mắt liền thẳng tắp. Kỳ Lương Tần hôm nay mặc quần đùi và áo ba lỗ, cậu là người thực bảo thủ, lại thêm thẹn thùng, mấy bữa qua bên này ngủ, đều là áo thun quần dài, đột nhiên ăn mặc mát mẻ như vậy, Nghiêm Bách Tông nhịn không được nhìn thêm hai cái.

"Anh đang làm việc hả?" Kỳ Lương Tần hỏi.

"Không có việc gì xem video giết thời gian, chờ em luôn, " Nghiêm Bách Tông nói xong liền tắt máy tính: "Hôm nay lạnh, sao em lại mặc ít như vậy?"

Kỳ Lương Tần hơi có chút quẫn bách, nói: "Không còn đồ mặc."

"Rất đẹp." Nghiêm Bách Tông thản nhiên nói.

"A." Kỳ Lương Tần cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ là lỗ tai ửng đỏ. Nghiêm Bách Tông nhìn thấy lỗ tai cậu đỏ, lại nghĩ tới chuyện trước đó không lâu, nói: "Lỗ tai em sao lại mẫn cảm như vậy."

"…" Kỳ Lương Tần càng xấu hổ, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Chẳng lẽ cậu phải đáp rằng cậu trời sinh cực phẩm thụ, trên người mẫn cảm cũng không chỉ mỗi lỗ tai hả?

Thiệt mất mặt…

Nghiêm Bách Tông nhìn thấy Kỳ Lương Tần cả người bốc hơi đã cảm thấy khí nóng dâng lên. Nhưng hắn trời sinh có chút khô khan ở phương diện tính dục, dục vọng chỉ dám không kiêng nể gì ở chỗ tối, hiện giờ dưới ánh sáng, nếu Kỳ Lương Tần cứng rắn ôm hắn thân thiết, bản thân hắn cũng có chút xấu hổ. Anh cả Nghiêm gia ba mươi tuổi, trên tình cảm vẫn là một người học nghề ngây ngô.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần vẫn luôn cố ý vô ý quyến rũ hắn, ít nhất ở trong mắt hắn chính là như thế. Hắn trải đệm chăn trên mặt đất, Kỳ Lương Tần nói: "Trời mưa xuống, dưới đất có thể ẩm hay không?"

Nghiêm Bách Tông nói: "Không đâu, sàn nhà chống ẩm."

Kỳ Lương Tần liền tựa vào trên giường lắc lư hai cái đùi. Cậu mặc một cái quần đùi màu xanh sẫm, cẳng chân thon dài lộ ra hơn phân nửa, nhìn rất thon dài, cẳng chân cân xứng, lông chân rất ít, thưa thớt mấy sợi, cách xa một chút căn bản là nhìn không thấy. Có thể là do ngọn đèn, làn da có vẻ thực trơn bóng, chỗ mắt cá chân hơi hơi có chút hồng, chân cũng rất sạch sẽ, khiến hắn sinh ra một loại ý muốn đem ra đùa giỡn.

Hắn cảm thấy bệnh sạch sẽ bao nhiêu năm của mình đều khỏi rồi. Nhưng mà dường như cũng không có khỏi, nếu đổi thành người khác, hắn vẫn cảm thấy thực bẩn, dục vọng vốn là một thứ có chút bẩn, cho nên trước đây hắn khắc chế, hiện giờ đối tượng dục vọng là Kỳ Lương Tần, hắn lại cảm thấy dục vọng này là tốt đẹp, khiến người ta ngứa ngáy run sợ, trong tim buộc chặt. Từ đầu đến chân Kỳ Lương Tần, hắn đều cảm thấy là một bảo vật.

Cũng không biết lúc hắn thật sự muốn làm gì đó, Kỳ Lương Tần sẽ là phản ứng gì. Bất quá là đùa lỗ tai thôi, cậu đã mềm nhũn thành như vậy.

Kỳ Lương Tần không biết những suy nghĩ đó trong đầu anh cả Nghiêm gia. Cũng rất kỳ quái, trước đây Nghiêm Bách Tông với cậu mà nói giống như thiên nga bay trên trời, con cóc đòi ăn thịt thiên nga là cậu, muốn đến lòng như lửa đốt, vừa ngửi hương vị trên người Nghiêm Bách Tông, đã có thể khiến máu cậu sôi trào. Nhưng mà hiện giờ dục vọng thân thể dường như không có hấp tấp nóng nảy như vậy nữa, càng nhiều là tình yêu vui sướng và cảm giác thỏa mãn, ngứa, nhưng mà thực thoải mái, như là sóng nước nhộn nhạo ngày xuân, gợn sóng từ từ lướt qua thân thể cậu. Tình và dục tương đương, tuyệt vời trong đó không

cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Tựa như hiện tại, cậu đã cảm thấy thực hạnh phúc, nghe tiếng mưa rơi rào rào bên ngoài, cùng Nghiêm Bách Tông câu có câu không trò chuyện. Mặc dù im lặng cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ, giống như là trời sinh ăn ý. Ăn ý vốn nên là cảm giác thực bình thản thư hoãn, nhưng ở giữa bọn họ lại lưu chuyển xúc động bị mạnh mẽ đè nén, như là nham thạch nóng chảy dưới núi lửa, cả hai đều biết sớm muộn gì cũng có một ngày ngọn núi lửa này sẽ phun trào ra, hủy thiên diệt địa.

Bên ngoài mưa rất lớn, Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trên giường, nghe tiếng mưa rơi ào ào, trằn trọc.

Hắn thậm chí có một suy nghĩ khiến bản thân hắn cảm thấy thực hoang đường. Nhưng mà bởi vì rất hoang đường, ngược lại luôn luôn ở trong đầu hắn không đuổi đi được.

Kỳ Lương Tần thích anh cả của hắn không. Dấu hôn ở trên cổ cậu, là anh cả của hắn để lại sao?

Hắn cảm thấy loại trước vẫn rất có thể. Anh cả của hắn là người đàn ông số lượng không nhiều lắm trên đời này khiến hắn tự thẹn không bằng, nói thật ra, ai thích anh hắn hắn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái. Còn loại thứ hai, hắn cảm thấy hẳn là khả năng không lớn. Nhưng mà dấu hôn kia, là ai để lại chứ.

Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên ngồi dậy. Hắn nhìn mưa to bên ngoài, trong lòng nghĩ, nếu, giả thiết, một phần vạn khả năng, Kỳ Lương Tần thân mật là anh cả hắn, vậy hiện giờ Kỳ Lương Tần một mình ngủ ở trong phòng cho khách, có khả năng không phải là ngủ một mình. Dù sao thì nếu đổi lại là hắn, khẳng định sẽ hàng đêm chạy tới ngủ với Kỳ Lương Tần. Đàn ông rơi vào trong ái dục, làm sao có thể nhịn được ở dưới cùng một mái hiên với đối phương lại còn có thể thờ ơ.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức từ trên giường đứng lên, mặc vào một cái quần, im ắng ra cửa. Hắn đi đến trước cửa phòng cho khách, đứng ở trong hành lang do dự một hồi.

Kỳ thật vẫn có chút thấp thỏm, hắn sợ sau khi hắn đi vào, nhìn thấy không chỉ một mình Kỳ Lương Tần.

Hắn vươn tay gõ gõ cửa phòng, gọi một tiếng: “Lương Tần, là tôi.”

Trong lòng hắn đập bình bịch, dán cửa phòng nghe động tĩnh bên trong, giống như là muốn nghe tiếng sợ hãi tránh né bên trong. Nhưng mà cái gì hắn cũng không có nghe được, hắn thử chuyển động nắm đấm cửa, cửa phòng liền mở.

Bên trong tối đen một mảnh, mơ mơ hồ hồ có thể nghe được tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, hắn lại kêu một tiếng: “Lương Tần?”

Hắn nói xong liền ấn chốt mở trên tường, trong phòng nhất thời trở nên sáng ngời, chỉ là trên giường rỗng tuếch, không có một ai.

Kỳ Lương Tần thế mà lại không ở trong phòng.

Hắn đi vào trong phòng, nhìn nhìn chăn trên giường, vẫn là cái vốn có ở phòng khách. Hắn lại mở ngăn tủ ra nhìn nhìn, sau đó đi đến phía trước cửa sổ, nhìn đêm mưa bên ngoài.

Nhưng mà hắn lại thấy được phòng của Nghiêm Bách Tông.

Phòng khách này song song với phòng ngủ của hắn, đều đối diện phòng Nghiêm Bách Tông. Phòng Nghiêm Bách Tông kéo rèm, ở trong phòng hắn cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng mà ở bên phòng khách này, từ góc độ hắn đứng nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy một góc bên cạnh bức màn. Hắn nhìn thấy bên trong bật một cái đèn bàn, mà Kỳ Lương Tần thì nằm trên giường của anh cả hắn, dùng tay chống cằm, nói gì đó với Nghiêm Bách Tông đang ngồi.

Đầu Nghiêm Tùng Vĩ oanh một tiếng, nháy mắt trống rỗng.

Hắn khiếp sợ, giống như một ý niệm hoang đường không có khả năng nhất trở thành sự thật. Nhưng hắn cũng chỉ là khiếp sợ mà thôi, bởi vì quá mức khiếp sợ, trong đầu ngược lại trống rỗng, ngay cả nhịp tim đập cũng không có tăng tốc. Hắn có ý đồ tìm một cái lý do cho hết thảy hắn nhìn thấy.

Tại sao Kỳ Lương Tần lại xuất hiện trong phòng Nghiêm Bách Tông? Có lẽ là hai người có chính sự muốn nói, cũng có khả năng chỉ là đêm mưa nhàm chán, cho nên cùng nói chuyện phiếm, những điều này đều có khả năng, mặc dù có vài phần kỳ quái, nhưng mà nói cũng thông.

Nhưng mà hắn không lừa được mình, bởi vì Kỳ Lương Tần nằm trên giường anh cả hắn. Mà anh cả của hắn, không thích nhất là có người chạm vào giường mình, đối với Nghiêm Bách Tông mà nói, giường không khác gì một bộ phận thực tư mật của mình, sẽ không dễ dàng để người ta đụng vào.

Tim hắn lúc này mới bắt đầu đập kịch liệt, giống như muộn màng phát hiện. Hắn đưa tay nhéo nhéo mũi, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hắn nên tiến lên gõ cửa sao, nên nói gì, hắn không biết mình nên nói gì, trong căn phòng kia có anh cả hắn kính trọng nhất, là anh em máu mủ tình thâm, vừa là anh vừa là cha của hắn, hắn cũng không muốn khiến Nghiêm Bách Tông xấu hổ. Hơn nữa hắn cảm thấy hết sức khó xử và quẫn bách, hắn không có biện pháp đi qua ép hỏi: “Hai người thông đồng từ lúc nào?”

Nghiêm Tùng Vĩ trở lại phòng ngủ, tim đập vẫn thực kịch liệt, hắn xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy đối diện, đại khái là ngọn đèn trong phòng quá mờ, màn che không lộ ra một chút ánh sáng. Hắn lại nghĩ tới tình cảnh vừa rồi mình nhìn thấy, Kỳ Lương Tần nằm trên giường, anh cả của hắn ngồi dưới đất.

Cái này nói rõ hai người kia hẳn là còn chưa tới nông nỗi đó, như thế phù hợp với tác phong luôn luôn cũ kỹ nghiêm cẩn của anh cả hắn. Nhưng hắn cũng là đàn ông, cũng biết hai người kia hiện giờ còn có thể phân giường mà ngủ, hẳn là tình cảm vừa mới bắt đầu, chờ đến khi lửa cháy đổ thêm dầu, anh cả của hắn cho dù có cũ kỹ bảo thủ nữa, chỉ sợ cũng là hổ đói vồ dê.

Chỉ là anh cả của hắn đổi tính từ lúc nào chứ. Y theo hiểu biết của hắn với anh cả hắn, hẳn là không đến mức nhất thời nóng đầu làm ra hành động hồ đồ, anh hắn có thể làm như vậy, hẳn là đã trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng. Anh cả của hắn cho tới bây giờ đều không phải người xúc động.

Hắn nằm ở trên giường, hồi tưởng lại từng tí hình ảnh đã qua, ý đồ tìm xem anh cả của hắn với Kỳ Lương Tần là từ lúc nào bắt đầu "gian tình". Nhưng mà khiến hắn cảm thấy thất bại chính là, hắn thế mà cảm thấy nơi chốn đều là gian tình.

Tiềm thức con người thật là một thứ kỳ quái. Trước đây hắn quá mức tin tưởng Nghiêm Bách Tông cương trực, mặc dù phát hiện một vài chỗ không thích hợp, cũng thấy bình thường, bằng phẳng trong sáng. Nhưng mà một khi trong tiềm thức nhận định hai người kia có quan hệ tình nhân, lại quay đầu nhìn lại, thì nơi chốn đều không bình thường, nơi chốn lộ ra dục vọng mờ ám. Thậm chí hắn cảm thấy lần đầu tiên Kỳ Lương Tần nhìn thấy anh cả của hắn, trong ánh mắt liền bốc lên xuân thủy, mặt mày Kỳ Lương Tần buông xuống lộ ra hơi thở xôn xao, trong trí nhớ hắn dường như nơi chốn đều là tình ý đè nén muốn nói lại thôi

Dẫn sói vào nhà mà, dẫn sói vào nhà! Trước dây hắn vẫn cảm thấy, Kỳ Lương Tần tuy rằng cũng là nam, nhưng hôn nhân với hắn cũng không tính là ngang hàng, hắn vẫn luôn đảm đương thân phận nhà chồng, mà Kỳ Lương Tần là "gả vào", tựa như cũng bởi vì vậy, người trong nhà đều xem Kỳ Lương Tần là con dâu, xem như nhân vật phụ nữ. Cho nên một người như vậy ở Nghiêm gia, chỉ có thể bị sói ăn, lại không ăn người.

Cơ mà bọn họ đều là thẳng nam, Kỳ Lương Tần ở bên cạnh bọn họ, kỳ thật là an toàn nhất. Ngược lại bọn họ ở trong mắt Kỳ Lương Tần, lại là từng khối từng khối thịt thơm ngon, Kỳ Lương Tần mới là con sói kia, có lẽ ngay từ khi tiến vào nhà bọn họ, đã theo dõi con mồi Nghiêm Bách Tông này.

Hắn nhất thời hồ đồ xúc động, thế mà bù cả anh trai nhà mình vào!

83. Chương 83

Mặc kệ là xuất phát từ góc độ lão thái thái, hay là xuất phát từ góc độ cá nhân hắn, Kỳ Lương Tần làm người yêu trên danh nghĩa của hắn, hiện giờ lại tới với Nghiêm Bách Tông, đều là một chuyện cực kỳ hỏng bét. Đúng rồi, không phải là tới với nhau, mà là gian díu, sau khi hắn chậm rãi lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, trong lòng nhiều ít có vài phần phẫn nộ, cái loại lén lút yêu đương sau lưng hắn thế này, không phải là gian díu vậy là cái gì!

Nhưng mà tuy rằng hắn không bằng Nghiêm Bách Tông, nhưng dù gì cũng là lãnh đạo công ty, đầu óc vẫn phải có, hắn cũng biết việc này không thể làm lớn, phải chậm rãi suy tính.

Nghiêm Tùng Vĩ một đêm trằn trọc, ngày hôm sau trời sắp sáng mới đi ngủ, đại khái là do trong lòng có việc, hắn ngủ rất nông, mơ mơ hồ hồ nghe được động tĩnh, liền tỉnh lại. Hắn xoa xoa mắt ngồi dậy, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần vào toilet.

Hắn lập tức hết buồn ngủ, xuống giường đi đến cửa toilet, tựa vào cửa nhìn Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần hiển nhiên hoảng sợ, lập tức quay đầu nhìn hắn, kem đánh răng không cầm chắc, đánh rơi vào trong bồn.

"Dậy sớm như vậy…" Kỳ Lương Tần nhếch môi, giả vờ bình tĩnh.

"Cậu cũng dậy sớm, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Trời mưa xuống sao không ngủ nhiều chút?"

"Có khả năng đã quen rồi, vừa đến giờ liền tỉnh." Kỳ Lương Tần nói xong một lần nữa trét kem, đối diện gương đánh răng, ánh mắt thường thường thông qua gương nhìn hắn, khi đối diện ánh mắt hắn, lại rất nhanh né tránh.

Quả nhiên là có tật giật mình.

Kỳ Lương Tần mặc dù ngủ một đêm, cũng là ngăn nắp xinh đẹp, khuôn mặt sạch sẽ xinh đẹp như vậy, thân thể mướt như vậy, nhất là mặc quần đùi, hai cái chân trơn bóng kia, thật sự rất đẹp, mông là mông cong danh xứng với thực, eo cũng rất thon, cả người xem như thon gầy, nhưng tay chân đều trơn bóng, thịt và xương cốt đều phải gọi là cân xứng.

Nghiêm Tùng Vĩ đánh giá Kỳ Lương Tần như vậy, trong lòng nghĩ ông anh trai luôn luôn ổn trọng bảo thủ của hắn, bị mê hoặc như thế nào. Hắn cảm thấy có lẽ là thân thể này mê hoặc.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần cũng không ẻo lả, trên người cậu có một chút đặc thù nữ tính, nhưng bề ngoài thoạt nhìn nhiều nhất là thanh tú, đó cũng là cái thanh tú của nam, tính tình tuy rằng ôn hòa, nhưng mà không làm vẻ. Hắn không cảm thấy Kỳ Lương Tần thông qua việc giả nữ mà mê hoặc anh hắn.

Vậy anh cả hắn là thế nào chứ. Chẳng lẽ anh cả hắn vốn chính là cong?

Nghiêm Tùng Vĩ vì cái suy nghĩ trong lòng mình mà cảm thấy khiếp sợ.

Nhưng mà hắn lại càng nghĩ càng cảm thấy hợp lý. Anh cả của hắn từ nhỏ trưởng thành sớm, lãnh tĩnh khắc chế, có lẽ là phần khắc chế này đè nén xu thế biến cong của anh hắn, hoặc có lẽ là trước kia không ý thức được, dù sao thì anh cả của hắn từ nhỏ đã theo khuôn phép, cái chuyện làm gay này hẳn không phải là chuyện trong phạm vi lý giải của anh hắn. Cũng bởi thế cuộc sống hôn nhân nhiều năm của anh hắn với chị dâu bình thản vô vị như vậy, có lẽ anh cả của hắn lúc ấy cũng không ý thức được mình không thích phụ nữ, sau đó tại khoảnh khắc gặp được Kỳ Lương Tần, lập tức mở ra cánh cửa thế giới mới?

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy suy nghĩ của mình vô cùng có đạo lý.

Lúc ăn cơm, hắn vẫn luôn đánh giá anh cả của hắn. Nghiêm Bách Tông thoạt nhìn vẫn cao lãnh, chính

phái như trước, người này giống như có một loại ma lực, khiến hắn tự cảm thấy xấu hổ vì những phỏng đoán lúc sáng sớm của mình. Anh cả của hắn thoạt nhìn rất đứng đắn, cao thượng như băng tuyết, mấy thứ mà hắn suy nghĩ, đều khiến hắn cảm thấy những điều đó là một loại khinh nhờn.

Nghiêm Tùng Vĩ hít một hơi, tâm tình phức tạp đi làm.

"Tiểu Tần hôm nay không cần đến trường học đi?" Lão thái thái hỏi.

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Trong lớp thông báo, nói mưa không cần đi."

"Trường các con coi như có chút nhân tính, ta nghe nói có trường đại học vì muốn huấn luyện học sinh chịu được khổ cực, trời mưa cũng bắt học sinh dầm mưa, thật sự là không phải con của mình, không biết hai chữ đau lòng viết như thế nào."

Hôm nay đổ mưa, thời tiết có chút lạnh, cho nên Kỳ Lương Tần mặc quần dài áo tay dài, đồng hồ cũng đeo lên. Trời mưa xuống cũng không có chỗ đi, Kỳ Lương Tần liền làm ổ trên ghế sa lông xem phim với lão thái thái. Lúc lão thái thái lúc trẻ tuổi thích độc lai độc vãng, sau khi tuổi lớn rồi, liền thích náo nhiệt. Bọn họ xem từng bộ từng bộ phim tình yêu văn nghệ Hàn Quốc, cuối cùng hai người một phen nước mũi một phen nước mắt. Lão thái thái vừa lấy khăn tay lau nước mắt, vừa cười nhìn Kỳ Lương Tần: "Sao con cũng khóc thành như vậy."

Kỳ Lương Tần xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng: "Là… cũng rất cảm động ạ."

Lão thái thái là một nữ cường nhân, đàn ông bên người cũng đều là đại lão gia danh xứng với thực, lại càng không cần nói đến hai đứa con trai bà, đều là người không dễ dàng rơi nước mắt. Hiện giờ nhìn thấy Kỳ Lương Tần tâm địa mềm như vậy, vừa thấy buồn cười vừa thấy thương tiếc, kết quả lão thái thái đem chuyện này trở thành một chuyện hiếm lạ, nói một lần với mỗi người trở về nhà.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cậu ta cứ như vậy đó, dễ bị cảm động."

Nghiêm Viện nói: "Nói đến đây, con còn rất hâm mộ những người xem phim khổ tình có thể rơi nước mắt. Lúc con với Triệu Hạo vừa mới bắt đầu mờ ám, đi xem phim, cũng là phim tình yêu, kết cục cuối cùng rất thảm, bên cạnh một đống con gái khóc, con thấy mắt Triệu Hạo cũng rưng rưng, trong lòng nghĩ con cũng nên cô gái nhỏ một phen, chỉ là rặn nửa ngày, thật sự không rặn nổi nửa giọt nước mắt."

Kỳ Lương Tần quẫn bách, nghĩ thầm rằng sớm biết vậy cậu liền không xem phim với lão thái thái, cậu hẳn nên xem cùng Nghiêm Bách Tông chứ.

Tựa như lòng dạ yêu đương đều là giống nhau, giống như Nghiêm Viện, muốn mượn cơ hội xem phim ngã vào trong lòng bạn trai, đại khái là chuyện mà trong lòng mỗi một cô gái hoặc là tiểu thụ đều sẽ có. Khả năng khác biệt duy nhất chính là con gái có thể khóc tùy thời tùy chỗ, nhưng mà Kỳ Lương Tần chỉ nguyện ý khóc trước mặt Nghiêm Bách Tông. Đại khái là cái chuyện xem phim bị cảm động khóc này, đối với một thằng con trai mà nói vẫn rất xấu hổ, sẽ có vẻ ẻo lả, kiểu cọ yếu ớt, trước đây cậu cũng không đến

rạp chiếu phim xem phim văn nghệ, chính là bởi vì sợ khóc có vẻ dọa người, bởi vì trong lòng có cái kiêng kị này, ngược lại không có biện pháp quá chú tâm vào trong phim. Nhưng mà cậu cũng thường xuyên ảo tưởng nếu cậu yêu đương, có đàn ông, cậu muốn xem phim kinh dị, muốn xem phim tình yêu, có thể hơi kiểu cách mà phóng đại sự sợ hãi và cảm động của mình, vùi vào trong ngực người yêu.

Nghiêm Bách Tông làm tổng kết với cái tâm lý này của cậu. Khi lão thái thái đem chuyện này nói với Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông cười nói: "Cậu ấy đây là trái tim thiếu nữ."

Quả thực một lời trúng phóc.

Trái tim thiếu nữ, có phải thẳng nam cũng có hay không thì cậu không biết, nhưng lấy quan sát và kinh nghiệm cá nhân của cậu mà nói, hẳn là mỗi một thụ đều có.

Thụ sở dĩ là thụ, trên tâm lý đã khát vọng bị đàn ông chinh phục, thần phục sẽ không khiến cho bọn họ cảm thấy khuất nhục, ngược lại sẽ làm cho bọn họ hưng phấn khó nhịn. Loại tâm tình này, lại có gì khác với bản chất của phụ nữ đâu. Trước đây Kỳ Lương Tần xem tiểu thuyết đam mỹ, thường xuyên nhìn thấy hủ nữ phun tào thiết lập cường công nhược thụ rằng, "đổi giới tính trực tiếp nhập vào phụ nữ không có áp lực", "thụ này hệt như con gái vậy", "tôi muốn xem hai hảo hán, chứ không phải ngực phẳng". Nhưng kỳ thật một thụ có tâm lý nữ tính hóa, tinh tế triền miên, không hẳn là người này ẻo lả, mà chỉ là phô bày tâm lý ra, liền có vẻ tinh tế nhu nhược. Đại khái là gay đều tinh tế hơn thẳng nam rất nhiều, tâm tư tinh tế, tình cảm cũng tinh tế. Cường công cường thụ, đại khái chỉ có cái gọi là 0.5 mới càng hợp lý, nhưng có vài độc giả thích xem cường công cường thụ, rồi lại không tiếp nhận được hỗ công. Mà trong lòng một thuần thụ, có ai không phải là chứa một cô bé lọ lem hoặc công chúa nhỏ đâu.

Nghiêm Bách Tông thấy được trái tim thiếu nữ của cậu, nhưng không có bởi vậy ghét bỏ cậu, ngược lại vẫn thích cậu như cũ. Cái này khiến trong lòng Kỳ Lương Tần thật vui vẻ. Cậu nghĩ cậu có nên đem trái tim thiếu nữ mình giấu ở trong lòng nhiều năm phóng ra hết hay không.

Cái thứ như trái tim thiếu nữ này, kỳ thật từ một góc độ nào đó mà nói, là vô cùng quý giá. Tựa như tên của nó, là thời điểm thiếu nữ, cái tuổi đơn thuần ngây thơ ôm hết thảy ảo tưởng tốt đẹp hợp thực tế và không hợp thực tế về tình yêu. Loại tâm lý này đại khái mỗi cô gái đều sẽ có, nhưng sẽ không lâu dài. Trái tim thiếu nữ đại khái là thuộc về mối tình đầu, một cô gái trải qua nhiều mối tình sẽ không có trái tim thiếu nữ. Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, có lẽ cậu nên cảm tạ cậu đã từng cô độc tịch mịch, tuy rằng tuổi cậu không nhỏ, nhưng vẫn giữ gìn trái tim thuở ban sơ, hiện giờ cậu hoàn hoàn chỉnh chỉnh, đều cho Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần xuân tâm tràn ra.

Đây là kết luận Nghiêm Tùng Vĩ cho ra thông qua việc trộm quan sát vào cả buổi cơm chiều.

Hắn cảm thấy xuân tâm của Kỳ Lương Tần đều tràn ra đầy đất, đuôi mắt đuôi mày đều là xuân ý, sao trước kia hắn lại không phát hiện. Mà khiến hắn buồn bực chính là, hiện giờ cũng chỉ có hắn phát hiện, những người khác của Nghiêm gia hiển nhiên đều chưa hay biết gì.

“Công ty của chúng tôi mới tuyển một trưởng phòng, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói với Kỳ Lương Tần: “Come out, độc thân, các phương diện điều kiện đều rất tốt, nếu không thì tôi giúp cậu giới thiệu nhé?”

Kỳ Lương Tần chải răng lắc đầu: “Không cần.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười hỏi: “Vì sao, cậu một chút cũng không muốn yêu đương à? Cậu nói một chút xem cậu thích dạng gì, tôi giúp cậu xem xét.”

“Vấn đề này hình như anh không chỉ hỏi qua một lần đi?” Kỳ Lương Tần hỏi.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi không nhớ rõ. Cậu tương đối thích giống tôi, giống Vương Trạch, hay là… giống anh cả?”

Kỳ Lương Tần quả nhiên lập tức quay đầu nhìn hắn, trên mặt mang tươi cười thản nhiên, lại che giấu không được chột dạ trong lòng cậu. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cậu xem ba người chúng tôi, cũng đại diện cho ba loại hình khác nhau đi. Tôi thì không nói, Vương Trạch là loại phần tử trí thức dịu dàng thân sĩ, anh cả của tôi là loại hình ổn trọng đại khí, ba chúng tôi, cậu tương đối thiên về ai?”

Kỳ Lương Tần mơ hồ nhớ rõ Nghiêm Tùng Vĩ đã hỏi cậu vấn đề này, cậu cũng từng đáp lại, nhưng cậu nhớ không rõ, sợ lời mình nói mâu thuẫn với trước đây. Vì thế cậu liền dùng ánh mắt né tránh nhìn Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên cười, nói: “Tôi cảm thấy cậu hẳn là thích như anh cả. Cậu không phải là thường thường cảm thấy tôi không ổn trọng sao?”

Kỳ Lương Tần liền cười gượng, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn nữa, mà là cúi đầu đánh răng.

Kỳ Lương Tần rửa mặt xong sau đó liền đi ra ngoài “ngủ”, Nghiêm Tùng Vĩ thấy cậu nói dối mình, trong lòng bỗng nhiên đặc biệt tức giận, muốn chọc thủng cậu, cuối cùng vẫn nhịn được. Hắn cũng nôn nóng, không biết làm thế nào, Kỳ Lương Tần và anh cả của hắn gian díu, đây là chuyện lớn, sẽ khiến Nghiêm gia đại loạn, hắn lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cũng bởi vậy nghẹn một bụng khí. Hắn nằm trên giường không nổi, lại đến phòng khách nhìn, quả nhiên vẫn giống ngày hôm qua, trong phòng khách trống trơn. Hắn đi đến bên cửa sổ, lại nhìn đối diện, lúc này không có may mắn như lần trước, bức màn đối diện kéo càng kín, cái gì hắn cũng không nhìn thấy.

Nhìn không thấy khiến hắn càng thêm nôn nóng, hắn trở lại phòng ngủ, trằn trọc không ngủ được. Kỳ thật cả ngày hôm nay hắn đều nghĩ chuyện này, yết hầu có chút đau, có chút thượng hoả.

Kỳ Lương Tần cũng không biết bí mật của cậu và Nghiêm Bách Tông đã bị Nghiêm Tùng Vĩ biết rõ. Lúc Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trên giường trằn trọc, cậu ở trong lòng mưu tính một chuyện lớn.

Cậu muốn thi hành kế hoạch quyến rũ thứ hai.

Cậu cảm thấy hiện tại quan hệ của cậu và Nghiêm Bách Tông, cần một mồi lửa. Mồi lửa này Nghiêm Bách

Tông chậm chạp không thêm, vậy cậu liền tự đến. Hôm nay lúc tắm rửa cậu vô cùng cẩn thận mà tẩy rửa phần dưới, thề phải đánh hạ thêm một thành.

Cậu nằm ở trên giường, nhìn Nghiêm Bách Tông trải chăn dưới đất.

Kỳ Lương Tần phát hiện mình có một loại tâm lý vô cùng kỳ quái, chính là cậu không thể nhìn chằm chằm Nghiêm Bách Tông, nếu không cậu sẽ càng xem càng thích, có đôi khi sẽ có một loại cảm giác không thể khống chế. Cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông mặt đẹp, tay chân cũng đẹp, ngón tay đẹp, dù là sợi tóc cũng hợp tâm ý cậu. Rõ ràng là người đàn ông tràn ngập hương vị và hormone đàn ông, lại cố tình đứng đắn như vậy, cậu nghĩ thế, vươn ra chân đạp đạp cẳng chân Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông lập tức quay đầu lại nhìn cậu, nhìn thấy Kỳ Lương Tần nằm nghiêng đỏ mặt duỗi đầu lưỡi, đầu lưỡi tinh xảo mượt mà liếm môi, lại lập tức rụt về. Nghiêm Bách Tông quay đầu lại, nói: "Đừng làm rộn."

Kỳ Lương Tần liền ngại ngùng. Cậu thu chân, lại nghe Nghiêm Bách Tông nói: "Em đứng đắn chút."

Kỳ Lương Tần đỏ mặt nói: "Em nào có không đứng đắn…"

Nghiêm Bách Tông cũng không nói lời nào, trải chăn xong, bản thân cũng ngồi xuống, ai biết mới vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần đang cởi quần.

Kỳ Lương Tần thấy hắn nhìn qua, liền vẻ mặt vô tội nói: "Em muốn cởi quần ngủ, được không?"

Này có cái gì không được đâu. Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, liền nhìn thấy quần lót màu trắng bao vây lấy cặp mông cao ngất, còn có hai cái chân dài nhỏ. Hắn đang muốn nói gì đó, Kỳ Lương Tần bỗng nhiên cởi luôn thân trên, nhấc chăn lên chui vào.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần không thành thật, tiện tay liền ném quần và áo thun cởi ra lên trên người hắn. Trên quần áo còn mang theo nhiệt độ cơ thể và mùi vị nhàn nhạt, quẩn quanh mũi Nghiêm Bách Tông. Hắn vươn tay nhặt quần áo lên, gấp kỹ, đặt ở bên cạnh gối mình.

Kỹ xảo gấp quần áo của hắn đặc biệt thành thạo, gấp vừa nhanh vừa chỉnh tề. Kỳ Lương Tần nằm trong ổ chăn, nói: "Vẫn là không mặc quần áo ngủ tương đối thoải mái."

Nghiêm Bách Tông sửng sốt, chỉ thấy Kỳ Lương Tần ở trong ổ chăn động đậy, chỉ chốc lát quần lót cũng cởi ra. Có điều lần này Kỳ Lương Tần không dám ném lên trên người hắn, tùy tay ném vào bên giường, cười hì hì hai tiếng với hắn, nói: "Đi ngủ."

Nghiêm Bách Tông cũng không nói chuyện, vươn tay nhặt cái quần lót kia, cũng gấp lại, đặt trên quần áo đã gấp vừa rồi, vươn tay tắt đèn, cũng nằm xuống. Chỉ là quần áo kia cách gối hắn quá gần, hắn cảm thấy mình ngửi được hương vị không nên ngửi được, cảm nhận được nhiệt độ không nên cảm nhận được.

Đây tự nhiên là tác dụng tâm lý của hắn đang quấy phá, quần áo mới vừa tắm rửa xong thay, có thể có hương vị gì không nên có chứ, mặc dù mang theo nhiệt độ cơ thể, cũng nên tản đi gần hết rồi. Nhưng hắn vẫn cảm thấy dày vò, liền vươn tay đẩy quần áo kia xa một chút, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Hai người câu được câu không nói chuyện một hồi, liền ngủ. Ngày hôm sau Nghiêm Bách Tông tỉnh lại sớm, mở to mắt nhìn đồng hồ, vừa mới sáu giờ hai phút. Hắn ngồi dậy, quay đầu nhìn thoáng qua trên giường, vừa nhìn, chỉ cảm thấy luồng máu mới vừa rồi còn đang mê man oanh một cái thức tỉnh lại toàn bộ.

Hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần ngủ trên giường, tay nắm gối, tóc lộn xộn che nửa bên mặt, hơn phân nửa chăn đều rơi xuống đất phía bên kia, lộ ra bờ mông tròn cao ngất.

Nghiêm Bách Tông ngơ ngác nhìn một hồi, bỗng nhiên phát hiện Kỳ Lương Tần nói mê nhúc nhích một cái, sợ tới mức nhanh chóng nằm xuống, gắt gao nhắm mắt lại. Nhưng trong đầu hắn lại đang cuồn cuộn, tất cả đều là cảnh tượng kiều diễm vừa mới nhìn thấy, trong lòng hắn thật nóng, miệng khô lưỡi khô, nằm bất động cũng là một loại dày vò. Đại khái nằm như vậy mười mấy phút đồng hồ, cơn nóng trên thân thể cũng không thấy lui xuống, ngược lại trong dày vò càng ngày càng khô nóng, hắn khoát tay lên trên trán, cảm thấy mình sắp nổ tung.

84. Chương 84

Lúc Kỳ Lương Tần tỉnh lại, Nghiêm Bách Tông đã không còn ở trong phòng. Cậu nhìn nhìn trên người mình, chăn đắp phần lớn thân thể cậu, chỉ có hai cái đùi lộ ở bên ngoài. Cậu ngồi dậy, ngáp một cái, nhìn nhìn lại dưới đất, đệm chăn dưới đất đã cất đi, chỉ có quần áo đêm qua cậu cởi ra, chỉnh chỉnh tề tề gấp đặt ở trên ghế.

Hôm nay bọn họ phải tiếp tục học quân sự, ăn sáng cậu cũng không kịp ăn, liền đến trường. Nghiêm Tùng Vĩ ngồi ở bàn ăn, nhìn Nghiêm Bách Tông nói với Kỳ Lương Tần: "Tốt xấu cũng ăn một miếng."

Nghiêm Bách Tông nói xong, liền đưa miếng bánh mì cho cậu. Kỳ Lương Tần vươn tay nhận, nhét trong mồm liền đi ra ngoài. Lão thái thái nói: "Muộn một chút cũng không sao, không cần gấp, cũng đừng kêu tài xế lái quá nhanh, không an toàn."

Nghiêm Bách Tông cười nói: "Cậu ấy không dám đến trễ, nghe nói lần trước đến trễ, bị huấn luyện viên phạt rất thảm."

Sắc mặt Nghiêm Tùng Vĩ lại càng không tốt đẹp, cúi đầu uống canh nóng trong bát, lại bị bỏng mỏ. Lão thái thái nhìn thấy cười nói: "Đợi lát nữa lại uống, con cũng vội à?"

Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu: "Không vội."

"Giữa trưa con có thời gian, cơm trưa liền đi qua ăn chung với Lương Tần, thuận tiện đi xem nó. Không phải con rất biết cách làm con gái thích ư, sao kết hôn rồi, liền ném ở một bên không quản?"

Nghiêm Tùng Vĩ còn chưa nói gì, chợt nghe Nghiêm Bách Tông nói: "Gần đây công ty lão nhị bận rộn như vậy, còn chạy hai đầu, rất cực khổ, hơn nữa Lương Tần đang học quân sự, thời gian ăn cơm không cố định, có khi sớm có khi muộn, mẹ đừng làm khó dễ lão nhị."

Nghiêm Tùng Vĩ mím môi, không nói chuyện.

Trước kia hắn thật sự cho rằng anh cả của hắn bằng phẳng chính trực, quả thực là đàn ông điển hình. Hiện tại lại phát hiện anh cả của hắn hóa ra cũng có một mặt phúc hắc như thế, cũng biết nói dối. Điều này khiến hắn có chút khổ sở, hắn cảm thấy anh cả của hắn thay đổi, trở nên xa lạ.

Hắn cũng không biết sau khi Nghiêm Bách Tông nói những lời này, giờ cơm trưa lại tự mình chạy tới tìm Kỳ Lương Tần, dẫn Kỳ Lương Tần ăn một bữa cơm ở quán ven đường bên ngoài trường học. Kỳ Lương Tần thật sự là rất lâu không có ăn quán ven đường, tuy rằng Nghiêm Bách Tông một thân đồ công sở ngồi trên băng ghế thấp bé cũ nát ở quán ven đường có chút không hợp với hoàn cảnh xung quanh, nhưng cậu có một loại vui sướng càng kiên định. Đây mới là cuộc sống yêu đương trước đây cậu ảo tưởng. Trước kia cậu chưa từng nghĩ sẽ đến nhà ăn xa hoa gì, cậu chỉ muốn cùng người yêu ăn hết mỹ thực phố đại học.

Bởi vì mới vừa đổ mưa, trên đỉnh đầu lại là cây ngô đồng lớn, cho nên quán ven đường cũng không nóng. Ngồi bên cạnh đều là học sinh ở đại học xung quanh. Đây là một phố mỹ thực nổi tiếng gần đây, bên cạnh cửa nam trường bọn họ, khẩu vị trời nam biển bắc đều có, là chỗ mà học sinh gần đây thường tới nhất, có đôi khi giáo viên xung quanh trường học cũng sẽ lại đây ăn. Vương Trạch lái xe từ cửa đi ra, liền thấy được Nghiêm Bách Tông ngồi ven đường.

Hắn nhìn thấy Nghiêm Bách Tông trước, bởi vì Nghiêm Bách Tông cao, sống lưng thẳng. Ngay từ đầu hắn cho là mình nhìn lầm người, cho đến khi thấy được Kỳ Lương Tần.

Xe không thể đỗ ở trên đường, hắn rất nhanh liền lái qua, tầm mắt chuyển tới kính chiếu hậu, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đưa khăn tay cho Kỳ Lương Tần lau miệng.

Đối tượng của lão nhị Nghiêm gia này, ngược lại đa phần thời gian đều ở cùng với lão đại Nghiêm gia, cũng thật kỳ quái.

Có điều Kỳ Lương Tần kia thật sự là xinh đẹp, trong đại học nam thanh nữ tú không ít, nhưng sinh viên đều có một quá trình dần dần lột xác, trên cơ bản năm nhất ăn diện cũng không nhiều, đều là bốn năm đại học từng chút từng chút học được. Huống chi học quân sự dầm mưa dãi nắng, lại mặc đồ rằn ri xanh lá, nói thật ra, nếu không phải là khuôn mặt và dáng người đều không tồi, mặc vào bộ rằn ri xanh kia cũng sẽ không xinh đẹp hơn bình thường bao nhiêu. Nhưng mà Kỳ Lương Tần, vẫn thực nổi bật.

Nghiêm Bách Tông cũng cảm thấy như vậy.

Lúc Kỳ Lương Tần học quân sự phải đội mũ, cho nên tóc đè xuống xẹp lép, lúc cậu cởi mũ xuống xoa xoa tóc, tóc liền vểnh lên. Bởi vì học quân sự tương đối vất vả, ra không ít mồ hôi, tóc cậu vẫn ướt sũng, trên trán có một lọn tóc xoăn dán vào da, càng có vẻ đen bóng mềm mại, mà làn da mặc dù có chút hồng, cũng là trắng hồng, cả người như là bánh bao mới vừa ra lồng, khiến người ta nhìn rất có khẩu vị.

Trên người Kỳ Lương Tần có một loại vẻ đẹp thanh xuân bức người, cảm giác như cả người cậu đều là lòng trắng trứng. Khuôn mặt rõ ràng thực nhỏ, nhưng mà hai má lại cho người ta cảm giác mượt mà, phối với một cái cằm thanh tú và một đôi môi trơn bóng, nhìn thế nào cũng thấy thực xinh đẹp. Kỳ thật đâu chỉ khuôn mặt, bộ phận nào trên người cậu cũng vậy, rõ ràng là hình thể dài nhỏ gầy yếu, lại có cảm giác mượt mà, loại dáng người này nếu đổi thành phụ nữ, hẳn cũng là loại hình thẳng nam yêu nhất.

Nghiêm Bách Tông xưa nay là một người nhạt nhẽo, hắn cảm thấy hắn đối với cái thứ sắc này không phải quá coi trọng, hắn càng coi trọng nội hàm một người. Giống như cái chuyện háo sắc này, không phải là quân tử nên có, hắn cũng sẽ không đặc biệt suy nghĩ chuyện mình có háo sắc hay không. Nhưng mà hiện giờ đối với Kỳ Lương Tần, trong ánh mắt hắn lại thấy được rất nhiều tình yêu dục vọng, ánh mắt hắn biết nhìn môi, cằm, cổ, cánh tay, bàn tay, biết thưởng thức những chỗ hoặc xinh đẹp hoặc bí ẩn, cũng không tự chủ được mà làm ra một ít liên tưởng không nên có.

Có đôi khi hắn thật không muốn trở về đi làm, đã nghĩ cứ luôn ở cùng Kỳ Lương Tần như vậy.

Cùng một người mình yêu, cũng thực yêu mình, thật sự là cái loại cảm giác tốt đẹp đến độ ngôn ngữ cũng không cách nào hình dung, trong lòng thoải mái thoải mái, so với gió xuân mười dặm còn ấm áp triền miên hơn.

Ôn nhu hương mai táng chí anh hùng, thật sự là một chút cũng không giả.

Ăn cơm xong, Nghiêm Bách Tông chạy xe đến chỗ không người. Đại khái là ăn rất no, học quân sự lại quá mệt mỏi, lần này Kỳ Lương Tần thành thật, không có trêu chọc hắn.

Nghiêm Bách Tông thậm chí có chút mất mát, có điều hắn nhìn Kỳ Lương Tần cũng quả thật mỏi mệt, hai người liền nằm ở kia nói chuyện. Kỳ thật hai người ở cùng một chỗ, đề tài chung không tính là quá nhiều, Nghiêm Bách Tông là người ít nói, đa phần là Kỳ Lương Tần nói, hắn ở bên cạnh lẳng lặng nghe. Kỳ thật người lắng nghe tốt cũng không dễ làm, nhưng Nghiêm Bách Tông làm rất tốt.

Kỳ Lương Tần nói mãi liền ngủ thiếp đi. Bên trong xe nhiệt độ thích hợp, ôn hoà, Nghiêm Bách Tông vẫn lấy áo khoác của mình lại đắp ở trên người cậu, mình thì nằm nghiêng ở nơi đó, nhìn dáng vẻ Kỳ Lương Tần ngủ.

Nếu lùi lại mấy tháng, đánh chết hắn cũng không tin tưởng hắn sẽ làm loại chuyện này, loại chuyện đối phương đang ngủ, liền nhìn chằm chằm đối phương, phiến tình lại buồn nôn thế này.

Nhưng mà thật sự rất muốn nhìn, giống như làm sao cũng nhìn không đủ. Cũng không cần làm gì khác, hoặc thân thiết thế nào, chỉ nhìn dáng vẻ đối phương, đã cảm thấy thật vui vẻ.

Loại cảm giác nội tâm cực nóng, giống như có rất nhiều lời ở trong lòng, rồi lại không biết nói như thế nào tràn ngập trong tim hắn. Hắn nghĩ nếu hắn biết ăn nói như em trai hắn, đại khái sẽ khiến Kỳ Lương Tần hạnh phúc hơn. Thật đáng tiếc hắn không biết nên nói như thế nào, hắn thực ảo não vì chủ nghĩa đại nam tử, thẹn thùng biểu đạt nội tâm mình một cách trắng ra.

Hắn nhìn một hồi, liền ngồi ngay ngắn, nhìn ngoài cửa sổ xe ngẩn người, sau đó lại nhìn một hồi, lại quay đầu. Thời gian trôi qua trong nhiều lần như thế, chờ đến khi hắn lại nhìn Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần mở mắt, tỉnh ngủ.

Nghiêm Bách Tông liền cười, đại khái là cười rất dịu dàng, khiến Kỳ Lương Tần vừa mới tỉnh ngủ cảm thấy như là đang nằm mơ. Kỳ Lương Tần mơ hồ một hồi lâu, bỗng nhiên đỏ mặt, cười khoát tay lên trên trán, che khuất ánh mắt.

Hai người đều cảm động vì bầu không khí liêu nhân lại ấm áp như vậy, nằm ở trên ghế đều không nói lời nào. Qua một hồi lâu, Kỳ Lương Tần lấy điện thoại ra xem, nói: "Em phải đi về, bọn em sắp học quân sự."

Nghiêm Bách Tông gật đầu, nói: "Uống nhiều nước chút."

"Biết rồi." Kỳ Lương Tần đẩy cửa xe ra: "Em đi đây."

Nghiêm Bách Tông gật đầu, hắn ngại ngùng mở miệng bảo Kỳ Lương Tần hôn hắn một cái trước khi đi.

Hắn cách cửa sổ thủy tinh nhìn Kỳ Lương Tần đi xa, sau đó khởi động xe lái đi. Nhưng mà xe chỉ đi hai ba mét, hắn liền nhìn thấy cửa xe của một chiếc xe cách đó không xa mở ra, một người đi xuống.

Người này không phải là ai khác, là Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ đứng ở ven đường, hai tay cắm trong túi quần, tư thế này toát ra vẻ cố gắng trấn định của hắn, sắc mặt hắn âm trầm, nhìn Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Tùng Vĩ đến đã một hồi lâu, buổi sáng Kỳ Lương Tần còn chưa học quân sự xong hắn đã tới rồi. Hắn cũng không phải lại đây bắt kẻ thông dâm, chỉ là trong lòng không thoải mái, trong đầu đều nghĩ tới chuyện phiền lòng này, nói đứng ngồi không yên cũng không đủ. Cho nên hắn liền lái xe tới nơi này, nhìn Kỳ Lương Tần, trong lòng hắn liền dễ chịu hơn một ít.

Nhưng mà học quân sự xong Kỳ Lương Tần lập tức chạy ra ngoài, chạy rất nhanh cũng rất gấp, một thân đồ rằn ri, lúc nhảy qua một vũng nước thân hình mạnh mẽ, cũng không có gì khác mấy cậu con trai bình thường. Hắn vốn đã xuống xe, muốn kêu Kỳ Lương Tần một tiếng. Hắn ở xa xa thấy được xe Nghiêm Bách Tông, trong đầu càng trầm.

Rất khó chịu, vượt xa cái loại khó chịu vào buổi tối lần đầu tiên gặp được. Giống như trước kia cũng chỉ là phỏng đoán, còn chưa đủ xác định, bản thân hắn không nguyện ý xác định, hiện giờ biết mình không còn

có thể lừa mình dối người nữa.

Tim hắn đập rất nhanh, bởi vì hắn chứng kiến toàn bộ quá trình Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần lén lút gặp mặt, bọn họ ăn cơm, ngủ ở trong xe. Nhất là lúc ở trong xe, hắn nhìn không rõ lắm, cũng không dám nhìn, chỉ là trong đầu nghĩ Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần có khả năng sẽ có hành động.

Thực khó để miêu tả cái loại cảm giác này, nhưng cảm giác này bóp lấy tim hắn, khiến hắn đẩy cửa xe ra dưới cơn xúc động.

Hắn cũng không biết mình với Nghiêm Bách Tông phải nói gì. Hai anh em đều cắm tay trong túi quần, tựa vào thân xe. Ngửa đầu lên nhìn là cây ngô đồng che lấp mặt trời ở Đông Hoa, ánh mặt trời sặc sỡ theo lá cây thấp thoáng, bóng sáng trên mặt đất đầu hạ càng mê ly sặc sỡ.

"Đã bao lâu?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

"Bắt đầu từ lúc ở Vân Nam."

Nghiêm Tùng Vĩ liền im lặng một thời gian rất lâu, Nghiêm Bách Tông nói: "Cậu có nghi vấn gì, đều hỏi một lượt đi, anh không dối gạt cậu."

Nghiêm Bách Tông xưa nay luôn là người ngay thẳng quyết đoán thế này, trước kia hắn rất phục. Nhưng mà hiện giờ nhìn thấy cái dạng này của Nghiêm Bách Tông, hắn lại giận run cả người: "Kỳ Lương Tần là vợ em!"

Hắn lời ít mà ý nhiều nhắm thẳng vào chỗ yếu hại.

"Giả." Nghiêm Bách Tông nói.

"…" Sắc mặt Nghiêm Tùng Vĩ ửng đỏ: "Cho dù là giả, vậy cũng là thân thích bạn bè đều biết, người khác cũng không biết là giả. Anh với cậu ta vui đùa một chút, hay là nghiêm túc?"

Nghiêm Bách Tông im lặng một hồi, sắc mặt cũng có chút âm trầm: "Anh là hạng người gì, cậu còn không biết ư."

Đây là nói rằng nghiêm túc. Nghiêm Tùng Vĩ càng giận, cười lạnh nói: "Anh là hạng người gì, trước kia tôi biết, hiện tại thì nói không được." Lời này vừa ra, đại khái hắn ý thức được giọng điệu có chút khó nghe, liền thu liễm một ít, nói: "Anh nghiêm túc, anh muốn nghiêm túc như thế nào? Thân thích bạn bè không nói, bên phía mẹ cũng không nói, chỉ nói anh thôi. Anh không thấy dọa người sao?"

Môi Nghiêm Bách Tông giật giật, hít một hơi, nói: "Tùng Vĩ, cậu là em trai anh, anh nói thật lòng với cậu, anh biết hiện tại cậu nghĩ anh như thế nào, nếu là trước kia, anh cũng thấy hoang đường không chịu được.

Nhưng anh cũng không biết mình làm sao nữa, tại sao lại động lòng với cậu ấy. Anh cũng không phải chưa từng suy xét những việc cậu nói, anh đều nghĩ qua rồi. Nếu không phải là ngày đó đi tìm cậu, bọn anh bị chôn ở trong xe, có khả năng cả đời anh cũng sẽ không có gì với cậu ấy. Chuyện cho tới bây giờ, truy cứu là phát sinh như thế nào cũng đều không có ý nghĩa, cậu nói xem anh không biết xấu hổ sao. Anh cũng là người, tự nhiên cũng ít nhiều có một chút, chỉ là chút xấu hổ ấy khi so với Lương Tần, làm sao có thể so đâu, so ra không bằng… Lại nói có khả năng cậu chê cười anh, lần đầu tiên anh cảm thấy cuộc sống ngọt ngào như vậy, yêu đương tốt như vậy, có đôi khi hoang đường mà cảm thấy, có cậu ấy, cho dù anh bị đuổi ra khỏi cửa lục thân không nhận, anh cũng thấy đáng giá."

Đại khái là đời người lần đầu tiên hắn nói lời buồn nôn như vậy, sắc mặt đều đỏ, nhưng mà trong quẫn bách lại có vài phần đau khổ, bất quá chỉ lướt qua giây lát, rất nhanh lại trở về dáng vẻ lạnh nhạt trấn tĩnh ngày thường. Hắn nghiêng đầu sang, nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Em trai, anh cần sự hỗ trợ của em."

Đại khái là từ lúc còn rất nhỏ, Nghiêm Tùng Vĩ đã biết chỗ tốt khi có một người anh cả. Khi còn bé ham chơi, có đôi khi gây họa, hắn sẽ để Nghiêm Bách Tông thay hắn chịu tiếng xấu, Nghiêm Bách Tông luôn không nói hai lời gánh thay hắn. Có một đoạn thời gian, hắn không quá thích người anh này, bởi vì anh ấy quá ưu tú, thành tích quá tốt, người người khích lệ anh ấy, còn lão nhị Nghiêm gia là mình, ngoại trừ cha mẹ sủng ái, không có gì có thể so được với người anh này. Khi đó hắn sẽ cố ý gặp rắc rối, sau đó giá họa cho Nghiêm Bách Tông, trong lòng nghĩ dù sao thì người anh này tốt như vậy, làm sai cái gì cũng sẽ không có ai trách cứ.

Loại cảm xúc này đại khái vẫn luôn duy trì liên tục đến khi cha qua đời, khi đó hắn mới hơn mười tuổi, đột nhiên không còn cha, tuy rằng vẫn như cũ gia đại nghiệp đại, nhưng giống như thiếu một nơi che chở, trong lòng rất bất an, trên lễ tang nhìn anh cả và thân thích cùng bận rộn trên linh đường, Nghiêm Bách Tông mười bốn tuổi một thân tây trang màu đen, gương mặt trưởng thành sớm một cách thần kỳ. Đại khái là bắt đầu từ lúc đó, Nghiêm Bách Tông trở thành sự tồn tại vừa là anh vừa là cha của hắn, sau đó hắn tốt nghiệp đại học, vào công ty, cũng là người anh cả này tay cầm tay giáo dục hắn. Hai anh em bọn họ, từ nhỏ đã không đánh nhau tranh cãi ầm ĩ như anh em nhà khác, cũng không thân mật khăng khít như anh em nhà khác, nhưng tình cảm máu mủ tình thâm, tuyệt đối không ít hơn người khác.

Hiện giờ người anh trợ giúp hắn nhiều năm như vậy, mở miệng nói: "Em trai, anh cần sự hỗ trợ của em."

Trong lòng Nghiêm Tùng Vĩ rất khó chịu, cảm thấy mình không cự tuyệt được. Hắn lấy thuốc ra, rút một điếu, lúc muốn ngậm vào miệng, bỗng nhiên nghĩ tới anh cả bên cạnh, vì thế liền đưa điếu thuốc kia tới. Nghiêm Bách Tông nhận lấy, sờ bật lửa trong túi áo, nhưng mà không đụng đến. Nghiêm Tùng Vĩ liền mở bật lửa của mình lên, ngọn lửa màu lam dưới ánh mặt trời nhảy nhót, Nghiêm Bách Tông nhích lại, đốt thuốc lên, hút thật sâu một hơi, sau đó phun ra.

Sương khói mỏng manh mờ mịt dưới ánh mặt trời sặc sỡ, vốn đã nhạt nhòa, vừa bị gió thổi thì lại càng nhanh chóng tiêu tan không dấu vết. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Đàn ông có cái gì tốt."

Ý tứ của hắn, là nói đàn ông không có ngực không có gì, ôm cứng rắn, có thể có cái gì tốt, chỗ nào so được với ôn hương nhuyễn ngọc. Nghiêm Bách Tông cũng nghe rõ, nhưng hắn ngại thảo luận với em trai mình rằng Kỳ Lương Tần tốt ở chỗ nào, nếu như nói hắn nhìn trúng chính là con người Kỳ Lương Tần, không quan hệ đến nhan sắc, dường như cũng có chút chẳng biết xấu hổ. Cho nên hắn cười khổ một tiếng, nói: "Em không cần hiểu."

Đồng tính luyến ái Nghiêm gia, có một là đủ rồi. Đại khái là có cái ý thức này, Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy chuyện giống như cũng không nghiêm trọng như vậy.

Cũng bất quá chỉ là từ Nghiêm lão nhị thích đàn ông, biến thành Nghiêm lão đại thích đàn ông, đàn ông làm gay ở Nghiêm gia, cũng không có nhiều, vẫn là một. Không biết an ủi mẹ hắn như vậy, trong lòng mẹ hắn có thể dễ chịu chút hay không.

"Sao anh lại thích Kỳ Lương Tần chứ." Cuối cùng hắn vẫn phát ra một câu cảm khái như vậy, hắn vẫn không nghĩ ra. Nhưng mà một người yêu một người khác, nói không hiểu ra sao, có đôi khi cũng quả thật không thể nói rõ là cụ thể yêu điểm nào ở đối phương, nhưng nếu nhất định phải đưa ra một ít ví dụ, nói một ít chỗ tốt của đối phương, lại dường như ba ngày ba đêm cũng nói không xong, những ưu điểm, chi tiết nhỏ vụn, thậm chí là không đáng nhắc tới, hợp thành một người khác hẳn với người khác, độc nhất vô nhị, người mà mình yêu.

Hết chương 84

85. Chương 85

Nghiêm Bách Tông do dự thật lâu, vẫn đem chuyện này nói với Kỳ Lương Tần.

Tuy rằng Nghiêm Bách Tông nói cho cậu biết không cần hoảng, nhưng Kỳ Lương Tần vì thế mà toàn bộ buổi chiều đều kinh hoảng, cậu cảm thấy cậu hẳn nên gọi điện thoại cho Nghiêm Tùng Vĩ, hoặc là gửi cái tin nhắn, có một cái liên hệ trước khi cậu về nhà hai người gặp nhau vào buổi tối, lúc gặp mặt mới không quá xấu hổ.

Cho nên giờ nghỉ lúc học quân sự, cậu ngồi ở trên mặt cỏ, suy nghĩ nửa ngày, gửi một tin nhắn cho Nghiêm Tùng Vĩ.

"Xin lỗi."

Kỳ thật cậu không biết phải nói gì, cũng chỉ có thể gửi hai chữ kia. Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ cũng không có trả lời cậu. Điều này cũng nằm trong dự liệu, cậu nghĩ hiện tại Nghiêm Tùng Vĩ khẳng định đã giận đến bùng nổ.

Buổi tối sau khi trở về, cậu cũng không dám vào nhà, mà là ở bên ngoài tiểu khu chờ Nghiêm Bách Tông. Bởi vì trước đó đã gọi điện thoại, cho nên Nghiêm Bách Tông từ xa xa đã nhìn thấy cậu. Bởi vì sợ trong quá trình chờ đợi Nghiêm Bách Tông gặp phải Nghiêm Tùng Vĩ, cho nên chỗ cậu đứng cách cửa tiểu khu một khoảng, phải qua một ngã rẽ.

Trời đã tối rồi, đoạn đường kia ít người đi đường, chỉ có đèn đường mờ nhạt chiếu xuống, cậu cúi đầu nhìn cái bóng của mình, trong đầu đều nghĩ phải làm như thế nào, chuyện có thể phát triển theo trạng thái

không thể đoán trước hay không.

Đại khái là trước đây cậu luôn được chăng hay chớ quen rồi, mặc dù lúc này cậu sắp sửa đối mặt cửa ải khó khăn, nhưng mà cậu chưa từng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Cậu cũng có lo lắng, tình cảm giữa cậu và Nghiêm Bách Tông mới vừa bắt đầu, cậu cảm thấy còn chưa đủ củng cố, cậu thường thường cảm thấy mình như đắm chìm trong mộng, cậu lo lắng mình sẽ bị Nghiêm Bách Tông vứt bỏ.

Bởi vì cậu biết mình còn chưa đủ ưu tú, hiện tại cậu ở bên Nghiêm Bách Tông, xem như trèo cao. Cậu không phải là không có lòng cố gắng muốn trở nên ưu tú, nhưng mà cậu cần thời gian. Cậu vừa cần thời gian phát triển mình, cũng cần thời gian chờ tình cảm giữa cậu và Nghiêm Bách Tông càng củng cố.

Lúc cậu đang ở nơi đó miên man suy nghĩ, nhìn thấy có xe chạy lại đây. Cậu đứng ở ngã rẽ, đưa tay đội mũ lên trên đầu, hai tay cắm trong túi quần, duỗi đầu nhìn qua.

Nghiêm Bách Tông đỗ xe ở ven đường, xuống xe.

Kỳ Lương Tần liền lui vào trong bóng tối, một mực thối lui đến bên cạnh bức tường tiểu khu mới đứng lại. Nghiêm Bách Tông đi qua, hỏi: “Sao không trở về nhà?”

“Muốn gặp anh trước rồi lại trở về.” Kỳ Lương Tần nói xong, liền vươn tay ôm thắt lưng Nghiêm Bách Tông, cậu ngửi được hơi thở Nghiêm Bách Tông, cảm nhận được nhiệt độ của Nghiêm Bách Tông, lúc này mới an tâm hơn một ít. Cũng không biết vì sao, trong đầu hơi hơi chua xót. Nghiêm Bách Tông cũng ôm lại cậu, nói: “Không cần sợ, lão nhị sẽ không làm khó dễ em.”

“Vậy hắn có làm khó dễ anh hay không?”

Nghiêm Bách Tông cười nói: “Hắn không dám.”

Kỳ Lương Tần cũng muốn nói với Nghiêm Bách Tông một tiếng xin lỗi, bởi vì mình quyến rũ hắn, dẫn hắn tới con đường này. Chỉ có điều cậu không dám nói, sợ Nghiêm Bách Tông vốn dĩ không nghĩ tới phương diện kia, nghe cậu nói như thế ngược lại thật sự trách cậu. Con người đại khái đều là ích kỷ đi, tuy rằng cậu xấu hổ, nhưng không hối hận, nếu lại cho cậu một cơ hội, cậu sẽ chỉ quyến rũ lợi hại hơn, càng vô sỉ hơn, bởi vì hiện giờ cậu đã nếm được mùi vị của tình yêu, nếm được cái nghiện muốn ngừng mà không được.

Hai người ở trong bóng đêm ôm nhau một hồi, Nghiêm Bách Tông nói: “Trở về đi.”

Kỳ Lương Tần gật gật đầu. Đại khái là vì an ủi cậu, cũng có lẽ là dáng vẻ có chút yếu ớt đáng thương của Kỳ Lương Tần kích phát ý muốn bảo hộ của Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông cúi đầu hôn hôn môi Kỳ Lương Tần. Có khả năng là trong lòng sốt ruột thượng hoả, học quân sự cũng tương đối mệt, cho nên môi Kỳ Lương Tần hơi khô, hắn ngậm đến khi đôi môi kia đã ươn ướt, mới buông ra.

Ngay khi bọn họ ở trong bóng tối ôm nhau, bên kia xe Nghiêm Tùng Vĩ đã vào tiểu khu.

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy vô cùng có cảm giác thất bại.

Lúc ấy hắn xúc động đẩy cửa xe ra như vậy, là ôm ý muốn gậy đánh uyên ương, kết quả bị Nghiêm Bách Tông nói hai ba câu liền đuổi đi, thật sự có chút ảo não.

Chẳng lẽ hắn cứ như vậy tiếp nhận chuyện này, cũng dựa theo lời Nghiêm Bách Tông nói, giúp anh ấy một phen?

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy mình làm không được, hắn có thể xem như cái gì cũng không biết là đã rất tốt rồi. Kỳ Lương Tần hắn không chán ghét, anh cả của hắn hắn lại càng không chán ghét, nhưng mà chuyện hai người ở bên nhau, hắn lại vô cùng bài xích. Hắn cảm thấy hai người rất không hợp, hai cái người mà bắn đại bác cũng không tới, sao lại anh yêu em em yêu anh chứ.

Đây nhất định đều là kết quả do Kỳ Lương Tần quyến rũ. Người ngay ngắn như anh cả của hắn, không có khả năng vô duyên vô cớ vượt qua lôi trì. Lúc hắn ngồi ở trên ghế gõ ngón tay, cửa phòng mở ra.

Kỳ Lương Tần đẩy cửa phòng ra, chột dạ cười cười với hắn, người còn chưa nói gì, mặt đã đỏ rần trước.

Xem ra vẫn có chút xấu hổ.

Nghiêm Tùng Vĩ giương mắt nhìn qua, sau đó chuyển ghế dựa lại đây, sâu kín nhìn chằm chằm Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần đóng cửa lại, quy củ đi đến đứng trước mặt hắn. Thái độ coi như là đoan chính, giống đứa nhỏ làm sai chuyện đang chờ người lớn trách phạt.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Hiện tại có phải tôi nên gọi cậu một tiếng chị dâu hay không?”

Một câu khiến Kỳ Lương Tần xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng, nhưng mà Kỳ Lương Tần không nói chuyện, Nghiêm Tùng Vĩ lại hỏi: “Hai người bắt đầu từ lúc nào?”

“Anh ấy… không phải anh ấy đều nói với anh rồi hả?”

“Anh ấy?” Nghiêm Tùng Vĩ cười lạnh: “Anh ấy nào?”

Sắc mặt Kỳ Lương Tần càng đỏ. Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi muốn nghe cậu lặp lại lần nữa.”

“Thì… lúc ở Vân Nam…”

“Ai chủ động trước, ai theo đuổi ai?”

Kỳ Lương Tần cúi đầu, nói: “Tôi theo đuổi anh ấy.”

Điểm này vẫn còn thành thật.

“Cậu rất có bản lĩnh há, anh cả của tôi cũng có thể bẻ cong.” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cậu có tâm tư này từ lúc nào?”

“Tôi… tôi kỳ thật là vừa gặp đã yêu, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh ấy, tôi liền…”

Nghiêm Tùng Vĩ mãnh liệt vỗ đùi!

Quả nhiên là hắn dẫn sói vào nhà!

Có điều hắn đột nhiên vỗ đùi, Kỳ Lương Tần còn tưởng rằng hắn muốn động thủ đánh cậu, sợ tới mức run lên một chút. Nghiêm Tùng Vĩ nhìn thấy cậu run rẩy, trong lòng thế mà lại dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ là miệng vẫn không buông tha người, nói: “Cậu có biết cái gì gọi là xấu hổ không, còn vừa gặp đã yêu… Tôi cũng không vô nghĩa với cậu, nói thẳng cho cậu biết, chuyện hai người, tôi không đồng ý.”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Tôi có thể hiểu được.”

“Tôi không phải là kêu cậu hiểu, tôi là kêu cậu nhanh chóng cắt đứt với anh tôi. Cậu có biết cái gì gọi là thật lòng yêu một người hay không, thật lòng yêu một người, sẽ vì tốt cho hắn, anh cả của tôi ở bên cậu, thanh danh liền xong đời, mẹ của tôi cũng không tha cho hắn. Những việc đó không cần tôi nói cậu cũng biết mà. Nếu cậu yêu hắn, thì đừng có hại hắn, nếu cậu hại hắn, nói lên rằng cậu ích kỷ, không phải là tình yêu thật lòng.”

Kỳ Lương Tần không biết nên phản bác những lời này ra sao, bèn nói: “Tôi… tôi không muốn cắt đứt với anh ấy… chỉ là tôi cũng là thật lòng yêu anh ấy mà, tôi ích kỷ, nhưng tôi cũng thật sự rất yêu anh ấy…” Đại khái là nói mình yêu một người với một người khác là chuyện rất thẹn thùng, sắc mặt cậu trướng đến đỏ bừng, nói: “Tôi lớn vậy rồi, phân rõ có phải là yêu thật hay không. Tuy rằng tôi làm không được cái việc anh ấy tốt tôi liền tốt, cũng không làm được việc chết đi sống lại vì ảnh, nhưng tôi là thật sự yêu ảnh. Trừ khi anh ấy không cần tôi, tôi không có khả năng không cần ảnh … có khả năng anh cảm thấy tôi thực không biết xấu hổ, nhưng… Dù anh ấy không yêu tôi, tôi cũng vẫn yêu anh ấy. Tôi có thể cái gì cũng không cần, vì anh ấy.”

Lời này có chút buồn nôn, nhưng phát ra từ phế phủ. Những cái này là cảm nhận chân thực mà người trong tình yêu cuồng nhiệt đều sẽ có, dù trăng hoa như Nghiêm Tùng Vĩ, cũng hiểu được đạo lý này, hắn làm bộ như không kiên nhẫn xua tay: “Cậu ít có yêu đến yêu đi với tôi đi. Tôi đây không riêng gì vì nhà chúng tôi,

cũng là vì cậu. Cậu đừng có không hiểu lòng người tốt. Cậu không nghe khuyến cáo của tôi, tương lai có ngày cậu hối hận, đến lúc đó anh cả của tôi không cần cậu, chúng tôi cũng sẽ không dễ dàng tha cho cậu. Cậu hà tất huyên náo đến tình trạng không thể vãn hồi, cuối cùng rơi vào cảnh hai bàn tay trắng."

Kỳ Lương Tần đỏ mặt lắc đầu: "Không đâu."

Nghiêm Tùng Vĩ nhướn mày: "Cái gì không?"

"Các anh có thể sẽ không dễ dàng tha cho tôi, nhưng mà anh ấy không có không cần tôi đâu."

Nghiêm Tùng Vĩ lập tức trừng Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần xấu hổ tránh né ánh mắt hắn, Nghiêm Tùng Vĩ lại càng tức: "Sao lại không?"

"Anh ấy không phải là người như vậy, tôi biết."

Nghiêm Tùng Vĩ thật sự là tức hận không thể một cước đá bay Kỳ Lương Tần. Hắn nói thế nào chứ! Quả nhiên là như vậy, Kỳ Lương Tần này, chính là từng bước một mưu tính, biết anh cả của hắn là một người đàn ông tốt gánh trách nhiệm sẽ không bội tình bạc nghĩa, cho nên mới đoan chắc mình sẽ không dễ dàng bị vứt bỏ!

Kỳ Lương Tần này, dáng vẻ nhìn rất trung thực thanh tú, tâm cơ lại sâu như vậy! Không thì vì sao cậu ta không chọn mình xuống tay, mà là chọn anh trai hắn!

Nghiêm Tùng Vĩ giận tới sắc mặt đỏ bừng: "Cậu đã sớm đoan chắc anh cả tôi không động lòng thì thôi, vừa động lòng thì sẽ chịu trách nhiệm tới cùng đi." Hắn nói xong đưa chân ra muốn đá Kỳ Lương Tần, hắn cho rằng Kỳ Lương Tần sẽ né tránh, nhưng mà Kỳ Lương Tần không có, một cú này tuy rằng không tính là đá, nhưng mà đạp Kỳ Lương Tần lui về phía sau tận vài bước. Hắn phát hiện mình đạp trúng Kỳ Lương Tần, trong lòng lại còn sờ sợ một chút, trong đầu toát ra một suy nghĩ, nghĩ thầm rằng đây là người của ông anh hắn, tương lai tuy rằng khả năng không lớn, nhưng rốt cuộc vẫn tồn tại khả năng trở thành chị dâu hắn.

Nhìn trên mặt mũi ông anh hoang đường của hắn, hắn nên khách khí với Kỳ Lương Tần một chút.

"Cậu lại đây!" Hắn khiển trách.

Kỳ Lương Tần lại không dám tới quá gần hắn. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Nếu nhà chúng tôi đều không đồng ý, cậu muốn làm thế nào. Mẹ tôi khẳng định sẽ đuổi cậu ra cửa, cả đời không qua lại với cậu."

Kỳ Lương Tần cúi thấp đầu, nói: "Tôi xin lỗi bà ấy."

"Tôi không hỏi cậu xin hay là lỗi, tôi là hỏi cậu muốn làm thế nào."

Kỳ Lương Tần nói: “Tôi nghe anh ấy.”

“Đến lúc đó mẹ tôi đuổi cả cậu cả anh trai tôi ra ngoài, đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với anh tôi, cậu cũng không thấy gì sao?”

“Lão thái thái rất tốt với tôi, tôi cũng không phải người không biết mang ơn. Nhưng mà nếu nhất định phải lựa chọn một người giữa bà ấy và Bách Tông, tôi khẳng định chọn Bách Tông…”

“Cậu… cậu im miệng!” Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy tóc gáy mình cũng dựng đứng lên: “Còn Bách Tông, cậu lại kêu một lần thử cho tôi xem!”

Kỳ Lương Tần xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng, không dám kêu.

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy thật quỷ dị, thằng nhóc Kỳ Lương Tần này miệng còn hôi sữa, thế mà trực tiếp kêu tên anh trai hắn, làm cứ như hai vợ chồng thật ấy: “Da mặt cậu sao lại dày như vậy!”

Kỳ Lương Tần há miệng, Nghiêm Tùng Vĩ liền nói: “Thế nào, tôi chửi một câu da mặt dày, cậu liền chịu không nổi hả? Tôi đây khuyên cậu thu tay lại sớm một chút, không thì về sau còn có lời càng khó nghe hơn đó. Đến lúc đó cậu đi đến đâu cũng bị người ta chỉ chỏ sau lưng, chửi là cái thứ lẳng lơ quyến rũ anh chồng!”

Kỳ Lương Tần chỉ cảm thấy cả người nóng lên, Nghiêm Tùng Vĩ này cậu có chút xa lạ, kỳ thật trong mấy người Nghiêm gia, cậu vẫn cảm thấy Nghiêm Tùng Vĩ bất cần đời nhất, nhưng cũng là người hiền lành nhất, tính tình hào sảng bộc trực, dễ ở chung. Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ hiện giờ lại nói khó nghe như vậy. Càng quẫn bách chính là, cậu cảm thấy Nghiêm Tùng Vĩ như vậy vốn là hợp lý.

“Thanh danh tốt của anh cả tôi vài chục năm, đều bị cậu làm hỏng!” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cút đi cút đi cút đi, nhìn thấy cậu trong lòng tôi liền sôi máu.”

Kỳ Lương Tần lại không cút, đứng ở nơi đó bất động. Nghiêm Tùng Vĩ liếc cậu một cái: “Sao hả, nhất định phải bị đánh mới vừa lòng ư?”

“Cám ơn anh, ” Kỳ Lương Tần không dám nhìn hắn: “Cám ơn anh giấu thay chúng tôi, không nói với mấy người lão thái thái biết. Là tôi quyến rũ anh trai anh… Nhưng mà tôi sẽ chịu trách nhiệm với anh ấy.”

Nghiêm Tùng Vĩ vẻ mặt hắc tuyến, trừng Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần ngẩng đầu nhìn hắn: “Hy vọng anh hết giận, có thể giúp đỡ tôi…”

Nghiêm Tùng Vĩ lập tức vươn tay muốn đánh cậu, Kỳ Lương Tần xoay người bỏ chạy. Nghiêm Tùng Vĩ nhìn cửa khép lại, hít một hơi, cảm thấy đầu mình cũng sắp nổ tung.

Hắn nhớ rõ Kỳ Lương Tần là một một người trẻ tuổi rất dễ dàng e lệ, rất nội liễm yếu đuối mà, sao đột nhiên trở nên… không biết xấu hổ như vậy.

Có điều vừa rồi hắn bất quá chỉ nói hai câu khó nghe, mặt Kỳ Lương Tần liền đỏ thành như vậy, về sau thật sự lộ chuyện này ra, bằng cái tâm chí của cậu ta, cũng không biết có thể chống đỡ mấy ngày. Hắn cảm thấy nói từ điểm này, thì Kỳ Lương Tần không bằng Thẩm Hòa. Thẩm Hòa là người vô cùng coi trọng bản thân, cô ấy sống rõ ràng, không thèm để ý người khác nói cái gì, thanh thanh lãnh lãnh cũng có chỗ tốt của thanh thanh lãnh lãnh.

Nhưng mà làm sao giờ, ông anh gây thất vọng của hắn lại cố tình thích loại dịu dịu dàng dàng mang chút lẳng lơ như Kỳ Lương Tần. Quả nhiên đàn ông đều hệt nhau, anh cả của hắn cấm dục nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn khai trai, một quân tử bằng phẳng tốt đẹp, lại đưa vào trong cái cống ngầm Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần tự nhiên đem chuyện này nói đại khái với Nghiêm Bách Tông, chỉ nói là hắn ta nói hơi khó nghe, cụ thể là khó nghe sao thì không nói, Nghiêm Bách Tông cũng không có hỏi. Kỳ Lương Tần nói: "Hắn hỏi em thật lâu."

Nghiêm Bách Tông gật đầu nói: "Như vậy mới tốt. Việc này đối với ai mà nói cũng không phải một chuyện dễ dàng tiếp thu, nếu hiện tại hắn dễ dàng buông tha em, về sau khẳng định sẽ lặp lại, không bằng một lần để hắn hỏi đủ, về sau em liền thanh tịnh."

"Có điều em cũng kêu hắn yên tâm, " Kỳ Lương Tần nói: "Em nói em sẽ chịu trách nhiệm với anh."

Cậu nói xong, liền nhìn về phía Nghiêm Bách Tông. Giọng điệu chân thành, lại mang chút mùi vị xấu hổ. Quả nhiên Nghiêm Bách Tông hỏi: "Em muốn chịu trách nhiệm như thế nào?"

"Em sẽ canh giữ anh cả đời, mặc kệ anh ra sao, em đều yêu anh."

Nghiêm Bách Tông liền cười, ôm cậu. Kỳ Lương Tần lại tránh ra, nhìn ánh mắt Nghiêm Bách Tông nói: "Thật sự, em nói thật, trừ khi anh không cần em, ai khác đều không đuổi em đi được, em muốn cả đời đều ở bên anh, chiếm lấy anh. Anh là của em, em cũng là của anh, vĩnh viễn cũng sẽ không thay lòng đổi dạ."

Cậu nói xong hốc mắt ẩm ướt, tự xấu hổ mà nghiêng đầu: "Ai nha, em thật sự rất yêu anh, đặc biệt cảm kích…"

Cậu nghĩ nếu như là bản thân mình với cuộc sống một mình trước kia, nhìn thấy dáng vẻ mình hiện giờ, đại khái sẽ kích động đến khóc đi. Lúc tình yêu tràn ngập trong lòng, nhưng lại không đủ an ổn, sẽ luôn khiến người ta có một loại xúc động, xúc động muốn khóc, xúc động kiểu cách lại nhiệt liệt cháy bỏng trái tim cậu, trong lòng xót xa lại cảm động. Nghiêm Bách Tông dán mặt cậu, nói: "Anh cũng sẽ chịu trách nhiệm với em."

Em chịu trách nhiệm với anh, anh cũng chịu trách nhiệm với em, em yêu anh, anh cũng yêu em. Không phải mỗi người đều có vận khí gặp được người mình yêu, cho nên chúng ta phải cùng nhau đi tiếp.

Hết chương 85

86. Chương 86

Kỳ Lương Tần lại dậy muộn.

Lần này cậu và Nghiêm Bách Tông đều dậy muộn. Nhưng may mắn chỉ muộn hơn giờ rời giường bình thường của bọn họ một chút, vẫn đuổi kịp trước khi mấy người lão thái thái rời giường. Kỳ Lương Tần vội vàng chạy về phòng Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ đã rửa mặt xong đang mặc quần áo, nhìn thấy cậu trở về, miệng cười lạnh một tiếng, nói: "Hai người cũng kiềm chế chút."

Kỳ Lương Tần ngại ngùng đối mặt Nghiêm Tùng Vĩ, cho nên trực tiếp vào phòng tắm. Vào phòng tắm lại phát hiện đồ của cậu đều gom lại một chỗ, bàn chải đánh răng kem đánh răng khăn mặt ly nước dép lê áo choàng tắm của cậu, tất cả đều đặt trên bàn. Cậu sửng sốt một chút, liền nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ vừa cài nút cổ tay áo vừa nói: "Tôi nghĩ, nếu hiện giờ cậu yêu đương với anh cả của tôi, ở chung một phòng với tôi cũng không thích hợp. Mấy thứ này cậu đều đưa đến bên anh cả đi, hoặc là đưa đến phòng khách đi, về sau chúng ta đừng dùng chung một cái toilet, không được tự nhiên."

Kỳ Lương Tần ôm đồ đạc của cậu vào trong ngực, cũng không nói gì, dọn đến phòng khách. Nghiêm Tùng Vĩ vốn muốn kêu cậu lấy luôn quần áo qua đi, nghĩ nghĩ vẫn là nhịn được.

Đại khái là đã quen Kỳ Lương Tần là vợ hắn, hiện giờ muốn tiếp nhận chuyện Kỳ Lương Tần là chị dâu hắn, hắn cảm thấy cả người đều không ổn. Chuyện này nghĩ sao cũng thấy hoang đường, hắn cũng lười nhìn mặt hai người kia, cho nên hắn không ăn sáng đã đi làm.

Dì Xuân nói: "Hôm nay Tùng Vĩ tâm tình không tốt, các con cãi nhau à?"

Kỳ Lương Tần không phủ nhận, "dạ" một tiếng.

Dì Xuân nói: "Vì chuyện gì mà cãi vậy?"

"Một ít việc vặt, con cũng phải đi nhanh lên, hôm nay dậy có hơi muộn, không kịp ăn sáng."

Kỳ Lương Tần cảm thấy có lẽ cậu nên dựng lên biểu hiện tình cảm vỡ tan với Nghiêm Tùng Vĩ, cho nên mấy thứ dọn ra từ trong phòng Nghiêm Tùng Vĩ cậu cũng không có giấu đi, mà là đặt ở trên bàn phòng khách, chờ dì Xuân phát hiện.

Nhưng hiển nhiên dì Xuân cũng không phải thời khắc nhìn trộm cuộc sống của bọn họ, buổi tối lúc cậu trở về, không khí trong nhà hết thảy như trước. Lão thái thái hẹn vài người bạn chơi mạt chược, cậu đi qua chào hỏi.

“Tiểu Kỳ càng ngày càng có tinh thần, cũng là Nghiêm gia mấy người nuôi ra.”

“Bà làm thế nào vậy, đứa con dâu nhà tui, mỗi ngày cho tui nhìn sắc mặt.”

“Đúng vậy, thế hệ chúng ta, thật sự là không bắt kịp thời đại, nhớ lúc chúng ta làm dâu, ai không phải nhìn sắc mặt mẹ chồng. Hiện giờ con dâu chịu đựng nhiều năm trở thành mẹ chồng, kết quả thế đạo lại thay đổi, mẹ chồng còn phải nhìn sắc mặt con dâu sống qua ngày. Đứa con dâu út của tui, mỗi ngày làm cơm kêu nó ăn, nó còn không chịu ăn, tui nói nó hai câu, nó lại còn tranh luận với tui, nói cái gì mà không muốn ăn thì ép nó ăn làm chi, chọc tức tui, cũng lười quản nó nữa. Chi bằng tìm một đứa con dâu nam như tiểu Kỳ nhà bà, thật hiểu chuyện.”

“Mấy bà đừng có khen nó, ” lão thái thái vẻ mặt ghét bỏ nói: “Nó cũng chỉ là cái bình hoa bày ra cho đẹp, cái khác đều không cách nào nhắc tới.”

Tuy rằng biểu tình ghét bỏ, giọng điệu ghét bỏ, nhưng tươi cười lại không giấu được. Mấy chị em của bà tự nhiên cũng vui lòng nói hai câu dễ nghe để bà cao hứng, đều là chuyện nhích nhích miệng thôi mà: “Cậu ấy còn trẻ, hiện giờ không phải là đã lên đại học sao, học đàng hoàng hai năm, về sau khẳng định có tiền đồ. Có điều chị Trương à, bọn họ lúc nào chuẩn bị có con, hiện giờ tìm người đẻ thuê, nên tìm trước, không riêng gì đẻ thuê phải chọn trước, dù là trứng cũng phải chọn trứng của cô gái có điều kiện tốt, như vậy đứa nhỏ sinh ra mới khỏe mạnh, xinh đẹp, lại thông minh. Tôi thấy con lão Lý tìm đẻ thuê, chiều cao thấp hơn mét năm mét sáu không được, không tốt nghiệp đại học trọng điểm cũng không được, còn muốn ngũ quan đoan chính gia đình trong sạch, chậc chậc, còn khó khăn hơn chọn con dâu nữa.”

Lão thái thái nói: “Lúc nào muốn, còn không phải một câu của tui hả. Hai người bọn nó không phải người biết lên kế hoạch, đều nghe lời tui. Có điều tui cảm thấy vợ chồng son bọn họ mới vừa kết hôn, có con sớm cũng không tốt, trước hết để bọn nó sống thế giới hai người, chuyện con cái không nóng nảy.”

Nghiêm lão thái thái mong cháu mong không hề nhẹ, đang ngồi đây có ai không biết đâu, nhưng mà mọi người đều không nói toạc ra: “Đúng vậy, hiện giờ người trẻ tuổi đều có con muộn mà.”

Kỳ Lương Tần ở trong phòng khách nghe thấy chuyện này, chỉ cảm thấy mấy người này ngoại trừ giúp lão thái thái chơi mạt chược đi dạo phố mua đồ, cũng chỉ còn lại có chút chuyện ấy. Cậu mới bao lớn, hiện giờ cậu mới hai mươi tuổi thôi, hai mươi tuổi đã để cậu làm ba, đây không phải là cũng quá sớm sao.

Cậu về phòng ngủ của Nghiêm Tùng Vĩ, đẩy cửa ra lại nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trên giường, khiến cậu hoảng sợ. Nghiêm Tùng Vĩ tức giận nói: “Ồn chết, đóng cửa lại. Giọng mấy người đàn bà đó sao lại lớn như vậy.”

“Hôm nay sao anh trở về sớm như vậy?”

“Sao cậu về sớm vậy?”

“Ưm, xế chiều hôm nay chúng tôi tan sớm.”

“Tôi là bị mấy người chọc giận.”

“…” Kỳ Lương Tần há há mồm, không biết nói cái gì, đành phải cười cười, nói: “Vậy xin anh bớt giận.”

Nghiêm Tùng Vĩ từ trên giường ngồi dậy, khoanh chân nói: “Tôi càng nghĩ càng cảm thấy không vui, cậu nói xem hai người yêu thì yêu đi, mắc gì muốn giấu tôi?”

“Không có tính toán vẫn luôn giấu anh. Hai chúng tôi xác định quan hệ kỳ thật cũng chưa được mấy ngày mà, anh tính coi, chúng ta từ Vân Nam trở về, cũng mới không được vài ngày, còn chưa có nghĩ kỹ nên nói như thế nào, đã bị anh phát hiện… Tôi nghe anh ấy nói, anh không phải là hôm qua mới phát hiện, đã phát hiện vài ngày. Anh cũng rất vững vàng nha.”

Nghiêm Tùng Vĩ nghe được “anh ấy” “anh ấy” trong lòng liền khó chịu, cảm thấy cái xưng hô này lộ ra một loại lẳng lơ mờ ám đáng chết. Vì thế hắn liền nói: “Anh ấy là ai, anh ấy nào?”

Kỳ Lương Tần quả nhiên liền ngại ngùng. Nghiêm Tùng Vĩ xem xét dáng vẻ kia của cậu, cảm thấy Kỳ Lương Tần quả nhiên đuôi mày phong lưu, mang theo dáng vẻ thiếu thao. Kỳ thật lúc hắn mới vừa quen biết Kỳ Lương Tần đã phát hiện người này mặt mày không thành thật, nhưng mà sau đó Kỳ Lương Tần đột nhiên trở nên nội liễm đứng đắn như vậy, lại có cái thể chất thích đỏ mặt, hắn liền dần dần quên mất dáng vẻ trước đây của cậu, hình tượng trong lòng hắn cũng càng ngày càng thành thiếu nam đàng hoàng, ngây thơ một cây. Hiện giờ đánh vỡ “gian tình” của cậu ta với Nghiêm Bách Tông, hắn lại nhìn Kỳ Lương Tần, liền cảm thấy xuân tình trên khóe mắt Kỳ Lương Tần lại hồi phục, hơn nữa có xu thế vượt qua dĩ vãng.

Anh cả của hắn bị người như vậy bắt lấy, cũng không phải nói không thông. Dù sao anh cả của hắn không có kiến thức rộng rãi giống hắn, bình thường tiếp xúc cũng đều là người đứng đắn, đột nhiên gặp được một đứa cả người xuân ý dạt dào thế này, nhất thời cầm giữ không được mà luân hãm, cũng là chuyện thường tình.

Kỳ Lương Tần buông ba lô xuống, đại khái là ở chung một phòng với hắn không biết nói cái gì, lại không tiện đến phòng khách, cho nên liền vươn tay đi đùa nghịch hoa bách hợp trên cửa sổ. Nghiêm Tùng Vĩ liền nhìn chằm chằm vào cậu, nhìn cho cậu vô cùng mất tự nhiên.

Nghiêm Tùng Vĩ đang thử bài trừ thành kiến, lấy ánh mắt một người đàn ông nhìn phụ nữ mà xem kỹ Kỳ Lương Tần. Ánh mắt của hắn từ mặt đến tay Kỳ Lương Tần, lại đến eo và mông, rồi lại đến chân, sau đó lại nhìn chỉnh thể thân hình một lần…

… Cũng quả thật coi như không tồi.

Khuôn mặt với dáng người thế này, hơn nữa tính tình muộn tao như thế, trong giới đồng chí hẳn là coi như thực nổi bật. Chỉ là hắn nghi hoặc, sao không thấy ai theo đuổi cậu ta vậy. Theo lý thuyết một cậu con trai như vậy ở trong giới gay, hẳn là cũng giống như mỹ nữ Tôn Diểu ở trong giới thẳng nam, là cung không đủ cầu chứ…

Chính lúc này, trong đầu Nghiêm Tùng Vĩ bỗng nhiên bật ra một suy nghĩ.

Người theo đuổi…

Đúng vậy, nếu có một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, thắng được trái tim Kỳ Lương Tần, vậy việc của Kỳ Lương Tần và anh cả hắn không phải liền thất bại sao!

Nghĩ đến đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, trong đầu Nghiêm Tùng Vĩ lập tức hiện ra một người.

Lúc nhận được điện thoại của Nghiêm Tùng Vĩ, Vương Trạch mới từ trong nhà cố pháo đi ra.

Tuy rằng hiện giờ hôn nhân đồng tính đã hợp pháp, nhưng đồng chí dù sao cũng là số ít, khác phái luyến muốn tìm được người thật lòng yêu nhau kết hôn đã không dễ dàng, huống chi đồng tính luyến ái, tỷ lệ rất thấp. Nhưng mà Vương Trạch cái gì cũng không thiếu, đối với tình cảm cũng có theo đuổi rất cao, hắn vừa không muốn đến chỗ hẹn pháo, cũng không muốn tìm người phù hợp sống qua ngày, cho nên cố pháo liền thành lựa chọn tốt nhất của hắn.

Cái gọi là cố pháo, chính là bạn đánh pháo cố định. Nếu như không có tình huống đặc biệt mà nói, hai người đều sẽ trung thành với đối phương, lúc có nhu cầu thì đánh một pháo, không có nhu cầu liền mỗi người một nẻo, vừa giải quyết được nhu cầu sinh lý của hai người, lại không cần sống chung với một người không đủ yêu. Việc này trong giới đồng chí hiện giờ cũng tương đối thông thường.

Cố pháo của hắn tên Sở Hạo, hơn hai mươi tuổi, tộc đi làm bình thường, bộ dạng được, quan trọng là độc lập, không dính người. Trong cố pháo nếu có một bên nảy sinh ra tình cảm, kỳ thật cũng là chuyện rất phiền phức. Sở Hạo ở phương diện này làm đặc biệt tốt, xuống giường liền không nhận người.

Vương Trạch nhìn thấy dãy số trên điện thoại di động, sửng sốt một hồi lâu, sau khi nghe được lời Nghiêm Tùng Vĩ nói, càng sửng sốt một hồi lâu.

Nghiêm Tùng Vĩ thế mà lại mời hắn ăn cơm.

Vương Trạch nhìn nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, mặt trời vẫn mọc từ phía đông mà.

Hôm nay thời tiết vẫn thực nóng bức, đại khái là nắng gắt cuối thu mà mọi người nói. Kỳ Lương Tần lấy mũ xuống, tóc ướt sũng dán da đầu, mũ cũng sắp ướt đẫm.

“Kỳ Lương Tần!” Nghiêm Tùng Vĩ ở đằng xa gọi cậu.

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, nhanh chóng chạy tới: “Sao anh lại tới đây?”

“Sao, tôi không thể tới sao?” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Lên xe cho mát, nhìn cậu một thân mồ hôi kìa.”

Trong xe quả nhiên rất mát mẻ. Kỳ Lương Tần cởi đồ rằn ri, áo ngắn tay bên trong cũng đã ướt đẫm, dán phía sau lưng. Điều hòa trong xe vừa thổi, thế mà còn có chút lạnh. Nghiêm Tùng Vĩ lên xe nói: “Mang cậu đi ăn cơm.”

Nghiêm Tùng Vĩ trở thái độ quá nhanh, Kỳ Lương Tần có chút đuổi không kịp. Xe một đường lái ra khỏi vườn trường, ngừng lại ở cửa một căn nhà kiến trúc phỏng Thanh đối diện trường học bọn họ. Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Tùng Vĩ vào bên trong, nhìn khí phái liền biết đây là một nơi tiêu phí cao. Phục vụ dẫn bọn họ vào một căn phòng tên là “Hà viên”, Kỳ Lương Tần nói: “Tên phòng nơi này đều là hoa.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Muốn ăn cái gì, chọn.”

Kỳ Lương Tần cũng không khách khí, chọn một món đồ ăn, một món canh, sau đó liền đưa thực đơn cho Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn, lại chọn thêm ba bốn món, Kỳ Lương Tần nói: “Đủ đủ, hai người ăn không hết nhiều như vậy.”

Nghiêm Tùng Vĩ lại chọn một món, nói: “Không chỉ hai chúng ta, còn có người khác.”

“Ai?”

“Chú tiểu Vương của cậu.”

Kỳ Lương Tần cũng không nghĩ nhiều, chỉ là nghe nói còn có người khác, vả lại là thầy giáo của cậu, trong lòng cậu kỳ thật có chút không được tự nhiên. Cậu không thích ăn cơm chung với lãnh đạo, ăn không tận hứng không nói, còn áp lực. Cậu là người không quá thích xã giao.

Chỉ chốc lát Vương Trạch liền được phục vụ dẫn lại đây. Lúc Vương Trạch nhìn thấy cậu cũng sửng sốt một chút, đại khái cũng không ngờ cậu cũng ở đây.

Kỳ Lương Tần nhanh chóng đứng lên chào hỏi Vương Trạch. Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: “Ngồi ngồi ngồi, đều ngồi.”

Kỳ Lương Tần cảm thấy bữa cơm này ăn thật quái dị, nhưng lại nói không ra là quái chỗ nào. Ăn cơm xong cậu liền muốn đi về trước, thời gian bọn họ học quân sự tương đối dày đặc. Chờ sau khi cậu đi rồi, Nghiêm Tùng Vĩ hỏi Vương Trạch: “Anh cảm thấy Lương Tần thế nào?”

Vương Trạch nói: “Cậu đây là muốn khoe ân ái trước mặt tôi hả?”

Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu, nói: “Tôi không có ân ái gì để khoe hết, kỳ thật tôi với cậu ta không phải là cái loại quan hệ mà anh tưởng.”

Vương Trạch sửng sốt, chợt nghe Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tôi với cậu ta không phải quan hệ vợ chồng, hai chúng tôi là kết hôn giả.”

Vương Trạch nghe Nghiêm Tùng Vĩ nói từ đầu tới đuôi một lần, chỉ cảm thấy nhị thiếu gia Nghiêm gia này nhìn thì khôn khéo có khả năng, nhưng bên trong lại là quỷ hồ đồ. Loại chuyện kết hôn giả này thật sự hoang đường, thế cho nên hắn nhất thời không phân biệt ra là Nghiêm Tùng Vĩ có phải đang lừa gạt hắn chơi hay không.

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong, nhìn vẻ mặt Vương Trạch hơi có chút xấu hổ, chính mình cũng xấu hổ theo. Có điều hắn rất nhanh liền vượt qua loại xấu hổ này, nói: “Có phải anh rất nghi hoặc tại sao tôi nói với anh những chuyện đó không?”

Vương Trạch gật đầu: “Tôi quả thật rất nghi hoặc.”

“Anh không thấy là anh với Kỳ Lương Tần rất thích hợp sao?” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Cậu ta còn là trai tơ đó.”

Vương Trạch đang uống trà, vừa nghe lời này thiếu chút nữa một ngụm phun tới, sặc một cái, xoay lưng qua ho khan hai tiếng, nói: “Cậu biết luôn hả?”

“Hai chúng tôi không có gì giấu nhau, ” Nghiêm Tùng Vĩ cười nói: “Anh xem cậu ta, bộ dạng rất xinh đẹp đi, người cũng tốt, tôi không thích nam, chứ nếu tôi thích, khẳng định sẽ bắt lấy cậu ta. Cậu trai đẹp trẻ tuổi thế này nếu mang ra ngoài có bao nhiêu mặt mũi chứ, tôi không biết cái giới của các anh có thèm để ý cái chuyện trai tơ hay không, tôi nói cho anh nghe, cũng là để nói cho anh biết con người cậu ta không có loạn. Tôi là thật lòng muốn cậu ta tìm một chàng rể tốt, nhìn người xung quanh một vòng, cảm thấy anh thích hợp nhất, điều kiện tốt nhất. Đương nhiên, tôi cũng không phải ép buộc đưa cho anh, chỉ là nói cho anh biết, anh có thể ở bên cậu ta thử xem. Dù sao thì hai người ở trong trường học gặp mặt cũng tiện.”

“Tôi rất thích cậu ấy, ” Vương Trạch cười nói: “Có điều trường chúng tôi tuy rằng không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng không đề xướng việc tình yêu thầy trò.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Thôi thôi, tôi nói tới cùng với anh luôn đi.” Nghiêm Tùng Vĩ cũng hiểu mấy lời mình nói vừa xấu hổ vừa chẳng hiểu ra sao, cảm thấy vẫn là đả động tình cảm tương đối tốt: “Tôi với cậu ta kết hôn giả là thật, cũng là tôi hồ đồ, không nghĩ nhiều như vậy, thấy cậu ta ở chung với người nhà của tôi rất tốt, cũng không vội vã ly hôn. Nhưng mà tôi quên cậu ta là gay, thích đàn ông, kết quả thường xuyên qua lại, gần đây tôi phát hiện cậu ta thích anh cả của tôi, anh nói cái này có hỏng bét không chứ!”

Vẻ mặt Vương Trạch lúc này mới nghiêm túc hơn rất nhiều, thân thể hơi hơi nghiêng về trước, nhìn Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Nói với anh việc này tôi cũng rất xấu hổ, đây tính là việc xấu trong nhà đi. Không đến vạn bất đắc dĩ, tôi cũng sẽ không nói với anh.”

"Vậy anh cả cậu thì sao? Nếu tôi nhớ không lầm, Bách Tông là thẳng đi?"

Nghiêm Tùng Vĩ lập tức vô cùng quyết đoán lại nghiêm túc mà gật đầu: "Đó là khẳng định. Anh cả của tôi nhân phẩm thế nào, tôi không nói, chú tiểu Vương anh còn không biết sao? Hắn mới vừa ly hôn, việc này mọi người đều biết… nhưng anh đừng nghĩ nhiều, anh cả của tôi ly hôn không có chút quan hệ với chuyện này. Hắn là tan vỡ tình cảm với chị dâu tôi, không phải vì hắn thích đàn ông!"

Vương Trạch dựa vào lưng ghế, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lắc đầu cười. Nghiêm Tùng Vĩ đỏ mặt nói: "Anh xem đây là chuyện gì chứ, đầu tôi cũng phình ra luôn. Vốn dĩ cậu ta thích anh cả của tôi cũng không có gì, dù sao cậu ta cũng không được bất luận sự đáp lại nào, chỉ có điều cậu ta tương tư đơn phương sẽ đau khổ."

Vương Trạch gật đầu, thở dài một tiếng, nói: "Yêu thẳng nam, đúng là chuyện đau khổ nhất của đồng chí."

"Chính là vậy đó, tôi chỉ sợ cậu ta càng lún càng sâu, cuối cùng tổn thương mình. Tôi với cậu ta cũng coi như có duyên phận, làm một đôi vợ chồng giả, cũng không muốn cậu ta phí thời gian trên người anh trai tôi, cũng sợ anh cả của tôi biết được sẽ xấu hổ. Tôi nghĩ, cậu ta vừa mới ý loạn tình mê, lún cũng không sâu, đại khái cũng chỉ là giống chúng ta lúc trẻ thôi, bất quá là trên con đường đi tìm kiếm tình yêu thì đi lệch một ngã rẽ. Anh với tôi đều là người từng trải, hẳn là đều có thể hiểu. Nếu anh cảm thấy cậu ta không tồi, liền ở bên cậu ta thử xem, coi như làm người tốt chuyện tốt, cứu vớt cậu ta trong biển lửa."

"Sao tôi ở trường học từng nhìn thấy anh trai cậu đến tìm cậu ta mấy lần, cậu xác định anh trai cậu thật sự không có ý gì với cậu ta hả?"

"Cậu ta quyến rũ anh cả tôi mà!" Nghiêm Tùng Vĩ nhanh chóng giải thích: "Cậu ta chính là muốn ở chung với ông anh tôi nhiều nhiều, trăm phương nghìn kế tìm cớ để anh tôi đến gặp cậu ta. Đàn ông Nghiêm gia chúng tôi không một ai cong hết, anh cả của tôi là ai chứ, anh còn không biết hả? Nghiêm Tùng Vĩ tôi thì lại càng có tiếng bên ngoài, bạn gái tôi từng quen, chỉ kể chú tiểu Vương anh từng gặp qua, đã không chỉ một bàn tay đi? Cho nên anh cả tôi thích cậu ta, là không có khả năng, tôi với cậu ta kết hôn giả, cái này cũng đủ tin được đi?"

Nghiêm Tùng Vĩ lúc ấy đột nhiên kết hôn với Kỳ Lương Tần, lúc hắn biết được quả thật vô cùng ngoài ý muốn. Trên đời này không có người đàn ông nào thẳng hơn Nghiêm Tùng Vĩ.

Ngược lại Nghiêm Bách Tông…

Sao hắn cứ cảm thấy nếu so sánh mà nói, Nghiêm Bách Tông quả thật càng có khả năng cong, trước kia nhìn cuộc sống hôn nhân của hắn ta không mặn không nhạt, thời gian hắn ta ly hôn hình như cũng là sau khi Kỳ Lương Tần đến Nghiêm gia không lâu. Hắn cũng không phải hoài nghi Nghiêm Bách Tông lừa hôn, hắn cảm thấy Nghiêm Bách Tông tuy rằng trẻ tuổi hơn hắn, nhưng mà linh hồn còn có vẻ người lớn hơn cả hắn, đại khái là theo khuôn phép cũ, cũng không có ý thức được chuyện mình thích đàn ông. Tuy rằng phần lớn đồng chí bình thường đều phát hiện vào thời kỳ trưởng thành, nhưng bên cạnh hắn cũng không phải không có những người đàn ông ba mươi mấy tuổi mới đột nhiên cong.

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Chú tiểu Vương, hôm nay tôi chính là moi gan móc ruột với anh đó, anh ngàn vạn

lần phải thay tôi giữ bí mật, không thì nhà chúng tôi liền lộn xộn."

Vương Trạch gật gật đầu, bỗng nhiên cười, nói: "Cậu rất ít khi gọi tôi như vậy."

"Hả?"

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt một chút, mới ý thức được Vương Trạch đang nói cái gì.

Chú tiểu Vương, hắn quả thật rất ít khi gọi xưng hô này. Đại khái là bởi vì lúc trung học hắn với Vương Trạch từng đánh nhau, cả hai đều không ưa nhau. Tuy rằng trên bối phận hắn hẳn nên kêu một tiếng chú, nhưng Vương Trạch cũng không lớn hơn hắn mấy tuổi. Hôm nay có việc cầu người, cho nên gọi thêm hai câu.

"Cái này vốn là vậy mà, anh là em trai chú Vương, cũng nên kêu một tiếng chú."

"Tôi nhớ rõ trước kia lúc đánh nhau bảo cậu kêu một tiếng, cậu xách một cục gạch lên đập bể đầu tôi."

"…" Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười: "Đó không phải là đang đánh nhau sao, làm sao kêu được. Khi đó tuổi trẻ không hiểu chuyện. Lại nói tôi cũng buồn bực, trước kia anh vẫn lăn lộn vui vẻ mà, sao lúc sau lại biến dạng?"

"Dạng gì?"

"Giống anh bây giờ… có tri thức hiểu lễ nghĩa …" Nghiêm Tùng Vĩ lại ngượng ngùng cười.

"Lúc trung học đột nhiên có một ngày ý thức được mình thích nam, đại khái là rất buồn rầu, lại thầm mến một cậu con trai thẳng đến không thể thẳng hơn, chột dạ lại thẹn thùng, chậm rãi liền thay đổi, không còn quấy nữa."

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn ánh mắt Vương Trạch, ngượng ngùng bật cười.

87. Chương 87

Nghiêm Tùng Vĩ nhớ tới một sự kiện.

Việc này kỳ thật cũng không có gì, chỉ là hiện giờ nghe Vương Trạch nói lời này, đột nhiên nhớ tới, có chút xấu hổ.

Con trai thời kỳ trưởng thành, kỳ thật có đôi khi sẽ làm một ít chuyện hoang đường, huống chi thời kỳ trưởng thành hắn không hề thành thật, xem là hoa hoa công tử có chút danh tiếng trong trường học. Nghiêm Tùng Vĩ ở phương diện nam nữ trưởng thành vô cùng sớm, cấp hai đã bắt đầu trộm yêu đương. Trong trường học người đẹp trai thì không có tiền như hắn, có tiền thì lại không đẹp bằng hắn. Hắn có tiền lại hơi có tư sắc, hơi ăn diện thêm một chút, liền vứt đám nhà quê kia mấy con phố, cho nên hoa đào của hắn nhiều, tình cảm cũng vô cùng thuận lợi.

Khi đó hắn có một đám bạn bè xấu, có đôi khi tụ hội cùng xem phim heo, ngẫu nhiên sẽ thẩm du cho nhau. Tuy rằng khi đó hắn càn quấy, nhưng hắn vẫn rất tốt với cô bạn gái mối tình đầu, không dễ dàng đụng vào cô ấy, cho nên dục vọng nghẹn lại đều dùng tay giải quyết. Hắn mơ mơ hồ hồ nhớ rõ dường như hắn từng thẩm với Vương Trạch một lần.

Đó hình như là chuyện rất lâu sau, sau cái lần mà hắn đập bể đầu Vương Trạch. Bởi vì nhà hai người quan hệ không tồi, cho nên hai người bọn họ dưới sự tác hợp của người lớn cũng nhanh chóng hòa hảo. Hai người đều càn quấy, ngẫu nhiên sẽ chơi chung. Vương Trạch dẫn mấy đứa cấp ba học dốt quậy phá, hắn lại dẫn mấy đứa cấp hai, hút thuốc uống rượu thức đêm ngâm tiệm net, làm không ít chuyện xấu.

Khi đó bọn họ đều không có khái niệm với đồng tính luyến ái, đồng tính luyến ái phổ cập là chuyện sau khi bọn họ đại học, hình như cũng chỉ vài năm, cái từ đồng tính này phụ nữ trẻ em đều biết, cũng thông qua dự luật hạng nhất, cho phép đồng tính kết hôn.

Nhưng lúc đó bọn họ còn hoàn toàn không biết gì với cái này cả, không thì khẳng định hắn sẽ không để tên con trai khác đụng tới một chút. Kỳ thật sau đó lúc biết Vương Trạch là gay, có lần hắn cũng ngẫu nhiên nhớ tới chuyện này, nghĩ thầm rằng lần đó an ủi nhau, có phải âm mưu Vương Trạch dự tính không. Hắn nghe một người bạn đồng chí của hắn nói, rất nhiều đồng chí khi còn nhỏ đều từng làm cái chuyện quyến rũ thẳng nam, có khả năng cũng không coi là quyến rũ, chính bọn họ cũng chưa chắc đã ý thức được, đương nhiên cũng có người đã biết mình thích nam, nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Đại khái là sau đó Vương Trạch rất tao nhã, khiến hắn không đành lòng ác ý xem xét.

Hôm nay Vương Trạch đề cập tới, chuyện này lại đột nhiên nổi lên trong đầu hắn. Hắn đương nhiên không đến mức tự kỷ cho rằng người Vương Trạch thầm mến là hắn. Nhìn thái độ đề nghị của Vương Trạch với hắn vừa rồi, loại hình Vương Trạch thích, đại khái cũng là loại hình hơi có chút thanh tú như Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần đi ra liền gọi điện thoại cho Nghiêm Bách Tông.

Vừa rồi lúc ăn cơm di động cậu đã rung rung, cậu nhìn nhìn, là Nghiêm Bách Tông gọi tới. Bởi vì sợ chọc giận Nghiêm Tùng Vĩ, cho nên cậu không dám nhận.

“Vừa rồi đi ăn cơm với Tùng Vĩ, ” Kỳ Lương Tần nói.

“Sao hắn đột nhiên tìm em ăn cơm?”

“Không biết, ” Kỳ Lương Tần đứng ở ngã tư đường chờ đèn đỏ, mặt trời chói chang đến độ cậu không mở được mắt: “Không riêng hai tụi em, còn có chú tiểu Vương, Vương Trạch.”

Nghiêm Tùng Vĩ với Vương Trạch lại hàn huyên một hồi lâu mới đi ra. Hai người tạm biệt ở cửa, phân biệt lên xe. Xe Nghiêm Tùng Vĩ đậu ở dưới ánh nắng, lúc vào xe người cũng sắp bị nướng chín, hắn mở khí lạnh một hồi mới ngồi vào, ngồi trên ghế một hồi, nghĩ lại hành vi của mình.

Hắn cảm thấy chuyện tiến triển không đủ thuận lợi, tùy tiện yêu cầu như vậy, Vương Trạch đại khái sẽ phải cân nhắc lại.

Có điều hắn cảm thấy hẳn là hắn nên có lòng tin với Kỳ Lương Tần. Bộ dạng tính nết của Kỳ Lương Tần, Vương Trạch hẳn là sẽ cảm thấy hứng thú. Hắn hy vọng Vương Trạch có thể trở thành một tình địch xứng chức. Có điều trong lòng hắn cũng có một cảm giác, chính là cảm thấy việc này có khả năng mình làm hơi hồ đồ, hồ đồ hệt như lúc trước tìm Kỳ Lương Tần kết hôn giả vậy.

Suy nghĩ này mới vừa nhảy ra không bao lâu, di động của hắn liền vang lên, nhìn thấy hai chữ “anh cả”, trái tim hắn liền trầm xuống một chút.

“Anh cả.”

“Cậu mời Lương Tần ăn cơm à?”

“Ừm.”

“Còn gọi cả Vương Trạch?”

“Ừm.”

“Anh biết cậu khẳng định không có ác ý, nhưng mà anh không hy vọng cậu ấy có nhiều tiếp xúc âm thầm với Vương Trạch, cậu hiểu ý anh không?”

“Vì sao?”

“Anh không hy vọng cậu ấy tiếp xúc với giới đồng chí quá nhiều.” Nghiêm Bách Tông nói: “Một chút tư tâm của anh, hy vọng cậu có thể quan tâm một chút.”

Nghiêm Bách Tông đã nói như vậy, Nghiêm Tùng Vĩ có thể nói gì nữa, đành phải nói: “Em biết rồi.”

“Lão nhị, cám ơn cậu.”

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt một chút, cũng không có hỏi Nghiêm Bách Tông cụ thể muốn cảm ơn cái gì, chỉ "ưm" một tiếng, nói: "Em lái xe, không có việc gì liền cúp."

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy anh cả hắn vừa rồi cảm ơn chính là công tâm kế. Tâng bốc hắn lên, để cho hắn hỗ trợ thêm. Chỉ có điều hắn không biết anh cả của hắn cũng có dục vọng độc chiếm như vậy.

Không muốn cho Kỳ Lương Tần tiếp xúc với đồng chí, chính là chỉ có thể tiếp xúc với mình mình thôi?

Nghiêm Tùng Vĩ cười lạnh một tiếng.

Bởi vì rất là bất mãn với cái đôi này, cho nên buổi tối lúc ở phòng ngủ hắn không nói với Kỳ Lương Tần một câu nào. Bởi vì mọi người đều chưa ngủ, Kỳ Lương Tần cũng chỉ có thể ở trong phòng hắn làm bộ. Hắn ở trên giường nằm chơi game, Kỳ Lương Tần liền ngồi ở bên cạnh gõ chữ. Nghiêm Tùng Vĩ mắt lạnh xem xét, hắn cảm thấy tốc độ Kỳ Lương Tần gõ chữ nhanh hơn rất nhiều.

"Cậu còn đang viết cái quảng cáo kia hả?"

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn hắn một cái, gật đầu nói: "Ưm, có rảnh liền viết viết, dù sao cũng không tìm được việc làm thêm khác."

"Cậu còn cần kiếm chút tiền lẻ đó hả?" Nghiêm Tùng Vĩ cười lạnh: "Ôm đùi anh trai tôi, hắn tùy tiện cho cậu một chút liền đủ để cậu viết một năm đi?"

Kỳ Lương Tần nghe xong thế mà lại không buồn bực, nói: "Nhưng anh ấy chưa có cho tôi."

Nghiêm Tùng Vĩ lập tức ngồi dậy: "Cậu nói gì vậy! Cậu không phải nên nói cậu tự lực cánh sinh, không phải hướng về phía tiền của anh tôi, hắn có cho nhiều nữa cậu cũng không cần sao?!"

"Tôi quả thật không phải là hướng về phía tiền của anh ấy, có điều nếu anh ấy cho tôi tiền xài, tôi cũng muốn mà. Hai người ở bên nhau, vốn đã không cần để ý việc này, ai có tiền thì xài của người đó. Nếu anh ấy không có tiền, tôi cũng có thể nuôi ảnh vậy."

...

Kỳ Lương Tần này, nói cũng có chút đạo lý. Hắn quả thật cũng không quen nhìn mấy cái người gặp được quý công tử, còn nhất định phải giả vờ cô bé Lọ Lem già mồm cãi láo. Hai người yêu đương, quả thật không cần để ý ai cho ai tiền xài, tiền tuy rằng tục khí, nhưng mà đích thật là một trong những tiêu chuẩn cân nhắc tình yêu. Không phải có câu nói sao, người đàn ông nỡ cho bạn tiền xài không hẳn thật sự yêu bạn, nhưng mà người đàn ông ngay cả tiền cũng không nỡ cho bạn xài, nhất định không yêu bạn.

Nghiêm Tùng Vĩ hít một hơi, nhìn về phía Kỳ Lương Tần. Kỳ thật nếu không phải xảy ra chuyện này, hắn

vẫn rất thích Kỳ Lương Tần. Hắn với Kỳ Lương Tần ở chung thực thoải mái, có khả năng trong đó cũng có một chút cảm giác mới mẻ. Bạn bè của hắn không có người như Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần thấy hắn nhìn mình như vậy, tính toán nhắc lại chuyện mà gần đây cậu vẫn luôn muốn nhắc lại không dám nhắc.

"Cái đó, hợp đồng của chúng ta… anh có nghĩ lúc nào chúng ta ly hôn thì tương đối thích hợp hay không?"

Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên từ trên giường đứng lên, lấy hợp đồng bọn họ ký kết với giấy hôn thú tới, ném cho Kỳ Lương Tần.

"Đều ở đây." Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Cầm xé đi, về sau cậu chính là người tự do."

"Vậy tiền trước đó anh cho tôi…"

"Tiền đó là tiền hợp đồng hôn nhân, nếu hôn cũng đã kết, coi như cậu hoàn thành nhiệm vụ, tiền kia cậu nên được, tôi không phải là người dễ giận như vậy. Cậu yên tâm, việc này anh cả của tôi biết cũng không sao, nếu hắn đã nhận định cậu là người của hắn, cậu làm gì hắn cũng có thể lý giải. Con người hắn rất bao che khuyết điểm."

Thủ tục ly hôn cũng không cần làm, lúc trước để lừa gạt lão thái thái, hai người bọn họ tìm người làm giấy chứng nhận giả. Kỳ thật lúc sau cũng thiếu chút nữa xảy ra sai lầm, bởi vì lão thái thái muốn chuyển hộ khẩu Kỳ Lương Tần lại đây, sau nữa Nghiêm Tùng Vĩ lừa gạt cho qua, lão thái thái cũng liền quên chuyện này. Cũng may mắn không có chuyển hộ khẩu.

Kỳ Lương Tần cảm thấy Nghiêm Tùng Vĩ vẫn rất tốt với mình. Cậu cho rằng Nghiêm Tùng Vĩ sẽ nhân cơ hội làm khó dễ cậu, thậm chí dùng hợp đồng uy hiếp cậu. Không nghĩ tới hắn không những không có uy hiếp mình, thậm chí còn hào phóng như vậy, đó cũng không phải là một số nhỏ.

"Tôi dùng tiền anh cho mua một căn hộ độc thân, một phòng một sảnh, ở bờ sông, là phòng cạnh sông. Nếu ngày nào đó anh muốn lấy, cũng có thể lấy đi."

Không nghĩ tới Nghiêm Tùng Vĩ nghe xong cười nhạo: "Quả nhiên là ôm được đùi, chính là không giống, một căn hộ nói không cần là có thể không cần."

Kỳ Lương Tần đỏ mặt, muốn nói gì đó, lại nhịn được. Căn hộ đó hiện giờ rất khó giải quyết, đưa Nghiêm Tùng Vĩ hay không đều có chút xấu hổ, đưa thì bản thân cậu liền thành bạch liên hoa già mồm cãi láo, không đưa thì lại thành đồ tâm cơ tham lam.

Chờ đến khi mọi người đều đã ngủ, Kỳ Lương Tần lại đi ra ngoài. Nghiêm Tùng Vĩ nằm ở trên giường, nhìn thấy hoa bách hợp trên cửa sổ đều đã héo rũ.

Kỳ Lương Tần bây giờ, đại khái không có tâm tư đùa nghịch hoa hòe gì nữa. Sau khi Kỳ Lương Tần học chút tri thức cắm hoa, cắm hoa đều rất đẹp.

Có khả năng giờ khắc này Kỳ Lương Tần đang ở trong phòng anh cả hắn đùa nghịch hoa, những bông hoa bách hợp đã từng nở rộ trong phòng hắn, hiện giờ ngát hương thơm trong phòng anh trai hắn.

Gần đây Nghiêm Tùng Vĩ sống thật không vui vẻ.

Hắn phát hiện bữa cơm đó hắn mời không rồi, Vương Trạch cũng không có ý tứ muốn theo đuổi Kỳ Lương Tần. Mà hắn thì mỗi ngày phải ở trên bàn cơm nhìn anh cả hắn với Kỳ Lương Tần mắt đi mày lại.

Hai người kia kỳ thật vẫn khắc chế, cũng không có gì khác biệt thường ngày. Chỉ có điều hắn dùng ánh mắt đối đãi gian tình mà nhìn hai người kia, tự nhiên cũng chỉ nhìn thấy gian tình.

Hạng mục lớn trong công ty tiến vào giai đoạn chính thức đưa vào hoạt động, Nghiêm Bách Tông phải dẫn vài nòng cốt công ty đến Đức một chuyến, chuyến đi này phải gần một tháng.

Cuối cùng Nghiêm Tùng Vĩ cũng nhìn thấy một chút ánh rạng đông. Hắn cảm thấy đây là cơ hội trời cho.

Kỳ Lương Tần cũng vạn phần không muốn, cậu là người rất nặng tình cảm, nếu không phải là điều kiện không cho phép, cậu cũng hận không thể hai mươi bốn giờ dính một chỗ với Nghiêm Bách Tông. Chỉ có điều cậu biết Nghiêm Bách Tông phải đi làm chính sự, dù cậu có dính hơn nữa cũng phải ủng hộ. Chỉ là lâu tới một tháng, trong lòng chung quy vẫn nặng nề. Cậu ôm Nghiêm Bách Tông, nghe Nghiêm Bách Tông dặn dò cậu rằng: "Tính tình lão nhị anh biết, không thể thiếu móc mỉa em hai câu, em đừng để tâm."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Ưm."

"Trước khi anh về, vẫn sinh hoạt giống như trước là được. Anh sẽ mỗi ngày điện thoại cho em, nếu em có chuyện gì, cũng có thể gọi điện thoại cho anh, nếu không nhận được, anh có thời gian sẽ gọi lại em."

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Ưm."

"Em có cái gì muốn nói với anh không?"

"Anh phải chăm sóc thân thể cho tốt, đừng quá mệt."

Nghiêm Bách Tông gật đầu: "Còn nữa không?"

"Em khẳng định mỗi ngày đều nhớ anh."

Nghiêm Bách Tông liền cười, ngón tay vuốt ve lỗ tai Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần bỗng rụt đầu một chút, khó nhịn mà tránh né. Nghiêm Bách Tông liền không sờ lỗ tai cậu nữa, chỉ nhìn chằm chằm lỗ tai đỏ bừng của cậu.

"Em… em có thể hỏi anh một vấn đề hay không." Kỳ Lương Tần nói.

"Sao?"

Kỳ Lương Tần hơi lui nửa người trên về phía sau, hai lỗ tai đỏ bừng nói: "Chính là, sao anh không chạm vào em, chỉ sờ lỗ tai em, hôn em, có phải anh còn chưa thích ứng không, có phải có chút bài xích cơ thể em không…"

Nghiêm Bách Tông đã tiếp nhận tình cảm của cậu, lại nhất thời không tiếp nhận được thân thể đàn ông của cậu, đó cũng rất có thể.

Nghiêm Bách Tông có chút kinh ngạc hỏi: "Sao em lại nghĩ như vậy?"

"Chúng ta cũng đã ngủ chung nhiều ngày. Không phải đều nói đàn ông là động vật tự hỏi bằng nửa người dưới sao. Em thấy anh đều không có cảm giác gì, " lời này nói ra thật sự có hơi khiến người ta thẹn thùng, Kỳ Lương Tần xấu hổ không hề nhẹ: "Em cũng nhịn thực vất vả."

Nghiêm Bách Tông cảm thấy mình đang đi theo trình tự yêu đương bình thường. Hắn cảm thấy tiến triển tình cảm bình thường, hẳn là mờ ám, yêu đương, sau đó một bước một dấu chân, trước tiên nắm tay, sờ sờ lỗ tai hôn hôn miệng, sau đó lại từng bước một khai phá nơi khác, cuối cùng kết hôn ở bên nhau, hơn nữa mỗi một giai đoạn hẳn là đều có thời gian duy trì liên tục nhất định. Hắn cảm thấy tình cảm nên là cái dạng này, hắn cũng tận khả năng mà cho Kỳ Lương Tần một tiến độ tình yêu bình thường, hắn làm sao có thể nói với Kỳ Lương Tần, nửa đêm hôm qua hắn mới làm một hồi mộng xuân, hơn nửa đêm trộm thay quần lót, cái quần lót kia bây giờ còn đang mắc ở ban công kìa.

Nghiêm Bách Tông nhìn vẻ mặt Kỳ Lương Tần vừa thẹn thùng lại chờ mong, nghĩ thầm rằng có phải hắn làm sai hay không, tình yêu chân chính, có phải nên hừng hực khí thế hay không, căn bản không nói cái gì mà tuần tự tiến dần từng bước, hắn cho rằng hắn ẩn nhẫn khắc chế sẽ khiến Kỳ Lương Tần càng cảm thấy hắn là người đàn ông tốt, người đàn ông tốt chịu trách nhiệm trầm ổn trưởng thành, ai biết Kỳ Lương Tần lại hoài nghi hắn không nóng không lạnh.

Nghiêm Bách Tông nhìn thấy Kỳ Lương Tần động tình như vậy, trong lòng cũng có chút kích động, liền nhích lên hôn môi Kỳ Lương Tần. Hốc mắt Kỳ Lương Tần phiếm hồng, trên người đều giống như bốc hơi ẩm theo, vươn đầu lưỡi ra dây dưa với hắn. Miệng lưỡi giao triền nảy sinh ra vô tận nhục dục, hai tay Nghiêm Bách Tông ôm mặt Kỳ Lương Tần, thân thể đặt ở trên người cậu, dưới thân nhịn không được đè ép đẩy động một cái.

Chỉ thế này, đã cọ Kỳ Lương Tần chịu không nổi. Một thứ dư thừa thô to cứng rắn ở đũng quần Nghiêm Bách Tông đè ép bắp đùi cậu, Kỳ Lương Tần kích động phát run, vừa xấu hổ vừa khẩn trương. Cậu muốn vươn tay sờ, lại bị Nghiêm Bách Tông nắm chắc hai tay, nặng nề ấn trở lại trên giường. Cậu cho rằng

Nghiêm Bách Tông không biết cậu muốn làm gì, cho nên hai tay tránh thoát ra, lúc này đây động tác càng rõ ràng, sờ soạng tới dưới thân Nghiêm Bách Tông. Nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại nắm chắc tay cậu, đặt ở hai bên đỉnh đầu cậu, miệng lưỡi hôn môi càng hung mãnh, va chạm đến răng cậu. Hô hấp nóng rực ồ ồ của Nghiêm Bách Tông như một liều xuân dược, Kỳ Lương Tần cảm thấy mình không còn sức lực phản kháng, vì thế liền mười ngón giao nhau cầm tay Nghiêm Bách Tông, nhiệt liệt đáp lại hắn.

Yêu nồng nhiệt, chỉ hôn môi thôi đã khiến hồn người say mê. Cũng không biết hai người hôn bao lâu, Kỳ Lương Tần cảm thấy môi mình đều sưng lên, Nghiêm Bách Tông mới buông cậu ra. Hai tay cậu thuận thế ôm cổ Nghiêm Bách Tông, hỏi: "Bao lâu anh không phát tiết rồi?"

Nghiêm Bách Tông sửng sốt, trên mặt vốn đã có chút đỏ lộ ra vài phần quẫn bách, không trả lời cậu, Kỳ Lương Tần đỏ mặt xoay người cưỡi ở trên người Nghiêm Bách Tông, nói: "Em muốn ăn…"

Nghiêm Bách Tông nhất thời không kịp phản ứng, hỏi: "Em muốn ăn cái gì?"

Kỳ Lương Tần rốt cuộc vẫn có chút xấu hổ, tuy rằng có ý định quyến rũ, nhưng mà không nói ra được hai chữ kia, chỉ dịch mông ra sau, đặt ở trên thứ thể tích thô to làm cho người ta sợ hãi, cách quần cọ hai cái.

Kích thích quá lớn thật đột ngột, Nghiêm Bách Tông nhịn không được động đậy một cái, chỉ cảm thấy mình lại sắp nổ tung. Kỳ Lương Tần nói: "Em thật sự rất muốn ăn…"

Kỳ Lương Tần nói xong, liền vẻ mặt đỏ bừng cúi xuống, cách quần dùng miệng cọ nơi thô dài nóng bỏng kia. Nghiêm Bách Tông bị kích thích đến run rẩy, hắn chưa từng làm loại chuyện này, cho tới bây giờ chưa từng được ai khẩu, Thẩm Hòa rất bài xích những việc đó. Không phải là mỗi người đều sùng bái dương vật hắn như Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần là thật lòng có sự sùng bái và si mê với nam căn thô dài của Nghiêm Bách Tông, có một loại tham lam dâm mỹ không cách nào nói bằng lời. Cậu cảm thấy cậu có thể liếm mỗi ngày cũng sẽ không chán ghét, như một con mèo dâm đãng tham ăn. Cậu chưa từng thấy vật kia cứng lên là dạng gì, cậu chỉ từng nghĩ tới ở trong lòng vô số lần. Cậu cởi quần Nghiêm Bách Tông ra, thứ thô dài đó liền bật ra đánh lên môi cậu.

Mùi vị kia không được dễ ngửi lắm, lại dị thường kích thích, càng là thứ dơ bẩn lại càng mang theo nhục dục nguyên thủy. Kỳ Lương Tần cảm thấy khiếp sợ vì thứ thật lớn làm cho người ta sợ hãi mà mình nhìn thấy, chỉ cảm thấy máu cả người đều sôi trào. Cậu há miệng đến lớn nhất, mới ngậm được quy đầu vào, quai hàm đều căng lên. Nghiêm Bách Tông gắt gao nhìn chằm chằm cậu, trong ánh mắt có thể phun ra lửa.

Kỳ Lương Tần tham ăn như vậy, tham lam mà ăn, ánh mắt lại thẹn thùng như vậy, giống như cũng cảm thấy xấu hổ vì hành vi của mình, nhưng sự xấu hổ này không ngăn cản được động tác của cậu, lý trí của cậu ở trước mặt dục vọng dường như không đáng để nhắc tới. Cậu truy đuổi người đàn ông cậu yêu, như là người trong sa mạc đang khát khao hưởng thụ cơn mưa khi trời hạn đã lâu.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy mình đã sớm biết được Kỳ Lương Tần xuân tình nhộn nhạo không kiêng nể gì, nhưng mà hắn phát hiện Kỳ Lương Tần luôn có thể khai thác nhận thức của hắn, khiến hắn phát hiện

chuyện khiến người ta kinh hãi lại hưng phấn trong tình yêu. Đây đều là việc mà người theo khuôn phép cũ như hắn chưa từng gặp qua, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, có đôi khi hắn sẽ sợ hãi, cảm thấy mình bị quyến rũ đến bên bờ không khống chế được, có đôi khi trong lòng giống như có một suy nghĩ làm cho người ta sợ hãi, sẽ đột nhiên nhảy ra một chút, muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn. Hắn muốn làm quân tử, làm người đàn ông ổn trọng tin cậy, nhưng mà trong lòng hắn có một loại tư dục, vô hạn phóng đại một số khuyết điểm trong bản tính của hắn.

Chẳng hạn như háo sắc.

88. Chương 88

Trước khi chia tay tham hoan một hồi, Nghiêm Bách Tông quả thực hết muốn ra cửa.

Kỳ Lương Tần lại cảm thấy mỹ mãn.

Đại khái là cậu kỳ vọng rất lâu, rất khát khao, hơi thỏa mãn một chút, liền đủ để cậu nhấm nháp thật lâu. Sau khi Nghiêm Bách Tông đi rồi, cậu liền dọn về phòng cho khách. Cậu ngủ ở trên giường phòng khách, còn đang nhớ lại sự tốt đẹp đêm qua. Bên miệng dường như còn lưu lại hương vị đặc biệt, khoang miệng cậu dường như vẫn không quên loại xúc giác đó.

Hóa ra là cảm giác này, hóa ra nếm vào là hương vị này.

Nghiêm Bách Tông là mối tình đầu của cậu, cho nên hết thảy thể nghiệm đối với cậu mà nói đều là mới mẻ mà kích thích, cậu mở ra một cánh cửa thế giới mới cho Nghiêm Bách Tông, cũng đang mở ra cánh cửa thế giới mới cho mình. Mỗi một tiến triển và bước đi của tình yêu với cậu mà nói đều là lần đầu tiên quý giá, là lần đầu tiên mà cậu chờ mong và ảo tưởng qua vô số lần, ngày hôm nay rốt cuộc lần lượt thực hiện.

Kỳ Lương Tần cảm thấy bất cứ lần đầu tiên nào trong cuộc đời đều là rất quý giá, không thể thay thế. Mặc kệ là lần đầu tiên ngồi xe lửa, hay là lần đầu tiên ăn một món ăn, bởi vì là thể nghiệm mới lạ trong đời, nên càng dễ dàng lưu lại một nét trong trí nhớ. Cậu muốn đem thật nhiều lần đầu tiên của cậu hiến cho Nghiêm Bách Tông, cũng muốn đòi lấy thật nhiều lần đầu tiên của Nghiêm Bách Tông.

Lão thái thái tiếc nuối nói: "Nói muốn cùng ăn một bữa cơm với người trong nhà Triệu Hạo, anh cả con phỏng chừng cũng không về kịp."

"Lần này anh cả con đi, chỉ sợ có vài người sẽ đau lòng."

Lão thái thái nghi hoặc nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ bưng một ly cà phê, nhàn nhã nằm ở trên ghế sa lông.

Cách đó không xa Kỳ Lương Tần cúi đầu, đang dùng nĩa chọt dưa hấu ăn.

Nghiêm Tùng Vĩ nói với cậu: "Lương Tần, mấy người bạn tôi muốn gặp cậu, hôm nay chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm với bọn họ."

Kỳ Lương Tần còn chưa nói gì, lão thái thái đã nói trước: "Đi đi, người trẻ tuổi các con, đừng cả ngày ở nhà, ăn cơm xong dẫn tiểu Tần đi dạo rồi lại trở về."

Gần dây mấy chị em bà thường xuyên khen Kỳ Lương Tần, bởi vậy ấn tượng của lão thái thái với Kỳ Lương Tần rất tốt. Con dâu nghe lời như vậy, vốn nên khen thưởng. Mà phần thưởng lớn nhất một người mẹ chồng có thể cho con dâu, chính là bảo con mình tốt với con dâu một chút, dẫn cậu đi ăn uống chơi đùa mua sắm.

Kỳ Lương Tần không có biện pháp cự tuyệt, nhưng mà cậu cảm thấy gần đây Nghiêm Bách Tông rất tốt với cậu, theo lý thuyết Nghiêm Tùng Vĩ hẳn là rất chán ghét cậu mới đúng chứ. Cho dù nhìn mặt mũi Nghiêm Bách Tông mà khách khí với cậu một chút, cũng không cần mới vừa mời cậu ăn cơm xong, lại muốn dẫn cậu đi ra ngoài ăn cơm nữa.

Trở lại phòng ngủ, cậu liền nói với Nghiêm Tùng Vĩ: "Không phải là tôi không nên đi gặp bạn bè anh sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: "Tại sao?"

"Hai chúng ta không thể để cho người khác tưởng chúng ta rất ân ái đi?" Kỳ Lương Tần nói: "Tôi cảm thấy như vậy không tốt."

"Sao hả, cậu đi theo tôi ăn một bữa cơm cũng không muốn hả?"

"Không phải…"

"Vậy thì ít nói nhảm, ăn diện xinh đẹp chút."

Kỳ Lương Tần mặc quần áo tử tế cho Nghiêm Tùng Vĩ nhìn một chút, Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu, nói: "Quá đơn giản."

Hắn đi đến trước tủ quần áo, lật lật quần áo Kỳ Lương Tần, lấy ra hai bộ tương đối sexy. Đây đều là quần áo Kỳ Lương Tần trước đây mua, không phải là lộ thịt nhiều, thì chính là màu sắc tương đối khêu gợi, dù quần áo thoạt nhìn chỉnh thể thực trắng trong thuần khiết, nhưng lại luôn có chút tâm tư nhỏ ở trong đó, đều là quần áo mà điển hình gay mới mặc.

Đó là một cái áo sơmi hường hường, loại màu sắc này người bình thường thật sự là không mặc được, chỉ có xinh đẹp còn chưa được, còn phải có làn da trắng, không thì mặc vào sẽ hơi quê quê. Không ngờ Kỳ

Lương Tần mặc vào đặc biệt xinh đẹp, quả thực giải thích hoàn mỹ cái gì gọi là cảm giác tươi mát tao khí. Nghiêm Tùng Vĩ nhìn thấy Kỳ Lương Tần mặc xinh đẹp như vậy, trong lòng cũng nghèn nghẹn.

Kỳ thật loại màu sắc hơi có chút khêu gợi này, càng hợp với Kỳ Lương Tần hơn cái kiểu ăn mặc văn nghệ thanh tân, cậu rất thích hợp với loại tươi mát tao khí này, nhiều hơn lẳng lơ ngầm một chút, ít hơn lẳng lơ lộ một chút, dáng vẻ như có như không.

Nơi hắn dẫn Kỳ Lương Tần đến chính là buổi tụ hội đồng chí.

Trước đây Nghiêm Tùng Vĩ cũng quen biết một ít đồng chí. Hiện giờ thời đại không giống, trình độ bao dung của xã hội đối với đồng tính luyến ái cao hơn không ít, cho nên càng ngày càng nhiều đồng chí come out, trong số bạn bè của hắn đã có một người. Sau đó lại kết hôn giả với Kỳ Lương Tần, hoa hoa công tử là hắn cũng phải làm bộ chút, cho nên đoạn thời gian kia quen biết rất nhiều đồng tính luyến ái, tham gia hai lần tụ hội của bọn họ. Lần này hắn lại mang theo Kỳ Lương Tần.

Tuy rằng mọi người cơ bản đều không biết nhau, nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ chơi rất máu, loại phú nhị đại như hắn, bộ dạng còn coi như không tồi, ở trong giới đồng chí coi như là món ngon, huống chi hắn lại mang theo mùi thẳng nam, dẫn đến một đám đàn ông bu bên cạnh hắn, nhân khí dường như còn cao hơn Kỳ Lương Tần một chút.

Một bữa cơm ăn xong, tìm Kỳ Lương Tần không được mấy người, tìm hắn thổ lộ thì đã có không ít, lại có nhiều người không dám thổ lộ với hắn, hoặc nhiều hoặc ít mà mắt đi mày lại vài cái với hắn. Nghiêm Tùng Vĩ rất là buồn bực.

Trên đường trở về, Kỳ Lương Tần hỏi người này có phải thích hắn không, người kia có phải thích hắn không, cuối cùng cảm khái một câu: "Anh thật là được hoan nghênh."

"Được hoan nghênh cái gì, còn không phải đều là thấy tôi có tiền, nếu tôi là thằng nhóc nghèo hai bàn tay trắng, bọn họ cũng mặc kệ tôi."

"Điều kiện kinh tế cũng là một bộ phận quan trọng tạo thành một người mà, không thể tách ra để xem." Kỳ Lương Tần nói: "Anh nói bọn họ coi trọng anh có tiền, nhưng đúng là Nghiêm Tùng Vĩ có tiền mới là Nghiêm Tùng Vĩ mà, nếu bọn họ yêu Nghiêm Tùng Vĩ không có tiền, đó ngược lại không phải là anh."

Nghiêm Tùng Vĩ phát hiện cái nhìn của Kỳ Lương Tần về tiền tài trong tình cảm vô cùng ngay thẳng, một chút cũng không già mồm cãi láo. Đúng vậy, người đời đều cho rằng yêu nội tâm một người, không liên quan gì khác mới là tình yêu đích thực, cơ mà khuôn mặt dễ nhìn, điều kiện kinh tế tốt, vóc dáng cao cao, cùng với hương vị rất nhẹ, dáng vẻ nói chuyện, giọng nói, mới tạo thành một người đầy đủ.

Khi về đến nhà, Nghiêm Tùng Vĩ đi tắm rửa một cái, đi ra lại nhìn thấy di động có mấy cái weixin. Hắn mở ra nhìn thoáng qua, nói: "Đám người kia cũng say rồi, biết tôi đã kết hôn, còn đến thông đồng tôi."

Hắn nói xong nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Cậu có nhận được tin nhắn gì hay không?"

Kỳ Lương Tần ngại ngùng gật gật đầu, cậu cũng nhận được mấy cái. Có điều cậu cảm thấy tin nhắn cậu nhận được đều coi như tương đối khắc chế, có hỏi "đang làm gì", có hỏi "đến nhà chưa", cũng có người nói "thật vui được biết cậu, hy vọng lần sau cùng đi chơi". Cậu đều không hồi âm.

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy những người này đều rất không đáng tin. Tuy rằng Kỳ Lương Tần đào góc tường nhà bọn họ, nhưng mà hắn cũng hy vọng Kỳ Lương Tần có một chàng rể tốt, ít nhất tìm một người tin cậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Vương Trạch đáng tin cậy xíu. Dù sao mình cũng hiểu rõ.

Vì thế hắn liền nằm ở trên giường, lại nhắn tin cho Vương Trạch: "Chưa ngủ sao."

Gửi qua thật lâu cũng không nhận được hồi âm. Sở dĩ hắn không gọi điện thoại, chính là suy xét tới thời gian có chút muộn, gọi điện thoại sợ có chút liều lĩnh. Hiện giờ không nhận được hồi âm, liền nghĩ có lẽ Vương Trạch đã ngủ, chính mình cũng đi ngủ.

Kỳ Lương Tần nằm trong phòng khách, lại làm ổ trên giường gọi điện thoại với Nghiêm Bách Tông. Không có chuyện gì thích hơn là trước lúc sắp sửa đi ngủ nấu cháo điện thoại với người yêu. Nghiêm Bách Tông hiển nhiên cũng chuyên chọn giờ này gọi điện thoại cho cậu.

Bất quá là mới xa chưa tới một ngày, hai người đã giống như nói không hết chuyện.

Càng xác thực mà nói, là Kỳ Lương Tần nói không hết chuyện.

Tính dục đối với tình yêu mà nói có bao nhiêu quan trọng, ít nhất thì giai đoạn đầu tình yêu, nó là một nhân tố quan trọng đẩy mạnh tình cảm. Hai người yêu chính là trong quá trình nắm tay, hôn môi, vuốt ve và phát sinh quan hệ, từ cạn tới sâu mà tăng tiến quan hệ. Một hồi mê loạn đêm qua, hiển nhiên khiến hai người từ trong đến ngoài càng gần sát thêm một tầng, cách thiên sơn vạn thủy, trong giọng nói cả hai đều mang theo tình yêu.

"Em rất nhớ anh, " Kỳ Lương Tần nói: "Vừa rồi trên đường trở về, vẫn luôn nghĩ tới anh."

"Đi đâu vậy?"

"Ăn cơm, với Tùng Vĩ." Kỳ Lương Tần lảng tránh chuyện đồng chí tụ hội. Bởi vì cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông nghe được sẽ không vui. Hơn nữa mỗi người ở trước mặt người yêu đều hy vọng bày ra một mặt tốt, che giấu mặt không tốt, cậu là người thực truyền thống, nhiều năm như vậy không có tiếp xúc giới đồng chí, chính là bởi vì cậu cảm thấy quan hệ xã giao quá loạn sẽ không tốt. Cậu cảm thấy quan hệ đồng chí lý tưởng nhất, chính là hai người tận khả năng tránh tiếp xúc với đồng chí khác ngoại trừ đối phương. Cái giới này có chút loạn, hấp dẫn cũng quá nhiều, muốn dài lâu, ngoại trừ tình cảm hai bên, còn phải tận khả năng tránh tiếp xúc quá nhiều hấp dẫn. Cậu cảm thấy nếu để Nghiêm Bách Tông biết cậu ăn cơm với một đám gay, sẽ ảnh hưởng "tính thuần khiết" của cậu trong cảm nhận của Nghiêm Bách Tông. Bởi vì suy bụng ta ra bụng người, cậu yêu Nghiêm Bách Tông như thế, chẳng phải bởi vì sinh hoạt của Nghiêm Bách

Tông đơn thuần sao. Nếu Nghiêm Bách Tông cũng cả ngày ngâm mình với một đám gay, đại khái cậu cũng sẽ không yêu hắn như vậy. Đối với loại người có chút phong kiến truyền thống như cậu và Nghiêm Bách Tông, đối tượng đơn thuần đơn giản càng hợp tâm ý bọn họ.

Nhưng mà trong lòng Kỳ Lương Tần cũng không thấy xấu hổ. Bản thân cậu nhận ra một biến hóa thực rõ ràng, chính là cậu không còn giống như trước, ở trên đường nhìn thấy một anh đẹp trai liền nai con nhảy loạn kích động hưng phấn. Nếu là trước đây, cậu một phát nhìn thấy nhiều trai đẹp như vậy, nhất định là kích động, hơi có chút rục rịch, muốn quen biết một số người, muốn có một người yêu cậu. Nhưng mà hiện giờ cậu nhìn thấy mấy anh đẹp trai đó, trong lòng không có cái loại muộn tao thấp thỏm và hưng phấn đó nữa. Cậu chỉ biết ăn được một bàn đồ ăn thật ngon thì sẽ nghĩ nếu Nghiêm Bách Tông ăn chung với cậu thì tốt biết bao nhiêu, trên xe trở về nghĩ nếu như cậu và Nghiêm Bách Tông cùng ăn cơm tối trở về thì tốt biết bao nhiêu. Rất nhiều việc nhỏ vụn vặt trong sinh hoạt đều có thể khiến cậu nghĩ đến Nghiêm Bách Tông, sau đó nghĩ nếu Nghiêm Bách Tông ở bên cạnh cậu, thì sẽ là dáng vẻ thế nào.

Mấy anh đẹp trai đó cũng không phải không đẹp, cũng không phải điều kiện không tốt, không đủ mị lực, cũng không phải trong mắt cậu không nhìn thấy bất cứ người đàn ông nào khác nữa. Mà là cậu muốn ở bên cạnh hắn, nóng lòng muốn chia sẻ với hắn tất cả ăn ngon cảnh đẹp trong cuộc sống, những cảm ngộ vụn vặt và việc nhỏ trong sinh hoạt, chỉ có Nghiêm Bách Tông.

Yêu một người, trung thành với hắn phát ra từ phế phủ, là một chuyện làm cho chính mình cũng cảm thấy vui sướng và thỏa mãn. Kỳ Lương Tần gọi điện thoại đến ngủ gật, tiếng hít thở đều đều của cậu xuyên thấu qua điện thoại truyền đến ngoài ngàn dặm. Nghiêm Bách Tông nghe tiếng hít thở của Kỳ Lương Tần, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Tình yêu khiến người ta trở nên dễ dàng thỏa mãn như vậy, dường như vui sướng không còn là chuyện quá khó nữa, có thể vì một tiếng hít thở của người trong lòng mà trái tim được lấp đầy, bên tai nghe hô hấp, trong đầu là bộ dạng đối phương ngủ. Tình yêu tốt đẹp thế, không trải nghiệm thì đánh chết cũng không nghĩ ra.

89. Chương 89

Hai tuần lễ học quân sự chính thức kéo màn che, Kỳ Lương Tần tham dự toàn bộ quá trình từ đầu tới đuôi hoàn hoàn chỉnh chỉnh.

Cậu đen hơn không ít, hơn nữa cổ và tay, chỗ phơi nắng với không phơi nắng vô cùng rõ rệt. Lão thái thái mua cho cậu trọn bộ đồ trang điểm, nói: “Một trắng che trăm xấu, mặc kệ nam nữ, vẫn là trắng nõn trắng nà mới đẹp. Làn da con tốt như vậy, nhanh chóng nuôi lại.”

Kỳ Lương Tần dốt đặc cán mai với đồ trang điểm, chỉ biết đồ trang điểm kia nhất định là thứ tốt, cho nên một ngày bôi hai lần, không đến một tuần, người liền trắng trở lại.

Ngày cuối cùng của tuần lễ vàng, cha mẹ Triệu Hạo đi tới thành Nam, cùng ăn bữa cơm với Nghiêm gia. Bởi vì là lần đầu tiên người nhà hai bên gặp mặt, cho nên người Nghiêm gia đều rất coi trọng, Nghiêm Viện

thì càng coi trọng, sáng sớm đã dậy thúc giục cái này thúc giục cái kia. Sau khi Nghiêm Tùng Vĩ biết chỗ ăn cơm liền nói: "Sao lại chọn ở chỗ như vậy?"

"Nhà bọn họ là gia đình ăn lương bình thường, bất quá là ăn một bữa cơm, chẳng lẽ còn nhất định phải đến chỗ cấp năm sao."

"Anh cũng không nhất định phải chọn cái gì cấp năm sao, ăn chỗ nào cũng vậy, chỉ có điều đây là lần đầu tiên hai nhà chúng ta ăn cơm, tình huống kinh tế nhà chúng ta, bọn họ khẳng định cũng đều biết. Theo lẽ thường thì nhà trai vì muốn có mặt mũi, đánh sưng mặt cũng phải gồng một lần, nhà bọn họ trái lại bình tĩnh nhỉ. Viện Viện bảo bối nhà chúng ta gả qua, nhà bọn họ lại chỉ có thái độ này à?"

Kỳ Lương Tần cười nói: "Anh đừng lải nhải, người nhà bọn họ thế nào, gặp mặt chẳng phải sẽ biết."

Cậu nói xong đi qua buộc caravat cho Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ tránh đi nói: "Tôi tự mình làm."

Trước khi dùng cơm hắn phải đi gặp khách, cho nên ăn mặc phá lệ chính thức. Nghiêm Tùng Vĩ vừa buộc cà vạt, vừa nhìn Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần hôm nay cũng mặc chính trang, tây trang sẫm màu giống hắn, không đeo caravat, đây là lần thứ hai Kỳ Lương Tần mặc chính trang. Hắn nhớ rõ lần đầu tiên Kỳ Lương Tần mặc, là lúc đến nhà chú Vương tham gia tiệc tối. Khi đó bởi vì chưa kịp làm quần áo, cho nên Kỳ Lương Tần mặc của hắn, kích cỡ không quá thích hợp. Hiện giờ lão thái thái đo kích cỡ làm cho cậu một bộ, mặc vào vừa vặn, rất hợp, phụ trợ ra toàn bộ ưu điểm dáng người của cậu, thêm vài phần ổn trọng và anh khí so với bình thường.

Nghiêm Tùng Vĩ lại thở dài một hơi.

Gần đây Nghiêm Tùng Vĩ luôn thở dài, Kỳ Lương Tần cũng phát hiện. Cậu đại khái biết vì sao Nghiêm Tùng Vĩ thở dài, cho nên coi như không phát hiện.

Tuổi cha mẹ Triệu Hạo đều không lớn, nhìn còn trẻ hơn tuổi thực tế rất nhiều. Chung quy là dòng dõi thư hương, hai người đều thực khách khí hiền lành, coi như là cung kính với lão thái thái. Đại khái là do không quen với việc xã hội này bao dung đồng tính luyến ái đến thế, mỗi lần lão thái thái giới thiệu cậu với người khác, nói "đây là con dâu thứ của tôi", đều sẽ khiến cậu có chút xấu hổ.

Nhưng mà cường thế như lão thái thái, tự nhiên không có khả năng xem con trai của mình và Kỳ Lương Tần là quan hệ ngang hàng, ít nhất trên mặt phân chia giới tính, bà vẫn rất để ý. Bà không xem Kỳ Lương Tần giống con trai bà, mà là con dâu bà.

Đại khái là trước đó Triệu Hạo đã giới thiệu về tình huống Nghiêm gia, cho nên cha mẹ Triệu Hạo cũng không có bất luận vẻ khác thường gì với cậu, chỉ khen cậu một trận. Xấu hổ rất nhanh liền đi qua, đây là sân nhà của lão thái thái và cha mẹ Triệu gia, Kỳ Lương Tần liền thành thành thật thật ngồi ở bên cạnh nghe, sau đó ánh mắt thật tốt thường thường giúp lão thái thái thêm trà đổi trà.

Bởi vì nghĩ đến tương lai sẽ làm lão thái thái thật đau lòng, cho nên gần đây Kỳ Lương Tần tốt với lão

thái thái là phát ra từ phế phủ. Người phụ nữ này là mẹ của người đàn ông cậu yêu sâu sắc, điểm này đã đáng để cậu thật lòng kính yêu. Tuy rằng miệng cậu nói chỉ cần có thể ở bên Nghiêm Bách Tông, cho dù ân đoạn nghĩa tuyệt không cùng lui tới với lão thái thái cũng đồng ý, nhưng mà nếu thật sự phát sinh cái loại chuyện này, đại khái cậu cũng sẽ cảm thấy rất đau khổ, quan trọng nhất là, Nghiêm Bách Tông khẳng định sẽ rất đau khổ, đối với người truyền thống và chính trực như hắn, tất nhiên cũng rất nặng hiếu đạo, mà chuyện cậu không thể chịu đựng được nhất trên đời, chính là nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đau khổ. Cho nên cậu tư tâm hy vọng lão thái thái thích cậu thêm một chút, chờ khi khiếp sợ qua đi chậm rãi ý thức được cậu tốt. Kỳ thật người ngoài nhìn thế nào, trái lại không có quan trọng đến thế.

Nghiêm Tùng Vĩ còn tới chậm hơn một chút so với thời gian dự tính, bọn họ đã bắt đầu ăn uống trước. Kỳ Lương Tần phát hiện lúc Nghiêm Bách Tông không ở đây, Nghiêm Tùng Vĩ biểu hiện trưởng thành kinh người. Đại khái là vì em gái mình, để người Triệu gia biết em gái mình có một nhà mẹ đẻ an ổn không dễ bắt nạt, Nghiêm Tùng Vĩ biểu hiện ổn trọng mà có lễ phép, bộ dáng hi hi ha ha biết ăn nói ngày thường không còn sót lại chút gì, giống như Nghiêm Bách Tông không ở đây, hắn liền gánh trách nhiệm người đàn ông trụ cột của Nghiêm gia.

Kỳ Lương Tần liền đem việc này nói với Nghiêm Bách Tông: "Tùng Vĩ hôm nay biểu hiện đặc biệt ổn trọng."

"Anh dặn dò hắn phải ổn trọng một chút, sẽ có vẻ kính trọng với cha mẹ Triệu gia, cũng làm cho bọn họ biết anh trai nhà mẹ đẻ Viện Viện đáng tin. Lão nhị bình thường hi hi ha ha, trên chuyện lớn lại nghiêm túc."

Kỳ Lương Tần đang muốn hồi âm hắn, bỗng nhiên nghe thấy Nghiêm Viện hỏi: "Anh nói chuyện phiếm với ai vậy?"

Kỳ Lương Tần hoảng sợ, nhanh chóng che di động. Nghiêm Viện vốn chỉ là vươn lại đây, cũng không có ý muốn xem di động cậu, nhìn thấy phản ứng này, ngược lại sửng sốt một chút, nói: "Bị dọa thành như vậy."

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cười cười, nói: "Nói chuyện phiếm với bạn học của anh."

Nghiêm Viện liền cười ngồi trở về. Nghiêm Tùng Vĩ lại quay đầu nhìn thoáng qua, nói: "Ăn cơm kìa, chơi di động cái gì."

Kỳ Lương Tần nhìn hắn một cái, kết quả di động lại rung rung.

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng cúi đầu, nhìn thấy weixin Nghiêm Bách Tông gửi tới: "Ăn xong rồi sao?"

"Ưm, ăn xong rồi, mọi người đang nói chuyện." Kỳ Lương Tần hồi âm xong, lại quay đầu nhìn thoáng qua Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ đã không nhìn cậu.

Cơm nước xong mọi người lại hàn huyên một hồi, lúc này mới đi ra. Đã là buổi tối hơn mười giờ, bên ngoài là một quảng trường, ngọn đèn rực rỡ. Ban đêm tháng mười đã mát mẻ lại, lão thái thái và cha mẹ Triệu gia đứng ở nơi đó nói chuyện, Nghiêm Viện và Triệu Hạo lại ngồi xuống ở suối phun bên kia, kết quả mới

vừa ngồi xuống, Nghiêm Tùng Vĩ liền nói: "Trước mặt cha mẹ Triệu Hạo đừng ngồi lung tung."

Nghiêm Viện cười cười, liền đứng lên. Nghiêm Tùng Vĩ lại nhìn về phía Kỳ Lương Tần, nhìn thấy Kỳ Lương Tần đứng ở phía sau mấy người lão thái thái, đang ở chỗ đó chơi di động, màn hình di động chiếu sáng mặt cậu.

Nghiêm Tùng Vĩ không cần nghĩ cũng biết Kỳ Lương Tần đang nói chuyện phiếm với Nghiêm Bách Tông, trong lòng lại không thoải mái. Hắn đứng ở nơi đó cũng có chút nhàm chán, cho nên hút một điếu thuốc. Khói thuốc tiến vào phổi, chỉ cảm thấy toàn thân đều thoải mái.

Tài xế đã đến, xe ngừng lại ở bên cạnh, lúc này lão thái thái mới tạm biệt cha mẹ Triệu gia. Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ mỉm cười tạm biệt cha mẹ Triệu gia, lúc này mới trước sau lên xe. Tâm tình lão thái thái cũng không tệ lắm, chỉ là có chút mệt mỏi. Nghiêm Viện hỏi: "Cũng không tệ lắm đi?"

"Coi như là có tri thức hiểu lễ nghĩa, " lão thái thái nói: "Chỉ là nguyên đán liền kết hôn, vẫn hơi sớm một chút."

"Nguyên đán hay là tết âm lịch, không phải đều như nhau sao. Lại nói, tân phòng với nhà mình gần như vậy, con cũng có thể thường thường về nhà, còn có thể dẫn Triệu Hạo về nhà ở. Con luyến tiếc đồ ăn của dì Xuân."

Lão thái thái sờ sờ đầu cô, nói: "Vội vã kết hôn như vậy, về sau sẽ có lúc con hối hận, lúc phụ nữ tự do vui sướng nhất, vẫn là khi làm con gái."

Nghiêm Viện trong tình yêu cuồng nhiệt tự nhiên nghe không vào những lời này. Đại khái ngoại trừ Nghiêm Viện, người Nghiêm gia đều cảm thấy cô kết hôn hơi sớm. Xem ra Triệu Hạo này nhìn hàm hậu thành thật, công lực dỗ con gái cũng là hạng nhất. Nghiêm Viện cứ khăng khăng một mực với hắn ta.

Đại khái tình đến chỗ sâu, đều sẽ đánh mất lý trí, có chút mù quáng, cho nên trong tình yêu luôn có rất nhiều đứa ngốc và người mù. Đây là ma lực của tình yêu, phàm nhân không cách nào kháng cự, chỉ có thể cầu nguyện mình đủ may mắn, đừng để sau này mới phát hiện yêu sai người.

Nghiêm Tùng Vĩ tựa vào trên ghế, híp mắt nhìn Kỳ Lương Tần bên cạnh. Mà Kỳ Lương Tần nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn cảnh phố phường không ngừng đi ngang qua. Mưa gió nổi lên, chỉ là sớm muộn gì mà thôi, đại khái hắn và Kỳ Lương Tần đều biết, cho nên yên bình vui vẻ trước mắt, cũng sẽ khiến trong đầu người ta hoang mang rối loạn.

"Không uống nhiều đi?" Lão thái thái hỏi Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu: "Chỉ hơi choáng."

Di động đang yên tĩnh của Kỳ Lương Tần lại rung một cái, bởi vì Nghiêm Tùng Vĩ ngồi dựa vào cậu, cho

nên cậu không móc di động ra, chờ chút xuống xe, cậu mới móc ra xem. Lần này cũng không phải Nghiêm Bách Tông gửi tới, là thời khóa biểu bạn học cậu gửi.

Hiện tại cậu có một loại tâm tình, chính là mỗi lần cậu cảm nhận được di động rung, vội vàng mở di động ra, kết quả lúc phát hiện không phải Nghiêm Bách Tông, đều sẽ có một loại tâm lý mất mát thậm chí bức bối. Cậu khát cầu rất nhiều, luôn không chiếm được thỏa mãn.

Kỳ Lương Tần cảm thấy buổi tối hôm nay mình phá lệ nhung nhớ Nghiêm Bách Tông. Cậu nằm trong phòng khách một hồi, đột nhiên muốn đến phòng ngủ của Nghiêm Bách Tông.

Tựa như lúc Nghiêm Bách Tông ở đây, cậu có thể buổi tối trộm chạy tới ngủ, sáng sớm lại dậy thật sớm. Phòng của Nghiêm Bách Tông nơi nơi đều là dấu ấn Nghiêm Bách Tông để lại, trên giường Nghiêm Bách Tông đều là hương vị của Nghiêm Bách Tông. Kỳ Lương Tần cảm thấy mình đại khái có chút bệnh thái mê luyến, cậu mở tủ quần áo của Nghiêm Bách Tông, nhìn một loạt quần áo, tầm mắt dừng trên một loạt quần lót của Nghiêm Bách Tông.

Quần lót của Nghiêm Bách Tông đều là màu sắc thật thâm trầm, màu đen hoặc là màu xám, hoặc là giữa hai loại, kiểu dáng và hoa văn đều thực đơn điệu, hệt như cảm giác về con người Nghiêm Bách Tông. Có một ít là quần cộc rộng thùng thình, có một số cái hơi chật, mấy cái quần lót chật đó mặt trước đều có một hình dạng phình lên, khiến cậu nhớ tới bữa tiệc lớn được ăn trước lúc sắp chia tay.

Cậu liền cởi hết quần áo, mặc quần lót của Nghiêm Bách Tông vào. Quần lót đã từng bao lấy Nghiêm Bách Tông hiện giờ bao lấy cậu, bọc thân thể cậu, cũng bao bọc trái tim cậu. Kỳ Lương Tần cảm thấy mình là một người thực thẹn thùng và hướng nội, nhưng mà trong chuyện yêu say đắm Nghiêm Bách Tông, cậu lại hệt như biến thái, cũng không dám để Nghiêm Bách Tông biết.

90. Chương 90

Lúc khuya dì Xuân tỉnh dậy, cảm thấy có chút khát nước, ngồi dậy cầm lấy ly nước ở đầu giường uống một hớp, lại phát hiện ly nước đã hết.

Vì thế dì liền đứng lên ra khỏi phòng, đến phòng khách rót một ly nước. Trong phòng khách một mảnh tối đen, chỉ có ánh trăng trắng ngà từ cửa sổ sát đất chiếu vào. Dì còn mang theo cơn buồn ngủ, vừa uống nước vừa trở về phòng, lại đột nhiên nghe toilet bên phía phòng Nghiêm Bách Tông truyền đến tiếng nước.

Dì Xuân sửng sốt một chút. Chẳng lẽ Nghiêm Bách Tông đã về sớm?

Đại khái ban đêm rất an tĩnh, tiếng nước bởi vậy càng vang dội. Ngay sau chính là âm thanh cửa phòng rửa tay bị đóng lại, dì nghe được tiếng bước chân, vì thế liền đi tới nhìn thoáng qua, đi đến hành lang, lại nhìn thấy cửa phòng Nghiêm Bách Tông khép lại.

Thật đúng là Nghiêm Bách Tông trở về.

Ngày hôm sau lúc ăn sáng, dì Xuân liền đem bát đũa của Nghiêm Bách Tông lên. Kỳ Lương Tần cũng bày bàn ăn theo, nói: "Dì cầm dư một bộ bát đũa."

"Không dư, Bách Tông về rồi."

Dì thốt ra lời này, tất cả mọi người sửng sốt một chút. Kỳ Lương Tần cũng thực giật mình: "Anh ấy về rồi à?"

"Về lúc nào, sao cũng không nói với chúng ta một tiếng?" Lão thái thái hỏi.

"Đêm qua trở về, đại khái là đã nửa đêm, phỏng chừng lúc này còn đang ngủ đó."

Kỳ Lương Tần vừa nghe trái tim liền thình thịch nhảy dựng lên: "Anh ấy về lúc nửa đêm hả? Dì Xuân, dì là nhìn thấy người khác, hay là..."

"Ngày hôm qua nửa đêm dì dậy uống nước, nghe toilet bên kia có tiếng nước, liền đi sang nhìn thoáng qua, vừa lúc thấy cậu ấy đóng cửa."

Kỳ Lương Tần liền hiểu được, hóa ra là dì Xuân thấy được cậu, tưởng Nghiêm Bách Tông về. Cậu kéo ra một nụ cười, nói: "Nhất định là dì nhìn lầm rồi, anh cả còn ở nước ngoài mà."

"Tôi cũng thấy nó không có khả năng trở về lúc này. Ngày hôm qua trước khi ngủ tôi còn nói chuyện điện thoại với nó, nó chưa nói sẽ về mà." Lão thái thái nói: "Không phải là dì nằm mơ thấy nó chứ."

Dì Xuân nghe mọi người đều nói như vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, vừa đi đến phòng Nghiêm Bách Tông, vừa nói: "Không đâu, tôi quả thật nhìn thấy cậu ấy mà."

Kết quả chỉ chốc lát dì đã trở lại, nghi hoặc trên mặt rất nặng: "Thật sự là kỳ quái."

"Có về không?" Lão thái thái hỏi.

Dì Xuân lắc đầu: "Không có."

Kỳ Lương Tần liền cúi đầu ăn cơm, quay đầu lại nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ đang nhìn cậu. Cậu nhếch nhếch miệng, lại nghe Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Dì Xuân không tận mắt nhìn thấy anh cả đi. Đại khái là xem con thành anh cả, ngày hôm qua con đến phòng anh cả lấy đồ."

“Đúng là vậy, ” dì Xuân nói: “Dì thật sự là nghe được bên kia có động tĩnh…”

Có điều dường như dì cũng có chút không xác định, cũng không có tiếp tục nói đề tài này. Lão thái thái hỏi: “Con đến phòng anh con lấy cái gì?”

“Anh ấy gọi điện thoại bảo con tìm giúp văn kiện, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Hơn nửa đêm kêu con dậy.”

Kỳ Lương Tần thực cảm kích nhìn Nghiêm Tùng Vĩ một cái. Chờ đến lúc đưa Nghiêm Tùng Vĩ ra cửa, Kỳ Lương Tần nói: “Cám ơn.”

“Cậu thật sự không cần cảm ơn, không phải vì cậu.” Nghiêm Tùng Vĩ tiếp nhận túi công văn trong tay cậu, nói: “Có điều tôi hy vọng về sau cậu chú ý một chút, đừng cứ luôn tới phòng anh trai tôi.”

Kỳ Lương Tần cảm thấy mình làm không được.

Cậu vẫn lén đến ngủ trong phòng Nghiêm Bách Tông, chỉ là hiện tại càng cẩn thận, đèn cũng không dám mở.

Mùa hè trời nóng, rap giường phải thường xuyên giặt. Đại khái là bởi vì Nghiêm Bách Tông có chút yêu sạch sẽ, Kỳ Lương Tần cũng sẽ rất đặc biệt chú ý vệ sinh. Cậu chọn lúc dì Xuân đi ra ngoài mua thức ăn, nhanh chóng dùng máy giặt giặt sạch tất cả chăn rap giường gì đó, giặt sạch cũng không dám mắc trên ban công, liền treo ở trong phòng, sau đó đem chăn rap của mình đem lại đây trải.

Trên giường tuy rằng không có hương vị Nghiêm Bách Tông, nhưng mà cậu lại mặc quần áo của Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương Tần mặc áo sơmi Nghiêm Bách Tông, bên trong trơn bóng cái gì cũng không có mặc. Cậu cảm thấy mình như vậy có vẻ hai chân thon dài, thực gợi cảm. Cậu đối diện gương lả lơi đưa tình một hồi lâu, một hồi vểnh vểnh mông, một hồi lộ lộ chân, chốc lát lại xoay đến xoay đi thực ẻo lả, một hồi lại ưỡn ngực thực men lì. Cậu vừa nhìn mình trong gương, vừa nghĩ Nghiêm Bách Tông sẽ thích loại hình gì.

Cậu nghĩ, nếu Nghiêm Bách Tông biết cậu thừa dịp hắn không ở nhà mặc lung tung quần áo của hắn, không biết trong lòng sẽ nghĩ như thế nào. Cậu bí ẩn ảo tưởng, ảo tưởng ở trước gương, ở trên sàn nhà, ở trên giường, ở phòng tắm, ở tất cả mọi nơi có thể và không thể, vung vẩy dục hỏa nhiệt liệt không bị cản trở của cậu.

Tuy rằng hôn sự của Nghiêm Viện còn khoảng ba tháng, chỉ có điều rất nhiều đồ cưới đều phải đặt làm trước, cho nên thời gian rảnh, Kỳ Lương Tần đều đi theo lão thái thái đi ra ngoài làm chuyện này. Đại khái là lúc xử lý hôn sự của con gái, nhớ tới hôn sự của con trai thứ. Tuy rằng lúc trước việc này làm khiến bà không hài lòng, nhưng nghĩ đây có khả năng là hôn sự duy nhất đời này của lão nhị, cứ như vậy không rõ ràng mà đi qua, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần nhu thuận hiểu chuyện đến thế, bộ dáng lại càng trổ mã càng dễ nhìn, lão thái thái không khỏi liền có chút áy náy. Mỗi lần lão thái thái đều nói: “Lúc Tùng Vĩ kết hôn, cũng không xử lý hôn sự, hiện tại ta nhớ tới cũng hối hận. Cả đời người chỉ một lần như vậy, là ta lúc ấy

đầu óc không thông suốt, con đừng trách ta. Con với Tùng Vĩ muốn làm bù một cái hay không?"

Kỳ Lương Tần nhanh chóng lắc đầu: "Không cần, không cần, con không quan tâm cái đó."

"Các con kết hôn ta cũng không hề đi theo thu xếp đồ đạc, ta thấy cái bàn này không tồi, bàn trong phòng các con cũng nên thay đổi."

Phàm là nhìn thấy thứ gì có thể đổi cho bọn họ, lão thái thái đều đổi hết. Nghiêm Tùng Vĩ nhìn công nhân chuyển từng món từng món vào trong nhà, nghi hoặc nhìn Kỳ Lương Tần và lão thái thái.

Thẩm mỹ của lão thái thái không tồi, bà cũng tự tin, cho nên rốt cuộc trang trí như thế nào, bàn để ở đâu, đều là bà chỉ huy công nhân lam. Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ ngồi ở trên ghế sa lông, một chút cũng không động tay.

"Đây cũng là lúc trước ta thua thiệt các con, " lão thái thái nói: "Chỉ cần ta có thể thỏa mãn, các con cứ việc nói yêu cầu."

Trong lòng Nghiêm Tùng Vĩ thật sự là ngũ vị tạp trần. Thừa dịp lão thái thái vào phòng, đè nặng cổ họng hỏi: "Mẹ của tôi như vậy, cậu cũng không biết khuyên nhủ chút, còn ngại chuyện không đủ lớn hả?"

"Tôi khuyên mà, đã nói thiệt nhiều lần là không cần." Kỳ Lương Tần nói: "Nhưng mà vô dụng. Tôi khuyên không được."

Mẹ mình, Nghiêm Tùng Vĩ cũng biết là tính tình gì. Hắn thở dài một hơi, nói: "Mẹ của tôi càng ngày càng thích cậu."

Qua vài ngày, phòng bọn họ rực rỡ hẳn lên. Chỉ là mỗi ngày Nghiêm Tùng Vĩ trở về nhà, nhìn thấy căn phòng rực rỡ hẳn lên, trong lòng liền buồn bực.

Gần đây Nghiêm Tùng Vĩ sống vẫn rất không sung sướng. Mấy ngày này hắn nghiêm túc nghĩ nghĩ, cảm thấy việc này thật sự không dễ giải quyết, muốn giải quyết, đầu tiên phải để mọi người biết hắn và Kỳ Lương Tần là kết hôn giả.

Cái này là chuyện quan trọng nhất, có thể nói nếu tương lai anh cả hắn với Kỳ Lương Tần muốn ở bên nhau, đây là chuyện nhất định phải công bố với mọi người. Hắn và Kỳ Lương Tần không có quan hệ hôn nhân thực tế, không phải vợ lão nhị ở với lão đại, chuyện này nhất định phải nói rõ ràng.

Chỉ là việc này lại không có biện pháp nói quá rõ ràng, bị người ta nói ba nói bốn là tất nhiên, việc này huyên náo ra, lão thái thái cũng không biết sẽ giận thành cái dạng gì, mắng hai đứa con trai thậm chí đoạn tuyệt quan hệ mẹ con vẫn là việc nhỏ, lỡ như tức đến đổ bệnh, bọn họ chính là chết mười lần cũng không chuộc được lỗi lầm này. Sở dĩ hắn chậm chạp không có hành động, chính là do lo lắng này.

Lại nói, hắn thân là người đàn ông phong lưu, nhìn quen tình yêu đột nhiên đến lại đột nhiên đi, hắn nghĩ anh cả của hắn tuy rằng tính tình khác hắn, nhưng mà không phải cũng có bệnh chung của đàn ông sao. Có lẽ anh cả của hắn với Kỳ Lương Tần chỉ là nhất thời nóng đầu, còn đang có hứng, có lẽ căn bản không cần hắn làm gì, hắn chỉ cần kéo dài, mấy tháng, một năm hai năm, chờ đến khi cơn nóng của anh cả hắn với Kỳ Lương Tần qua đi, anh cả hắn sẽ cân nhắc quan hệ lợi hại trong đó. Chờ đến khi tình yêu trong lòng anh trai hắn đã kém hiếu đạo và thanh danh, đến lúc đó không cần hắn làm cái gì, hai người tự nhiên liền tan.

Đó mới là biện pháp giải quyết không thương cân động cốt nhất.

Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ như vậy, liền không muốn tự mình xuất đầu chịu súng nữa. Tuy rằng cù cưa chuyện này chung quy sẽ mang đến vô tận phiền não, nhưng mà nước ấm nấu ếch, dù chết thì ít nhất cũng không khó chịu.

Một tháng đảo mắt liền qua hơn nửa tháng, Nghiêm Bách Tông càng ngày càng bận, mỗi lần gọi điện thoại trở về đều là hơn nửa đêm. Australia với bên này lệch khoảng ba tiếng, Nghiêm Bách Tông bên kia bận bịu xong trở về, trước khi ngủ gọi điện thoại cho cậu, bên này cũng đã là rạng sáng. Cậu sợ bỏ qua điện thoại của Nghiêm Bách Tông, cũng không dám ngủ. Nhưng mà điện thoại của Nghiêm Bách Tông vừa gọi tới, cậu liền hệt như tiêm máu gà, cả người đều sống lại.

Kỳ Lương Tần phát hiện mình với Nghiêm Bách Tông gọi điện thoại ban đêm càng ngày càng khó chịu được.

Gian nan là bởi vì cậu cảm thấy mình xuân tình tràn ra, mỗi lần điện thoại với Nghiêm Bách Tông, cậu mang theo cơn buồn ngủ nhàn nhạt và tình yêu nồng đậm, nằm trên giường, hai chân đắp chăn, trái tim có chút ngứa ngáy khó nhịn.

Cậu muốn cố ý hừ hừ hai tiếng, âm thanh cố ý mang một chút xuân tình, muốn nói một chút lời không đủ rụt rè.

“Em rất nhớ anh, ” cậu đỏ mặt nói: “Nhớ anh nhớ đến chịu không nổi.”

Cậu muốn Nghiêm Bách Tông hỏi chịu không nổi như thế nào, như vậy cậu có thể nói một vài lời càng xấu hổ. Nhưng Nghiêm Bách Tông rất đứng đắn thành thật, đại khái đoán được ý tứ của cậu, liền ngại ngùng tiếp tục hỏi, Kỳ Lương Tần nói: “Sao anh không hỏi em chịu không nổi như thế nào.”

“… Vậy em chịu không nổi như thế nào…”

“Em đang ôm chăn của anh lăn lộn.”

Kỳ Lương Tần nói xong liền thật sự lăn vài cái, Nghiêm Bách Tông ở đầu kia điện thoại cười rộ lên. Kỳ Lương Tần nói: “Anh đừng cười, anh cười em cũng chịu không nổi…”

"..."

"Em yêu anh, " Kỳ Lương Tần nói: "Em rất nhớ anh."

"Ừ. Anh cũng vậy." Nghiêm Bách Tông không thường nói lời tâm tình lại nói lên những lời này, giọng điệu có chút khô khốc. Kỳ Lương Tần đặc biệt yêu dáng vẻ Nghiêm Bách Tông ngốc vụng như vậy. Nhìn một người đàn ông cao lãnh như nam thần trong mắt người ngoài ở trước mặt cậu ngốc vụng quẫn bách nói lời tâm tình, cậu cảm thấy đặc biệt có cảm giác thành tựu.

"Anh cũng vậy cái gì?" Cậu tràn ngập khoái cảm dạy dỗ, tiếp tục "ép hỏi."

"Cũng nhớ em, yêu em." Nghiêm Bách Tông thành thành thật thật nói: "Thật sự."

Kỳ Lương Tần liền ôm chăn cười rộ lên, chỉ cảm thấy cả người xuân ý dạt dào, hoa cỏ muốn chui từ dưới đất lên, nước suối muốn ào ào mà chảy.

91. Chương 91

Nhớ nhung tuy rằng chua xót, nhưng lại là ngọt ngào đan xen. Bởi vì đối tượng của cái từ nhớ nhung này, là người mình yêu. Trong lòng có người để nhớ nhung, đếm ngày mà sống, giống như bóc từng lớp từng lớp hộp quà, đầy lòng chờ mong niềm vui cuối cùng.

Chỉ là Nghiêm gia trừ cậu với Nghiêm Viện, đại khái không có ai quá vui sướng, ngoại trừ Nghiêm Tùng Vĩ không vui, gần đây lão thái thái cũng rất không dễ chịu.

Bởi vì con gái út của bà sắp sửa xuất giá. Mà đứa con út sắp xuất giá ấy, hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng kết hôn, một ngày hai bận chạy qua bên Triệu Hạo. Tân phòng của bọn họ đang trang hoàng, Triệu Hạo có công việc không thể luôn ở đó, mỗi ngày Nghiêm Viện liền tự mình chạy tới trông.

Mặc kệ gả con gái có tốt hay không, thì đại khái tâm tình người làm cha mẹ đều như nhau, đều cảm thấy bảo bối của mình từ nay về sau thành của người khác, trong lòng nhiều ít có chút buồn bã thất vọng. Huống chi Nghiêm Viện lại không biết săn sóc tâm tình bà.

"Tìm người trông giùm con là được, một đứa con gái, sao cứ mỗi ngày chạy sang bên kia." Lão thái thái vừa đau lòng vừa oán giận.

"Sau này là nhà của con với Triệu Hạo mà, con cảm thấy tự thân vận động tương đối có ý nghĩa, lại nói, con cũng không có chuyện gì làm."

Nghiêm Viện hiển nhiên chỉ nghe thấy lão thái thái đau lòng, không có nghe được lão thái thái oán giận. Dì Xuân nói: "Lão thái thái nhìn con vất vả có chút đau lòng đó."

Nghiêm Viện liền đi qua làm nũng với lão thái thái. Cô với Nghiêm Tùng Vĩ đều là người rất biết làm nũng, lão thái thái cũng rất chịu cái kiểu đó, chỉ nói là: "Nếu con không yên tâm người của công ty trang trí, kêu anh trai con tìm người đáng tin giúp con trông, con đừng cả ngày ở nơi đó, không tốt cho thân thể, tham dự chút là được rồi."

"Hết thảy những thứ có khả năng có vật chất tai hại, đều là anh cả chọn, trăm phần trăm an toàn không ô nhiễm môi trường."

"Anh cả con giúp con chọn hả?" Lão thái thái nói: "Nó bận rộn như vậy, con đừng cứ luôn tìm nó."

"Anh cả thận trọng, tự nghĩ ra, không phải là con chủ động tìm anh ấy." Nghiêm Viện nói: "Qua một tuần là anh cả con có thể về rồi."

Kỳ Lương Tần yên lặng nghĩ, còn có một tuần.

Đối với người bình thường mà nói, thời gian luôn qua đặc biệt nhanh. Nhưng đối với người trong tình yêu cuồng nhiệt mà nói, một tháng thật sự là rất dài lâu. Kỳ Lương Tần cảm thấy trong lòng cậu tích một mồi lửa, càng đốt càng lớn, Nghiêm Bách Tông còn không về nữa, cậu liền bùng nổ.

"Chờ đến khi anh cả con về, con cũng đừng chuyện gì cũng tìm nó, cứ hỏi ta." Lão thái thái nói: "Gần đây nó rất vất vả, lần trước ta gọi video với nó, nhìn nó cũng gầy rồi."

Đây vốn là một câu thực bình thường.

Nhưng mà người nói vô tâm người nghe cố ý, Kỳ Lương Tần đột nhiên ý thức được một việc: cậu đều là gọi điện thoại với Nghiêm Bách Tông, lại chưa từng gọi video với Nghiêm Bách Tông.

Thứ nhất là bởi vì cậu chưa có thói quen gọi video với người ta, thứ hai chính là cậu không biết bên Nghiêm Bách Tông là tình huống gì, sợ Nghiêm Bách Tông không tiện, gọi điện thoại cũng phải trước hết xác định bên cạnh hắn có người ngoài hay không, tình cảnh có thích hợp hay không, mới suy xét là nên nói lời bình thường hay là lời tình cảm. Hiện giờ lão thái thái nhắc tỉnh, cậu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, cậu cũng muốn gọi video với Nghiêm Bách Tông.

Nghe thấy giọng nói không giải được cơn khát tương tư, cậu còn muốn nhìn thấy Nghiêm Bách Tông, cậu đã hơn nửa tháng không gặp được Nghiêm Bách Tông.

Vì thế chờ đến lúc tối gọi điện thoại, cậu liền nói với Nghiêm Bách Tông "Anh tiện mở video không, em muốn nhìn anh."

Không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông lại có chút ngại ngùng, không cự tuyệt cũng không đáp ứng. Kỳ Lương Tần nói: "Sao hả, bên cạnh anh có người hay sao?"

"Cũng sắp ngủ rồi, có thể có ai."

"Vậy sao anh không chịu mở video với em."

"… Vậy em thành thành thật thật, không cho xằng bậy."

Kỳ Lương Tần sửng sốt, lập tức liền bật cười, giọng điệu lại giả vờ đứng đắn: "Em có thể xằng bậy cái gì."

Cậu vừa nói, vừa cởi hết quần áo trên người, trơn bóng quỳ gối trên giường, nói: "Được không?"

Bên kia Nghiêm Bách Tông liền mở video. Ai biết Nghiêm Bách Tông lại không thấy được Kỳ Lương Tần, chỉ nhìn thấy một thứ hình dạng kỳ quái, sau đó nghe thấy Kỳ Lương Tần hỏi: "Anh đoán đây là cái gì?"

Nghiêm Bách Tông nghiêm túc nhìn nhìn, trong đầu oanh một tiếng, chỉ cảm thấy máu cả người đều vọt lên: "Em…"

"Hì hì hì hì." Lúc này Kỳ Lương Tần mới cầm điện thoại di động lên, nhanh nhẹn chui vào trong ổ chăn.

Vừa rồi cậu đem màn ảnh nhắm ngay hai gò thịt của cậu.

"Đã nhìn ra chưa?" Kỳ Lương Tần đỏ mặt hỏi.

Nghiêm Bách Tông mạnh miệng, nói: "Không nhìn ra."

"Không nhìn ra?" Kỳ Lương Tần nhìn màn ảnh nói: "Em lại cho anh xem một lần nhá?"

"Biết ngay em không thành thật mà, " giọng Nghiêm Bách Tông hơi có chút buộc chặt, nói: "Sao em lại lắm chiêu như vậy."

Kỳ Lương Tần bị Nghiêm Bách Tông nói có chút ngại ngùng: "Đùa anh chơi thôi. Nhìn xem anh có phản ứng với mông em hay không. Trước tiên cho anh thích ứng một chút, sợ anh không thích."

Lời tuy nói thực đáng thương, giọng điệu lại mang theo xuân thủy nhộn nhạo. Nghiêm Bách Tông nói: "Ai nói anh không thích."

Kỳ Lương Tần bọc chăn tựa vào trên gối: “Vậy chính là anh thích hả?”

Nghiêm Bách Tông gật đầu. Góc độ video của hai người cũng không giống, Kỳ Lương Tần lấy góc bốn mươi lăm độ, có thể quay mặt mình vừa nhỏ vừa đẹp trai. Nhưng mà Nghiêm Bách Tông chỉ bình thường đối diện với màn ảnh, thậm chí di động hạ thấp một chút, quay cái cằm rộng hơn không ít. Nhưng dù là góc độ xảo quyệt như vậy, dáng vẻ lạnh lùng của Nghiêm Bách Tông vẫn anh tuấn như cũ, Kỳ Lương Tần nhìn thấy khuôn mặt này, liền nhớ lại sắc mặt và nhiệt độ khi nó thoáng ửng hồng, nhớ nhung trong lòng bỗng nhiên trở nên thực hưng thịnh, cậu giọng điệu nóng rực hỏi: “Thích như thế nào, không phải chỉ là mông thôi hả.”

Nghiêm Bách Tông há miệng, lại bật cười, nói: “Yên nào.”

Kỳ Lương Tần đỏ mặt hỏi: “Có phải muốn sờ sờ xoa xoa không.”

Nghiêm Bách Tông nói: “Biết ngay gọi video em liền không yên phận, chọc anh một thân đầy lửa, lại không chỗ xả.”

Kỳ Lương Tần ở trong ổ chăn nhúc nhích, nói: “Em rất nhớ anh.”

“Sắp về rồi.” Nghiêm Bách Tông nói: “Hình như em trắng lại rồi.”

“Mẹ anh mua cho em thiệt nhiều sản phẩm chăm sóc da, Viện Viện còn mua mặt nạ cho em nữa.”

“Dùng cái đó làm gì, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Đó đều là cho phụ nữ dùng.”

“Dùng có thể trắng đẹp mà, nếu em đen, anh không thích thì phải làm sao.”

“Em thế nào anh cũng thích, trong đồ trang điểm đều có thành phần không tốt với làn da, em nghe lời, đừng dùng.”

Kỳ Lương Tần không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông còn có loại nhận thức này: “Đen anh cũng thích, vậy nếu ẻo lả có phải anh liền không thích hay không?”

“Ừ, không thích, ẻo lả ai thích.”

Kỳ Lương Tần lập tức ngồi dậy, lộ hơn phân nửa cánh tay: “Ẻo lả liền không thích hả?”

Cậu nói xong liền cố ý e thẹn, nắm cổ họng nói: “Như vậy không được sao?”

Nghiêm Bách Tông liền cười ha ha, nói: “Lương Tần, sao em lại đáng yêu như vậy.”

Kỳ Lương Tần giật mình, lập tức xấu hổ.

Nghiêm Bách Tông thế mà lại khen cậu đáng yêu.

Nếu là trước kia, có người khen cậu đáng yêu, đại khái cậu sẽ không vui vẻ, ít nhất là thẹn thùng. Chỉ là hiện giờ Nghiêm Bách Tông khen cậu đáng yêu, cậu lại nở hoa trong lòng.

Gay tự nhiên cũng đều không giống nhau, cũng không phải mỗi một gay đều thích xưng hô kiểu ông xã bà xã, không phải là mỗi một gay đều cất giấu một trái tim nhược thụ, lấy tư thái mềm mại như vậy đối mặt người mình yêu. Nhưng mà người đàn ông như Nghiêm Bách Tông, đại khái sẽ thực khó động lòng với một người đàn ông tràn ngập đặc thù nam tính đi. Cái gọi là thẳng nam biến cong, cho dù thích đàn ông, đại khái cũng sẽ thích đàn ông có tâm lý nhược thụ như cậu. Cậu thực may mắn cậu là người như vậy, gặp Nghiêm Bách Tông vừa vặn thích người như vậy.

Bên ngoài nổi gió, mơ hồ còn có tiếng sấm vang lên. Kỳ Lương Tần đứng dậy từ trên giường, bọc chăn nhìn ngoài cửa sổ. Nghiêm Bách Tông hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hình như sét đánh, hôm nay xem dự báo thời tiết, nói sắp đổ mưa.”

Cậu nói xong liền xuống giường, bọc chăn đi đến bên giường, kéo bức màn ra một chút nhìn ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy một tia chớp. Là thật sự đổ mưa, giọt mưa dừng ở trên thủy tinh lại chảy xuống, để lại từng vệt nước. Cậu giống như cảm nhận được hơi nước lạnh lẽo kia, bọc chăn nhanh chóng bò lại trên giường, nói: “Xem ra thật sự có mưa rào có sấm chớp, chỗ anh thời tiết thế nào.”

“Trời nắng.”

“A, nếu anh ở đây thì tốt rồi, ” Kỳ Lương Tần nói: “Em thích nhất chính là trời mưa ôm người mình yêu đi ngủ.”

Tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn, Kỳ Lương Tần nhìn thấy sắc mặt Nghiêm Bách Tông trong video hơi có chút mệt mỏi, đau lòng hắn, muốn hắn đi nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng trong lòng lại luyến tiếc cắt đứt, vẫn luôn nhìn Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông hỏi: “Em nhìn gì?”

“Nhìn anh đó.”

“Hôm nay không có cạo râu.” Nghiêm Bách Tông nói xong sờ sờ cằm. Kỳ Lương Tần nói: “Không cạo râu cũng đẹp.”

Thật sự là tâm lý mâu thuẫn mà. Vừa muốn Nghiêm Bách Tông nhanh chóng đi ngủ, vừa hận không thể

luôn nhìn hắn như vậy. Cậu nghĩ thế, liền vươn đầu lưỡi ra, mị hoặc quyến rũ Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông cười nói: "Em lại tới."

"Nhìn thấy anh liền cao trào." Kỳ Lương Tần nói: "Em bây giờ trơn bóng nằm ở trên giường anh, rất thoải mái."

"Em cũng chỉ được cái miệng, " Nghiêm Bách Tông nói: "Nếu anh thật sự làm gì, em liền héo."

"Em nào có héo, có bản lĩnh anh liền đến!"

"Vậy là ai, anh vừa sờ lỗ tai liền cầu xin anh nói chịu không nổi?" Nghiêm Bách Tông oán hận nói: "Có tà tâm không có gan làm, em cứ chọc đi, chờ anh trở về có quả ngon cho em ăn."

"Chờ anh về, em muốn ăn mỗi ngày…" Lỗ tai Kỳ Lương Tần đều đỏ rực, nửa khuôn mặt đều giấu ở dưới chăn, chỉ lộ ra đôi mắt đen lúng liếng mang theo ái dục nói: "Mỗi ngày mở to mắt cũng phải ăn."

Cậu muốn ăn, tự nhiên không phải là quả ngon. Nghiêm Bách Tông cũng biết cậu muốn ăn cái gì, quả thực muốn mắng chửi người.

Nếu bàn về kỹ năng ghẹo trai, trên đời này hắn chỉ phục mỗi Kỳ Lương Tần.

Hắn cảm thấy nếu Kỳ Lương Tần viết tất cả kỹ năng ghẹo trai của cậu ra, cũng có thể xuất bản cả một quyển sách, gọi là «Liêu hán công lược».

92. Chương 92

Bên ngoài tiếng sấm từng trận, đánh thức dì Xuân còn đang ngủ say. Dì nhanh chóng đứng lên, khoác áo đi đến bên cửa sổ nhìn nhìn, nhìn thấy giọt mưa rơi xuống trên cửa sổ thủy tinh. Ban ngày dì phơi một ít rau khô ở trong sân, cho rằng trời mưa sẽ không đến, cũng không cất.

Thừa dịp mưa còn chưa lớn, dì nhanh chóng khoác áo chạy ra bên ngoài cất rau. Vừa mở cửa ra mới phát hiện bên ngoài mưa gấp gáp, gió cũng lớn, dì vội vội vàng vàng bước qua mặt cỏ, lại không để ý trên cỏ có một cái vòi phun, một cước vấp té xuống đất, áo khoác cũng rơi trên mặt đất. Dì nhanh chóng đứng lên, nhìn quanh nhìn quất, lại nhìn thấy trong phòng Nghiêm Bách Tông đối diện, đèn sáng bừng.

Dì hoảng sợ, nắm áo đứng lên, một lần nữa khoác ở trên người, đi tới chỗ cửa sổ, xuyên thấu qua một góc bức màn bị kéo ra, dì nhìn thấy Kỳ Lương Tần đang bọc chăn gọi video với người ta.

Dì Xuân quả thực không thể tin được hai mắt mình.

Vì sao Kỳ Lương Tần lại xuất hiện trên giường Nghiêm Bách Tông. Hơn nửa đêm, chẳng lẽ là cãi nhau với Nghiêm Tùng Vĩ? Nhưng dù cãi nhau với Nghiêm Tùng Vĩ, vậy cũng không nên đến phòng anh chồng chứ, trước đây không phải cậu ấy ngủ ở phòng cho khách sao. Nghiêm gia không thiếu nhất, chính là phòng.

Dì ngơ ngác nhìn Kỳ Lương Tần gió xuân thổi qua mặt ở trên giường, chỉ cảm thấy lạnh cả người. Nhưng mặc dù tận mắt nhìn thấy, dì cũng không muốn nghĩ theo kết quả hỏng bét nhất, nguyên nhân không gì khác, thứ nhất là bởi vì Kỳ Lương Tần ở trong lòng dì là người vô cùng nhu thuận hiểu chuyện, thứ hai dù dì không tin được Kỳ Lương Tần, chẳng lẽ còn không tin được Nghiêm Bách Tông sao. Muốn nói Nghiêm Bách Tông biết chuyện này, đánh chết dì cũng không tin.

Vậy cũng chỉ có một loại khả năng, chính là Kỳ Lương Tần thừa dịp Nghiêm Bách Tông không ở nhà, chạy lên trên giường hắn. Về phần vì sao cậu chạy lên trên giường Nghiêm Bách Tông, thì không dễ nói.

Trận mưa rào có sấm chớp này cuối cùng biến thành mưa phùn kéo dài, qua cả đêm cũng không thấy tạm ngừng. Dì Xuân ngồi ở trên ghế nhỏ trong phòng bếp vừa lặt rau vừa phát ngốc.

Dì ở Nghiêm gia nhiều năm như vậy, tình cảm vẫn rất sâu đậm. Chỉ là phỏng đoán bí ẩn trong lòng dì khiến dì lo sợ bất an, dì ngẩng đầu, nhìn mưa thu kéo dài ngoài cửa sổ, sắc xanh ngoài cửa sổ trở nên mơ hồ như vậy, trên thủy tinh tràn đầy vết nước loang lổ.

"Dì Xuân đang lặt gì đó?"

Dì sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần đứng ở cửa, mặc áo lông màu đỏ rượu, người có vẻ càng trắng. Dì cười cười, nói: "Đậu tương, chuẩn bị buổi trưa nấu ăn, mới vừa đưa lại đây."

Kỳ Lương Tần liền chuyển một cái ghế nhỏ ngồi xuống đối diện dì. Dì Xuân nói: "Con đừng dính tay, một hồi dì liền làm xong."

"Con nhàn rỗi cũng không có việc gì." Kỳ Lương Tần nói xong liền vươn tay giúp dì lặt. Dì Xuân cúi đầu, nhìn thấy ngón tay Kỳ Lương Tần thon dài mà trắng nõn, móng tay cắt sửa sạch sẽ, liền cảm thấy bàn tay như vậy, đại khái là người sống an nhàn sung sướng mới có. Dì nhớ rõ lúc Kỳ Lương Tần vừa tới, trên người còn mang theo một chút dáng vẻ trẻ con và quê mùa, bất quá là mấy tháng, sau khi được người Nghiêm gia tiêm nhiễm, đã trổ mã thanh quý tự nhiên, khí chất tốt như vậy.

"Đoạn thời gian trước con với Tùng Vĩ làm mình làm mẩy, hiện tại ổn chưa?"

Kỳ Lương Tần cúi đầu cười nói: "Đã bao lâu rồi, sớm hòa hảo rồi ạ."

Dì Xuân gật gật đầu, hít một hơi, nói: "Vậy là tốt rồi. Con đúng là tích phúc. Về sau con liền biết, Tùng Vĩ như vậy, được tính là người đàn ông tốt, tuy rằng không thể so với anh cả của cậu ấy, chỉ là trong số đàn ông có tiền, đã xem như rất hiếm có." Dì nói xong bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Kỳ Lương Tần, cười nói: "Nếu phúc khí của con lớn hơn một chút, nếu gả cho Bách Tông, vậy liền thật sự là đại phúc khí."

Kỳ Lương Tần nghe vậy ngẩng đầu, cười nói: "Sao dì cũng nói vụ gả này gả nọ rồi."

"Ngại ngùng à?" Dì Xuân cười nói: "Hai người nếu đã kết hôn, còn để ý là ai gả cho ai. Lại nói tiếp, Bách Tông cũng đã ly hôn lâu như vậy, dì xem cậu ấy sao một chút ý muốn tìm người khác cũng đều không có."

"Cũng chưa bao lâu mà, anh ấy cũng bận, không có thời gian nào suy xét việc này đi."

"Tương lai cũng không biết là ai có phúc khí, có thể gả cho cậu ấy. Có điều mặc dù Bách Tông tốt, cũng chia thành thích hợp hay không thích hợp, cậu ấy với Thẩm gia kia cuối cùng không phải cũng ly sao? Có điều những việc đó vẫn không tính là quan trọng, quan trọng chính là con nói xem cậu ấy có thể giống Tùng Vĩ, đột nhiên tìm một người đàn ông hay không?"

Kỳ Lương Tần liền dừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn dì Xuân, trên mặt hơi có chút vẻ kinh hoảng. Cậu không biết dì Xuân là đã biết cái gì, hay chỉ là lo việc nhà thuận miệng nói tới đây, bởi vậy cũng không dám dễ dàng đáp lời. Dì Xuân tiếp tục nói: "Hiện tại đều nói quyền lợi hôn nhân ngang hàng, cái nhìn của người trẻ tuổi về yêu và cưới thật sự là mỗi ngày một dạng. Nhưng dì cảm thấy lần trước con với Tùng Vĩ kết hôn, chọc lão thái thái giận đến nằm viện, tuy rằng tốt xấu sau đó cũng coi như viên mãn, nhưng nếu Bách Tông quả thật cũng mang một người đàn ông về, không biết lão thái thái sẽ như thế nào. Có điều Bách Tông là người đúng mực, dì tin chuyện mà lão thái thái không tiếp nhận được, cậu ấy cũng sẽ không làm."

Kỳ Lương Tần im lặng một hồi, nói: "Kỳ thật con cảm thấy… chính là hiện tại nam với nam, nữ với nữ, đều có thể kết hôn, được hưởng hết thảy quyền lợi và đãi ngộ mà hôn nhân khác phái nhận được, pháp luật cũng bảo hộ, cũng không khác hôn nhân khác phái nhiều lắm mà, đều là tìm người mình thích cùng sống qua ngày thôi. Hơn nữa Nghiêm gia lại có tiền như vậy, muốn có con cũng thực dễ dàng, không giống đồng tính luyến ái nhà bình thường, con cái còn là một vấn đề."

"Đúng vậy, nam nữ, kỳ thật cũng đều không quan trọng như vậy, đó cũng là nguyên nhân vì sao lão thái thái tiếp nhận con nhanh thế đi." Dì Xuân bỏ đậu tương đã lặt xong vào trong rổ rau: "Dì cũng là quá lo lắng, người như Bách Tông, cũng sẽ không làm ra chuyện gì khác người."

"Nếu anh ấy làm ra chuyện gì khác người thì sao?" Kỳ Lương Tần hỏi.

Dì Xuân buông rổ rau trong tay xuống, nhìn Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần sắc mặt ửng đỏ, dường như có chút kích động: "Dì Xuân dì sẽ giúp anh ấy sao?"

Dì Xuân sửng sốt một chút, nói: "Tự nhiên là phải giúp. Hai anh em Bách Tông với Tùng Vĩ, hệt như con của dì vậy."

"Nếu anh ấy phạm sai, lão thái thái cũng không thể tha thứ, dì còn giúp anh ấy không?"

Trong lòng dì Xuân chợt lạnh, cảm thấy chuyện mình lo lắng một đêm, dường như ứng nghiệm.

Dì nhìn Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần cũng nhìn dì, đôi mắt đen lúng liếng mang theo xấu hổ và quẫn bách, nhưng cũng không có trốn tránh. Dì Xuân gật gật đầu: "Dì ở trong cái nhà này nhiều năm như vậy, sớm xem nơi này thành nhà của dì. Nếu cậu ấy phạm sai lầm lão thái thái cũng không thể tha thứ, có lẽ dì cũng không tha thứ, nhưng dì sẽ dùng một phần sức của mình, sẽ không để cái nhà này tan nát."

"Vậy là tốt rồi." Kỳ Lương Tần không nói thêm gì nữa, xoay người ra khỏi phòng bếp, sắc mặt đã đỏ bừng, tim đập nhanh không thể nhanh hơn.

Dì Xuân ở trong cái nhà này là một tồn tại thực đặc biệt, cậu vẫn luôn biết.

Dì Xuân trên danh nghĩa là người hầu của Nghiêm gia, làm cũng là một ít việc nhà, nhưng dì ở Nghiêm gia nhiều năm, tự tay chăm lớn ba đứa con Nghiêm gia, nhìn ra được ba người Nghiêm Bách Tông đều thực kính trọng dì Xuân. Lão thái thái cũng không có anh chị em ruột, lui tới thường xuyên nhất chỉ có một đám chị em của bà, nhưng nếu bàn về thổ lộ tình cảm, mấy chị em đó lại đều kém hơn dì Xuân đã ở Nghiêm gia nhiều năm. Có vài lời chỉ có dì Xuân có thể nói với lão thái thái, có vài lời lão thái thái cũng chỉ nói với dì Xuân.

Được sự ủng hộ của dì Xuân, vô cùng mấu chốt. Mà nếu nhất định muốn dì Xuân lựa chọn một người giữa lão thái thái và Nghiêm Bách Tông, dì Xuân khẳng định sẽ lựa chọn Nghiêm Bách Tông. Đây không riêng gì bởi vì con cái Nghiêm gia với dì có tình cảm tự tay nuôi lớn, còn có quan hệ với tình cảm vi diệu giữa phụ nữ. Hơn nữa mấy ngày này cậu phát hiện ba đứa con Nghiêm gia tuy rằng đều rất thân với dì Xuân, nhưng nếu nhất định phải sắp xếp ra một trình tự thân thiết, thì thân với dì nhất vẫn là Nghiêm Bách Tông.

Ba đứa con Nghiêm gia, quan hệ của lão đại Nghiêm Bách Tông và lão thái thái không thân mật bằng lão nhị và lão tam, lão thái thái hiển nhiên cũng đem càng nhiều tình yêu đổ vào trên người lão nhị và lão tam, việc này giống như vô hình trung khiến cho Nghiêm Bách Tông và dì Xuân thân cận. Nhưng mà dì Xuân là một người phụ nữ thực thông minh, dì đắn đo chừng mực thân mật vô cùng tốt, sẽ không vượt qua mẹ ruột là lão thái thái, tự nhiên cũng sẽ không khiến cho lão thái thái sinh lòng đố kỵ, thương Nghiêm Bách Tông cũng che giấu rất tốt. Nghiêm Bách Tông trời sinh tính tình thanh lãnh, cảm giác với ai cũng là một dạng, nhưng cậu tin tưởng lúc trước dì Xuân nói với cậu rằng con cái dì đi học và làm việc thậm chí kết hôn, Nghiêm gia đều ra rất nhiều sức lực, người ra sức nhiều nhất, nhất định là Nghiêm Bách Tông.

Tuy rằng Kỳ Lương Tần cũng không biết tương lai nên làm cái gì, nhưng mà cậu biết tranh thủ dì Xuân đến tay, ít nhất trước hết thăm dò ý tứ của dì, vẫn rất cần thiết. Mà lúc này đây cậu nói một nửa, cũng là cho dì Xuân một thời gian giảm xóc và tiếp thu, một lần nói quá vẹn toàn, nói không chừng dì Xuân sẽ không cách nào tiếp thu giống như lão thái thái, cậu phải nghĩ biện pháp tuần tự tiến dần để dì Xuân biết bí mật này.

Việc này liên quan đến bí mật của cậu và Nghiêm Bách Tông, cậu không dám có chút tự chủ trương nào, lúc gọi điện thoại liền nói với Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông nói: "Việc này cuối cùng để anh nói với dì ấy."

"Ưm, em cũng nghĩ như vậy, anh nói với dì Xuân, thích hợp hơn là em nói với dì."

Nghiêm Bách Tông cười cười: "Xin lỗi, việc này còn phải để em tới làm."

"Này có cái gì xin lỗi, vốn là chuyện hai chúng ta nên cùng làm. Lại nói, nếu thật bàn tới có lỗi, cũng là em có lỗi với anh."

"Em không có lỗi với anh. Người lựa chọn thích em là anh, lúc anh làm quyết định này, cũng đã nghĩ tới hậu quả. Chờ bận rộn chuyện bên này xong, trở về anh liền bắt tay giải quyết vấn đề đó."

Nghiêm Bách Tông nói xong im lặng một hồi, sau đó nói: "Lương Tần, nếu anh khiến em chịu chút ấm ức, em có thể bởi vậy mà trách anh hay không. Anh cũng không có mười phần nắm chắc có thể giải quyết vấn đề này, nếu cuối cùng làm hại tới em, em ngàn vạn lần đừng oán hận anh."

Kỳ Lương Tần lắc đầu, nhìn mưa thu kéo dài ngoài cửa sổ: "Em không sợ bị ấm ức, những chuyện này là chuyện nhỏ xíu, chỉ cần anh yêu em, cái khác kỳ thật đều không quan trọng như thế."

"Ừ, " giọng Nghiêm Bách Tông cách điện thoại nghe càng trầm ổn: "Em phải tin tưởng anh, sẽ vẫn luôn yêu em."

Trước kia Kỳ Lương Tần chưa từng yêu đương, đã nhìn quen tình yêu phân phân hợp hợp. Cậu đến cái tuổi này, vốn không quá tin tưởng tình yêu, không tin phần lớn tình yêu trên đời này, nhưng cậu vẫn tin tưởng người cậu yêu tương lai, sẽ không giống những người đàn ông khác. Con người dường như đều như vậy, vừa bi quan lại vừa lạc quan, luôn cảm thấy mình chính là nhóm người tương đối may mắn, sẽ không giống tình yêu của người khác, người mình gặp sẽ đáng tin hơn bất cứ ai khác. Người ta nói yêu một người, thật lòng yêu một người, chính là mặc kệ người đó làm như thế nào, không thể tin được cỡ nào, người khác chửi mình là đồ ngốc ra sao, bạn đều chấp nhất mà tin tưởng người đó.

Luôn tin tưởng Nghiêm Bách Tông, ngay từ đầu đã tin tưởng người này, đến hiện tại cũng tin tưởng, tương lai đại khái cũng sẽ vẫn luôn tin tưởng.

Hết chương 92

93. Chương 93

Mưa thu kéo dài, mưa suốt bốn năm ngày, mưa mưa ngừng ngừng, khí nóng cuối cùng của mùa thu rốt cuộc cũng tiêu tán vô hình. Dì Xuân muốn đưa quà kết hôn cho Nghiêm Viện, biết cái gì cô cũng không thiếu, cũng không đưa được thứ quá quý trọng, đành phải bỏ công sức, dì định dùng cách thêu chữ thập thêu một bức hoa bách hợp. Hoa bách hợp không dùng nhiều màu lắm, dễ thêu hơn mẫu đơn hoa đào rất nhiều, chỉ là phí sức. Dì Xuân đã sắp thêu xong, hoa bách hợp kia đơn giản hào phóng, Kỳ Lương Tần nhìn cũng thấy thực thích. Cậu chốc thì chơi di động, chốc thì sán qua nhìn một cái. Trời mưa như vậy, ngẫu nhiên nói chuyện phiếm cũng thấy vô cùng thích ý.

"Anh cả ngày mai có thể về đi, " Nghiêm Viện nói: "Hình như nói là có thể về sớm."

“Ngày mai mười một giờ đại khái có thể xuống máy bay, đến nhà phỏng chừng vừa lúc có thể kịp ăn cơm trưa.” Kỳ Lương Tần nói.

Dì Xuân lập tức ngẩng đầu nhìn cậu một cái, Kỳ Lương Tần nói: “Con nghe Tùng Vĩ nói.”

“Nói tới anh hai, em phát hiện gần đây ảnh không thường ở nhà nhỉ?” Nghiêm Viện nói: “Em có hai lần thấy ảnh về nhà rất sớm, nhưng mà thay một bộ quần áo lại đi ra ngoài.”

“Hắn xã giao tương đối nhiều, ” Kỳ Lương Tần nói: “Anh cả bận, kỳ thật hắn cũng bận.”

“Em thấy đoạn thời gian trước ảnh luôn dẫn anh đi ra ngoài, hiện giờ đi ra ngoài đều là một mình, còn tưởng rằng hai anh cãi nhau rồi chứ.” Nghiêm Viện hiển nhiên chỉ là nói giỡn, giọng điệu mang theo một chút trêu chọc. Kỳ Lương Tần cười cười, nói: “Hắn biết cãi nhau sao?”

Nghiêm Viện cười lắc đầu: “Anh hai em còn thật sự rất ít khi cãi nhau với ai, đều là ảnh khiến người ta tức gần chết.”

Gần đây Nghiêm Tùng Vĩ thật sự lạnh nhạt với cậu hơn rất nhiều, đại khái là trong lòng có ngăn cách, thực khó hóa giải, liền thành khúc mắc. Cậu cũng có chút xấu hổ, không biết nên hóa giải như thế nào, cũng bắt đầu làm rùa đen rút đầu. Nhưng trước mắt cậu không rảnh bận tâm những việc đó, trong lòng cậu chỉ có một chuyện lớn, chính là Nghiêm Bách Tông ngày mai sẽ về.

Nghĩ vậy cậu liền kích động vạn phần, tim đập đặc biệt nhanh. Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, cậu còn chưa có trải qua tân hôn, nhưng đã cảm nhận được hưng phấn của tiểu biệt. Sáng hôm sau cậu liền trải rap giường đã hong khô, trong trong ngoài ngoài đều quét tước một lần, còn bày một bình hoa bách hợp đặt ở trên cửa sổ.

Bên ngoài còn đang mưa lâm râm tí ta tí tách. Dì Xuân thêu bách hợp còn thiếu một chiếc lá cuối cùng liền hoàn công. Bởi vì Nghiêm Bách Tông sắp về, lão thái thái không đi đâu cả, ngay cả Nghiêm Tùng Vĩ cũng ở nhà. Nghiêm Viện nằm trên ghế sa lông chơi mèo, dì Xuân buông kim chỉ trong tay xuống đi chuẩn bị cơm trưa, lão thái thái liền tiếp nhận công việc của dì ở nơi đó thử thêu mấy mũi: “Tôi mới biết được, hóa ra thêu chữ thập này chính là hoàng mai tú hoa thời cổ đại.”

“Thêu chữ thập không phải là bên châu Âu truyền tới sao?”

“Tôi nghe bạn bè nói, thêu chữ thập trước đây chính là hoàng mai tú hoa thời Đường Tống, sau đó lại truyền đến nước ngoài, lại từ nước ngoài truyền trở về, lại thay đổi tên, gọi là thêu chữ thập.”

“Quả nhiên vẫn là tên của nước chúng ta nghe nhã trí, hoàng mai tú hoa, vừa nghe đã cảm thấy thật đẹp.”

Lão thái thái ra hình ra dáng mà thêu mấy mũi, lại đột nhiên bị đau kêu một tiếng, nhanh chóng buông kim chỉ trong tay xuống, cau mày nhìn về phía đầu ngón tay của mình. Kỳ Lương Tần nhích tới nhìn thoáng

qua, lão thái thái bị đâm thủng ngón tay.

"Con đi lấy băng cá nhân."

"Đừng lấy, không có việc gì." Lão thái thái nói xong liền hút đầu ngón tay mình một chút, nói: "Gần đây luôn tâm thần không yên, cũng không biết có phải là đánh mạt chượt nhiều, trên người luôn cảm thấy không thoải mái hay không."

"Tâm thần không yên với chơi mạt chược có quan hệ gì, " Nghiêm Viện ôm mèo cười nói: "Mẹ đây là do luôn không vận động, cái thẻ tập thể hình con làm cho mẹ, sao mẹ lại không cần."

"Lương Tần, con tới ấn ấn cho ta đi, " lão thái thái vẫy tay với Kỳ Lương Tần, nói: "Có lẽ là xương cổ không thoải mái."

Bà nói xong liền ngồi xoay lưng qua, Kỳ Lương Tần quỳ gối trên ghế sa lông bóp bóp bả vai cho bà. Đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu xoa vai cho lão thái thái, lực đạo nắm giữ rất vừa vặn, dáng vẻ lão thái thái thực hưởng thụ. Nghiêm Viện cười nói: "Mẹ, mẹ xem mẹ có bao nhiêu phúc khí. Hiện tại làm mẹ chồng, cũng không nhiều người có phúc như mẹ."

"Đúng vậy, nhờ phúc các con." Lão thái thái cười vỗ mu bàn tay Kỳ Lương Tần: "Cũng nhờ phúc tiểu Tần."

Kỳ Lương Tần không nói chuyện, xoa nắn càng nghiêm túc. Ngoài cửa sổ mưa thu âm lãnh, tí tách tí tách rơi xuống. Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn ra cửa nhà, chỉ nhìn thấy cửa sổ thủy tinh bên cạnh sương khói mênh mông một mảnh. Dì Xuân đứng ở phòng bếp, nhìn chằm chằm mặt nước sôi ùng ục trong nồi thất thần. Mà Nghiêm Tùng Vĩ thì đứng ở trước cửa sổ, vươn tay chơi đùa hoa bách hợp màu hồng mới thay.

Hoa bách hợp trong phòng, luôn luôn là màu sắc như bạch ngọc. Dường như Kỳ Lương Tần phá lệ yêu bách hợp trắng. Hiện giờ đột nhiên biến thành bách hợp hồng phấn, hắn xem ở trong mắt, giống như xuyên thấu qua hoa thấy được con người Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần đang thay đổi, cũng từ bách hợp trắng nõn không tỳ vết, biến thành bách hợp hồng có chút kiều diễm. Tình và dục nhuộm màu cho cậu, có nhan sắc thẹn thùng.

Kỳ Lương Tần đang xoa vai cho lão thái thái mãnh liệt xoay người lại, lão thái thái quay đầu nhìn, liền thấy Kỳ Lương Tần nhìn về phía cửa nhà, vì thế bà cũng nhìn sang cửa nhà, kết quả nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đẩy cửa vào. Lão thái thái lòng đầy vui mừng đứng lên: "Lão đại về rồi."

"Anh cả." Nghiêm Viện cũng ôm mèo đứng lên. Dì Xuân từ phòng bếp đi ra, nói: "Về rồi?"

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, ánh mắt từ trên người mấy người lão thái thái chuyển qua trên người Kỳ Lương Tần, vẻ mặt Kỳ Lương Tần muốn nói lại thôi, lại không nói gì, hắn liền gật gật đầu với Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần cảm thấy mặt mình khẳng định bởi vì kích động mà có chút phiếm đỏ. Cậu sợ lão thái thái nhìn ra cái gì đó, liền không nhìn Nghiêm Bách Tông nữa, chỉ nghe Nghiêm Bách Tông nói: "Con đi thay bộ quần áo."

"Con cũng mệt muốn chết rồi, nghỉ ngơi một hồi, chờ ăn cơm lại gọi con."

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, liền vào phòng. Kỳ Lương Tần ngồi ở trên ghế sa lông, nhẹ nhàng rung chân.

Tuy rằng thường xuyên video với Nghiêm Bách Tông, nhưng nhìn thấy người thật, cậu vẫn cảm thấy Nghiêm Bách Tông gầy đi một chút, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông, cậu vẫn có một loại xúc động như đã lâu. Cậu nghĩ, nếu cậu là người yêu danh chính ngôn thuận của Nghiêm Bách Tông thì tốt rồi, cậu có thể nghênh đón đầu tiên, sau đó cùng Nghiêm Bách Tông trở về phòng. Bọn họ vào phòng đóng cửa lại, nhất định là củi khô lửa bốc, nhiệt liệt ôm hôn, cậu nhất định sẽ không biết xấu hổ mà kể ra nhớ nhung của cậu, nhớ nhung chân thành nhiệt liệt, xuyên thấu qua tay cậu môi cậu đầu lưỡi cậu, nói với Nghiêm Bách Tông.

Nhưng mà hiện giờ cậu lại chỉ có thể làm bộ như xa cách mà ngồi ở chỗ này, bởi vì nội tâm kích động không cách nào áp chế, cho nên chỉ có thể không ngừng rung chân. Cậu hơi hơi nâng mắt, lấy di động từ trong túi ra, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Nghiêm Bách Tông.

Cậu không biết phải nói gì, tình cảm trong lòng quá tràn đầy, ngược lại không biết phải nói gì, cho nên chỉ gửi một cái icon, một icon duỗi đầu lưỡi chảy nước miếng, hai mắt đều là trái tim háo sắc.

Cậu nhanh chóng nhận được trả lời của Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông nói: "Nếu không phải bên ngoài trời mưa, trước khi vào nhà liền kêu em ra." Tim Kỳ Lương Tần đập càng nhanh, không cần nghĩ cậu cũng biết trước khi vào nhà vì sao Nghiêm Bách Tông muốn gọi cậu ra ngoài. Có khả năng họ sẽ nấp ở một góc nhìn không tới gắt gao ôm chầm, để giải nỗi khổ tương tư.

Nghiêm Bách Tông và cậu nhiệt liệt khát vọng đối phương, Kỳ Lương Tần từ trên ghế sa lông đứng lên, cảm thấy mình kích động có chút ngồi không yên.

Dường như đợi chỉ nửa giờ, cơm trưa liền mang lên bàn ăn. Đây là một bữa cơm trưa dị thường phong phú, bày đầy một bàn tẩy trần cho Nghiêm Bách Tông. Kỳ Lương Tần cũng không dám liếc nhìn Nghiêm Bách Tông thêm một cái, Nghiêm Bách Tông dường như cũng không dám nhìn cậu nhiều. Ngẫu nhiên ánh mắt hai người giao nhau, đều là sáng ngời, cực nóng, trốn tránh, Kỳ Lương Tần liều mạng nhẫn nại, nhưng khóe miệng vẫn mở rộng, cười cười cúi đầu. Nghiêm Bách Tông nhìn thấy cậu cười, bản thân cũng cười theo, nụ cười không tiếng động kia nhìn ở trong mắt Nghiêm Tùng Vĩ, chỉ cảm thấy mình ngồi không yên.

Hai người kia càng ngày càng không biết thu liễm, đây là muốn biểu diễn tiết mục tiểu biệt thắng tân hôn sao?!

Nghiêm Tùng Vĩ buồn bực đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, rượu rót vào bụng, ấm áp ngũ tạng lục phủ, Kỳ Lương Tần lập tức rót đầy ly rỗng cho hắn, hắn vừa định nói người này coi như có ánh mắt, ai biết Kỳ Lương Tần lập tức đứng lên, cũng rót đầy rượu cho Nghiêm Bách Tông đối diện.

...

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy Kỳ Lương Tần chỉ là vì rót rượu cho Nghiêm Bách Tông, cho nên "nhân tiện " cũng châm cho mình một ly.

Nghiêm Bách Tông không có giống thường ngày nói một tiếng "cám ơn", chỉ nhìn Kỳ Lương Tần một cái. Kỳ Lương Tần hé miệng ngồi xuống. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Lương Tần, cậu không uống một giọt rượu, sao mặt lại đỏ thành như vậy?"

Kỳ Lương Tần nhìn hắn, vẻ mặt trấn định tự nhiên: "Tôi mới vừa uống một ly, anh không phát hiện đó."

"Uống một ly liền lên mặt, " lão thái thái nói: "Đỏ toàn bộ thì sẽ xinh đẹp."

"Anh uống rượu chỉ đỏ mặt, hay là trên người cũng đỏ?" Nghiêm Viện trêu ghẹo cậu.

Không nghĩ tới Kỳ Lương Tần lại cúi đầu thành thành thật thật trả lời: "Ngực cũng đỏ."

Say rượu đỏ ửng, là màu sắc chọc người ta mơ màng cỡ nào, nhất là trên người một cậu trai làn da trắng nõn. Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ giờ phút này trong đầu anh cả của hắn khẳng định đang nghĩ đến dáng vẻ Kỳ Lương Tần cả người đỏ bừng.

Đại khái là hắn đem tất cả lực chú ý đều bỏ vào hai người kia. Hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần mới vừa dùng đũa gắp một đũa đồ ăn, Nghiêm Bách Tông cũng theo sát mà gắp một đũa. Lúc Kỳ Lương Tần ngẩng đầu, tầm mắt luôn như có như không lướt qua trên người anh cả hắn. Lúc anh cả của hắn uống nước, ánh mắt hơi hơi nâng lên, dường như đang làm càn mà nhìn chằm chằm Kỳ Lương Tần, mà lỗ tai Kỳ Lương Tần đỏ bừng, dường như gặp chuyện gì không thể miêu tả.

Bạn tri kỷ. Hắn nghĩ đến từ này, nhưng mà từ này trong đầu hắn cũng không phải ý tứ bình thường nó nên có.

Hết chương 93

94. Chương 94

Kỳ Lương Tần đang chờ bầu trời tối đen.

Bắt đầu từ lúc cậu đến phòng Nghiêm Bách Tông ngủ, cậu liền luôn luôn chờ trời tối, nhưng cậu chưa từng đầy lòng chờ mong như hôm nay.

Chỉ là sau khi ăn cơm trưa xong còn có một buổi chiều dài lâu. Cậu cũng không tìm thấy bất luận lý do gì, để đến phòng Nghiêm Bách Tông. Mưa thu bên ngoài đã ngừng, chỉ là thời tiết vẫn âm lãnh như cũ. Kỳ Lương Tần ngồi ở trong phòng khách, moi tim móc ruột muốn tìm một lý do.

Nhưng cậu không tìm thấy lý do gì. Cậu và Nghiêm Bách Tông ngồi cách nhau khoảng hai thước, thường thường liếc nhau. Lão thái thái nói với Nghiêm Bách Tông: "Con cũng mệt mỏi, về phòng con ngủ một hồi đi."

Kỳ Lương Tần cũng muốn trở về phòng, lại nghe lão thái thái nói: "Tiểu Tần, con theo ta đến tiệm gia cụ một chuyến, xem ghế dựa đặt làm cho Viện Viện thế nào rồi."

Kỳ Lương Tần tìm không thấy lý do cự tuyệt, liền đi theo lão thái thái ra cửa. Dọc theo đường đi miễn bàn có bao nhiêu không vui lòng, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài. Tình yêu thật sự có thể khiến người ta "mất đi lương tri", đầy lòng cậu đều chỉ nghĩ tới Nghiêm Bách Tông, đi dạo phố với lão thái thái cũng thành một loại dày vò. Cố tình lão thái thái còn đặc biệt lề mề, từ tiệm gia cụ đi ra, lại muốn đi dạo trung tâm thương mại: bà cảm thấy hiện giờ trời lạnh, hẳn nên đặt mua quần áo mùa thu, tuy rằng quần áo năm trước bà mua có một ít còn chưa mặc.

"Cũng mua thêm mấy bộ cho con." Lão thái thái tài đại khí thô.

Thật ra Kỳ Lương Tần là một người có chút lòng hư vinh, nhưng mà cậu cảm thấy mặc quần áo, chỉ cần xinh đẹp ấm áp là được, cũng không theo đuổi xa xỉ phẩm, tốn quá nhiều tiền trên quần áo, kỳ thật rất không có lời. So với quần áo, cậu càng muốn mua một đôi giày tốt.

Lúc lão thái thái đi thử quần áo, cậu liền ngồi ở bên cạnh gửi tin nhắn cho Nghiêm Bách Tông. Cậu và Nghiêm Bách Tông anh một lời em một tiếng, tán gẫu khí thế ngất trời.

Vào lúc này, Kỳ Lương Tần đặc biệt có cảm giác thành tựu. Kỳ thật trước kia Nghiêm Bách Tông rất ít khi gửi tin nhắn, hắn đều là trực tiếp gọi điện thoại, cuộc đời hắn số tin nhắn từng gửi có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chỉ là sau khi ở bên cậu, số lượng tin nhắn Nghiêm Bách Tông gửi quả thực có thể dùng từ đột nhiên tăng mạnh để hình dung. Quan trọng nhất là, lúc đầu Nghiêm Bách Tông gửi tin nhắn lấy lời ít ý nhiều làm chủ, tin nhắn đều vô cùng ngắn gọn, còn rất thích ừm, được, biết, vượt qua ba chữ đều rất ít, cảm giác ít nói hệt như con người hắn bình thường. Chỉ là hiện giờ nói chuyện phiếm với cậu, sẽ ngẫu nhiên nói đôi lời vui đùa.

Lão thái thái mỗi lần đổi một bộ quần áo, đều phải hỏi ý kiến của cậu một chút, cậu trả lời xong liền tiếp tục cúi đầu nhìn di động, ngón tay nhanh chóng lướt trên màn hình. Lão thái thái vừa soi gương vừa nói: "Con cũng đi thử hai bộ đi, đi dạo phố mà không thắng lợi trở về, ta sẽ cảm thấy mệt đó."

"Con không cần, quần áo của con còn chưa mặc hết đâu."

Kỳ Lương Tần muốn về sớm một chút, nếu cậu lại thử quần áo, thì không biết sẽ đi dạo bao lâu nữa. Lão thái thái là một người phụ nữ hơi có chút cường thế, cậu mua quần áo không riêng gì mình thích, còn phải vào được mắt lão thái thái, chỉ là lão thái thái rất soi mói, thường xuyên nói cái này không được cái kia

không được.

"Hiện tại trở về, có hơi sớm." Lão thái thái nói.

"Con có vài bài tập phải xem, " kỳ Lương Tần tìm một lý do đường hoàng: "Phải chuẩn bị bài trước một lần."

Lão thái thái là thật lòng hy vọng cậu học thêm chút văn hóa, nghe vậy lập tức dẹp đường hồi phủ. Đến nhà, Kỳ Lương Tần đưa quần áo lão thái thái mua lên lầu, mình thì nhanh chóng chạy xuống. Trong phòng khách không có ai, dì Xuân đi mua thức ăn, Nghiêm Tùng Vĩ không ở nhà, Nghiêm Viện cũng không có đây, đây đều là Nghiêm Bách Tông nói với cậu.

Cậu đứng trong phòng khách một hồi, do dự có nên đến phòng Nghiêm Bách Tông hay không. Cậu sợ lão thái thái phát hiện. Trong lúc do dự như vậy, lại nghe thấy tiếng bước chân lão thái thái xuống lầu. Cậu nhanh chóng chạy đến phòng Nghiêm Tùng Vĩ, đóng cửa lại nghe một hồi, nhưng không biết lão thái thái đi nơi nào, có phải ngồi trong phòng khách hay không. Cậu đành phải đóng cửa lại, tim đập thình thịch, cảm thấy mình hệt như là đang yêu đương vụng trộm.

Kích thích, thấp thỏm, hưng phấn lại bất an.

Kỳ Lương Tần cũng không nhàn rỗi, chạy tới tắm rửa một cái, đặc biệt rửa rửa bộ phận tư mật, cả người đều tắm thơm ngào ngạt. Cậu trơn bóng ướt sũng nhìn mình trong gương, nghĩ tối hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì.

Cậu đói bụng, rất muốn ăn. Cậu thật sự rất muốn ăn, không cách nào đè nén dục vọng mãnh liệt.

Sau khi tắm xong cậu an vị trước bàn học, nằm gục ở chỗ đó chờ bầu trời tối đen. Rõ ràng cậu có thể kéo rèm ra, cậu kéo rèm ra là có thể nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đối diện. Chỉ là cậu lại cố ý buông rèm xuống, không chịu nhìn Nghiêm Bách Tông. Giống như cậu muốn nghẹn một hơi, treo khẩu vị của mình.

Lúc cơm chiều Nghiêm Tùng Vĩ mới trở về. Hắn cho rằng bữa cơm này hắn sẽ tiếp tục bị cưỡng chế đút bánh chó, cho nên sắc mặt không quá dễ nhìn. Nhưng mà ngồi ở bên cạnh bàn ăn hắn lại phát hiện cũng không phải như vậy.

Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông thoạt nhìn có vài phần xa lạ. Kỳ Lương Tần giống như đang cố ý lảng tránh Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông dường như cũng đặc biệt quy củ.

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy nhất định là lúc hắn không ở nhà đã xảy ra chuyện gì rồi, hai người kia có khả năng xuất hiện mâu thuẫn.

Cái này khiến tâm tình hắn tốt hơn không ít. Mặc dù đây chỉ là một va chạm nhỏ, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, nhưng ít nhất cũng chứng minh anh cả hắn và Kỳ Lương Tần đều chỉ là người thường,

tình yêu của bọn họ, cũng không có khác biệt tình yêu bình thường.

Đại khái là muốn cố ý oán giận Kỳ Lương Tần một chút, cũng có thể là sinh lòng thương xót, sau khi trở về phòng hắn nói với Kỳ Lương Tần: "Sao tôi thấy cậu ủ rũ vậy, buổi trưa không phải là hai mắt tỏa sáng sao, thế nào, cãi nhau hả?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu, cố gắng đè nén kích động của mình: "Không có."

Nghiêm Tùng Vĩ huýt sáo nằm ở trên giường, thúc giục: "Còn lề mề cái gì, còn không nhanh chóng bay đến phòng anh trai tôi đi?"

Kỳ Lương Tần đỏ mặt nói: "Tôi ở trong này quấy rầy đến anh sao, tôi đến phòng khách."

Cậu nói xong liền ôm máy tính đi ra ngoài, đến phòng khách cậu buông máy tính xuống, bắt đầu ở trong phòng sôi nổi.

Nghĩ tới cậu liền kích động, cậu đã gần một tháng không có cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Nghiêm Bách Tông, không có ngửi được mùi vị của hắn. Cậu rất nhớ mấy thứ này, nhớ đến độ trong lòng vừa nóng vừa chua xót.

Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông. Cậu muốn điên cuồng biểu đạt tình yêu và nhung nhớ của cậu, khiến Nghiêm Bách Tông cảm nhận được tình yêu nhiệt liệt của cậu.

Cậu ở trong phòng đợi hơn một giờ, đang định đi ra xem mấy người dì Xuân ngủ chưa, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Kỳ Lương Tần sợ tới mức tim đều nhảy lên tận cổ họng, cậu mở cửa, còn chưa có nhìn thấy đối phương là ai, đã bị ôm vào trong ngực.

Tiếp đến chính là nụ hôn che trời lấp đất. Lần đầu tiên cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông nồng nhiệt vội vàng như thế.

"Trên người anh muốn phát hỏa rồi, " Nghiêm Bách Tông nói.

Hai người miệng lưỡi dây dưa, nước bọt chảy tới cằm cậu, lại bị Nghiêm Bách Tông liếm đi. Nước bọt cũng là thứ thơm ngọt như vậy. Kỳ Lương Tần say mê, nói: "Em rất nhớ anh."

"Anh cũng nhớ em." Nghiêm Bách Tông nói xong một tay bế cậu lên, trực tiếp ôm cậu đi đến bên giường ngã nhào xuống. Hai người ở trên giường ôm hôn, Kỳ Lương Tần quay cuồng cưỡi lên trên người Nghiêm Bách Tông, thở dốc hỏi: "Thứ gì lớn như vậy, cộm đến em."

Nghiêm Bách Tông nghe vậy trong mắt bốc lửa, nắm tay Kỳ Lương Tần đụng đến đũng quần mình: "Em cởi ra nhìn xem."

Kỳ Lương Tần lập tức kéo quần Nghiêm Bách Tông ra. Thân cây tráng kiện lửa nóng, cứng rắn như vậy, là chiến sĩ hùng tráng uy vũ nhất cậu từng gặp qua. Khúc thịt vừa thô vừa dài lại vừa cứng này sẽ có một ngày tiến vào thân thể mình. Quy đầu đầy đặn sẽ khai cương thác thổ, chinh phục cậu, cũng làm cậu sảng khoái. Cậu sẽ bởi vì cảm giác bị chinh phục thỏa mãn mà khóc và thét chói tai, mặc cho nó cố ý lại vô tình thao làm. Chỉ nghĩ đến một chút, Kỳ Lương Tần liền mắt hoa hồn mê.

Đây là người đàn ông của cậu, đây là dương vật lửa nóng về sau chỉ thuộc về cậu. Đây là Nghiêm Bách Tông, không phải là bất luận một người đàn ông nào khác, là Nghiêm Bách Tông. Suy nghĩ này càng có thể kích thích cậu hơn so với bất cứ bộ phận gì.

Vẻ mặt si mê của Kỳ Lương Tần cực kỳ quyến rũ Nghiêm Bách Tông, hắn vuốt đầu kỳ Lương Tần, hỏi: "Thích dương vật của anh như vậy à?"

Dương vật, xưng hô thô tục có chút khó nghe này, trước đây Kỳ Lương Tần cũng không thích. Nhưng mà cái từ này nói ra từ miệng Nghiêm Bách Tông luôn luôn nghiêm cẩn khắc chế, cậu kích động cả người run lên. Cái từ ấy vào thời khắc này có vẻ nam tính, thô lỗ như vậy. Đây là xưng hô của thẳng nam đối với khí quan đó, trắng trợn lại phóng túng.

Cổ Kỳ Lương Tần đều đỏ, nói: "Em muốn liếm cả đời, anh chỉ có thể cho em ăn, về sau nó chính là của em…"

Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên xoay người đè cậu lại, lật thân thể cậu qua, một tay lột quần cậu, nắm hai gò mông thịt kia xoa nắn mấy cái.

Sức lực quá lớn, thịt dưới tay đỏ ửng một mảnh, hắn đem chỗ thô dài cứng như bàn ủi dán đến kẽ mông dùng sức ma sát. Kỳ Lương Tần kích động hô lên, Nghiêm Bách Tông nhanh chóng chặn miệng cậu, đặt cậu ở trên giường. Kỳ Lương Tần gắng gượng ma sát rap giường, kích thích cực lớn khiến cậu không cách nào thừa nhận, tay Nghiêm Bách Tông đột nhiên sờ đến lồng ngực cậu, đầu vú vừa cứng vừa lớn bị hắn nắm ở trong tay, Kỳ Lương Tần run lên vài cái, bắn.

"Nhanh như vậy?" Nghiêm Bách Tông thở hổn hển hỏi, quy đầu ma sát qua nếp gấp, để lại vết nước ướt đẫm.

Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng: "Chớ có sờ đầu vú em."

Nghiêm Bách Tông cười ra tiếng, dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ, Kỳ Lương Tần run run kêu lên, một phen ôm lấy Nghiêm Bách Tông.

Sao lại thích như vậy kích thích như vậy, tốt đẹp như vậy, khiến người ta nguyện ý vĩnh viễn chìm đắm trong đó.

"Anh yêu em, anh yêu em." Nghiêm Bách Tông vừa ở bên lỗ tai cậu nỉ non, vừa đẩy động eo ma sát. Kỳ Lương Tần nắm chặt gối, cảm thấy mình sắp chết chìm. Cậu muốn Nghiêm Bách Tông cắm vào, nhưng cậu vừa thích vừa sợ, đồ vật thô dài như vậy cắm vào, cậu chịu được sao. Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên nắm đầu vú cậu, dùng sức bóp nhẹ. Động tác Nghiêm Bách Tông càng lúc càng nhanh và thở dốc càng ngày càng nặng biểu thị hắn sắp cao trào, trong đầu Kỳ Lương Tần trống rỗng, chỉ nghe thấy một trận ồ ồ hừ nhẹ, liền cảm giác một trận chất lỏng nóng rực phun trên kẽ mông, sau huyệt cậu nóng bỏng nhịn không được co rụt lại, như có ý đồ nuốt một phần vào.

Cậu đại khái là trời sinh tính dâm đãng, cậu si mê vì người đàn ông này, muốn cùng hắn trầm luân ở trên giường. Toàn bộ thân thể cậu đều đỏ rực, tràn ngập hương vị ái dục, Nghiêm Bách Tông cảm thấy mình muốn ăn Kỳ Lương Tần, ăn vào trong bụng, hắn nháy mắt sinh long hoạt hổ lại, còn tình cảm mãnh liệt hơn so với lúc còn trẻ. Môi Kỳ Lương Tần bị hắn hôn đến biến dạng, khóe mắt Kỳ Lương Tần tràn ra nước mắt, Kỳ Lương Tần yếu ớt mềm mại như vậy, Kỳ Lương Tần thơm ngọt ngon miệng như vậy.

Vì sao hắn sẽ có loại cảm giác này, vì sao hắn sẽ có suy nghĩ hệt như bạo ngược, không cách nào khống chế dục vọng hung tàn của mình, muốn chà đạp Kỳ Lương Tần, xoa nát cậu, ăn cậu. Tình dục mãnh liệt này khiến hắn cảm thấy xa lạ lại kích thích, Nghiêm Bách Tông cảm thấy có chút sợ hãi, gắt gao ôm Kỳ Lương Tần.

Đến sau nửa đêm, bên ngoài lại bắt đầu tí tách tí tách đổ mưa. Nghiêm Bách Tông ôm Kỳ Lương Tần, nghe tiếng mưa rơi mơ mơ hồ hồ.

Hết chương 94

95. Chương 95

Đến sau nửa đêm, bên ngoài lại bắt đầu tí tách tí tách đổ mưa. Nghiêm Bách Tông ôm Kỳ Lương Tần, nghe tiếng mưa rơi mơ mơ hồ hồ.

Về tình yêu, Nghiêm Bách Tông cũng không phải chưa từng có chút ảo tưởng nào. Khi hắn mười mấy tuổi, cũng từng tưởng tượng về tình yêu của mình. Hắn là người rất truyền thống, nghĩ đơn giản là tìm một cô gái mình yêu sâu sắc, cùng cô ấy sống cả đời.

Hắn chưa từng thảo luận vấn đề ở phương diện này với người khác. Bởi vậy hắn không biết những người đàn ông khác có cùng ý tưởng với hắn hay không, muốn tìm một cô gái sống chung cả đời, không cần người thứ ba thêm vào cuộc sống của hắn. Em trai hắn Nghiêm Tùng Vĩ hiển nhiên là có cái nhìn về tình yêu hoàn toàn khác hắn, Nghiêm Tùng Vĩ khát vọng có được thật nhiều phụ nữ, đại khái cũng thực khó tưởng tượng mình và một người phụ nữ sống chung cả đời. Nghiêm Bách Tông không biết hắn mới là tâm lý của phần lớn đàn ông, hay là em trai Nghiêm Tùng Vĩ của hắn mới là tâm lý mà phần lớn đàn ông nên có.

Nhưng mà thời gian cho hắn ảo tưởng cũng không nhiều. Hắn rất sớm liền ý thức được tầm quan trọng của độc lập và trưởng thành. Mà tình yêu, cố tình lại có chút đi ngược lại với hai thứ đó. Tình yêu nồng nhiệt, thường cần cảm giác độc chiếm và ỷ lại mãnh liệt, cùng với xúc động ấu trĩ hợp thực tế hoặc không hợp

thực tế. Hắn cách cái dạng cảm giác nồng nhiệt đó thực xa xôi, thế mà cuối cùng lại nếm được loại kích thích và rung động ấy từ một người đàn ông có chút không thể tưởng tượng nổi đối với hắn.

Hóa ra tình yêu nồng nhiệt là cái dạng này, hóa ra dục vọng thật sự có thể cắn nuốt lý trí con người. Tình yêu luôn khiến người ta xúc động, tràn ngập dũng khí không biết sợ, nó làm mơ hồ tâm trí, khiến người ta phấn đấu quên mình.

Kỳ Lương Tần khó được ngủ say như thế, ngay cả trong mộng cũng đẹp đẽ. Sắc trời đã sáng, đại khái là tình yêu quá mức ngọt ngào, khi mới vừa hưởng qua, hương vị còn tràn ngập giữa răng môi, hồn phách đều bị hương vị này mê hoặc, làm cho lòng người sinh ra tham dục. Trong lòng Nghiêm Bách Tông tràn ngập khát vọng muốn quang minh chính đại có được Kỳ Lương Tần.

Bởi vì mưa dầm, sắc trời vẫn xám xịt. Hắn đi vào phòng bếp, nhìn thấy dì Xuân đang ở phòng bếp đong gạo, vì thế liền đi vào, hỏi: "Dì Xuân, đợi lát nữa có thời gian không, con có chút lời muốn nói với dì."

Dì Xuân quay đầu nhìn hắn, sửng sốt một chút, bèn nói: "Dì bỏ gạo vào nồi đã."

Dì nói xong liền nhanh chóng đổ gạo vào trong nồi, sau đó xách tạp dề xoa xoa tay, vẻ mặt dì cũng thực ngưng trọng, mím môi thật chặt, xoay người lại.

Nghiêm Bách Tông nói: "Mặc kệ dì nghe được cái gì, dì cũng đừng quá kích động."

Dì Xuân: "…"

Nghiêm Bách Tông há miệng, dường như lời đến bên miệng, lại nghẹn lại. Dì Xuân nhìn hắn, hỏi: "Có phải con muốn nói chuyện tiểu Kỳ không?"

Nghiêm Bách Tông lập tức nhìn về phía dì Xuân, sau đó gật gật đầu.

Sắc mặt dì Xuân liền thay đổi. Mặc dù là dì đề cập với Kỳ Lương Tần trước, nhưng trong lòng dì vốn có một chút tâm lý may mắn, hy vọng mình chỉ là nghĩ nhiều, không nghĩ tới chuyện dì lo lắng nhất, vẫn xảy ra.

"Đại khái ít nhiều dì cũng biết một chút… con và Lương Tần…"

"Cậu ta là người yêu của Tùng Vĩ, " dì Xuân nói: "Dì không tin con làm ra được loại chuyện này, có phải cậu ta quyến rũ con không."

Nghiêm Bách Tông nói: "Cậu ấy không phải người yêu của Tùng Vĩ, cho tới bây giờ đều không phải."

Bên ngoài mưa thu ướt lạnh, sương mù sáng sớm dần dần tán đi. Nghiêm Bách Tông đem chuyện kết hôn giả nói từ đầu tới đuôi với dì Xuân một lần, dì Xuân kinh hãi mở to hai mắt, luôn lắc đầu nói: "Hoang đường, hoang đường."

Dì cảm thấy việc này giống như chuyện ngàn lẻ một đêm, nhưng vì rất hoang đường, ngược lại có vài phần chân thật. Không ai dựng nên một câu chuyện hoang đường như vậy, huống chi Nghiêm Bách Tông cũng không có khả năng lấy chuyện này nói giỡn.

"Chỉ có điều dù hai người bọn họ là kết hôn giả, nhưng trong mắt mọi người, cậu ta chính là vợ Tùng Vĩ. Con ở bên cậu ta, chưa từng suy xét hậu quả sao. Người nên ngoài sẽ nói như thế nào, con bảo lão thái thái về sau ra đường làm thế nào ngẩng đầu lên, chính con về sau làm thế nào ngẩng đầu lên trước mặt mọi người, con đều chưa từng nghĩ sao? Con làm sao vậy, con luôn ổn trọng đáng tin nhất mà, con chưa từng nghĩ tới việc này sao?"

Nghiêm Bách Tông thành thật với dì Xuân: "Trước đó không chịu suy nghĩ, lúc hôn xuống có muốn nghĩ nữa, cũng đã không còn kịp rồi. Dì Xuân, nói với dì một câu thật lòng, con biết con sẽ vì thế mà trả cái giá lớn gì, con cũng không phải cái loại người vì bản thân mình, liền đem gia tộc thanh danh đều vứt đi không để ý, huống chi còn có cửa ải khó khăn của mẹ, trước đây không phải con chưa từng ảo não hối hận, nghĩ nếu lúc ấy mình khắc chế một chút, chống đỡ một chút… Nhưng mà một đường đi qua, hiện giờ thật sự một chút suy nghĩ hối hận con cũng không có…"

Hắn nhìn dì Xuân, trên mặt hiện ra một tia xấu hổ, ánh mắt lại rất kiên định, âm điệu cũng trầm ổn trước sau như một, giống như đang kể ra một chuyện cực kỳ bình thường, nhưng mỗi một câu hắn nói, đều là nhiệt tình vội vàng dì Xuân chưa từng nghe được từ trong miệng hắn: "Con là thật lòng thích cậu ấy, rất thích, con muốn thử xem."

"Con nói cho dì biết việc này, là muốn dì giúp con ư?"

"Người bên ngoài thấy thế nào, kỳ thật con cũng không để ý như vậy, bất quá là vài lời nhàn ngôn toái ngữ, lâu dần cũng liền phai nhạt, không ảnh hưởng cuộc sống của mình. Mặc dù có ảnh hưởng, đổi lấy hạnh phúc của mình, vậy cũng đáng. Con chỉ là để ý cái nhìn của mọi người. Nếu con và Lương Tần bên nhau, phải lấy sự đau khổ của người trong nhà làm cái giá, con đây cũng sẽ không chân chính vui vẻ. Con là người đã ba mươi, tuy rằng chưa từng trải qua, nhưng cũng hiểu được sự kết hợp không được người thân chúc phúc không có kết quả tốt."

"Con còn hoang đường hơn cả Tùng Vĩ, " dì Xuân hơi có chút kích động, tận lực đè thấp âm thanh: "Con còn muốn mẹ con chúc phúc các con hả? Con cảm thấy có thể sao?"

Gương mặt Nghiêm Bách Tông lạnh lùng: "Tuy rằng khó, nhưng không thử một phen, làm thế nào cam tâm. Chẳng lẽ dì Xuân bảo con làm một người bội tình bạc nghĩa ư, con đã hứa hẹn với cậu ấy, thì sẽ không làm ra được chuyện như vậy."

"Con không làm được chuyện vứt bỏ cậu ta, thì có thể làm ra chuyện tổn thương lão thái thái sao?!"

Vẻ mặt Nghiêm Bách Tông ảm đạm xuống, mím môi cúi đầu, im lặng một hồi mới nói: "Đại khái con không phải là một đứa con trai tốt, thật sự phải lựa chọn giữa hạnh phúc cá nhân và hạnh phúc người nhà, vẫn lựa chọn mình. Nếu mẹ con bởi vì chuyện của con và Kỳ Lương Tần mà sống không được, đại khái con vẫn sẽ khuất phục, dù con có vô liêm sỉ nữa, cũng sẽ không lấy hạnh phúc của mình đi tước đoạt mạng của mẹ mình. Nhưng mà dì Xuân, mẹ con sẽ không bởi vậy mà sống không được, bà như thế nào thì vẫn như thế đó, con sẽ không bỏ bà ấy không để ý, cũng sẽ không thể nào chưa trải qua cố gắng và nếm thử liền nhẹ nhàng buông tha. Không chỉ là vì Lương Tần, cũng là vì mình. Không dùng cố gắng lớn nhất, con sẽ không buông tay."

"Lão thái thái khẳng định sẽ không đồng ý, " dì Xuân nói: "Con thử đến cuối cùng, làm bị thương tất cả mọi người, cần gì phải thế?"

"Cũng có khả năng tuy rằng khó, nhưng cuối cùng có một kết quả tốt, " Nghiêm Bách Tông nói: "Kỳ thật có một số việc, con cũng biết mặc dù dì thương con, giúp đỡ vẫn là có hạn, rất nhiều chuyện vẫn phải dựa vào chính bọn con. Con nói cho dì biết trước, không phải là hy vọng dì giúp con thuyết phục ai, con hy vọng lúc những người khác làm khó cậu ấy, dì đừng làm khó cậu ấy theo, lúc nhìn thấy cậu ấy mệt mỏi, thì dìu cậu ấy một phen. Người mà dì đỡ lấy chính là người con yêu, cũng chính là thương con."

"Con…" Dì Xuân không biết phải nói gì: "Sao con lại như thế này, đã tuổi này rồi, lại… con không biết con sẽ bởi vậy mà mất đi cái gì đâu, nếu tương lai con hối hận…"

"Chỉ cần là quyết định tự mình làm ra, con đều không hối hận." Nghiêm Bách Tông nói: "Dì biết con mà, tuyệt đối không hối hận."

Kỳ Lương Tần đứng ở cửa phòng bếp, lẳng lặng nghe.

Tình yêu đồng tính, dường như luôn không dễ dàng. Ở thế giới của cậu, gặp phải cửa ải khó khăn là hai người đàn ông yêu nhau, ở thế giới này, không có cửa ải đó, mà lại có một cái cửa ải quan hệ phức tạp. Kỳ Lương Tần cảm thấy thực xấu hổ, là cậu dụ Nghiêm Bách Tông đến con đường này. Con đường này khó đi bao nhiêu, cũng không thua gì come out ở thế giới của cậu, đã định trước là phải đạp lên huyết lệ của người chí thân, làm ra lựa chọn giữa hạnh phúc cá nhân và hạnh phúc của người thân.

Đây đại khái là chỗ đau khổ nhất của đồng tính. Tình yêu khác phái lập gia đình sinh con, cho cha mẹ chỉ có vui sướng, hạnh phúc cá nhân và hạnh phúc của cha mẹ là sống nhờ vào nhau, hỗ trợ lẫn nhau. Nhưng hạnh phúc của đồng tính luyến ái, lại phải lấy đau khổ của cha mẹ làm cái giá, thậm chí là tuổi già đau khổ, đến chết không dứt. Dù là cha mẹ khai sáng nhất, tiếp nhận con trai là một đồng tính luyến ái, đại khái ở sau lưng cũng phải chảy rất nhiều nước mắt, chậm rãi thuyết phục mình, mà những gia đình cả nhà cùng vui, thì lại ít ỏi cỡ nào.

Lúc Kỳ Lương Tần học cấp hai, giáo viên lịch sử của bọn họ là một ông lão, họ Dương. Thầy Dương thường thường thúc bọn họ dụng công học tập, một câu vô cùng tàn nhẫn chính là: "Các em tốn tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ lại không cố gắng, liền tương đương với việc đâm dao vào tim cha mẹ, từng dao từng dao cắm xuống, đều là máu."

Cái so sánh máu chảy đầm đìa này, quay đầu nhìn lại thấy thật khoa trương. Chỉ là có một ngày Kỳ Lương

Tần ngủ ở trên giường nghĩ tới tương lai của mình, trong đầu đột nhiên nhảy ra những lời này, cảm thấy đây dường như là lịch trình mà đồng tính luyến ái come out.

Come out, đối với phần lớn cha mẹ mà nói, không phải chính là từng dao từng dao đâm vào tim họ sao, tàn nhẫn biết bao. Người bị đâm đau khổ không ngừng, người cầm dao đại khái cũng mặt đầy nước mắt.

Đây mới là hình phạt càng tàn khốc hơn so với cái gọi là người yêu tương ái tương sát, cốt nhục chí thân, hạnh phúc từng người lại không thể cùng có được.

Chung quy là cậu đã đẩy người mình yêu nhất lên trên con đường này, vì tư dục của bản thân. Nếu nói tình yêu là vĩ đại, thì nó cũng âm u ích kỷ như thế. Cái loại tâm tính chỉ cần đối phương sống tốt mình liền hạnh phúc, đại khái cậu vĩnh viễn cũng không làm được.

Em yêu anh, nhưng em lại hại anh. Đây dường như là việc mâu thuẫn thực hoang đường. Tình yêu của tôi đối với người đàn ông tôi yêu, vì sao lại là một bao thuốc độc, đây dường như cũng là vấn đề nan giải. Kỳ Lương Tần an ủi mình, coi như mình trải qua nỗi đau khổ come out, núi đao biển lửa đều đến đây đi. Thứ cậu có thể chịu thay Nghiêm Bách Tông, đều sẽ chịu thay hắn, không thể chịu thay hắn, liền dùng tình yêu thật lòng thật dạ cả cuộc đời để bồi thường hắn. Tuy rằng cậu khẩn cầu Nghiêm Bách Tông đừng vứt bỏ cậu, nhưng nếu Nghiêm Bách Tông thật sự bỏ cậu, cậu cũng sẽ không oán giận.

Đây vốn là chuyện rất khó. Tình yêu của hai người đàn ông, vốn đã là chuyện rất khó. Thật giống như khí quan ấy vốn không nên cất chứa đối phương, bạn muốn hưởng thụ vui sướng được tràn ngập, cũng phải thừa nhận nỗi đau bị đâm xuyên.

96. Chương 96

Nghiêm Bách Tông chính thức sắp xếp việc come out lên nhật trình. Hắn tìm Nghiêm Tùng Vĩ đến thương lượng, kết quả thương lượng, chính là nhất định phải nói ra chuyện kết hôn giả.

Kỳ Lương Tần và lão nhị Nghiêm gia không có quan hệ hôn nhân thực chất, không phải vợ lão nhị và lão đại thông đồng thành gian, điểm này rất quan trọng, không thì liền thật sự thành kịch luân lý hương diễm, trình độ kích thích hoang đường đủ để lên tin tức xã hội.

Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ nghĩ, việc này bản thân hắn nói ra chung quy có chút quái quái. Hắn nghĩ tới một người vô cùng thích hợp.

Vương Trạch.

Vòng bạn bè của Vương Trạch và Nghiêm gia bọn họ trên cơ bản là một vòng tròn, thông qua miệng hắn nói ra, đại khái những người bình thường có lui tới đều sẽ biết. Nghiêm Tùng Vĩ vô cùng may mắn khi lúc hắn và Kỳ Lương Tần kết hôn chỉ thông báo bằng miệng, cũng không có làm bất cứ hôn lễ gì, cho nên

người biết cũng không tính là đặc biệt nhiều, rất nhiều thân thích Nghiêm gia đều không biết. Có điều lại nói, loại chuyện này khó cũng chính là khó ở chỗ thân thích bạn bè xung quanh thấy thế nào, về phần người xa lạ, bọn họ chê cười không chê cười một chút cũng không quan trọng, dù sao mình cũng chả biết.

Nghiêm Tùng Vĩ thực ảo não nghĩ, đại khái từ nay về sau hắn ở trong mắt bạn bè xung quanh ngoại trừ trăng hoa phong lưu, lại thêm một cái ấn tượng hồ đồ hoang đường.

Cố tình tên anh trai đáng giận của hắn còn lời lẽ thấm thía vỗ vỗ vai hắn: "Uất ức cậu rồi."

Hắn không thấy uất ức, mà hắn cảm thấy nghẹn khuất. Hắn suy nghĩ, cớ vì sao mà hắn lại dần dần tiếp nhận chuyện này vậy.

Hình như là hai cái xấu lấy cái nhẹ, một cái hình tượng nhị thiếu Nghiêm gia hoang đường hồ đồ, chung quy còn tốt hơn một ngàn một vạn lần so với hình tượng một nhị thiếu Nghiêm gia bị anh cả đội nón xanh.

Vì thế hắn liền hẹn Vương Trạch ra, đem ngọn nguồn từ đầu chí cuối nói với Vương Trạch. Vương Trạch nói: "Tôi biết ngay lúc ấy cậu có cái gì giấu tôi mà, vô duyên vô cớ, bảo tôi theo đuổi Kỳ Lương Tần."

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng nói: "Tôi cũng là thật lòng muốn tác hợp hai người."

"Người của Bách Tông, tôi cũng không dám đoạt." Vương Trạch nói: "Cậu kẹp ở giữa, có phải thực nghẹn khuất hay không?"

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Lòng tôi chua xót chỉ anh hiểu nhất!"

"Kỳ thật chuyện Bách Tông và Kỳ Lương Tần, tôi đã sớm hoài nghi, chỉ là cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, cho nên vẫn luôn không quá xác định."

"Anh cũng thấy thực hoang đường đúng không?!"

Vương Trạch gật đầu: "Có điều tôi không phải là cảm thấy hai người bọn họ thực hoang đường, mà là cảm thấy việc kết hôn giả thực hoang đường."

Nghiêm Tùng Vĩ hơi có chút quẫn bách nói: "Tôi đã hối hận mười vạn tám ngàn lần rồi."

Nghiêm Tùng Vĩ rất hối hận, hắn cảm thấy là hắn dẫn sói vào nhà, hại ông anh trai trong sáng của hắn.

97. Chương 97

Nghiêm Tùng Vĩ bày ra ánh mắt thành tín nhất bình sinh nhìn Vương Trạch, nói: "Tôi cần sự trợ giúp của anh."

Vương Trạch hỏi: "Cậu muốn tôi làm thế nào?"

Nghiêm Tùng Vĩ liền đem ý tứ đại khái nói với hắn một lần, Vương Trạch nói: "Cũng bất quá chỉ là một câu nói thôi."

"Nhấc tay chi lao, dũng tuyền tương báo."

Vương Trạch cười: "Tôi thấy cậu không cần dũng tuyền tương báo, lấy thân báo đáp là được."

Nghiêm Tùng Vĩ không để bụng, cười nói: "Mặc kệ thế nào, đã làm phiền anh."

"Chuyện là chuyện nhỏ, tôi chỉ không biết các cậu xác định muốn làm như vậy sao, tên rời cung không quay đầu lại được, các cậu phải suy xét kỹ."

Nghiêm Tùng Vĩ hít một hơi: "Tôi nghĩ cẩn thận rồi, việc kết hôn giả nhất định phải nói ra, trước hết phải xóa sạch quan hệ giữa tôi với cậu ta, chuyện phía sau mới có thể thương lượng, không thì anh đừng nhìn mấy thân thích bạn bè đó ngày thường anh anh em em chị chị cưng cưng, sau lưng phun nước miếng có thể chết đuối người."

"Nhà các cậu đụng cái chuyện gì vậy chứ, " Vương Trạch bất đắc dĩ cười nói: "Cậu cũng đừng quá sốt ruột nóng nảy, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng. Năm đó lúc tôi come out với gia đình, cũng cảm thấy ngàn khó vạn khó, suy nghĩ một đống, trước đó khó chịu đến dời non lật bể, nhưng sau lại cảm thấy phần lớn vẫn là mình suy nghĩ nhiều."

Nghiêm Tùng Vĩ nghe hắn đề cập chuyện come out, liền lắm miệng hỏi một câu: "Anh lúc ấy, khó không?"

Vương Trạch cười nhìn về phía hắn, trên mặt thản nhiên, nói: "Cũng không dễ dàng."

Nghiêm Tùng Vĩ không biết nói gì, đại khái là hơi đồng cảm, cho nên vươn tay vỗ vỗ vai Vương Trạch. Vương Trạch lấy thuốc ra, rút một cây đưa cho hắn. Nghiêm Tùng Vĩ nhận lấy, ngậm ở miệng, Vương Trạch lại bật lửa lên cho hắn, hắn nhích qua châm thuốc, hút sâu một hơi, sau đó phun ra thật dài.

Có thể là do hướng gió, sương khói hắn phun ra ở trong không khí tiêu tán bay lượn, bay hết về phía Vương Trạch. Vương Trạch cũng không có trốn tránh, đem sương khói kia hít vào trong phế phủ, quay đầu nhìn mặt nghiêng của Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Viện là người thứ nhất từ miệng "thân thích bạn bè" nghe nói chuyện này. Cô vội vã về nhà, nhìn thấy trong phòng khách trống trơn. Cô vào phòng bếp, hỏi dì Xuân: "Người trong nhà đều không ở nhà sao?"

"Lão thái thái vừa về, đi lên lầu, hai ông anh của con đều không về ăn cơm, Lương Tần mới vừa rồi còn ở phòng khách, lúc này có khả năng trở về phòng rồi đi."

Nghiêm Viện lại không có ý tứ muốn đi, chỉ nhìn dì Xuân, do dự một hồi hỏi: "Dì Xuân, dì nghe nói chưa?"

Dì Xuân cười hỏi: "Cái gì?"

Nghiêm Viện nhìn thoáng qua bên ngoài, lúc này mới đi tới hai bước vào phòng bếp, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi con nghe một người bạn của con nói, nó nói nó nghe mẹ của nó nói rằng, anh hai con với Lương Tần là giả!"

Vẻ mặt dì Xuân hơi giật giật, sau đó cười hỏi: "Cái gì giả?"

"Nói bọn họ là kết hôn giả." Trên mặt Nghiêm Viện vẫn là bộ dạng không thể tin: "Dì nghe nói chưa?"

Dì Xuân lắc đầu, vẻ mặt hơi có chút mất tự nhiên, nhưng loại mất tự nhiên này trong mắt Nghiêm Viện, chỉ là phản ứng nên có khi nghe thấy loại tin tức hoang đường và rung động.

"Con nói làm sao có thể chứ, bạn con nói kỳ thật nó cũng không xác định, vốn dĩ con chỉ xem như trò cười mà nghe, nhưng trên đường trở về con càng nghĩ càng cảm thấy quái quái. Không có lửa làm sao có khói, dì nói vô duyên vô cớ vì sao lại có loại đồn đãi này?"

"Nếu con thật sự lo lắng, tìm anh hai con hỏi một chút xem. Đừng đi hỏi tiểu Kỳ, lỡ như nghĩ sai rồi cả hai xấu hổ, hỏi anh hai con là thỏa đáng nhất."

Nghiêm Viện gật gật đầu, lúc xoay người muốn đi ra ngoài bỗng nhiên dừng lại, xoay người nói: "Việc này trước hết dì đừng nói với mẹ con."

Dì Xuân gật đầu: "Dì biết."

Dì Xuân đề nghị Nghiêm Viện đừng đi tìm Kỳ Lương Tần, bảo cô đi tìm Nghiêm Tùng Vĩ, kỳ thật là sợ Kỳ Lương Tần không biết nên ứng phó như thế nào. Nếu dì đã đáp ứng Nghiêm Bách Tông, lúc nên đỡ đần, vẫn cần phải đỡ đần một phen.

Dì Xuân tâm sự nặng nề, cũng không biết một cửa trước mắt cuối cùng sẽ kết thúc như thế nào. Hai anh em Nghiêm gia lựa chọn thông qua miệng người khác từng bước một để người nhà biết, biện pháp này vẫn tốt, tuần tự tiến dần, để người nghe được có một quá trình chuẩn bị tâm lý, đúng là tốt hơn trực tiếp nói

với lão thái thái rất nhiều.

Nghiêm Viện gần đây cũng tâm sự nặng nề.

Cô đến hỏi Nghiêm Tùng Vĩ, Nghiêm Tùng Vĩ đem chuyện kết hôn giả trước sau nói hết một lần. Nghiêm Viện nghĩ thầm rằng cô đã cảm thấy hoang đường như thế, cũng không biết lão thái thái nên tiếp nhận như thế nào. Nhưng mà khác với dì Xuân, cô không có biện pháp đối xử với Kỳ Lương Tần như trước.

Người này chính là một kẻ lừa đảo, anh hai cô cũng là kẻ lừa đảo, nhưng có hãm hại lừa đảo nữa thì cũng là anh hai cô, mà Kỳ Lương Tần, cũng chỉ là một kẻ lừa đảo mà thôi. Thậm chí cô đem sự thống hận khi anh hai lừa gạt, chuyển dời lên trên người Kỳ Lương Tần.

Cho nên lúc cô nhìn thấy Kỳ Lương Tần, mặc kệ nhìn cậu ta làm gì nói gì, đều cảm thấy dối trá. Sự dịu ngoan trước đây cô thích nhất, hiện giờ liền thành biểu hiện giỏi diễn trò. Trên đời này khiến cho người ta thống hận nhất chính là lừa gạt tình cảm, mà Kỳ Lương Tần lại lừa gạt tình cảm của tất cả mọi người.

"Cậu ta thực sự tốt bụng như vậy, hoàn toàn không cần bất cứ lợi ích gì hả? Anh cho tiền đúng không."

Nghiêm Tùng Vĩ phủ nhận như đinh đóng cột: "Cậu ta không cần lợi ích gì cả, lúc trước hoàn toàn là vì giúp anh."

"Cho dù là nam, có lịch sử hôn nhân với không có lịch sử hôn nhân cũng không giống nhau. Cậu ta hy sinh lớn như thế, lại không yêu cầu bất cứ hồi báo gì hả? Trước kia anh với cậu ta cũng không có bao nhiêu qua lại tình cảm đi?"

"Cậu ta là bạn từ nhỏ của Thanh Thanh. Thanh Thanh nhờ cậu ta, cậu ta đáp ứng. Con người Lương Tần tốt bụng, chẳng lẽ lâu như vậy, một chút em cũng không nhìn ra ư?"

"Em chỉ biết lâu như vậy cậu ta luôn luôn lừa gạt mọi người, " Nghiêm Viện nói: "Dù cậu ta tốt bụng, hoàn toàn không có bất cứ vụ lợi gì mà giúp anh, nhưng tưởng tượng đến việc mỗi ngày cậu ta đều đang diễn, trong lòng em vẫn không thoải mái. Chuyện này trừ anh với em ra, còn có người thứ ba biết không?"

Trong lòng Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ, hắn vẫn phải trải đường cho tương lai của anh trai hắn và Kỳ Lương Tần, nếu anh trai hắn dưới tiền đề không biết chuyện kết hôn giả mà âm thầm thông đồng với Kỳ Lương Tần, vậy cũng thật sự khiến người ta có chút cảm giác xấu: "Anh cả cũng biết, " hắn nói: "Hơn nữa hình như ngay từ đầu đã biết."

"Cái gì gọi là hình như, làm sao anh cả lại biết?"

"Hắn đã sớm biết, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Anh cả là người như thế nào, sao có thể giấu nổi."

Nghiêm Viện rất là bất mãn: “Loại chuyện này anh ấy thế mà cũng giúp anh giấu mọi người.”

“Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của anh, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Anh cả cũng là cảm thấy ván đã đóng thuyền, hắn vẫn luôn cùng với anh tìm một biện pháp giải quyết thích hợp, chỉ là đến hiện tại cũng không nghĩ ra. Người khác còn chưa tính, chủ yếu là mẹ, sợ bà ấy không tiếp nhận được.”

“Anh cũng biết bà ấy không tiếp nhận được, ” Nghiêm Viện nói: “Anh hai, không phải là em nói anh chứ, anh làm việc này đích thực hoang đường.”

“Anh cũng sắp hối hận xanh ruột rồi.” Nghiêm Tùng Vĩ nói.

Hắn thật sự là hối hận xanh cả ruột, cắn răng nuốt vào bụng. Lúc trước tìm tới Kỳ Lương Tần, thật sự là quyết định sai lầm nhất của hắn. Nhất là nghĩ đến việc trong một khoảnh khắc nào đó hắn đã từng toát ra suy nghĩ “cứ như vậy sống tiếp với Kỳ Lương Tần cũng không tồi”, càng làm cho trong lòng hắn một trận lạnh run.

Mặc kệ hắn thừa nhận hay không, có nguyện ý hay không, Kỳ Lương Tần đã là “chị dâu” hắn trên ý nghĩa nào đó.

Người chị dâu này của hắn, hai ngày này vô cùng kiêu ngạo. Không biết có phải do hai anh em bọn họ nói chuyện với nhau Kỳ Lương Tần đã biết được hay không, hắn nhìn Kỳ Lương Tần một chút dáng vẻ lo lắng cũng không có, còn hệt như trước đây.

Không đúng, là càng làm càn, mỗi lần người một nhà ngồi ở trong phòng khách, ánh mắt cậu ta liếc trộm Nghiêm Bách Tông, quả thực sống động thuyết minh hoàn mỹ cái gì gọi là “cả vườn xuân sắc chắn không được”.

Là thật sự chắn không được, hắn nghĩ đại khái Kỳ Lương Tần cũng chắn hết sức rồi, có điều thật sự không chắn nổi, vì thế hồng hạnh sôi nổi xuất tường. Mỗi lần hắn ở đây, nhìn thấy loại tình cảnh này tim đều treo lên cổ họng, sợ lão thái thái nhìn ra cái gì mờ ám, đi lên cho Kỳ Lương Tần một bạt tai. Hắn cũng không phải sợ Kỳ Lương Tần ăn bạt tai, mà là lo lắng lão thái thái thở không lên được, lại vào trong bệnh viện nằm.

Nhưng mà lão thái thái hiển nhiên còn chưa có từ miệng người khác nghe được lời đồn đãi kết hôn giả, mấy chị em ngày thường thích nhất nói huyên thuyên của bà, hiện giờ thế mà một đám đều thành người câm, một người nói cho bà biết cũng không có.

Có điều lão thái thái cũng phát hiện gần đây bầu không khí trong nhà có chút khác thường.

Bởi vì lão đại xuất ngoại lâu như vậy mới trở về, lão thái thái tự nhiên đem tinh lực đặt ở trên người hắn nhiều một chút. Nói thật lòng, lão thái thái càng lớn tuổi càng đau lòng cho con trai cả, giống như khi còn bé cưng lão nhị và lão tam, hiện giờ đều chuyển hết lên trên người lão đại.

Lão thái thái trải qua vài ngày quan sát, phát hiện hiện giờ con trai cả của bà dường như sáng sủa hơn rất nhiều, cũng thích cười. Giống như vừa mới rồi, lời Kỳ Lương Tần nói có đáng cười như vậy sao, hắn cũng cười vui vẻ đến thế.

Làm người từng trải, hơn nữa là một người từng trải vẫn luôn chờ đợi lão đại nhanh chóng toả sáng mùa xuân thứ hai, lão thái thái cảm thấy mùa xuân thứ hai của lão đại có khả năng đã đến rồi.

Chỉ là con trai cả của bà tương đối khô khan, trực tiếp hỏi lại sợ hắn xấu hổ, có khả năng cũng không hỏi được gì. Nhưng trong lòng bà lại vui vẻ. Hiện giờ lão nhị đã thành hôn, đối tượng kết hôn mặc dù là nam, nhưng bộ dáng tính nết đều hợp tâm ý bà, coi như là chó ngáp phải ruồi. Lão tam cũng tìm được chàng rể, mắt thấy sắp sửa kết hôn, gia đình tuy rằng không phải là môn đăng hộ đối, nhưng coi như gia đình trí thức có tri thức hiểu lễ nghĩa, Triệu Hạo kia nhìn cũng coi như bổn phận. Hơn nữa nhà chồng yếu thế hơn một chút cũng tốt, con gái gả qua sẽ không bị khinh bỉ. Ba đứa con hai đứa đều có chỗ tốt, ngược lại lão đại còn dư lại, vẫn còn một mình.

Người tới cái tuổi của bà, tuổi tác cao, tiền tài địa vị cũng đều đã có, thứ duy nhất chờ đợi cũng chỉ là con cái đều có chỗ tốt. Trước đây bà hy vọng con trai tìm được trắng giàu đẹp, con gái có thể gả cho một nhà môn đăng hộ đối, tuy rằng những nguyện vọng đó đều rơi vào hư không, nhưng cũng làm cho bà trở nên thực tế. Nghĩ đến cuộc hôn nhân thất bại của con trai cả, bà đã nghĩ tương lai lão đại tìm đối tượng bà tuyệt đối không nhúng tay, kệ hắn tìm cái dạng gì, chỉ cần hắn thích, bà đều không hỏi.

Chẳng qua bà vẫn muốn nhìn trước xem đối phương là dạng con gái gì: "Chuyện của anh cả con đều nói với con sao. Có phải nó mới quen bạn mới không?"

Nghiêm Tùng Vĩ cảnh giác hỏi: "Mẹ nói bạn mới là…"

"Còn có thể là bạn mới gì, anh cả con có phải yêu đương không?"

Nghiêm Tùng Vĩ sợ tới mức giật mình một cái, theo dõi mẹ hắn: "Mẹ… có phải mẹ biết gì không?"

Không nên mà, theo tiến độ hiện nay của bọn họ, lão thái thái nhiều nhất chỉ phát hiện chuyện hắn và Kỳ Lương Tần kết hôn giả, về phần "gian tình" giữa Kỳ Lương Tần và anh trai hắn, hẳn là còn chưa đến mức bại lộ nhanh như vậy chứ. Sau lưng Nghiêm Tùng Vĩ đổ mồ hôi: "Con không biết hắn có yêu hay không nữa, anh cả lại không thích chia sẻ việc này với người khác."

"Con làm em trai thế nào vậy, rảnh rỗi thì cũng quan tâm anh trai con. Ta nghĩ, có phải đối tượng của nó điều kiện không quá tốt, sợ ta không hài lòng, cho nên vẫn giấu không dám nói hay không. Nếu là vậy, con nói với nó giùm ta, mặc kệ nó tìm dạng người gì, chẳng sợ giống như con tìm đàn ông mang về, ta cũng không phản đối, nó thích là quan trọng nhất."

Nghiêm Tùng Vĩ: "…"

Hắn rất muốn nói cho mẹ hắn biết, thật sự bị bà nói đúng rồi, còn không phải là tìm một tên đàn ông sao,

còn là một tên đàn ông mà bà rất thích nữa.

98. Chương 98

Đại khái là lão thái thái luôn luôn cường thế, chị em xung quanh bà thế mà không một ai nói với bà về lời đồn đãi bên ngoài hiện giờ. Nghiêm Viện cũng không nói với bà, không phải không dám nói, mà là không biết sau khi nói lão thái thái sẽ có phản ứng gì.

Lão thái thái truy vấn Nghiêm Tùng Vĩ: "Thế nào, con hỏi anh cả con chưa, hiện giờ có phải nó có bạn rồi hay không?"

Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu: "Không có."

Vì thế lúc chơi mạt chược, lão thái thái tựa như thổ lộ phiền não với chị em của mình: "Lão đại ly hôn cũng khá lâu rồi, đừng nói suy nghĩ tái hôn, dù là suy nghĩ kết bạn thì hình như cũng không có."

"Lão đại nhà bà, không phải là tui nói lời dễ nghe, chứ phóng mắt nhìn một cái, chỗ nào có thể có người đàn ông nhân phẩm xuất chúng, tướng mạo tốt xuất thân lại tốt hơn cậu ấy đây?"

"Cái đó đúng là sự thật, trên tay tụi tui đều có một đống con gái muốn giới thiệu cho cậu ấy, chỉ là sợ nhà bà điều kiện tốt, chướng mắt. Ngay tháng trước, cháu gái bên nhà mẹ đẻ của mẹ chồng tiểu Tôn, nhờ tui nối dây tơ kìa. Tui sợ lão đại nhà bà chướng mắt, liền không đồng ý."

Lão thái thái vừa nghe liền nóng nảy: "Đừng nha, nếu mấy bà quen biết con gái bằng tuổi, tướng mạo lại tốt, thì ngàn vạn lần nhớ phải giới thiệu cho lão đại nhà tui đó. Nhà tui cưới vợ không soi mói, chỉ cần tướng mạo ổn, tuổi lại không quá lớn đều được, dù sao lão đại nhà tui cũng là người từng kết hôn rồi…"

"Đàn ông không thể so với phụ nữ, từng kết hôn nói không chừng càng có giá đó chứ, huống chi điều kiện lão đại nhà bà, dù là người chưa lập gia đình cũng có mấy ai so được, chỉ có cậu ấy chướng mắt người khác, nào có người khác chướng mắt cậu ấy." Mấy chị em đó nói một đống lời hay ý đẹp: "Nếu bà thật lòng muốn tụi tui giới thiệu, ngày mai tui có thể dắt một cô tới gặp mặt Bách Tông, hơn nữa bà yên tâm, điều kiện không tốt tui cũng không dắt tới nhà bà đâu."

Mấy người phụ nữ này đều là quen biết cũ với Nghiêm gia, phần lớn đều là nhìn Nghiêm Bách Tông lớn lên, nói câu xấu hổ, đừng thấy mấy bà ấy cũng đã là người bốn năm chục tuổi, có một vài người trong đó nhìn thấy bộ dạng tính cách Nghiêm Bách Tông còn có vài phần động lòng đó chứ. Nếu trẻ lại mấy tuổi, thật hận không thể tự mình theo Nghiêm Bách Tông. Bàn tới trong lứa hậu bối của mấy bà ấy, chung quy mà nói, đứa nhỏ nhà ai dám nói có thể so với Nghiêm Bách Tông chứ. Đẹp trai hơn hắn thì không có bản lĩnh như hắn, có bản lĩnh của hắn, lại không có tính tình ổn trọng bằng hắn. Lão đại Nghiêm gia tuy rằng không nói là cực phẩm trong số đàn ông, nhưng muốn bàn cưới luận gả, như vậy là thích hợp nhất. Nếu không phải sợ lỡ như hỏng việc không dễ nhìn, mấy bà đều muốn đem con gái cháu gái của mình giới thiệu lại đây. Có điều đứa con cả Nghiêm gia này rốt cuộc thích dạng gì, mấy bà thật sự còn không mò ra. Muốn

nói thích có văn hóa lại cao lãnh ít lời, cái cô Thẩm gia gả cho hắn cuối cùng không phải cũng ly hôn sao, muốn nói hắn thích dịu dàng xinh đẹp, Tôn Diểu nhà họ Tôn coi như là trắng giàu đẹp, còn không phải hắn vẫn không thích.

Lão thái thái cũng có băn khoăn này: "Theo tui thấy, giống người lão nhị nhà tui cưới cũng không tồi, nhu thuận hiểu chuyện, là một đứa nhỏ tri kỷ."

Một người trong đó liền bừng tỉnh đại ngộ nói: "Vậy không phải là không thích tiểu thư khuê các, thích tiểu gia bích ngọc* sao."

*Tiểu gia bích ngọc: chỉ những thiếu nữ xinh đẹp gia đình bình thường. Thường là những cô gái hoạt bát dễ gần, không có phong phạm "tiểu thư khuê các".

Tiểu gia bích ngọc.

Lão thái thái cảm thấy rốt cuộc xem như định hình được cho Kỳ Lương Tần. Xuất thân nghèo khổ, nhưng dáng vẻ tính tình dịu ngoan lại hơi có chút nội liễm, còn không phải là điển hình tiểu gia bích ngọc sao! Cẩn thận nghiền ngẫm, lão thái thái cảm thấy có lẽ nên xem xét tiểu gia bích ngọc. Tiểu gia bích ngọc tuy rằng không đủ tự nhiên hào phóng, nhưng đối với đàn ông hào môn thế gia mà nói, đại khái cũng đủ mới mẻ, huống hồ có người đàn ông nào không thương hương tiếc ngọc, tiểu gia bích ngọc tuy rằng tiểu, nhưng cũng là một khối mỹ ngọc mà.

Mấy người phụ nữ này nói được thì làm được, ngày hôm sau điện thoại liền gọi tới, đối phương là một cô gái vừa mới tốt nghiệp đại học, mới hai mươi ba tuổi, xuất thân gia đình khá giả, người địa phương thành Nam, cao mét rưỡi, tóc dài, nhìn ảnh chụp là người vô cùng ngọt ngào.

Lão thái thái thực vừa lòng, còn đem ảnh chụp cho Kỳ Lương Tần và dì Xuân xem: "Có phải nhìn cũng rất có phúc khí hay không?"

Dì Xuân gật gật đầu: "Thật xinh đẹp."

"Là ai vậy ạ?" Kỳ Lương Tần hỏi.

"Cháu gái bà con xa của dì Lưu của con, " lão thái thái nói: "Giới thiệu cho anh cả con."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, ngay cả dì Xuân cũng sửng sốt, dì nhìn Kỳ Lương Tần, quả nhiên thấy sắc mặt Kỳ Lương Tần ảm đạm xuống, vì thế liền cười nói: "Sao bà lại giới thiệu cho Bách Tông nữa rồi, cô gái Tôn gia lần trước điều kiện tốt như vậy, Bách Tông còn chẳng phải không coi trọng sao."

"Nhân duyên nhân duyên, chính là nói hôn nhân chú ý duyên phận, cũng không phải ai điều kiện tốt là có thể coi trọng người đó. Vẫn là phải quăng lưới lớn, nói không chừng liền có người nhìn hợp mắt. Vừa lúc bên công ty lão đại cũng bận rộn xong, gần đây được nghỉ ngơi, để nó gặp nhiều chút, loại hình gì cũng gặp

vài người, dù nó chướng mắt hết, cũng coi như quen biết bạn bè, không có chỗ xấu."

"Không phải anh cả nói muốn tự mình yêu đương, không cho trong nhà nhúng tay vào chuyện của anh ấy sao…" Kỳ Lương Tần nhỏ giọng nói. Cậu thấy từ sau chuyện Tôn Diểu, lão thái thái rốt cuộc không đề cập chuyện giới thiệu đối tượng cho Nghiêm Bách Tông nữa, cậu còn tưởng rằng lão thái thái đã buông tha rồi.

"Sao có thể nói không nhúng tay liền không nhúng tay chứ. Anh cả con có thể con không biết, con người nó hả, trên việc tình cảm chính là đầu gỗ, chờ nó chủ động, không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào đâu. Nay nó cũng ba mươi rồi, sớm kết hôn mới có thể sớm sinh con, sinh con muộn không tốt, thừa dịp trẻ tuổi nhanh chóng kết hôn sinh con, về sau lúc nuôi con cũng có sức. Huống hồ tuổi ta cũng lớn rồi, ta còn muốn thừa dịp còn có thể ôm nổi cháu nội mà nhanh chóng ôm cháu. Không cho anh cả con nhanh chóng kết hôn sinh con, vậy con với Tùng Vĩ phải thêm sức đó."

Kỳ Lương Tần nghe cũng không dám lên tiếng, cười gượng nửa ngày mới nịnh nọt một câu: "Mẹ cũng không già, còn trẻ mà."

"Con đó, không hiểu tấm lòng làm mẹ của ta. Có điều ta cũng hiểu được con còn đến trường, có con cái cũng không thích hợp, thế nào cũng phải chờ con tốt nghiệp, vậy thì phải bốn năm sau, ta chờ không nổi, vẫn là trông cậy vào lão đại tương đối đáng tin. Cũng không trông cậy năm nay nó liền kết hôn, trước hết tìm một cô gái, chẳng sợ sang năm kết hôn cũng được."

Cho dù biết lão thái thái an bài xem mắt thì Nghiêm Bách Tông cũng sẽ không để trong lòng, cũng biết Nghiêm Bách Tông không phải loại người đứng núi này trông núi nọ, nhưng Kỳ Lương Tần vẫn có chút không vui, sau khi Nghiêm Bách Tông tan tầm liền đem chuyện này nói với hắn: "Em xem ảnh chụp, là một mỹ nữ đó."

Nghiêm Bách Tông cười nói: "Có bao nhiêu mỹ?"

"Rất mỹ, dì Xuân cũng nói nhìn có phúc khí."

Nghiêm Bách Tông cố ý hỏi: "So với Tôn Diểu thì sao?"

Kỳ Lương Tần nhếch miệng, nói: "Không phân cao thấp."

Nghiêm Bách Tông vừa cởi quần áo vừa nói: "Em đừng có mà ghen, anh sẽ không đi, em yên tâm."

Kỳ Lương Tần tựa vào trên giường: "Thật sự là một mỹ nữ."

"Vậy em cảm thấy so với em thì sao?"

Kỳ Lương Tần vừa nghe lập tức đứng lên: "Em là nam, làm sao so với em được."

"Đúng vậy, em cũng biết hai người một nam một nữ, cô ta không cách nào so với em. Không bằng chờ lúc mẹ giới thiệu trai đẹp cho anh, rồi em lại nổi máu Hoạn Thư cũng không muộn. Anh đi tắm rửa một cái."

Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Bách Tông ra cửa, nằm ở trên giường một hồi, bỗng nhiên nhảy xuống giường, chân trần ra khỏi cửa phòng. Phòng tắm bên này không giống bên Nghiêm Tùng Vĩ là ở trong phòng ngủ, mà là tách khỏi phòng ngủ, cậu đi đến cuối hành lang trộm thăm dò nhìn thoáng qua trong phòng khách, thấy đại sảnh phòng khách trống trơn không có một ai, lúc này mới yên lòng mở cửa phòng vệ sinh ra, lặng lẽ chuồn vào.

Cửa thuỷ tinh phòng tắm đóng kín, bên trong truyền đến tiếng nước ào ào, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người cao lớn. Kỳ Lương Tần nhìn nhìn móc treo quần áo bên cạnh, thấy quần áo Nghiêm Bách Tông đều vắt trên đó. Cậu liền cởi hết quần áo của mình, sau đó đi đến trước cửa phòng tắm gõ hai cái.

Tiếng nước trong phòng tắm im bặt, ngay sau đó cửa thủy tinh liền bị người kéo ra. Nghiêm Bách Tông đội một đầu bọt, híp mắt nhìn qua, vừa nhìn thấy Kỳ Lương Tần trơn bóng, lập tức thay đổi sắc mặt, liền muốn vươn tay kéo cửa thủy tinh lại. Kỳ Lương Tần một phen ngăn cản, không có ý tốt nói: "Em lại đổ mồ hôi, cùng tắm đi?"

Nghiêm Bách Tông yên lặng nhìn cậu, bỗng nhiên vươn một tay kéo cậu vào. Cửa thủy tinh lập tức ầm một tiếng đóng lại, tiếng vang lớn như vậy, ngược lại khiến Kỳ Lương Tần hoảng sợ, nhưng mà lập tức một làn nước ấm liền từ trên đầu tưới xuống, Kỳ Lương Tần bị kích thích kêu một tiếng, liền bị Nghiêm Bách Tông che miệng lại. Trong phòng tắm nhiệt khí ngất trời, xông cho lòng người cũng nóng lên. Hai người va chạm đến cửa thủy tinh phát ra tiếng vang rất nhỏ, lại chợt nghe bên ngoài có người hô: "Lão đại đang tắm sao?"

Âm thanh này khiến Kỳ Lương Tần sợ tới mức nhất thời toàn thân cứng ngắc, là lão thái thái đang nói chuyện, hơn nữa ngay ở cửa.

Nghiêm Bách Tông một tay ôm Kỳ Lương Tần, lên tiếng đáp, sau đó nói khẽ với Kỳ Lương Tần: "Không có việc gì, bà ấy sẽ không vào đâu."

"Mới vừa điện thoại cho con không ai nhận, cho nên xuống lầu xem, nghĩ con cũng nên về rồi. Cũng không có gì khác, ngày mai con nghỉ đúng không?"

"Nghỉ, mẹ, mẹ có chuyện gì?"

"Nghỉ là tốt, cũng không có chuyện gì khác, con tắm đi, tắm xong đi ngủ sớm một chút, ngày mai lại nói."

Kỳ Lương Tần tựa vào lồng ngực cơ bắp rắn chắc của Nghiêm Bách Tông, tay còn nắm cánh tay tráng kiện của Nghiêm Bách Tông, chờ đến khi lão thái thái đã đi xa, mới ngửa đầu nói: "Ngày mai bà ấy muốn dẫn anh đi xem mắt đó."

Nghiêm Bách Tông ôm sát cậu, dán vào thân thể cậu: "Em xem hiện tại anh vừa chạm vào em liền thành

cái dạng gì, em còn lo lắng việc đó."

Hiện giờ Nghiêm Bách Tông đối với người ngoài vẫn là núi băng trước sau như một, nhưng mà vừa chạm vào cậu liền tức thì thành thuốc nổ, giống như tùy thời đều có nguy cơ bùng nổ.

Cái loại sắp bùng nổ này cực nóng, không tự mình trải qua không thể lĩnh hội được. Nghiêm Bách Tông cảm thấy có thể là mình ăn quá nhiều đồ bổ, không thì sao lại luôn cảm thấy mình muốn chảy máu mũi, hắn cự tuyệt thừa nhận là bởi vì Kỳ Lương Tần ở dưới mí mắt hắn xoay eo lắc mông, hắn cũng không phải người háo sắc!!!

99. Chương 99

Yêu tinh, cái từ này thường dùng để làm tu từ khoa trương, so sánh với một người giỏi về việc hấp dẫn đàn ông. Phụ nữ nói một người "chính là yêu tinh", phần nhiều là xuất phát từ giọng điệu đố kỵ căm thù. Mà đàn ông nói một người "chính là yêu tinh", hơn phân nửa xuất phát từ ái dục.

Nghiêm Bách Tông vốn cảm thấy cái từ này thực khoa trương, loại tán tỉnh dùng yêu tinh đến so sánh này hiển nhiên không phải là chuyện mà người như hắn sẽ làm. Nhưng mà hiện giờ, hắn cảm thấy đại khái là mình gặp phải một yêu tinh. Kỳ Lương Tần dưới làn nước ấm xoay eo lắc mông cố ý cọ xát hắn, không phải là yêu tinh vậy là cái gì. Hắn sống vài chục năm cũng chưa từng thấy qua người lớn mật nhiệt tình thế.

Hoặc là nói hắn chưa từng thấy qua người mâu thuẫn như vậy. Kỳ Lương Tần ngày thường dị thường dịu ngoan và nội liễm, vả lại rất dễ dàng e lệ, tính tình hắn là có chút nội hướng. Chỉ có điều đóng cửa lại, cậu lại hệt như thành một người khác, một bên xấu hổ mặt đỏ tai hồng, một bên nhìn chằm chằm hắn. Mâu thuẫn như vậy kích phát ra một loại mỹ cảm đặc biệt, bình sinh hắn chưa từng thấy qua, cũng không hề có sức chống cự.

Trên đời này không có ai đánh mất lý trí và lương tâm hơn một người đàn ông rơi vào tình yêu cuồng nhiệt. Lúc tình dục đánh úp lại, đâu còn quản cái gì hiếu đạo thế tục, tính mạng đại khái cũng có thể giao phó, còn để ý cái gì hư danh.

Sau khi Nghiêm Bách Tông từ trong phòng đi ra, liền lên lầu biểu đạt ý tứ của mình với lão thái thái: hắn không tiếp nhận chuyện xem mắt này.

Nghiêm Bách Tông uyển chuyển nhưng kiên quyết mà biểu đạt ý tứ mình không hy vọng lão thái thái quá quan tâm hôn sự của mình. Lão thái thái nói: "Ta cũng có thể không quản, nhưng con cũng phải giải quyết chuyện này, con luôn nói tự tìm tự tìm, chỉ là sau Tôn Diễu cũng không thấy con thân thiết với cô gái nào. Ta không cần con lập tức kết hôn, con chỉ cần có một đối tượng mờ ám trước cũng được mà."

Nhưng mà lão thái thái cũng biết con trai của mình, nếu hắn không đồng ý, mình không dễ ép hắn đi xem mắt. Không nói đến xem mắt vốn chú ý anh tình em nguyện, Nghiêm Bách Tông làm con cả Nghiêm gia, hiện giờ đã xem như trụ cột Nghiêm gia, bà đối với đứa con này không chỉ có tình mẫu tử, cũng tương đối

tôn trọng hắn.

Có điều lão thái thái đương nhiên sẽ không dễ dàng hết hy vọng như vậy, nếu Nghiêm Bách Tông không đi xem mắt, vậy bà liền giở lại trò cũ, giống Tôn gia lần trước vậy, mời cô nương người ta đến nhà làm khách.

Kỳ Lương Tần mới vừa học xong về nhà, liền từ chỗ dì Xuân nghe được chuyện trong nhà sắp sửa có khách đến.

"Lão thái thái mời người đến nhà, nói là như vậy Bách Tông dễ tiếp nhận một chút." Dì Xuân nói: "Bà ấy cũng là sốt ruột ôm cháu, con đừng trách bà ấy."

Kỳ Lương Tần lắc đầu, trong lòng mặc dù có chút mất mát, nhưng kỳ thật cũng có thể hiểu được: "Anh ấy ở nhà sao?"

"Ở trong phòng Tùng Vĩ… Lão thái thái không có nói rõ là mời người đến nhà xem mắt, Bách Tông cũng không tiện nói gì."

Kỳ Lương Tần liền tới phòng Nghiêm Tùng Vĩ, đẩy cửa liền nhìn thấy bên trong sương khói lượn lờ, hai anh em đang mỗi người một điếu thuốc ở nơi đó hút. Nghiêm Bách Tông vốn dựa vào bên cửa sổ, thấy cậu vào, nhanh chóng dập thuốc lá trong tay, vươn tay hoàn toàn đẩy cửa sổ ra.

Kỳ Lương Tần nói: "Hai người hút bao nhiêu thế?"

"Cậu trở về vừa lúc, " Nghiêm Tùng Vĩ nhướn lông mày nói: "Tình địch của cậu sắp tới kìa."

"Lão nhị, " Nghiêm Bách Tông trừng mắt nhìn một cái: "Tình địch đâu ra."

Nghiêm Tùng Vĩ liền cười, thật cẩn thận cầm đoạn thuốc lá cuối cùng hút một hơi, sau đó cũng đem tàn thuốc ấn vào trong gạt tàn trên bàn. Kỳ Lương Tần buông túi sách xuống, nói: "Đến thì đến thôi, còn có thể tốt hơn tiểu thư Tôn gia hả?"

"Cậu rộng lòng nhỉ, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Có điều lần này không thành, còn có lần sau, không lấy ra được một người, mẹ tôi sẽ không hết hy vọng. Ngày tháng sốt ruột của cậu còn ở phía sau, hy vọng cậu vẫn luôn có thể nghĩ thoáng."

Kỳ Lương Tần nghe xong cũng không nói chuyện, ngược lại là Nghiêm Bách Tông nhíu mày. lão nhị nói đúng, cứ như vậy tiếp không phải là biện pháp, sẽ thêm rất nhiều chuyện phiền lòng. Huống chi tính tình hắn lạnh nhạt, không thích náo nhiệt, dù không có Kỳ Lương Tần, cũng không quá thích chuyện thường xuyên xem mắt.

Vị dì Lưu dẫn theo cháu gái bà con xa này, trẻ hơn lão thái thái bốn năm tuổi, gia cảnh đương nhiên là

không cách nào so với Nghiêm gia, cho nên lúc trước nghe lão thái thái nói giới thiệu đối tượng cho con cả, bà cũng không dám nghĩ tới, cảm thấy trèo cao không nổi. Chỉ là ai biết nhiều danh môn khuê tú như vậy Nghiêm gia không coi trọng, cuối cùng lại muốn bà giới thiệu đứa cháu gái có gia cảnh giống bà tới đây.

Đứa cháu gái này là con gái của một người anh họ bên nhà mẹ đẻ của bà, tên Lưu Đồng. Tuy rằng điều kiện gia đình bình thường, nhưng bộ dạng cô gái quả thật không tồi, lại thích nói thích cười, rất được trưởng bối thích. Lưu Đồng đến Nghiêm gia cũng không rụt rè, dì ngắn dì dài mà gọi cho lão thái thái trong lòng nở hoa. Kỳ Lương Tần ở bên cạnh chiêu đãi khách, ân cần châm trà rót nước. Nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại cố ý ở trong phòng không chịu đi ra, lão thái thái liền trộm kêu cậu đi gọi Nghiêm Bách Tông ra: "Nó luôn ở trong phòng lão nhị làm cái gì, hai anh em bọn họ bận cái gì đâu."

"Bọn họ có chút chuyện làm ăn phải bàn, " Kỳ Lương Tần đem lý do nói đường hoàng, trên mặt treo nụ cười thản nhiên: "Đợi lát nữa liền đi ra."

"Trong nhà có khách đến, bận nữa cũng phải đi ra chào hỏi trước, con đi kêu hai anh em bọn họ ra."

Lão thái thái nói xong lại bắt đầu biểu đạt xin lỗi với mấy người dì Lưu, giương mắt thấy Kỳ Lương Tần không hề có ý tứ nhúc nhích, lại vứt cho cậu một ánh mắt ra hiệu.

Địch ý của Kỳ Lương Tần đối với Lưu Đồng này, rõ ràng mạnh hơn Tôn Diểu lúc trước rất nhiều, nguyên nhân không gì khác, cậu cảm thấy Lưu Đồng này nói quá nhiều.

Đại khái cậu thân là đồng chí, trình độ yêu thích với phụ nữ có hạn, cậu tương đối thích phụ nữ mạnh mẽ hào sảng, cũng tương đối thích phụ nữ văn tĩnh nội liễm, người trước dễ ở chung, người sau bớt việc. Nhưng Lưu Đồng không thuộc về hai dạng này, cố tình thuộc về cái dạng con gái khôn khéo miệng mồm mà cậu chán ghét. Loại chán ghét này lại thêm vào căm thù với tình địch, Kỳ Lương Tần nhìn thế nào cũng thấy không thoải mái.

Nhưng mà lão thái thái bảo cậu đi kêu Nghiêm Bách Tông, cậu cũng không tiện không đi, vì thế đến cửa phòng Nghiêm Tùng Vĩ, gõ gõ cửa, cố ý lớn tiếng kêu: "Anh cả, Tùng Vĩ, trong nhà có khách đến."

Nghiêm Tùng Vĩ mở cửa phòng, nhỏ giọng nói: "Cậu thật biết diễn trò."

Hắn vừa mới dứt lời, đã bị Nghiêm Bách Tông đẩy ra. Nghiêm Bách Tông ra khởi phòng, chào hỏi với dì Lưu và một người tiến cử khác. Kỳ Lương Tần tựa vào cửa nghe bọn họ hàn huyên, bĩu bĩu môi. Nghiêm Tùng Vĩ cũng đi ra, nhìn cậu một cái, cười.

Nghiêm Bách Tông là một người vô cùng có giáo dưỡng, vui giận không bao giờ biểu hiện trên mặt. Hắn có gia thế như vậy, dáng người cao ngất, khuôn mặt anh tuấn, khí chất ngay thẳng, đại khái cực hiếm con gái không thích. Hiển nhiên Lưu Đồng nhìn thấy người thật cảm thấy còn kinh diễm hơn trên hình, vẻ ngưỡng mộ nhìn mặt đã hiểu.

Nghiêm Bách Tông chính là người đàn ông như vậy, đặt trên thị trường hôn nhân, đâu chỉ trăm dặm mới

tìm được một, mặc dù có cái gọi là khuyết điểm từng ly hôn, nhưng khi so với ưu điểm đầy người không đếm được của hắn, cũng không có ai không vừa mắt. Mà Lưu Đồng hai mắt sáng rực, đó là ánh sáng ái mộ khi một người bị một người khác hấp dẫn, bởi vì chủ nhân không chút khắc chế ánh sáng này, cho nên ánh sáng ấy khiến người ta không cách nào nhìn thẳng.

Kỳ Lương Tần bị ánh mắt nhiệt tình của Lưu Đồng lây nhiễm, trong lòng càng ngày càng mất mát, sau đó trong một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên giống như bóng cao su xì hơi, một vài phiền não đau thương cậu vẫn luôn không muốn nghĩ lại, nổi lên trong đầu cậu.

Người sống ở đời, dường như cho tới bây giờ đều không dễ dàng, cho nên mỗi người đến tuổi tác nhất định, đều phải tìm kiếm một người sống chung cả đời. Người người đều hy vọng tìm một đối tượng ưu tú, đối tượng này tốt nhất là nhân phẩm quý trọng, tướng mạo xuất chúng, gia đình ưu tú, các loại điều kiện tốt đều chiếm hết. Nhưng đối tượng tốt cũng luôn tránh không được những người khác mơ ước, cần đả bại đông đảo đối thủ, mà Kỳ Lương Tần không biết mình còn phải đả bại bao nhiêu người, mới có thể chiếm Nghiêm Bách Tông thành của mình. Cậu thấy ánh mắt lão thái thái nhìn Lưu Đồng phát ra yêu thích, nghĩ thầm rằng có lẽ đây chỉ là bắt đầu, đây khẳng định chỉ là bắt đầu. Cậu sắp phải tiếp tục mặt mang tươi cười mà bưng trà đưa nước cho mỗi một tình địch tới cửa. Lần đầu tiên cậu sâu sắc cảm nhận được sự bất đắc dĩ và cảm giác mất mát của lén lút, rốt cuộc hiểu được vì sao nhân vật chính trong những câu chuyện tình yêu trên TV, để có thể quang minh chính đại ở cùng người yêu mà làm ra nhiều hành vi thoạt nhìn xúc động lại ngu xuẩn như vậy.

Tình yêu, là nó bày bố mình, ích kỷ, nóng rực, nó khiến người ta muốn biểu thị công khai chủ quyền của mình đối với một người khác, cũng khoe khoang loại chủ quyền này: người này tốt như vậy, nhưng hắn chỉ thuộc về tôi.

Kỳ Lương Tần nghĩ như thế, liền quay đầu nhìn về phía Nghiêm Bách Tông, khi đối diện ánh mắt Nghiêm Bách Tông lại quay đầu đi nhìn về nơi khác. Từ một trình độ nào đó mà nói, cậu và Nghiêm Bách Tông là một dạng người, cậu cũng là cái loại người hiểu chuyện mà có lễ phép, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt. Cậu tìm một lý do trở về phòng, đóng cửa lại, liền nặng nề ngã xuống giường.

Cậu cũng không cảm thấy mãnh liệt đố kỵ hoặc là thương cảm, cậu chỉ là trong lòng nặng nề, không muốn đối mặt những người bên ngoài. Cửa phòng bị đẩy ra, cậu nằm ở trên giường nghiêng đầu nhìn, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông tiến vào đóng cửa lại.

Cậu liền ngồi dậy, nói: “Sao anh lại vào.”

“Em làm sao vậy?” Nghiêm Bách Tông nói: “Đợi lát nữa tiễn bước họ rồi, anh nói chuyện đàng hoàng với mẹ, sẽ không để bà ấy dắt người về nhà nữa.”

Kỳ Lương Tần cười cười, đại khái vẫn có chút không thoải mái: “Vậy bà ấy cũng phải nghe mới được. Một đống một đống con gái còn đang xếp hàng ở sau kìa.” Cậu dùng hai tay chống nửa người trên, nửa nằm ở trên giường, nhìn Nghiêm Bách Tông nói: “Nghiêm Bách Tông, sao anh lại ưu tú như vậy, người người đều yêu anh.”

Trong lời cậu nói cố ý mang theo một chút nghiến răng nghiến lợi. Đại khái là Nghiêm Bách Tông muốn

trấn an cậu, cho nên hiếm thấy nói một câu tâm tình: “Nhưng mà anh chỉ yêu em.”

Kỳ Lương Tần cười nghiêng đầu một chút, sau đó hai tay buông lỏng, người liền nằm thẳng ở trên giường. Nghiêm Bách Tông lại đột nhiên nhào lên, ghé vào phía trên cậu nhìn cậu nói: “Thật sự, anh không phải là người nay Tần mai Sở. Anh không muốn em bởi vì những người này mà không vui, em phải tin tưởng anh. Anh nói yêu em, thì vĩnh viễn sẽ không thay lòng.”

“Lưu Đồng này thật đáng ghét, ” Kỳ Lương Tần lộ ra một chút giọng điệu làm nũng: “Ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm vào anh, hận không thể đâm ra hai lỗ trên người anh.”

Nghiêm Bách Tông bật cười: “Anh cũng thấy kỳ quái, anh ám chỉ cho cô ta còn chưa đủ rõ ràng sao, cô ta cũng không thèm để ý.”

Nghiêm Bách Tông đưa ám chỉ vẫn rất rõ ràng, có mấy lần lạnh lẽo khiến không khí trên bàn cơm rơi vào xấu hổ, lúc ấy lão thái thái chỉ có thể hóa giải xấu hổ nói: “Lão đại nhà chúng tôi cái gì cũng tốt, chỉ là có chút không thích nói chuyện.”

Không nghĩ tới Lưu Đồng một chút cũng không thèm để ý: “Đàn ông nói ít là tốt, con nói nhiều lắm.”

Kỳ Lương Tần ê ẩm nghĩ, cô cũng biết mình nói nhiều cơ đấy.

“Vừa rồi thấy em châm trà cho mọi người, vội trước vội sau, trong lòng hơi chua xót, ” Nghiêm Bách Tông ôm cổ Kỳ Lương Tần cũng nằm xuống, nói: “Cảm thấy em như vậy, thật khiến anh đau lòng.”

Kỳ Lương Tần liền cười: “Cũng ổn mà, có cái gì để đau lòng, em nhiều nhất cũng chỉ là rầu rĩ thôi.”

“Anh cũng biết mình đau lòng có hơi…” Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên bật cười: “Anh cảm thấy anh thật sự là không nỡ để em chịu một chút uất ức. Đại khái là tâm lý chủ nghĩa đại nam tử của anh quấy phá, nói là không nỡ để em chịu uất ức, kỳ thật vẫn là không muốn cảm thấy mình không có bản lĩnh.” Hắn nói xong nghiêng đầu hôn hôn hai má Kỳ Lương Tần: “Bảo bối.”

Kỳ Lương Tần chỉ cảm thấy một luồng điện lưu nháy mắt tràn ngập toàn thân.

Bảo bối…

Cuộc đời lần đầu tiên được người ta gọi bảo bối, còn là từ miệng người đàn ông mình yêu say đắm nói ra, quả thực khiến cậu nháy mắt xuân tình tràn ra. Xưng hô này đại khái cũng giống như “vợ”, “bà xã”, là xưng hô mà mỗi một thụ vẫn luôn ảo tưởng và khát vọng từ sau khi xác định được tính hướng, tràn ngập thỏa mãn vui sướng khi được quý trọng được yêu thương và được chinh phục. Cậu hơi hơi rung động lông mi, lỗ tai nổi lên một tầng đỏ ửng, lòng tham thúc đẩy cậu mở miệng nói: “Bảo bối gì… ai là bảo bối của anh…”

Hán tử chân chất Nghiêm Bách Tông quả nhiên lại mắc mưu, trên tình sự hắn tràn ngập dục vọng độc chiếm và biểu lộ trắng trợn của thẳng nam, mỗi lần đều khiến hắn khác một trời một vực với cảm giác cao lãnh cấm dục ngày thường: "Em nói ai là bảo bối của anh."

"Em không biết…" Kỳ Lương Tần trợn tròn mắt nhìn Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, nhưng hai người nằm dán nhau, trong lòng hắn tràn ngập nhu tình mật ý, nhất là nhìn thấy phản ứng động tình sau khi Kỳ Lương Tần nghe được hai chữ "bảo bối", trong lòng hắn cũng kích động lên. Vì thế hắn dán mũi Kỳ Lương Tần, nói: "Em là bảo bối của anh."

Hắn nói xong liền mổ mổ môi Kỳ Lương Tần, hơi thở có chút hỗn loạn mà nỉ non nói: "Bảo bối, yêu anh hay không?"

Kỳ Lương Tần giống như có chút chịu không nổi, nói: "Yêu."

"Anh cũng yêu em."

Trước khi Nghiêm Bách Tông hô lên cái từ bảo bối này, đại khái chưa bao giờ nghĩ qua sinh thời mình sẽ gọi người khác là bảo bối, xưng hô này buồn nôn cỡ nào, dù là đối với đứa nhỏ đáng yêu nhất trên đời hắn cũng không gọi ra được, lại càng không cần nói đối với một người phụ nữ, lại càng lại càng không cần nói đối với một người đàn ông thành niên.

Nhưng hắn thế mà lại không cần nghĩ ngợi liền kêu lên, hơn nữa sau khi kêu ra, trong lòng giống như tìm được một loại cảm giác: a, hóa ra là bảo bối, chính là cái từ này, có thể biểu đạt chuẩn xác nhất cảm giác của hắn sau khi yêu Kỳ Lương Tần, trong lòng nảy sinh một loại nhu tình, với cảm giác tình và dục giao tạp ở trong lòng hắn.

Chính là bảo bối, muốn ôm thật chặt vào trong ngực, thương yêu, bảo bối khiến tất cả lời buồn nôn và dục vọng đều thành lẽ đương nhiên.

100. Chương 100

Lúc Nghiêm Bách Tông gọi cậu là bảo bối, trong lòng Kỳ Lương Tần có một loại xúc động ngứa ngáy khó nhịn, cậu rất muốn gọi Nghiêm Bách Tông một tiếng ông xã.

Từ rất nhiều năm trước kia, cậu đã khát vọng có một ông xã.

Ông xã bà xã, cái này vốn là xưng hô chỉ tồn tại giữa khác phái luyến, là giấc mộng trong lòng mỗi một số 0, sinh làm đàn ông, lại khát vọng trở thành "phụ nữ" của một người đàn ông khác, mất mặt lại nhiệt liệt khát vọng.

Đồng tính luyến ái gọi ông xã bà xã, người gọi cũng không có xem đối phương thành nữ, người được gọi sở dĩ cảm thấy thỏa mãn, cũng không phải là bởi vì mình được xem là nữ mà đối đãi. Đại khái ông xã bà xã trong cuộc đời này là quan hệ mà hai người thân mật nhất mới có, nó biểu lộ quan hệ tiến vào và bị tiến vào trên giường, cũng biểu lộ quan hệ vợ chồng sẽ ở bên nhau một đời một kiếp trên ý nghĩa truyền thống nào đó, mà bọn họ cũng khát vọng có quan hệ như vậy, yêu cầu và được yêu cầu, yêu thương và được yêu thương, lấp đầy và được lấp đầy.

Nhưng mà cậu vẫn có chút không gọi được, bởi vì cảm thấy rất xấu hổ. Đây đại khái là tâm lý vừa khát vọng vừa thẹn thùng mà mỗi một đồng chí mới vừa rơi vào mối tình đầu mới có, tuy rằng rất nhiều khát vọng đều nghẹn rất nhiều năm, cần phải làm ra hành động, nhưng vẫn cần phá được một đám cửa ải tâm lý.

Thời tiết tháng mười, bởi vì không lâu trước mới vừa trải qua một hồi mưa dầm mấy ngày liền, cho nên có vẻ phá lệ mát mẻ. Lúc hai người ở trên giường anh anh em em, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Đồng thời với cửa mở, còn vang lên một tiếng gõ cửa. Gõ cửa chính là Lưu Đồng, Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông bởi vì rất kinh hoảng đều chưa kịp đứng lên, mà Lưu Đồng ngoài cửa còn chưa có phục hồi lại tinh thần từ sự giật mình "cửa thế mà không đóng", đã bị một màn càng giật mình trước mắt làm kinh ngạc nói không ra lời.

Cô nhìn thấy Nghiêm Bách Tông còn nằm ở trên người Kỳ Lương Tần, hai người đồng thời quay đầu nhìn ra cửa, tư thế kia không cần phải nói cũng biết là đang làm gì.

Kỳ thật Lưu Đồng có một chút ấm ức, cô vốn dĩ tình cảm nồng nhiệt, nói vừa gặp đã yêu với Nghiêm Bách Tông cũng không chút nào thái quá, một hồi nhìn không thấy Nghiêm Bách Tông cô liền có chút sốt ruột. Cô cũng là cô gái vô cùng chủ động, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông vào căn phòng bên cạnh thật lâu không đi ra, liền nghĩ đi qua xem. Cô cũng không biết cửa phòng chỉ là khép hờ, cô chỉ gõ một chút, cửa liền tự mở.

Nghiêm Bách Tông hiển nhiên cũng không ngờ rằng mình không đóng kỹ cửa phòng, nhưng tính tình trời sinh ổn trọng khiến hắn bình tĩnh mà từ trên người Kỳ Lương Tần đứng lên, sau đó hai tay cắm ở trong túi quần, khụ một tiếng.

Hắn cũng có chút xấu hổ, làm một người đàn ông truyền thống lại bảo thủ, trên đời này chuyện duy nhất có thể khiến hắn xấu hổ, đại khái chính là chuyện trên mặt tính dục bị người ngoài biết. Hắn nhìn thoáng qua Lưu Đồng ngây ra như phỗng ngoài cửa, mặt không đổi sắc, nhưng đầu óc bay lộn, suy nghĩ tìm từ.

Kỳ Lương Tần lại kém xa bình tĩnh của Nghiêm Bách Tông, làm một người đàn ông tính cách muộn tao, đại khái chỉ có lúc quyến rũ Nghiêm Bách Tông cậu mới khá lớn mật. Cậu xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng, nhanh chóng từ trên giường đi xuống, xoa nhẹ mái tóc lộn xộn.

Tóc cậu dài, vừa nằm thẳng trên giường cọ cọ vài cái liền lộn xộn.

Lưu Đồng ngây người vài giây, quay đầu liền chạy ra ngoài, Nghiêm Bách Tông nhanh chóng đuổi theo:

“Từ từ!”

Lưu Đồng chỗ nào chịu dừng, cô tông vào ngực Nghiêm Tùng Vĩ theo sau tới, Nghiêm Tùng Vĩ bị đụng lui về phía sau một bước, đè bả vai cô cười nói: “Mỹ nữ, nhìn đường chút được không.”

Nhưng mà Lưu Đồng căn bản không để ý tới hắn, bước nhanh đến phòng khách, Nghiêm Tùng Vĩ vẻ mặt buồn bực quay đầu, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đuổi tới, vì thế liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Nghiêm Bách Tông không trả lời hắn, mà là bước nhanh đuổi theo, ý đồ vươn tay bắt lấy tay Lưu Đồng, nhưng mà Lưu Đồng đã đi ra hành lang, lão thái thái trong phòng khách nhìn thấy cô: “Thế nào, Bách Tông không ở đằng kia à?”

Bà vừa dứt lời, liền thấy Nghiêm Bách Tông xuất hiện ở trong tầm mắt. Vẻ mặt hai người đều không quá dễ nhìn, lão thái thái hơi nhíu mày, bên kia Nghiêm Tùng Vĩ và Kỳ Lương Tần đều đuổi tới, tất cả đều khẩn trương nhìn Lưu Đồng.

Lưu Đồng không phải loại tính tình nội liễm trầm tĩnh như Tôn Diểu, Tôn Diểu mặc dù bị Nghiêm Bách Tông cự tuyệt, cũng sẽ thay Nghiêm Bách Tông suy nghĩ, nửa câu nói xấu về hắn cũng không chịu nói, Lưu Đồng làm không được. Nhưng mà cô đoán được tình cảnh quá mức khiến người ta khiếp sợ, con cả Nghiêm gia thế mà lại ở chung với người yêu của em trai, loại chuyện này cô không biết nếu cô lập tức nói ra, sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào. Cô quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông ánh mắt khẩn thiết nhìn cô, cô lại nhìn Kỳ Lương Tần, chỉ thấy Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng trốn tránh ánh mắt cô.

Lưu Đồng xách túi bước đi.

Lão thái thái giật mình không biết nói cái gì cho phải, người tiến cử và dì Lưu liên tục giải thích với bà, bà cũng nghe không vào, chờ sau khi người đi rồi, bà một lần lại một lần hỏi mấy người Nghiêm Bách Tông: “Có ai nói cho ta biết vừa rồi rốt cuộc chuyện gì xảy ra không. Sao tiểu Lưu đột nhiên đi mất, vừa rồi không phải còn rất tốt sao. lão đại, con nói, có phải con lại nói gì với con bé hay không?!”

“Anh ấy không nói gì với cô ta cả…” Nghiêm Tùng Vĩ ý muốn thu dọn tàn cục: “Lưu Đồng kia, con nhìn còn không bằng bên Tôn gia, đi thì đi, có cái gì…”

“Con im miệng, ” lão thái thái nói: “Ta muốn nghe anh cả con chính miệng nói với ta.”

Kỳ Lương Tần tim đập lợi hại, hơi hơi giương mắt nhìn Nghiêm Bách Tông, sắc mặt Nghiêm Bách Tông dị thường lạnh lùng, im lặng một câu cũng không nói.

Giống như đến giờ khắc này, trong lòng mỗi người đều có một loại dự cảm, Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần có, lão thái thái cũng có. Dì Xuân đứng ở cửa phòng bếp, tay ướt sũng còn nắm tạp dề. Kỳ thật dì đã mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra, vì thế dì nắm tạp dề càng chặt, không khí giống như muốn đọng lại, Nghiêm Tùng Vĩ nhìn thấy vẻ mặt anh cả nhà mình, liền biết hết thảy đều xong rồi.

Anh cả hắn ổn trọng, nhưng thật sự gặp được thời điểm cần sát phạt quyết đoán, thì luôn quyết đoán rõ ràng. Mà Nghiêm Bách Tông giờ khắc này, trong lòng còn lưu lại hương vị ái dục trên người Kỳ Lương Tần, thình lình xảy ra biến cố khiến người ta nháy mắt mất đi đường lui, vì thế có xúc động đập nồi dìm thuyền.

Nghiêm Bách Tông nói: "Cô ta bắt gặp con với Lương Tần ôm nhau, " Nghiêm Bách Tông lấy một loại phương thức vô cùng trắng trợn, chính thức ngả bài với lão thái thái: "Mẹ, con và Lương Tần ở bên nhau."

101. Chương 101

Chuyện của Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông đủ để chứng minh, có đôi khi hao hết tâm tư trù tính chỉ là uổng phí công phu, cuộc sống hoang đường và không thể đoán trước ngay ở chỗ như thế.

Kỳ Lương Tần ngồi ở trong phòng khách, vẫn luôn không thể ức chế mà run rẩy hai chân. Nghiêm Bách Tông với Nghiêm Tùng Vĩ đi theo lão thái thái lên lầu, lại không để cậu đi theo.

Dì Xuân an ủi cậu: "Con cũng đừng sốt ruột, từ từ xem lại xem."

Kỳ Lương Tần run rẩy chân, sắc mặt trắng bệch gật đầu.

Bên ngoài truyền đến tiếng cửa mở, Nghiêm Viện vừa đổi giày vừa nói: "Máy phân biệt vân tay ở cửa nhà có phải có vấn đề không, ấn nhiều lần cửa cũng không mở… hai người làm sao vậy?" Cô nói xong quét nhìn phòng khách một vòng: "Không phải nói trong nhà hôm nay có khách tới sao, người đâu?"

"Người đi rồi, hai anh em Bách Tông ở trong phòng lão thái thái trên lầu."

Nghiêm Viện lập tức ý thức được là đã xảy ra chuyện, nhưng cô tưởng chuyện anh hai cô với Kỳ Lương Tần kết hôn giả rốt cuộc bại lộ, phỏng chừng mẹ cô hiện giờ đang răn dạy chất vấn anh hai, anh cả thì lên lầu khuyên giải.

Cô cũng không dừng lại lâu, đạp đạp đạp liền lên lầu. Ai biết còn chưa đi đến cửa phòng lão thái thái, cô chợt nghe thấy tiếng lão thái thái tức giận mắng.

Lão thái thái tuy rằng cường thế, nhưng cực sĩ diện, lúc tức giận hoặc là lạnh lùng thì chỉ nói chuyện khó nghe chút, nhưng rất ít khi tức giận. Hiện giờ nhìn bà ấy giận thành như vậy, có thể thấy chuyện anh hai với Kỳ Lương Tần kết hôn giả chạm vào điểm mấu chốt của bà. Lúc này đúng là lúc cần con gái đi qua khuyên bảo, vì thế Nghiêm Viện nhanh chóng đi qua đẩy cửa ra.

Kết quả cô mới vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy lão thái thái nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, cô gọi một tiếng "mẹ", lão thái thái vẻ mặt đỏ bừng nói: "Con tới vừa lúc, nhanh chóng bảo Kỳ Lương Tần kia cút đi cho ta!"

"Mẹ, mẹ nghe con giải thích…" Nghiêm Bách Tông muốn giữ chặt lão thái thái, lại bị lão thái thái bỏ ra: "Còn giải thích cái gì! Hai người các anh, không làm ta tức chết trong lòng các anh khó chịu có phải không?!"

Bà nói xong đẩy Nghiêm Viện phía trước ra, bước nhanh đi xuống dưới lầu. Kỳ Lương Tần vốn dĩ ngồi trên ghế sa lông, nghe được động tĩnh trên lầu lập tức đứng lên. Lão thái thái đứng ở trên cầu thang, vẻ mặt đỏ bừng chỉ vào cậu nói: "Cậu còn không cút cho ta, ở lại nhà của chúng tôi là muốn làm cái gì?!"

Trên mặt Kỳ Lương Tần có chút kinh hoàng, nghe vậy liền cúi đầu. Nghiêm Tùng Vĩ kéo cánh tay lão thái thái, nói: "Mẹ, mẹ đừng nóng giận, giận nữa thở không nổi bây giờ."

"Anh cũng chẳng hơn thằng anh trai của anh đâu!" Lão thái thái bỏ tay hắn ra: "Anh đi sang một bên!"

Nghiêm Tùng Vĩ liền ủ rũ, khóe môi nhếch lên một nụ cười miễn cưỡng, quay đầu lại nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông.

Hiện giờ lão thái thái đang nổi nóng, nói cái gì cũng sẽ không nghe, muốn nói đạo lý với bà, chờ bà tỉnh táo lại rồi nói. Nghiêm Bách Tông bước nhanh đi xuống lầu, nói với Kỳ Lương Tần: "Đi thu dọn đồ đạc, anh đưa em đi."

Kỳ Lương Tần một câu cũng không dám nói, cúi đầu đi đến phòng ngủ. Lão thái thái thấy Nghiêm Bách Tông che chở Kỳ Lương Tần, trong lòng càng giận: "Đi đi đi đi, đi theo cậu ta luôn đi, đừng về nữa!" Bà nói xong xoay người nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ: "Còn anh nữa, anh cũng đi đi!"

"Đây là nhà con, con đi chỗ nào. Anh cả không phải mới vừa nói sao, con với Kỳ Lương Tần thật ra một chút quan hệ cũng không có…" Nghiêm Tùng Vĩ khóc lóc om sòm pha trò còn không quên nịnh nọt: "Con biết bên nào nặng bên nào nhẹ."

Không quá mấy phút đồng hồ, Kỳ Lương Tần liền đeo một cái túi đi ra, cúi đầu, khom người với lão thái thái. Lão thái thái đỏ mắt, giọng điệu cũng có chút ác độc, nói: "Ta thật sự là mắt bị mù, thương uổng một con sói!"

"Con xin lỗi, con xin lỗi." Đại khái là quá mức quẫn bách và kinh hoảng, trong đầu Kỳ Lương Tần trống rỗng, chỉ có thể không ngừng nói xin lỗi. Nghiêm Bách Tông giữ chặt một tay cậu, lãnh tĩnh đi ra ngoài cửa. Dì Xuân đuổi theo, thấp giọng nói với hắn hai câu, Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, nói với Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện: "Chăm sóc mẹ cho tốt."

Nghiêm Viện không hiểu ra sao gật gật đầu, hai tay cứng ngắc kéo cánh tay lão thái thái.

Cô thật sự là mơ hồ rồi, hoàn toàn không biết hiện giờ là tình huống nào. Vì sao chuyện anh hai cô với Kỳ Lương Tần kết hôn giả bại lộ, kéo Kỳ Lương Tần đi lại là anh cả cô Nghiêm Bách Tông.

Hơn nữa xem ra mẹ là giận anh cả, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trong chuyện này có gì liên quan tới anh cả đâu.

Lão thái thái nhìn thấy Nghiêm Bách Tông kéo tay Kỳ Lương Tần, giận đến rơi nước mắt, nếu như nói lúc trước Nghiêm Tùng Vĩ dẫn Kỳ Lương Tần vào cửa, bà tức giận đến đầu váng não trướng, hiện giờ Nghiêm Bách Tông dẫn Kỳ Lương Tần ra cửa, bà cảm thấy mình thật sự muốn té xỉu.

Tuy rằng ngày thường bà càng yêu thương con trai thứ, nhưng nếu luận về đau lòng, vẫn là mắt thấy con trai lớn bị Kỳ Lương Tần câu đi càng làm cho bà đau lòng. Trong hốc mắt bà đều là lệ nóng, chỉ vào Nghiêm Tùng Vĩ đứng bên cạnh nói: "Xem anh làm cái chuyện tốt gì!"

Nghiêm Tùng Vĩ vẻ mặt xấu hổ: "Con đi gọi anh cả về."

"Không cho đi, để nó đi đi, ta cũng không tin, con trai Trương Thu Bình ta, sẽ vì một người đàn ông mà vứt bỏ ta không để ý."

Nghiêm Tùng Vĩ lời hay ý đẹp khuyên bảo: "Mẹ, mẹ xem, mẹ cũng biết anh cả của con sẽ không vì một người đàn ông mà vứt bỏ mẹ không để ý, còn tức giận như vậy làm gì, tức chết thân thể mình, không phải là tiện nghi người khác ư?"

"Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, " Nghiêm Viện sốt ruột nói: "Sao con không hiểu, kết hôn giả với Lương Tần không phải là chủ ý của anh hai sao. Cái đó lại có quan hệ gì với anh cả, sao anh cả lại đi theo cậu ta?"

"Con đi hỏi anh hai tốt của con đi, nó rõ ràng nhất đó!" Lão thái thái nói xong, liền rưng rưng đi lên lầu. Nghiêm Tùng Vĩ nhanh chóng đuổi theo, quay đầu nói với Nghiêm Viện: "Đợi lát nữa nói với em."

Nghiêm Viện đứng ở trên cầu thang, nhìn nhìn dì Xuân thở dài trong phòng khách. Dì Xuân nói: "Con đi lên lầu xem lão thái thái trước đi, cũng đừng để bà ấy giận đến không thở nổi. Dì đi xem anh cả con đi xa chưa."

Dì Xuân nói xong liền cởi tạp dề tắt lửa, vội vã ra cửa, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông lái xe ra từ trong ga ra, mà Kỳ Lương Tần mang một cái ba lô, ngơ ngác đứng ở ven đường.

Ánh sáng mặt trời tháng mười chiếu ở trên đầu cậu, mái tóc đen mềm mại kia ánh lên một chút màu nâu, đã không còn là Kỳ Lương Tần mà lần đầu tiên dì nhìn thấy, cậu cúi thấp đầu, như một gốc cây mang theo đóa hoa. Mặc dù sau khi biết cậu ở bên Nghiêm Bách Tông, dì cũng hơi có chút phê bình kín đáo với cậu, thì cũng không thể phủ nhận cậu tuấn tú thực đả động lòng người.

Dì nhanh chóng chạy tới, Nghiêm Bách Tông ngừng xe lại, dì xuyên thấu qua cửa sổ xe hô: "Đợi lát nữa con ngàn vạn lần phải quay về đó."

"Con biết, dàn xếp cho Lương Tần xong con sẽ về."

Dì Xuân gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ cánh tay Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần giống như lúc này mới thấy xấu hổ, vẻ mặt đỏ bừng nói: "Dì Xuân, con đi trước."

"Đi đi, con cũng đừng trách lão thái thái, việc này dì cũng không dễ tiếp thu, đừng nói bà ấy. Các con cho bà ấy một thời gian, con tìm chỗ nghỉ ngơi trước, lại bàn bạc kỹ hơn."

"Con biết ạ." Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó lên xe. Hết thảy đều quá mức đột ngột, thế nên cậu không thể chân thật cảm nhận được trận bão táp này. Ánh mặt trời chói lóa mắt cậu, hết thảy đều có vẻ không chân thật như thế.

Xe nhanh chóng cách rời Nghiêm gia, Nghiêm Bách Tông xuyên thấu qua kính chiếu hậu, chợt thấy lão thái thái đứng trên ban công lầu hai. Kỳ Lương Tần cũng nhìn thấy, nói: "Nếu không thì anh đừng đưa em đi, em kêu xe. Lúc này anh đi, lão thái thái càng tức giận."

"Có lão nhị với Viện Viện ở bên bà ấy, không có việc gì. Lúc này anh có ở cạnh bà ấy hay không, bà ấy cũng không có biện pháp tha thứ cho anh, vẫn tức giận như thế. Đây đều là chuyện đã sớm dự liệu được, em cũng đừng quá lo lắng, anh làm việc có chừng mực." Nghiêm Bách Tông nói xong quay đầu nhìn về phía cậu: "Em khó chịu sao?"

Kỳ Lương Tần nói: "Có một chút, có điều cũng thấy một tảng đá lớn trong tim rơi xuống đất, kỳ thật trước đó vẫn luôn lo sợ bất an … anh khó chịu không?"

Nghiêm Bách Tông cười khổ nói: "Nói thật lòng thì, không khó chịu."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, cậu cho rằng Nghiêm Bách Tông sẽ rất khó chịu.

"Có khả năng đã sớm nghĩ tới tình huống tệ hơn thế này, cho nên cảm thấy hiện giờ như vậy đã thực may mắn. Vốn là đánh lâu dài, đại khái anh cũng ích kỷ hơn mình tưởng rất nhiều. Nói thật, khi anh đem chuyện hai chúng ta nói cho mẹ biết, đích thật là có một chút do xúc động, lúc ấy trong đầu anh rầm rầm, cái gì cũng không nghĩ, nhưng mà trong lòng lại lập tức dâng lên một loại cảm giác không thể nói rõ, sau đó theo lão thái thái lên lầu, nghe những lời bà ấy nói, trong lòng anh lại bình tĩnh trở lại."

Trong lòng hắn lúc ấy đột nhiên dâng lên một loại cảm giác, một loại cảm giác không có gì có thể làm cho hắn buông tha Kỳ Lương Tần, cảm giác này không phải nói hắn yêu nhiệt liệt thuần túy cỡ nào, không giống như trong tiểu thuyết ngôn tình nói, vì yêu có thể liều lĩnh hết thảy, điên cuồng và phiến tình như Quỳnh Dao. Không phải là cảm giác vĩ đại thế, mà là cái loại xúc động "cưới vợ quên mẹ", loại xúc động bắt nguồn từ ích kỷ có chút nhận không ra người.

Sao hắn lại biến thành người như vậy, chẳng lẽ yêu cũng giống tính dục, đều sẽ khiến đàn ông khuất phục, trở nên vâng theo bản năng, ích kỷ, xúc động, trở thành nô lệ của ái dục chăng. Thật giống như một người qua đường vẫn luôn cẩn thận tránh mưa, bị một hồi mưa to bất ngờ không kịp đề phòng tưới đẫm toàn thân, ngược lại khiến người ta có dục vọng chạy như điên và thét chói tai dưới trận mưa to. Mình có thể thừa nhận được trận mưa to ướt lạnh này hay không cũng không quan trọng, người qua đường nhìn mình như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng chỉ có ngọn lửa hừng hực mà mưa to cũng không thể dập

tắt trong nội tâm, hừng hực thiêu đốt thân thể mình, giống như đốt thành tro cũng sẽ không hối hận.

So với người đàn ông bị ái dục làm mờ hai mắt, thì trên đời này không có ai càng si tình, cũng vô tình hơn, càng nhiệt liệt, cũng càng âm lãnh hơn. Lúc con người bị dục vọng làm chủ, mới là lúc thuần túy phóng túng nhất. Hắn kiên trì không phải vì Kỳ Lương Tần, mà là vì mình, là bởi vì mình đắm chìm trong ái dục này không muốn tự kềm chế, là bởi vì yêu Kỳ Lương Tần, được Kỳ Lương Tần yêu, loại cảm giác này khiến hắn nghiện. Hắn tham luyến loại tình yêu này, hưởng thụ loại hạnh phúc này.

Hắn là vì chính mình mới yêu Kỳ Lương Tần, có lẽ tình yêu phù hợp với nhân tính ích kỷ và bản năng dục vọng như thế, mới thuần túy chân thành tha thiết nhất, càng lâu dài mà kiên nghị.

102. Chương 102

Lão thái thái lại bị bệnh nằm viện, Nghiêm Bách Tông buổi tối trở về nhà, liền từ chỗ dì Xuân biết được tin tức lão thái thái nằm viện. Hắn lập tức chạy tới bệnh viện, ở cửa phòng bệnh đụng phải Nghiêm Tùng Vĩ.

"Mẹ thế nào?" Nghiêm Bách Tông khẩn trương hỏi.

Nghiêm Tùng Vĩ bất đắc dĩ cười cười: "Anh đừng lo lắng, cũng như cái lần biết em kết hôn thôi, giả bộ bệnh."

Nghiêm Bách Tông lúc này mới thở phào một hơi, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn thoáng qua trong phòng bệnh, thấy Nghiêm Viện ở bên cạnh giường bệnh, liền muốn đẩy cửa đi vào. Nghiêm Tùng Vĩ giữ chặt hắn nói: "Anh vẫn là chớ đi vào, ngay cả em mẹ cũng không muốn gặp, huống chi anh, anh đi vào khẳng định bị bà ấy mắng ra. Đi, hút điếu thuốc đi."

Hai người đến khu hút thuốc, Nghiêm Tùng Vĩ đưa một điếu thuốc cho Nghiêm Bách Tông, châm lên thay hắn. Nghiêm Bách Tông hút một hơi sâu, sau đó nặng nề phun ra.

"Bên kia an bài thế nào?"

"Ở khách sạn, " Nghiêm Bách Tông mang theo hơi khói nói: "Bên cậu ấy không có việc gì, chủ yếu là bên phía mẹ."

"Theo em thấy, anh cũng đừng đến chỗ mẹ chịu đòn nhận tội, mẹ là người không có lý còn mạnh hơn ba phần, huống chi việc này hai người lại bị bà ấy chiếm lý. Muốn bà ấy nhả ra, rất khó."

"Vậy cậu nói phải làm thế nào đây?"

“Còn có thể làm thế nào, trường kỳ kháng chiến thôi, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Không phải anh có phòng ở bên ngoài sao, em xem hai người cùng đi ra ngoài ở đi. Có thể làm cho mẹ tỉnh táo lại, chỉ có thời gian.”

Nghiêm Bách Tông ngậm thuốc nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài ngựa xe như nước, đúng là thời gian phồn hoa.

“Đều là chuyện đã sớm đoán trước, anh cũng đừng quá lo lắng.” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Trong nhà có em với Viện Viện ở đây, không có việc gì.”

Lão thái thái cự tuyệt gặp Nghiêm Bách Tông.

Kỳ thật đâu chỉ mình Nghiêm Bách Tông, dù là Nghiêm Tùng Vĩ bà cũng lười gặp, chưa từng cho sắc mặt hoà nhã, nhất là sau khi khiếp sợ dần dần đi qua, phẫn nộ bị đau lòng thay thế, tỉ mỉ suy ngẫm lại, đầu sỏ gây tội, vẫn là cái tên hồ đồ lão nhị.

Kết hôn giả, bà quả thực không thể tin được đây là chuyện mà một người bình thường sẽ làm ra.

Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ biết mặt dày mày dạn làm nũng khoe mã, cả ngày lắc lư trước mắt bà. Hiện nay mâu thuẫn chủ yếu là lão đại, bà không thể đồng thời làm cương với cả hai đứa con trai.

“Tôi với nó tách ra ăn cơm, tôi không ăn chung một bàn với nó.” Lão thái thái nói: “Trừ khi nó cúi đầu nhận sai, phân rõ ràng với Kỳ Lương Tần. Không thì tôi sẽ không tha thứ cho nó. Tôi thật không biết nó nghĩ như thế nào, ngày thường ổn trọng như vậy, làm ra loại chuyện này, nó còn có đầu óc sao?”

Lão thái thái càng nói càng thương tâm, tựa như là một thứ trân bảo của mình, hiện giờ đột nhiên bị người ta đoạt đi, ngàn phòng vạn phòng trộm nhà khó phòng, càng huống chi tên trộm này, còn là Kỳ Lương Tần mà mình luôn rất thương yêu.

Kỳ Lương Tần… Lão thái thái nghĩ đến cậu liền đau đầu. Trước đây bà có bao nhiêu yêu thương cậu, hiện giờ liền có bấy nhiêu hận cậu.

“Tôi đã sớm nói nó là cái thứ bán mông, thật sự là không có nói sai. Vừa nghĩ tới nó vẻ mặt tươi cười lấy lòng tôi, tôi liền cảm thấy cả người nổi da gà. Chồn chúc tết gà, căn bản không có lòng tốt! Nó nhất định là thông đồng lão nhị, không thông đồng được, liền đem mục tiêu nhắm vào lão đại”.

Dì Xuân an ủi bà: “Có lẽ hai người bọn họ thật sự giống Bách Tông nói, chuyện tình cảm, cũng không phải nói khống chế liền khống chế. Tôi thấy Kỳ Lương Tần, không giống như là người có tà tâm, ngược lại bộ dạng có chút yếu đuối. Trách thì trách lão thái thái dạy Bách Tông quá tốt, nói xem trên đời này phàm là người trẻ tuổi thích đàn ông, mặc kệ nam nữ, có ai mà không vừa mắt Bách Tông đâu. Muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, chiều cao, năng lực phẩm tính, tất cả đều nổi trội, tiểu thư Tôn gia, còn có cô nương Lưu gia, không phải đều rất vừa ý cậu ấy sao?”

"Theo như dì nói, vậy lão nhị cũng không cần kết hôn rồi, nếu mỗi người vợ của lão nhị đều coi trọng anh chồng, nhà chúng ta còn sống như thế nào?!"

Dì Xuân vừa nghe, ngượng ngùng nói: "Lão nhị với Kỳ Lương Tần, không phải là kết hôn giả sao…"

Nhắc tới kết hôn giả, lão thái thái lại càng tức giận, dì Xuân đành phải thôi: "Chuyện bọn họ làm quả thật hoang đường, người trẻ tuổi vì tình tình yêu yêu, luôn không để ý người nhà mà. Bà đừng chấp nhặt với bọn nhỏ, tức chết thân thể mình, ngược lại tiện nghi người khác."

Lão thái thái lại hiểu lầm lời dì Xuân: "Tôi không thể bị bọn nó làm tức chết đâu, tôi tức chết rồi, không phải là để Kỳ Lương Tần đăng đường nhập thất hả? Có tôi ở đây một ngày, nó đừng nghĩ bước vào cửa nhà này một bước nữa! Đồ đạc của nó thu dọn xong chưa, đều ném hết cho tôi! Đồ nó từng dùng, tất cả đều ném cho tôi!"

Nghiêm Bách Tông về nhà, liền thấy được một đống đồ ở thùng rác ngoài cổng, trong đó có mấy bình hoa bách hợp, rách nát chồng chất trong đống rác.

Mỗi ngày Nghiêm Bách Tông vẫn đúng hạn về nhà, lão thái thái tuy rằng không gặp hắn, nhưng mà lại rõ ràng lịch làm việc và nghỉ ngơi của hắn như lòng bàn tay, thấy lão đại cũng không tính là quá vong ân phụ nghĩa, trong lòng ít nhiều có chút an ủi. Bà biết tính tình lão đại, muốn hắn lập tức hồi tâm chuyển ý, đó là không có khả năng. Nhưng lão đại hiện giờ hành động như vậy, nói rõ trong lòng vẫn có người mẹ là bà, còn không tính là rất quá đáng.

Bà không thể làm quá gấp, rất nhiều hôn nhân không được cha mẹ chấp nhận nhưng cuối cùng lại tu thành chính quả, không hẳn tất cả đều là bởi vì yêu, một phần rất lớn đều là xuất phát từ tâm lý phản nghịch của người trẻ tuổi, áp bách quá lợi hại, ngược lại sẽ làm cho bọn họ có một loại hành động vì yêu mà điên cuồng mù quáng. Con trai lớn của bà là một người hiểu lí lẽ lại lý trí trưởng thành, chỉ là bị ái dục nhất thời mờ mắt.

Bà có thể hiểu được, cũng giống như lúc trước bà nói với Nghiêm Viện rằng bà có thể hiểu được lão nhị cưới Kỳ Lương Tần vậy. Kỳ Lương Tần quả thật có chỗ tốt của mình, không riêng eo là eo mông là mông, tính tình cũng có cái hay… cho dù đây đều là thuật dụ dỗ của cậu ta, còn bên trong đều là tâm địa hồ ly, nhưng đàn ông đều thích kiểu này, bà hiểu. Mà đã trải qua chuyện lúc trước lão nhị đột nhiên cong, tuy rằng lần này bà vẫn khiếp sợ không hiểu ra sao, nhưng tiếp nhận cũng không phải khó khăn như vậy.

Bà nghĩ, có phải lão đại ngay từ đầu chính là cong hay không, cho nên mới có thể ở bên Thẩm Hòa như núi băng nhiều năm như vậy, mới làm như không thấy với cô nương ưu tú như Tôn gia và Lưu gia. Có lẽ ngay từ đầu bà đã chọn sai mục tiêu.

Bà không phải không thể tiếp nhận việc con trai cả là đồng tính luyến ái… Có lẽ nếu như không có chuyện Kỳ Lương Tần, bà cũng không tiếp nhận được con trai cả đột nhiên cong. Tuy rằng đều là cong, bà có thể tiếp nhận Nghiêm Tùng Vĩ đột nhiên cong, nhưng kỳ thật không hẳn có thể tiếp nhận việc Nghiêm Bách Tông cong… Nhưng mà có Kỳ Lương Tần làm so sánh, bà cảm thấy Nghiêm Bách Tông thích người đàn ông khác, ngoại trừ Kỳ Lương Tần ra, bà đều trở nên dễ dàng tiếp nhận.

Bà muốn nói chuyện đàng hoàng với con trai cả của mình. Nghiêm Bách Tông là một người rất hiếu thuận hiểu chuyện, nếu bà dùng tình cảm và lý lẽ để cảm động, tin tưởng lão đại có thể hiểu rõ, hắn yêu Kỳ Lương Tần, là một chuyện sai lầm cỡ nào.

103. Chương 103

Nhưng mà lão thái thái còn chưa kịp gặp Nghiêm Bách Tông, Kỳ Lương Tần đã gọi điện thoại lại đây, nói muốn gặp bà.

Lão thái thái đã kéo đen số điện thoại của Kỳ Lương Tần, bà xóa bỏ tất cả phương thức liên lạc với Kỳ Lương Tần, thề muốn diệt trừ hết thảy dấu vết của cậu. Kỳ Lương Tần là thông qua dì Xuân chuyển đạt tin tức này.

"Sao nó không kêu lão đại trực tiếp nói cho tôi biết, còn muốn dì nói tôi biết?"

"Chuyện cậu ấy tới gặp bà, Bách Tông không biết."

Lão thái thái bộ dạng căm thù đến tận xương tuỷ: "Uốn uốn éo éo không biết nó muốn làm cái gì, tôi phiền nhất dạng con trai như nó. Nói là lão đại không biết, ai biết có phải nó lại bày trò hay không, chỉ chờ để sau đó cáo trạng, nói tôi làm khó nó như thế nào."

Dì Xuân có chút khó xử nói: "Vậy lão thái thái còn muốn gặp cậu ấy hay không?"

"Gặp, vì sao không gặp, đưa lên cửa cho tôi mắng, tôi còn có thể sợ nó à?"

Dì Xuân liền gọi điện thoại thông báo với Kỳ Lương Tần: "Lão thái thái sẽ không tâm bình khí hòa ngồi xuống nói chuyện với con, con phải chuẩn bị tâm lý."

"Con biết ạ."

Hai ngày này Kỳ Lương Tần thượng hoả thực nghiêm trọng.

Nghiêm Bách Tông phải đi làm, mỗi ngày giữa trưa và buổi tối ăn một bữa cơm với cậu, tối quay về ngủ. Đại khái là không muốn gánh nặng của cậu quá lớn, Nghiêm Bách Tông rất ít khi nhắc tới chuyện trong nhà với cậu, Kỳ Lương Tần cũng không có hỏi.

Không phải không muốn hỏi, là trong lòng có thẹn, cho nên không biết nói gì. Là cậu khiến Nghiêm Bách Tông đi đến nông nỗi khó cả đôi đường hiện giờ, cậu thẹn với người Nghiêm gia, nhưng lại không chịu buông tha hạnh phúc của mình.

Lòng người vi diệu và phức tạp cỡ nào. Cậu nhìn Nghiêm Bách Tông tỉnh bơ, có chút đau lòng hắn, đau lòng phát ra từ tâm khảm, cậu thật sự không muốn để Nghiêm Bách Tông nếm một chút đau khổ nào. Nhưng cậu lại có tư tâm và dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như vậy, vì tư dục bản thân, không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không chịu buông tay.

Khách sạn cậu ở cách Nghiêm gia không xa, cùng đường với công ty của Nghiêm gia và Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông mỗi ngày đến xem cậu, nhưng mà hai người khắc chế hơn rất nhiều, đại khái cũng là không có tâm tình, không có hành động thân thiết gì. Nghiêm Bách Tông cái gì cũng không nói, Nghiêm Tùng Vĩ ngược lại một ngày ba bốn cú điện thoại gọi lại đây, tùy thời báo cáo tình huống trong nhà.

Kỳ Lương Tần cảm thấy việc này liên quan đến bản thân, cậu không thể cái gì cũng giao cho Nghiêm Bách Tông, mình cũng cần có hành động mới được. Trong lòng cậu cũng bất an, càng thái bình, cậu càng sợ hãi ở sau có bão táp chờ cậu. Cậu là đánh chết cũng không chịu chia tay, nhưng cậu sợ Nghiêm Bách Tông sẽ.

Hôn nhân không được người nhà chúc phúc, có lẽ không tất sẽ không hạnh phúc, nhưng mà hôn nhân bị người nhà nguyền rủa, liền nhất định không hạnh phúc. Dù Nghiêm Bách Tông từ bỏ gia đình lựa chọn ở bên cậu, cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông cũng sẽ không chân chính vui vẻ.

Nếu Nghiêm Bách Tông không vui vẻ, cậu lại làm sao có thể đạt được tình yêu bản thân mình muốn chứ. Cậu muốn Nghiêm Bách Tông không có buồn phiền sau này mà thương cậu, toàn tâm toàn ý thương cậu, thì phải phá được cửa ải của lão thái thái.

Lão thái thái không để cậu vào cửa nhà, cũng không có đến quán cà phê hoặc là chỗ nào, mà là trực tiếp hẹn ở ven đường, bảo Kỳ Lương Tần ở một ngã tư bên ngoài tiểu khu chờ bà.

Kỳ Lương Tần tới từ sớm. Lão thái thái ngồi xe ở xa xa liền nhìn thấy cậu đứng ở ngã tư.

Trong lòng lão thái thái thực không thoải mái, bởi vì bà cảm thấy mấy ngày không gặp Kỳ Lương Tần dường như trổ mã càng tuấn tú. Kỳ Lương Tần thoạt nhìn càng khiến người ta vừa lòng, trong lòng bà lại càng không thoải mái. Một người đàn ông vốn có thể trở thành con dâu hoàn mỹ, hiện giờ thế mà lại thành một con sói vô ơn, bà làm sao có thể không tức giận, ảo não.

Xe dừng lại trước mặt Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần mới nhìn rõ lái xe chính là Nghiêm Viện. Cậu hơi khom người với Nghiêm Viện, cúi đầu chào hỏi, không có khoa trương như cái loại khom người thông thường trong phim Hàn hoặc phim Nhật, so với gật đầu thì càng thành khẩn kính cẩn, đây là phương thức chào hỏi nhiều năm qua cậu dưỡng thành. Lão thái thái mở cửa sổ xe ra, lộ ra gương mặt tỉ mỉ võ trang, lạnh lùng nhìn cậu.

"Chào ngài." Kỳ Lương Tần lần thứ hai cúi đầu chào hỏi.

Cái từ "ngài" này, dường như đa phần là xuất hiện ở trường hợp xã giao chính quy và trên văn bản, trong sinh hoạt hằng ngày có rất ít người dùng, trước đây lúc Kỳ Lương Tần ở Nghiêm gia, mọi người nói chuyện với lão thái thái, gần như rất ít khi dùng đến cái chữ này. Hiện giờ cậu dùng "ngài", tự nhiên là vì tỏ vẻ cung kính, có tâm lấy lòng.

Lão thái thái không để mình bị đẩy vòng vòng, bà đương nhiên không có khả năng thích kiểu này, lạnh lùng nhìn Kỳ Lương Tần một cái: "Không phải cậu có chuyện muốn nói với ta sao, ta đến rồi, cậu còn lề mề cái gì?"

"Con muốn nói chuyện đàng hoàng với ngài."

"Nói ngay ở chỗ này đi." Lão thái thái nói: "Không có người ngoài, cũng đỡ dọa người."

Nghiêm Viện phía trước cúi đầu, tay đặt ở trên tay lái, bị ánh nắng chiếu vào, hoa văn mới sơn trên móng tay phiếm màu hồng nhạt. Nghiêm Viện cũng không thích Kỳ Lương Tần, từ khi cô biết Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ là kết hôn giả cũng đã sinh lòng bất mãn, sau đó biết Kỳ Lương Tần và Nghiêm Bách Tông bên nhau, chỉ là gia tăng bất mãn của cô mà thôi. Nhưng mà cô đối với Nghiêm Bách Tông là kính sợ, cũng có huyết mạch thân tình, cho nên vì Nghiêm Bách Tông, cô chỉ có thể làm phái trung gian.

Cô cũng nghe lời Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Chuyện này hai chúng ta đừng xen vào, nhất là em, vốn chỉ là người ngoài cuộc, lại càng không được xen vào trong, miễn cho rơi vào cảnh trong ngoài đều không phải. Anh cả và mẹ đối với Kỳ Lương Tần là hai thái độ, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chúng ta giúp ai cũng không thích hợp. Anh biết em có ý kiến với Kỳ Lương Tần, nhưng tương lai lỡ cậu ta kết hôn với anh cả, em không thích cậu ta nữa, thì cậu ta cũng là người yêu của anh cả, không cần làm quá khó coi."

Chỉ là Kỳ Lương Tần thật sự sẽ tu thành chính quả với anh cả của cô sao, cô cảm thấy thực ảo. Hơn nữa nói khó coi, hiện giờ cũng đã hết sức khó coi.

"Con với Tùng Vĩ là kết hôn giả, quan hệ gì cũng không có, con đối với hắn một chút động lòng cũng không có, hắn với con cũng không có, hắn là thẳng nam tiêu chuẩn, mà con là đồng tính luyến ái trời sinh." Kỳ Lương Tần nói.

Trước khi đến, kỳ thật cậu đã làm đủ chuẩn bị, cậu nghĩ phải nói cái gì, thậm chí lúc nào tạm dừng, nói như thế nào mới có vẻ chân thành tha thiết, ở mức độ lớn nhất đạt được lão thái thái lượng giải. Nhưng mà chân chính đứng trước mặt lão thái thái, cậu mới phát hiện hết thảy chuẩn bị đều là phí công. Cậu có chút nói năng lộn xộn, nhưng có một loại dũng khí và xúc động khó hiểu tràn ngập trong lòng cậu: "Nghiêm Bách Tông là người đàn ông đầu tiên con yêu, cũng là người duy nhất."

Lão thái thái không cho là đúng nhìn cậu: "Cậu yêu ai không yêu ai, ta cũng không muốn biết."

Kỳ Lương Tần có chút cấp bách nói: "Con không phải là có ý định nói ra để ngài tức giận… con là muốn nói với ngài, xin đừng cảm thấy con với Tùng Vĩ thế nào, rồi lại cùng Bách Tông thế nào… con không phải là quyến rũ hai người con trai của ngài, khiến hai người con trai của ngài đều…"

"Cậu muốn nói cậu và lão nhị trong trong sạch sạch, không phải là một người ngủ với một cặp anh em ruột, đúng không?" Lão thái thái nhìn cậu, giọng điệu có chút trào phúng: "Cậu muốn cho thấy cậu có bao nhiêu trung trinh thuần khiết sao?"

"Không phải, con chỉ không muốn ngài hiểu lầm… con…" Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng, tạm dừng một hồi, nói tiếp: "Con biết rõ quan hệ của mình với anh ấy đặc biệt, nhưng vẫn quyến rũ anh ấy. Con tự nhiên là đáng xấu hổ, con phạm sai lầm không thể thay đổi, đây là sự thật con không thể nào cãi lại. Cho nên hiện giờ con bị trừng phạt, đó cũng là nên, con không có gì để ấm ức cho mình, con quả thật có lỗi."

"Vậy cậu còn muốn nói gì nữa?" Lão thái thái nhìn Kỳ Lương Tần, trên mặt không còn giữ được vẻ lạnh lùng nữa, có nhiều son phấn hơn cũng không che được vẻ tiều tụy và chán ghét của bà.

Kỳ Lương Tần há miệng: "Chỉ là ngài có thể cho con một cơ hội, thử tiếp nhận con hay không. Con đương nhiên là đáng giận, rất đáng giận…" Kỳ Lương Tần bắt đầu nói năng lộn xộn: "Con không biết nên nói như thế nào, con biết rõ quá khứ cũng sẽ không đi qua, chỉ là quá khứ hợp thành con ở hiện tại, đã khắc lên một vết… Nhưng con làm sao được, con đã như vậy rồi…"

Kỳ Lương Tần cảm nhận được thất bại thật sâu sắc, bởi vì cậu không cách nào tìm được một lý do ăn khớp rõ ràng có sức thuyết phục, thử giúp mình đạt được tha thứ. Cậu nói mãi, cũng tự cảm thấy hoang đường buồn cười.

Cậu quyến rũ Nghiêm Bách Tông, đây là sự thật, lúc cậu quyến rũ biết rõ Nghiêm Bách Tông với cậu có quan hệ tách không rõ, sẽ có hậu quả không thể đoán trước, lại cố ý không thèm nghĩ tới, đó cũng là thật. Đây đều là sự thật không cách nào cãi lại, dù là lấy danh nghĩa tình yêu cũng không thể che giấu sự đáng giận của cậu. Cậu cũng muốn tình yêu của mình hoàn mỹ không tỳ vết, lưỡng tình tương duyệt, người người chúc phúc. Nhưng tình yêu của cậu cố tình là như vậy. Thứ mà trong lòng cậu coi trọng nhất, cố tình lại có vết nhơ như vậy.

Bất đắc dĩ bao nhiêu, buồn cười bao nhiêu, gieo gió gặt bão đáng thương.

Nhưng mà tình cảm của cậu với Nghiêm Bách Tông, chẳng lẽ không phải yêu sao. Không, cậu cảm thấy tình yêu của cậu với Nghiêm Bách Tông nhiệt liệt mà thuần túy, cậu cảm thấy trên đời này không có mấy ai có thể so sánh với tình yêu của cậu với Nghiêm Bách Tông. Tình yêu của cậu như một ngọn lửa, cháy bỏng cậu, cậu thường thường vì cái loại tình yêu cực nóng cố chấp này mà cảm thấy tra tấn. Nếu yêu có thể ước lượng, có thể đong đếm, cậu có thể không chút nào sợ hãi mà so sánh với bất cứ ai, tình yêu của cậu còn nặng hơn núi, còn sâu hơn biển, vừa nông cạn nhiệt liệt, lại thâm sâu nặng nề, vừa kiểu cách đáng xấu hổ, lại quang vinh động nhân.

Lão thái thái nhìn cậu mặt đỏ bừng, cùng với ánh mắt không biết nói cái gì, rồi lại nghẹn lời, rốt cuộc vẫn tránh né ánh mắt cậu, nói: "Cậu cũng biết mình đáng xấu hổ, cậu cũng biết chuyện cậu làm có bao nhiêu xấu hổ, cậu cũng biết đây là vết nhơ cậu vĩnh viễn không cách nào hủy diệt."

Giọng điệu bà hơi có chút kích động, Nghiêm Viện quay đầu nhìn bà, thấp giọng nói: "Mẹ đừng nóng giận."

Cô nói xong ngẩng đầu nhìn Kỳ Lương Tần một cái, Kỳ Lương Tần đối diện ánh mắt cô, càng cúi thấp đầu xuống. Nghiêm Viện nói: "Kỳ Lương Tần, anh còn không biết xấu hổ nói những lời này, ngay cả tôi cũng phải tức giận."

Kỳ Lương Tần vội vàng há mồm nói: "Tôi…"

"Có khả năng ở trong mắt cậu, trong mắt lão đại, ta chính là người túm lấy một cái sai lầm có thể hóa giải mà không chịu buông, nhưng ta chính là người như vậy."

Lão thái thái cắt ngang lời cậu, oán hận nhìn chằm chằm cậu: "Ta không bắt buộc cậu, cậu cũng đừng cưỡng cầu ta. Ta nhìn cậu đã cảm thấy đáng xấu hổ đáng giận, đây chính là cái nhìn của ta với cậu. Tự nhiên có người không cho là như vậy giống ta, ví dụ như Nghiêm Bách Tông của cậu, hắn tiếp nhận cậu như vậy, yêu cậu như vậy. Tựa như cậu nói, đó chính là cậu, thật xấu xa. Nhưng ta không phải là nó, nó cũng không phải ta, ta vẫn muốn cố gắng khiến nó rời khỏi cậu, cũng như nó sẽ ở bên cạnh cậu, ý đồ thuyết phục ta. Ta nói những lời này, chính là để cậu hết hy vọng, mặc kệ là cậu hay là lão đại, hai người nói cái gì với ta cũng không hữu dụng. Cậu ở trong lòng ta, chính là thật đáng giận, không còn gì khác."

Kỳ Lương Tần cảm thấy nan kham mà xấu hổ, trong lòng còn rất khó chịu. Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều, nghe thấy mấy lời nói này vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Cậu im lặng một hồi, nói: "Con lớn lên trong gia đình mồ côi cha, năm đó mẹ con chết bệnh, con làm xong tang sự ngồi xe về thành phố mình làm việc, lúc sắp đến, con đặc biệt thương tâm, bởi vì con cảm thấy mình thực cô độc, thực lẻ loi. Con một lòng nghĩ, nếu thành phố này có người ở nhà ga đón con thì tốt biết bao nhiêu, lúc con đi tiễn con, lúc con về đón con… con ở nơi này không quen không thân, chỉ có một mình Nghiêm Bách Tông. Có thể là con chẳng biết xấu hổ, nhưng con chính là rất muốn sống cùng anh ấy cả đời, con nghĩ anh ấy yêu con, những người khác đều không thay thế được anh ấy, con đã cảm thấy anh ấy là tốt nhất. Con cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, con không nỡ buông tay, cũng không có mặt mũi yêu cầu ngài buông tha, chỉ là hy vọng ngài đừng quá làm khó anh ấy."

"Lão đại từ nhỏ đến lớn không để ta phải nhọc lòng, là một đứa con trai rất đắc ý của ta, bị cậu gây tai họa thành như vậy!" Lão thái thái bỗng nhiên kích động, rưng rưng nước mắt nói: "Bởi vì cậu mà ta phải tổn thương nó, cậu có biết trong lòng ta có bao nhiêu hận không, ta không đau lòng, ta chỉ hận. Vốn đang êm đẹp, đều bị cậu hủy! Cậu bảo ta làm thế nào tha thứ cậu, ta thật sự là nghĩ không ra biện pháp tha thứ cho cậu. Nó mặc dù vẫn ở nhà, nhưng ta biết rốt cuộc nó vẫn thiên về cậu, nếu thật sự muốn nó làm lựa chọn, nó vẫn sẽ lựa chọn cậu, nó vì cậu mà từ bỏ người mẹ là ta, vết rách này cả đời ở trong lòng ta, cậu! Kỳ Lương Tần, cậu…" Lão thái thái bỗng nhiên quay đầu vào trong, vẻ mặt đỏ bừng rơi nước mắt: "Sao cậu lại như vậy?!"

Tình yêu là có thể khống chế sao, có thể yêu ai, không thể yêu ai, biết người này không thể yêu, thì sẽ không yêu.

Không, tình yêu không thể khống chế, tình yêu dường như thực sự là định mệnh kỳ diệu, cho nên có người sẽ bị coi thường, có người sẽ vờ ngớ ngẩn, có người vì thế mà giết người phóng hỏa, có người vì thế mà lục thân không nhận, tình yêu sẽ thay đổi một người. Bạn gặp một người, là tính cách bạn thích, là tuổi bạn thích, là thân thể bạn thích, là tướng mạo bạn thích, hết thảy điều kiện bạn thích hắn đều có, là người bạn sẽ yêu, bạn làm sao có thể không yêu.

Lão thái thái chính là biết tình yêu không thể khống chế, biết từ một mức độ nào đó mà nói thì Kỳ Lương Tần cũng có việc cậu không biết làm sao, lỗi duy nhất của Kỳ Lương Tần, bất quá là yêu một người không nên yêu, vì là người không nên yêu, cho nên mới có lừa gạt. Nhưng tình yêu là không thể khống chế, bà không thể yêu cầu Kỳ Lương Tần đừng yêu Nghiêm Bách Tông, nhưng bà mới có thể càng hận, bởi vì biết không nên hận, cho nên càng hận.

Không thì còn có thể hận ai, chẳng lẽ hận mình?

Kỳ Lương Tần thấy lão thái thái khóc, cảm xúc vẫn luôn đè nén lập tức dũng mãnh ào ra, cậu mím môi thật chặt cúi đầu, nhưng cậu cảm thấy giờ phút này cậu rơi nước mắt, sẽ khiến lão thái thái càng hận, trong lòng cậu dường như cảm thấy mình không xứng rơi nước mắt, một người khởi xướng, vốn nên thừa nhận những đau khổ đó, lại có cái gì để khóc chứ, cho nên cậu cố nén, nói: "Con…"

Sao cậu lại đáng giận đáng xấu hổ như vậy, nhưng đây lại cố tình là con người cậu chân thật nhất. Cậu đạp lên huyết lệ của người khác mà đi lên, chảy ra sẽ chỉ là nước mắt cá sấu.

Mình yêu là chân thật mà. Mình yêu Nghiêm Bách Tông sâu sắc phát ra từ phế phủ mà. Tuy rằng mình không phải là không có Nghiêm Bách Tông liền không thể sống, nhưng mình chính là không nguyện ý buông tay, mình không muốn thành toàn cho người khác làm mình đau khổ, như vậy liền thật sự là cái gì cũng sai, chỉ còn lại đáng xấu hổ và ích kỷ thôi sao.

Trong đầu cậu thực loạn, không nghĩ ra, cậu vừa cảm thấy mình có lý do, lại cảm thấy mình thực ti tiện. Tình yêu của cậu dưới sự tự mình chán ghét vứt bỏ cùng với người khác trở ngại mà càng thêm nóng rực, đốt cậu thở không nổi.

Càng dơ bẩn càng nóng rực, càng vô sỉ càng nóng rực, ngã vào trong địa ngục, hưởng thụ thiên đường sung sướng.

"Ta với cậu không có gì để nói, từ nay về sau, cậu tranh người đàn ông của cậu, ta đoạt con ta, không cần gặp lại."

Lão thái thái nói xong, đã đóng cửa sổ xe lại.

Xe từ bên cạnh cậu lái đi, Kỳ Lương Tần ngơ ngác đứng ở ven đường, đỏ bừng trên mặt thật lâu không tiêu tan, nước mắt cậu cuối cùng cũng không có rơi xuống. Trong đầu cậu ong ong, trống rỗng.

Nhưng mà cậu đi chưa được mấy bước, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng cách đó không xa.

"Sao anh lại tới đây?" Cậu đi qua hỏi.

"Đã ra từ rất sớm, dì Xuân nói cho anh biết chuyện hai người gặp mặt, " Nghiêm Bách Tông cúi đầu nhìn kỹ cậu, hỏi: "Hai người nói cái gì?"

Kỳ Lương Tần cúi đầu, không nói gì. Ánh sáng mặt trời chiếu trên lỗ tai cậu, lỗ tai đỏ rực, nhưng Nghiêm Bách Tông biết lúc này đây không phải là màu sắc ái dục.

"Được rồi, trở về đi." Nghiêm Bách Tông cũng không hỏi nhiều, kéo tay Kỳ Lương Tần.

Tay Kỳ Lương Tần có một tầng mồ hôi, thấm ướt lòng bàn tay khô ráo của Nghiêm Bách Tông.

"Xin lỗi, " Kỳ Lương Tần nói: "Thật sự là xin lỗi anh." Hiện giờ cậu cũng chỉ có thể nói những lời không hữu dụng đó, cậu cũng sẽ không bởi vậy mà tỉnh ngộ quay đầu lại.

Nghiêm Bách Tông nhéo nhéo tay cậu.

Cảm tạ thế giới này, khoan dung với đồng tính luyến ái như vậy, để hai người đàn ông cũng có thể nắm tay dưới ban ngày ban mặt. Đây là chuyện trước đây cậu nghĩ cũng không dám nghĩ. Sự hạnh phúc và tự do của đồng chí, xét đến cùng, vẫn phải ỷ lại phần lớn vào hoàn cảnh khoan dung. Hiện giờ cậu may mắn sinh hoạt ở nơi này, bởi vì nơi này đồng tính luyến ái cũng có thể sống thật tốt, cậu không cần cô độc cả đời, gặp Nghiêm Bách Tông, cũng bởi vậy mà càng khát vọng với cuộc sống tương lai tốt đẹp, càng tham lam mà muốn chiếm hữu, bởi vì có thể thực hiện, những ảo tưởng tốt đẹp về tình yêu của cậu, đều có thể thực hiện. Những thứ đó hấp dẫn cậu, cho nên cậu hấp dẫn Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Viện xuyên thấu qua kính chiếu hậu quay đầu lại nhìn, nói: "Anh cả."

Lão thái thái cũng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông nắm tay Kỳ Lương Tần.

Hai người bọn họ cùng một chỗ, thật sự là một đôi đẹp mắt, chiều cao cũng hợp, khí tràng cũng hợp.

Lão thái thái nghiêng đầu sang chỗ khác, nói: "Anh cả con hiện giờ ta cũng không hiểu."

Giọng nói của bà thê lương, tràn ngập sự bất đắc dĩ của một người mẹ.

Nghiêm Viện nói: "Mẹ, mẹ cũng đừng quá thương tâm."

"Sao có thể không thương tâm, " lão thái thái hít một hơi, lau một giọt nước trên khóe mắt: "Đều nói con lớn không cần mẹ, trước đây không biết, hiện giờ cảm thấy thật sự là tiếc nuối lớn nhất của người làm mẹ."

Mà bên ngoài ánh nắng vừa vặn, từ xưa cha mẹ và con cái chiến tranh, cuối cùng tan tác, đều là cha mẹ.

Lão thái thái bởi vì ý thức được điểm này, trong lòng tràn ngập bi thương. Nắng thu bên ngoài có đẹp nữa, cũng là lạnh lẽo.

104. Chương 104

Mình và Kỳ Lương Tần gặp mặt, lão đại còn đến theo đuôi. Mình chân trước mới vừa đi, lão đại liền nắm tay Kỳ Lương Tần.

Bà và Kỳ Lương Tần nói chuyện đã định trước sẽ không vui vẻ, nhưng mà giữa hai người bọn họ, lão đại lựa chọn đi an ủi Kỳ Lương Tần đầu tiên.

Thân là mẹ, bà cảm thấy rất là mất mát. Cường thế cả đời, lần đầu tiên cảm thấy thực bất đắc dĩ. Bà không phải là không nhìn nổi con trai và con dâu ân ái, bà mất mát vì người mà mình không thích, thậm chí bài xích đến mức có cậu ta thì không có mình, lão đại còn che chở yêu thương như thế.

Suy nghĩ một chút, từ khi bà biết chuyện này, lão đại cũng không có làm ra hành động quá phận gì, hắn vẫn ổn trọng, không vội không hoãn, cho tới bây giờ bà mới biết được là nước lặng chảy sâu.

Gần đây lão thái thái có thêm rất nhiều tóc bạc, giống như trong nháy mắt già nua.

Loại lão thái thái xưa nay sống an nhàn sung sướng như bà, đột nhiên già nua, liền đặc biệt nhìn ghê người.

Nhưng mà lão thái thái như vậy, lại đột nhiên xuống lầu dùng cơm.

Nghiêm Bách Tông thấy bà xuống lầu, liền muốn thức thời rời đi, lão thái thái lại nói: “Anh ngồi đi.”

Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện hai mặt nhìn nhau.

Nghiêm Bách Tông lại ngồi xuống, nhìn lão thái thái, nhưng không có động đũa. Lão thái thái lại không nhìn hắn, chỉ nói với dì Xuân: “Thất thần làm gì, còn không bới cơm cho tôi?”

Lời nói hữu khí vô lực.

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn Nghiêm Viện, Nghiêm Viện thì cúi đầu.

Nghiêm Bách Tông nhìn lão thái thái đầu bạc trắng, môi giật giật, không nói chuyện.

“Anh còn biết trở về ăn cơm à.” Lão thái thái nói với Nghiêm Bách Tông: “Không ở với Kỳ Lương Tần của anh, cậu ta một mình ăn cơm, anh cũng nỡ sao?”

Nghiêm Bách Tông dường như có chút quẫn bách, nói: “Cậu ấy bảo con trở về ăn.”

Lão thái thái hừ lạnh: “Cậu ta ngược lại biết vờ vịt nhỉ, anh cũng thật biết nghe lời.”

Đại khái là bởi vì giọng điệu suy yếu, lời này cũng không có giương cung bạt kiếm. Thái độ của lão thái thái mềm hoá, thật sự là khiến người ta vô cùng kỳ quái. Người một nhà hai mặt nhìn nhau.

Có điều quan hệ hai mẹ con họ dịu đi là chuyện người người vui vẻ. Nghiêm Tùng Vĩ thử thêm một phen củi lửa, nói chêm chọc cười vài câu, chỉ là không có thành công.

Cứ như vậy im lặng ăn cơm xong, lão thái thái bỗng nhiên thả đũa xuống, nói: “Ta với anh một hồi mẹ con, cho nên ăn với anh một bữa cơm cuối cùng này.”

Một bàn đều ngây ngẩn cả người, lão thái thái lại yên lặng nhìn Nghiêm Bách Tông: “Anh dọn ra ngoài đi.”

Nghiêm Bách Tông há miệng, nhìn lão thái thái, im lặng nửa ngày, sau đó vâng một tiếng.

Vẻ mặt lão thái thái có một khắc run run, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh: “Ta chỉ có một yêu cầu, các anh không được công khai.”

Nghiêm Bách Tông nói: “Tạm thời không có tính toán công khai.”

Lão thái thái liền đứng dậy đi lên lầu.

“Đi thật hả?” Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu.

“Anh phải nghĩ cho kỹ, tên rời cung không quay đầu lại được đâu.”

Nghiêm Bách Tông gật đầu: “Đau dài không bằng đau ngắn.”

Nghiêm Bách Tông lạnh lùng vô tình như thế, dù là Nghiêm Tùng Vĩ trong lòng cũng có chút không thoải mái. Hắn cảm thấy nếu đổi lại là hắn, quen bạn mà lão thái thái không đồng ý, hắn sẽ không cứng rắn chống cự như vậy. Lúc trước hôn sự của hắn và Đàm Thanh Thanh lão thái thái không đồng ý, hắn cũng không dám trực tiếp mang theo Đàm Thanh Thanh đi kết hôn, mà là lựa chọn kết hôn giả, coi như là giảm xóc. Lại nói vẫn là hắn “có chút lương tâm” … Tuy rằng việc hắn làm thực hồ đồ.

Lão thái thái thật sự bị bệnh.

Người bị bệnh, tâm tư đều đặc biệt mềm, cường thế không nổi. Lúc đêm dài người tĩnh nghĩ đến chuyện

Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần, sẽ rơi nước mắt.

Trong một nháy mắt nào đó bà cảm thấy, ai, đều là oan nghiệt, thôi thôi, thanh danh cả đời không cần, chỉ cần con trai cả vui vẻ là được.

Nhưng mà sau hừng đông, suy nghĩ này lại biến mất tăm, bà cảm thấy sao mình có thể dễ dàng buông tha. Lão nhị kết hôn giả, đối tượng kết hôn giả lại ở bên lão đại, bà suy nghĩ một chút đã cảm thấy không ngẩng đầu lên được. Kỳ Lương Tần vẫn thực đáng giận, con trai cả của bà cũng thực đáng giận.

Bà cố ý già nua kích thích trái tim của mỗi người Nghiêm gia. Kỳ thật bà vốn đã có nếp nhăn và tóc bạc, lúc trẻ rất liều mạng, già rồi có tiền, có nhiều đồ bảo dưỡng nữa thì cũng trị phần ngọn không trị được gốc, nhưng bình thường bà thích ăn diện, cho nên mọi người trên cơ bản đều chưa từng thấy dáng vẻ vốn có của bà. Hiện giờ bà không bôi phấn không tô son không nhuộm tóc, nếp nhăn và tóc bạc của mẹ, kỳ thật có thể kích thích trái tim con cái nhất, không ai có thể vào lần đầu tiên nhìn thấy mẹ mình trắng thật nhiều tóc, còn có thể nhìn chằm chằm mái đầu bạc phếch kia thêm một cái.

Sẽ không đành lòng, muốn trốn tránh.

Nghiêm Tùng Vĩ cảm tính nhất, đăng một tấm hình lão thái thái nằm ở trên giường bệnh, kèm một biểu tình khóc.

Kỳ Lương Tần nhìn thấy tấm hình này, một đêm cũng không ngủ.

Con người đại khái đều có chút ích kỷ, nhưng mà có thể ích kỷ tới trình độ nào, ích kỷ bao nhiêu. Tình yêu có thể bị cuộc sống gian nan hao mòn hết hay không. Buổi tối lúc đi ngủ, cậu ôm eo Nghiêm Bách Tông, có đôi khi sẽ cảm thấy Nghiêm Bách Tông rất không vui. Tâm tình Nghiêm Bách Tông luôn có vẻ có chút trầm trọng.

Không có người đàn ông nào có thể vì người yêu không để ý tới an nguy của mẹ mà còn có thể dương dương tự đắc, nếu lão thái thái xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai người bọn họ cũng sẽ bị phần áy náy này ép tới không ngẩng đầu lên được.

Cậu ôm Nghiêm Bách Tông, tham luyến hơi thở và nhiệt độ của hắn như thế. Mỗi một bước trước mắt đều là một rào cản, qua liền qua, một rào cản không qua được, thì tiếp theo cũng không qua được.

Ngày hôm sau Kỳ Lương Tần liền dọn đến trường học ở, chạy làm thủ tục một ngày, bởi vì quá bận, cũng không có thời gian nghĩ việc này. Vào lúc ban đêm Nghiêm Bách Tông tìm lại đây, hỏi: “Em làm cái gì vậy?”

“Em không phải là muốn lùi bước, anh đừng vội, ” Kỳ Lương Tần nói: “Lão thái thái như bây giờ, là tâm bệnh, chúng ta không thể cứng đối cứng với bà ấy… ngoài miệng em nói chỉ cần có thể ở bên anh, thì cái gì cũng không để ý, em nghĩ nghĩ, cảm thấy không thực tế, cũng làm không được. Lão thái thái không thể vì em mà có chuyện gì được.”

“Bà ấy không có việc gì, không phải đã nói với em, bác sĩ đã kiểm tra rồi, chỉ có một ít bệnh cũ, không có vấn đề gì lớn sao?”

“Nhưng cứ kéo như vậy, ai biết về sau thân thể bà ấy sẽ như thế nào. Bà ấy như vậy anh cũng khó chịu, em không nỡ nhìn anh khó chịu.”

Trước đây Kỳ Lương Tần cảm thấy, mặc kệ phát sinh chuyện gì cậu cũng sẽ không buông bỏ, bởi vì cậu nắm được Nghiêm Bách Tông, thể nghiệm được sự tốt đẹp ấy, làm sao có thể nỡ buông tha. Nghiêm Bách Tông sẽ khó chịu, đây là chuyện đã sớm dự liệu được, hắn kẹp ở giữa, khẳng định sẽ khó chịu, không sao, cậu sẽ dùng tình yêu của mình để bồi thường Nghiêm Bách Tông, thương hắn thật nhiều.

Nhưng mà khi vẻ mặt trầm trọng của Nghiêm Bách Tông hiện lên trước mắt cậu, cậu phát hiện có một số việc có lòng nhưng không có lực, cậu không thể bồi thường được. Mà cậu cũng không quyết đoán nhẫn tâm như mình tưởng, cậu thật sự không nỡ nhìn Nghiêm Bách Tông khổ sở.

Hóa ra tình yêu không riêng gì ích kỷ, yêu sâu sắc một người, có lẽ thật sự có thể không ích kỷ. Cái loại tuyên ngôn tình yêu chỉ cần đối phương tốt, mình thế nào cũng không hề gì, hóa ra là thật.

Ngày hôm qua cậu đến căn nhà ven sông của mình, ngồi trên sàn nhà trước cửa sổ sát đất đến khi hoàng hôn buông xuống. Đại khái là căn hộ này thực tương tự với nhà trọ độc thân cậu thuê trước đây, có một khoảnh khắc, cậu bị ánh dương chiếu mệt mỏi muốn ngủ, mở to mắt, cho là mình lại trở về quá khứ.

Quá khứ cậu sống một mình, cuộc sống không tốt, nhưng mà cũng chẳng xấu. Nếu cậu không có Nghiêm Bách Tông, cũng chỉ là tiếp tục sống cuộc sống như vậy, bất quá là trở lại nguyên điểm, cũng không có tệ hơn.

Cũng bất quá là một mình mang theo hai túi đồ to từ trong siêu thị đi ra, mệt thở hồng hộc, sau đó nghĩ thầm rằng, a, nếu có một người đàn ông giúp mình xách đồ thì tốt rồi, chờ mình về nhà, liền nấu canh cho hắn uống.

Loại ảo tưởng nhỏ vụn về cuộc sống yêu đương này, dù không thể thực hiện thì cũng chỉ là đau thương nhỏ xíu. So sánh với cái loại đau khổ không sắc bén nhưng mà lại nặng nề khi mẹ con Nghiêm Bách Tông bất hoà, căn bản không đáng nhắc tới. Sung sướng của cậu có thể thành lập trên nỗi đau của bất cứ ai, nhưng người này không thể là Nghiêm Bách Tông, thậm chí không thể là người Nghiêm Bách Tông yêu.

Bởi vì cậu không nỡ.

“Anh yên tâm, dù anh muốn chia tay, em cũng sẽ bám riết không tha. Chỉ là em hy vọng lão thái thái không cần khổ sở như vậy, chúng ta ngày tháng còn dài, không quan trọng một ngày nửa ngày này, ” Kỳ Lương Tần cười nói: “Em có niềm tin chờ được, em có thể chờ, anh cũng có thể. Chúng ta vẫn tùy lão thái thái đi.”

Trong lòng Nghiêm Bách Tông thật không dễ chịu, trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại: “Nếu nhất định

bắt anh chọn một trong hai, anh vẫn sẽ chọn em." Hắn nói: "Thật sự."

"Sẽ không để cho anh chọn một trong hai." Kỳ Lương Tần cười nói.

"Em đừng cười, " Nghiêm Bách Tông nói.

Kỳ Lương Tần nhếch miệng: "Ai, không biết anh tin hay không, hiện tại em đã cảm thấy có lời rồi, trước đây em đã cho rằng cả đời em cũng không ăn được hương vị của xx đâu, hiện giờ đều ăn được, còn là ăn của người em yêu nhất!"

"…" Khóe miệng Nghiêm Bách Tông rốt cuộc lộ ra một chút tươi cười, ngoắc ngoắc tay với cậu. Kỳ Lương Tần lập tức chui vào trong ngực Nghiêm Bách Tông, ôm eo Nghiêm Bách Tông: "Nói như vậy dường như không thích hợp, nhưng giống như bởi vì những việc gần đây, em trở nên càng yêu anh. Anh nói xem. tình yêu trải qua khúc chiết, có thể càng củng cố hay không? Em cảm thấy là có, cùng nhau đi qua ngàn khó vạn khổ, về sau suy nghĩ một chút, hẳn là sẽ quý trọng."

Đại khái là cái loại tâm lý nghịch phản ấy, sẽ khiến tình yêu càng tràn ra. Tình yêu ngâm qua chua xót lại càng mềm mại, càng xúc động tâm hồn. Nghiêm Bách Tông tràn ngập trìu mến, kêu lên: "Kỳ Lương Tần."

Kỳ Lương Tần nói: "Còn kêu tên em đầy đủ nữa chứ."

"Tiểu bảo bối."

"…Em không phải là tiểu bảo bối, là đại bảo bối, a ha ha ha ha ha."

Nghiêm Bách Tông nói: "Mỗi lần ôm em, đều có một loại cảm giác ôm tiểu bảo bối, cũng không biết là vì sao, nhưng khẳng định không phải là đại bảo bối."

"Vậy anh là đại bảo bối."

"Anh không phải, " Nghiêm Bách Tông dường như thực không quen xưng hô này: "Anh không phải là bảo bối, anh là người đàn ông của em."

Những lời này rốt cuộc thành công chọt đến trái tim thiếu nữ của Kỳ Lương Tần.

Người đàn ông của cậu, hì hì hì hì hì hì.

Bởi vì không an ổn, cho nên thường xuyên sẽ có một loại cảm giác, muốn ôm sát đối phương, khảm vào trong thân thể của mình, dùng ngôn ngữ thân thể nói với đối phương, rằng anh đừng rời khỏi em, em cũng không rời khỏi anh, chúng ta phải vĩnh viễn ở bên nhau.

Vĩnh viễn có xa chăng. Ở giờ khắc này, đại khái là không có điểm cuối, vẫn luôn tiếp tục.

Con đường rợp bóng cây trong trường học không có ai, Kỳ Lương Tần bỗng nhiên nói: "Em có một chuyện trước kia vẫn luôn ảo tưởng muốn làm với người yêu, anh có muốn giúp em thực hiện một chút không."

Nghiêm Bách Tông buông cậu ra, hỏi: "Chuyện gì?"

"Anh cõng em đi vài bước nhé."

Nghiêm Bách Tông liền nhìn nhìn xung quanh, chỉ nhìn thấy đèn đường mờ tối bị lá cây che, con đường một mảnh đen thùi.

Hắn cũng không phải sợ người ta nói ba nói bốn chỉ trỏ, mà là hắn tương đối bảo thủ trên chuyện thân thiết, không thích bị người thứ ba nhìn thấy.

Hắn ngồi xổm xuống, vươn tay: "Đi lên."

"Trước kia em xem phim trên tv, nhìn thấy nam chính cõng nữ chính, trong lòng liền nở hoa, " Kỳ Lương Tần vừa nói vừa nằm úp sấp lên trên lưng Nghiêm Bách Tông: "Lưng anh thật rộng."

Nghiêm Bách Tông vai rộng eo thon, tỉ lệ vô cùng cân xứng, nhìn cao lớn thon gầy, bả vai sờ lên mới biết được vô cùng dày. Cậu ôm cổ Nghiêm Bách Tông, trong lòng trào ra một loại tình yêu không cách nào diễn tả, mang theo xuân tình và ghen tuông.

Xem xem, chính là Nghiêm Bách Tông quá tốt, cậu quá yêu, cho nên cậu mới ích kỷ vô sỉ như vậy. Loại hạnh phúc này, cũng không phải người người đều có thể lĩnh hội, mà cậu lại tựa trên lưng một người đàn ông ưu tú, dán bên cổ hắn, nghe hơi thở của hắn, cảm nhận nhiệt độ và tim đập mơ hồ của hắn. Bắp đùi cậu bị bàn tay to nắm lấy, bền chắc như vậy.

Cái gì gọi là "có giờ phút này chết cũng đáng"? Chính là đây.

Nghiêm Bách Tông cõng cậu đi về hướng ký túc xá, lúc đi đến dưới đèn đường, kéo ra một cái bóng đen. Một người cõng một người khác, cái bóng là hình dạng này. Kỳ Lương Tần nhìn, trong lòng nghĩ cậu phải nhớ kỹ.

"Được rồi, có thể buông xuống." Tuy rằng còn tham luyến, nhưng Kỳ Lương Tần vẫn mở miệng, loại chuyện này làm quá không tốt, lướt qua liền ngừng thôi.

"Anh có thể cõng em đến dưới lầu ký túc xá, " Nghiêm Bách Tông nói.

“Em nặng không?”

Nghiêm Bách Tông giọng điệu bình tĩnh: “Rất nhẹ.”

“Không phải là em nhẹ, là anh sức lực lớn. Nếu có thể cứ như vậy được anh cõng đi thì tốt, đi đến… tận cùng thế giới…”

Bởi vì lời kịch này rất buồn nôn, cho nên nửa câu sau Kỳ Lương Tần có chút ngượng ngùng.

Kết quả Nghiêm Bách Tông lại nói: “… Cái đó có khả năng không được, trên đường phải nghỉ ngơi một chút, không thể đi hoài, sức lực anh có thể không đủ…”

“…”

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, vì sao cậu yêu Nghiêm Bách Tông như vậy, muốn chết muốn sống cũng muốn đi theo hắn.

Bởi vì Nghiêm Bách Tông đáng yêu đó, người đàn ông như vậy, ai lại không yêu!

105. Chương 105

Nghiêm Bách Tông cõng Kỳ Lương Tần đến phía sau lầu ký túc xá mới buông cậu xuống. Ngẫu nhiên có bạn học đi múc nước ngang qua, lén nhìn bọn họ, nhưng mà đêm tối cho bọn họ vô tận dũng khí, Kỳ Lương Tần ôm eo Nghiêm Bách Tông, nỉ non nói nhỏ với hắn.

Vành tai tóc mai chạm vào nhau, tràn ngập mùi yêu đương chua lè.

Kỳ thật hai người tạm thời tách ra là chuyện tốt. Nếu hai người cả ngày dính cùng một chỗ, trong lòng vẫn đè nặng một tảng đá lớn, luôn có chút khuyết điểm. Nếu tách ra, ngẫu nhiên gặp một lần, trong lòng Nghiêm Bách Tông không phải thẹn với lão thái thái nữa, mà là với Kỳ Lương Tần cậu. Mà áy náy và thương tiếc luôn có thể kích phát cho một người đàn ông đầy ngập nhu tình và đau lòng, cho nên bọn họ lưu luyến không rời như bây giờ, lại về dáng vẻ mà yêu đương vốn nên có.

Như vậy Kỳ Lương Tần cũng thoải mái hơn chút, không cần thừa nhận áp lực tâm lý lớn đến thế. Cho nên Nghiêm Bách Tông lại dọn về.

Nghiêm Tùng Vĩ nhìn thấy hắn mang theo rương hành lý trở về, nhanh chóng gọi một cú điện thoại cho lão thái thái: “Mẹ, anh cả dọn về rồi.”

Lão thái thái nằm ở trên giường bệnh, hỏi: "Có dẫn người không?"

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt một hồi mới kịp phản ứng lão thái thái hỏi chính là Kỳ Lương Tần: "Không có, hắn về một mình."

Lão thái thái cúp điện thoại, thở phào một hơi.

Rất nhanh chuyện Kỳ Lương Tần dọn đi, mọi người đều biết, đều tưởng chuyện kết hôn giả rốt cuộc bị lão thái thái biết, người phụ nữ trong mắt dung không nổi hạt cát như lão thái thái, hung ác lên liền đuổi Kỳ Lương Tần đi.

Trước đây mấy bà ấy biết bí mật này cũng không dám nói cho lão thái thái, chính là việc này nói cũng xấu hổ, cũng đều biết lão thái thái sĩ diện. Hiện giờ việc này lão thái thái đã biết, còn giận đến nhập viện, một đám chị em đều lại đây xem bà.

Mấy bà ấy tự nhiên hướng về phái lão thái thái: "Kỳ Lương Tần đó, trước kia nhìn rất hiểu chuyện nhu thuận, thế mà cũng là người như vậy, thật sự là biết người biết mặt không biết lòng!"

"Còn không phải sao. Chị Trương chị cũng đừng tức giận, tức giận vì người như vậy, thật sự không đáng!"

"Lão nhị nhà bà cũng quá ngốc, cứ như vậy bị người ta lợi dụng, tuy Kỳ Lương Tần kia nói là không vì bất cứ lợi ích gì mà đến hỗ trợ, nhưng mà cậu ta ở Nghiêm gia lâu như vậy, cũng được không ít lợi lộc rồi."

"Ánh mắt đầu tiên tui nhìn thấy Kỳ Lương Tần kia, đã cảm hắn khóe mắt đuôi mày cậu ta thoạt nhìn không an phận, biết câu người!"

Lúc trước như ong vỡ tổ khen Kỳ Lương Tần trên trời ít có dưới đất không ai bằng chính là mấy bà ấy, hiện giờ hạ thấp Kỳ Lương Tần đến cái gì cũng tệ cũng là mấy bà ấy, ai ai cũng thành Gia Cát Lượng. Nghiêm Tùng Vĩ lén nói với Nghiêm Bách Tông: "Anh đừng buồn bực, mấy bà ấy nói anh nghe một chút thì thôi."

Đây cũng không phải là nói đỡ cho mấy bà dì đó. Tình bạn giữa phụ nữ không phải chính là như vậy sao, mấy bà ấy cũng là trút giận thay lão thái thái. Kỳ Lương Tần với mấy bà ấy thì có quan hệ gì đâu. Mấy bà ấy để ý chính là lão thái thái. Lời nói tuy rằng thật thật giả giả, nhưng mà đều là để trấn an chị em của mình.

Lão thái thái nghe mấy bà ấy quở trách Kỳ Lương Tần nửa ngày, trong lòng lúc này mới dễ chịu một chút. Có điều bà càng vui mừng chính là những người này đều cho rằng Kỳ Lương Tần là bởi vì chuyện kết hôn giả mới bị đuổi ra ngoài, may mắn may mắn, nguyên nhân chân chính mấy bà ấy không biết. Không thì bà thật sự không biết phải đối mặt những người này như thế nào.

Vậy cũng đáng để ăn mừng, mặc kệ nói như thế nào, mặt mũi Nghiêm gia được bảo vệ, lão đại cũng về nhà, so sánh với cái tin đồn hương diễm như em dâu quyến rũ anh chồng, chuyện kết hôn giả tuy rằng cũng làm

cho mặt mũi bà không sáng sủa, nhưng mà coi là việc rất nhỏ.

Quả nhiên tốt xấu đều là so sánh mà ra. Nếu như không có chuyện Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần, phỏng chừng bà sẽ không nhẹ nhàng tha thứ cho Nghiêm Tùng Vĩ. Lão nhị này quả thật không thể tưởng tượng nổi, chỉ là từ nhỏ đến lớn không phải hắn vẫn luôn là thế này sao. Lão thái thái sẽ không lấy hạn mức đạo đức và giác ngộ tư tưởng đối với Kỳ Lương Tần để đi yêu cầu Nghiêm Tùng Vĩ.

"Hiện giờ cậu ta đang làm cái gì?" Bà hỏi Nghiêm Tùng Vĩ.

"Còn có thể làm gì, cậu ta là học sinh… Có điều mẹ, chi phí cậu ta lên đại học là nhà chúng ta bỏ ra, thành Nam tiêu phí cao, cho dù cậu ta làm việc ngoài giờ, cũng chỉ có thể duy trì sinh hoạt cơ bản, học phí…"

"Học phí vẫn cứ theo lẽ thường cho cậu ta, " lão thái thái nói: "Để cậu ta học thêm chút văn hóa, lấy cái bằng cấp, đầu ra của Đông Hoa vẫn rất tốt, về sau cậu ta cũng có thể tự sống tốt."

"Mẹ xem mẹ kìa, hận cậu ta nghiến răng, còn không phải là nghĩ cho cậu ta."

"Tiền với ta mà nói là vô nghĩa nhất, tuy rằng con dỗ ta nói cậu ta kết hôn giả với con không cần một chút lợi ích gì, nhưng ta tuyệt đối không tin. Vô duyên vô cớ, ai sẽ vì giúp người ta mà kết hôn giả, đây là việc nhỏ hả? Cậu ta nhất định là muốn lấy lợi ích từ con."

"Ha ha ha." Nghiêm Tùng Vĩ liền cười ha ha, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Lúc trước Kỳ Lương Tần muốn một trăm vạn, hắn tính toán nuốt vào trong bụng, ngoại trừ hai người họ và Đàm Thanh Thanh, không nói cho người thứ tư biết.

"Cho cậu ta tiền ta không có ý kiến, nhà chúng ta không thiếu tiền. Thanh danh càng quan trọng hơn tiền tài, thân tình lại càng quan trọng hơn thanh danh."

"Mẹ, " Nghiêm Tùng Vĩ kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn lão thái thái: "Vậy mẹ còn vì thanh danh mà muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh cả? Mẹ không phải nói anh cả chọn một trong hai sao?"

"Ta không làm như vậy, anh cả con có thể trở về à?" Lão thái thái kẹp mái tóc hoa râm lên: "Thanh danh tuy rằng không quan trọng bằng cốt nhục thân tình, nhưng mà không phải là trò đùa, không đến vạn bất đắc dĩ, không thể ném. Con nói ta cả đời này cực cực khổ khổ vì cái gì? Ngoại trừ tiền tài, chỉ để tranh được chút thanh danh này, sao có thể dễ dàng ném mất. Ta là người cần mặt mũi, thà rằng sống khổ, cũng không muốn bị người ta chê cười. Thanh danh với thân tình cũng giống như tay và chân, chặt đứt cái nào, cũng đau muốn chết."

Lão thái thái nói xong liền đứng dậy mở ngăn kéo, cầm một cái hộp ra, đưa cho Nghiêm Tùng Vĩ.

"Đây là cái gì?"

“Tháng này ta nằm viện, trong nhà lại phát sinh việc này, sinh nhật con cũng không thể làm. Đây là quà sinh nhật ta chuẩn bị cho con lúc ở Vân Nam.”

Là một đôi thiên châu. Nghiêm Tùng Vĩ mở ra nhìn nhìn, lão thái thái nói: “Đã khai quang, sẽ phù hộ con.”

“Sao lại là một đôi?”

Lão thái thái liền không nói gì, Nghiêm Tùng Vĩ mới hiểu được, đây là chuẩn bị một cái cho cả Kỳ Lương Tần. Thiên châu giá trị xa xỉ, lúc trước lão thái thái đại khái cũng là thật sự yêu thương Kỳ Lương Tần.

Nghiêm Tùng Vĩ có chút không hiểu, vì sao lòng dạ phụ nữ thay đổi bất thường, một hồi có thể nâng người ở trong lòng bàn tay, một hồi lại có thể trở mặt. Hắn cảm thấy cái này cũng không riêng gì do lão thái thái ích kỷ, còn có nguyên nhân càng phức tạp ở bên trong, chỉ là hắn không phải là đương sự, cân nhắc không ra.

“Về sau đừng làm những chuyện vô liêm sỉ đó nữa, ” lão thái thái lời nói thấm thía: “Tìm một người vợ thật tốt, sống qua ngày cho tốt. Ta già rồi, gây sức ép không nổi, còn muốn sống lâu thêm hai năm nữa.”

Nghiêm Tùng Vĩ từ trên lầu đi xuống, nghĩ thầm rằng hắn có nên đem lời lão thái thái mới vừa nói chuyển cho anh cả hắn hay không, nói cho anh cả hắn biết, kỳ thật điểm mấu chốt của lão thái thái, là có thể tiếp nhận Kỳ Lương Tần, nếu anh cả của hắn cường ngạnh thêm một chút, dùng đoạn tuyệt quan hệ để cưỡng ép, mẹ sẽ khuất phục.

Nhưng mà hắn cảm thấy nếu mở miệng, thực có lỗi với mẹ mình. Thanh danh chẳng lẽ thật sự không quan trọng sao? Lúc trước hắn biết Kỳ Lương Tần và anh trai hắn ở bên nhau, chẳng lẽ không có một chút khúc mắc nào ư?

Vẫn phải có, chỉ là hắn thân là em trai, không phải là trưởng giả, không có quyền xen vào mà thôi. Thanh danh và thân tình, đối với lão thái thái là quan trọng như tay với chân, hắn thân là con, không nên giúp mẹ mình lựa chọn chặt đứt cái nào.

Đây đại khái chính là người nhà đi, máu mủ tình thâm, không có biện pháp bỏ mặc.

Lúc lão thái thái ở nhà tĩnh dưỡng, Nghiêm Bách Tông không phải đi làm thì chính là ở nhà, hệt như trước đây. Trong cuộc sống của bọn họ, dường như không có cái người Kỳ Lương Tần ấy.

Nhưng vẫn có vài thứ thay đổi, một loại cảm giác nói không rõ, Kỳ Lương Tần xâm nhập cuộc đời của họ, cũng để lại dấu ấn, dấu ấn này khó có thể phai mờ.

Rõ ràng nhất chính là con cả Nghiêm gia Nghiêm Bách Tông.

Hắn sống ở đây, mặc dù vẫn trầm tĩnh ổn trọng, nhưng không còn là một ngọn núi băng. Tuy rằng hắn không cuồn cuộn như lũ xuân, nhưng mà cũng đã thành nước chảy ào ào, nước lặng chảy sâu. Yêu ghét vui buồn của hắn trở nên sống động lên, bắt đầu có dấu vết để lại. Như một cây khô mọc ra chồi non, trong mục nát có một chút sinh mệnh lực.

Người Nghiêm gia không ai không nghi ngờ có phải hắn còn duy trì liên hệ với Kỳ Lương Tần hay không, nhưng mà Nghiêm Bách Tông đã khôi phục như trước, đúng hạn đi làm tan tầm, im bặt không đề cập tới Kỳ Lương Tần, hắn đã nhượng bộ đến nước này, bọn họ có thể làm thế nào chứ, chỉ có thể làm bộ như không biết chuyện.

Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ phát hiện Nghiêm Bách Tông mỗi ngày nửa đêm đều sẽ chuồn ra. Hắn chỉ ngẫu nhiên phát hiện, ngày đó hắn trở về muộn, gặp Nghiêm Bách Tông lái xe đi ra ngoài.

Kỳ thật hắn vẫn luôn hoài nghi Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần còn liên hệ, anh cả của hắn sẽ không dễ dàng yêu ai, tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng không yêu ai, nhìn thấy tình cảnh này, suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu chính là anh cả hắn đi gặp Kỳ Lương Tần.

Trách không được ban ngày thành thật như vậy, hóa ra đều là thừa dịp sau khi lão thái thái ngủ say, lén đi gặp Kỳ Lương Tần.

Nghiêm Tùng Vĩ quyết định lén đi theo xem, có phải đi gặp Kỳ Lương Tần hay không.

Vì thế hắn ngồi ở trong xe, chờ ở ven đường bên ngoài tiểu khu. Đại khái đến buổi tối mười một giờ rưỡi, hắn liền thấy được xe Nghiêm Bách Tông lái ra.

Nghiêm Tùng Vĩ do dự một chút, vẫn khởi động xe, không xa không gần theo ở phía sau. Xe quả nhiên là nhắm hướng Đông Hoa. Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy loại theo dõi này thật sự là rất mất mặt, nhưng mà trong lòng tuy rằng xấu hổ, dưới chân lại theo sát. Hắn nhìn thấy xe ngừng lại dưới lầu ký túc xá nam sinh, không đến nửa phút, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần chạy đến.

Nghiêm Bách Tông xuống xe, hai người còn chưa có vào xe, đã ôm chặt nhau. Nhìn sức lực bổ nhào của Kỳ Lương Tần, ngựa quen đường cũ nhiệt tình như lửa. Nghiêm Bách Tông nâng Kỳ Lương Tần lên một chút, sau đó mới thả xuống đất, hôn hôn miệng cậu

Hắn không phải là lần đầu tiên gặp được anh cả hắn với Kỳ Lương Tần thân thiết, nhưng vẫn cảm thấy thực rung động, vừa quái dị vừa rung động.

Còn có Kỳ Lương Tần kia, thật sự là câu nhân, hắn đã sớm biết Kỳ Lương Tần lẳng lơ, không nghĩ tới lại lẳng lơ thành như vậy. Hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần ngồi ở trên đùi Nghiêm Bách Tông, ôm cổ Nghiêm Bách Tông hôn môi. Bóng dáng hai người ở trong xe mơ hồ nhoáng lên, khiến hắn não bổ cả một đoạn tiểu hoàng văn.

Kỳ Lương Tần lẳng lơ lên thật sự là không muốn sống không biết xấu hổ, chỉ cần đàn ông.

Là đàn ông ai có thể chịu được cái này, trách không được anh cả của hắn trầm luân.

106. Chương 106

Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ thầm rằng, thật sự là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cái tảng băng như anh trai hắn, ai từng nghĩ rằng cứ như vậy mà bị làm ấm. Hai người kia thoạt nhìn, đại khái ngay cả lão thái thái cũng không thể phủ nhận bọn họ thực xứng đôi.

Bộ dạng tính tình, hai nhân tố quan trọng nhất trong tình yêu, đều thực xứng đôi. Hai người cùng một chỗ, một cương một nhu, đều là tướng mạo ưu tú như nhau, lúc ở bên nhau, thậm chí không có cảm giác không hài hòa khi hai người đàn ông bên nhau.

Hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ đến câu này.

"Nhớ anh không?"

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Nhớ."

Cậu rất nhớ.

Đại khái cậu là người rất nặng tình, lúc yêu đương, trong mắt liền chỉ có tình yêu, suốt ngày ôm di động, ngay cả lúc đi ngủ cũng chỉnh di động thành chế độ rung, nắm ở trong tay ngủ, chỉ sợ bỏ qua điện thoại của Nghiêm Bách Tông, sợ hồi âm không đúng lúc.

Đại khái cậu thật sự là người không có tiền đồ, loại không tiền đồ này dưới cái nhìn của vài người là một khuyết điểm lớn, may mà Nghiêm Bách Tông đủ có tiền đồ, không cần nhất, chính là người khác có tiền đồ.

Nghiêm Tùng Vĩ ngồi ở trong xe, nhìn bóng dáng mơ hồ của hai người bọn họ, cảm thấy mình bị đút một họng đồ ăn chó.

Suy nghĩ một chút, hắn cũng đã thật lâu không yêu đương, từ trung học đến hiện tại, tính ra đây là lần hắn độc thân lâu nhất.

Có thể là trưởng thành tương đối sớm trên mặt yêu đương, hắn dường như không có thời kỳ ngây thơ, khai trai sớm, tình yêu với hắn mà nói tới cũng nhanh đi cũng nhanh. Hiện giờ nhìn thấy anh trai và Kỳ Lương Tần, hắn đột nhiên nghĩ lại tình yêu trước kia của mình, rốt cuộc có tính là tình yêu không. Bởi vì so sánh một chút, mới cảm thấy anh cả hắn tuy rằng tuổi lớn hơn hắn, nhưng còn ngây thơ hơn hắn rất nhiều.

Lão nam nhân ngây thơ này. Nghiêm Tùng Vĩ ê ẩm nghĩ. Hẹn đêm cứ như yêu đương vụng trộm, không

ngờ sẽ xuất hiện trên người anh trai hắn. Hắn cảm thấy anh cả hắn bởi vậy mà cách hắn càng gần một chút, có vị khói lửa.

Có dục vọng có tư tâm, tham luyến ái dục, mới là con người sống động.

Chuyện Kỳ Lương Tần bị đuổi ra khỏi Nghiêm gia, rất nhanh cũng bị Vương Trạch biết. Vương Trạch bởi vậy mà đặc biệt gọi cậu đến phòng làm việc của mình, an ủi cậu một phen.

Thật ra Kỳ Lương Tần có chút xấu hổ, cậu có sự kính sợ bản năng với giáo viên. Huống chi Nghiêm Bách Tông rất để ý cậu và Vương Trạch lui tới, mấy ngày hôm trước còn đặc biệt dặn dò cậu.

"Anh chính là người đàn ông có lòng ghen tị rất nặng, " Nghiêm Bách Tông nói: "Không cho em lui tới thân thiết với đồng chí khác."

"Trong cuộc sống hiện thực em không quen một đồng chí nào hết, " Kỳ Lương Tần thề son thề sắt: "Em chưa bao giờ lăn lộn trong giới này cả, chỉ có trước kia Tùng Vĩ từng dẫn em đến tụ hội đồng chí hai lần, nhưng em với bọn họ đều không có liên hệ, em cũng không thích."

Kỳ Lương Tần rất thích biểu đạt cậu giữ mình trong sạch với Nghiêm Bách Tông, bởi vì cậu biết Nghiêm Bách Tông rất yêu cái kiểu này. Lẳng lơ thì được, nhưng chỉ có thể lẳng lơ cho hắn nhìn, đây là dục vọng độc chiếm của Nghiêm Bách Tông, ngay cả có người mơ ước người hắn yêu, trong lòng hắn cũng sẽ không thoải mái.

"Nữ thì sao?" Kỳ Lương Tần hỏi: "Em không thích nữ, có thể kết bạn với họ không?"

"Kỳ thật anh cũng không thích, " Nghiêm Bách Tông nói: "Có điều cũng không thể quản quá chặt, bạn nữ giới cũng không phải là không thể, nhưng phải kết bạn thuần hữu nghị, không thể kết bạn với người có ý với em."

"Anh chỉ yêu cầu em, vậy còn anh?" Kỳ Lương Tần hỏi.

"Anh thì em không cần lo lắng, " Nghiêm Bách Tông nói: "Anh biết cự tuyệt người khác hơn em."

Kỳ Lương Tần nói: "Em anh cũng không cần lo lắng, bởi vì trong cuộc sống của em thật sự không có gặp đồng chí nào sống sờ sờ hết."

Nghiêm Bách Tông hừ lạnh một tiếng: "Vương Trạch kia không phải sao, còn có cái người thổ lộ với em lúc học quân sự nữa?"

Nếu Nghiêm Bách Tông không nói, Kỳ Lương Tần cũng đã quên. Nam sinh thổ lộ với cậu cậu cũng quên tên là gì rồi. Có điều Kỳ Lương Tần khó được thấy Nghiêm Bách Tông ghen tuông hừ lạnh như thế, mang

gương mặt lạnh lùng ổn trọng, hừ lạnh cũng hừ vô cùng khắc chế, có một loại cảm giác mùi chua và hương vị đàn ông giao tạp không cách nào diễn tả.

Kỳ Lương Tần vô cùng thích nhìn Nghiêm Bách Tông như vậy. Cho nên từ văn phòng Vương Trạch đi ra, cậu liền đem việc này nói với Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông nghe xong, quả nhiên giọng điệu lạnh lùng: "Em nói chuyện này với anh làm gì?"

Kỳ Lương Tần chịu đựng vui sướng, giọng điệu vô tội nói: "Không có gì, không phải anh không thích em lui tới với hắn sao, cho nên báo cáo với anh một tiếng."

"Hắn nói với em cái gì?"

Kỳ Lương Tần ngay trong điện thoại đem đối thoại giữa cậu và Vương Trạch đơn giản tự thuật lại một lần. Nghiêm Bách Tông nói: "Hắn ngược lại rất quan tâm em nhỉ."

"Hắn biết quan hệ của em với anh, hẳn là sẽ không có ý gì với em đâu."

"Sai, " Nghiêm Bách Tông nói: "Hắn không dám, bởi vì hai nhà là thế giao, hắn không tiện xen vào, không có nghĩa là hắn không muốn."

Nghiêm Bách Tông cúp điện thoại, trong lòng hơi có chút phiền não. Hắn tự nhận là một người đàn ông thực tự tin, tuy rằng hắn không tự cao tự đại, nhưng mà rõ ràng điều kiện mình không tồi, đàn ông bình thường không phải là đối thủ của hắn. Nhưng hắn cũng biết sở đoản của mình, hắn im ỉm không biết ăn nói, quá đứng đắn, mà Kỳ Lương Tần quá trẻ, trẻ hơn hắn hơn mười tuổi, đối với việc yêu đương với nam, hắn cũng tương đối mới lạ, đụng tới một tay già đời điều kiện tương đương, hoặc là một nam sinh cùng tuổi với Kỳ Lương Tần, cũng không phải không có khả năng đào góc tường.

Tuy rằng hắn cảm thấy Kỳ Lương Tần sẽ không lay động với người yêu thầm cậu, nhưng hắn không thích cái loại cảm giác người của mình bị người khác mơ ước, cơ mà mỗi ngày đều trồng dâu tây cũng không được, hắn vẫn nên tìm một thứ, làm dấu hiệu cho Kỳ Lương Tần.

Động vật giống đực dường như đều vô cùng ham thích với việc làm dấu hiệu biểu thị công khai chủ quyền, có đôi khi loại ham thích này ấu trĩ mà buồn cười, nhưng bọn họ làm không biết mệt, đây là nhiệt tình trời sinh đối với chiếm hữu. Nghiêm Bách Tông nghĩ nghĩ, liền gửi một tin nhắn cho Kỳ Lương Tần: "Em đo kích cỡ ngón tay em xem."

Lúc Kỳ Lương Tần nhận được tin nhắn này là đang lên lớp, nhìn thấy tin nhắn kích động đến toàn thân nóng lên.

Kỳ Lương Tần độc thân nhiều năm, ảo tưởng tốt đẹp đối với tình yêu tự nhiên nhiều không đếm được, cậu nghĩ tới rất nhiều thứ có liên quan tới tình yêu, muốn nói lễ vật mà cuộc đời cậu rất muốn, không gì ngoài

nhẫn.

Nhẫn, đồ vật đơn giản lại tinh xảo này, tự mang một loại ma lực thần bí, lúc cậu làm chó FA tràn ngập hướng tới, ở trên đường nhìn thấy những người mang nhẫn liền sinh lòng hâm mộ ghen tỵ.

Kỳ Lương Tần nhanh chóng dùng di động lên baidu tìm phương pháp đo ngón tay, sau đó xé một tờ giấy, giáo viên ở phía trên giảng bài, cậu ở bên dưới lén đo kích cỡ.

Sau khi đo xong lập tức gửi kích cỡ sang, sau đó Kỳ Lương Tần bắt đầu một ngày chờ đợi dài lâu.

Cậu đang chờ Nghiêm Bách Tông đưa nhẫn cho cậu. Cậu sắp đeo lên chiếc nhẫn Nghiêm Bách Tông tặng cậu, sắp được Nghiêm Bách Tông đánh dấu, dấu hiệu này cũng thần thánh khiến người ta ôm vui sướng và chờ mong giống như tương lai Nghiêm Bách Tông "đánh đấu trong cơ thể" cậu vậy.

Làm đàn ông, cậu lại muốn bị chiếm hữu, bị đánh dấu hiệu, bị biểu thị công khai chủ quyền đáng xấu hổ như thế. Đi ở trên đường, mỗi người gặp được, đều biết cậu là người thuộc về người khác. Thân thể và trái tim cậu không chỉ thuộc về mình, còn thuộc về một người khác, cũng như đối phương cũng thuộc về cậu.

107. Chương 107

Chuyện Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần, người biết không nhiều lắm. Người trong nhà đều dễ nói, nhưng lão thái thái vẫn lo lắng Lưu Đồng kia.

Cũng không biết cô ta đã nói với mấy người, lỡ như truyền ra, việc này liền không dễ làm.

Cho nên lão thái thái quyết định đến nhà thăm hỏi, thăm dò hướng gió, thuận tiện nhờ một chút. Vì thế bà liền dẫn theo Nghiêm Viện đến nhà dì Lưu.

Bởi vì xấu hổ, dì Lưu đã thật lâu không liên hệ với lão thái thái. Lão thái thái hỏi thăm Lưu Đồng, nói: "Thật sự là ngại ngùng, trước đó chúng tôi thật sự là một chút cũng không biết, không phải cố ý lừa gạt cô nương nhà mọi người."

"Lưu Đồng là một cô bé hiểu lý lẽ, " dì Lưu ngượng ngùng nói: "Tôi vẫn luôn nói với nó, nhất định là hiểu lầm. Sau đó nó cũng nói với tôi là hối hận, lúc ấy nó quá chấn kinh, lại trẻ tuổi, thiếu kiên nhẫn, cho nên lập tức xách túi bước đi, lại nói nó cũng hối hận, cảm thấy thêm phiền toái cho nhà bà."

"Tôi thật sự là thích cô bé này, chỉ là..." Lão thái thái hít một hơi: "Là lão đại nhà chúng tôi không có phúc phần này."

Dì Lưu ngượng ngùng rằng: “Chuyện lão nhị nhà bà tôi cũng nghe nói, Kỳ Lương Tần kia, may là kết hôn giả với lão nhị nhà bà.”

“Giả giả, hoa danh của lão nhị nhà chúng tôi ở bên ngoài, con gái từng theo đuổi không có một trăm cũng có năm mươi, lúc ấy tôi cũng là nhất thời hồ đồ, thế mà tin lời nó nói.” Lão thái thái cuống quít phủi sạch: “Kỳ Lương Tần kia, không có một chút quan hệ nào với lão nhị chúng tôi, cũng là lão nhị nhà chúng tôi hoang đường, làm ra loại chuyện này.”

“Người trẻ tuổi đều là thế này, bà cũng đừng quá phiền lòng, ” dì Lưu thật cẩn thận thăm dò: “Tôi xem Kỳ Lương Tần kia, cũng rất được, ở bên lão đại nhà bà, cũng coi như tương xứng.”

Lão thái thái vừa nghe, lập tức nhíu mày nói: “Bà đừng nói như vậy, tôi nghe xong cũng cảm thấy xấu hổ phát hoảng. Lão đại nhà chúng tôi là người khiến người ta bớt lo, lại không rõ ràng với cậu ta, còn không phải do cậu ta đến nhà chúng tôi, sinh lòng tham lam, thấy lão nhị vô cùng thẳng, cho nên lại đi thông đồng lão đại. Người thành thật đứng đắn như lão đại, nhất thời lầm đường, hiện giờ quay đầu rồi.”

Dì Lưu nhanh chóng gật đầu nói phải, loại chuyện sốt ruột này, bà hiểu tâm tình lão thái thái.

“Về sau nếu có cô nương tốt, mấy bà nên giới thiệu thì cứ giới thiệu cho chúng tôi, nhà chúng tôi hai người đàn ông độc thân lận.” Lão thái thái hơi có chút quẫn bách, nhưng giả vờ thẳng thắn vô tư, thất lưng cũng ngồi thẳng: “Có điều việc này lại nói cũng không dễ nghe, chỉ sợ những người không có ý tốt nói bừa bãi, cho nên việc này mong bà dặn Lưu Đồng thêm vài câu, đừng nói ra bên ngoài.”

“Bà yên tâm, nó cũng không phải người bản địa, dù có nói cũng không truyền đến bên này. Hơn nữa tôi cũng đã dặn nó, nó biết nặng nhẹ.”

Lão thái thái và Nghiêm Viện từ nhà dì Lưu đi ra, Nghiêm Viện hỏi: “Mẹ, vừa rồi mẹ nói, có phải quá vẹn toàn rồi không?”

Lão thái thái quay đầu nhìn cô, Nghiêm Viện nói: “Anh cả con với Kỳ Lương Tần thật sự tách ra sao. Con xem cũng chưa chắc đâu. Mẹ nói chắc chắn như vậy, lỡ tương lai Kỳ Lương Tần lại vào cửa nhà chúng ta…”

“Sao con luôn nói lời không tốt vậy, ” lão thái thái nói: “Lời này về sau đừng nói nữa.”

Nghiêm Viện cảm thấy lão thái thái có chút bịt tai trộm chuông giấu bệnh sợ thầy: “Con cảm thấy anh cả như là người nặng tình…”

Lão thái thái ngồi trên ghế, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía ngoài cửa sổ. Lá cây đã bắt đầu rụng, có khả năng qua một trận sương lớn thì tất cả đều sẽ rơi xuống. Bà nghiêng đầu sang nói với Nghiêm Viện: “Nói với anh cả anh hai con, cuối tuần ta quyết định làm bữa tiệc tối ở nhà, cứ nói làm bù sinh nhật cho anh hai con, người quen biết đều mời đến.”

Nghiêm Viện sửng sốt một chút: "Sao đột nhiên nghĩ tới việc làm sinh nhật cho anh hai. Ảnh còn trẻ mà, làm tiệc sinh nhật cái gì."

"Con chỉ cần làm theo là được. Con đưa ta đến đại học Đông Hoa đi, ta có lời muốn nói với Kỳ Lương Tần."

Lúc Nghiêm Viện gọi điện thoại tới, Kỳ Lương Tần đang lên lớp. Cậu ngồi ở hàng cuối cùng trong phòng học, nhìn thấy là điện thoại của Nghiêm Viện, không dám không nhận, cong thắt lưng mèo từ cửa sau chạy ra ngoài, chạy đến cửa cầu thang, điện thoại đã không còn rung.

Cậu nhanh chóng gọi lại cho Nghiêm Viện, điện thoại rất nhanh liền được nhận, Nghiêm Viện nói: "Anh ở đâu, tôi với mẹ tôi đến, muốn gặp anh, anh tiện đi ra không?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, tim đập gia tốc: "Hai người ở đâu?"

Xe lão thái thái đỗ trên một con đường yên lặng ngoài cửa đông trường học, vừa lúc chỗ bọn họ lên lớp ngay gần cửa đông. Cậu một đường chạy chậm, nghĩ sắp gặp lão thái thái, liền sinh ra lòng sợ hãi.

Hiện giờ muốn nói người cậu sợ nhất, không ai ngoài lão thái thái. Từ xa xa cậu liền nhìn thấy lão thái thái đứng ở ven đường, nhanh chóng chạy tới.

Cậu thở hồng hộc đứng lại, hơi khom người cúi đầu chào hỏi lão thái thái.

Lúc Vương Trạch lái xe đi ra, vừa vặn nhìn thấy Kỳ Lương Tần đang chạy ra bên ngoài. Xe hắn lái ra theo, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần chạy tới chỗ yên lặng, nhìn sang hướng cậu chạy tới, liền thấy được lão thái thái.

Vương Trạch thả chậm tốc độ xe, cách một vành cây xanh lái qua nhìn sang phía trước, cũng không biết hai người đang nói cái gì.

Sau đó lúc ban đêm trở lại nhà, hắn liền nhận được tin từ anh cả của hắn, nói sinh nhật lão nhị Nghiêm gia, làm cái tiệc tối, nếu có thời gian liền cùng đi.

Gần đây Nghiêm gia thật sự là trò hay không ngừng, chuyện máu chó ly kỳ một chuyện tiếp một chuyện. Hiện giờ chuyện ly hôn giả đang là đề tài câu chuyện của mọi người, ở lúc đầu sóng ngọn gió này còn muốn làm tiệc sinh nhật, lão nhị Nghiêm gia này, không ngại chuyện lớn, cũng không sợ ngại ngùng.

Có điều suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu như là người ổn trọng lại muốn mặt mũi, đại khái cũng sẽ không làm ra chuyện hoang đường như kết hôn giả. Phong lưu có chỗ tốt của phong lưu, nếu đổi thành người khác, phát sinh loại chuyện này chỉ sợ nửa năm cũng ngại ngùng gặp người, hoa danh của Nghiêm Tùng Vĩ bên ngoài, hình tượng phong lưu không đáng tin xâm nhập lòng người, cho nên mọi người nghe được khiếp sợ giễu cợt rất nhiều, nhưng cũng cảm thấy nằm trong tình lý.

Việc này ngược lại không có đáng chú ý như vậy, bất quá là một trong một đống chuyện hoang đường của lão nhị Nghiêm gia, là bản thăng cấp mà thôi.

Nghiêm Bách Tông muốn kích cỡ ngón tay Kỳ Lương Tần, buổi tối liền mang nhẫn qua.

Đặt làm một đôi, có điều hiện nay hắn vẫn không thể đeo, hắn liền treo ở trong cổ. Cổ của hắn đang đeo phật hạp hộ thân Kỳ Lương Tần tặng hắn lúc ở Vân Nam, hắn liền đeo nhẫn chung với phật hạp.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy mình là người không hiểu lãng mạn, thứ hắn có thể nghĩ ra, cũng chỉ là đưa nhẫn mà thôi.

Hắn đỗ xe ở phía sau lầu ký túc xá, gọi một cú điện thoại cho Kỳ Lương Tần, mới biết được Kỳ Lương Tần với bạn cùng phòng đến phòng lấy nước xách nước ấm về.

"Anh chờ em một hồi, lát em sẽ trở lại."

Kỳ Lương Tần mang theo một bình nước chạy tới lầu ký túc xá, ở xa xa nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng ở bên ngoài xe, cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Một thân quần áo màu đen, nhã nhặn lại rất tuấn tú. Nghiêm Bách Tông thấy được cậu, liền ngẩng đầu nhìn lại đây, sau đó vươn tay chào hỏi, cười cười.

Nghiêm Bách Tông không thường cười, hắn dường như từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen khắc chế yêu ghét vui buồn, rất nhiều lúc dường như hắn cũng muốn cười, lại lập tức bị đè nén xuống. Cho nên khi hắn cười rộ lên với Kỳ Lương Tần, đều khiến Kỳ Lương Tần cảm thấy như gió xuân quét qua.

Đều nói có vài người tươi cười khiến người ta như tắm gió xuân, trước đây chỉ cảm thấy là thành ngữ khoa trương, gặp được Nghiêm Bách Tông, mới biết được lão tổ tông không có gạt người.

Kỳ Lương Tần bỏ bình nước tới ven đường, Nghiêm Bách Tông hỏi: "Nặng không?"

"Không nặng."

"Em mặc ít như vậy, có lạnh không."

Kỳ Lương Tần chỉ mặc một cái áo thun: "Chỉ đi ra lấy nước, không lạnh được tới đâu."

"Vào trong xe đi, ấm áp hơn bên ngoài."

Kỳ Lương Tần lập tức chui vào trong xe. Nghiêm Bách Tông từ một bên khác cũng mở cửa xe ngồi vào, lấy từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ, mở ra nhìn, là một cái nhẫn.

“Đã sớm muốn đeo cho em, trước đây không tiện, hiện giờ cũng không có gì để lo lắng, ” Nghiêm Bách Tông liền đeo lên ngón tay cho cậu, nói: “Mặt trong nhẫn khắc chữ cuối cùng tên anh và em, không hỏi ý kiến của em tự tiện làm chủ, hy vọng em thích.”

Kỳ Lương Tần gật đầu, ánh mắt lóe sáng: “Thích, thích.”

Kết quả cậu vừa mới dứt lời, Nghiêm Bách Tông liền bỗng nhiên nghiêng người sang, ôm mặt cậu hung hăng hôn một cái. Hôn xong lau lau miệng, hỏi: “Em ăn cái gì, cay như vậy.”

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha: “Mới nãy ở ký túc xá ăn hai cây que cay, ha ha ha ha, rất cay sao?”

Nghiêm Bách Tông nói: “Cũng không riêng gì cay.”

Thốt ra lời này, khiến trong lòng Kỳ Lương Tần khẩn trương một chút, chẳng lẽ còn có hương vị gì khác không tốt ư?

“Vậy còn có vị gì?”

Nghiêm Bách Tông quay đầu nhìn cậu, đoạn nói: “Không nếm cẩn thận, anh lại nếm thử xem.”

Nghiêm Bách Tông nói xong lại hôn lên, lúc này hôn lâu mà triền miên, tay đeo nhẫn của Kỳ Lương Tần ôm cổ hắn, nhẫn bị ánh đèn đường xuyên thấu qua thủy tinh chiếu tới, phiếm một vầng sáng mỏng manh.

“Còn có vị ngọt, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Ngọt cay.”

Dù Nghiêm Bách Tông động tình cũng có một loại hương vị nghiêm trang chững chạc, hương vị này thật sự khiến Kỳ Lương Tần sinh lòng mê luyến.

Vì sao đầy mắt cậu chỉ nhìn thấy Nghiêm Bách Tông tốt, cố chấp mê luyến với Nghiêm Bách Tông như vậy. Tình yêu của cậu vì sao lại nóng bỏng đến thế, tràn ngập trái tim cậu. Là mỗi một người đàn ông rơi vào tình yêu đều như vậy sao, hay là do cậu càng nhiệt liệt hơn so với người khác.

Cậu hy vọng mình là người sinh ra vì tình yêu, chú tâm vào tình yêu hơn bất cứ ai trên đời, như vậy tình yêu cậu cho Nghiêm Bách Tông chính là tình yêu say đắm nóng bỏng thuần túy. Đây là hồi báo cậu cho Nghiêm Bách Tông, hồi báo tình yêu của hắn. Cậu thường có một loại xúc động rằng mình còn muốn yêu anh ấy hơn nữa, không đủ, vẫn không đủ, cậu muốn yêu càng lửa nóng triền miên, phải khắc sâu mãnh liệt hơn tất cả tiểu thuyết ngôn tình, bao phủ Nghiêm Bách Tông ở trong đó, khiến Nghiêm Bách Tông sau khi nếm được tình yêu của cậu, lại đối mặt với tình yêu của bất cứ ai, đều cảm thấy nhạt như nước ốc.

Đây là một loại dục vọng chiếm hữu sao, hay là tính dục thúc giục. Hay là một loại vội vàng khát cầu và

được ăn cả ngã về không trong nội tâm đối với tình yêu mà người thường không cách nào lý giải, của một người đàn ông sắp ba mươi tuổi mới rơi vào mối tình đầu.

108. Chương 108

Lúc Nghiêm Bách Tông về đến nhà, đã là nửa đêm, mấy người lão thái thái đều đã ngủ. Trái lại Nghiêm Tùng Vĩ còn chưa ngủ, nhìn thấy hắn trở về, lập tức đi ra hỏi: "Anh, anh nghe Viện Viện nói chưa, lão thái thái nói làm tiệc sinh nhật cho em."

Nghiêm Bách Tông gật đầu.

Hắn không phải là nghe Nghiêm Viện nói, Nghiêm Viện còn chưa kịp nói cho hắn biết, hắn là nghe Kỳ Lương Tần nói.

"Hôm nay lão thái thái tới trường học tìm em, đột nhiên yêu cầu em đến tham gia tiệc sinh nhật Tùng Vĩ." Kỳ Lương Tần nói.

Nghiêm Bách Tông sửng sốt một chút: "Tiệc sinh nhật? Sao anh không nghe nói?"

"Anh không biết sao? Lão thái thái chính miệng nói với em."

Nghiêm Bách Tông lắc đầu: "Dù làm sinh nhật cho Tùng Vĩ, vì sao mời em đến?"

"Em cũng kỳ quái, có điều lão thái thái hy vọng em có thể đến, em cũng đáp ứng bà ấy… em cảm thấy lần này lão thái thái gặp em, thái độ dịu dàng hơn rất nhiều, anh nói có khả năng bà ấy nghĩ thông suốt, muốn tiếp nhận em hay không…"

Nghiêm Bách Tông nói: "Hẳn là sẽ không."

Kỳ Lương Tần cũng hiểu được hẳn là sẽ không.

Chỉ là tại sao lão thái thái lại mời cậu đến. Theo lý thuyết hiện giờ lão thái thái hận cậu thấu xương, hẳn là cả đời không qua lại với cậu mới đúng. Tâm tư lão thái thái thật khó đoán. Nhưng Nghiêm Bách Tông không thể tách được huyết thống chí thân, lấy lòng lão thái thái là một chuyện cậu nhất định cần phải làm, bất luận một người con dâu nào, nếu như thật lòng yêu thương chồng mình, đều không nên để chồng kẹp ở giữa trái phải đều khó. Đây không phải là vấn đề có tôn nghiêm hay không, có đủ tự chủ hay không. Cho nên dù Kỳ Lương Tần thấp thỏm bất an, vẫn đáp ứng: "Đến lúc đó em nhất định tới đúng giờ."

Nghiêm Bách Tông cũng không rõ mẹ hắn muốn làm gì, trên đường về hắn luôn luôn nghĩ vấn đề này. Lão

thái thái khẳng định sẽ không đột nhiên tiếp nhận chuyện giữa hắn và Kỳ Lương Tần, bà ấy cũng tuyệt đối sẽ không tự dưng vô cớ mời Kỳ Lương Tần đi tham gia tiệc tối quan trọng như vậy vào lúc lời đồn đãi nổi lên bốn phía. Bà ấy nhất định muốn lợi dụng Kỳ Lương Tần làm gì đó. Hắn đoán không ra lão thái thái rốt cuộc muốn làm gì, cho nên trong lòng bất an.

Cùng đoán không ra còn có Nghiêm Tùng Vĩ, hắn càng thấp thỏm hơn cả Nghiêm Bách Tông, bởi vì đây là tiệc sinh nhật của hắn.

Gây họa lớn như vậy, hiện giờ hắn chỉ muốn tránh người, lão thái thái lại còn làm tiệc sinh nhật gì đó cho hắn vào lúc nào, còn muốn người có thể thông báo thì đều thông báo. Hắn cũng không phải chưa từng sống qua trường hợp như vậy, dù sao thì chỉ cần mặt dày mày dạn là được, chỉ là hắn không hiểu, đây là lão thái thái muốn trừng phạt hắn sao.

"Anh nói xem lúc này mẹ làm tiệc sinh nhật cho em, có phải là ý đau dài không bằng đau ngắn hay không?"

"Nói thế nào?"

Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Anh xem, hiện giờ chuyện em và Kỳ Lương Tần kết hôn giả ầm ĩ đến ồn ào huyên náo, người thân bạn bè giáp mặt không nói, sau lưng khẳng định chê cười nhà chúng ta. Nhà chúng ta càng giấu như bưng, bọn họ lại càng cảm thấy hứng thú, nói không chừng có thể chê cười cả đời, bởi vì bọn họ chưa hiểu rõ hết, không rõ ràng lắm rốt cuộc là ngọn nguồn gì. Anh xem ý của mẹ, có phải nghĩ nếu bọn họ đoán đến đoán đi không dứt, chi bằng tập hợp tất cả lại nói cho đủ, đỡ phải về sau bị bọn họ đoán đến đoán đi nói ba nói bốn hay không."

Nghiêm Bách Tông cau mày nghĩ nghĩ, nói: "Nếu thật sự là như vậy, cũng không tồi. Có điều hôm nay lão thái thái còn chuyên môn đến trường học mời Lương Tần, cũng không biết có phải bà ấy chỉ là muốn gọi đương sự tới nói rõ ràng đơn giản hay không."

"A?" Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt một chút: "Kỳ Lương Tần cũng tới hả?"

Hắn nói xong không chờ Nghiêm Bách Tông nói chuyện, thất thanh cười nói: "Vậy thật đúng là muốn náo nhiệt. Da mặt tiểu Tần của anh mỏng như vậy, chịu được sao?"

Nghiêm Bách Tông nghe giọng điệu có chút trêu chọc của lão nhị, yên lặng nhìn hắn một hồi, nói: "Không phải là còn có anh đây sao."

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Nghiêm Bách Tông vẫn thực lo lắng.

Tính tình mẹ hắn hắn vẫn hiểu, ngoại hiệu nữ cường nhân của lão thái thái không phải là nói không, nếu thật sự cần, đại khái chuyện gì bà ấy cũng làm ra được, mà Kỳ Lương Tần hiện giờ, hiển nhiên không phải là đối tượng cần suy xét bảo hộ vào lúc ra quyết định. Đây cũng có nghĩa là lão thái thái có thể không hề cố kỵ mà lợi dụng cậu ấy.

Một đêm Nghiêm Bách Tông đều ngủ không ngon, trời sắp sáng mới ngủ gật. Lúc ăn sáng, Nghiêm Viện gặp hắn, nói: "Anh cả, mẹ nói làm bù tiệc sinh nhật cho anh hai…"

"Việc này anh đã biết, " Nghiêm Bách Tông nói xong nhìn về phía lão thái thái: "Mẹ, con muốn nói chuyện với mẹ."

Lão thái thái dùng khăn lau miệng, sau đó để qua một bên, đứng lên nói: "Đoán được anh sẽ tới tìm ta. Nếu như là chuyện Kỳ Lương Tần, anh nói với ta cũng không có tác dụng, cậu ta nhất định phải tới."

Nghiêm Bách Tông vẫn đi theo lên lầu. Lão thái thái ngồi xuống trên ghế: "Nói đi, anh muốn nói cái gì?"

"Mẹ kêu Lương Tần đến, là muốn cậu ấy làm gì?"

"Đương nhiên không phải là gọi cậu ta đến ăn không uống không, họa do cậu ta và lão nhị làm ra, tự nhiên nên do cậu ta và lão nhị tới thu dọn, chẳng lẽ anh cũng muốn ngăn cản à?"

"Chuyện lão nhị và Lương Tần kết hôn giả, hiện giờ đang ồn ào huyên náo, lúc này tổ chức tiệc tối, đẩy hai người họ đến trước mặt mọi người, mẹ có từng suy xét cảm nhận của hai người họ chưa."

"Anh cho là ta chỉ vì trừng phạt hai người bọn họ, cho nên hưng sư động chúng làm bữa tiệc sinh nhật này ư?" Lão thái thái cười lạnh một tiếng: "Còn không phải do anh gây thất vọng."

Bà nói xong ngẩng đầu nhìn chằm chằm Nghiêm Bách Tông hỏi: "Anh với cậu ta, sau lưng có phải còn lui tới hay không? Anh cho là anh đột nhiên dọn về, chúng ta liền nghĩ anh với cậu ta cắt đứt quan hệ ư?"

Nghiêm Bách Tông thành thực trả lời: "Con và Lương Tần là do không muốn vì chuyện chúng con mà hại mẹ thương tâm động khí, con dọn về, không phải vì nói dối, khiến mọi người cho rằng hai người bọn con tách ra. Mà là hy vọng mẹ có thể giảm nhiệt. Tuy rằng con bất hiếu, nhưng mà biết mẹ chỉ có một, hiện giờ không thể lưỡng toàn, liền chỉ có thể uất ức cậu ấy, đặt mẹ trước nhất…"

"Anh không cần nói dễ nghe như vậy, "Lão thái thái nói: "Nếu anh thật sự hiếu thuận, thì đã sớm cắt đứt với cậu ta rồi."

"Nếu con tính toán kết hôn với cậu ấy, mẹ thật sự định đoạn tuyệt quan hệ với con sao?" Nghiêm Bách Tông nói: "Chẳng lẽ hạnh phúc cả đời của con, lại không quan trọng bằng một cái thanh danh ư. Nếu mẹ đáp ứng hôn sự của chúng con, con có thể thề với mẹ, thanh danh mà Nghiêm gia mất đi vì con, con đều sẽ từng chút từng chút lấy lại."

"Kỳ Lương Tần kia, rốt cuộc có điểm nào mê hoặc anh?" Lão thái thái lộ ra vài phần đau lòng: "Lão đại, trước đây con không phải là người như thế. Con coi trọng khuôn mặt cậu ta, hay là coi trọng tính tình cậu ta? Người xinh đẹp hơn cậu ta, tính tình dịu dàng hơn cậu ta còn nhiều, mặc kệ nam nữ, ta đều có thể tìm ra một đống cho con. Lão đại, hiện giờ con bị tình yêu che mờ mắt, chờ thêm hai năm nữa con nhìn lại,

cậu ta ở trong lòng con, có lẽ chẳng còn là gì cả. Đến lúc đó con sẽ hối hận, con vì một người đàn ông như vậy, ngay cả thể diện cả đời cũng không cần, thật sự đáng giá sao? Con tỉnh táo suy nghĩ lại một chút, Kỳ Lương Tần có phải là thật sự đáng để con làm như vậy hay không!"

"Mẹ muốn nghe con nói thật sao?" Giọng điệu Nghiêm Bách Tông hơi có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Có khả năng con thật sự bị che mờ mắt, người con quen biết muôn hình muôn vẻ, lại đều không bằng cậu ấy. Cậu ấy khiến con cảm thấy cuộc sống của con không nên giống như trước, từ khi con yêu cậu ấy, trong lòng luôn cảm thấy có một ngọn lửa. Con biết con nói điều này có khả năng mẹ sẽ cảm thấy con gây thất vọng, trước đây con cũng chẳng phải sống trong nước sôi lửa bỏng, cuộc sống trước đây cũng không phải không vui vẻ, nhưng mà… không có biện pháp so sánh, không thể so với hiện tại, chẳng sợ hiện tại lúc con có thời gian nhớ tới cũng thấy sứt đầu mẻ trán, không biết nên làm cái gì, sốt ruột thượng hoả, nhưng con cũng thấy tốt hơn trước đây. Mỗi ngày con mở mắt ra, nghĩ đến cậu ấy, con đều…"

Nghiêm Bách Tông nhìn về phía lão thái thái, lão thái thái lại nhìn về nơi khác, dường như không muốn nghe hắn nói những việc đó. Biểu tình Nghiêm Bách Tông hơi có chút nặng nề: "Con ăn nói vụng về, không biết nên miêu tả tâm tình của con với mẹ thế nào. Đều nói phải tìm đúng người, cậu ấy cho con một loại cảm giác, chính là người này, sau này con muốn người này, con muốn sống cùng cậu ấy, nhưng giờ phút này, trong lòng con nổi lên suy nghĩ đó, nói ra với mẹ, đều là kích động…" Hắn nói xong giơ tay lên, cho lão thái thái nhìn. Ngón tay thon dài của hắn run nhè nhẹ, sau đó nắm chặt, mơ hồ lộ ra các đốt ngón tay màu trắng và gân mạch màu xanh: "Mẹ, con thật sự rất thương cậu ấy, con cũng rất yêu mẹ, đừng bảo con lựa chọn, con là con của mẹ mà, chẳng lẽ mẹ chỉ thương lão nhị và Viện Viện, trong lòng chưa bao giờ thương con sao?"

Lão thái thái nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, không thể tin mà nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: "Ta không thương anh ư?! Ta làm những chuyện này, chẳng lẽ chỉ là vì mình? Bị người ta biết anh ở bên một người đàn ông không rõ ràng với em trai anh, người khác sẽ chê cười ta nhiều hay là chê cười anh càng nhiều? Anh không cần nói với ta là anh không sợ người khác chê cười, miệng lưỡi người đời đáng sợ, huống chi gia đình như nhà chúng ta. Ta không thương anh, sao anh có thể nói ra như vậy…"

Hốc mắt Nghiêm Bách Tông ửng đỏ, cúi đầu nói: "Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là chuyện mà mẹ và cha không cho phép làm, con chưa bao giờ làm. Con biết con thân là con cả, nên dùng tiêu chuẩn khác với mấy đứa em để yêu cầu mình. Hiện tại con cũng không có quên trách nhiệm của mình, nhưng con cũng muốn ích kỷ một lần, mẹ, mẹ coi như ba mươi năm trước con sống vì người nhà, hiện giờ muốn sống vì mình đi."

"Nói đến nói đi, anh vẫn là cảm thấy ta chỉ thương em trai em gái anh, không thương anh, hóa ra trong lòng anh vẫn luôn nghĩ như vậy, ta không phải không thương anh, chỉ là ta không biết nên…" Lão thái thái muốn nói lại thôi, đỏ mắt nói: "Anh cũng là cục thịt trên người ta rơi xuống, sao ta lại không thương anh. Chỉ là phương thức thương anh không giống đám lão nhị, anh…"

Lão thái thái nói không được, giống như có một vết sẹo bí ẩn, bà vẫn luôn không dám đụng vào, hiện giờ bị lão đại vạch trần.

Ở sâu trong nội tâm bà, có lẽ vẫn luôn cất giấu một loại áy náy, bà vẫn cảm thấy mình quan tâm và yêu thương lão đại, quả thật không thể so với lão nhị lão tam.

"Anh đã xác định là Kỳ Lương Tần sao, anh không hối hận sao?"

Nghiêm Bách Tông nắm chặt nắm tay, đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt bà. Hắn ngửa đầu, lấy một loại tư thái tựa như vô cùng hèn mọn nhìn bà, khuôn mặt hắn đỏ bừng: "Mẹ, mẹ đáp ứng con đi. Con có cậu ấy trong lòng đã thấy đủ rồi. Hai chúng con nhất định sẽ sống tốt, con chỉ cầu xin mẹ lúc này thôi."

Lão thái thái không thể tin nhìn Nghiêm Bách Tông, bà cảm thấy con trai bà ngay sau đó liền có khả năng quỳ xuống, loại chuyện quỳ xuống cầu xin này, bà không thể tin Nghiêm Bách Tông sẽ làm ra được. Bà rất khiếp sợ, trong lòng bi thương không thôi. Đại khái là xúc động đã bao phủ đầu óc Nghiêm Bách Tông, dưới loại xúc động này làm ra hành vi không cách nào kết thúc, bà liền nắm chắc cánh tay Nghiêm Bách Tông.

Hốc mắt và khuôn mặt Nghiêm Bách Tông đều đỏ rực, che kín tơ máu. Đứa con cả kiêu ngạo của Nghiêm gia, đứa con cả cho tới nay bà luôn kiêu ngạo nhất, giống như trong nháy mắt bỏ đi tất cả ổn trọng và lý trí, trong ánh mắt hắn bà thấy được dục vọng yêu hừng hực thiêu đốt, giống như bà tùy thời sẽ mất đi đứa con trai này, giống như bà đã mất đi đứa con trai này.

"Con biết con có thể lén kết giao với cậu ấy, có thể giằng co, mãi đến khi mẹ đồng ý. Nhưng mà mẹ à, như vậy quá mệt mỏi, con sợ tình cảm của con và Lương Tần sẽ bị kéo dài đến không còn. Trên đời này con yêu nhất chính là hai người, con yêu mẹ, cho nên hy vọng tình cảm của chúng con có thể được lời chúc phúc của mẹ, nếu mẹ cũng yêu con, hãy thành toàn cho hai chúng con. Trên đời này có cái gì quan trọng hơn so với người mình yêu chứ."

Sau này lúc lão thái thái nhớ lại liền nghĩ, lúc ấy bà thật sự là bị cảm tính lây nhiễm, nhất thời mụ đầu. Trên đời này không có gì quan trọng hơn người mình yêu thì không sai, nhưng ý Nghiêm Bách Tông là hắn là đứa con trai bà yêu nhất, cho nên bà hẳn nên thành toàn cho hắn. Nhưng mà người quan trọng mà Nghiêm Bách Tông yêu, hình như là đang nói hai người là bà và Kỳ Lương Tần, nhưng cẩn thận cân nhắc phân tích, kỳ thật là nói một mình Kỳ Lương Tần. Bởi vì đây là nguyên nhân Nghiêm Bách Tông cầu xin mình.

Có vợ quên mẹ, châm ngôn nói quả nhiên một chút cũng không giả. Quan hệ vi diệu của mẹ chồng và con dâu trên phương diện con trai, rốt cuộc bà cũng bắt đầu chậm rãi cảm nhận được.

Người đứng đắn nhất trái lại là ngang ngạnh bất trị nhất. Kỳ Lương Tần thoạt nhìn cả người lẫn vật vô hại nhất, ngược lại có tính xâm lược nhất. Mà lão thái thái cường thế cay nghiệt như bà, trái lại miệng cọp gan thỏ. Nhưng hết thảy đều có nhân quả, có lẽ đủ chuyện từ rất sớm trước đây, đã sớm có dấu vết để lại.

109. Chương 109

Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện vẫn luôn ở cửa nghe lén, nghe xong hai mặt nhìn nhau.

Ở trong đó nói chuyện xác thực là anh cả ổn trọng ít lời của họ ư? Xác thực là người mẹ ngang ngược lại có chút bá đạo của họ ư?

Có điều cái này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là nhanh chóng trốn đi. Tin tưởng mặc kệ là Nghiêm Bách Tông hay là lão thái thái, nếu biết đối thoại vừa rồi của bọn họ bị hai người nghe lén, đều sẽ nổi trận lôi đình.

Nghiêm Viện nhanh chóng kéo Nghiêm Tùng Vĩ đi xuống lầu, đứng ở trong phòng khách, nhìn thoáng qua trên lầu.

Hai người lại hai mặt nhìn nhau: "Anh cảm thấy vừa rồi anh cả và mẹ nói chuyện, sẽ là kết quả gì? Mẹ sẽ nhả ra sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ gật gật đầu, cũng có chút không thể tin: "Hình như vậy."

"Vậy tiệc sinh nhật còn cần làm hay không?"

"Tốt nhất không cần làm," Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Em cũng không biết đâu, anh vừa nghĩ tới việc phải đối mặt nhiều người như vậy, cô dì chú bác một đống người, đầu cũng phình lên. Suy nghĩ một chút liền biết bọn họ sẽ làm bộ như hóa giải xấu hổ mà nói, ai nha Tùng Vĩ sao cháu lại làm bậy như thế, sau đó anh liền ngây ngô cười…" Nghiêm Tùng Vĩ sợ run cả người: "Hiện giờ tốt rồi, mẹ hẳn là sẽ không để anh với Kỳ Lương Tần đi ra ngoài chịu tội nữa."

"Anh nói Kỳ Lương Tần, sẽ không thật sự thành chị dâu chúng ta chứ?"

"…"

Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện hai mặt nhìn nhau.

"Em nói có phải cậu ta hơi bị trẻ không?" Nghiêm Tùng Vĩ hỏi.

"May mắn trước kia cũng không có kêu chị hai, không thì phải sửa miệng kêu chị cả, xấu hổ bao nhiêu… lúc này mới thấy chỗ tốt của đàn ông, về sau còn có thể trực tiếp kêu tên." Nghiêm Viện nói.

"Mẹ quả nhiên vẫn là thương anh cả hơn một chút, nếu đổi thành anh, dù quỳ xuống khóc với mẹ, đại khái bà cũng sẽ không mềm lòng."

"Bởi vì từ nhỏ đến lớn anh hở cái liền làm nũng cầu xin, anh cả lại là lần đầu phá lệ, " Nghiêm Viện nói: "Đừng nói mẹ không dễ cự tuyệt, dù là em cũng rất khiếp sợ. Anh nói xem từ sau khi anh cả quen biết Kỳ Lương Tần thay đổi lớn bao nhiêu…"

"Viện Viện!"

Trên lầu đột nhiên truyền đến giọng lão thái thái, Nghiêm Viện hoảng sợ, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ trên cầu thang đi xuống.

Vẫn như cũ cao lãnh đoan trang, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh. Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện đều hoài nghi mình mơ một giấc mơ. Anh trai bọn họ cắm tay trong túi quần, thản nhiên nói: "Mẹ kêu em kìa."

"A." Nghiêm Viện nhanh chóng đi lên lầu. Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng cười cười, hỏi: "Nói chuyện với mẹ lâu như vậy…"

"Ừm, " Nghiêm Bách Tông cắm túi, chậm rì rì trở về phòng.

Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ thầm rằng, anh cả hắn thật sự là ra vẻ đạo mạo, không biết vào phòng đóng cửa, có thể hoan hô nhảy nhót hay không, trong lòng khẳng định vui đến nở hoa rồi, còn ở đây làm bộ cao lãnh, người một nhà, không thể chân thật một chút sao.

Có điều hắn nghĩ nếu anh cả của hắn cao hứng phấn chấn vừa đi vừa nhảy, đại khái hắn cũng sẽ há hốc mồm.

Cứ để cho anh cả của hắn tiếp tục cao lãnh đi.

Nghiêm Viện lên lầu, gõ gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào nói: "Mẹ, mẹ gọi con."

Lão thái thái tựa vào ghế, dường như vô cùng mỏi mệt, nói: "Nói với Kỳ Lương Tần, kêu cậu ta mặc quần áo xinh đẹp, đẹp đẽ ăn một bữa cơm, để tất cả mọi người nhìn thấy cậu ta sống rất tốt, nhìn thấy quan hệ Nghiêm gia chúng ta với cậu ta vẫn hòa thuận như cũ."

Nghiêm Viện chưa hiểu rõ hết, tuy rằng không biết dụng ý lão thái thái làm như vậy, nhưng nghe ra dường như là không tồi với Kỳ Lương Tần. Cô gật gật đầu, lão thái thái nói: "Được rồi, con đi ra ngoài đi. Ta đau đầu lắm."

Nghiêm Viện nói: "Mẹ, đừng lo lắng, quyết định của mẹ hẳn là đúng mà."

Lão thái thái vỗ vỗ trán nhìn về phía cô, người lệch qua một bên ghế.

"Chuyện Kỳ Lương Tần với anh trai con, quả thật khiến người ta tức giận, có điều… con cảm thấy anh cả thay đổi rất lớn, trước đây, mặc dù ảnh là anh trai con, nhưng kỳ thật con vẫn luôn xem ảnh như cha vậy…"

"Con nói cái gì chứ…"

“Chính là cái loại cảm giác huynh trưởng như cha, cảm thấy anh ấy không giống người đồng lứa với con. Luôn không dám nói giỡn với ảnh, cũng chẳng dám tâm sự với ảnh, dù sao thì cảm thấy không thân bằng anh hai, cảm thấy anh ấy giống như treo cái mác ở nơi đó, có đôi khi nghĩ, rốt cuộc anh ấy có thất tình lục dục hay không, có mệt hay không. Mẹ cũng đừng đau lòng, cứ coi như mấy năm nay anh ấy vẫn luôn gồng gánh, quá mệt mỏi, hiện giờ gặp một người có thể khiến ảnh thả lỏng xuống, cho nên đắm chìm trong ôn nhu hương đi.”

Lão thái thái im lặng một hồi, bĩu môi: “Mỗi con biết ăn nói.”

Lão thái thái lúc này, quả thật rất cần người an ủi, bà còn chưa xác định được quyết định của mình đúng hay không, cần phải có người không ngừng khẳng định bà: “Ta nhớ rõ con rất phản cảm Kỳ Lương Tần mà?”

“Có đoạn thời gian quả thật không thích, có điều cũng là do hướng về phía mẹ thôi, mẹ đã ghét cậu ta, con thân là con gái mẹ, cánh tay không thể hướng ra ngoài được. Thôi mà mẹ, tuy rằng cậu ta không phải là một đối tượng kết hôn lý tưởng, nhưng anh cả thích. Anh cả thích là quan trọng nhất, không phải ngay cả cái loại thập toàn thập mỹ như Tôn Diểu, anh cả cũng không đoái hoài sao?”

“Nói đến Tôn Diểu, ta mới phát hiện ra một chút manh mối. Cẩn thận ngẫm lại, khi đó anh cả con với Kỳ Lương Tần đại khái đã bên nhau rồi, còn nói mấy cái lý do đường hoàng đó qua loa với chúng ta, thật sự là đáng giận.”

Nghiêm Viện cười cười, ra cửa đi xuống lầu. Nghiêm Tùng Vĩ lập tức hỏi: “Mẹ gọi em làm gì vậy?”

“Bảo em gọi điện thoại cho Kỳ Lương Tần, kêu cậu ta lúc tới ăn diện chút, cũng kêu chúng ta tốt với cậu ta chút, để người ngoài cảm thấy chúng ta vẫn là người một nhà như trước, đại khái chính là ý tứ này.”

“Em xem, ” Nghiêm Tùng Vĩ vỗ đùi một chút: “Đoán đúng rồi đi?!”

“Phỏng chừng là mẹ thật sự muốn nhượng bộ.” Nghiêm Viện nói: “Trước kia để không làm mẹ tức giận, em đứng về phe bà ấy, về sau thật sự không biết nên đối mặt Kỳ Lương Tần như thế nào.”

“Đều là chuyện thường tình của con người, Kỳ Lương Tần cũng sẽ hiểu.” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Được rồi được rồi, cái tiệc sinh nhật này cũng thật sự phải náo nhiệt.”

Sau khi Kỳ Lương Tần đem chuyện lão thái thái gọi cậu đến sinh nhật Nghiêm Tùng Vĩ nói với Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông bảo cậu chờ một chút, sau khi đợi cả đêm, Nghiêm Bách Tông nói cho cậu biết: “Có thể đến.”

Tuy rằng thấp thỏm, nhưng mà Kỳ Lương Tần vẫn muốn nghe Nghiêm Bách Tông. Ngày hôm sau, Nghiêm Bách Tông dẫn cậu đi mua quần áo.

“Em có quần áo, ban đầu lão thái thái tìm người làm cho em một bộ, còn có Tùng Vĩ đã cho em một bộ.”

“Đều cất đi, về sau mặc quần áo anh mua cho em.” Nghiêm Bách Tông nói xong, vừa đi vừa xách quần áo mình để mắt lên, giao cho cô bán hàng phía sau.

Hắn chọn bốn bộ quần áo, đều là đồ hưu nhàn.

Nghiêm Bách Tông ngồi ở trên ghế sa lông một bên lật tạp chí, một bên chờ Kỳ Lương Tần thử quần áo. Kỳ Lương Tần mặc quần áo mới đi ra cho hắn nhìn, hắn ngẩng đầu nhìn một cái, lắc đầu nói: “Không ổn.”

“Vậy ngài thử bộ này xem, ” người bán hàng rất nhiệt tình xách một bộ khác lên: “Tôi cảm thấy màu sắc này có khả năng trẻ hơn một chút, càng hợp với ngài.”

Kỳ Lương Tần lại đi vào thay quần áo, chỉ chốc lát thay xong đi ra cho Nghiêm Bách Tông nhìn, Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn từ đầu đến chân, nói: “Được.”

“Tôi gói lại cho ngài.” Tiểu thư bán hàng lòng như nở hoa.

Kỳ Lương Tần lại đi thử hai bộ khác, bộ thứ ba Nghiêm Bách Tông nói: “Không được.”

Bộ thứ tư Nghiêm Bách Tông nói: “Được.”

Lời ít ý nhiều.

Mua quần áo hưu nhàn xong, Nghiêm Bách Tông lại dẫn cậu đến một tiệm đặt may âu phục cao cấp hắn thường đến. Trước đây lão thái thái cũng từng đặt may cho cậu, quy trình đại khái cậu đều biết. Nghiêm Bách Tông hỏi: “Em có màu sắc loại vải và kiểu dáng gì đặc biệt thích không?”

Kỳ Lương Tần lắc đầu: “Em không hiểu mấy cái đó.”

Nghiêm Bách Tông liền giúp cậu lựa chọn, sau đó để thợ dẫn cậu đi đo đạc. Khác với lần trước đặt may âu phục chính là, lúc này đo đạc càng nghiêm khắc, chẳng những hỏi đặc điểm và thói quen cá nhân khi cậu mặc đồ, còn chụp hình xung quanh, cũng để cậu đi qua đi lại mấy bận, nói là muốn hiểu biết tư thế đi đứng của cậu, để làm ra quần áo càng phù hợp.

Đặt may âu phục là một quá trình vô cùng lộn xộn, cậu nhớ rõ lần trước cậu đặt may quần áo, trước sau tốn gần một tháng thời gian, qua lại thử ba lượt. Cửa hàng này hẳn là tiệm Nghiêm Bách Tông thường xuyên tới, ông thợ rất quen thuộc với hắn, lúc Kỳ Lương Tần đang đo kích cỡ nghe ông nói chuyện với Nghiêm Bách Tông, mới biết được cửa hàng này hiện giờ đã giao cho con trai của ông ấy làm, chỉ có khách hàng cũ cá biệt vả lại có thân phận nhất định, ông thợ mới có thể từ nhà chạy tới tự thân xuất mã. Bởi vì thời gian gấp, cần đẩy nhanh tốc độ, cho nên sau khi đo xong liền đi cắt mẫu. Để khiến quần áo thoạt nhìn

càng có khuynh hướng cảm xúc, đèn trong tiệm may được lắp đặt đều rất có tâm tư, từ trên chiếu xuống, chiếu vào trên người Kỳ Lương Tần, người có vẻ càng sáng rọi. Nghiêm Bách Tông ngồi ở bên cạnh nhìn không chuyển mắt, nghĩ thầm rằng theo người ta đi dạo phố mua quần áo làm quần áo, hóa ra cũng là một chuyện thích ý như vậy, sao trước đây hắn lại không biết nhỉ.

Đàn ông thích đi dạo phố rất ít, trước đây Nghiêm Tùng Vĩ luôn thích đi dạo phố với mấy người lão thái thái, hắn lại chịu không nổi, cảm thấy phụ nữ mặc mặc thử thử rất phiền toái, hắn không có kiên nhẫn đó. Hiện giờ mới biết được nhìn người mình yêu ăn diện, mua cho cậu ấy cái này cái kia, là một chuyện khiến người ta sinh lòng thỏa mãn, tràn ngập cảm giác thành tựu như vậy.

Nghiêm Bách Tông yêu Kỳ Lương Tần, ái dục là nhân tố chủ yếu, ái là tính tình cảm giác, dục là đuôi mày khóe mắt tao khí và thân thể rục rịch, còn đối với khuôn mặt Kỳ Lương Tần, ngược lại không có chú ý nhiều như vậy. Lòng thích cái đẹp đương nhiên người người đều có, nhưng Kỳ Lương Tần có thể hấp dẫn hắn, nguyên nhân chủ yếu khẳng định không phải là bởi vì xinh đẹp. Trai xinh gái đẹp hắn gặp qua vô số, loại hình gì cũng có. Chỉ là hôm nay nhìn cẩn thận tỉ mỉ, mới phát hiện người mình yêu lại xinh đẹp như vậy. Chiếc nhẫn trên ngón tay Kỳ Lương Tần phiếm ánh sáng, yêu đến chỗ sâu, một chiếc nhẫn cũng có thể khiến người ta nhìn mà tràn ngập vui sướng chiếm hữu. Ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển theo ngón tay người thợ đang đo đạc, từ cần cổ thon dài trắng nõn của Kỳ Lương Tần, đến vai lưng cân xứng, đến ngực, lại đến cánh tay giơ lên, đến ngón tay trắng nõn, lại đến vòng eo duyên dáng, sau đó…

Tim Nghiêm Bách Tông hơi có chút ngứa ngáy, có một nháy mắt không đứng đắn mà nghĩ, một khắc hoàn toàn có được người mình yêu, không biết là mùi vị gì, có thể dụ hắn rơi vào bể dục, từ nay về sau cùng trầm luân hay không.

110. Chương 110

Quần áo đã được làm xong vài tiếng trước khi Kỳ Lương Tần sắp sửa đến Nghiêm gia. Kỳ Lương Tần từ trường học ngồi xe đến tiệm, ông thợ giúp đỡ cậu mặc vào, làm điều chỉnh lần cuối cùng, lúc sắp xuất phát, đã có chút chậm.

Nghiêm Bách Tông không có tới đón cậu, cậu phải tự đi tới Nghiêm gia.

Rời đi lâu như vậy, rốt cuộc một lần nữa trở lại Nghiêm gia.

Cậu ngồi trên xe, nhìn cảnh phố không ngừng đi ngang qua, trong lòng vẫn thấp thỏm. Nghiêm Bách Tông nói cậu không cần lo lắng, hắn đã nói với lão thái thái rồi, sẽ không làm khó xử cậu. Nhưng dù sao người cậu phải đối mặt cũng là lão thái thái, huống chi sau khi chuyện kết hôn giả bại lộ, cậu gặp người thân bạn bè của Nghiêm gia, đại khái thì mất mặt cũng sẽ ít nhiều có một chút.

Có điều trên đời này nào có bữa cơm miễn phí, cậu muốn ăn được Nghiêm Bách Tông, luôn phải trả cái giá lớn. Vừa nghĩ tới Nghiêm Bách Tông, những trả giá đó lại tính là cái gì, đừng nói bị người ta nói ba nói bốn, dù là mỗi người đá cậu một cước, mắng cậu đến máu chó đầy đầu, cậu cũng tình nguyện.

So với Nghiêm Bách Tông, không đáng nhắc tới. Tình yêu có thể no bụng, đại khái chính là nói người như cậu.

Xe ngừng lại bên ngoài tiểu khu, cậu mới vừa xuống xe, liền thấy được Nghiêm Tùng Vĩ, vì thế phất phất tay với hắn.

Nghiêm Tùng Vĩ ngậm một điếu thuốc, nuốt mây nhả khói đi tới nói: "Sao giờ mới đến. Không phải nói sáu giờ có thể đến sao?"

"Thử quần áo, chậm trễ một hồi."

Nghiêm Tùng Vĩ đánh giá cậu từ trên xuống dưới một phen: "Đúng là đẹp. Anh cả không tự đến đón cậu, để cho tôi tới, đi thôi, khách đã đến tận mấy chuyến rồi."

Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Tùng Vĩ vào trong, vào cổng Nghiêm gia liền thấy giăng đèn kết hoa, bố trí vô cùng hoa lệ. Tiệc tối làm ở trong đình viện, khách khứa đã đến rất nhiều, nhân viên phục vụ mặc áo bành tô kéo bát đĩa xuyên qua trong đó, thoạt nhìn chính là không khí phú quý. Rất nhiều người đều thấy được cậu, sôi nổi nhìn về phía cậu.

Buổi tiệc sinh nhật hôm nay, cậu và Nghiêm Tùng Vĩ đã định trước là tiêu điểm chú ý của mọi người.

"Cậu đi vào chào hỏi với mẹ tôi trước, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Tôi ở bên ngoài chào hỏi khách khứa."

"Tôi đi một mình sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ cười hỏi: "Thế nào, sợ hả?"

Kỳ Lương Tần cười cười, sợ là khẳng định, có điều vẫn phải đi vào. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Anh cả của tôi ở đây, không cần sợ."

Kỳ Lương Tần vào phòng khách, liền nhìn thấy dì Xuân. Trong phòng khách rất nhiều người, phần lớn là nữ, có mấy người thậm chí cậu quen biết. Cậu vừa đi vào trong, vừa khom người chào hỏi mấy người họ. Dì Xuân cũng nhìn thấy cậu, lập tức đi tới. Kỳ Lương Tần cúi đầu chào dì, dì Xuân giữ chặt tay cậu nói: "Cuối cùng lại thấy con, không phải nói sáu giờ có thể đến sao?"

"Trên đường chậm trễ một hồi." Kỳ Lương Tần cười nói: "Dì Xuân, đã lâu không gặp."

"Lên lầu đi, mấy người Bách Tông đều ở trên lầu đó."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: "Đợi lát nữa lại tìm dì Xuân nói chuyện."

Cậu nói xong liền bước nhanh lên lầu, lúc đi đến cửa phòng lão thái thái liền dừng bước, trộm nghe nghe động tĩnh, cũng không có nghe được âm thanh gì, vì thế hít một hơi, sửa sang lại áo, vô cùng kính cẩn đứng ở cửa, gõ gõ cửa.

Chỉ chốc lát cửa liền mở. Mở cửa chính là Nghiêm Bách Tông, ánh mắt hai người giao nhau, Kỳ Lương Tần chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, muốn cười với hắn, lại nhịn được, giương mắt nhìn trong phòng nghỉ, liền nhìn thấy lão thái thái đang ngồi ăn diện ở trước bàn trang điểm, Nghiêm Viện đứng ở sau lưng bà, chỉnh tóc cho bà.

Lại thấy dáng vẻ lão thái thái chói lọi như thế, tóc đen, làn da tuyết trắng, khuyên tai kim cương cực lớn tôn người rạng rỡ sáng sủa, vẫn phú quý như cũ, so với lão thái thái tóc hoa râm lúc trước quả thật không phải là cùng một người.

Lão thái thái quay đầu nhìn cậu một cái, Kỳ Lương Tần nhanh chóng cúi đầu chào hỏi: "Chào lão thái thái."

"Sao đến trễ như thế?"

"Trên đường trì hoãn một hồi." Kỳ Lương Tần hai tay giao nhau, biểu hiện dị thường kính cẩn nghe lời. Lão thái thái cũng không có nói gì khác với cậu, chỉ thường thường liếc mắt đánh giá cậu một cái.

Kỳ Lương Tần này… ai… cũng quả thật làm người ta thích, lúc này mới vài ngày không gặp, mặc một thân chính trang, lại đầy người quý khí, chỗ nào có thể nhìn ra là người đi ra từ cửa nhỏ nhà nghèo chứ.

"Anh để Tùng Vĩ đến cổng đón em, gặp hắn không?" Nghiêm Bách Tông hỏi.

Kỳ Lương Tần gật đầu: "Gặp được."

Lão thái thái khụ một tiếng, đẩy ghế dựa ra đứng lên, soi soi gương, sau đó nói với Kỳ Lương Tần: "Theo ta đi xuống đi."

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, chỉ thấy lão thái thái đi ra bên ngoài. Cậu quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, Nghiêm Bách Tông gật gật đầu với cậu, cậu lại nhìn Nghiêm Viện, chỉ thấy khóe miệng Nghiêm Viện mang theo một nụ cười như có như không, kéo chặt cánh tay Nghiêm Bách Tông.

Cậu nhanh chóng đuổi theo lão thái thái, lúc đi đến cửa cầu thang, lão thái thái liền kéo chặt cánh tay cậu.

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, chợt nghe lão thái thái nói: "Cậu cũng thật là oan nghiệt."

Kỳ Lương Tần không biết nói cái gì, môi giật giật, chỉ thấy lão thái thái kéo cánh tay cậu đi xuống dưới lầu. Cậu liền đi theo xuống dưới, sống lưng tận lực ưỡn thẳng tắp, nhìn không chớp mắt. Cậu nghĩ thân

thể của mình đại khái là có chút cứng ngắc, cậu muốn biểu hiện tự nhiên một chút, lại sợ khom lưng bị còng, đôi mắt không biết nên nhìn dưới chân hay là nên nhìn người bên ngoài.

"Ai nha, chị Trương hôm nay thật sự là chói lọi." Khách nữ dưới lầu sôi nổi đứng lên nhìn lên trên lầu, Kỳ Lương Tần hơi hơi nghiêng đầu nhìn lão thái thái, liền thấy lão thái thái không biết từ lúc nào đã đầy mặt tươi cười.

"Đây không phải là ai kia sao." Có người xấu hổ nhìn về phía Kỳ Lương Tần. Ai kia, mấy bà ấy tự nhiên đã sớm biết, mặc dù chưa từng gặp Kỳ Lương Tần, vừa rồi lúc Kỳ Lương Tần lên lầu, cũng đều đã nghe người quen biết Kỳ Lương Tần nói: "Chính là cậu ta, người kết hôn giả với nhị công tử Nghiêm gia."

"Chính là cậu ta đó, tuấn tú như vậy, lão nhị nhà bọn họ cũng thật biết chọn người."

"Chỉ là xinh đẹp tài cán thế lại làm ra loại chuyện này."

"Cũng đúng, biết người biết mặt không biết lòng. Đều nói cái loại nhìn cả người lẫn vật vô hại này là biết hại người nhất."

"Mấy người nhìn eo kia mông kia, còn có chân… Chậc chậc, thế mà lại là kết hôn giả, thật sự là đáng tiếc, trước đây tôi còn rất thích cậu ta…"

"Sao cậu ta lại đến, không phải nói cậu ta bị đuổi ra khỏi cửa sao? Không phải là không mời mà tới đi?"

"Nếu thật sự là như vậy, chị Trương sẽ lột da cậu ta đó, ha ha ha ha."

Mấy bà ấy không có địch ý gì với Kỳ Lương Tần, nhưng mà cũng không có cảm tình gì, bất quá là tham dự một vụ đồn đãi hoang đường mà thôi, kích thích mấy bà ấy cũng chỉ có lòng buôn dưa. Nhưng nhìn lão thái thái kéo tay Kỳ Lương Tần xuống lầu, hai người thế mà thân mật như thế, đều lắp bắp kinh hãi, nhất là mấy chị em xưa nay quen thuộc với lão thái thái: lão thái thái không phải là hận Kỳ Lương Tần hận đến nghiến răng sao, mấy bà ấy thấy Kỳ Lương Tần lên lầu, đều tưởng rằng Kỳ Lương Tần sẽ bị quăng ra ngoài chứ, mấy bà ấy đều mơ hồ chờ mong trò hay này, sao mà mới đảo mắt, hai người đã hòa hảo như lúc ban đầu rồi.

"Đây không biết mọi người có biết không, tôi lại chính thức giới thiệu với mọi người một chút, đây chính là Kỳ Lương Tần, người mà Tùng Vĩ tìm." Lão thái thái cười nói: "Hôm nay sinh nhật Tùng Vĩ, tôi cũng mời cậu ấy tới."

Kỳ Lương Tần nhanh chóng khom người chào hỏi, mấy người phụ nữ đó cũng ngượng ngùng đánh giá cậu. Lúc chưa thăm dò ra rốt cuộc là chuyện gì, mấy bà ấy cũng không dám dễ dàng nói cái gì.

"Đứa nhỏ này quá thành thật, tôi đã nói với nó, chuyện hoang đường kia là lão nhị làm, không có liên quan tới nó, nó cũng là có lòng tốt lại làm chuyện xấu mà thôi, nhưng trong lòng nó áy náy, nói luôn cảm thấy

mình lừa gạt chư vị trưởng bối, cho nên nhất định muốn nói lời xin lỗi với mọi người." Lão thái thái nói xong, liền buông lỏng cánh tay Kỳ Lương Tần ra, ngược lại nắm chắc tay cậu: "Tôi nghĩ cũng tốt, lão nhị lúc trước tìm nó hỗ trợ, nó không nói hai lời liền đáp ứng, tuy rằng cũng là người hồ đồ, nhưng đối với nhà chúng tôi thật sự là không cần nói. Tôi cũng thật lòng thích nó, không đành lòng nó thay lão nhị gánh tiếng xấu."

Nhóm thái thái đều ngượng ngùng cười, mặt Kỳ Lương Tần đã sớm đỏ đến có thể lấy máu. Lão thái thái vỗ vỗ tay cậu nói: "Được rồi, con cũng đừng ở chỗ chúng ta, đi ra ngoài chơi với đám Tùng Vĩ đi, chơi cho tận hứng, đợi lát nữa đừng vội đi."

Kỳ Lương Tần như được đại xá, nhanh chóng gật gật đầu với mọi người, liền ra vẻ trấn định ra khỏi phòng khách, cả người đều nóng lên, ra bên ngoài vốn muốn được gió lạnh thổi một cái, ai biết mới vừa ra cửa, chợt nghe có người hô: "Nghiêm lão nhị, vợ trước của mày đi ra kìa, ha ha ha ha."

Kỳ Lương Tần vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy Nghiêm Tùng Vĩ và vài người đàn ông trẻ tuổi đứng cách đó không xa. Nghiêm Tùng Vĩ ngoắc ngoắc tay với cậu: "Lương Tần, lại đây."

Kỳ Lương Tần đành phải kiên trì tiến lên nghênh đón, cười cười với mấy người kia. Những người này đều là bạn từ nhỏ của Nghiêm Tùng Vĩ, cậu đều biết.

"Uống rượu sao, mặt đỏ như vậy?" Có người hỏi.

Kỳ Lương Tần thực quẫn bách, lắc đầu nói: "Không có."

"Không phải là đi vào nghe giáo huấn đi?" Có người trêu chọc.

"Không có, nói chuyện với mấy người lão thái thái một hồi."

"Kỳ Lương Tần, mấy ngày hôm trước tôi đang muốn tìm cậu đây, tôi có một người bạn, cậu cũng gặp qua rồi, lần trước chúng ta cùng ăn cơm, tên Văn Tường, sau khi hắn nghe nói cậu và Tùng Vĩ là kết hôn giả, nhờ tôi hỏi cậu, cậu là độc thân đi?"

Nghiêm Tùng Vĩ lập tức đập người nọ một quyền: "Mày làm gì hả?"

Người nọ cười nói: "Hắn là thật lòng thích Lương Tần, Lương Tần, nếu cậu đồng ý, tôi tác hợp cho hai người?"

"Mày đi sang một bên đi." Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Còn chê tao chưa đủ loạn hả."

Mọi người liền nở nụ cười. Kỳ Lương Tần cũng cười ngây ngô theo, miệng nói: "Tôi có đối tượng..."

“Cậu có cái đối tượng chó má gì, ” Nghiêm Tùng Vĩ ngắt lời cậu: “Ngày hôm qua không phải cậu còn nói với tôi là cậu độc thân sao?” Hắn vừa nói vừa cười nhìn về phía mọi người: “Tụi bây có người thích hợp, cứ việc giới thiệu với cậu ấy, tao cũng muốn giới thiệu cho cậu ấy một người, đáng tiếc bên cạnh không quen biết tên đàn ông nào. Nhưng có một chuyện, tụi bây giới thiệu với cậu ấy, đừng để cho tao biết, tốt nhất cũng đừng tìm người tao quen. Không thì đừng trách tao trở mặt.”

“Cậu lại muốn trở mặt với ai?”

Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu sang, liền nhìn thấy Vương Trạch đã đi tới. Nghiêm Tùng Vĩ chỗ nào đồng ý buông tha cơ hội dời đi tiêu điểm tốt như vậy, hơi có chút khoa trương nói: “Ai dô, chú tiểu Vương, anh quý nhân bận việc nha, rượu đã uống ba tuần, anh mới đến, có phải nên phạt một ly hay không?”

Vương Trạch hôm nay ăn mặc cũng thực chính thức, hắn cởi áo khoác, giao cho nhân viên phục vụ, lại tiếp nhận một ly rượu từ trên tay một nhân viên phục vụ khác, nói: “Lâm thời có chút việc, đã tới chậm, trước hết làm một ly, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Nghiêm Tùng Vĩ cụng với hắn một chút, sau đó nói với mọi người: “Lại nói vẫn là chú tiểu Vương đủ ý tứ. Sinh nhật tôi đã qua mấy ngày trước rồi, bởi vì bận rộn, tôi cũng không để bụng, bữa đó sinh nhật tôi còn thật sự không biết. Vẫn là buổi tối lúc lướt weixin, kết quả lướt đến tấm ảnh sinh nhật vui vẻ mà chú tiểu Vương đăng, tôi hỏi hắn sinh nhật ai, kết quả hắn trả lời, không phải là sinh nhật cậu sao?” Nghiêm Tùng Vĩ nói xong cười ha ha: “Tôi mới nhớ tới ngày đó là sinh nhật tôi.”

“Tôi cũng là nghe mấy người chị dâu nói, lúc ăn cơm bọn họ nói hôm nay hình như là sinh nhật cậu, sao lại không thấy nhà các cậu có động tĩnh, nghĩ hẳn là cậu không làm. Tôi nghĩ nếu đã biết, liền thuận tay đăng tin chúc mừng sinh nhật.” Cạn một ly rượu vẻ mặt Vương Trạch đỏ bừng, ho khan hai tiếng, đại khái là uống đến có chút nóng nảy.

Nghiêm Tùng Vĩ nhanh chóng đem cái ly trong tay đưa cho hắn. Vương Trạch tiếp nhận nhanh chóng uống một hơi, uống vào bụng mới hồi vị lại, ngơ ngác nói: “Trong ly của cậu không phải là rượu à?”

Trên mặt Nghiêm Tùng Vĩ thoạt đỏ thoạt trắng: “Cái đó… tôi cũng chưa nói đây là rượu mà…”

“Nghiêm lão nhị mày lại dùng mánh lới!” Vài người bạn thân bên cạnh lập tức nổ tung, Nghiêm Tùng Vĩ muốn chuồn, kết quả bị người nắm chắc áo: “Chuốc nó chuốc nó! Hôm nay sinh nhật nó, không làm nó uống gục là không được!”

Mọi người như ong vỡ tổ nhào lên, Vương Trạch muốn kéo hắn một phen cũng không thể, hai mặt nhìn nhau với Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần cười đi ra, nói: “Thầy Vương, anh cũng quá thành thật.”

“…” Vương Trạch cảm thấy mình gây họa, nhanh chóng chen lên. Kỳ Lương Tần cầm một miếng hoa quả nhét vào miệng, lại nhìn thấy có người từ trong đám người đi đến bên cạnh cậu.

Là người vừa mới nói muốn tác hợp cậu và Văn Tường.

“Lương Tần, thế nào, chuyện Văn Tường tôi mới vừa nói, cậu có suy xét không?”

“Suy xét cái gì?” Nghiêm Bách Tông không biết khi nào thì đi lại đây, đứng bên cạnh Kỳ Lương Tần, nhìn người nọ. Người nọ thành thành thật thật gọi một tiếng: “Anh cả Nghiêm.”

“Ưm.” Nghiêm Bách Tông hỏi: “Văn Tường gì?”

“Cái đó… một người bạn của em, thích Lương Tần, muốn em làm mai, tác hợp… Cũng không phải làm mai mối, chỉ là kết bạn, kết bạn…” Người nọ thấy Nghiêm Bách Tông, không biết vì sao lại như chuột thấy mèo, lập tức kẹp cả đuôi lại.

Nghiêm Bách Tông thản nhiên nói: “Nói với bạn cậu, từ bỏ đi.”

Người nọ ngượng ngùng cười cười, nhìn anh cả Nghiêm gia vẻ mặt nghiêm túc, vốn tưởng rằng Nghiêm Bách Tông chỉ là nói đùa, nhưng nhìn vẻ mặt Nghiêm Bách Tông, lại không giống như là đang nói chơi. Hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cảm thấy cả người Nghiêm Bách Tông khí tràng cường đại, khiến người ta không dám nhiều lời, vì thế ngượng ngùng đi ra.

Hết chương 110

111. Chương 111

Nói chuyện với Kỳ Lương Tần phần lớn là khách nam, đều là người có uy tín danh dự, mặc kệ trong lòng nghĩ cậu như thế nào, đại khái cũng sẽ không nhắc chuyện này với cậu, bởi vì đề tài này rất xấu hổ. Trái lại mấy người anh em của Nghiêm Tùng Vĩ, thường thường đùa giỡn một chút, Nghiêm Tùng Vĩ liền một ly tiếp một ly mà uống rượu, miệng còn nói: “Tao cũng biết mình hoang đường, tụi bây nói cái gì chứ.”

Đại khái là nói lời này đã nhiều, Nghiêm Tùng Vĩ cũng càng ngày càng cảm thấy hoang đường, trong lòng hắn càng có cái nhận thức này, lại càng cảm thấy xấu hổ khó chịu, rượu một ly một ly rót vào bụng, nói chuyện liền bắt đầu có chút không rõ ràng lắm.

Vương Trạch kéo hắn đến một bên, nói: “Tôi coi như đã nhìn ra, nhà các cậu làm cái tiệc sinh nhật này, không phải làm sinh nhật cho cậu, mà là muốn nghĩ biện pháp chặn miệng mọi người, thấy nhà cậu đều nhiệt tình với Kỳ Lương Tần, đem sai lầm đẩy hết lên trên người cậu đi.”

Nghiêm Tùng Vĩ đại khái là muốn nôn, nhưng mà nôn khan hai tiếng, không nôn ra. Vương Trạch vỗ vỗ lưng hắn, nói: “Trong lòng khó chịu không?”

Nghiêm Tùng Vĩ lau miệng nói: “Cũng không phải là khó chịu, vốn dĩ việc này, chính là lỗi của tôi.” Hắn cởi cổ áo, lắc lắc cổ.

“Tôi nhìn cậu sao là lạ vậy.”

“Cợt nhả cả một ngày, mệt.”

Con người hắn tính tình lười nhác, nói thật da mặt đúng là dày. Nhưng hôm nay lập tức đối mặt nhiều người thân bạn bè như vậy, mặt dày mày dạn đi giả làm da mặt dày, cũng thật sự mệt chết đi. Hắn chung quy là người thành niên, coi như là người đàn ông có uy tín danh dự, kỳ thật hắn vốn dĩ không cần ấm ức cầu toàn như thế, nói đến nói đi, vẫn là vì trải đường cho Kỳ Lương Tẫn và anh cả của hắn.

Mỹ nam thì anh trai hắn lấy, lỗi lầm lại cho hắn gánh hết, dù vậy, đại khái trong lòng lão thái thái vẫn ít nhiều có chút oán hắn.

Kỳ thật nhà bọn họ làm những việc này, đối với khách khứa hôm nay mà nói, cũng bất quá là bịt tai trộm chuông. Mặc kệ ngụy trang thế nào, hoang đường là đã định trước, mấy khách khứa áo mũ chỉnh tề ngăn nắp xinh đẹp đó chuyện trò vui vẻ, sau lưng lại đều đang xem một trò khôi hài kết thúc như thế nào. Mọi người đều nhìn ra, chỉ là không nói ra. Người Nghiêm gia cũng nhìn thấu, chỉ là làm bộ như không nhìn thấu, chua xót trong đó, cũng chỉ có chính mình lĩnh hội.

Vương Trạch rút một điếu thuốc cho hắn, Nghiêm Tùng Vĩ nhận, sờ soạng bật lửa đốt lên, sau đó nhìn về phía Vương Trạch. Vương Trạch nói: “Tôi không hút thuốc.”

“Tôi nhớ trước đây anh cũng hút mà?”

“Bây giờ có thể không hút liền không hút, cậu cũng ít hút đi, thứ này không có chỗ tốt. Rượu cũng ít uống, hại thân.”

Nghiêm Tùng Vĩ nghe xong liền ngậm thuốc cười, sương khói từ khóe miệng hắn phun ra, rồi sau đó lại tiêu tán dưới ánh đèn. Vương Trạch nói: “Cậu không cần cười, chờ cậu đến cái tuổi của tôi, cậu liền biết tầm quan trọng của thân thể.”

Bên ngoài có người đang kêu tên Nghiêm Tùng Vĩ, đối phương dường như cũng uống nhiều, sau khi gọi xong liền gây ra một mảnh tiếng cười. Nghiêm Tùng Vĩ xoay người muốn đi, Vương Trạch giữ chặt hắn: “Đừng đi, đi lại phải uống, qua một hồi hắn cũng gục thôi.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, uống nhiều rượu mặt đỏ bừng, cổ cũng ửng hồng, bộ dạng ngậm thuốc có chút vui mắt, đại khái qua hôm nay lành làm gáo vỡ làm muôi, hắn cũng không có gì để so đo nữa, vươn tay liền cởi quần muốn đi tiểu. Vương Trạch giữ chặt hắn hỏi: “Cậu làm gì?”

“Tiểu.” Nghiêm Tùng Vĩ quay đầu lại nói: “Bị chắn, không ai nhìn thấy.”

Bọn họ ở một góc đình viện Nghiêm gia, cách một vành cây xanh với chỗ tổ chức yến hội, chỉ có thể nhìn thấy từ trên bả vai.

“Vậy cũng đừng tùy chỗ tiểu tiện chứ, nhà cậu không có WC ư?”

“Sân nhà mình, còn không thể tiểu hả?”

Nghiêm Tùng Vĩ nói xong liền tiểu ra. Vương Trạch khụ một tiếng, lui về phía sau hai bước, Nghiêm Tùng Vĩ liền vui vẻ, nói: “Tôi cũng quên anh thích đàn ông, anh đừng có nhìn lén nha.”

“Cũng không phải chưa từng xem, ” Vương Trạch nói.

Nghiêm Tùng Vĩ run lên, kẹp điếu thuốc trên khóe miệng búng hai cái, lại nhét vào miệng, xách quần quay đầu, nói: “Cũng đúng, cũng từng thẩm du cho nhau rồi, may mắn anh không thích tôi, ha ha ha ha.”

Hiện giờ đã là mùa đông, ban ngày còn ổn, đến buổi tối thật sự là có chút lạnh. Cỏ cây trong đình viện lại vẫn xanh mướt như cũ, hoa lại không xinh đẹp bằng mùa thu, có chút đìu hiu. Vương Trạch rút một điếu thuốc đốt lên, Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: “Không phải anh không hút sao?”

Vương Trạch không nói chuyện, hút một hơi, chậm rãi phun ra, nói: “Tôi từng thầm mến cậu, cậu có biết không?”

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt một chút, nhìn về phía Vương Trạch. Vương Trạch cười khổ nói: “Cậu cũng không cần sợ, nếu tôi dám nói, nói rõ là đã sớm buông cậu xuống rồi.”

“Anh, thầm mến tôi?” Nghiêm Tùng Vĩ nhất thời không hoàn hồn được: “Anh đừng nói cho tôi biết, người mà trung học anh thầm mến, chính là tôi nhá.”

“Chính là cậu.”

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng, khóe miệng nhếch nhếch, miễn cưỡng cười hai tiếng: “Tôi đây thật sự không biết…”

Nếu hắn biết, làm sao còn đến trêu chọc Vương Trạch: “Tôi nhớ rõ lúc trung học, anh với tôi không hợp mà.”

“Đó là lúc đầu, ” Vương Trạch cười khổ nói: “Sau đó không biết thế nào, đột nhiên thích vậu.”

Tình cảm này đã từ thời xa lắc nào, ngay cả Vương Trạch cũng nhớ không rõ là từ lúc nào bắt đầu có tâm tư không bình thường với Nghiêm Tùng Vĩ, có lẽ là từ sau khi hắn ta đập một cục gạch lên trên đầu mình, bị lão thái thái dẫn đến nhà giải thích. Khi đó Nghiêm Tùng Vĩ bất quá chỉ mười mấy tuổi, gầy gầy cao cao, rõ ràng là mặt mày trắng nõn, lại có một loại khí thế quậy phá. Hắn luôn cảm thấy cái loại khí thế này thực hấp dẫn người. Cũng có thể là vào khoảnh khắc hai người DIY cho nhau, dục vọng mở ra cửa tình, nảy sinh tình cảm không nên có. Từ trên người Nghiêm Tùng Vĩ, hắn ý thức được việc mình thích nam.

"Cơ mà đều đã qua rồi, " Vương Trạch cười cười, tươi cười giãn ra: "Cũng là nhất thời xúc động, nói cho cậu một tiếng, cũng coi như vẽ một dấu chấm tròn."

Trong đầu Nghiêm Tùng Vĩ vẫn là lạ, cảm thấy về sau mình vẫn nên trốn tránh Vương Trạch đi. Hắn cười cười, nói: "Uống hơi nhiều, đầu có chút choáng, tôi đi uống ly nước."

Hắn nói xong liền lảo đảo đi mất. Vương Trạch đứng ở nơi đó, hút hết nửa điếu thuốc còn dư lại.

Nghiêm Tùng Vĩ mới vừa đi ra, liền nhìn thấy lão thái thái và mấy khách nữ cũng đều từ trong phòng khách đi ra. Phía trước là cái đài cao, lão thái thái đi lên trên đài, mọi người đều nhìn qua.

Lão thái thái cười nói: "Hoan nghênh mọi người tới tham gia tiệc sinh nhật của lão nhị nhà chúng tôi. Sinh nhật của nó, mấy ngày trước đã qua rồi, lúc ấy trong nhà bận rộn, nó cũng bận, liền kéo ra sau vài ngày, vừa kéo liền kéo dài tới hôm nay. Cảm tạ mọi người trăm bận cũng dành thời gian lại đây. Lão nhị nhà chúng tôi, trẻ tuổi, thường thường gây trò cười, mấy ngày trước tôi mới biết, hôn sự của nó và tiểu Tần, hóa ra lại là giả."

Kỳ Lương Tần nghe xong trên mặt nóng lên, nhìn lão thái thái, cũng là dáng vẻ đoan trang, trong giọng điệu bất đắc dĩ mang theo vài phần hào phóng của nữ cường nhân: "Tôi nói rằng, con làm chuyện gì chứ, con vì chuyện kết hôn mà cáu kỉnh với ta, cũng nên có một mức độ, lúc này thì tốt rồi, để người thân bạn bè xem trò cười không nói, còn tự dưng làm phiền hà tiểu Tần người ta, người ta trẻ tuổi không hiểu chuyện, tâm địa lại mềm, bị con nói vài lời hay dỗ dành liền giúp con chuyện này. Hiện giờ cũng không cần giấu ta, hôn sự của con ta cũng không quản, chỉ là con đó, phải nói rõ ràng, con và tiểu Tần người ta không có quan hệ, không thì bảo tiểu Tần người ta về sau làm thế nào yêu đương, một cậu bé thật tốt, lại biến thành đã kết hôn."

Lão thái thái tạm dừng một hồi, trong đám người phát ra tiếng cười nghe vào dường như rất là thiện ý, cũng không biết mọi người là cười thật, hay là đang phối hợp với lão thái thái.

"Cũng là trách tôi, lúc ấy dẫn theo tiểu Tần đến nhà thân thích bạn bè, hiện giờ nếu tôi đã biết chân tướng, người Nghiêm gia chúng tôi phạm lỗi, tự nhiên không thể để người ta tốt bụng mà còn phải chịu ấm ức. Cho nên, hôm nay tôi liền mời tiểu Tần đến..." Lão thái thái nói xong liền nhìn về phía đám người, cuối cùng nhìn Kỳ Lương Tần, vẫy vẫy nói: "Tiểu Tần, con tới đây."

Tất cả mọi người sôi nổi nhìn qua phía Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần sắc mặt đỏ bừng, Nghiêm Bách Tông ở bên cạnh cậu, cậu cũng không dám nhìn, cố gắng kéo ra một nụ cười, đi lên trên đài.

Lão thái thái giữ chặt tay cậu, trên mặt vẫn là lúm đồng tiền rạng rỡ: "Tuy rằng đứa nhỏ này có lòng tốt lại làm chuyện xấu, nhưng tôi biết lòng dạ nó là thật sự tốt, trong lòng rất thích nó. Hôm nay, ở trước mặt mọi người, tôi muốn nhận nó làm con nuôi!"

Lời này vừa ra, không chỉ Kỳ Lương Tần ngây ngẩn cả người, ngay cả Nghiêm Bách Tông và đám Nghiêm Viện dưới đài cũng đều ngây ngẩn cả người. Nghiêm Tùng Vĩ vốn đang xấu hổ đến mờ mịt trời đất, nghe nói như thế cũng lập tức giật mình. Dì Xuân kéo kéo cánh tay Nghiêm Bách Tông, sắc mặt Nghiêm Bách

Tông trầm xuống, nhìn trên đài.

Nhưng mà trừ mấy người biết chuyện là bọn họ ra, những người khác làm khách khứa, đối với những lời này của lão thái thái, phản ứng duy nhất có thể cho, chính là vỗ tay.

Nháy mắt tiếng vỗ tay nuốt sống bọn họ, trong đầu Kỳ Lương Tần trống rỗng, muốn nói lời cự tuyệt, lại không dám, bởi vì người rất nhiều, cậu sợ chuyện không khống chế được, hơn nữa cậu không biết lão thái thái nhận cậu làm con nuôi rốt cuộc là có ý gì. Ánh mắt cậu bối rối tìm kiếm trong đám người, đại khái là quá khẩn trương, chỉ nhìn thấy một đám người và ngọn đèn chói mắt, lại không thấy được Nghiêm Bách Tông.

"Mọi người đều biết, tôi có ba đứa con, lão đại lão nhị đều không tri kỷ, chỉ còn lại con bé út, lại là con gái lớn không thể giữ. Đứa nhỏ tiểu Tần này dịu ngoan nhu thuận, mấy ngày nay nó ở bên cạnh tôi, thật sự là vừa tri kỷ vừa hiếu thuận. Tôi với nó không có duyên phận làm mẹ chồng con dâu, liền nhận nó làm con nuôi tôi, ba đứa con tôi cũng đều thích nó, về sau, vẫn là người Nghiêm gia chúng tôi!"

Lão thái thái nói xong liền cầm tay cậu, người phía dưới lại bắt đầu vỗ tay, Kỳ Lương Tần quẫn bách cười cười, chợt nghe lão thái thái nói rằng: "Bách Tông, Tùng Vĩ, Viện Viện, các con cũng đi lên."

Kỳ Lương Tần nhìn về phía dưới đài, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện đi tới, trên mặt ba người đều có vẻ dị thường. Đại khái là ngọn đèn quá chói mắt, khiến người ta nhìn mà trong đầu cũng trống rỗng, Kỳ Lương Tần còn đang suy nghĩ, cậu làm con nuôi lão thái thái, có ảnh hưởng cậu và Nghiêm Bách Tông bên nhau không? Hình như ảnh hưởng thực lớn, lại hình như không chút nào ảnh hưởng, lúc cậu đang nghĩ như vậy, ba đứa con Nghiêm gia đã đến trên đài.

Lão thái thái yên lặng nhìn Nghiêm Bách Tông, lại thấy Nghiêm Bách Tông mím môi thật chặt, không nói một lời. Bà cười kéo tay Nghiêm Tùng Vĩ, đang muốn nói hai câu, lại nghe Nghiêm Bách Tông nói: "Hôm nay nếu mọi người đều ở đây, tôi cũng nói hai câu."

112. Chương 112

Giọng Nghiêm Bách Tông thực trầm ổn, nói xong câu đó, liền quay đầu nhìn lão thái thái một cái. Vẻ mặt lão thái thái có đau lòng và kinh hoảng khó phát giác, nhưng chỉ là chợt lóe qua.

"Kỳ thật chuyện lão nhị và Lương Tần kết hôn giả, ngay từ đầu tôi đã biết." Nghiêm Bách Tông nói.

Lần này mọi người ồ lên, lão thái thái tuy rằng đau lòng, nhưng không thể không làm bộ làm tịch hỏi một câu: "Cái gì?"

Vẻ mặt Nghiêm Bách Tông trầm tĩnh, giống như chỉ là nói chuyện thực bình thường: "Đó cũng là nguyên do lúc trước bọn họ kết hôn, tôi ở nước ngoài không trở về. Ngay từ đầu lão nhị đã nói với tôi, tôi không

đồng ý, nhưng mà không ngăn cản. Có điều hôm nay tôi muốn nói không phải là chuyện này, tôi muốn nói chính là, chuyện mẹ tôi muốn nhận Lương Tần làm con trai, chỉ sợ là không được."

Nghiêm Bách Tông nói xong một phát bắt lấy tay Kỳ Lương Tần: "Hôm nay người thân bạn bè đều ở đây, có một việc vui, muốn chia sẻ với mọi người, tôi và Kỳ Lương Tần, hiện giờ đang ở giai đoạn bàn hôn luận gả, hy vọng có thể mượn lần này công khai, cũng được mọi người chúc phúc."

Khách khứa bên dưới ồ lên, mấy người lão thái thái và Nghiêm Tùng Vĩ khiếp sợ cũng không phải là giả vờ, bọn họ là thật sự có chút bối rối, biểu hiện ra ngoài, chính là khiếp sợ và luống cuống. Nghiêm Bách Tông tiếp tục nói: "Việc này hai chúng tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội nói với người trong nhà, " hắn nói xong chuyển hướng lão thái thái: "Mẹ, hy vọng mẹ có thể ủng hộ chúng con."

Lần này bên dưới không ai vỗ tay, tuồng kịch của Nghiêm gia rất cẩu huyết rất đột ngột, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy giật mình, huống chi là Nghiêm lão thái thái chứ.

Lão thái thái ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn nhìn mọi người, sau đó nhìn về phía Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần: "Chuyện khi nào... ta còn thật sự không biết."

"Hai chúng con tháng mười liền xác định quan hệ, " Nghiêm Bách Tông nói: "Vẫn luôn giấu không nói với trong nhà, chính là lúc ấy nhìn mẹ vì chuyện lão nhị kết hôn giả mà bận đến đầu óc choáng váng, lại thêm lão tam phải chuẩn bị hôn lễ, cho nên liền lén gạt đi chưa nói."

Đúng lúc này, bạn tốt của Nghiêm gia là chú Vương, nói giúp một phen: "Chị Trương, đây là chuyện tốt mà, mới nãy không phải chị còn nói muốn cho Lương Tần tiếp tục làm người Nghiêm gia sao, hiện giờ không phải chính là như nguyện ư."

Hắn vừa nói lời này, có mấy trưởng bối khác cũng phụ họa hai câu theo. Bọn họ mở miệng, cũng không phải ủng hộ Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần, mà là cảm thấy lão thái thái hiện giờ đứng trên đài rất xấu hổ, nên có người giúp đỡ hai câu, cho bọn họ một bậc thang đi xuống.

Lão thái thái tươi cười thật cứng ngắc, nói: "Hôm nay là sinh nhật lão nhị, trước hết không nói việc này."

Loại chuyện này, quả thật đóng cửa lại nói tương đối thích hợp. Nghiêm Tùng Vĩ muốn giả vờ vui vẻ thay anh cả, quay đầu muốn vỗ vỗ vai Nghiêm Bách Tông, nhưng mà tay đã vươn ra, lại cảm thấy thật sự xấu hổ, cho nên lại thu về. Loại chuyện diễn trò này, vẫn là đừng tìm ông anh trai chất phác của hắn sẽ tương đối tốt, Nghiêm Bách Tông không hẳn sẽ phối hợp hắn, ngược lại xấu hổ. Vì thế hắn liền nhìn về phía Kỳ Lương Tần, cười vỗ vỗ vai Kỳ Lương Tần.

Vẻ mặt Kỳ Lương Tần đỏ bừng, nhìn hắn một cái, trong lòng hai người đều là đủ loại tư vị.

Việc đã đến nước này, tiệc đêm nay có tiếp tục nữa cũng thật sự là người người như ngồi trên chông. Mọi người sôi nổi cáo từ, lão thái thái và mấy người con Nghiêm gia đều tựa như không có việc gì, đứng ở cửa nhà nhất nhất cáo biệt mọi người. Kỳ Lương Tần cách cửa sổ nhìn, trong lòng nhảy thình thịch.

Dì Xuân đưa một ly nước cho cậu: "Uống chút nước ấm."

"Cám ơn ạ." Kỳ Lương Tần ôm ly, còn đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Dì Xuân hít một hơi, nói: "Ngày hôm nay cuối cùng cũng qua."

Kỳ Lương Tần nghĩ, người Nghiêm gia chung quy là từng trải nhiều, xảy ra loại chuyện này, còn có thể mặt mang mỉm cười mà nhất nhất bắt tay chia tay với khách khứa, loại công phu này, Kỳ Lương Tần cậu vẫn khiếm khuyết.

Trong lòng lão thái thái cũng là đủ loại tư vị. Những khách khứa đó đến làm khách, ăn đồ ăn ngon nhà chủ nhân, uống rượu ngon nhà chủ nhân, tự nhiên ngoài miệng liền phải nói vài câu dễ nghe. Cho nên mỗi người bọn họ trước khi đi, đều sẽ nắm nắm tay, vỗ vỗ vai Nghiêm Bách Tông, nói đôi ba lời chúc mừng.

Có phải là thật sự chúc mừng hay không thì không cần miệt mài theo đuổi, trên mặt lễ tiết thì nghe nói loại chuyện này, đều phải khách sáo một chút. Thái độ Nghiêm Bách Tông vô cùng thành khẩn, nhất nhất gật đầu cảm tạ. Hôm nay vốn là tiệc sinh nhật Nghiêm Tùng Vĩ, cuối cùng nhân vật chính lại thành Nghiêm Bách Tông.

Có điều Nghiêm Tùng Vĩ lại mừng rỡ tự tại, tiêu điểm cuối cùng cũng dời khỏi người hắn. Tố chất tâm lý của anh trai hắn tốt hơn hắn, hẳn là đỡ nổi. Trái lại Nghiêm Viện trong lòng ngượng ngùng, cảm thấy mấy người đó không biết trở về sẽ nói nhà bọn họ như thế nào, ít nhất tối hôm nay, đề tài của mấy người khách đó đại khái sẽ không rời khỏi Nghiêm gia bọn họ.

Chuyện hoang đường lại thêm chuyện hoang đường, giấu đến giấu đi, chung quy phải qua một cửa này, chịu một đao kia. Nghiêm Viện có chút phiền lòng nghĩ, thôi thôi, chuyện sớm muộn gì, sớm chết sớm siêu sinh.

Vương gia và Nghiêm gia quan hệ tốt nhất, là người rời đi cuối cùng. Chú Vương thấp giọng an ủi lão thái thái, cũng không biết nói những gì, lão thái thái vẫn luôn bất đắc dĩ lắc đầu. Vương Trạch đi đến trước mặt Nghiêm Bách Tông, bắt tay hắn, nói: "Chúc mừng, cuối cùng cũng tan mây."

"Còn sớm, có điều cám ơn anh."

Vương Trạch cười cười, buông tay ra, liền nhìn về phía Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng, gật gật đầu nói: "Chú tiểu Vương đi thong thả."

Vương Trạch nói: "Một lần nữa chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Đám người Nghiêm Tùng Vĩ lại tạm biệt chú Vương, nhìn xe Vương gia đi xa. Có mấy nhân viên phục vụ đang vội vàng thu dọn, Nghiêm Tùng Vĩ nhìn nhìn hiện trường có chút hỗn độn, thở dài nói: "Có hơi lạnh, chúng ta cũng trở về đi thôi."

Nghiêm Viện liền nâng lão thái thái trở về, đi không được mấy bước, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần đi ra. Người một nhà liền đứng lại, Nghiêm Bách Tông mở miệng nói: "Lương Tần, trước hết em chớ đi, đợi lát nữa anh đưa em."

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn mấy người lão thái thái, có chút xấu hổ nói: "Không cần, em tự mình gọi xe trở về, anh cũng uống rượu, không thể lái xe."

"Để anh cả đưa cậu đi, hắn khẳng định có một bụng lời muốn nói với cậu." Nghiêm Tùng Vĩ nói xong vỗ vỗ vai Kỳ Lương Tần, vào nhà trước tiên. Hôm nay hắn thật sự là quá mệt mỏi, cũng không hơi sức đi theo ba phải nữa, có tốt hay không, đều tùy bọn họ đi.

Kỳ Lương Tần lại khom người với lão thái thái, nói: "Lão thái thái, con đi trước, ngài nghỉ ngơi sớm một chút."

"Cậu đừng vội đi, ta có lời nói với cậu, cậu đi theo ta."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, nói: "Dạ."

"Con đừng theo, " lão thái thái quay đầu nói với Nghiêm Bách Tông: "Con yên tâm, ăn không hết nó đâu."

Nghiêm Bách Tông cười cười, nói: "Dù mẹ ăn cậu ấy, con cũng tuyệt đối không nói gì."

Kỳ Lương Tần đi theo lão thái thái lên lầu, lão thái thái dường như mệt muốn chết rồi, ngã ngồi trên ghế, liền không nhúc nhích. Loại tiệc tùng này đối với bà mà nói thật sự là quá mệt mỏi, đã không phải là cái tuổi có thể xoay quanh khắp sân như năm đó.

"Cậu cũng ngồi." Lão thái thái nói.

"Con đứng là được." Kỳ Lương Tần thật cẩn thận nói.

"Tùy cậu." Lão thái thái nghiêng qua một bên, dựa vào lưng ghế im lặng một hồi. Kỳ Lương Tần đứng ở nơi đó lo sợ bất an, trong phòng yên tĩnh có thể nghe được tiếng tim đập của bản thân cậu.

"Chuyện cậu và lão đại..." Lão thái thái mở to mắt, nhìn về phía cậu: "Về sau ta không quản."

Kỳ Lương Tần giật mình, chỉ cảm thấy tựa như có nước ấm ồ ồ chảy ra, nhìn lão thái thái. Lão thái thái nói: "Chuyện cậu và nó, tuy rằng ta không phải là vui lòng nhìn thấy, nhưng đến tình trạng này, ta cũng đã tận sự cố gắng lớn nhất của mình để ngăn cản. Hiện giờ nó quyết tâm muốn ở bên cậu, thân là mẹ, ta cũng không muốn bởi vì việc này mà mất đi một đứa con trai. Bách Tông là một người đàn ông tốt, cậu đi theo nó, sẽ hạnh phúc."

Không biết nên hình dung vui sướng trong nháy mắt này như thế nào, có lẽ cảm động càng nhiều hơn một ít, cái loại cảm giác khổ tận cam lai này, thật giống như khổ sở học hành mười năm lên được trung học, vui sướng tới mãnh liệt mà ôn nhuận. Lão thái thái nhìn thấy hốc mắt Kỳ Lương Tần hơi có chút ẩm ướt, nói: "Tiểu Tần, cậu có phúc."

Trên đời này không có mấy người đàn ông có thể so được với con trai bà, không chỉ là bởi vì Nghiêm Bách Tông quả thật ưu tú, cũng là bởi vì người làm mẹ trong thiên hạ đều cảm thấy con của mình tốt. Mà ở trong lòng bà, Nghiêm Bách Tông hiển nhiên là đứa con trai còn tốt hơn cả Nghiêm Tùng Vĩ, tự nhiên chính là người đàn ông tốt nhất trên đời này.

Kỳ Lương Tần thành thành thật thật cúi thấp đầu, nói: "Cám ơn ngài."

"Hy vọng con chớ có trách ta vô tình, nếu không phải do việc của con và lão đại lão nhị, ta cũng là thật lòng thích con."

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Không đâu, con có thể hiểu được ngài."

Lão thái thái liền bật cười, tươi cười vô tận mỏi mệt chua xót, vươn tay ra. Kỳ Lương Tần nhanh chóng cầm tay bà, tay lão thái thái thực già nua, tay phụ nữ luôn không giấu được tuổi.

"Đã qua thì đều đã qua, ta không oán giận con, con cũng đừng oán giận ta. Về sau thành người một nhà chân chính, hy vọng chúng ta có thể một lòng, ta sẽ thật lòng đối đãi con, đằng trước còn có rất nhiều cửa ải khó khăn, hy vọng chúng ta có thể cùng bước qua."

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: "Con không oán giận ngài, trong lòng chỉ có cảm kích, về sau con sẽ hiếu thuận ngài thật tốt, cũng sẽ đối đãi với anh ấy thật tốt, sẽ không để ngài hối hận."

"Người đàn ông của mình, mình tự thương, đều là thật lòng đổi thật lòng. Lão đại là người đáng tin, con thật lòng với nó, sẽ nhận được hạnh phúc."

Kỳ Lương Tần từ trên lầu đi xuống, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đứng ở bậc cầu thang cuối cùng. Kỳ Lương Tần ngừng một chút, nhìn Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông cũng nhìn cậu, nhìn nhìn mắt cậu hơi có chút ướt át, vẻ mặt nghi hoặc, dường như đang hỏi cậu chuyện gì xảy ra.

Sau đó Kỳ Lương Tần liền nhảy nhót theo cầu thang chạy xuống, Nghiêm Bách Tông lui về phía sau một bước, bước xuống đứng ở trên sàn nhà, ngay sau đó liền ôm đầy lòng, Kỳ Lương Tần nhảy xuống, nhảy vào trong ngực hắn. Hắn ôm thân thể Kỳ Lương Tần lảo đảo hai bước, lập tức cười ra tiếng. Kỳ Lương Tần ôm cổ hắn, nói: "Lão thái thái hình như đồng ý rồi."

"Cái gì gọi là hình như?"

"Lão thái thái đồng ý, bảo em về sau đối xử với anh cho tốt."

Nghiêm Bách Tông nghe vậy liền hôn môi Kỳ Lương Tần, cả người Kỳ Lương Tần đều treo trên người hắn, dì Xuân, Nghiêm Tùng Vĩ và Nghiêm Viện bên cạnh ngơ ngác nhìn hai người, có chút kinh ngạc, lại có chút xấu hổ.

Lão thái thái đứng ở cửa cầu thang nhìn bọn họ nói: "Em trai em gái đều nhìn kìa, bộ dạng thế nào."

"Cám ơn mẹ." Nghiêm Bách Tông cười dị thường xán lạn, buông Kỳ Lương Tần xuống, quay đầu nhìn về phía trên lầu.

Lão thái thái nói: "Người yêu mấy đứa thân thiết ta không quản, nhưng có một điều, trường hợp công cộng trong nhà, không cho xằng bậy."

Nghiêm Tùng Vĩ phì một tiếng bật cười. Nghiêm Bách Tông kéo tay Kỳ Lương Tần, nói: "Mẹ, nếu không hôm nay đừng để Lương Tần về trường học, cũng đã trễ thế này."

"Em phải về, trường bọn em còn tra phòng." Kỳ Lương Tần nhanh chóng nói.

Cậu cũng không dám quá trắng trợn, vẫn là thành thành thật thật giữ khuôn phép mới tốt.

"Anh đưa em."

Nghiêm Bách Tông nói xong, liền kéo Kỳ Lương Tần rời khỏi nhà. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Anh cả thật sự là không chịu nổi, hắn sẽ không cả đêm không về đi?"

Lão thái thái không cho sắc mặt tốt, trở về phòng. Nghiêm Viện cũng chạy lên lầu theo, dì Xuân cười cười, cũng vào nhà, Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu, nghĩ thầm rằng hắn phải đánh một giấc, bồi bổ nguyên khí.

Kỳ Lương Tần mới vừa ra đến bên ngoài liền buông lỏng tay Nghiêm Bách Tông ra, hét "a" một tiếng, sau đó liền bật người chạy đi. Ban đêm tháng mười một mang theo sương mù mỏng manh, Nghiêm Bách Tông cười ra tiếng, chạy đuổi theo cậu: "Em chạy cái gì?"

"Quá kích động, em phải phát tiết." Kỳ Lương Tần vừa nói, vừa ra sức chạy, dường như muốn dùng việc chạy trốn để phát tiết vô hạn vui sướng trong lòng mình, cái loại dục vọng yêu phun trào đó, cùng với vui sướng rốt cuộc đạt được sau khi ngâm trong chua xót. Cậu chạy mải đến cổng tiểu khu mới dừng lại, thở hồng hộc quay đầu lại nhìn Nghiêm Bách Tông phía sau. Dưới đèn đường cậu thở ra khí trắng tiêu tán, Nghiêm Bách Tông đuổi theo cậu, nói: "Em thế mà có thể chạy nhanh như vậy."

Kỳ Lương Tần thở dốc, nói: "Về sau có phải hai chúng ta cũng không cần lén lút hay không, rốt cuộc có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ. Anh biết không, em nằm mơ cũng muốn nói với mỗi một người em quen biết, rằng anh là của em, em cũng là của anh."

Sự vui sướng này đại khái cũng lây nhiễm Nghiêm Bách Tông, khiến hắn sinh ra một loại tình cảm mãnh liệt và xúc động mà thiếu niên trong mối tình đầu mới có. Hắn tiến lên ôm chầm Kỳ Lương Tần, gắt gao ôm cậu vào trong ngực, cái loại vui sướng và thỏa mãn trong ngực ôm chầm người mình yêu, khiến người ta cảm thấy đầy tràn mà viên mãn. Tình yêu hóa ra là cái dạng này, hóa ra lại tốt đẹp như vậy, khiến người ta trong lòng phát run. Hắn ghé vào tai Kỳ Lương Tần nói: "Anh yêu em, Kỳ Lương Tần."

Tình yêu tràn đầy đến mức tận cùng, lúc nói ra ba chữ anh yêu em, hóa ra cảm động không chỉ là đối phương, còn có mình, mình cũng vì tình yêu tràn ngập trong ngực này mà lây nhiễm: "Đừng về trường học, " hắn nói: "Hôm nay không muốn tách khỏi em."

Trên mặt Kỳ Lương Tần nóng rực, cậu cũng không muốn tách ra khỏi Nghiêm Bách Tông.

Hai người đến một khách sạn gần nhất, vừa mới vào cửa liền hôn nhau. Nghiêm Bách Tông dường như đặc biệt vội vàng, dán lên trên người cậu, cậu lập tức cảm nhận được thứ thô dài phía dưới của Nghiêm Bách Tông khiến người ta sợ hãi. Nghiêm Bách Tông một bên hôn cậu một bên đẩy đẩy hạ thân, loại động tác tình dục này kích thích cả người Kỳ Lương Tần như nhũn ra, chỉ có thể há miệng, tiếp thu lễ rửa tội miệng lưỡi của Nghiêm Bách Tông.

Đầu lưỡi Nghiêm Bách Tông nhiệt tình như vậy, vừa mềm vừa có lực, cậu bị hôn không thở nổi. Cậu còn chưa có học được kỹ xảo một bên hôn lưỡi một bên thở dốc, trong lòng hoảng hốt, trong đầu lại trống rỗng, liền quên hô hấp.

Nghiêm Bách Tông thở hổn hển buông cậu ra, sau đó cúi đầu, một bên thở hổn hển, một bên kiên nhẫn cởi nút của cậu. Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng, cởi bỏ áo khoác, Nghiêm Bách Tông bắt lấy liền ném xuống đất. Kỳ Lương Tần vội nói: "Mới vừa làm…"

"Lại làm cho em bộ khác, " Nghiêm Bách Tông nói xong, ngay lập tức cởi bỏ áo sơmi của cậu, sau đó lập tức kéo ra. Kỳ Lương Tần thấp giọng rên rỉ một tiếng, lồng ngực liền lõa lồ. Đầu vú sớm bởi vì hôn lưỡi vừa rồi mà động tình, gắng gượng kiều diễm, sáng bóng mê người. Nghiêm Bách Tông cười cười, nói: "Thật là dễ nhìn."

Nghiêm Bách Tông nói xong liền một hơi ngậm trong miệng, bàn tay to nắm một bên khác, bắt đầu mọi cách chà đạp. Kỳ Lương Tần không chịu nổi run rẩy, âm thanh cũng run rẩy theo, cậu tựa vào trên tường, tay không có chỗ nắm, liền nắm tóc Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông một hồi liếm một hồi cắn, một hồi chà xát một hồi xoa, đầu vú rất nhanh liền sung huyết đến đỏ sẫm, nhìn lại càng ưỡn cao, càng kiều diễm. Nghiêm Bách Tông một tay bế cậu lên, bàn tay to nâng mông cậu, bước nhanh đi đến bên giường, đặt cậu ở dưới thân.

Nghiêm Bách Tông dường như cuồng đầu vú, phá lệ yêu thương đầu vú cậu, lăn qua lộn lại gây sức ép, sau đó cởi sạch quần áo cậu, miệng lưỡi lưu luyến toàn thân cậu, thứ thô dài ma sát thân thể cậu, để lại từng vệt ẩm ướt, cuối cùng ma sát trong kẽ mông cậu, lây dính kẽ mông cậu cũng ướt át dính nị. Nhưng mà Kỳ Lương Tần rất chặt, hắn cũng không dám cậy mạnh, thử mấy lần, đều không thể đi vào, cuối cùng bắn ở trên hậu huyệt cậu, Kỳ Lương Tần bị nóng run rẩy, cảm thấy tinh dịch kia tựa như chảy vào trong thân thể mình.

Nghiêm Bách Tông sau khi bắn qua một lần, lý trí khôi phục rất nhiều, cảm thấy mình quá vội vàng. Lần đầu tiên của hai người, không nên phát sinh trong khách sạn. Hắn hẳn nên ở trên giường của mình có được Kỳ Lương Tần.

Hắn ôm Kỳ Lương Tần, lần đầu tiên hiểu rõ cái gì gọi là ôn hương nhuyễn ngọc. Kỳ Lương Tần tự nhiên không phải cái loại mềm mại như phụ nữ, cậu không phải là thân thể mềm, mà là cho hắn cảm giác mềm. Thân thể trần truồng của cậu tràn ngập mỹ cảm, tinh tế mượt mà, làn da trắng mịn, thắt lưng thon gầy, từ thắt lưng xuống chút nữa chính là mông mật đào sung túc, hai chân càng thon dài. Đây là một thân thể thanh niên, hắn lại cảm thấy dị thường gợi cảm, gợi cảm chưa bao giờ nhìn thấy, hắn nghĩ cổ nhân nói ngọc thể ngang dọc, nếu đổi thành đàn ông, đại khái cũng chính là như vậy. Bàn tay to của hắn nhịn không được xoa nắn cái mông thật vểnh kia, ngón tay trượt vào kẽ mông, nương theo chất nhầy, ngón tay nhẹ nhàng giữ lấy nếp uốn dính nị.

Vẻ mặt Kỳ Lương Tần đỏ bừng, gắt gao ôm hắn, dường như phá lệ khiến người ta thương tiếc, lớn mật nhiệt tình trước đây không thấy bóng dáng, người này nhìn thì tao khí, nhưng thật sự động tới, liền héo.

"Đừng sợ." Trong lòng Nghiêm Bách Tông tràn ngập ái dục mềm mại, hôn môi Kỳ Lương Tần, một ngón tay cũng chầm chậm chui vào thân thể Kỳ Lương Tần.

Vừa chặt vừa nóng, Nghiêm Bách Tông không chờ Kỳ Lương Tần chịu không nổi, chính mình đã chịu không nổi trước, sao lại chặt như thế, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần mím môi, liền rút đầu ngón tay ra.

"Muốn anh đi vào không?" Hắn thô giọng hỏi.

Kỳ Lương Tần tuy rằng nóng bừng, nhưng vẫn "ưm" một tiếng.

"Phải mua bôi trơn, " Nghiêm Bách Tông nói: "Không thì em chịu không nổi."

"Sao cái gì anh cũng hiểu thế." Kỳ Lương Tần nói.

Nghiêm Bách Tông cười nói: "Sau khi bên em, liền tra rất nhiều tin tức về phương diện này." Hắn nói xong tay lại sờ đầu vú Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần run rẩy một chút, nói: "Đau."

"Anh nhìn xem." Nghiêm Bách Tông nói xong liền chui xuống, nhìn nhìn đầu vú Kỳ Lương Tần, sau đó đặt cậu nằm thẳng, thổi thổi khí.

Kỳ Lương Tần mang theo chút ý tứ sợ hãi: "Đừng đùa, thật sự chịu không nổi, đau."

Nghiêm Bách Tông nói: "Không cắn."

Hắn cũng không hiểu lúc ấy mình làm sao nữa, ái dục thế mà lại khiến người ta có một chút dục vọng tàn

sát bừa bãi, lúc kích động, răng nanh hơi hơi ngậm đầu vú kéo lên trên. Hắn vươn đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm một chút. Bởi vì liếm nhẹ, như là đang dùng nước miếng chữa thương cho Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần dường như có chút sợ hãi hắn nhịn không được, hắn liền ôm Kỳ Lương Tần vào trong ngực, nói: "Tâm can bảo bối của anh."

Tim của hắn, gan của hắn, bảo bối của hắn, hắn phát ra từ phế phủ mà cảm thấy như vậy, cho nên không chút nào cảm thấy buồn nôn phiến tình.

Hết chương 112

113. Chương 113

Sáng sớm Nghiêm Bách Tông thần thanh khí sảng trở về nhà, vừa đến nhà liền nhìn thấy lão thái thái ngồi ở trong phòng khách.

Hôm nay hắn dậy quá muộn, tỉnh dậy nhịn không được lại chơi đùa một hồi, kết quả liền tới giờ cơm, lại ăn cơm ở bên ngoài với Kỳ Lương Tần, lúc này mới tách ra.

Lúc tách ra đừng nói Kỳ Lương Tần không bỏ được, hắn cũng có chút không nỡ. Cái gọi là ân ái triền miên, đại khái chính là bộ dạng của bọn họ.

"Ăn cơm chưa?" Dì Xuân hỏi.

Nghiêm Bách Tông hơi có chút xấu hổ, gật đầu nói: "Ăn rồi ạ."

"Thế nào, con không đoán sai đi, anh cả đêm qua không về." Nghiêm Tùng Vĩ cầm túi xách đang chuẩn bị ra cửa, đi đến trước mặt Nghiêm Bách Tông, cười nói: "Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, anh cả ngày hôm qua ngủ không ngon, hôm nay vẫn thật có tinh thần."

Hắn nói xong liền cười hì hì đi mất, Nghiêm Bách Tông khụ một tiếng, nói với lão thái thái: "Con, về phòng thay bộ quần áo trước…"

"Yêu đương thì yêu, cũng đừng chậm trễ công việc đứng đắn." Lão thái thái dặn dò.

"Vâng." Nghiêm Bách Tông nói gì nghe nấy.

Lão thái thái ngày hôm qua một đêm không ngủ, sầu cả một đêm.

Tuy rằng nói theo đạo lý, lý do của bọn họ ngày hôm qua đã diệt trừ khả năng sẽ có lời đồn xấu. Kỳ Lương Tần và lão nhị không có quan hệ, chỉ là xuất phát từ lòng tốt giúp lão nhị một phen, trong trong sạch sạch với lão nhị, ở nhà bọn họ mấy tháng, giao hảo với lão đại, đều là nam thanh niên độc thân, nhìn vừa mắt nhau nói chuyện yêu đương cũng coi như bình thường. Huống chi Nghiêm Bách Tông cũng nói, lúc Kỳ Lương Tần chưa tới nhà họ hắn đã biết Kỳ Lương Tần và Nghiêm Tùng Vĩ là kết hôn giả, cũng liền không tồn tại việc quyến rũ em dâu. Mà hai người bọn họ lại là tháng mười mới bên nhau, khi đó Nghiêm Bách Tông đã ly hôn từ lâu.

Chỉ nhìn từ mặt logic, không tồn tại việc mất nhân luân, đoạn tình yêu này cũng coi như danh chính ngôn thuận, bất quá là người đàn ông đã có một lần hôn nhâm, coi trọng một người bạn sống nhờ trong nhà mình. Loại chuyện này trong phim cổ đại cũng rất thông thường.

Nhưng vấn đề là lòng người luôn thích suy đoán, bọn họ nói đường hoàng như vậy, người ngoài chưa chắc sẽ tin hết. Đều là hồ ly ngàn năm, ai sẽ ngây ngốc mà tin hoàn toàn lời nói của một bên chứ. Không thể thiếu người cảm thấy Nghiêm gia họ nói dối, lão nhị chân trước mới tuôn ra việc kết hôn giả với Kỳ Lương Tần, sau lưng liền truyền ra Kỳ Lương Tần và lão đại yêu đương. Không biết bao nhiêu người sẽ nghị luận sau lưng. Bởi vì việc này đổi góc độ khác tự hỏi, mà logic cũng hợp, chính là con dâu thứ của Nghiêm gia và lão đại trộm thông đồng, Nghiêm gia vì bảo vệ danh dự, lúc này mới nói là kết hôn giả với lão nhị. Trên thực tế, có lẽ chính là em dâu coi trọng anh chồng, đội nón xanh cho em trai.

Con đường trắc trở lại xa xôi, có một số việc mặc dù có thể là vô ích, cũng phải làm.

Vì thế lão thái thái bắt đầu mỗi ngày hẹn chị em đến chơi mạt chược, một bên chơi một bên tố khổ, nói hiện giờ con cái rất không nghe lời, con lớn không cần mẹ, sau đó liền chyển đề tài câu chuyện, bắt đầu khen Kỳ Lương Tần hiểu chuyện, nhu thuận như thế nào. Bà là người tin phật, đem việc này quy kết đến một từ, chính là duyên phận.

"Đứa nhỏ này thật sự là có duyên phận với nhà chúng tôi. Tuy rằng tôi có chút tức giận, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy đây thật sự là ý của ông trời, không thì mấy bà nói xem lão nhị tìm ai không tìm, sao lại tìm đến trên người nó, nó lại vừa lúc là loại hình lão đại thích?"

"Cậu ấy quả thật xứng đôi với lão đại nhà bà, lang tài nam mạo."

"Lão nhị nhà bà lúc trước đột nhiên tìm một người đàn ông kết hôn, trong lòng bọn tui tuy rằng nói thầm, nhưng cảm thấy coi như là ngoài dự đoán nhưng lại trong tình lý. Tùng Vĩ hả, bọn tui đều là nhìn nó lớn lên, biết đứa nhỏ này mê chơi. Trái lại lão đại nhà bà… Bách Tông thoạt nhìn là một đứa nhỏ cực đứng đắn, sao hiện giờ cũng học theo phong trào, đi thích đàn ông?"

"Bà nói đến phong trào, tui cũng thật sự là không hiểu sở thích của đám trẻ hiện giờ, mấy bà nói xem đồng tính luyến ái có cái gì tốt, từ khi luật hôn nhân đồng ý cho đồng tính cũng có thể kết hôn, bà xem hai năm nay nhảy ra bao nhiêu người đàn ông trước đây vốn êm đẹp thích con gái, đột nhiên liền thích đồng tính. Tui cứ không hiểu, chẳng lẽ vì đuổi theo phong trào, tính hướng cũng có thể tùy tiện sửa sao?"

"Không phải nói mặc kệ nam nữ, đều có khuynh hướng đồng tính, chỉ là nhìn người mà chọn sao? Bà quên có một câu danh ngôn, nói là gì mà trong lòng mỗi người đều có một Brokeback Mountain* ư?"

**Một bộ phim về chuyện tình yêu giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây Hoa Kỳ.*

Lão thái thái nói rằng: "Cái này không phải theo phong trào. Hai năm nay đột nhiên nhảy ra nhiều đồng tính luyến ái như vậy, nhìn như là đột nhiên chẳng hiểu ra sao có thêm một đám người như vậy, kỳ thật, theo tôi thấy, là bọn họ vốn dĩ đã tồn tại, chỉ là trước kia quan niệm xã hội không thoáng như vậy, luật pháp quốc gia cũng không bảo vệ, cho nên bọn họ liền che giấu, cũng không thiếu người vì gia đình miễn cưỡng mà tìm phụ nữ. Hiện giờ quan niệm xã hội ngày càng thoáng, luật hôn nhân lại cho phép bọn họ kết hôn, bọn họ cũng không cần che giấu, cho nên thoạt nhìn giống như đột nhiên xuất hiện một đống người làm đồng tính luyến ái. Lại nói vẫn là pháp luật quốc gia chúng ta tốt, không riêng gì bọn họ giải phóng, tự do, cũng cứu vớt bao nhiêu phụ nữ và đàn ông vô tội. Chuyện tốt như vậy, mấy bà nói xem sao lại không sớm làm chứ?"

"Quốc gia chúng ta coi như tốt, trước kia tuy rằng không ủng hộ, nhưng mà không phản đối, chỉ là thái độ im lặng, tui thấy có vài quốc gia Trung Đông, phát hiện đồng tính luyến ái đều phải xử tử. Bọn họ cũng thật sự là đủ vô tình."

"Điều này cũng không thể trách quốc gia, " chị dâu Vương Trạch, cũng chính là phu nhân của chú Vương nói: "Vương Trạch nhà chúng tôi nói, hôn nhân đồng tính vốn không phải là chuyện một sớm một chiều, pháp luật phải đi theo dân chúng, quan niệm dân chúng không thay đổi, không tiếp nhận được, pháp luật mạnh mẽ thực thi cũng sẽ không có kết quả tốt, gia đình không đồng ý, xã hội không tiếp nhận được, dù cho phép đồng tính kết hôn, lại có mấy ai dám come out. Hai năm trước sở dĩ thông qua luật hôn nhân đồng tính, còn không phải là nhờ kết quả sau gần mười năm nước chúng ta phổ cập văn hóa đồng tính ư. Suy nghĩ về trước kia một chút, lúc quốc gia bắt đầu thảo luận về hôn nhân đồng tính, đưa tin che trời lấp đất, khi đó tôi nhớ rõ có một bản tin nói, đồng tính luyến ái nước chúng ta có hơn năm nghìn vạn, lại không tới một trăm vạn người lên tiếng ủng hộ, còn không phải là do vậy sao. Khi đó bao nhiêu báo đài đưa tin, nhưng đưa tin về đồng tính lại có thể có mấy cái. Xã hội không bao dung, chính bọn họ cũng không dám lên tiếng."

"Nói đến Vương Trạch, " lão thái thái cười nhìn về phía cô: "Vương Trạch nhà em, xem như come out sao?"

"Come không come gì, dù sao mọi người không phải cũng đều biết. Trước đây là hoàn cảnh công tác của hắn không cho phép, sau đó có thể là thói quen, cũng liền không nhắc tới. Lại nói tuổi hắn cũng không nhỏ, còn chưa có định ra, em với anh trai hắn đều sốt ruột, bản thân hắn lại không hề gấp."

"Đó là duyên phận còn chưa tới thôi, " lão thái thái thực thông minh mà dẫn đề tài tới hai chữ duyên phận: "Lão đại nhà chúng tôi, ai có thể ngờ duyên phận của nó lại ở đây chứ?"

Mọi người đều cười, vừa rồi mấy bà ấy hỏi, sao Nghiêm Bách Tông đột nhiên thích nam, nói lâu như vậy, cũng không tìm ra đáp án. Nếu lão thái thái không trả lời chính diện, mấy bà ấy cũng không tiện hỏi, bởi vì Nghiêm Bách Tông từng kết hôn, hỏi nhiều, chẳng phải là hoài nghi Nghiêm Bách Tông trước kia là lừa hôn ư? Vậy chính là khiến mọi người rất khó coi.

Nhưng lão thái thái không phải là không trả lời mấy bà ấy, mà là chính bà cũng không biết, lão đại cớ sao lại đột nhiên cong.

Bà cũng giống mấy chị em của bà, lão nhị đột nhiên cong, cảm thấy tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng mà có thể tiếp thu. Lão đại bình thường cũ kỹ đứng đắn như thế, sao mà nói cong liền cong rồi.

"Không phải từ trước con đã thích nam rồi chứ?" Rốt cuộc bà không nhịn được, trộm hỏi Nghiêm Bách Tông: "Con ăn ngay nói thật, ta là mẹ con, con thế nào ta cũng có thể lý giải và tiếp nhận. Con nói đi, trước đây không phải con vì ta, vì nhà chúng ta, mới miễn cưỡng cưới Thẩm Hòa chứ?"

Nghiêm Bách Tông thực sự không quen thảo luận chuyện tình cảm với lão thái thái, giọng điệu hơi có chút không được tự nhiên, lắc đầu nói: "Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều. Lúc trước con và Thẩm Hòa tuy nói tình cảm không sâu, nhưng con cũng không phải người đi lừa hôn."

Lão thái thái thở ra một hơi, nói: "Ta cũng thấy con không giống người như vậy, nhưng con hiện giờ với Kỳ Lương Tần…"

Khuôn mặt Nghiêm Bách Tông ửng đỏ, nói: "Con với cậu ấy… cảm giác của con với cậu ấy, là cảm thấy cậu ấy…"

Một tên thẳng nam êm đẹp như Nghiêm Bách Tông, lúc đầu Kỳ Lương Tần quyến rũ hắn như vậy, hắn đều thờ ơ, hắn khi đó là thật sự không có hứng thú với nam, cũng chưa từng cảm thấy mình có suy nghĩ gì với nam. Sau đó vì sao đột nhiên có cảm giác, ngoại trừ bản thân Kỳ Lương Tần bộ dạng tính tình hợp tâm hắn ý, tự nhiên là bởi vì Kỳ Lương Tần theo đuổi mãnh liệt, người lại đủ… lẳng lơ.

Không phải là cái loại lẳng lơ như Phan Kim Liên, là cái loại hương vị không thể nói rõ, sau đó ở một khoảng khắc nào đó đột nhiên thân thể dụ dỗ, gõ vào trong lòng hắn một cái khe. Dục vọng mở ra một cái khe, tình liền thừa cơ mà vào.

Nhưng những việc đó hiển nhiên không thể nói với lão thái thái, đây là bí mật vợ chồng giữa hắn với Kỳ Lương Tần. Hắn chỉ nói: "Có khả năng ngay từ đầu cậu ấy lấy thân phận vợ lão nhị xuất hiện … Không biết nên nói như thế nào, chỉ là trên mặt giới tính hơi mơ hồ một chút, dẫn đến việc cậu ấy ở trong lòng con, không giống những người đàn ông bình thường. Sau đó liền… con cũng không phải lập tức liền yêu cậu ấy, có một quá trình… Kỳ thật con cảm thấy, cậu ấy ở trong lòng con, không có gì khác biệt với phụ nữ. Con xem cậu ấy như vợ mình."

Nếu Kỳ Lương Tần vừa mạnh mẽ, vừa men lì, đại khái hắn cũng sẽ không có cảm giác gì với Kỳ Lương Tần, hắn vẫn là chủ nghĩa đại nam tử, tư duy như thẳng nam. Cảm giác mà Kỳ Lương Tần cho hắn, chính là cảm giác như vợ hắn. Bất luận là thân thể hay là tướng mạo, Kỳ Lương Tần ở trong lòng hắn đều hoàn toàn khác với phụ nữ, rồi lại giống nhau đến vậy.

Đó là gương mặt của nam, dù xinh đẹp thì cũng tuyệt đối không giống phụ nữ, nhưng mà khuôn mặt này mang theo ái dục ấm áp ngửa mặt nhìn hắn, cũng không có gì khác phụ nữ lúc nhìn người đàn ông mình yêu mến.

Đó là thân thể của nam, không đủ thơm và mềm, đặc thù nam tính thực rõ ràng, nhưng mà thân thể này có mỹ cảm không thể kháng cự của đàn ông, tràn ngập tư thái khát vọng bị chiếm hữu, không phải là thân

thể muốn chinh phục người khác như hắn, mà là thân thể khát vọng bị chinh phục.

Trong thân thể Kỳ Lương Tần đại khái có một tiểu yêu tinh, nhưng cậu yêu tinh thực tự nhiên, dù biết cậu là nam cũng sẽ không cảm thấy không thích hợp không được tự nhiên, ngược lại rất hợp với cậu, trên đời này đàn ông giống như yêu tinh rồi lại không làm người ta cảm thấy không thích hợp không được tự nhiên có thể có mấy người, cho nên Kỳ Lương Tần bắt được hắn.

Lão thái thái là người trải qua rất nhiều chuyện, nhìn dáng vẻ lão đại hiện giờ, tình yêu nhộn nhạo muốn nói lại thôi, lại có cái gì không rõ. Làm một người độc lập, Kỳ Lương Tần có lẽ còn chưa đủ ưu tú, nhưng mà làm đối tượng yêu đương, Kỳ Lương Tần trái lại giàu có dư dật. Bộ dáng tính tình như vậy, nếu là nữ, người theo đuổi cậu ta đã sớm xếp thành một chuỗi. Một cô gái hai mươi tuổi da trắng xinh đẹp ngây thơ lại tràn ngập hương vị con gái, đối với thẳng nam mà nói là vũ khí có tính sát thương, đại khái có thể đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Kỳ Lương Tần coi như là da trắng xinh đẹp khí chất cao, trên người tuy rằng không phải hương vị phụ nữ, nhưng cũng có đầy đủ ấm áp tao khí và thanh tân ái dục, cái loại hương vị không thể nói rõ này, muốn công phá tên thẳng nam đứng đắn cứng nhắc như lão đại, đại khái cũng không phải việc khó.

Đàn ông mà, đều là dáng vẻ này, lão đại thanh tâm quả dục lạnh lùng thản nhiên sống vài chục năm, cuối cùng không phải là ở trên người Kỳ Lương Tần một phát không thể thu lại ư? Cho nên châm ngôn nói đúng, trên đời này nào có người đàn ông thật sự thanh tâm quả dục ít tiếng ít lời, đàn ông cao lãnh tới đâu, gặp được mình người yêu, đều sẽ lời ngon ý ngọt dịu dàng như nước, tràn ngập dục vọng chiếm hữu, lòng đầy sủng nịch.

114. Chương 114

Tháng mười một đi qua, trời càng lạnh hơn. Mỗi ngày sáng sớm thức dậy, lá cây trên đường đều rơi xuống đầy đất. Mùa đông năm nay dường như còn lạnh hơn năm rồi một chút, lão thái thái bất quá là lúc ra cửa mặc hơi mỏng xíu, trở về liền bị cảm.

Bệnh cảm này giống như biết lây, bà mới cảm hai ngày, dì Xuân cũng bị cảm theo, lại có chút phát sốt. Lão thái thái liền cho dì về nhà nghỉ ngơi.

"Tôi đi rồi, việc trong nhà giao cho ai?"

"Mời một nhân viên theo thời gian tới là được." Nghiêm Bách Tông nói: "Dì chỉ cần về nhà dưỡng tốt thân thể rồi lại nói."

"Nếu không thì đón tiểu Tần trở về đi," lão thái thái nói: "Ngẫu nhiên làm cơm, nó cũng biết. Còn nếu con không nỡ để nó xuống phòng bếp, thì trước hết chúng ta cứ kêu đồ ăn ngoài."

Nghiêm Bách Tông do dự một chút, lão thái thái liền nói tiếp: "Nếu là người nhà chúng ta, mọi người cũng đều biết, liền không tất yếu tị hiềm nữa, đón về đi."

Dì Xuân cũng gật đầu, nói: "Đã lúc này rồi, còn để cậu ấy ở trường học, trái lại có vẻ giấu đầu lòi đuôi."

Nghiêm Bách Tông nói: "Vậy con đến trường học một chuyến, trường học của bọn họ quản lý tương đối nghiêm khắc, ở lại và ra ngoài ở đều tương đối phiền toái."

Nghiêm Bách Tông gọi điện thoại cho Kỳ Lương Tần, nói đại khái tình huống, sau đó trước hết đưa dì Xuân về nhà.

Kỳ Lương Tần mới ở ký túc xá vài ngày, người trong ký túc xá cậu vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc, thì lại muốn dọn đi. Trước hết cậu tìm lớp trưởng nói một tiếng, sau đó bắt đầu thu dọn hành lý.

"Cậu lại muốn dọn đi hả?" Bạn cùng phòng hỏi.

Kỳ Lương Tần gật gật đầu: "Tôi về nhà ở."

Trước đây cậu ở Nghiêm gia, ăn mặc ở trong nhà đều có, cho nên cái gì cũng không cần mua. Sau đó lúc dọn tới trường, chỉ xách theo một cái túi, cho nên lúc đến ký túc xá dàn xếp không khác gì an gia một lần nữa, chăn màn gối đệm đồ dùng tất cả đều cần mua. Hiện giờ thật nhiều đồ đạc còn chưa có dùng tới, cậu đã phải dọn đi, đồ vật lớn thì có thể bỏ lại phòng ngủ, nhưng mà đồ vật nhỏ cậu đều tính toán mang về, cái túi trước đây liền bỏ không đủ, ăn cơm với bạn cùng phòng xong, trên đường về ký túc xá, cậu liền quẹo qua tiệm nhỏ một chuyến.

Cậu muốn mua cái rương hành lý.

"Cái nào rẻ nhất?" Cậu trực tiếp hỏi ông chủ. Ông chủ chỉ chỉ một cái màu đen, nhìn cũng được, chỉ cần mấy chục đồng.

Hiện giờ cậu không cần dùng đến rương hành lý, mua cái đắt cũng vô dụng, cũng chỉ dùng có một lần. Kết quả bạn cùng phòng nói: "Cậu mua cái rẻ như vậy, chất lượng khẳng định không được."

"Tôi cũng chỉ dùng một lần, bỏ một chút đồ đạc."

"Tôi tưởng cậu muốn mua cái rương tốt chứ, nếu như vậy, cậu đừng có mua, tôi có cái rương cũ, lúc ấy không nỡ vứt, bỏ ở dưới giường kìa, cậu lấy dùng đi. Tôi có cái mới, cũng không dùng đến cái cũ."

Kỳ Lương Tần thấy đối phương thành tâm, liền dùng rương cũ của bạn cùng phòng, nhét hết đồ đạc có thể mang đi của mình vào, lúc khép lại không dễ khép lắm, bạn cùng phòng với cậu hai người đè nặng, đậy nhiều lần, cuối cùng mới đậy được.

"Cái rương này chỉ là khó khép lại, mở thì lại rất dễ mở."

Kỳ Lương Tần lắc lắc, tàm tạm.

Lúc chiều, Nghiêm Bách Tông tới trường học một chuyến, xong xuôi thủ tục, liền đón Kỳ Lương Tần về. Sắc trời âm trầm, gió thổi qua lá rụng thành đám. Kỳ Lương Tần nhìn ngoài cửa sổ, nói: "Lá phong ở sau núi trường em đều đỏ rực, có một con đường rừng phong, đặc biệt đẹp."

"Trước kia anh có đi qua, " Nghiêm Bách Tông nói: "Rừng phong sau núi của trường em rất có tiếng, anh nhớ lúc anh học đại học, nhắc tới rừng cây phong phía sau núi trường em, còn có một câu thơ rất nổi tiếng, không biết bây giờ còn lưu hành không."

Kỳ Lương Tần nghiêng đầu sang, hỏi: "Thơ gì?"

"Đình xa tọa ái phong lâm vãn*."

**Một câu trong bài thơ Sơn Hành, có nghĩa là "dừng xe vì yêu cảnh rừng phong buổi chiều".*

Câu thơ này thường bị một số người không có ý tốt chấm phẩy ngắt ra, Kỳ Lương Tần thân là nam sinh tự nhiên cũng biết, vừa nghe lời này liền vui vẻ, nói: "Anh đùa em, hay là nói thật?"

Nghiêm Bách Tông cười nói: "Thật sự, em không biết sau núi trường em là thắng địa dã chiến sao?"

Kỳ Lương Tần lắc đầu: "Không biết." Cậu có chút hoài nghi tính thật giả của lời này, nhưng mà lại cảm thấy dựa theo tính tình Nghiêm Bách Tông, hẳn là sẽ không lừa dối cậu cái này.

"Ngày khác có thời gian dẫn em đến, " Nghiêm Bách Tông nói: "Thừa dịp trời còn không tính là đặc biệt lạnh."

"…" Kỳ Lương Tần xấu hổ mặt mũi nóng lên, trong lòng đã có chút không biết xấu hổ mà mơ hồ chờ mong.

Cái chuyện dã chiến này, cậu còn thật sự từng nghĩ tới không ít lần, mỗi lần leo núi hoặc là dạo chơi ngoại thành, đi đến rừng cây dày đặc hoặc là nơi người rất thưa thớt, cậu liền nghĩ, ai nha, nơi này tốt, thật thích hợp để ịch ịch ịch.

Cậu thật là một người không biết xấu hổ, làm lão xử nam khát khao nhiều năm, ở phương diện này cậu ảo tưởng thật sự là hàng vạn hàng nghìn tư thái, hiện giờ mắt thấy lập tức có thể nhất nhất thực hiện, trong lòng thật sự hưng phấn kích động. Nhưng mà cậu lại thẹn mở miệng chủ động yêu cầu, nghĩ thầm rằng người đàn ông đứng đắn như Nghiêm Bách Tông, đại khái có vài chỗ quá kích thích, hắn cũng chưa chắc sẽ đáp ứng. Cậu vẫn muốn dựng nên một hình tượng rụt rè bảo thủ trong lòng Nghiêm Bách Tông, không thể khiến Nghiêm Bách Tông cảm thấy cậu quá phóng đãng.

Chuyện thứ nhất sau khi Kỳ Lương Tần vào Nghiêm gia, chính là đi lên lầu nhìn lão thái thái. Nghiêm

Bách Tông nói thân thể lão thái thái không thoải mái, đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nghiêm Bách Tông xách rương hành lý của cậu hỏi: "Hành lý của em, là bỏ trong phòng anh, hay là…"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, có chút ngại ngùng, nói: "Tùy anh."

Nghiêm Bách Tông liền xách rương hành lý của cậu đến phòng mình, lúc đi đến hành lang quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần theo dõi hắn nở nụ cười. Nghiêm Bách Tông cũng cười, nhìn Kỳ Lương Tần đạp đạp đạp đi đến trên lầu.

Hắn một tay xách rương, một tay đẩy cửa vào phòng, nhưng rương không cẩn thận đụng phải khung cửa, chỉ nghe ầm một tiếng, đồ đạc trong rương rơi rụng đầy đất.

Nghiêm Bách Tông liền nhìn thấy chai chai lọ lọ rơi ra, quần áo cũng rơi đầy đất, may mắn máy tính bị quần áo bao lại, không bị rớt. Hắn xoay người nhất nhất nhặt đồ lên, lại thấy được một món quần áo quen thuộc.

Càng xác thực mà nói, là một cái quần lót, quần lót của hắn.

Nếu không phải nhìn thấy ở chỗ này, hắn cũng không biết quần lót mình thiếu mất một cái. Quần lót của hắn chỉ có hai loại màu sắc là màu xám và màu đen, kiểu dáng cũng chỉ có một loại kiểu dáng, nhãn hiệu cũng chỉ có một nhãn hiệu, cho nên ánh mắt đầu tiên nhìn thấy hắn liền biết của mình. Hắn cầm lên nhìn nhìn, nhìn size lại càng xác định. Kỳ Lương Tần nhỏ hơn hắn vài size, không mặc được quần lót lớn như vậy. Hắn xách mấy cái quần lót khác lên nhìn nhìn, quả nhiên nhỏ hơn cái này rất nhiều.

Sau đó hắn chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hắn cầm quần lót quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần đẩy cửa vào. Mà Kỳ Lương Tần nhìn thấy đồ vật cầm trong tay hắn, lập tức ngây ngẩn cả người, trên mặt thoạt đỏ thoạt trắng.

"Cái đó…"

"Cái rương của em không đóng kỹ, tự mở." Nghiêm Bách Tông bình tĩnh giải thích.

"… À." Kỳ Lương Tần tiến vào, vẻ mặt đỏ bừng ngồi xổm xuống thu dọn, lại bị Nghiêm Bách Tông một phát bắt được tay, hỏi: "Đây là quần lót của anh sao?"

Kỳ Lương Tần ấp úng không trả lời, cúi đầu, chỉ lộ ra hai lỗ tai đỏ bừng.

"Cái người này, sao lại có thói quen trộm quần lót hư hỏng vậy?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ có thể chui xuống dưới đất luôn, chứng cứ vô cùng xác thực, không chấp nhận được cậu ngụy biện.

"Không phải từ nhỏ em đã có thói quen này chứ, từng trộm mấy người rồi?"

Kỳ Lương Tần vừa nghe, lập tức ngẩng đầu giải thích: "Em không phải thói quen từ nhỏ, em… chỉ từng trộm của anh… cũng không phải trộm…"

Nghiêm Bách Tông liền cười, bộ dạng thì lạnh lùng, nhưng cười rộ lên đặc biệt mê người, lộ ra một loại dịu dàng nói không nên lời: "Nếu em thích, nói với anh một tiếng, mỗi ngày không trùng lặp đưa em một cái, làm chi lén lút, lấy quần lót của người đàn ông mình, còn cần lén lút sao?"

Kỳ Lương Tần là lúc trước rời đi, trộm lấy một cái quần lót của Nghiêm Bách Tông.

Quần lót, loại quần áo mặc trong người này, dường như mang theo càng nhiều dấu vết của Nghiêm Bách Tông. Lúc tình yêu của cậu và Nghiêm Bách Tông tiền đồ chưa biết, buổi tối đi ngủ, lén thay, dùng để ấm lòng mình.

Nhưng việc này quả thật quá mất thể diện, cậu thực lo lắng nếu Nghiêm Bách Tông biết, sẽ cho rằng cậu có cái gì cổ quái.

"Em chỉ là cầm đi làm niệm tưởng…" Cậu nói: "Quần áo bự không dễ mang…"

"Mới cởi ra hay là giặt rồi?" Yết hầu Nghiêm Bách Tông hơi hơi lăn lộn, hỏi.

"Giặt rồi giặt rồi!" Kỳ Lương Tần nhanh chóng trả lời, cậu cũng không muốn Nghiêm Bách Tông cảm thấy khẩu vị cậu quá nặng.

"Không phải em thích mới vừa cởi ra hả, lúc trước…"

Lúc trước…

Lúc trước cậu thừa dịp Nghiêm Bách Tông đi tắm rửa, lén chộp trong tay tham lam hô hấp, một màn kia bị Nghiêm Bách Tông đụng phải, hai người còn xảy ra xung đột thực kịch liệt. Chỉ là hiện giờ cách mấy tháng sau, lại nghĩ đến chuyện này, hai người đều đã thay đổi cảm giác.

Cậu không còn bị ái dục mê tâm, Nghiêm Bách Tông cũng không còn cảm thấy rung động và phẫn nộ nữa. Hô hấp Nghiêm Bách Tông hơi có chút ồ ồ, nắm tay cậu hơi hơi dùng sức.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, cậu thật sự nên mua một cái rương hành lý mới, rương cũ quả nhiên không

thể dùng, lúc này mới vừa trở về nhà, liền khiến cậu quẫn bách thành như vậy. Cái chuyện trộm quần lót này, đại khái sẽ trở thành nhược điểm Nghiêm Bách Tông chộp trong tay cả đời, luôn luôn lấy ra cười cậu.

Nghiêm Bách Tông càng nắm càng chặt, liền xáp tới muốn hôn Kỳ Lương Tần, còn chưa có hôn được, cửa phòng liền bị đẩy ra. Hai người nhanh chóng tách ra, Nghiêm Viện kích động nói: "Xin lỗi xin lỗi, em quên gõ cửa."

Cô nói xong nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, cũng đóng cửa lại, sau đó gõ gõ cửa.

Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần ném hết đồ vào trong rương. Nghiêm Viện lần thứ hai đẩy cửa vào, đã nhịn không được vẻ mặt tươi cười: "Hai người các anh… sao vừa trở về liền…"

"Hai bọn anh thu dọn đồ đạc, " Nghiêm Bách Tông nói: "Về sau đi vào phải gõ cửa, từ lúc nào lại nuôi thành cái thói quen đẩy cửa liền vào vậy?"

"Biết rồi." Nghiêm Viện nói: "Vừa rồi hình như em nhìn thấy Lương Tần xuống lầu, liền đoán là Lương Tần đến, cho nên theo xuống nhìn xem."

"Anh mới vừa lên xem lão thái thái, kết quả gõ gõ cửa, không ai đáp, anh liền xuống."

"Phỏng chừng là vừa uống thuốc, đang ngủ, " Nghiêm Viện nói: "Sao mặt anh lại đỏ như vậy, có phải anh cả của em ăn hiếp anh không?"

Kỳ Lương Tần thật ngại ngùng: "Không có."

"Không phải là anh muốn ở trong phòng của anh cả em đi, lỡ ảnh không thành thật, thì anh làm sao?"

Nghiêm Bách Tông nghe vậy lập tức "chậc" một tiếng, Nghiêm Viện lại không sợ hắn: "Vẫn luôn cho rằng anh hai mới có thể không thành thật, không nghĩ tới anh cả cũng vậy, trước kia lúc ở với chị dâu, sao…"

Nghiêm Viện nói một nửa, đại khái là cảm thấy nhắc tới Thẩm Hòa trước mặt Kỳ Lương Tần không thích hợp, liền mím môi cười. Nghiêm Bách Tông nói: "Không có việc gì em nhắc cô ấy làm chi."

"Là do anh thay đổi nhiều, em cũng không dám nhận rồi." Nghiêm Viện liền cười nhìn về phía Kỳ Lương Tần: "Buổi tối muốn ăn cái gì?"

"Muốn làm cơm sao?" Kỳ Lương Tần nhanh chóng để rương hành lý qua một bên, vuốt vuốt tay áo. Nghiêm Viện nói: "Anh mới trở về, chúng ta kêu đồ ăn đi, em vừa vặn kêu cả Triệu Hạo đến."

"Lại nói lần trước anh đã muốn hỏi, hôm sinh nhật anh hai em, sao hắn cũng không tới?" Nghiêm Bách

Tông hỏi.

“Ba ảnh bị bệnh, nằm viện, ảnh xin nghỉ với bên trường học, đi về nhà.”

“Nghiêm trọng không?” Kỳ Lương Tần nói xong nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông: “Có phải nên đến xem hay không?”

“Không cần, nhà bọn họ xa như vậy, Triệu Hạo cũng nói, tạm thời không có việc gì.”

“Ba cậu ta sao lại chọn lúc này bị bệnh?” Sau khi lão thái thái biết, nhíu mày hỏi.

“Mẹ, cái gì gọi là chọn lúc này, người ta cũng không muốn bệnh mà.”

“Ta không phải là ý đó, ” lão thái thái nói: “Các con sắp kết hôn, ông ấy cũng đừng có xảy ra chuyện gì, không thì hôn nhân của hai đứa là kết hay là không kết đây… còn không phải ta ngại ông ấy bị bệnh không đúng thời điểm sao. Nghiêm trọng không, nếu nghiêm trọng, người nhà chúng ta chung quy cũng nên đi qua nhìn xem.”

“Con nói với anh cả rồi, không cần đi. Triệu Hạo nói hiện giờ bệnh tình coi như ổn định.”

“Ba cậu ta bệnh gì?”

“Chỉ là một ít bệnh về tim mạch, lớn tuổi, luôn dễ dàng có mấy vấn đề này.”

“Bảo cậu ta cứ ở bên cạnh, nhà bọn họ chỉ có một đứa con trai, người già bị bệnh, ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng sợ hãi.”

Nghiêm Viện gật gật đầu: “Biết ạ. Để qua vài ngày xem, nếu vẫn không tốt, con cũng qua đó.”

Lão thái thái gật đầu, nói: “Cơm chiều các con ăn chưa?”

“Bọn con mới vừa ăn, Lương Tần ở phòng bếp nấu cháo cho mẹ, nói mẹ bệnh, ăn thanh đạm chút mới tốt. Anh cả con chọn mấy thứ lót dạ ngon miệng, nói chuẩn bị cho mẹ ăn.”

Lão thái thái liền dậy, hơi chải chuốt một chút, lúc này mới đi xuống lầu. Nghiêm Bách Tông không ở đó, bà nghe thấy trong phòng bếp có động tĩnh, biết Kỳ Lương Tần ở bên trong nấu cơm, liền đi sang nhìn thoáng qua, kết quả mới đi tới cửa, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông ôm Kỳ Lương Tần ở đó hôn hít.

Này còn không phải trọng điểm, trọng điểm là Kỳ Lương Tần luôn đẩy hắn, trái lại đứa con trai lớn trước

đây cao lãnh đứng đắn của bà, cứ xáp lên, nắm eo Kỳ Lương Tần dùng sức áp lên trên người mình. Kỳ Lương Tần vừa trốn vừa nói: "Để Viện Viện nhìn thấy…"

"Không ai thấy đâu, không ai thấy đâu…"

Lão thái thái cảm thấy cái bộ dạng nhiệt tình của thằng con trai mình, rành rành như là Tây Môn Khánh đang dụ dỗ Phan Kim Liên lúc vẫn còn là phụ nữ đàng hoàng.

115. Chương 115

Kỳ Lương Tần không cách nào kháng cự Nghiêm Bách Tông dụ dỗ.

Chỉ cần Nghiêm Bách Tông lộ ra một chút ý tứ muốn thân thiết, cậu sẽ lập tức tước vũ khí đầu hàng, chút chống cự này thay vì nói là chống cự, nhìn trong mắt Nghiêm Bách Tông trái lại như là muốn mà còn ngại. Điểm mẫn cảm trên người cậu Nghiêm Bách Tông càng ngày càng quen thuộc, vừa túm liền chuẩn.

Lão thái thái đứng ở cửa, lạnh lùng nói: "Không phải ta đã dặn các con, ở khu vực công cộng không cho quá phận ư?"

Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần sợ tới mức mãnh liệt tách ra, tay Nghiêm Bách Tông không cẩn thận đụng phải mép bàn, đau đến độ hấn nhất thời hít một ngụm khí. Hai người quay đầu nhìn lão thái thái lạnh như băng ở cửa, nhất thời đều có chút ngại ngùng.

"Mẹ, sao mẹ đến rồi mà không nói một tiếng." Nghiêm Bách Tông thế mà lại còn oán giận bà.

"Ta xuống lầu, chẳng lẽ còn phải hô một tiếng, ta xuống lầu hả?" Lão thái thái nói: "Nấu cơm thì nấu cơm, hai đứa bây như vậy, nấu ra cơm sao ta nuốt trôi nổi?"

Kỳ Lương Tần nhanh chóng nói: "Cơm… cơm là sạch, sạch sẽ …"

Lão thái thái quay đầu đi ra phòng khách, Kỳ Lương Tần nhanh chóng đẩy Nghiêm Bách Tông một phen, nhỏ giọng nói: "Anh xem anh xem, em đã nói bị người ta nhìn thấy mà…"

Nghiêm Bách Tông khụ một tiếng, ra khỏi phòng bếp, đến phòng khách chào hỏi lão thái thái. Lão thái thái không hài lòng nói: "Con xem con…"

Nghiêm Bách Tông vô cùng bảo thủ trên mặt tình ái, thân thiết bị mẹ mình bắt gặp, cũng thấy thực xấu hổ, khuôn mặt ửng đỏ, cười cười, nói: "Về sau sẽ không."

“Tay không có việc gì đi?” Lão thái thái hỏi.

Nghiêm Bách Tông nâng lên nhìn, rách chút da. Lão thái thái nói: “Đi tìm miếng băng cá nhân dán một chút.”

Nghiêm Bách Tông về phòng, Kỳ Lương Tần bên kia cũng đã nấu xong cháo, bưng một bát ra.

“Con nấu cháo, không bỏ đường, nếu ngài muốn ăn ngọt, đây là đường phèn.” Kỳ Lương Tần nói xong, liền đem đường phèn đặt ở một bên: “Cũng có thể ăn với dưa muối.”

Lão thái thái im lặng không lên tiếng mà ăn, Kỳ Lương Tần đứng ở bên cạnh, điệu bộ thật cẩn thận, bà liền nói: “Con vừa trở về, đồ đạc đều thu dọn xong rồi sao?”

“Cũng không có gì để thu dọn, chỉ có một cái rương.”

“Ngủ ở đâu?”

Kỳ Lương Tần hết sức xấu hổ: “…” cậu không biết nên xưng hô Nghiêm Bách Tông như thế nào để lão thái thái nghe xong không tức giận, cho nên nhất thời không nói gì, chỉ chỉ bên phía Nghiêm Bách Tông.

Lão thái thái gật đầu, nói: “Con cũng khuyên nhủ nó chút, ta xem nó hiện giờ là chó nhỏ mới được ăn thịt, rất thèm ăn.”

“…”

“Cũng không phải mới vừa ở chung, sao còn tham thành như vậy?”

Kỳ Lương Tần vẻ mặt đỏ bừng, lời này thật sự là xấu hổ để mở miệng, nhưng mà cậu cảm thấy cậu cần nói cho lão thái thái biết cậu “rất giữ quy củ”, vì thế liền nói: “Hai chúng con còn chưa có… cái đó…”

Lão thái thái vừa nghe, trên mặt quả nhiên lộ ra vẻ thực giật mình, cúi đầu lắc lắc thìa, phì một tiếng bật cười, lắc đầu nói: “Ta còn tưởng rằng lão đại có bao nhiêu bản lĩnh, làm nửa ngày, vừa mới ngửi được mùi.”

Kỳ Lương Tần cảm thấy lão thái thái quả thật là khác biệt, loại chuyện này nói cứ vân đạm phong khinh, tuyệt đối không ngại ngùng. Bản thân cậu trái lại thực xấu hổ, lão thái thái thấy vẻ mặt cậu đỏ bừng, nói một câu: “Con, làm rất tốt, nên trị nó đàng hoàng.”

Sau khi Kỳ Lương Tần trở về phòng, liền nói với Nghiêm Bách Tông việc này.

Nghiêm Bách Tông hỏi: “Bà ấy thật sự nói vậy hả?”

Kỳ Lương Tần gật đầu, nhìn chằm chằm Nghiêm Bách Tông: “Anh nói xem ý của mẹ anh, có phải là bảo chúng ta thủ thân như ngọc không?”

Nghiêm Bách Tông lắc đầu: “Khẳng định không phải.”

Kỳ Lương Tần nói: “Em cảm thấy là vậy, như vầy đi, vẫn là em ngủ trên giường, anh ngủ đất đi.”

“Hiện giờ cũng không phải là thời tiết thu hạ, dưới đất rất lạnh.”

Nghiêm Bách Tông nói xong, liền xáp lại, ngồi xuống bên giường, ánh mắt nhìn cậu tràn ngập háo sắc của đàn ông. Cậu thật sự chưa từng nghĩ rằng Nghiêm Bách Tông cũng sẽ có ánh mắt như thế, rõ sờ sờ chính là ánh mắt mà thẳng nam nhìn thấy mỹ nữ ngực bự da trắng sẽ có. Cậu bị nhìn như vậy, liền có chút chịu không nổi, bò lên giường nói: “Hôm nay cũng mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút đi.”

Nghiêm Bách Tông nhìn nhìn cậu, bỗng nhiên cười, cúi đầu suy nghĩ một hồi, liền bò lên giường, có điều không đụng cậu.

Kỳ Lương Tần đột nhiên hỏi: “Anh nói em có thể cởi sạch không?”

Nghiêm Bách Tông “hửm?” Một tiếng, xoay người nhìn về phía cậu. Trong mắt Kỳ Lương Tần mang theo xuân triều, dường như muốn quyến rũ hắn, lại có chút không buông thả được, nói: “Em muốn cởi quần áo, em tương đối quen không mặc quần áo đi ngủ.”

Nghiêm Bách Tông “ừm” một tiếng, nói: “Tùy em.”

Kỳ Lương Tần nắm góc áo nghĩ nghĩ, muốn xem hắn có nhìn cậu hay không, nói: “Vẫn là thôi, lỡ như cởi hết, lại bị anh thả dê.”

Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên thất thanh bật cười, cánh tay dài chụp tới, đem Kỳ Lương Tần ôm vào trong ngực. Kỳ Lương Tần bất quá chỉ đẩy đẩy hai cái, chợt nghe Nghiêm Bách Tông ôm cậu kéo quần áo cậu: “Gần đây sao em không đói bụng?”

Kỳ Lương Tần nhúc nhích trong ổ chăn nói: “Ai nói không đói bụng… cũng… cũng đói …”

“Đừng để đói tiểu bảo bối, ” Nghiêm Bách Tông nói xong liền phát ra vài tiếng cười không có ý tốt, đặt Kỳ Lương Tần ở dưới thân.

Nghiêm Tùng Vĩ trở về tương đối muộn, lúc đi đến trong sân, vừa lúc nhìn thấy đèn trong phòng Nghiêm

Bách Tông tắt. Hắn nhìn nhìn di động, mới buổi tối chín giờ.

Giờ này ngủ là rất sớm…

Hắn vào nhà, đi đến trước cửa phòng Nghiêm Bách Tông gõ gõ, hô: "Anh cả?"

Qua một hồi lâu mới nghe được Nghiêm Bách Tông nói: "Có chuyện gì ngày mai lại nói."

Hắn cảm thấy giọng anh cả của hắn có chút không bình thường, dường như có chút thô, liền nói: "Sao anh ngủ sớm như vậy, em chỉ nói mấy câu."

Lại qua một hồi lâu, hắn đã chuẩn bị xoay người, lại nhìn thấy cửa phòng mở. Anh cả của hắn trần nửa người trên, lộ ra lồng ngực cơ bắp rắn chắc, sắc mặt không tốt nhìn hắn.

"… Giám đốc Lưu nói…" Hắn vừa mới nói vài chữ, liền chú ý tới một vết cào trên vai Nghiêm Bách Tông, không đổ máu, có điều dấu vết màu đỏ vô cùng rõ ràng, mà nửa người dưới của anh cả hắn tránh ở phía sau cửa, có vẻ "vô cùng không đủ" quang minh chính đại.

Làm tay già đời trên việc phong nguyệt, hắn cảm thấy hắn ngửi được hương vị không nên ngửi được, cảm nhận được nhiệt độ không nên cảm nhận được, há miệng, cười nói: "Trong phòng có người à…"

"Lương Tần trở lại, " Nghiêm Bách Tông ho khan một tiếng, nói: "Cậu nói đi, chuyện gì?"

"Vậy thôi, ngày mai lại nói. Không quấy rầy hai người, hì hì hì."

Một người đàn ông bất mãn có bao nhiêu đáng sợ bao nhiêu ngoan độc bao nhiêu xúc động, thân là đàn ông, Nghiêm Tùng Vĩ rất hiểu biết. Một người đàn ông đang cao hứng nếu bị người ta quấy rầy, nháy mắt đó dục vọng sẽ làm mờ đầu óc hắn, khiến hắn tựa như trở thành người khác, sẽ đặc biệt khó chịu. Hắn cũng không muốn nhìn bộ dạng anh cả hắn khó chịu.

"Lão nhị coi như thức thời." Lúc Nghiêm Bách Tông gấp như khỉ mà bò lên giường, quăng ra một câu đánh giá.

Nghiêm Tùng Vĩ trở lại phòng, đi đến cửa sổ trộm nhìn thoáng qua, phát hiện bức màn đối diện kéo thực chặt. Hắn vốn cho là bọn họ tắt đèn, nhìn kỹ mới biết được, mở đèn đầu giường.

Nghiêm Tùng Vĩ thế mà lại cảm thấy mình rất cô đơn, cẩn thận suy nghĩ một chút, dường như thật sự đã rất lâu hắn không yêu đương, bản thân thế mà cũng không có hứng thú gì.

Chẳng lẽ nói nhiệt tình của hắn trước đây, hiện giờ đều chuyển lên trên người ông anh hắn hết rồi hả?

Ngày hôm sau sáng sớm tỉnh lại, Nghiêm Tùng Vĩ ra cửa, liền nhìn thấy Kỳ Lương Tần ở phòng bếp vội vàng làm đồ ăn sáng. Hắn cười tủm tỉm đi đến cửa phòng bếp, dựa khung cửa cười nói: "Sao không ngủ thêm một lát, ngày hôm qua ngủ sớm như vậy?"

Kỳ Lương Tần quay đầu lại nhìn hắn một cái, trên mặt hơi có chút ngại ngùng. Nghiêm Tùng Vĩ cười hỏi: "Anh cả tôi đâu?"

"Chắc anh ấy đi ra ngoài chạy bộ…" Kỳ Lương Tần nói: "Sáng sớm dậy anh ấy đã không thấy đâu…"

"Thật sự là không hiểu phong tình, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Sao lại không hiểu lòng tiểu Tần của chúng ta chứ, bản thân vui vẻ, liền không để ý cảm nhận của người khác, cũng không biết ôn tồn ôn tồn…"

Ai biết nghe hắn nói xong, Kỳ Lương Tần sợ tới mức nhanh chóng lắc đầu: "Vẫn là bỏ đi…"

Nghiêm Tùng Vĩ liền phát hiện tư thế Kỳ Lương Tần đi lại có chút không đúng, cảm giác có chút khập khiễng.

Ta phắc, anh trai hắn rốt cuộc là khát khao bao nhiêu, làm người ta thành người què, còn vừa nghe đến hai chữ ôn tồn liền sợ thành như vậy. Anh cả của hắn không phải luôn luôn tiết chế sao.

Nghiêm Tùng Vĩ liền nói bóng nói gió hỏi Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần có chút quẫn bách, gương mặt đỏ rực, nói: "Anh hỏi cái này làm chi, anh hỏi nữa, tôi nói cho anh trai anh biết đó."

Ôi chao, những lời này thế mà rất có phong phạm chị dâu nha. Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, liền lú đầu ra ngoài thăm dò nhìn thoáng qua, kết quả liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông chạy bộ sáng về tới.

Trong lòng hắn không chịu nổi chút xôn xao ấy, một đường đi theo, Nghiêm Bách Tông hỏi: "Ngày hôm qua cậu nói một nửa, giám đốc Lưu kia nói cái gì?"

Nghiêm Tùng Vĩ liền nói chuyện công việc, nói xong, cũng không đi, cười tủm tỉm nhìn Nghiêm Bách Tông.

Lại nói tình cảm hai anh em bọn họ tuy rằng tốt, nhưng vẫn không thân mật giống anh em khác, cũng chưa từng cùng trò chuyện về phụ nữ. Anh trai hắn ở phương diện tình ái luôn luôn bảo thủ lại có uy nghiêm, sẽ không thảo luận với hắn về đề tài liên quan, đừng nói hắn, dù là lúc cùng chơi đùa với bạn bè chung, bọn họ cũng đều không theo Nghiêm Bách Tông đàm luận chuyện ở phương diện này. Nhưng mà Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy giữa đàn ông chỉ có nói chuyện về phụ nữ với rượu, mới xem như thật sự mở lòng, hắn cũng luôn rất chờ mong có thể càng thân mật với anh trai hắn hơn một chút, cho nên hắn giả bộ như rất không kiềm chế được vỗ vỗ vai anh cả hắn: "Em nói anh nha, rất lợi hại, mới một đêm, liền làm Lương Tần thành như vậy."

Vẻ mặt Nghiêm Bách Tông quả nhiên có chút mất tự nhiên: "Anh cũng không ngờ sẽ biến thành như vậy,

cậu ấy đều nói với cậu rồi à?"

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nghe, chỗ này có chuyện nha. Vì thế nhanh chóng gật gật đầu: "Cái gì cậu ta cũng nói với em rồi."

Kết quả Nghiêm Bách Tông nghe xong lời này liền có chút không vui, nói: "Người ta đơn thuần, không hiểu chuyện, cái gì cũng nói với cậu, nhưng cậu lớn tuổi hơn cậu ấy, nên biết hai người cái gì có thể nói, cái gì không thể nói. Về sau cậu ấy chính là chị dâu của cậu, cậu với chị dâu mình nói những chuyện đó, cậu cảm thấy thích hợp sao?"

Nghiêm Tùng Vĩ nghe lời này là đang cảnh cáo hắn, nhanh chóng lắc đầu nói: "Kỳ thật hai bọn em cũng không nói gì cả."

"Vậy chuyện cậu ấy chảy máu sao cũng nói với cậu?"

Nghiêm Tùng Vĩ sửng sốt: "Chảy máu?"

Nghiêm Bách Tông giật mình ý thức được Nghiêm Tùng Vĩ cũng không biết chuyện này, khoát tay nói: "Đi ra ngoài đi ra ngoài đi."

Nhìn tư thế kia, là muốn đuổi người. Xảy ra chuyện gì, cũng không phải nữ, còn chảy máu?

Chẳng lẽ…

"… Anh cả, anh không biết giữa đồng tính làm chuyện đó, phải bôi trơn hả."

Trên mặt Nghiêm Bách Tông hơi có chút không được tự nhiên: "Biết."

"Biết còn không cần?"

"Có dùng…" Nghiêm Bách Tông nói xong trên mặt lại càng không tự nhiên: "Thôi thôi, không thèm nghe cậu nói nữa."

Nghiêm Tùng Vĩ cũng không dám hỏi tiếp, đành phải từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa nghĩ, việc này thật sự là hương diễm, khiến cho hắn đặc biệt muốn làm rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Vì thế hắn theo y cách đó, làm bộ như Nghiêm Bách Tông cái gì cũng nói hết với hắn, hỏi Kỳ Lương Tần: "Sao lại chảy máu?"

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, chuyện bí ẩn như vậy hắn cũng biết, nhất định là Nghiêm Bách Tông nói cho hắn biết, đành phải đỏ mặt, cúi đầu, ngón tay xoắn xoắn nói: "Anh ấy… anh ấy quá lớn."

Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy mình đang bị tọng đồ ăn chó, hắn không chút nào cảm nhận được là Kỳ Lương Tần có khổ sở hoặc là không thích, ngược lại khuôn mặt hồng hồng, ngón tay đặc biệt đa tình, thật nhiều động tác nhỏ.

116. Chương 116

Nhớ tới tình cảnh đêm qua, Kỳ Lương Tần đã cảm thấy chân như nhũn ra.

"Nhìn phản ứng của hai người, đó là làm hay là chưa làm?"

Kỳ Lương Tần xấu hổ nói: "Làm… nhưng mà không có làm tới cùng, rất đau…"

Trách không được anh cả của hắn có phản ứng kia, hóa ra là trả cái giá lớn, lại không nếm được ngon ngọt.

Kỳ Lương Tần nhìn biểu tình phấn khích của Nghiêm Tùng Vĩ, nhanh chóng nói: "Không phải là cái loại chảy máu như anh nghĩ đâu, chỉ là một chút, một chút."

"Hai người đã lâu như vậy, mới là lần đầu tiên à?"

Nhìn cái mặt nhiều chuyện của Nghiêm Tùng Vĩ, Kỳ Lương Tần cẩn thận ngậm miệng lại, Nghiêm Tùng Vĩ lại "hử?" một tiếng, bỗng nhiên bị người ta nắm sau áo.

Hắn nhìn ra sau, liền thấy bản mặt đen đen của Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Tùng Vĩ nịnh nọt cười, nói: "Quan tâm sinh hoạt của hai người thôi, quan tâm quan tâm…"

"Không nhọc cậu quan tâm," Nghiêm Bách Tông nói: "Cậu không có chuyện gì làm hả?"

"Có có có," Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Em có việc làm."

Sau khi Nghiêm Tùng Vĩ trốn, Nghiêm Bách Tông liền tựa vào khung cửa, bất đắc dĩ nhìn Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần lấy thìa quấy quấy trong nồi cháo, không nhìn hắn.

"Còn giận hả?"

Mặt Kỳ Lương Tần âm trầm, chỉ là lỗ tai hồng hồng, nói: "Em đã nói không được không được, anh còn cứ vào…" Cậu nói xong quay đầu nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: "Một chút cũng không đau lòng em, cứ cố

nói thích."

Nghiêm Bách Tông ngượng ngùng, tranh luận: "Anh nào có chỉ lo nói thích…"

Hắn chỉ là đè Kỳ Lương Tần, không cho cậu nhúc nhích, liên tục kêu bảo bối. Có điều hắn kêu bảo bối, tự nhiên cũng mang theo một chút ý tứ lừa gạt, thân thể không đủ thành thật.

"Anh chính là ý đó, em nhìn thấy biểu tình của anh rồi…" Nói đến đây, Kỳ Lương Tần cũng thật ngại ngùng.

Nghiêm Bách Tông nghĩ thầm rằng, biểu tình của đàn ông khi thích, còn thật sự không có biện pháp khống chế, lúc ấy ai còn lo lắng biểu tình gì.

"Về sau anh nghĩ cũng đừng nghĩ!" Kỳ Lương Tần bỏ thìa xuống, dường như rất là tức giận.

Nghiêm Bách Tông nhanh chóng đi lên, nói: "Là anh không tốt, tự chủ không đủ, em đừng nóng giận, còn không phải chưa vào…"

Kỳ Lương Tần cũng không phải thật lòng tức giận, vừa được Nghiêm Bách Tông dỗ thái độ liền có chút mềm hoá, đang muốn mở miệng nói gì đó, kết quả bỗng nhiên nghe một âm thanh nói: "Hai người các con…"

Nghiêm Bách Tông nhanh chóng buông Kỳ Lương Tần ra, hai người nhìn ngoài cửa, kết quả lại nhìn thấy lão thái thái đen mặt đứng ở cửa.

"…"

"…"

Nghiêm Bách Tông thề mình không bao giờ vào phòng bếp nữa.

"Ta cũng không phải không cho con vào bếp, cũng không phải không hiểu tâm tư người trẻ tuổi các con, không cho phép các con thân thiết, " lão thái thái dạy dỗ: "Chỉ là chỗ nào không thể ôm, nhất định phải đến phòng bếp ôm, đó là chỗ thân thiết sao. Không nói đến sạch sẽ không sạch sẽ, nồi niêu xoong chảo, lỡ như đụng bỏng thì làm sao?"

Nghiêm Bách Tông nói: "Mẹ nói đúng, về sau không đến phòng bếp."

"Lão đại à, hiện tại sao con… sao bộ dạng gấp như khỉ vậy, con có bất mãn như vậy sao?"

Nghiêm Bách Tông cảm thấy mình đầy người nước đắng không chỗ kể. Trước đây hắn cũng không thấy là mình có cái gì bất mãn, nhưng mà gần đây… gần đây hắn cảm thấy hắn vô cùng bất mãn!

Lão thái thái nhìn vẻ mặt hắn có chút xấu hổ, chính mình cũng thấy có chút xấu hổ. Bà cảm thấy việc này bà không nên nói với Nghiêm Bách Tông, một bà mẹ thảo luận với con mình về sinh hoạt vợ chồng của hắn, tóm lại là có chút không được tự nhiên, bà hẳn nên tìm Kỳ Lương Tần nói chuyện.

Kỳ Lương Tần làm đồ ăn sáng vô cùng phong phú, cháo cũng làm khác biệt. Thân thể lão thái thái khá lên nhiều, khẩu vị cũng tốt hơn không ít, nhưng bà vẫn ăn rất thanh đạm, nói: "Việc ba Triệu Hạo đánh thức ta, người lớn tuổi, ăn uống vẫn nên thanh đạm chút."

"Mẹ, nhà chúng ta luôn luôn coi trọng dưỡng sinh, dì Xuân trước kia nấu cơm, cũng đều phối hợp theo khoa học, mẹ không cần lo lắng dầu mỡ quá độ hoặc là gì đó, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Người sống ở đời, có thể ăn thì vẫn nên ăn, không thì không ăn không chơi, còn sống có ý nghĩa gì."

"Ta còn chờ ôm cháu đây, mắt thấy một chút hi vọng cũng không có, ta còn không phải nên sống lâu một chút."

Nghiêm Tùng Vĩ liền không lên tiếng. Nghiêm Bách Tông nói: "Chúng con có khả năng thêm vài năm nữa rồi mới bàn."

Lão thái thái yên lặng nhìn Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông sắc mặt trầm tĩnh, giống như lý do vô cùng đầy đủ: "Hai chúng con còn chưa có kết hôn, không thích hợp suy xét vấn đề con cái."

Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ thầm rằng, sao hắn cảm thấy anh trai hắn đây là đang bức hôn.

Quả nhiên, lão thái thái nghe xong liền không nói, im lặng một hồi hỏi: "Các con vội vã kết hôn như vậy sao?"

"Không vội, không vội." Kỳ Lương Tần nhanh chóng nói: "Con còn đến trường không tính toán kết hôn, không thì kỳ quái bao nhiêu."

"Vậy ý hai người nói lời này, là chuyện con cái liền rơi xuống đầu tôi hả?" Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Tôi đây tăng sức, tranh thủ sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại nối dõi tông đường."

"Ta phát hiện gần đây con an phận hơn không ít, " lão thái thái nói: "Con cũng nên yêu đương, không có khả năng lâu như vậy mà một đứa con gái cũng không yêu đi? lão nhị, con đừng xằng bậy nữa, nên hồi tâm lại, đứng đắn mà yêu đương một cái. Nếu con cảm thấy tự mình tìm đều không đáng tin, muốn tìm đối tượng kết hôn đáng tin, cũng không ngại xem mắt thử xem, dù sao thì giới thiệu xem mắt cho con đều là đối tượng môn đăng hộ đối, điều kiện xứng đôi."

"Con là người kiên quyết không xem mắt, " Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Tự tìm, tự tìm."

Hiện giờ điểm chú ý của lão thái thái không ở trên người Nghiêm Tùng Vĩ, cho nên cũng không nhiều lời. Bà cảm thấy mấu chốt hiện giờ, là phải dạy dỗ tốt một đôi lão đại. Bà là lão thái thái truyền thống, không nhìn nổi tình nhân trẻ thân thiết không rời.

"Tiểu Tần à, " sau khi đám Nghiêm Bách Tông đều đi làm, lão thái thái vẻ mặt ôn hoà kêu Kỳ Lương Tần đến: "Con ngồi."

Kỳ Lương Tần ngượng ngùng, cậu biết lão thái thái đại khái muốn nói với cậu cái gì.

"Con và lão đại tình cảm tốt, trong lòng ta cũng an ủi. Hiện giờ nếu ta đã tiếp nhận con, vậy thì sẽ không đổi ý, thật lòng hy vọng hai người các con có thể sống tốt, tu thành chính quả. Có điều…"

"Về sau chúng con sẽ chú ý." Kỳ Lương Tần nhanh chóng nói: "Con cam đoan!"

Lão thái thái liền cười, nói: "Có điều con cũng đừng quá câu nệ, đóng cửa lại, các con yêu như thế nào, chỉ cần động tĩnh đừng quá lớn, ầm ĩ đến độ ta ở trên lầu cũng nghe thấy, thì ta liền không quản. Người trẻ tuổi mà, vẫn nên có tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi."

Kỳ Lương Tần cũng ngại ngùng thảo luận với bà những lời này, chỉ gật gật đầu. Lão thái thái đột nhiên ho khan hai tiếng, nói: "Con đi xuống đi, không có việc gì."

"Sao lại ho khan ạ?"

"Sáng hôm nay dậy, cảm thấy cảm mạo tốt hơn không ít, yết hầu lại có chút khô khốc, không có việc gì."

"Vậy mẹ nghỉ ngơi đi, " Kỳ Lương Tần nói xong liền đi ra ngoài, nhưng mà qua mười mấy phút đồng hồ, đột nhiên lại đi tới gõ cửa. Lão thái thái ngồi xuống, bảo Kỳ Lương Tần vào phòng, liền thấy trong tay Kỳ Lương Tần bưng một bát canh: "Con nấu chút canh tuyết lê."

Canh tuyết lê kia ấm áp, uống vào quả nhiên toàn thân thoải mái. Kỳ Lương Tần tri kỷ như vậy, trong lòng lão thái thái cũng ấm áp. Mặc kệ nói như thế nào, Kỳ Lương Tần đúng là loại hình con dâu bà thích, tri kỷ, hiểu chuyện, lại nghe lời.

Nhưng trên đời này không phải là người người đều nghĩ như vậy. Gần đây lời đồn đãi chuyện nhảm về nhà bọn họ cũng không ít. Dù lão thái thái đang bệnh rất ít khi ra cửa, nhưng có vài tin đồn, vẫn thông qua miệng chị em, truyền vào trong lỗ tai bà.

"Thu Bình à, tôi thật sự là bất bình thay bà, bà không biết hiện giờ bên ngoài bọn họ truyền có bao nhiêu khó nghe. Nói vợ lão nhị nhà bà, thông đồng với lão đại. Tôi nghe thấy trong lòng liền giận, giải thích với họ, kết quả họ chẳng những không nghe, còn nói càng khó nghe, ngay cả cái từ vợ chung cũng nói ra. Bây giờ đã thời nào rồi, họ lại có phỏng đoán như vậy, cũng không thấy hoang đường!"

Lão thái thái tức vẻ mặt đỏ bừng, miệng lại nói: “Mấy người đàn bà đó thích nhất là ở sau lưng bàn luận thị phi, bà nói người đàn bà kia tên là gì, Liễu Doanh Sắc hả? Bà quên à, Liễu gia họ trước kia có quan hệ cạnh tranh với nhà chúng tôi, không tranh lại chúng tôi, vẫn luôn đối phó nhà chúng tôi, đây là tìm được cơ hội, muốn phỉ báng chúng tôi, đừng nghe họ lẩm bẩm! Chồng bà ta ở bên ngoài nuôi vợ bé bao nhiêu năm, bà ta sống không thoải mái, liền không nhìn nổi người khác thống khoái.”

Lão thái thái giận nóng nảy, cũng biết mắng chửi người, nghĩ nghĩ rốt cuộc cũng nhịn được. Cúp điện thoại, lại càng nghĩ càng tức giận, cơm trưa cũng không ăn.

“Lão thái thái cơm trưa cũng chưa ăn, ” đến buổi tối lúc ăn cơm, Kỳ Lương Tần nói với Nghiêm Bách Tông: “Dường như khẩu vị lại không tốt, chỉ nằm trên giường.”

“Anh đi xem bà ấy.”

Nghiêm Bách Tông lên trên lầu nhìn thoáng qua, chỉ chốc lát liền xuống. Nghiêm Tùng Vĩ hỏi: “Thế nào?”

“Nói không đói bụng, đợi lát nữa đưa lên cho bà ấy chút cháo đi.”

“Em nấu cháo thịt cho lão thái thái, như vậy bà cũng có khẩu vị một chút.”

“Cậu để đó, đợi lát nữa tôi ăn xong đưa lên cho bà ấy, thuận tiện nhìn xem.” Nghiêm Tùng Vĩ nói.

Kỳ Lương Tần gật gật đầu, ngồi xuống ăn cơm.

Trên bàn cơm dị thường an tĩnh, Nghiêm Tùng Vĩ cảm thấy hắn và Nghiêm Bách Tông cùng với Kỳ Lương Tần ăn cơm chung, bên cạnh không có người thứ tư, thật sự là quỷ dị. Hai người kia sao có cảm giác không thèm nhìn nhau, chẳng lẽ là bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, cãi nhau ư?

Chờ đến khi Kỳ Lương Tần thu dọn bát đũa đến phòng bếp, hắn đứng lên chuẩn bị trở về phòng, lúc đi đến bên cạnh Nghiêm Bách Tông, đột nhiên vỗ vỗ vai Nghiêm Bách Tông, nói: “Tuần tự tiến dần, đừng có gấp, không ai giành với anh đâu.”

Nghiêm Bách Tông sửng sốt một chút, sau đó trên mặt thoạt đỏ thoạt trắng, lạnh lùng nói: “Biết.”

Nghiêm Bách Tông quả thật không sốt ruột, bởi vì một phen này hắn ngủ thẳng xuống sàn nhà luôn.

Kỳ Lương Tần đại khái là có chút ám ảnh tâm lý.

Trước kia lúc ý dâm, xem tiểu thuyết, nhìn quen hàng to xài tốt, có tâm lý sùng bái thực không lý trí. Hiện giờ tự mình trải qua, mới hiểu được thích hợp là quan trọng nhất, quá lớn thật sự không hẳn là tốt!

Nhớ tới mình đã từng tham ăn, cậu chỉ lắc đầu thở dài, quả nhiên lúc trước không có kinh nghiệm, tuổi trẻ không hiểu chuyện.

Nghiêm Bách Tông thực ấm ức, nói: "Anh trưởng thành ra như vậy, cũng không phải anh cố ý."

Đây không phải là tiền vốn kiêu ngạo của đàn ông sao, sao giờ ngược lại thành chướng ngại vật.

Có điều loại chuyện này cũng gấp không được, Nghiêm Bách Tông nghĩ thầm rằng ngày còn dài, hắn nhất định phải cho Kỳ Lương Tần một lần đầu tiên tốt đẹp, khiến cậu ăn rồi biết mùi, biết chỗ tốt của lớn. Đối với năng lực ở phương diện này của mình, hắn vẫn thực tự tin.

Chỉ điểm giang sơn huy xích phương tù*, cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

**Ý nói bộc lộ tài năng tha hồ vùng vẫy phát huy.*

117. Chương 117

Trải qua hai ba ngày như vậy, chút sợ hãi trong lòng Kỳ Lương Tần rốt cuộc tan thành mây khói, thân là đàn ông, rốt cuộc vẫn bị dục vọng chiếm thượng phong, không chịu nổi Nghiêm Bách Tông buổi tối nhu tình mật ý, rốt cuộc lại bị Nghiêm Bách Tông ôm vào trong ngực.

Huống hồ thân là thụ, ai mà không có chút sùng bái với phương diện kia đâu, lớn có chỗ tốt của lớn, vết sẹo lành quên đau, vẫn rất muốn ăn.

Nhờ Kỳ Lương Tần dốc lòng chăm sóc, bệnh lão thái thái cuối cùng cũng tốt lên. Dì Xuân cũng từ nhà trở lại, nhưng mà Nghiêm Viện lại phải rời khỏi nhà một chuyến.

Bệnh của ba Triệu Hạo vẫn không thấy chuyển biến tốt, cô phải đến xem.

"Đến bên kia thì gọi điện thoại cho chúng ta, nếu bên bọn họ thành phố nhỏ điều kiện không tốt, bảo Triệu Hạo dẫn ba đến thành Nam, chúng ta tìm bác sĩ cho ông ấy." Lão thái thái dặn dò Nghiêm Viện.

Nghiêm Viện gật đầu: "Biết ạ."

"Tôi thấy tám chín phần, là hôn sự của Viện Viện với Triệu Hạo phải hoãn lại." Sau khi Nghiêm Viện đi rồi lão thái thái nói với dì Xuân.

"Đó cũng là chuyện không có biện pháp, hoãn lại cũng tốt, Viện Viện còn có thể ở nhà thêm vài ngày."

"Tôi nghĩ, chờ nó kết hôn, bảo nó và Triệu Hạo dọn đến nhà ở, nhà lớn như vậy, cũng không phải ở không đủ."

Lão thái thái muốn cả nhà đoàn viên, người một nhà ở cùng một chỗ mới náo nhiệt, huống chi ai lại nỡ để khuê nữ bảo bối của mình gả ra ngoài.

Bà nghĩ nếu cha mẹ Kỳ Lương Tần vẫn còn, đại khái sẽ lại càng không nỡ. Con gái phải gả ra ngoài, đây là lẽ thường, tuy rằng bà không nỡ, nhưng mà có thể tiếp thu. Nếu cha mẹ Kỳ Lương Tần vẫn còn, con trai của mình lại muốn tới nhà người khác làm con dâu, trong lòng không biết là tư vị gì. Dù sao thì nếu như con trai của bà muốn "gả đến" nhà người khác, bà nghĩ như thế nào cũng không thoải mái.

Đại khái là có suy nghĩ này, lão thái thái liền rất ít khi dùng xưng hô của vợ chồng nam nữ truyền thống để gọi Kỳ Lương Tần, không nói là con dâu, thường nói chính là, "nửa kia của lão đại nhà chúng tôi."

"Mấy ngày hôm trước bị cảm, trên người không khỏe, liền không ra ngoài, mấy bà gọi điện thoại bảo tôi đi chơi, tôi cũng đều từ chối. Có điều nửa kia của lão đại nhà chúng tôi chăm sóc cẩn thận, không quá hai ngày trên người tôi đã tốt rồi, nhưng sao hai ngày này mấy bà cũng không gọi tôi."

"Đây không phải là lo lắng thân thể bà vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sao, trời cũng lạnh, ra ngoài lại bị cảm. Hiện giờ cảm mạo đặc biệt nhiều. Lần trước tui dẫn cháu nội đi bệnh viện, người trong đó hả, nhiều chen không lọt luôn."

"Vừa rồi tui với chị Trương chân trước chân sau vào cửa, hình như tui nhìn thấy lúc bà xuống xe, còn có một người xuống theo, có phải người kia của lão đại nhà bà không, quá xa cũng không nhìn rõ ràng."

"Lương Tần cũng tới hả? Vậy sao không bảo cậu ấy theo vào luôn. Thế nào, vài ngày không tới, liền xa lạ, trước đây không phải từng theo bà tới hai lần à."

Lão thái thái cười nói: "Không phải là xa lạ, là nó phải đi học. Hôm nay tôi vốn không tính ra cửa, nhưng thấy đường nó đến trường đi ngang qua nhà bà, biết thứ ba mọi người đều đến chỗ bà tụ họp, cho nên thuận đường lại đây. Tài xế đưa tôi xong, liền trực tiếp đưa nó đến trường học."

Mọi người liền ngượng ngùng cười, hỏi: "Tiếp nhận rồi à?"

"Ai, " lão thái thái nói: "Lão đại thích, tôi xem phẩm tính nó cũng không tồi, tuy rằng bọn nó tiền trảm hậu tấu, trong lòng tôi rất là không thoải mái, có điều cẩn thận suy nghĩ một chút, tôi vốn dĩ cũng thật lòng thích đứa nhỏ này. Lúc trước bất kể hồi báo mà giúp lão nhị nhà chúng tôi, người tuy rằng hồ đồ, lòng dạ lại không xấu. Chuyện của mấy người trẻ tuổi bọn nó, tôi thật sự là một chút cũng không quản được, già rồi già rồi."

Mọi người cười một hồi, đều thực thức thời mà không nhắc lại Kỳ Lương Tần. Hiện giờ chuyện Nghiêm gia đúng là đề tài tán gẫu ưa thích của mấy bà ấy, hôm nay đương sự đến, mấy bà ấy vừa không dám nói, vừa hưng phấn, chỉ chờ có trò hay gì mới lộ ra.

Lão thái thái đánh mạt chược tới chạng vạng, người hầu nhà này đi tới nói: "Nghiêm thái thái, tài xế nhà ngài đã tới đón ngài."

Cô ta nói xong cười nói: "Tài xế nhà ngài, sao lại tuấn tú như vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy tài xế còn trẻ lại đẹp trai như vậy đó."

Phụ nữ đã kết hôn ngồi cùng nhau, đề tài nói chuyện phiếm kỳ thật có đôi khi vô cùng thoáng, đều là chị em, lại đều lớn tuổi, càng chay mặn không kiêng. Có vài thái thái còn thích tiểu bạch kiểm trẻ tuổi, người bên cạnh, ví dụ như tài xế, huấn luyện viên tập thể hình, có đôi khi không chỉ là quan hệ phục vụ đơn thuần, ngẫu nhiên sẽ có một hai đóa hoa đào, mấy bà ấy cũng đều không cố kỵ nhau, thường lấy ra nói giỡn. Người hầu này cũng là nghe quen, cho nên lời này cũng lộ ra một chút ý tứ trêu chọc, là nói lão thái thái yêu tiểu thịt tươi, tìm một tài xế cũng tuấn tú như vậy, thật là có diễm phúc.

Kết quả cô ta mới vừa nói xong, liền thấy Kỳ Lương Tần từ xa xa lại đây. Chủ nhân nhà này lập tức cười vỗ vỗ cánh tay cô ta: "Người mình không biết, không nên nói lung tung nói, đây không phải tài xế gì, là người trong nhà Nghiêm thái thái."

Người hầu kia cười nói: "Tôi đã nói mà, tài xế nhà ai, lại đẹp đẽ khí phái như vậy."

Kỳ Lương Tần một thân trang phục học sinh, có vẻ cực kỳ trẻ tuổi thanh tú, môi hồng răng trắng cao gầy, khiến người ta nhìn cảnh đẹp ý vui. Cậu đi đến bàn lão thái thái, cười cúi đầu chào hỏi mọi người, nhóm thái thái đều cười tủm tỉm đánh giá cậu, lại đều không nói chuyện. Lão thái thái cười nói: "Con chờ một lát, chờ ta chơi xong một ván này."

"Thái thái nhà cậu hôm nay vận may tốt, thắng không ít đâu."

Kỳ Lương Tần cười cười, đứng ở bên cạnh đợi một hồi lâu, một ván này mới xem như xong. Mấy thái thái phú quý này không có việc gì liền thích tụm lại chơi mạt chược, bởi vì gần như mỗi ngày đều thế, cho nên tới rồi về, chủ nhân cũng sẽ không cố ý đứng lên tiễn đưa. Hiện giờ sắc trời đã tối sầm, đã sớm có người bắt đầu lục tục rời đi. Lão thái thái và Kỳ Lương Tần ra cửa, ngửa đầu nhìn nhìn bên ngoài, nói: "Lâm gia này cũng thật là, cửa nhà cũng không gắn một cái đèn."

"Có đèn, đại khái là thời gian còn chưa tới, còn chưa có bật." Kỳ Lương Tần nói xong liền đỡ cánh tay lão thái thái. Bên ngoài đặc biệt lạnh, lão thái thái vươn tay dựng thẳng áo lên, thở ra khí hỏi: "Con mặc ít như vậy, có lạnh hay không?"

Kỳ Lương Tần nói: "Không lạnh, trong phòng đều có hệ thống sưởi, trường của chúng con cũng có, cũng không ở bên ngoài."

"Chúng ta nhanh chóng lên xe, " lão thái thái nói xong, liền nện bước nhanh hơn, kết quả đi được hai bước, bỗng nhiên lại dừng lại, nói: "Không được, ta phải đi vệ sinh."

Vừa rồi vội vàng chơi mạt chược, bà chính là nghẹn một hồi lâu, lúc này đi được hai bước mới nhớ tới.

Lão thái thái trở về đi vệ sinh, vào cửa liền trực tiếp đi đến toilet. Kết quả vừa mới vào cửa, chợt nghe thấy có người nói: "Tôi nghe mấy bà nói lâu như vậy, hôm nay vẫn là lần đầu tiên thấy, cậu nhóc trẻ tuổi vừa rồi chính là vợ lão nhị Nghiêm gia, sau lại ở cùng lão đại sao…"

"Mấy ngày nay tụ hội đều không thấy Nghiêm gia đến, còn tưởng rằng bởi vì sự kiện này mà nhà họ ngại ra đường rồi chứ. Không nghĩ tới hôm nay hai người đều đến, hơn nữa đều hệt như không có việc gì vậy."

"Theo tôi thấy lời đồn tám chín phần là thật, lúc này chị Trương mới cố ý dẫn theo cậu ta ra ngoài, ra vẻ mình thẳng thắn vô tư, bà ấy sĩ diện như vậy, đại khái cũng là cắn nát răng nuốt vào trong bụng."

"Không thể nào, chị Trương chính là người rất cường thế, nếu thật sự là hai đứa con trai trong nhà ở chung với một người đàn ông, bà ấy nuốt nổi cơn tức này ư? Đây cũng quá ô uế…"

"Mấy bà xem đi, nhất định là vì chặn miệng mọi người mà làm bộ, không quá mấy tháng, nhất định sẽ đuổi Kỳ Lương Tần kia ra ngoài! Trước đây không biết, hiện giờ biết việc này, lại nhìn Kỳ Lương Tần kia, có phải đầy người lẳng lơ hay không."

Lão thái thái giận vẻ mặt đỏ bừng, trực tiếp vài bước liền đi tới.

Bà tức giận, là bởi vì bà xưa nay hiếu thắng cường thế, không chấp nhận được người khác nghị luận sau lưng, càng bởi vì chuyện này đích thật là một vết sẹo trong lòng bà, đối với người bên ngoài nói ba nói bốn, bà vừa sợ hãi, vừa phẫn nộ.

Một bàn người nhìn thấy bà đến, đều kinh sợ đứng lên. Lão thái thái vẻ mặt đỏ bừng, nói rằng: "Sau lưng nói khó nghe như vậy, mấy người cũng không sợ mất lương tâm!"

Có người lập tức đi tới, giữ chặt cánh tay bà, kinh hoảng cười nói: "Chị Trương đừng nóng giận, mọi người đều là nói đùa…"

"Tôi nghe cũng không giống như nói đùa!" Lão thái thái nhìn mấy người kia, sau đó lại nhìn nhìn vài người trên bàn bên cạnh, cười lạnh nói: "Nhà chúng tôi gần đây phát sinh chuyện buồn cười hoang đường, mấy người nghị luận sau lưng tôi cũng biết, tôi cũng có thể hiểu, nhưng mà mấy người nói quá khó nghe! Lão nhị nhà chúng tôi với tiểu Tần trong trong sạch sạch, nó ở bên lão đại, đúng là có chút đường đột, nhưng mà đều là đàn ông độc thân, nói chuyện yêu đương cũng là thiên kinh địa nghĩa. Ở trong lòng mấy người, nhà chúng tôi là có bao nhiêu xấu hổ, lão đại đi cắm sừng cho lão nhị! Mấy người đều là người có con cái, loại phỏng đoán buồn cười lại đáng xấu hổ này mấy người cũng nói ra! Hôm nay mọi người đều ở đây, tôi đơn giản nói rõ ràng mấy người. Trương Thu Bình tôi cả đời vất vả, tranh chính là một cái thể diện! Nếu Kỳ Lương Tần và lão nhị nhà chúng tôi có cái gì, đừng nói lão đại nhà chúng tôi sẽ không có gì với nó, dù lão đại nhà chúng tôi mắt mù, Trương Thu Bình tôi cũng tuyệt đối không có khả năng đồng ý bọn họ ở bên nhau!"

"Chị Trương đừng nóng giận, mọi người đều biết, đám chị em nói hươu nói vượn thôi…"

“Đây là chị em gì! Ngày thường mở miệng ra là chị Trương, sau lưng lại nghĩ tôi như vậy. Một lão thái bà như tôi, bị mấy người nói không thể gặp người còn chưa tính, nhưng lão đại nhà chúng tôi còn trẻ, phải ở bên ngoài làm sự nghiệp, mấy người phỉ báng nó như vậy, tôi liền không thể nhẫn nhịn! Tôi lại nói với mấy người một lần, lão đại của chúng tôi với Kỳ Lương Tần yêu đương, đường đường chính chính quang minh chính đại, hôm tiệc sinh nhật lão nhị đã chính mồm nói, không sợ mấy người biết! Tính nết Lương Tần như thế nào, lâu ngày tự nhiên thấy thật lòng! Người nhà chúng tôi tuy rằng ngẫu nhiên có chút hoang đường, nhưng điểm mấu chốt vẫn phải có, cũng hy vọng các vị quý thái thái đang ngồi đây, lúc nói người ta dài ngắn trong lòng cũng có điểm mấu chốt, đừng mất đi lương tâm!”

Lão thái thái nói xong, quay đầu lại bước đi, lại nhìn thấy Kỳ Lương Tần ngơ ngác đứng ở cửa nhìn bà. Lão thái thái đi qua, kéo cánh tay cậu: “Chúng ta đi.”

Trong viện cây tùng bách xanh um, tràn ngập bóng đêm mỏng manh. Hôm nay thời tiết không tốt, trời cũng tối sớm. Kỳ Lương Tần đi theo lão thái thái ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng lên men, liền cầm tay lão thái thái.

“Về sau ta không bao giờ muốn lui tới với họ nữa.” Lão thái thái nói.

Chờ đến khi lên xe, hệ thống sưởi trong xe vừa thổi, cảm giác lại càng phức tạp. Lão thái thái nhìn thoáng qua Kỳ Lương Tần, nói: “Con cũng không cần để trong lòng, nếu ta đã tiếp nhận, thì sẽ thản nhiên tiếp nhận. Thứ con phải đối mặt, thì phải đi đối mặt, thứ ta nên đối mặt, ta cũng sẽ đối mặt. Về sau con lại nghe được người khác nói này nọ, thì cứ giống như ta vừa rồi mắng trở lại, không cần giữ mặt mũi.”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Con biết.”

“Lão Hồ, quẹo qua công viên phía trước một chút, tôi phải đi toilet.”

Kỳ Lương Tần liền cười, lão thái thái cũng cười, nói: “Giận đến toilet cũng quên đi.”

Tài xế lão Hồ đem xe chạy đến nhà vệ sinh công cộng bên cạnh công viên, lão thái thái xách túi nói: “Hai người ở chỗ này chờ.”

Bà nói xong liền xách túi đi vào, đại khái là nghẹn đến nóng nảy, còn chạy. Lão Hồ hỏi: “Lão thái thái cãi nhau với người ta hả?”

Kỳ Lương Tần không nói chuyện, nhìn cành cây trụi lủi bên ngoài nhà vệ sinh công cộng.

Lão thái thái từ toilet đi ra, đến trước gương rửa rửa tay, lúc rửa tay ngẩng đầu nhìn, cảm thấy sắc mặt mình thật không dễ nhìn, trong mắt dường như có nước. Bà ngẩng đầu, đưa tay sờ sờ khóe mắt. Việc này trong cuộc đời phập phồng thoải mái của bà, không tính là chuyện gì.

Lão thái thái mở túi ra dặm thêm phấn, đi ra ngoài vẫn phú quý bức người như cũ.

"Lão thái thái thật tốt với em." Buổi tối lúc đi ngủ, Kỳ Lương Tần nói với Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông gối lên cánh tay, quay đầu nhìn cậu: "Trước kia bà ấy làm khó dễ em, anh còn lo lắng trong lòng em ghi hận."

"Em có thể hiểu bà ấy mà, bà ấy cũng là vì tốt cho anh, tốt cho cái nhà này..." Cậu nói xong cũng xoay người qua, nhìn Nghiêm Bách Tông nói: "Hôm nay lão thái thái chơi mạt chược, em và lão Hồ đi đón bà ấy, lúc về những người đó cho rằng bọn em đi rồi, ngay ở đó nói này kia về em. Nói có chút không dễ nghe, lão thái thái đương trường lý luận với họ, vốn dĩ em cho rằng trong lòng bà khó chịu, sẽ trách cứ cả em chứ. Chỉ là cũng không có. Hơn nữa khi ở trên xe, em xem bà ấy vẫn giận, vẫn luôn thở dốc, cũng không biết có phải là em nhìn lầm hay không, cảm thấy bà ấy cũng sắp khóc. Lúc ấy trong lòng rất khó chịu."

Nghiêm Bách Tông cũng không nói chuyện, chỉ đưa tay sờ sờ mặt cậu.

"Em nhất định phải cố gắng, không để lão thái thái hối hận."

Chính là lúc này đây, khiến Kỳ Lương Tần tràn ngập khát vọng tiến tới. Cậu muốn trở thành người ưu tú, khát vọng này ăn sâu ở trong lòng cậu. Trước đây cậu cho rằng, chỉ cần mình thật lòng đối đãi với người mình yêu là đủ rồi, cậu trở thành người thế nào cũng không quan trọng. Hiện giờ mới ý thức được, trở thành người xứng đôi với người mình yêu trong mắt mọi người, cũng là chuyện rất quan trọng.

Đây không phải là vì mình, là vì yêu. Bởi vì hôn nhân có thể được mọi người chúc phúc và xem trọng, là chuyện mỗi người đều theo bản năng khát vọng. Không có ai không hy vọng tình yêu của mình được người ta thiện ý chúc phúc, đây là chuyện lão thái thái hy vọng, cũng là chuyện Nghiêm Bách Tông hy vọng, tự nhiên cũng là chuyện cậu hy vọng.

Dù cho cậu không thể thẳng tiến trời cao, sóng vai với cây tùng bách cao lớn này, thì cũng phải có ánh sáng của chính mình.

Tình yêu giống như một gốc hoa, không riêng gì cần dùng tình yêu tạo ra, còn cần không khí lưu động, ánh nắng ấm áp, đất đai phì nhiêu, cần rất nhiều thứ. Mà tình yêu chính là chậm rãi trưởng thành như vậy, cuối cùng nở hoa kết quả.

118. Chương 118

Kỳ Lương Tần nghĩ, một ngụm không có biện pháp ăn thành người béo. Cậu mặc dù có tâm thành tài, nhưng mà phải đi từng bước một, trước mắt cậu thân là sinh viên, đại khái không có thành tựu lớn.

Nhưng mà không có thành tựu lớn, có thể cho lão thái thái niềm vui nhỏ cũng tốt, để lão thái thái nhìn thấy mình cố gắng và lóe sáng.

Kỳ Lương Tần tựa vào bàn học, lập cho mình một bảng kế hoạch.

Bảng kế hoạch thật dài, bao gồm bốn năm đại học, năm nhất phải làm gì, năm hai phải làm gì, năm ba năm bốn lại phải hoàn thành mục tiêu nào. Ngồi bên cạnh cậu chính là Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông cũng đang bận làm việc, chính là ở đối diện cậu, may mà cái bàn đủ lớn, hai người dùng cũng thực rộng rãi.

Cậu gấp bốn tờ giấy lại với nhau, tính toán hoàn thành một mục tiêu liền vẽ dấu tick, mỗi ngày nhìn một cái, đốc xúc mình hoàn thành.

Mục tiêu gần nhất của cậu, là mục tiêu mà hai ngày này cậu vừa mới xác lập.

Nguyên đán còn chưa đến một tháng liền tới, mỗi khoa trong trường bọn họ đều đang chuẩn bị mở tiệc nguyên đán. Cậu muốn tham dự một chút, rèn luyện rèn luyện mình.

Làm người dẫn chương trình tất nhiên có thể vừa lên tiếng liền bỗng chốc nổi tiếng, nhưng không hiện thực. Con người cậu tính cách nội liễm, không lập tức phô trương nổi, không khống chế được toàn trường, cũng không có tài ăn nói. Lớp bọn họ muốn lấy ra một tiết mục tập thể, cuối cùng sau khi thảo luận, tiếp thu đề nghị của bí thư. Bí thư là một cô gái mập mạp, tháng mười một xã đoàn trường học chiêu sinh, cô báo danh lớp vũ đạo, mới vừa học một điệu nhảy rất thích hợp cho tập thể tham gia, nhưng lại rất đơn giản.

Nhảy con thỏ.

Đối với người tính cách ngại ngùng như Kỳ Lương Tần mà nói, nhảy con thỏ thật sự là một điệu nhảy thực xấu hổ. Rất nhiều nam sinh lớp bọn họ cũng chịu không nổi cái này, rất nhiều người đều rời khỏi, nhưng may mà lớp họ nữ sinh nhiều, cuối cùng còn dư lại hơn phân nửa. Mọi người một bên nhảy một bên cười, ngược lại hòa hợp không ít, sau đó mấy người rời khỏi, có vài người lại gia nhập vào.

Nhưng mà Kỳ Lương Tần phát hiện cảm tiết tấu của mình thật không tốt, dù gì cậu cũng là người từng luyện tập một chút yoga, vốn tưởng rằng tính phối hợp tứ chi cũng không tệ lắm, không nghĩ tới nhảy lên trái phải cũng phân không rõ, nhảy con thỏ một hồi trái một hồi phải, cậu nhảy nhảy liền lộn xộn.

Ôm tâm tư không thể kéo chân, sau khi Kỳ Lương Tần về đến nhà vẫn luôn luyện tập. Nghiêm Bách Tông tắm rửa trở về, mở cửa nhìn thấy Kỳ Lương Tần một hồi nhảy một hồi xoay, chỉ cảm thấy đáng yêu khó hiểu: “Em đây là nhảy điệu gì vậy?”

Kỳ Lương Tần lấy tai nghe xuống, nói: “Nhảy con thỏ.”

Sau đó cậu liền bật nhạc nhảy con thỏ cho hắn nghe.

“Cái này phải mọi người cùng nhảy mới có cảm giác tiết tấu, một mình mình luôn nhảy không tốt, ” cậu nói: “Nếu không anh nhảy chung với em nhé?”

Nghiêm Bách Tông cự tuyệt vô cùng triệt để: “Anh không biết.”

Điệu nhảy ấu trĩ như thế hắn mới không nhảy đâu, hắn phải giữ gìn hình tượng người đàn ông cao lớn của mình.

“Rất đơn giản, chỉ là trái trái phải phải, ” Kỳ Lương Tần nói xong lại chân trái đùi phải rạo rực: “Anh xem.”

Điệu nhảy này thật sự đặc biệt đáng yêu, có một loại manh khó hiểu. Nghiêm Bách Tông tuy rằng cự tuyệt nhảy chung với Kỳ Lương Tần, nhưng mà lúc ngồi ở bàn, vẫn nhịn không được nhìn Kỳ Lương Tần nhảy, ngay từ đầu vẫn chỉ thường thường liếc mắt nhìn một cái, sau lại hoàn toàn không làm việc, luôn nhìn Kỳ Lương Tần ngây ngô cười.

Điệu nhảy này đáng yêu chỉ là một mặt, càng đáng yêu ở chỗ, Kỳ Lương Tần hiển nhiên không phải là ôm tâm tư bán manh mà nhảy, cậu cau mày, thực nghiêm túc một lần lại một lần luyện tập. Loại nghiêm túc đáng yêu này, thật sự là hòa tan trái tim Nghiêm Bách Tông.

Hắn cảm thấy tuổi trẻ thật tốt, Kỳ Lương Tần trước mặt hắn nhảy điệu nhảy hoạt bát như vậy, tràn ngập sức sống thanh xuân. Đây cũng là Kỳ Lương Tần không giống như bình thường.

Kỳ Lương Tần mệt đầu đầy mồ hôi, bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn một cái, thấy dáng vẻ Nghiêm Bách Tông nghiêm túc nhìn chăm chú, lại lấy tai nghe xuống, thở dốc nói: “Anh muốn nhảy cùng em không?”

Nghiêm Bách Tông cười lắc đầu: “Anh xem thôi cũng biết rồi, sao em lại ngốc như vậy.”

“Em ở phương diện này chính là rất ngốc.” Kỳ Lương Tần vô cùng ảo não: “Nhảy nhảy liền loạn.”

“Được rồi, đừng nhảy, anh thấy em đã mệt đến toát mồ hôi toàn thân rồi, nghỉ ngơi một chút, ngày mai luyện nữa.”

Kỳ Lương Tần liền đi tắm rửa. Chờ cậu đi rồi, Nghiêm Bách Tông đem hai tay chắp ở sau lưng, chân trái đùi phải nhảy vài cái, cảm thấy cái này thật sự rất đơn giản, sao Kỳ Lương Tần nhảy lại khó như vậy chứ.

Thật ngốc, hắn không phải không có ngọt ngào mà nghĩ.

Hắn đi đến trước bàn, nhìn nhìn video bấm tạm dừng trên máy tính Kỳ Lương Tần, video kia là video dạy nhảy con thỏ, hắn nhìn một hồi, chợt phát hiện phía dưới máy tính đè mấy tờ giấy. Hắn liền rút ra nhìn thoáng qua, phát hiện lại là bảng kế hoạch trong năm.

Thành tích cuối kỳ phải đạt được top 3 trong lớp.

Tranh thủ sang năm thuận lợi thi đậu tứ lục cấp*.

*Tứ lục cấp là cuộc thi tiếng Anh lớn nhất TQ, hầu hết các học sinh TQ đều phải trải qua cuộc thi này.

Cuộc thi tiếng phổ thông phải thi được bậc ất.

Ngoại trừ mấy mục tiêu lớn đó, còn có rất nhiều mục tiêu nhỏ, chẳng hạn như một ngày đứng lên ngồi xổm hai mươi cái, nằm ngửa gập bụng hai mươi cái, mỗi tuần lúc nào đến góc tiếng Anh luyện tiếng Anh, mỗi tuần học trù nghệ gì với dì Xuân.

Hắn rút mấy tờ khác ra nhìn nhìn, ngay cả loại deadline phương hướng lớn như lúc nào chọn ra loại hình công việc cũng ghi ra.

Kết quả nhìn thấy một tờ cuối cùng, tờ này không viết nhiều chữ như bốn tờ trước, một trang giấy trắng lớn, chỉ có mấy hàng phía trên mà thôi. Nhưng mà tiêu đề tờ giấy lớn này rất bắt mắt, gọi là "bảng tiến độ tình yêu".

Sau đó hàng thứ nhất, Nghiêm Bách Tông liền nhìn thấy một mục tiêu, tên gọi "kỳ hạn phá thân".

Nghiêm Bách Tông nhếch nhếch khóe miệng, cảm thấy mình nhiệm vụ gian khổ, cần phải phải giúp đỡ người yêu đạt thành tâm nguyện!

Nghiêm Bách Tông ba mươi năm trước, sống có bao nhiêu đứng đắn? Phim heo mà cuộc đời hắn cố ý vô tình xem qua, không vượt quá một bàn tay. Không nói đến đàn ông cổ đại cũng sẽ coi trọng đông cung đồ, xã hội hiện đại thông tin phát triển như vậy, người đàn ông thế này quả thực là lông phượng sừng lân.

Chỉ là Nghiêm Bách Tông đứng đắn cũ kỹ nhiều năm như thế, hiện giờ để giành được niềm vui của Kỳ Lương Tần, lén lên mạng tìm phim hành động tình yêu giữa đàn ông. Đáng tiếc hắn hiểu biết rất ít về phương diện này, thế nên tìm mất vài ngày, không tìm được một trang nào có thể xem.

Tin tức ở phương diện này cũng không phải thiếu, nhưng mà không phải nhấn không mở, thì chính là phải đăng kí. Thân là người đàn ông đứng đắn nhất trên đời này, Nghiêm Bách Tông cảm thấy đăng kí một nick nhỏ ở trang web không đứng đắn, quả thực chính là một vết nhơ trong đời.

Hắn cảm thấy vẫn là nghiên cứu tri thức khoa học về phương diện này càng đáng tin hơn. Vì thế hắn liền tìm rất nhiều sách về đồng tính đến xem.

Làm anh cả Nghiêm gia chưa từng đọc qua tiểu hoàng văn, dù chỉ xem cái topic phổ cập tri thức khoa học về đồng tính, cũng có thể xem mà miệng khô lưỡi khô.

Hiện tại topic phổ cập tri thức khoa học, đều phổ cập khoa học kỹ càng tỉ mỉ như vậy sao, từ tiền diễn đến

công tác lúc sau, không gì không bao quát.

Hắn còn thấy được mấy cái topic phổ cập khoa học giải trí như là "mười chuyện tiểu công max điểm phải làm được", "làm một ông xã hoàn mỹ", nhất nhất so sánh một phen.

Hắn cảm thấy hắn ngoại trừ khiếm khuyết kinh nghiệm về phương diện này, mặt khác đều vẫn đủ tư cách, có nhiều chỗ thậm chí vượt qua phần lớn đàn ông một khoảng xa, chẳng hạn như…

Nghiêm Bách Tông rất có tin tưởng với mình, cảm thấy hiện giờ vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Chỉ có diều gió đông này lại khó tìm, Nghiêm Bách Tông cảm thấy hiện giờ Kỳ Lương Tần không lớn mật khát khao với mình giống như trước kia nữa, ngược lại nơi chốn đề phòng mình hệt như đề phòng sắc lang, phòng bị không tính là nghiêm, nhưng nhiều ít cũng có một chút, Nghiêm Bách Tông cảm thấy có một chút phòng bị cũng không được.

Hắn muốn Kỳ Lương Tần dưới tình huống hoàn toàn tiếp nhận hắn, cam tâm tình nguyện đầy lòng nhiệt tình mà hoàn hoàn toàn toàn tiếp nhận hắn, khi đó cùng người yêu thân tâm hợp nhất, mới là linh hồn thể xác hợp nhất thật sự.

Hắn cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy là mình không khống chế tốt. Hắn phải thu lại chút, thậm chí cố ý thu lại, trở về làm Nghiêm Bách Tông cao lãnh cấm dục kia, câu lên khẩu vị của Kỳ Lương Tần một phen.

Gần đây lão thái thái rất là vừa lòng với Nghiêm Bách Tông. Bà biết con trai cả của bà thành thục ổn trọng mà, là chỗ dựa lớn nhất của nhà họ.

Bởi vì bà cảm thấy lời bà nói con trai cả của bà đều nghe lọt. Gần đây bà rất lưu ý hành động của hai người kia, thậm chí từng đột kích kiểm tra, cũng không có gặp được cảnh gì không nên thấy. Bà cũng lén hỏi dì Xuân, dì Xuân thực nghi hoặc hỏi: "Hai người họ trước kia từng khác người hả? Sau khi tôi về, nghe nói hai người bọn họ hiện giờ ở cùng một phòng, còn nghĩ có thể có chút không được tự nhiên hay không, kết quả tôi thấy hai người họ, cũng không có gì không giống trước kia, nếu không phải Lương Tần đều là sang bên Bách Tông ngủ, sáng sớm lại từ bên đó đi ra, tôi cũng đoán không ra hai người bọn họ là đối tượng bên nhau đó, trong lòng tôi còn lo lắng kìa, có phải bởi vì một ít khúc chiết, dẫn đến tình cảm hai người phai nhạt hay không."

Lão thái thái lại tổ chức mấy lần "tụ hội gia đình", chẳng hạn như cùng chơi mạt chược.

Bởi vì đã xảy ra việc không thoải mái lần trước, lão thái thái liền không muốn đi ra ngoài tụ hội với mấy chị em của bà nữa, mấy người bạn tri tâm hẹn bà, bà cũng lười đi ra ngoài. Cho nên bà liền thu xếp người trong nhà cùng nhau chơi.

Hôm nay là cuối tuần, lão thái thái lại tổ chức người một nhà chơi mạt chược. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Mẹ, mẹ cũng vận động chút chứ, đừng cứ luôn chơi mạt chược, nếu không thì chúng ta ra ngoài chơi, lên núi ăn món ăn thôn quê thế nào, hoặc là đi cưỡi ngựa?"

“Một đống tuổi, có thể không nhúc nhích liền lười nhúc nhích, ta chỉ muốn chơi mạt chược thôi.” Lão thái thái hỏi Kỳ Lương Tần: “Lão đại đâu, gọi nó ra, chúng ta cùng đánh.”

“Anh ấy nói lâm thời có chút việc, đi ra ngoài, còn chưa có về.”

“Vậy cũng đủ một bàn.”

Vì thế lão thái thái, Kỳ Lương Tần, Nghiêm Tùng Vĩ, lại thêm dì Xuân, liền làm một bàn mạt chược.

Thật lâu không có đánh mạt chược, Kỳ Lương Tần cũng có chút xa lạ, nhưng mà hôm nay vận khí cậu tốt, thế mà thắng một ván.

“Con biết ngay nên ngồi ở cửa đông mà, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Tọa nam hướng bắc, thua đến tối tăm, con chọn vị trí không đúng rồi.”

Ván thứ hai, tình thế của lão thái thái tốt, tâm tình rất tốt. Lúc đang đánh, nghe được tiếng cửa mở bên ngoài, bà quay đầu nhìn, là Nghiêm Bách Tông về.

Nghiêm Bách Tông lấy khăn choàng trên cổ xuống, nói: “Con nói vào cửa sao không thấy ai, đều ở đây chơi mạt chược à.”

Lão thái thái vốn dĩ một phần tâm tư đều đặt trên bài, nhìn thấy Nghiêm Bách Tông vào, liền xem xét Nghiêm Bách Tông thêm vài lần.

Nghiêm Bách Tông xách một cái ghế dựa, đặt ở bên cạnh Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, Nghiêm Tùng Vĩ thích nhất là quan sát loại biểu tình rất nhỏ này, hắn nhìn thấy Kỳ Lương Tần vẻ mặt ôn hoà, nhưng khóe mắt đuôi mày rõ ràng liếc sang Nghiêm Bách Tông, khóe miệng cũng treo nụ cười như có như không.

Xem ra hai người này còn chưa có thành chuyện tốt.

Nghiêm Bách Tông ngồi bên cạnh Kỳ Lương Tần, một cánh tay dựa vào trên ghế Kỳ Lương Tần ngồi, hỏi: “Thua hay thắng?”

“Thắng một ván.” Kỳ Lương Tần đáp.

Lão thái thái trộm quan sát, phát hiện cả ván mạt chược, Nghiêm Bách Tông đều không có hành động dư thừa, không có cố ý tới gần Kỳ Lương Tần, cũng không nói gì. Bà nhớ rõ lúc trước, Nghiêm Bách Tông còn chỉ đạo Kỳ Lương Tần đôi lời, hiện giờ hai người có việc, ngược lại nhìn xa lạ.

Nhưng trong lòng họ đều rõ ràng, đây không phải xa lạ, đây thuyết minh tình thâm. Hai người càng ôn hoà, bên dưới càng sóng ngầm mãnh liệt.

Kỳ Lương Tần vuốt mạt chược, chợt nhớ tới lúc cậu vừa mới vào Nghiêm gia, cũng là ở cạnh bàn mạt chược này, quyến rũ Nghiêm Bách Tông.

Lúc đó cậu thật sự là đánh chết cũng không nghĩ tới, có một ngày giấc mộng sẽ trở thành sự thật, sẽ ăn được người đàn ông chất lượng tốt hiếm có trên đời này.

Không đúng, cậu vẫn chưa hoàn toàn ăn được… miệng trên của cậu đã ăn được, nhưng mà…

Trong lòng Kỳ Lương Tần tao khí ngập trời, làm bộ như không có việc gì mà xoa xoa quân mạt chược trong tay. Nghiêm Bách Tông liền theo dõi ngón tay trắng nõn thon dài của cậu.

Bàn tay Kỳ Lương Tần không rộng lớn như hắn, nhưng mà chiều dài ngón tay không thua gì hắn, chỉ là dài nhỏ hơn một ít. Móng tay cắt chỉnh tề, móng tay trơn bóng, có vẻ đặc biệt sạch sẽ và khỏe mạnh. Hiện giờ ngón tay kia xoa xoa quân mạt chược, có đôi khi sẽ nắm một quân bài trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đôi tay xinh đẹp, Nghiêm Bách Tông nghĩ.

Hiện giờ lại nghĩ tới những chuyện quá khứ, trong lòng cũng chỉ còn lại ngọt ngào. Biết bản tính Kỳ Lương Tần, lại đi nhìn cậu lúc trước, cũng chỉ còn lại đáng yêu, ngay cả tao khí cũng trở nên có thể hòa tan lòng người.

119. Chương 119

Gần đây Kỳ Lương Tần trở nên rất là dụng công.

Kỳ thật bản thân cậu chính là người rất dụng công, tự nhận tư chất không tính là xuất chúng, chỉ có thể trả giá nhiều hơn người khác một chút. Hiện giờ chính là càng khắc khổ.

Chỉ là sau khi khắc khổ, cậu mới phát hiện mục tiêu lúc trước đặt ra có hơi xa, đại khái phải dùng sức nhảy mới có thể với tới.

Mỗi ngày sáng sớm cậu ra ngoài chạy bộ, không còn chỉ nhìn chằm chằm Nghiêm Bách Tông nữa, mà là đeo tai nghe điện thoại, nghe tiếng Anh.

Cậu lập chí muốn học tốt tiếng Anh, bởi vì lúc trước nhìn thấy Nghiêm Bách Tông nói tiếng Anh lưu loát

gần như khêu gợi, cho cậu rung động thực lớn, đây là chí nguyện to lớn cậu đã lập ra thật lâu trước kia. Cậu không cầu bắt kịp Nghiêm Bách Tông, cũng không thể kém quá nhiều.

Tiếng Anh của cậu vốn không tính là kém, lúc trước tứ lục cấp cũng rất thuận lợi thông qua, nhưng mà cậu cũng có khuyết điểm của cậu, chính là khẩu ngữ của cậu không được, thuộc loại người câm tiếng Anh điển hình, hơn nữa từ vựng của cậu không tốt, rất nhiều từ vựng phức tạp đều không biết, lại càng không biết viết.

Nhớ từ vựng với cậu mà nói là một khiêu chiến lớn. Cậu mua một xấp giấy sticker, mỗi ngày ghi mười từ, dán trên máy tính, trong túi áo cũng bỏ mấy cái thẻ nhỏ.

Vì thế từ sáng tới tối, Nghiêm Bách Tông đều nhìn thấy Kỳ Lương Tần viết từ vựng chính tả. Có đôi khi hắn ngẫu nhiên nghe Kỳ Lương Tần nói đôi ba câu tiếng Anh, liền khó hiểu mà muốn cười.

Kỳ Lương Tần phát âm không tính là đặc biệt tiêu chuẩn, thuộc loại tiếng Anh kiểu Trung Quốc điển hình. Hắn nghe xong cảm thấy thực buồn cười, cũng không phải ý giễu cợt, mà là cảm thấy Kỳ Lương Tần nghiêm trang chững chạc nói tiếng Anh, thực đáng yêu.

Cái từ đáng yêu này thật sự là rất kỳ diệu, dùng trên thân một người đàn ông, thế mà không chút nào cảm thấy không hợp. Có đôi khi nhìn Kỳ Lương Tần nghiêm trang chững chạc thực nghiêm túc niệm tiếng Anh, sẽ có loại suy nghĩ đẩy ngã "không bằng cầm thú".

May mắn hắn đủ khắc chế, ngẫu nhiên còn sẽ sửa đúng phát âm cho Kỳ Lương Tần một chút.

Kỳ Lương Tần đi theo hắn học, khi thì há miệng, lộ ra đầu lưỡi bên trong.

Bởi vì muốn dạy phát âm, tránh không được phải nhìn đầu lưỡi, kết quả nhìn không được mấy phút đồng hồ, hai người đều cả người khô nóng.

Nghiêm Bách Tông cảm thấy đầu lưỡi Kỳ Lương Tần mượt mà gợi cảm, Kỳ Lương Tần nhìn thấy đầu lưỡi Nghiêm Bách Tông sẽ nhớ tới nó dã man và hữu lực.

Vẫn luôn học tập không tốt cho thân thể, cho nên Kỳ Lương Tần cũng sẽ kết hợp với nghỉ ngơi, cậu cũng hy vọng vừa niệm tiếng Anh, vừa luyện tập đứng lên ngồi xổm.

Cái này là thói quen cậu dưỡng thành từ khi còn chưa phải là Kỳ Lương Tần, bởi vì cậu nghe nói đây là phương pháp luyện tập mông cong đơn giản nhất. Cũng không cần làm gì khác, mỗi ngày chỉ cần hai mươi cái đứng lên ngồi xổm, tích lũy tháng ngày, là có thể có được một cặp mông cong vô địch.

Cậu cảm thấy vẫn rất có hiệu quả, trước đây mông cậu đã cong, hiện giờ trời sinh có dáng người tốt, hơn nữa kiên trì bền bỉ, khẳng định sẽ càng cực phẩm.

Nghiêm Bách Tông không hiểu mấy cái đó, ở phương diện này hắn là một thẳng nam thực vô tri. Hắn không biết Kỳ Lương Tần luyện tập ngồi xổm là để luyện tập đường cong, cho rằng cậu chỉ là học mệt, cho nên hoạt động hoạt động.

Hắn chỉ là nghi hoặc sao hình thức hoạt động mỗi ngày của Kỳ Lương Tần đều không khác nhau lắm, ngồi xổm đến ngồi xổm đi.

Có điều hắn phát hiện lúc Kỳ Lương Tần ngồi xổm xuống rồi lại đứng lên, đường cong phía sau vô cùng gợi cảm, lưu loát, mạnh mẽ lại duyên dáng gợi cảm. Hắn luôn nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Hắn thực lo lắng Kỳ Lương Tần sẽ phát hiện "tâm tư xấu xa" của hắn, dù sao thì gần đây hắn ngụy trang vô cùng cao lãnh lại cấm dục. Nhưng hắn ngẫu nhiên sẽ có một khoảnh khắc dục vọng phá tan lý trí, toát ra xúc động muốn cắn một ngụm đào mật.

Thời tiết tháng mười hai, thế mà cũng trở nên có chút khô nóng, Nghiêm Bách Tông cảm thấy là do hệ thống sưởi.

"Gần đây sao em không nhảy con thỏ, anh thấy tốt hơn em cứ ngồi xổm đến ngồi xổm đi."

"Bọn em… bọn em lúc ban ngày, đã ở trên quảng trường luyện tập… luyện tập thật lâu…" Kỳ Lương Tần thở dốc, lúc ngồi trung bình tấn, sức lực cơ đùi không đủ, vẫn luôn phát run: "Hiện tại em đã có thể nhảy từ đầu đến đuôi."

Cuối cùng cậu thật sự kiên trì không nổi, liền buông tha việc ngồi trung bình tấn, thở dốc nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: "Em muốn học khiêu vũ, em có một bạn học báo danh xã đoàn vũ đạo, cô ấy nói còn có thể vào, đóng phí xã đoàn là được."

"Rèn luyện thân thể là được, đừng học cái đó, quá cực khổ."

Khi còn bé Nghiêm Viện từng học khiêu vũ, cả ngày kêu vất vả, có lần hắn đưa em gái hắn đi, ở kia nhìn một hồi, nhìn thấy Nghiêm Viện lúc luyện tập giạng thẳng chân đau đến tê tâm liệt phế, giáo viên kia còn ép xuống, lập tức dắt Nghiêm Viện về.

Hắn cảm thấy cái chuyện khiêu vũ, yêu cầu tính mềm dẻo thân thể rất cao, quá cực khổ.

Kỳ Lương Tần chưa nói mình muốn khiêu vũ là để giải khóa càng nhiều tư thế. Cậu lập chí phải làm cực phẩm thụ, cảm thấy một thân thể mà tư thế nào cũng có thể nếm thử, là một điều kiện chuẩn bị cho cực phẩm thụ.

Nhưng mà cậu cũng ngại ngùng nói rõ, đành phải nói: "Em tập yoga, cái đó tương đối nhu hòa, không phiền phức, còn có thể cường thân kiện thể bài độc dưỡng nhan."

Nghiêm Bách Tông không cự tuyệt, hắn chưa hiểu rõ hết về yoga, ngẫu nhiên nhìn thấy lão thái thái hoặc là Nghiêm Viện tập yoga, ngồi xếp bằng nhắm mắt ở chỗ kia, dường như quả thật rất nhẹ nhàng.

"Vậy em học với Viện Viện, nó biết cái này, chờ nó trở về, em hỏi nó một chút."

"Trước đây em đã từng học yoga với cô ấy, chỉ là sau đó lại không đi nữa."

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: "Nam tập yoga, có phải đa số là đồng chí hay không?"

Kỳ Lương Tần sửng sốt một chút, nói: "Em không biết, em đều là đến trực tiếp luyện, không nói chuyện với người xa lạ."

Lúc này Nghiêm Bách Tông mới gật gật đầu, về sau hắn phải dặn Nghiêm Viện vài câu, kiên quyết không thể để cho Kỳ Lương Tần lui tới thân thiết với đồng chí khác. Hắn hy vọng bên cạnh Kỳ Lương Tần chỉ quen biết thẳng nam thẳng nữ.

Nghiêm Viện ở bên Triệu Hạo vài ngày liền về, trở về mặt co mày cáu nói: "Con thấy bệnh của ba Triệu Hạo rất nghiêm trọng, hôn lễ của bọn con, có khả năng phải hoãn lại."

"Lúc này sắp sửa đến nguyên đán, nhất định phải hoãn lại." Lão thái thái hỏi: "Vậy sao con không bảo họ tới thành Nam, bên này bác sĩ vẫn tốt hơn một chút."

"Họ nói nếu thực sự cần, sẽ đến, chỉ là trước mắt còn chưa cần."

Hôn sự của Nghiêm Viện quả nhiên hoãn lại, nhưng mà ba Triệu Hạo kiên quyết không đồng ý, muốn bọn họ nhanh chóng thành hôn.

Kết quả thương lượng cuối cùng, chính là chờ đến trước tết âm lịch vài ngày, trước hết qua đợt này rồi lại nói. Thân thể ba Triệu Hạo bây giờ, thật sự không thích hợp làm hỉ sự, ông không rời viện được.

Kỳ Lương Tần đi theo Nghiêm Viện nhìn căn hộ đã trang hoàng xong của cô, ở tầng rất cao, cửa sổ sát đất cực lớn, có thể đem phong cảnh thành Nam nhìn một cái không sót gì. Phòng ở cũng thật lớn, cũng có hơn hai trăm mét vuông, thiết kế vô cùng đặc sắc, nhất là phòng ngủ, thế mà lại là phòng công chúa.

Nghiêm Viện hỏi: "Thế nào?"

"Tốt." Ánh mắt Kỳ Lương Tần lóe sáng.

"Về sau anh với anh cả kết hôn, muốn dọn ra ngoài ở không?"

Kỳ Lương Tần nói: “Hẳn là không thể nào, lão thái thái sẽ đồng ý sao?”

Nghiêm Viện cười nói: “Hẳn là không, nếu đã kết hôn đều dọn ra ngoài, bà ở một mình khẳng định cảm thấy cô đơn.”

“Đúng vậy, vẫn là náo nhiệt tốt hơn.”

“Vậy hai người có cảm thấy không tiện không? Dù sao thì em cảm thấy ở cùng trưởng bối không tiện, như vầy thật tốt, muốn thế nào được thế đó.”

Muốn thế nào được thế đó… nghĩ đến cũng thực kích thích.

Trong lòng Kỳ Lương Tần nóng bỏng nghĩ, cậu cũng muốn nghiêng trời lệch đất với Nghiêm Bách Tông, mỗi một góc đều đến một lần. Ảo tưởng của cậu về tính dục, luôn luôn mạnh mẽ lớn mật.

Khi về đến nhà, Nghiêm Viện và lão thái thái nói chuyện phiếm, liền nhắc tới chuyện này. Không nghĩ tới lão thái thái tức giận vô cùng, nói với Nghiêm Viện: “Sao con lại khuyến khích bọn nó dọn ra ngoài?”

Bà lập tức tìm Nghiêm Bách Tông, tiến hành nói chuyện thấm thía một lần. Biểu hiện của Nghiêm Bách Tông cho bà một viên thuốc an thần: “Con chưa từng nghĩ dọn đi ra ngoài ở, mẹ đừng sầu lo, Lương Tần cũng không đâu.”

Lúc này lão thái thái mới an tâm, có chút phiền muộn nói: “Cái tính tình của em trai con, tương lai kết hôn tám chín phần là sẽ dọn ra ngoài, em gái con không có tim gan, chưa kết hôn mà khuỷu tay đã hướng ra ngoài liền không nói, con và Lương Tần phải ở bên cạnh ta.”

“Mẹ yên tâm.” Nghiêm Bách Tông nói.

Nghiêm Bách Tông thật sự chưa bao giờ nghĩ dọn ra ngoài ở cách biệt với cha mẹ, hắn ở bên ngoài có nhà, nhưng chỉ là lúc ngẫu nhiên có việc thì tới một chút. Trong xương hắn vô cùng truyền thống, theo lý thường mà cho rằng thân là con cả hẳn nên chiếu cố trưởng bối, quan niệm của hắn không hợp thời, vẫn là cái kiểu như thời xưa, mấy đời ở chung mẹ hiền con thảo vợ chồng ân ái, chính là lý giải của hắn về gia đình.

Nhưng mà lão thái thái nói chuyện với hắn lần này, ngược lại khiến hắn suy xét đến Kỳ Lương Tần, hắn trái lại chưa từng hỏi Kỳ Lương Tần có muốn dọn ra ngoài ở hay không.

Vì thế hắn trở lại phòng, liền hỏi Kỳ Lương Tần vấn đề này.

“Em cảm thấy ở nhà rất tốt, em biết anh sẽ không dọn ra ngoài, em ở cùng một chỗ với anh, tự nhiên anh ở đâu em ngay ở đó, cũng không tồn tại miễn cưỡng, em là thật lòng thật dạ tất cả nghe theo anh.”

"Về sau nếu em muốn trải qua thế giới hai người với anh, chúng ta ngẫu nhiên đi ra ngoài ở, hoặc là đi ra ngoài chơi."

Kỳ Lương Tần vừa nghe, hai mắt đều tỏa sáng: "Về sau anh muốn đi du lịch với em hả, chỉ hai chúng ta."

Nghiêm Bách Tông hỏi lại: "Đây không phải là chuyện thực bình thường sao?"

Kỳ Lương Tần càng nghĩ càng vui vẻ.

Cùng người yêu đi du lịch trời nam đất bắc, là một chuyện hạnh phúc cỡ nào, là chuyện cậu khát vọng nhiều năm. Cậu càng nghĩ càng kích động, ngồi xổm thêm rất nhiều cái, còn nhảy con thỏ một hồi.

Nghiêm Bách Tông bị cậu nhảy cho tâm tình bực bội, chờ Kỳ Lương Tần đi tắm rửa, lăn qua lộn lại ngủ không an ổn.

Kỳ Lương Tần lau mái tóc ướt sũng trở về, Nghiêm Bách Tông ngồi dậy hỏi: "Sao không sấy tóc? Em lại đây."

Hắn nói xong liền đi xuống giường, cầm một cái máy sấy nhỏ, cắm điện. Kỳ Lương Tần an vị ở mép giường, để hắn sấy tóc cho mình.

Gió thổi ấm áp mặc dù là tóc, nhưng thực tế là trái tim cậu nảy mầm. Bàn tay to của Nghiêm Bách Tông vuốt tóc cậu, gió nóng trong máy sấy từ da đầu cậu thổi qua, sau đó thổi về phía lỗ tai cậu.

Kỳ Lương Tần chợt nhớ tới một bộ phim trước kia mình xem qua, «Hoa nhài nở», trong đó Chương Tử Di sắm vai một nhân vật, cha kế của cô là một thợ cắt tóc, liền nương máy sấy trong tay dụ dỗ cô, có một cảnh, gió nóng từ máy sấy thổi lỗ tai và cổ cô. Cảnh ấy tràn ngập dục vọng hấp dẫn, cho cậu ký ức thực khắc sâu.

Mà hiện giờ cậu cảm nhận được loại cảm giác này, gió nóng từ máy sấy cũng biết trêu chọc người, cũng sẽ khiến người ta khó có thể chịu đựng, như hơi thở nóng rực của Nghiêm Bách Tông, khiêu khích làn da mẫn cảm của cậu.

"Thoải mái không?" Nghiêm Bách Tông còn hỏi.

Lỗ tai Kỳ Lương Tần đều bị thổi đỏ, nhưng cậu ngại nói thoải mái.

Cho nên chờ đến khi thổi khô, cậu lại không bò lên giường, mà là mở đèn trên bàn học lên.

Nghiêm Bách Tông ngồi ở trên giường, hỏi: "Em còn không ngủ?"

“Em còn có mười từ vựng chưa nhớ kỹ, thuộc rồi lại ngủ, anh ngủ trước đi.”

Nghiêm Bách Tông đành phải tự nằm ở trên giường, tắt đèn đầu giường.

Trong phòng lập tức tối sầm đi rất nhiều, chỉ có ngọn đèn nhỏ trên bàn học, màu vàng kim. Đó là một cái đèn có thể điều tiết, từ vàng óng ánh đến màu trắng đều được, nhưng mà Kỳ Lương Tần rất thích đèn màu vàng kim, đều chỉnh thành màu đó. Nghiêm Bách Tông nhích gối lên phía trên, dựa vào trên gối.

Ngay từ đầu, Kỳ Lương Tần đại khái là có chút ngại ngùng, muốn tránh né hắn, nhưng mà ngồi ở nơi đó lâu, giống như thật sự một lòng một dạ hướng về học tập. Cậu học thực nghiêm túc, giống như trong đầu thật sự chỉ có học tập.

Đều nói đàn ông nghiêm túc là tình cảm nhất. Hắn cảm thấy Kỳ Lương Tần nghiêm túc học tập, cũng thực gợi cảm. Không phải là lẳng lơ, nhiệt liệt, áp lực, mà là tinh thuần, an tĩnh, vô dục vô cầu. Hiện giờ hắn yêu người này, bỏ qua ái dục trêu chọc, cũng vẫn yêu, yêu đầy đủ con người Kỳ Lương Tần.

Cũng rất kỳ quái. Rõ ràng quá trình rất không bình thường, quen biết yêu nhau cũng thực ngẫu nhiên, nhưng cảm giác thực tự nhiên, giống như đã định trước ở bên nhau, chính mình cũng cảm thấy là trời sinh một đôi, thực xứng, tương tương hợp hợp, kín kín kẽ kẽ.

120. Chương 120

Mùa đông năm nay phá lệ lạnh lẽo, trận tuyết lớn đầu tiên, ước chừng đổ một đêm.

Toàn bộ thế giới đều là tuyết phủ trắng xóa, đặc biệt xinh đẹp. Trường của Kỳ Lương Tần càng đẹp, mọi người đều đi ra chụp tuyết chơi tuyết. Lúc Nghiêm Bách Tông đi đón Kỳ Lương Tần, phát hiện tóc và quần áo Kỳ Lương đều ướt sũng.

Bọn họ mới vừa đánh trận tuyết xong.

“Sao ẩm ướt thành như vậy?”

“Bọn em ném tuyết.” Kỳ Lương Tần thực hưng phấn, tiến vào trong xe nói: “Thiệt nhiều năm không chơi, cũng nhờ lớp trưởng tổ chức, thật thích.”

“Về nhà đi, trong nhà có khách đến.”

“Ai tới?”

Nghiêm Bách Tông kéo khăn tay, vừa lau nước tuyết trên mặt trên cổ Kỳ Lương Tần vừa nói: "Nhà Triệu Hạo."

"Thân thể ba hắn khỏe rồi hả?"

"Nhìn cũng ổn, " Nghiêm Bách Tông nói: "Đến lần nữa thương lượng ngày cưới của hai người bọn họ."

Tiếp qua hai ngày chính là tết tây, xem ra kế hoạch tết tây kết hôn trước đó nhất định là không thể thực hiện được. Kỳ Lương Tần hỏi: "Em mặc bộ này được không, lăn trong tuyết vài cái, có chút dơ."

"Được." Nghiêm Bách Tông nói: "Vợ anh thế nào cũng xinh đẹp."

Một tiếng "vợ" của Nghiêm Bách Tông, tới chính là đột ngột như vậy, quả thực bất ngờ không kịp đề phòng. Trong lòng Kỳ Lương Tần run rẩy một trận, cảm thấy da đầu run lên.

Thật sự một chút cũng không khoa trương, trái tim cậu nháy mắt kịch liệt nhảy lên, nhưng phản ứng của cậu lại đơ đơ, trên mặt dường như không có biểu tình gì, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, qua đại khái hơn hai mươi giây, mới đỏ mặt quay đầu lại nhìn Nghiêm Bách Tông: "Vừa rồi anh gọi em cái gì?"

Nghiêm Bách Tông lại chỉ nhìn về phía cậu, như cười như không, dáng vẻ lạnh lùng cường tráng lại lộ ra hơi thở dịu dàng. Kỳ Lương Tần thậm chí có phản ứng, sợ Nghiêm Bách Tông nhìn ra, liền kéo kéo góc áo, chặn lại.

Cậu thật sự là một số 0 danh xứng với thực, bị kêu vợ một tiếng, cũng hưng phấn thành như vậy.

Toàn bộ hành trình Kỳ Lương Tần đều bị một tiếng vợ này khiến đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, tâm viên ý mã. Đến nhà cũng chưa phục hồi lại tinh thần, thừa dịp mọi người đều không chú ý, trộm nhìn Nghiêm Bách Tông.

Chỉ là Nghiêm Bách Tông giống như một chút việc cũng không phát sinh, ở trong phòng khách nói chuyện với mấy người Triệu Hạo, thân thể thẳng tắp cứ phải gọi là tự nhiên hào phóng. Nghiêm Tùng Vĩ ngược lại phát hiện Kỳ Lương Tần khác thường. Lúc Kỳ Lương Tần đến phòng bếp bưng thức ăn, quay đầu lại nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, cái nhìn kia thật sự là liếc mắt một cái khó nói hết. Ngoài cửa sổ bông tuyết tuôn rơi, mơ hồ có thể nghe được tiếng gió bên ngoài.

Lúc người Triệu gia sắp đi, bốn người Nghiêm Bách Tông đi ra ngoài tiễn. Bởi vì trên bàn cơm lão thái thái nói chuyện giữa cậu và Nghiêm Bách Tông, nhìn ra được, người Triệu gia cũng không quá giật mình, đại khái Nghiêm Viện đã nói với bọn họ. Nhưng họ vẫn có chút xấu hổ, Kỳ Lương Tần ở một bên cũng thực xấu hổ. Bên ngoài bông tuyết rơi xuống đầy đầu, Nghiêm Bách Tông vươn tay ra, phủi phủi bông tuyết trên vai và trên đầu cậu, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu, phất tay tạm biệt mấy người Triệu Hạo.

Vị trí bốn người đứng phân biệt rõ ràng, Nghiêm Viện và Nghiêm Tùng Vĩ đứng gần hơn một chút, mà

Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần đứng chung, rất giống một đôi vợ chồng.

Đây đều là việc rất nhỏ trong sinh hoạt, nhưng Kỳ Lương Tần lại nhạy cảm chú ý tới, cậu vì thế mà cảm thấy mỹ mãn. Cậu lại nghĩ tới tiếng vợ Nghiêm Bách Tông gọi ở trên xe, trong lòng càng ngọt ngào, liền đem một bàn tay cắm vào trong túi áo Nghiêm Bách Tông.

"Trở về đi." Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Ai u, hai người ấp ấp ôm ôm như vậy, được sao?"

Hắn nói xong liền cười cười, nhìn nhìn Nghiêm Viện, cất bước trở về. Nghiêm Bách Tông vẫn như trước nhẹ nhàng ôm vai Kỳ Lương Tần, hỏi: "Có lạnh hay không?"

"Có một chút."

"Vừa rồi ở trên bàn cơm, có phải ngại ngùng không?"

Kỳ Lương Tần cười cười, nói: "Có chút. Em cảm thấy nhà Triệu Hạo phỏng chừng cũng thấy quá sức, lần trước gặp mặt, em còn là đối tượng của Tùng Vĩ, lúc này không cách mấy ngày, lại thành của anh."

"Cái này gọi là không như mong muốn, làm việc tốt thường gian nan." Nghiêm Bách Tông nói xong ôm cậu đi về phía trước. Thân thể hắn ấm áp như vậy, dáng người hắn cao lớn vĩ ngạn như vậy, hơi thở trên người hắn nhàn nhạt mà tràn ngập đặc sắc cá nhân, ngoại trừ mình, chưa bao giờ nhìn thấy hắn dịu dàng với người khác như vậy.

Sau khi về nhà, mọi người đều đang thương lượng ăn tết tây như thế nào.

"Nếu không thì con đặt chỗ, đến lúc đó chúng ta cùng đi ăn một bữa?" Nghiêm Tùng Vĩ nói.

"Vậy phải gọi Triệu Hạo theo, " Nghiêm Viện nói: "Hai bọn em đã nói cùng ăn tết tây, muốn cùng khóa lại một năm."

"Cái gì mà năm, năm của ngoại quốc, tết âm lịch mới là năm mới đứng đắn." Lão thái thái nói.

"Tết tây trường Lương Tần mở lễ hội, Lương Tần có tiết mục, con chuẩn bị đi xem náo nhiệt." Nghiêm Bách Tông nói.

"Tiểu Tần muốn biểu diễn tiết mục gì?" Lão thái thái rất có hứng thú hỏi: "Ca hát hay là nhảy múa?"

"Đều có… nhảy là tập thể, lớp chúng con có một tiết mục."

“Cậu còn muốn hát hả, đơn ca hả, hay là hợp xướng với ai?” Nghiêm Tùng Vĩ không tin tính tình như Kỳ Lương Tần cũng dám lên đài.

“Hợp xướng với một nữ sinh, ” Kỳ Lương Tần có chút ngại ngùng: “Tôi còn đang luyện.”

Lại nói cậu cũng là bị không trâu bắt chó đi cày. Cậu vốn dĩ chỉ cần tham gia biểu diễn nhảy con thỏ, sau đó lớp bọn họ còn thiếu một tiết mục, một nam sinh trước đó đã nói sẽ hát, đại khái tính tình cũng tương đối ngại ngùng, thế mà lại không hát nữa. Không hát liền không hát, dù sao lúc ấy cũng chưa định ra tiết mục cuối cùng, nhưng mà lớp trưởng lại ôm thái độ thử xem, tìm tới Kỳ Lương Tần.

Hắn tìm Kỳ Lương Tần không tìm người khác, tự nhiên vì Kỳ Lương Tần là người đẹp trai nhất khoa bọn họ được công nhận kỳ này, thanh danh bên ngoài, trai đẹp như vậy không cống hiến ra, lớp trưởng cũng cảm thấy phung phí của trời.

Không ngờ hắn nhắc tới, Kỳ Lương Tần thế mà không có lập tức cự tuyệt, mà là do dự một hồi, nói để cậu suy nghĩ một chút.

Mà sở dĩ Kỳ Lương Tần không có lập tức cự tuyệt, còn muốn suy nghĩ một chút, chính là muốn thay đổi chính mình.

Cậu cảm thấy mình có chút ngại ngùng, trong khung có phức cảm tự ti, đây là chuyện mặc dù hiện giờ cậu thành Kỳ Lương Tần, cũng vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi. Nhưng cậu muốn trở nên khác đi, thân là một phần tử Nghiêm gia, cậu phải chói mắt, mặc dù không chói mắt bằng Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ, cũng nên giống như ánh sao, có ánh sáng của mình, cậu hẳn nên rèn luyện năng lực của mình, trở nên hướng ngoại một chút, tự tin một chút, mà những việc đó không phải chỉ dựa vào suy nghĩ một chút là có thể hoàn thành, cậu phải trải qua nhiều việc, tôi luyện ra.

Trong loại xúc động muốn thay đổi mình, cậu đã đáp ứng lớp trưởng. Kỳ thật sau đó liền có chút hối hận, bởi vì lần đầu tiên bọn họ diễn tập, dưới đài chỉ có vài người xem, nhưng mà cậu đứng ở trên đài, ngọn đèn chiếu vào trên người cậu, cậu khẩn trương đến quên lời, nhịp cũng lạc rất lợi hại.

Nếu không phải cậu đứng ở nơi đó thật sự đẹp mắt, đại khái đều đã đánh rớt cậu rồi. Kỳ Lương Tần mơ hồ cảm giác ra điểm này, nghĩ thầm rằng, vẫn không tham gia thì không tính, lúc này tham gia một nửa, bị đánh rớt, cũng thật sự rất dọa người.

Cho nên gần đây cậu vẫn luôn xây dựng tâm lý, còn bảo Nghiêm Bách Tông cổ vũ cho cậu cố lên.

Nghiêm Bách Tông hỏi: “Lúc em khẩn trương, là lo lắng cái gì?”

Kỳ Lương Tần nghĩ nghĩ, nói: “Không biết, có thể là lo lắng xấu mặt đi, nếu như quên lời, hoặc là lạc nhịp, rất dọa người. Em vừa khẩn trương, trong đầu chính là trống rỗng, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.”

“Lạc nhịp, quên từ, có gì mà sợ, không phải em rất để ý bọn họ thấy thế nào chứ.”

Kỳ Lương Tần gật đầu.

“Em nghĩ như vầy đi, dù em biểu hiện không tốt, bọn họ ở sau lưng cười em, nhưng mà đối với cuộc sống của em, lại có ảnh hưởng gì thực chất đâu. Cũng không phải khuyết điểm quá nghiêm trọng, bọn họ cười một cái cũng liền qua. Quan trọng nhất là, bọn họ đều là người râu ria, anh không cười em, không phải là đủ rồi sao. Em lại không trông cậy vào những người đang nhìn em diễn sẽ có người vì em biểu hiện mà thích em, em đã có anh rồi, cái khác đều không quan trọng.”

Lời này giống như rất có đạo lý, lại giống như đang nói hươu nói vượn, nhưng lại khiến Kỳ Lương Tần bình tĩnh không ít.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, cậu không nên quá để ý ánh mắt của người khác, sở dĩ cậu lựa chọn lên đài, vốn dĩ không phải vì lấy lòng bất cứ ai, cậu chỉ là muốn rèn luyện mình, mà mục đích muốn rèn luyện mình, là vì người mình yêu. Dù cậu biểu hiện không tốt, không lấy lòng được bất cứ ai, nhưng cậu đã đạt được mục đích bản thân muốn. Lỡ như quá tệ quá xấu hổ, cũng chỉ là trên con đường cậu trưởng thành, để đuổi theo Nghiêm Bách Tông, hẳn nên trả cái giá lớn.

Trận tuyết này đổ rồi lại ngừng rồi lại đổ, đổ suốt đến buổi tối ngày cuối cùng của năm. Lão thái thái ăn diện xong đi ra, nói: “Tuyết bên ngoài sao vẫn còn rơi. Trên đường đi ổn không?”

“Mẹ, mẹ cũng ăn diện xong rồi, thì đừng lề mề. Anh cả đã sớm thúc giục rồi.”

Lão thái thái vừa nghe, cười oán giận: “Nó giục cái gì mà giục, lúc ăn cơm đã giục, tiệc tối của bọn họ bảy giờ rưỡi mới bắt đầu, lúc này mới sáu giờ rưỡi, chờ xem diễn xong, đã đến hơn chín giờ, trước khi đến không cần ăn chút gì lót dạ sao?”

“Anh cả cũng lái xe ra rồi, ” Nghiêm Viện cười nói: “Còn lề mề nữa, ảnh sẽ không vui đó.”

“Anh cả còn tiếc dì Xuân phải về nhà ăn tết tây, không tới xem được kìa.” Nghiêm Tùng Vĩ nói.

“Nó hận không thể người người đều nhìn thấy.” Lão thái thái phun tào. Ba người mỗi người một câu, phun tào đến vui quên trời đất.

Bên ngoài tuyết còn đang rơi, xe Nghiêm Bách Tông đã khởi động, nhìn thấy bọn họ liền lóe đèn hai cái. Nghiêm Tùng Vĩ vừa đi vừa nói: “Vì việc này mà con còn đặc biệt gọi điện thoại cho chú tiểu Vương, bảo hắn nhờ người chiếm vài chỗ, tuyệt đối là vị trí tốt nhất, tiện cho anh cả chụp ảnh.”

Lão thái thái bọc bọc áo, nói: “Hiện tại con trái lại đã có kinh nghiệm, mở miệng là chú tiểu Vương, trước đây ta kêu con gọi, sao con lại không gọi được.”

Nghiêm Tùng Vĩ cười cười, cũng không nói chuyện.

Lão thái thái đi đến bên cạnh xe, cố ý cười hỏi Nghiêm Bách Tông: "Sốt ruột chờ đi?"

Không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông thế mà ra vẻ bình tĩnh, khụ một tiếng, nói: "Không có… bên ngoài lạnh, nhanh lên xe đi."

Hôm nay trên đường nhiều người xe cũng nhiều, tuyết lớn cũng không thể ngăn cản mọi người nhiệt tình nghênh đón năm mới. Xe đi rất chậm, trên đường kẹt xe.

Lão thái thái nhìn nhìn Nghiêm Bách Tông đằng trước, vẻ mặt ngược lại bình tĩnh không gợn sóng, trong lòng khó tránh khỏi có chút chột dạ, nghĩ thầm rằng trách không được lão đại đã sớm giục, hóa ra hôm nay dễ dàng kẹt xe.

Bọn họ cũng là nhất thời hứng khởi, muốn đi xem Kỳ Lương Tần diễn. Mấy người bọn họ, có buổi diễn to lớn nào mà chưa từng xem, loại tiệc tối tự chơi tự vui trong trường đại học này, sở dĩ bọn họ xem, một là để xem xong mọi người thuận tiện ăn bữa cơm đoàn viên, thứ hai là để ủng hộ Kỳ Lương Tần.

Nhưng họ không nói với Kỳ Lương Tần là họ muốn đến, Nghiêm Bách Tông nói Kỳ Lương Tần khẩn trương, nếu biết bọn họ sẽ đến xem, đại khái sẽ rất ngại ngùng.

Lúc họ tới trường học, phần lớn mọi người đều đã vào. Khoa trung văn của trường học rất có danh tiếng, cũng là hệ đại học, sinh ra không ít tài tử, mấy tài tử nổi danh đó hiến cho một cái lễ đường lớn, trang bị tốt nhất toàn trường.

Bọn họ vừa ngồi xuống, Vương Trạch phía trước đã tới đây chào hỏi lão thái thái. Hai người hàn huyên vài câu, Vương Trạch liền gật gật đầu với Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ.

Nghiêm Tùng Vĩ ngượng ngùng, may mà Vương Trạch cũng không nói với hắn cái gì liền trở lại đằng trước ngồi.

Bọn họ đều là người rất nhiều năm không có xem lễ hội trong trường học, lễ hội đêm nay tuy rằng đơn giản, nhưng thắng ở chỗ thanh xuân tươi mát, ánh mắt Nghiêm Tùng Vĩ vẫn luôn ngắm nữ sinh xung quanh. Bình thường thì mấy khoa về nghệ thuật mới có mỹ nữ đông đảo, hắn cho rằng khoa trung văn đều là tài nữ đeo kính mắt, nhưng con người hắn trong mắt chỉ có thể nhìn thấy sắc, yêu mỹ nữ không yêu tài nữ. Nhưng mà hắn lại nhìn thấy một tiểu mỹ nữ tóc đen ở phía trước, da trắng xinh đẹp nở nang lại yểu điệu.

Trong đám anh em bọn họ, có vài người thích sinh viên, từng kể với hắn không ít chỗ tốt của gái sinh viên. Nghiêm Tùng Vĩ nghĩ, tiểu mỹ nhân này không tồi, mặt trắng nõn, phong mà không chán, thanh xuân bức người, da mặt hệt như lòng trắng trứng.

Gần đây kỳ thật hắn đang muốn yêu đương, muốn yêu đương không phải là bởi vì bị anh cả hắn kích thích,

mà là cảm thấy hắn hẳn nên yêu đương một hồi. Nhất là lần trước hắn nghe nói lão thái thái ở trên bàn mạt chược cãi nhau với người ta, càng thêm ý thức được điểm này.

Bây giờ còn có không ít người cảm thấy hắn và Kỳ Lương Tần có quan hệ không rõ ràng, hắn nên tìm một người bạn gái, chặn miệng những người đó. Đó cũng là chuyện duy nhất hắn có thể giúp đỡ.

Vì thế hắn liền đứng dậy, cách một hàng ghế muốn đi xin số điện thoại cô gái kia.

Lão thái thái nhìn thấy hắn đứng dậy, còn chưa nói gì thêm, chợt nghe Nghiêm Viện nói: "Mẹ xem anh hai con kìa, thấy mỹ nữ liền ngứa ngáy."

Lão thái thái xem Nghiêm Tùng Vĩ với cô gái kia nói chuyện, nhìn một hồi nói: "Nhìn không tồi."

Bà nhìn con dâu không giống những người mẹ chồng khác, người ta đều nhìn trúng tài đức, bà tương đối nhìn trúng nhan sắc, lúc trước vừa lòng Kỳ Lương Tần, cũng là bởi vì điểm này. Bà cảm thấy đối với đàn ông mà nói, sắc là chuyện rất quan trọng. Chính bà cũng thích người xinh đẹp.

Chỉ chốc lát Nghiêm Tùng Vĩ liền xin được số điện thoại cô gái kia, cầm di động nhập vào, lúc này mới cười ngồi trở về, quay đầu thấy Nghiêm Bách Tông bên cạnh nhìn hắn, lông mày khẽ nhướn, cười hỏi: "Thế nào?"

Nghiêm Bách Tông hiển nhiên không quá đồng ý cái tật xấu thích thông đồng của hắn. Lại nói tiếp, vẫn là Nghiêm Tùng Vĩ và lão thái thái quan niệm tương đối giống nhau, Nghiêm Bách Tông là một lão cổ hủ, không biết học ai nữa.

Nhảy con thỏ sắp sửa lên sân khấu, Nghiêm Bách Tông cũng không có thời gian phản ứng Nghiêm Tùng Vĩ, cầm camera quay lại, vô cùng nghiêm túc.

Điệu nhảy con thỏ này sở dĩ có thể hot, có quan hệ không tách được với bài nhạc của nó, âm nhạc hoạt bát, khiến người ta vừa nghe đã vui sướng muốn hoa chân múa tay, không bán manh mà hơn hẳn bán manh.

"Lương Tần ở kia, người thứ ba bên phải." Nghiêm Viện chỉ cho lão thái thái xem: "Ai nha, thật buồn cười, mẹ xem ảnh buồn cười kìa!"

Mọi người nhảy đều rất high, nhưng mà nhìn ra được, chỉ có Kỳ Lương Tần nhảy thực nghiêm túc, biểu tình thực nghiêm túc.

Kỳ Lương Tần nghiêm túc như vậy hơi có chút ngốc vụng, Nghiêm Bách Tông nhìn thế nào cũng thấy yêu, nhịn không được vẫn luôn nhếch miệng cười. Nghiêm Tùng Vĩ đã có chút ghét bỏ: "Động tác của cậu ta nhìn thế nào cũng thấy cứng ngắc hơn người khác, ngốc như vậy."

Kết quả mới vừa nói xong, bả vai đã trúng một quyền. Hắn quay đầu nhìn Nghiêm Bách Tông đập hắn một quyền, bĩu môi.

Anh cả của hắn nhìn màn hình không chuyển mắt, khóe miệng cong vểnh, ánh mắt bị màn hình chiếu sáng lập lòe.

Hắn rốt cuộc hiểu rõ cái gì là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, nhảy cái gì chứ, cũng đáng để kiêu ngạo như vậy.

121. Chương 121

Sau khi nhảy con thỏ xong, mọi người đến hậu trường đều cười thành một nùi.

Kỳ Lương Tần cũng thở phào một hơi, cậu toát mồ hôi toàn thân luôn rồi.

Tiết mục kế tiếp của cậu là nửa tiếng sau, nữ sinh hợp xướng với cậu tên Khương Mông Mông, vẫn luôn tình chàng ý thiếp với bạn trai của cô.

Cô nói cô khẩn trương, cho nên muốn bạn trai cô ôm một cái.

Bạn trai cô liền ôm cô, hai người ở trong góc khe khẽ nói nhỏ. Trong lòng Kỳ Lương Tần hết sức hâm mộ. Đại khái mặc kệ là thời đại nào, đa số liền có nghĩa là quyền lợi càng rộng, có thể ấp ấp ôm ôm ở trường hợp công cộng như vậy chỉ có nam nữ. Cậu cũng khẩn trương, có điều cậu không hy vọng lúc này Nghiêm Bách Tông cũng lại đây ấp ấp ôm ôm, cậu vẫn có chút ngại ngùng.

Hơn nữa cậu cảm thấy Nghiêm Bách Tông hẳn là cũng không phải loại người quá thân mật với cậu ở trường hợp công cộng.

Cậu đến toilet đi vệ sinh, lúc đi ra nhìn nhìn gương, hôm nay cậu ăn diện vô cùng dễ nhìn, chính mình nhìn thấy tâm tình cũng sẽ tốt hơn một chút.

Hiện giờ cậu soi gương, đã không còn hoa si với gương nữa.

"Lương Tần, tiết mục kế tiếp chính là của các cậu, phải đợi lên sân khấu."

"Đến đây!"

Kỳ Lương Tần soi soi gương, thở một hơi, ra toilet, xuyên qua hành lang, đi tới lối vào, tiếp nhận micro

nhân viên công tác đưa cho cậu.

Khương Mông Mông và bạn trai cô ôm một chút, đi tới đứng bên cạnh Kỳ Lương Tần, quay đầu nhìn cậu một cái.

Kỳ Lương Tần cười cười với cô, hai người đứng ở lối vào có chút mờ tối, nghe tiết mục phía trước đang hát.

Kỳ Lương Tần yên lặng nghe, nhỏ giọng hỏi Khương Mông Mông: "Đây là bài gì?"

"Có phải rất ngọt không?" Khương Mông Mông nói: "Trước đó còn có nam nữ đối thoại nữa, rất buồn nôn. Lúc bọn tớ diễn tập nghe được đều thực thích."

"Trước đó không nghe rõ ca từ, " Kỳ Lương Tần nói: "Tên là gì, tôi về tìm xem."

"Tiểu kiều thê."

Kỳ Lương Tần nghe xong mỉm cười, trách không được nghe ngọt ngào thế, hóa ra là cái tên nghe cô gái nhỏ như vậy. Cậu nghĩ, bài hát này thực thích hợp để bật vào lúc kết hôn, ngọt như vậy, ngọt đến làm cho lòng người ê ẩm, cảm thấy thực cảm động.

Mà ở trên thính phòng, Nghiêm Bách Tông nhắc nhở mấy người lão thái thái: "Lương Tần sắp ra đó!"

Nghiêm Tùng Vĩ đè vai anh cả hắn, hy vọng anh cả của hắn không cần quá kích động: "Em còn thật sự rất chờ mong."

Sau khi người dẫn chương trình giới thiệu xong, liền thấy Kỳ Lương Tần và Khương Mông Mông đi ra. Khương Mông Mông mặc một thân váy dài, lộ cánh tay tuyết trắng, mà Kỳ Lương Tần lại là một thân đen, giày trắng, cổ áo sơ mi trắng, dáng vẻ mười phần học sinh.

Bài hát Kỳ Lương Tần và Khương Mông Mông song ca, tên là «có một chút động lòng».

"Anh và em, nam và nữ, đều chạy không khỏi tình yêu."

Kỳ Lương Tần vừa mở miệng, Nghiêm Tùng Vĩ liền kinh ngạc há mỏ, vừa định khen hai câu cho ông anh hắn nghe, thuận tiện nịnh nọt, ai biết trong đám khán giả xung quanh đã có xôn xao nho nhỏ.

Xôn xao này rõ ràng đến mức lão thái thái cũng không kìm lòng nổi mà vươn cổ lên một chút, mỉm cười thăm dò nhìn sang. Giọng Kỳ Lương Tần vốn đã không tồi, không nghĩ tới thông qua micro truyền ra càng có cảm giác, vừa giống cậu, lại không giống cậu, tuy rằng vài câu hát phía trước đều có chút phiêu, nghe ra là thực khẩn trương, nhưng mà âm sắc và mỹ sắc của cậu hiển nhiên khiến chút tỳ vết này không đáng

nhắc tới. Khương Mông Mông hát tốt hơn cậu, nhưng không có hương vị như cậu, nếu đã là có một chút động lòng, thì cái gì cũng không cần nhiều, một chút, như có như không, nghe vào liền phá lệ khiến người ta động lòng.

Khi hát đến "anh có một chút động lòng với em, lại sợ hãi nhìn ánh mắt của em như thế", Kỳ Lương Tần vừa hát vừa lui về phía sau, mà Khương Mông Mông thì từng bước một đi về phía trước, lúc đi đến dưới màn hình lớn, thợ camera rất có tâm cơ mà nhắm màn ảnh ngay gương mặt trơn bóng như ngọc của Kỳ Lương Tần, cậu môi hồng răng trắng sau khi trải qua màn hình phóng đại phá lệ khiến người ta khắc sâu ấn tượng, rất nhiều nữ sinh trên thính phòng đã phát ra tiếng kinh hô rất nhỏ, Kỳ Lương Tần dường như ý thức được cái gì, quay đầu nhìn thoáng qua màn hình lớn, kết quả nhìn thấy mặt mình.

Bởi vì cậu đứng ngay dưới màn hình, bởi vậy cái loại áp bách và khiếp sợ đó càng mãnh liệt, cậu không tự chủ được dùng micro che mũi với miệng một chút, quẫn bách mà bật cười. Màn hình lớn phóng đại mỗi một biểu tình rất nhỏ trên mặt cậu, khóe môi nhuộm đẫm tươi cười, mặt mày rũ xuống, cùng với giương mắt nhìn về phía màn hình lớn lại một lần nữa tránh né ngượng ngùng, đều tràn ngập vẻ đẹp ngây ngô kích động. Nghiêm Bách Tông chỉ cảm thấy tim đập như trống.

Dưới đài có người ồn ào hô một tiếng, câu của Khương Mông Mông đã hát đến một chữ cuối cùng, kế tiếp chính là bọn họ song ca, Nghiêm Tùng Vĩ nhìn cậu cười như vậy, đại khái là e lệ, đang lo lắng Kỳ Lương Tần có thể bởi vậy mà phá công hay không, ai biết Kỳ Lương Tần đỏ mặt nâng micro lên, tiếp rất vừa vặn. Đoạn điệp khúc này tương đối tình cảm mãnh liệt, cậu và Khương Mông Mông nhìn đối phương, hát nhẹ nhàng vui vẻ, nhất là câu "không nghĩ không nhìn cũng không nghe", liền mạch lưu loát, Kỳ Lương Tần nắm nắm tay, hát xong chữ "nghe" còn tiêu sái đem micro từ bên miệng dời đi, cánh tay hơi hơi duỗi ra, thật suất khí. Mà thợ camera hiển nhiên cũng hiểu tâm lý khán giả dưới đài, lại cho hai người bọn họ một cái cận cảnh. Chỉ kẹt là khoa trung văn bọn họ âm thịnh dương suy, tất cả đều nhìn về phía Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt cái gì cũng không nghĩ, chỉ cười khom người, cậu bị loại hưng phấn chúng tinh phủng nguyệt này bao phủ, trong loại vui sướng này thấy được Nghiêm Bách Tông.

Người Nghiêm gia đều thật bất ngờ, Kỳ Lương Tần che giấu sự luống cuống của mình vô cùng tốt, biểu hiện tốt ngoài dự đoán. Lúc tan cuộc, lão thái thái vừa nhìn thấy Kỳ Lương Tần liền cười giơ ngón tay cái lên, nói: "Tiểu Tần hôm nay biểu hiện thật tốt."

Kỳ Lương Tần có chút ngại ngùng cười cười. Lão thái thái cười hỏi: "Nhìn thấy chúng ta, sao con lại không kinh hãi, đã sớm biết chúng ta muốn tới hả?"

"Lúc cậu ấy hát xong anh cả đã đứng lên phất tay với cậu ấy, mẹ không thấy ư?" Nghiêm Tùng Vĩ nói.

Lão thái thái giật mình nhìn về phía Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông đã ôm vai Kỳ Lương Tần: "Đi thôi, đi ăn cơm."

"Anh cả quay lại cho anh, " Nghiêm Viện cười nói: "Đợi lát nữa anh có thể xem lại, rất tuyệt."

Mọi người lên xe, Nghiêm Bách Tông lại bật một bài nhạc, chính là «có một chút động lòng».

“Có người cũng không chỉ là một chút động lòng, ” Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Em thấy là rất nhiều động lòng.”

Anh và em, nam và nữ, đều chạy không khỏi tình yêu.

Ai nguyện ý, có dũng khí, liều lĩnh hết thảy trả giá thật lòng.

Trong đêm đông tuyết rơi như vậy, năm mới sắp đến, dường như quả thật rất thích hợp với bài hát này. Kỳ Lương Tần cúi đầu nhìn video Nghiêm Bách Tông quay lại cho mình: “Sao em nhìn ngốc như vậy.”

“Chỉ vậy mà cũng mê đảo một đám em gái, ” Nghiêm Viện nói: “Anh xem anh ở trên đài rất xinh đẹp, trang điểm sao?”

Kỳ Lương Tần có chút quẫn bách: “Bọn họ nói, bôi chút đồ trang điểm trang nhã lên hình mới đẹp, trong khoa muốn ghi hình… vẽ lông mày một chút…”

“Tiểu Tần vốn đã đẹp, quay thế nào cũng đẹp, lại trẻ tuổi.” Lão thái thái nói.

“Đúng vậy, da mặt cứ như lòng trắng trứng.” Nghiêm Viện oán hận nhéo nhéo mặt Kỳ Lương Tần.

Kỳ Lương Tần nhìn mình trên màn hình, sống động, động nhân như vậy, mỗi một biểu tình đều thực xinh đẹp.

Cậu đang biến thành Kỳ Lương Tần chân chính, từ trong đến ngoài. Cậu không bài xích, chỉ là tràn ngập vui sướng giống như trọng sinh. Huyết dịch của cậu còn đang sôi trào, cậu nghĩ vượt qua mình cũng không có khó như mình tưởng, chỉ cần cậu đồng ý thử, cậu sẽ trở nên càng ngày càng tốt, cậu có thể trở nên sáng chói, xứng với Nghiêm Bách Tông cũng hoàn toàn đầy đủ.

Chính là lần thử thách trong buổi tiệc tối tết tây này, nảy sinh một dục vọng nào đó trong tận xương cậu. Cậu không còn là Kỳ Lương trước đây, Kỳ Lương có ảo tưởng, nhưng không có sức lực thực hiện. Cậu cũng không phải Kỳ Lương Tần trong «Phan Kim Liên phiên bản nam», dục vọng của Kỳ Lương Tần kia rất đâm người. Cậu là bản thân cậu hoàn toàn mới, có trái tim muốn ăn thịt người như yêu tinh của Kỳ Lương, cũng có năng lực ăn thịt người của Kỳ Lương Tần. Lần đầu tiên cậu hưng phấn lại sâu sắc mà ý thức được chuyện này, đây chính là bắt đầu để cậu giương buồm đi xa.

Có một yêu tinh, tu luyện mấy năm, hiện giờ muốn ăn thịt người.

Người cậu muốn ăn, tên là Nghiêm Bách Tông.

Kỳ Lương nằm ở trên giường lăn lộn, cảm thấy mình khát khao khó nhịn.

Ai nha nha, Nghiêm Bách Tông này.

Chết dưới thân Bách Tông, thành quỷ cũng phong lưu, Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh này, thật sự là rất không đứng đắn, thế mà nói đến tâm khảm của cậu.

Kỳ Lương cuộn theo chăn, nghĩ thầm rằng đời này cậu cũng không cầu mong ngủ được Nghiêm Bách Tông, cậu chỉ cần có thể ngủ được một người đàn ông bình thường, chẳng sợ không có gì phi phàm, nhưng chỉ cần phẩm tính tốt, một đời một kiếp thương cậu, liền đủ.

Chỉ là bạn bè bên cạnh đều nói cậu quá ngây thơ. Người cậu gặp gỡ quen biết quá ít, không biết hiện giờ có bao nhiêu nam nữ đã kết hôn còn ngẫu nhiên thả thính ở bên ngoài, cái gọi là một đời một kiếp, có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng cậu cảm thấy ngây thơ cũng chưa hẳn không tốt, ít nhất khiến cậu ở cái tuổi này vẫn duy trì nhiệt tình với tình yêu như cũ, vẫn duy trì ảo tưởng tốt đẹp, có lẽ có chút không thực tế. Cậu nghĩ, con người vẫn phải tin tưởng tình yêu. Nếu như chính mình cũng không tin, lại làm sao gặp được tình yêu. Con người mặc kệ đến tuổi nào, cũng không nên đánh mất một trái tim ngây thơ.

Một đêm tỉnh lại, không biết cậu mơ thấy cái gì, chỉ là cảm thấy quần có chút ướt, nhìn đồng hồ, nhanh chóng tắm rửa một cái thay quần áo ra cửa.

Chỗ cậu đi làm, cách chỗ cậu ở không tính quá xa, để rèn luyện thân thể, cậu đều là đi bộ, đại khái gần nửa giờ, bình thường cậu đều mua bánh bao và sữa đậu nành, vừa đi vừa ăn. Lúc ra cửa vẫn là sương mù một mảnh, cậu đi ở trên đường, đạp lên lá rụng, phát ra tiếng vang lẹp xẹp. Sương mù mỏng manh còn chưa có tán đi, có vẻ càng thêm dày đặc. Chờ cậu đi đến nơi làm, mặc trời vừa lúc lộ ra ánh sáng vạn trượng.

Mà sở dĩ cậu có tâm rèn luyện thân thể, là bởi vì một ngày nào đó sau khi cậu thức dậy, đột nhiên chếnh choáng, gần như đâm đầu xuống đất. Cậu vốn tưởng rằng không có việc gì, ai biết buổi tối lúc đi ngủ, choáng váng lợi hại hơn, thậm chí cậu nghiêng người, cũng sẽ cảm thấy trời đất chao đảo. Vì thế mà cậu sinh lòng sợ hãi, sợ mình vừa ngủ liền không tỉnh lại nữa. Cuộc sống độc thân chưa bao giờ khiến người ta sốt ruột sợ hãi như thế, cậu xiết bao khát vọng có người ở bên cạnh cậu, không cần lo lắng một mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không ai biết. Đêm ấy là lúc cậu muốn yêu đương nhất, muốn bên cạnh có người nhất.

Những khát vọng và sợ hãi đó, những lo lắng và mộng đẹp đó, đại khái trừ cậu ra thì không còn ai biết.

Nếu anh biết về em trước kia, có lẽ anh sẽ tha thứ cho em hiện tại.

Cho nên cậu biến thành một dâm thú, bắt lấy Nghiêm Bách Tông không chịu buông tay, quá chú tâm yêu một người, muốn thật dài thật lâu.

Cậu thật sự là rất may mắn, cầu mà đạt được.

Qua tết tây, liền tới tháng mười hai âm lịch.

Tháng mười hai âm lịch có sinh nhật Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông nhiều năm như vậy không làm sinh nhật, lại chưa bao giờ chờ mong như năm nay.

Bởi vì kỳ hạn phá thân Kỳ Lương Tần viết lúc trước, chính là sinh nhật của hắn.

Kỳ Lương Tần nghiêm túc quan sát, phát hiện sinh nhật Nghiêm Bách Tông quả nhiên là không làm.

Bởi vì mắt thấy còn có hai ba ngày nữa sinh nhật Nghiêm Bách Tông liền tới, người Nghiêm gia lại không ai đề cập.

Kỳ Lương Tần nghĩ, không ai nhắc cũng tốt, mình lén làm cho Nghiêm Bách Tông, ấn tượng càng sâu sắc.

Chỉ là cậu không biết cậu tự chủ trương làm sinh nhật cho Nghiêm Bách Tông, rốt cuộc có ổn hay không. Cậu sợ lỡ như Nghiêm Bách Tông không thích, tuy rằng cậu cảm thấy người mình yêu làm sinh nhật cho mình, hẳn là đều sẽ thật vui vẻ.

Lại nói cha Nghiêm Bách Tông cũng qua đời nhiều năm như vậy rồi, bi thương đã sớm không còn tồn tại, có lẽ ngay cả hoài niệm cũng nhạt nhòa. Thật sự không tất vì một người qua đời, mà đi tước đoạt vui sướng của một người còn sống.

Để bảo đảm, cậu cảm thấy vẫn nên hỏi thêm ý kiến của người khác. Người Nghiêm gia quen thuộc với cậu nhất, cảm giác nói cái gì cũng được, tự nhiên là Nghiêm Tùng Vĩ.

Nhưng mà gần đây Nghiêm Tùng Vĩ rất là phiền não.

Cô bé Nghiêm Tùng Vĩ gặp ở tiệc tết dương lịch, thế mà cũng họ Đàm, tên Đàm Vĩnh Thanh, người vô cùng nở nang trắng nõn, tóc đen mềm mại, dáng người càng tốt, có thịt nhưng cũng rất thon thả, khiến người ta nhìn thấy đã nghĩ đến một từ, gọi là phú quý ôn nhu hương, ôn hương nhuyễn ngọc.

Chỉ là Đàm Vĩnh Thanh nhìn dịu dàng xinh đẹp, tính tình lại hoàn toàn khác, là một mỹ nhân lạnh lùng, lúc ấy trên tiệc tối cho cô số điện thoại, không ngờ lập tức kéo số hắn vào sổ đen.

Nghiêm Tùng Vĩ trên tình trường mọi việc thuận lợi, có lúc nào từng nhọc lòng, cảm thấy vô cùng không phục, cho nên đặc biệt chọn một ngày nhàn rỗi, dựa vào một số điện thoại, thế mà gọi được Đàm Vĩnh Thanh ra.

Chỉ là qua tiếp xúc hắn mới biết được, Đàm Vĩnh Thanh này không phải là Tô Nguyễn Nguyễn, cũng không phải Đàm Thanh Thanh, cô là thiên kim tiểu thư nhà thị trưởng. Xuất thân phú quý lại có thanh xuân mỹ mạo, tự nhiên thái độ cao ngạo một chút.

Người phụ nữ như Đàm Thanh Thanh, từ tầng dưới chót lăn lộn đi lên, nhìn thấy công tử ca như Nghiêm Tùng Vĩ, liền muốn nắm chặt thoát khỏi vận mệnh vốn có. Nhưng mà Đàm Vĩnh Thanh không giống, người ta là trắng giàu đẹp thật sự, từ nhỏ đàn ông gặp qua nhiều nhất, chính là loại công tử ca không phú thì quý như Nghiêm Tùng Vĩ. Nghiêm Tùng Vĩ trong số những người theo đuổi cô, không phải là đẹp trai nhất, cũng không phải si tình nhất, lại càng không phải là có tiền nhất. Đàm Vĩnh Thanh không quá xem trọng hắn.

Cô cảm thấy Nghiêm Tùng Vĩ lớn tuổi, không thích hợp với cô.

"Cậu có thể tin không, lý do cô ấy cự tuyệt tôi, lại là nói tôi quá lớn tuổi, tôi mới hơn hai mươi, tuổi sao lại lớn?"

Kỳ Lương Tần nói: "Đàm Vĩnh Thanh kia, người ta mới học năm hai, cũng chỉ mới hai mươi tuổi đi, tiểu cô nương muốn tìm bạn cùng lứa yêu đương, anh quả thật không tính là trẻ tuổi."

"Cô ấy biết cái gì, đàn ông bốn mươi còn là một đóa hoa kìa, tôi chưa đến ba mươi, chỗ nào lại thành đàn ông già?"

Kỳ Lương Tần cảm thấy nói là Nghiêm Tùng Vĩ yêu Đàm Vĩnh Thanh, không bằng nói là không cam lòng, chiến thần mọi việc đều thuận lợi đột nhiên nếm mùi thất bại, tự nhiên nuốt không trôi cơn tức này.

Nghiêm Tùng Vĩ bám riết không tha, mỗi ngày lái xe thể thao đến trường học chặn người, biến đổi đa dạng mà tặng hoa tặng quà. Hắn nhiệt tình theo đuổi một người như vậy, vẫn là lần đầu, ngay cả lão thái thái biết cũng thấy ngạc nhiên: "Không phải là lão nhị cũng đổi tính, gặp được đúng người chứ?"

Nghiêm Bách Tông nói: “Hắn đây là đang còn nóng, hiện tại đã phán đoán, thời gian còn sớm.”

Lão thái thái nghĩ nghĩ cũng đúng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tình yêu đích thực cũng không phải nói gặp gỡ liền gặp gỡ.

“Không nói em trai con, ” lão thái thái để đũa xuống nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: “Nói về con một chút. Con và tiểu Tần gần đây tốt không?”

“Tốt.” Nghiêm Bách Tông thản nhiên nói.

“Sao ta nghe dì Xuân nói, gần đây buổi tối con đều không về nhà ngủ, ngủ ở căn hộ của con bên ngoài?”

Nghiêm Bách Tông lau miệng, thân thể vẫn thẳng tắp như cũ: “Đây không phải là đến cuối năm sao, hàng năm đến một tháng cuối cùng đều bận, có đôi khi bận bịu xong đã nửa đêm, về nhà phiền toái, căn hộ kia của con không phải là gần công ty sao.”

Lão thái thái muốn nói Nghiêm Tùng Vĩ cũng bận, sao còn có rảnh đi theo đuổi con gái, có điều nghĩ nghĩ vẫn thôi, lão nhị không đứng đắn, sao có thể so với lão đại.

Lão thái thái cảm thấy theo tuổi lớn dần, bà càng ngày càng có thể rõ ràng chỗ tốt của lão đại.

Ổn trọng thành thục, quả nhiên là phẩm chất đáng quý nhất của đàn ông.

Nhưng mà trong lòng lão thái thái có chút bất an. Lão đại và Kỳ Lương Tần đến bên nhau không dễ dàng, nếu trải qua nhiều khúc chiết như vậy ở cùng một chỗ, lại còn chưa được nửa tháng liền xảy ra vấn đề, vậy truyền ra, cũng không ít hơn lúc trước bao nhiêu, chỉ biết càng dọa người. Lại nói hiện giờ mình đã hoàn toàn tiếp nhận Kỳ Lương Tần làm người một nhà, lại đổi một người khác, bà cũng không tình nguyện.

Bà cảm thấy đứa nhỏ Kỳ Lương Tần này quá trắng trong thuần khiết, nói dễ nghe chút là quá thanh thuần, nói khó nghe chút, chính là quá phong kiến bảo thủ. Có cái thân thể dáng vẻ tốt như vậy, không tốn sức mà câu lấy hồn đàn ông, sao còn thành thật hệt như trước kia vậy? Bà vốn tưởng rằng Kỳ Lương Tần là một người rất biết dụ trai, chỉ là gần đây bà cảm thấy có khả năng bà nhìn lầm rồi.

Lão thái thái thật sự là nhọc nát lòng, bà cảm thấy bà hẳn nên dạy Kỳ Lương Tần một khóa làm thế nào trêu chọc trái tim người đàn ông của mình.

Nhưng mà lão thái thái không biết chính là, ngay khi bà lòng đầy sầu lo, Kỳ Lương Tần đang ở trong phòng tắm tắm rửa, chà thơm thơm một bộ phận nào đó trên người mình.

Gần đây cậu đặt trên mạng một loại sữa dưỡng thể, nghe nói có thể khiến làn da càng nhẵn nhụi, mát xa trên hai luồng thịt, cậu cảm thấy dễ chịu hơn không ít.

Chà xong cậu bắt đầu luyện tập đứng lên ngồi xổm, cái này vẫn phải kiên trì. Cậu cảm thấy hiệu quả vô cùng tốt.

Gần đây Nghiêm Bách Tông đều không về ngủ, tâm tình Kỳ Lương Tần thực phức tạp.

Hiện giờ một mình nằm ở trên giường lớn như vậy, ngửi hơi thở Nghiêm Bách Tông lưu lại, chỉ có thể ôm chăn lăn lộn qua lại, hoặc là ảo tưởng, bắt chước làm một ít động tác mất thể diện, xem là làm nóng người.

Chỉ có điều làm nóng người xong, trong lòng chỉ cảm thấy càng cô đơn, ngược lại khiến cho mình ngủ không yên. Kỳ Lương Tần cảm thấy mình lại khôi phục như trước đây, khát khao muốn mạng, cũng không sợ đau, chỉ cảm thấy nếu có thể ăn được Nghiêm Bách Tông, chết cũng nguyện ý.

Chỉ thật giận Nghiêm Bách Tông gần đây quá lạnh nhạt với cậu.

Gần đây Nghiêm Bách Tông thật lạnh nhạt với Kỳ Lương Tần, bởi vì hắn biết kế hoạch của Kỳ Lương Tần, liền có lòng muốn treo Kỳ Lương Tần.

Hắn nghĩ lần trước không thể một cây vào động, dẫn đến Kỳ Lương Tần có chút bài xích thật lâu, phỏng chừng là trong lòng có chút sợ. Lúc này đây nếu vẫn không thành công, vậy tiếp theo không biết phải tới ngày tháng năm nào, hắn đã nghẹn thành như vậy, tuyệt đối không thể nghẹn thêm mười ngày nửa tháng. Lần này chỉ có thể thành công, không thể thất bại!

Cho nên hắn phải treo Kỳ Lương Tần, nhịn nỗi khổ chia phòng nhất thời, hưởng thụ chính là cá nước thân mật lâu dài, rất có lời.

Lão thái thái hỏi Nghiêm Tùng Vĩ: "Con với anh cả con còn có tiểu Tần nói chuyện phiếm, có nghe nói hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì không?"

Nghiêm Tùng Vĩ lắc đầu: "Không có mà. Ngày hôm qua Lương Tần còn hỏi con việc làm sinh nhật cho anh cả kìa."

"Sinh nhật của anh cả con…"

"Con nói với cậu ta, anh cả không làm sinh nhật."

Lão thái thái nói: "Năm nay là anh cả con ba mươi tuổi."

Lão thái thái nói xong, như có điều suy nghĩ.

Lại nói, Nghiêm Bách Tông cũng mười mấy năm không làm sinh nhật, người trong nhà đều làm sinh nhật,

chỉ mình hắn không làm.

Kỳ thật năm thứ nhất Nghiêm tiên sinh qua đời, bà vẫn chuẩn bị bánh sinh nhật cho Nghiêm Bách Tông, nhưng mà người trong nhà cúng bái xong trở về, tâm tình đều thực nặng nề, chính bà cũng thấy vô cùng khó chịu, thật sự không có sức lực đi cắt bánh ngọt nữa.

Cái bánh ngọt kia vào ngày hôm sau, mọi người xem là bữa sáng mà ăn. Hình như cũng là ngày đó, Nghiêm Bách Tông nói với bà, về sau sinh nhật hắn không cần làm.

Khi đó bà cảm thấy con cái cũng lớn rồi, không làm sinh nhật cũng thế, riết rồi thành thói quen, một năm lại một năm, thế mà đều không ai làm cho hắn nữa. Mùng sáu tháng mười hai, trong lòng người Nghiêm gia cũng chỉ là ngày giỗ mà thôi.

Hiện giờ sau khi lão đại yêu Kỳ Lương Tần, tựa như đổi thành người khác, có sức sống. Quá khứ đều đã qua, có lẽ hắn nên bắt đầu một lần nữa. Nhất là bà còn nhớ rõ lúc trước Nghiêm Bách Tông nói, nói trong lòng bà chỉ có lão nhị và lão tam, không có hắn.

Bà vừa tức giận vừa đau lòng.

Lão thái thái quyết định năm nay làm sinh nhật cho Nghiêm Bách Tông, mà còn ở trên bàn cơm trước mặt tấy cả mọi người nói với Nghiêm Bách Tông: "Con hiện giờ cũng ba mươi tuổi, trước kia bởi vì chuyện cha con, sinh nhật của con đều không làm. Chỉ là ổng cũng đi nhiều năm vậy rồi, cũng không thể cả đời không làm sinh nhật cho con, vẫn là nên vui vui vẻ vẻ, mọi người ăn mừng một hồi. Nhất là hiện giờ con có tiểu Tần, làm sinh nhật cho con, cũng xem như là cáo biệt con trong quá khứ, cái gì cũng không giống như trước."

Lão thái thái nói lời này, kỳ thật là ngầm nói chuyện Nghiêm Bách Tông đã kết hôn, nói hắn cáo biệt quá khứ, từ nay về sau bắt đầu lại một lần nữa, kỳ thật là nói cho Kỳ Lương Tần nghe, sợ Kỳ Lương Tần so đo. Đột nhiên nhắc tới quá khứ của mình, Nghiêm Bách Tông cũng ngượng ngùng, cảm thấy mình không cự tuyệt được.

Nếu cự tuyệt, dường như đang nói mình vẫn dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng với quá khứ, loại giấm khiến người ta khó chịu này, hắn cũng không hy vọng Kỳ Lương Tần ăn.

Vì thế hắn gật gật đầu, nói: "Con sao cũng được."

"Sinh nhật anh cả ba mươi tuổi, trước kia lại không có làm, có phải chúng ta nên bổ sung hay không?" Nghiêm Viện hưng phấn nói: "Kỳ thật con đã sớm cảm thấy, cha qua đời đã là chuyện bao nhiêu năm trước, con cũng sắp nhớ không rõ rồi, sao còn vì vậy mà không làm sinh nhật cho anh ấy, con muốn nói, lại sợ nhắc tới mọi người không vui, con cũng nghẹn thật lâu."

"Con nhỏ này cứ biết đón đuôi, lúc trước biết anh cả với Lương Tần ở bên nhau, sao anh không nói, lúc em ở Vân Nam chụp ảnh, đã nhìn ra hai người bọn họ có mờ ám…" Nghiêm Tùng Vĩ nắm cổ họng bắt chước

Nghiêm Viện nói chuyện, Nghiêm Viện tức muốn đánh hắn: “Anh hai, anh vẫn không đứng đắn như vậy, trách không được Đàm tiểu thư chướng mắt anh.”

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nghe lời này, trên mặt ửng đỏ, hơi có chút ngại ngùng. Nghiêm Bách Tông nói: “Chỉ có điều trước mắt là cuối năm, tháng này con và lão nhị đều bận. Chuyện sinh nhật, người trong nhà mình cùng ăn là được, đừng giống sinh nhật lão nhị lần trước.”

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nghe nhanh chóng gật đầu: “Đúng đúng đúng, làm tiệc sinh nhật quá mệt mỏi, khách khứa mệt, chúng ta càng mệt, còn phải chiêu đãi. Vẫn là người trong nhà chúng ta cùng ăn, ấm áp.”

Lão thái thái gật đầu: “Con không thấy ấm ức, thì ta liền không ý kiến, là sinh nhật con mà. Nhưng đây là sinh nhật ba mươi tuổi của con, cũng không thể quá tùy tiện.” Lão thái thái nói xong nhìn về phía mấy người Nghiêm Viện: “Nhiều năm như vậy chưa đưa quà sinh nhật cho anh trai các con, lần này một đám đều suy nghĩ kỹ lưỡng cho ta, đưa chút đồ có ý tứ.”

Nghiêm Bách Tông cười: “Cái gì con cũng không thiếu.”

Nghiêm Tùng Vĩ nói: “Hiện tại chúng ta đưa đồ, sao có thể đưa đến trong lòng anh cả, muốn đưa đến trong lòng anh cả, phải để Lương Tần đưa.”

Kỳ Lương Tần đỏ mặt, nghĩ thầm rằng không biết tôi có thể đưa đến trong lòng anh ấy hay không, nhưng khẳng định sẽ đưa đến trên giường anh ấy.

“Quà sinh nhật của con đã chuẩn bị tốt, ” Kỳ Lương Tần nhìn Nghiêm Bách Tông một cái, hơi có chút khẩn trương hưng phấn: “Có điều con phải giữ bí mật, phải tạo kinh ngạc.”

Nghiêm Bách Tông nghe xong, trái tim đập bình bịch, chỉ cảm thấy cả người đều tăng xông máu. Kỳ Lương Tần muốn đưa cái gì, hắn biết.

Nhưng mà không ai biết hắn đã biết, bao gồm cả Kỳ Lương Tần. Điều này làm cho trong lòng hắn càng hưng phấn, hormone phân bố rất lợi hại.

Không còn đếm ngày, một khắc đếm ngược chờ đợi kia càng làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn và hưng phấn.

Đàn ông cấm dục lâu như vậy, cũng không biết bùng nổ lên sẽ là dạng gì. Chân Kỳ Lương Tần hơi run run, cũng không dám nhìn Nghiêm Bách Tông một cái.

Chỉ có điều cậu cảm thấy gần đây Nghiêm Bách Tông có chút lạnh nhạt với cậu, cậu đoán không ra ngọn nguồn. Cậu nghĩ đừng để đến lúc đó cậu đi đốt lửa, Nghiêm Bách Tông lại vẫn là một bó củi ướt, châm thế nào cũng châm không nổi.

Trước lúc sinh nhật, cậu phải hong khô Nghiêm Bách Tông, tốt nhất thành củi khô lửa bốc, vừa đụng liền cháy.

Cho nên Kỳ Lương Tần tính toán hết thảy trở lại ban đầu, lại ghẹo trai một hồi.

122. Chương 122

Vì thế thừa dịp Nghiêm Bách Tông đang làm việc, Kỳ Lương Tần liền cố ý ở trước mặt Nghiêm Bách Tông luyện yoga.

Bộ yoga này, là cậu học ở trong trường. Hạng mục thể dục cậu báo danh học kỳ này chính là yoga.

Giáo viên dạy đều là một ít huấn luyện yoga thực cơ bản, cậu tự lên mạng tra một ít, chọn vài tư thế thoạt nhìn thực gợi cảm, cố ý luyện tập trước mặt Nghiêm Bách Tông.

Cậu trải đệm yoga trên sàn nhà, sau đó tựa vào trên đó, ngực chấm đất, đầu và mông ưỡn lên, hai chân thon dài duỗi ra, bàn chân đạp chấm đất.

"Em mặc ít như vậy, có lạnh hay không?" Nghiêm Bách Tông đột nhiên hỏi.

Kỳ Lương Tần "hửm?" Một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Nghiêm Bách Tông: "Không lạnh mà, hệ thống sưởi trong nhà ấm như vậy."

Cậu chỉ mặc một cái quần đùi, hơn nữa là quần đùi rất sát người, hình dạng đào mật hoàn mỹ nổi bật không thể nghi ngờ. Nửa người trên lại mặc rộng thùng thình, là một cái áo sơmi của Nghiêm Bách Tông, vốn dĩ áo sơmi có thể che khuất, nhưng mà lúc cậu luyện tập duỗi eo ra, liền che không nổi.

Kỳ Lương Tần cảm thấy mình đã có tâm quyến rũ, thì phải hạ đủ công phu, nghe nói đàn ông đều chịu không nổi đối tượng mặc áo sơmi của mình, bởi vì sẽ kích phát dục vọng chiếm hữu của bọn họ.

Cậu nói xong, liền tiếp tục nghiêm trang chững chạc ở kia luyện tập, cậu có thể cảm giác được có một tầm mắt nóng rực đang theo dõi một chỗ nào đó của cậu. Nhưng lúc cậu làm bộ như vô ý quay đầu lại, lại nhìn thấy Nghiêm Bách Tông đang nghiêm trang chững chạc xem tư liệu.

Cũng không biết là tư liệu gì, trước kia cậu từng xem qua một cái, rậm rạp đều là bảng biểu chữ số, có cái gì đẹp, chẳng lẽ có đẹp như cậu hả?

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông nghiêm túc, không tiếp nhận bất luận dụ dỗ gì của cậu như vậy, cũng thật sự khiến cậu dục hỏa đốt người.

Dạng đàn ông gì câu nhân nhất. Người đàn ông rõ ràng có năng lực khiến bạn chết đi sống lại, lại cố tình cao lãnh cấm dục giống như lực khắc chế thực hoàn mỹ, là câu nhân nhất, bởi vì mình có thể nhìn thấy một người đàn ông tự chủ mạnh như vậy, vì mình mà quân lính tan rã.

Kỳ Lương Tần ở trên đệm yoga chuyển động vài cái, trái lại chính mình chịu không nổi trước. Chỉ là Nghiêm Bách Tông ngồi nghiêm chỉnh, không nhúc nhích, nhìn cũng không nhìn cậu một cái.

Cậu hơi có chút nhụt chí, lại không phát hiện Nghiêm Bách Tông cúi đầu, môi mỏng cấm dục vẫn không nhúc nhích, yết hầu lại động đậy một cái, dường như rất khát, nuốt một ngụm nước bọt.

"Anh lại muốn ra ngoài à?" Kỳ Lương Tần hỏi Nghiêm Bách Tông mặc áo khoác.

"Ừ." Nghiêm Bách Tông không nói thêm gì, khuôn mặt lạnh lùng nhìn không ra buồn vui, âm thanh cũng nhất quán từ tính trầm ổn: "Em cũng đừng thức đêm, đi ngủ sớm một chút."

Kỳ Lương Tần thực mất mát gật gật đầu, mắt thấy Nghiêm Bách Tông sắp sửa ra cửa, đột nhiên tiến lên, ôm lấy eo Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông hỏi: "Làm sao vậy?"

"Anh đừng quá mệt." Kỳ Lương Tần nói.

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, đẩy cửa liền đi ra ngoài.

Nghiêm Bách Tông đã vài ngày không gọi cậu là bảo bối, lại càng không cần nói gọi cậu là vợ.

Vợ, đến bây giờ cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên cậu nghe được có người gọi mình là vợ, trong lòng chấn động và thỏa mãn.

Cậu muốn làm vợ của Nghiêm Bách Tông, giống một người phụ nữ được một người đàn ông yêu, đó đại khái là ảo tưởng cuối cùng của tất cả tiểu thụ, mất mặt mà ngọt ngào.

Nghiêm Bách Tông đi đến bên ngoài, quay đầu lại nhìn thoáng qua hướng phòng nghỉ, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn thấy Kỳ Lương Tần đứng ở cửa phòng, dường như có điều suy nghĩ.

Bên ngoài thực lạnh, đúng là ngày lạnh nhất trong năm. Hắn bọc chặt áo khoác, đội gió lạnh nghĩ, những ngày đau khổ như vầy rốt cuộc xem như tới cuối, về sau hắn có Lương Tần trong ngực, trời lạnh như vậy, ôm cậu ấy ở trong ổ chăn ôn tồn triền miên, nghĩ tới đã cảm thấy tâm tình hết sức thoải mái.

"Anh cả, anh muốn ra ngoài à?" Nghiêm Tùng Vĩ từ phía trước đi tới, hỏi hắn.

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu. Nghiêm Tùng Vĩ nói: "Gần đây công ty không tính là bận mà, anh còn có chuyện khác hả? Không phải là thật sự giống như mẹ nói, cãi nhau với tiểu Tần tử chứ?"

Không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông vừa nghe hắn nói lời này, lại nhíu mày, nói: "Cậu đừng có hở ra là tiểu Tần tử, cậu ấy là chị dâu cậu, tuy rằng ngoài miệng không gọi, trong lòng cậu cũng phải nhớ kỹ."

Trời lạnh như vậy, Nghiêm Tùng Vĩ còn thật sự lười ở chỗ này ăn bánh chó, cười cười liền đi vào trong. Nghiêm Bách Tông hỏi: "Lại đi tìm Đàm Vĩnh Thanh hả?"

Nghiêm Tùng Vĩ vừa nghe lời này mặt mày hớn hở: "Hôm nay em cũng không phải là mặt nóng đi dán mông lạnh. Người ta theo em đi ra dạo phố đó."

"Vậy cậu thật sự là có tiền đồ." Nghiêm Bách Tông vỗ vỗ vai Nghiêm Tùng Vĩ, cười cười, đi mất.

Nghiêm Bách Tông không hiểu Nghiêm Tùng Vĩ làm thế nào mà a dua nịnh hót được, điểm ấy hắn thật sự là học không nổi. Hắn trời sinh da mặt mỏng, cũng rất coi trọng tôn nghiêm đàn ông, yêu đương quan trọng nhất là lưỡng tình tương duyệt, nào có một người vội vàng một người không thèm nhìn.

Đương nhiên, hắn hoàn toàn xem nhẹ lúc trước Kỳ Lương Tần vội vàng như thế nào.

Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường, trơn bóng, nhìn chằm chằm trần nhà.

Trước kia cậu xem tiểu thuyết, rất thích xem lúc đầu ngược thụ, thụ vội vàng theo đuổi công, công lại không thèm nhìn, chờ đến khi bị thương tận trong tim, lại ngược công, trăm phương nghìn kế muốn theo đuổi trở về. Máu chó như vậy thật sự rất thích, người trong đó vừa có thể trải nghiệm đau khổ theo đuổi người ta, cũng có thể nếm ngọt ngào được điên cuồng theo đuổi.

Đời này đại khái cậu không lĩnh hội được hương vị bị điên cuồng theo đuổi, nhưng may mà vẫn tốt, thời gian cậu tương tư đơn phương cũng không dài, bất quá chỉ tốn mấy tháng, liền bắt lấy đại mãnh công đệ nhất thiên hạ.

Cũng không biết năng lực ở phương diện kia của Nghiêm Bách Tông rốt cuộc mạnh bao nhiêu…

Kỳ Lương Tần xoay người, lộ ra cái mông trơn bóng, hít một hơi.

Bởi vì sáng sớm nay không có tiết, cậu liền ngủ nướng. Ngày hôm sau bị ánh nắng chói mắt chiếu tỉnh, cậu dùng tay che mắt lại, liếc mắt một cái lại thấy được một người đứng trong ánh sáng.

Cậu sợ tới mức một phát ngồi dậy, mới nhìn rõ là Nghiêm Bách Tông.

Nghiêm Bách Tông đang kéo bức màn, nói: “Lúc này thật sự là mặt trời chiếu tới mông, còn không dậy?”

Kỳ Lương Tần mới ý thức được mình trơn bóng không mặc quần áo, nhanh chóng chui vào trong ổ chăn, trong lòng nghĩ, Nghiêm Bách Tông đây là vừa trở về sao? Hay là đã trở về một hồi lâu? Vậy hắn đều nhìn thấy rồi sao, nhìn bao lâu, sẽ không phải đã nhìn chằm chằm cái mông trơn bóng của cậu cả giờ rồi đi.

“Hệ thống sưởi mở rất ấm, ” cậu nói: “Cho nên cởi hết.”

Nghiêm Bách Tông cũng không nói gì, chỉ nói: “Em nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, hôm nay thời tiết tốt, mở cửa sổ hít thở không khí.”

Kỳ Lương Tần nhanh chóng nấp ở trong ổ chăn mặc quần áo vào, đội đầu tóc lộn xộn đến toilet. Nghiêm Bách Tông lấy điện thoại ra nhìn nhìn, trên màn hình là ảnh chụp Kỳ Lương Tần banh càng nằm úp sấp ngủ khò khò. Hắn cười cười, sau đó cất điện thoại di động vào trong túi, khụ một tiếng, lại khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, ra khỏi phòng.

Dì Xuân nói: “Hôm nay thời tiết tốt, các con cũng lấy chăn ra phơi nắng đi.”

“Để con!” Không chờ Nghiêm Bách Tông mở miệng, xa xa liền truyền đến tiếng la của Kỳ Lương Tần.

Dì Xuân cười, nói: “Các con còn chưa có thương lượng xong hả, sinh nhật con ăn ở trong nhà, hay là đi ra ngoài ăn?”

“Cái này để lão thái thái định, ” Nghiêm Bách Tông nói: “Con đều được.”

“Đều được đều được, con đó, chỉ biết nói đều được.”

Lúc ăn cơm, mọi người liền xác định chuyện này, chuẩn bị ở nhà ăn. Lão thái thái muốn nổi bật, bảo mỗi người đều mang một món ăn từ bên ngoài về: “Cái này không liên quan tới quà sinh nhật, lễ vật nên mua thì vẫn phải mua, các con mỗi người mang một món về, lại để dì Xuân làm vài món, liền đủ chúng ta ăn.”

“Mẹ, kêu chúng con, vậy còn mẹ?”

“Ta bỏ rượu.” Lão thái thái nói.

“Ai u, lần này mẹ thật sự đổ máu nha, mấy bình rượu ngon trân quý của mẹ, con còn cho rằng phải chờ đến đại thọ sáu mươi của mẹ mới có thể lấy ra chứ.”

Cơm nước xong, lão thái thái kêu Kỳ Lương Tần lên lầu, cho Kỳ Lương Tần một bình rượu.

“Rượu vang này, là mua vào mấy năm trước, là đồ quý có tiền cũng khó mua được, uống cho tốt, đừng có tiếc.”

Kỳ Lương Tần nhìn nhìn rượu đỏ trong tay, không rõ vì sao lão thái thái cho cậu một chai. Lão thái thái nói: “Con cầm lấy uống với lão đại, sinh nhật người trẻ tuổi các con, cuối cùng không phải đều thích ở bên người yêu cùng uống rượu sao?”

Lão thái thái cảm thấy mình thật sự là hao nát lòng, gần đây Nghiêm Bách Tông luôn ngủ ở bên ngoài, thật sự khiến bà có chút lo lắng. Đều nói trà phong lưu hòa giải, rượu là bà mối của sắc, buổi tối sinh nhật đốt ngọn nến uống rượu vang, ban đêm kiều diễm khẳng định thực khó cầm giữ. Người trẻ tuổi, có mâu thuẫn gì mà một trận điên loan đảo phượng không giải quyết được đâu.

Kỳ Lương Tần lại không định uống rượu này vào sinh nhật Nghiêm Bách Tông. Cậu muốn tối hôm nay dùng.

Sau khi ăn cơm tối, bọn họ liền mỗi người tự trở về phòng. Bên ngoài gió bắc gào thét, kỳ thật lúc chiều đã đổi trời, sau bữa cơm chiều bọn họ cùng xem dự báo thời tiết, nói là buổi tối có khả năng sẽ có trận tuyết từ vừa đến lớn.

“Sao trăng trên trời đều không thấy, ” Kỳ Lương Tần kéo cửa sổ ra, nói: “Xem ra thật sự có thể có tuyết rơi.”

“Em rất thích tuyết rơi sao?”

Kỳ Lương Tần gật đầu: “Đổ mưa đổ tuyết đều thích.”

Nghiêm Bách Tông cũng chưa nói gì khác, ngồi ở trước bàn xem văn kiện. Kỳ Lương Tần lảo đảo đi qua, đứng ở trước bàn, mấy lần muốn nói lại thôi, ngón tay phủi mép bàn, hỏi: “Gần đây sao anh luôn bận như vậy.”

“Hàng năm một tháng cuối cùng, đều tương đối bận.” Nghiêm Bách Tông nói: “Thời gian không còn sớm, em đi ngủ trước đi.”

“Em cũng không buồn ngủ.” Kỳ Lương Tần nhấp nhấp miệng, tay bỗng nhiên duỗi đến dưới áo lông, làm bộ như ngứa, xốc vạt áo lên, lộ một chút rốn.

Eo cậu trơn nhẵn lại rắn chắc, quan trọng là tinh tế nhưng nhìn dẻo dai, gần đây cậu rèn luyện không ít, dường như rất có hiệu quả, cũng không biết có phải ảo giác của cậu hay không.

Nhưng mà Nghiêm Bách Tông cũng không có ý tứ muốn giương mắt nhìn cậu. Kỳ Lương Tần liền nhìn mặt Nghiêm Bách Tông. Mặt Nghiêm Bách Tông đoan chính, đường cong của cằm nhìn lạnh lùng, mũi rất cao rất thẳng, môi mỏng vẫn tràn ngập hương vị cấm dục, khiến cậu muốn hung hăng cạy mở.

Ngón tay cậu liền hơi hơi dùng sức, các đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên giương mắt nhìn cậu, Kỳ Lương Tần nhếch môi, xoay người tránh ra, sau đó lại trải đệm yoga trên mặt đất, bắt đầu ở kia luyện tập yoga.

Cậu cong mông, dùng cẳng tay chống đỡ thân thể, cố ý làm bộ như mệt chết đi, vẫn luôn ở kia hừ hừ. Nhưng mà cậu hừ nửa ngày, đột nhiên nhụt chí, cảm thấy cái này không có tác dụng gì. Chút thủ đoạn dụ trai ấy, so với trước đây thật sự là kém xa. Nhụt chí xong chính là tức giận, giận mình thủ đoạn quá trẻ con, cũng giận Nghiêm Bách Tông quá lãnh khốc, cậu cũng không tin, trước kia ngủ chung mỗi buổi sáng Nghiêm Bách Tông là dạng gì, cậu còn không rõ ràng sao!

"Anh có đói bụng không?" Cậu hỏi Nghiêm Bách Tông.

Lúc này cũng sắp mười giờ, Nghiêm Bách Tông còn chưa đi, đại khái hôm nay ngủ ở nhà.

Không nghĩ tới Nghiêm Bách Tông thế mà gật gật đầu, Kỳ Lương Tần nói: "Em đi làm chút đồ ăn khuya."

Kỳ Lương Tần lập tức chạy ra ngoài, chỉ chốc lát trở lại, bưng khay, trên đó còn đặt hai cái cốc có chân dài.

"Lão thái thái cho em một chai rượu vang, hôm nay chúng ta uống đi."

Bên cạnh bàn có một cái bàn ăn nhỏ, Nghiêm Bách Tông liền nhích qua ngồi. Kỳ Lương Tần rót rượu, nói: "Trời lạnh, uống cho ấm áp."

Rượu là rượu ngon, chỉ tiếc Kỳ Lương Tần còn chưa có học được cách thưởng thức, cậu chỉ cảm thấy không tính là khó uống, nhưng mà không ngọt như rượu nho trước kia cậu uống, cậu ừng ực vài hớp liền uống sạch. Nghiêm Bách Tông cười nói: "Rượu vang không phải uống như em."

Kỳ Lương Tần cầm ly không, nhìn Nghiêm Bách Tông. Nghiêm Bách Tông rót cho cậu lần nữa, nói: "Anh dạy cho em."

Nghiêm Bách Tông liền dạy cậu, loại rượu gì mới là rượu ngon, trên thị giác nhìn thế nào, mũi ngửi như thế nào.

Sau đó chính là uống.

"Uống một ngụm vào miệng, không cần ngụm quá lớn, cũng đừng uống quá ít, lượng rượu vừa lúc tràn ngập khoang miệng, sau đó dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng quấy, ngoại trừ đầu lưỡi, mũi cũng phải chú ý cảm thụ hương vị kia, từ lúc uống vào miệng đến lúc nuốt xuống, dừng lại khoảng vài giây đồng hồ." Nghiêm Bách Tông nói xong, liền làm mẫu cho cậu một lần.

Nghiêm Bách Tông uống rượu vang vô cùng tao nhã. Kỳ Lương Tần cảm thấy rượu vang rất tôn hắn lên. Thưởng thức rượu giống như thưởng thức đàn ông. Trên đời này có rất nhiều loại rượu, đàn ông cũng có rất nhiều loại. Có vài người đàn ông giống như bia, có thể uống rất nhiều cũng sẽ không say, hương vị thanh đạm. Có vài người đàn ông giống như rượu trắng, bá đạo nồng liệt, vào bụng liền ấm thân, rất dễ dàng say người.

Nghiêm Bách Tông đều không phải, hắn giống rượu vang lâu năm, cái chữ rượu vang này, lộ ra hương vị thân sĩ, màu sắc mê người, lại trầm tĩnh, uống một ngụm tựa đắng tựa ngọt, uống vào bụng ấm áp, dễ dàng khiến người ta say mê. Độ rượu không bá đạo, nhưng tác dụng chậm, không cẩn thận liền say mèm.

Kỳ Lương Tần vừa nghĩ, vừa học Nghiêm Bách Tông nhấp một ngụm, đầu lưỡi đảo quanh trong miệng, rượu đỏ lại từ khóe miệng chảy xuống. Màu rượu vang lâu năm là màu nâu đỏ, chảy qua cái cằm trắng nõn của cậu, nhỏ xuống dưới một giọt.

Nghiêm Bách Tông vươn tay, ngón tay cái cọ qua khóe môi Kỳ Lương Tần, lau qua, ngón tay thu hồi lại, đặt ở bên miệng liếm liếm.

Rượu vang lây dính hơi thở của người yêu, càng say lòng người. Kỳ Lương Tần đầy ngập xuân ý, chỉ thiếu lột quần áo nhào lên, đầy mắt đều là ái dục, ẩm ướt có thể chảy ra nước.

Sau đó Kỳ Lương Tần nhìn chằm chằm hắn, lại nhấp một ngụm rượu, rượu lại chảy ra, lúc này đây rõ ràng là cố ý, rượu vang từ cằm cậu nhỏ xuống, Nghiêm Bách Tông biết Kỳ Lương Tần muốn mình làm thế nào.

Hắn cũng làm theo, hắn lại vươn tay ra, muốn lau khóe miệng Kỳ Lương Tần, Kỳ Lương Tần lại vươn đầu lưỡi, liếm liếm đầu ngón tay hắn. Mặt Kỳ Lương Tần còn đỏ hơn cả rượu.

Nghiêm Bách Tông đứng lên, khụ một tiếng, nói: “Anh phải đi.”

Kỳ Lương Tần vốn dĩ cả người rượu nóng, vừa nghe lời này lạnh đi một nửa: “Anh còn đi…”

Nghiêm Bách Tông gật gật đầu, lại khụ một tiếng, nói: “Ngày mai phải đến công ty sớm một chút, nhìn hôm nay, lại sắp hạ tuyết, ở nhà ngủ, chỉ sợ không thể đúng giờ qua đó.”

Nghiêm Bách Tông nói xong liền đến giá áo cầm lấy áo khoác, xách ở trong tay, quay đầu lại nhìn Kỳ Lương Tần, liền thấy Kỳ Lương Tần xách bình rượu kia lên, hỏi: “Anh còn uống không?”

Cậu nói xong không chờ Nghiêm Bách Tông nói chuyện, đã cởi áo lông xuống, sau đó kéo cổ áo ra, rượu vang liền tưới vào lòng bàn tay cậu, sau đó chảy vào trong ngực, nháy mắt nhuộm đỏ áo sơ mi trắng của cậu, cực kỳ chói mắt người.

Cả người Nghiêm Bách Tông run lên, vắt áo khoác lại trên giá, hỏi: “Không sợ à?”

“Không sợ.”

“Không hối hận à?”

“Không hối hận.”

Bình rượu rơi trên mặt đất, rượu vang còn dư lại ồ ồ chảy ra, lan ra trên sàn nhà. Bàn chân Kỳ Lương Tần đạp đi qua, chân Nghiêm Bách Tông cũng đạp qua, rượu vang liền dính ướt đầu ngón chân.

Cá nhỏ như nguyện mắc câu, ngậm lấy lưỡi câu của hắn, đã không có khả năng thoát thân.

Kỳ Lương Tần biểu hiện vô cùng nóng bỏng, ôm cổ Nghiêm Bách Tông, nhón mủi chân luôn dùng phần bụng cọ cọ dưới quần Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông lập tức cứng lên, hành thân tráng kiện chống đỡ đũng quần, hắn hôn môi Kỳ Lương Tần, hai cánh tay bắt lấy hai bờ mông thịt nhấc lên trên, Kỳ Lương Tần thuận thế liền kẹp lấy thắt lưng Nghiêm Bách Tông.

Sức lực Nghiêm Bách Tông lớn như vậy, Kỳ Lương Tần cảm thấy mình đang bị ôm làm. Cậu tràn ngập thỏa mãn bị chi phối, ấn đầu Nghiêm Bách Tông nói: “Trên người em đều là rượu.”

Nghiêm Bách Tông nghe vậy liền hôn lên ngực cậu, đầu lưỡi liếm qua lồng ngực trần trụi, cầm cọ qua đầu vú đã sớm cứng lên, Kỳ Lương Tần thích đến run lên, đầu vú cậu đặc biệt mẫn cảm, tự đưa vào miệng Nghiêm Bách Tông hút.

Nghiêm Bách Tông đẩy ngã cậu xuống giường, một phen kéo áo sơ mi cậu ra. Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường, thở hổn hển nhìn hắn. Nghiêm Bách Tông nằm lên, đè hai tay cậu xuống, tràn ngập dục vọng chiếm hữu mà hôn môi cậu, cổ cậu.

Kỳ Lương Tần muốn được Nghiêm Bách Tông liếm đầu vú, chỉ là cậu ngại ngùng mở miệng, đành phải vặn vẹo thân thể mình. Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên nhẹ giọng bật cười, thở hổn hển nhìn cậu.

“Anh… cười cái gì…” Kỳ Lương Tần rất là quẫn bách, cảm thấy tâm tư dâm đãng của mình bị nhìn thấu.

Nghiêm Bách Tông cũng không nói lời nào, vươn đầu lưỡi dài mà dày của hắn ra, liếm xương quai xanh cậu, đem tất cả rượu đều cuốn vào miệng, nhưng mà lúc đầu lưỡi kia sắp đến xung quanh đầu vú cậu, đột nhiên chuyển phương hướng.

Kỳ Lương Tần vốn cho rằng hắn muốn hôn đầu vú mình, ngực đều ưỡn lên, trong cổ họng không tự chủ được phát ra một tiếng rên rỉ, nhưng mà cậu rơi vào khoảng không, thân thể lại nằm xuống trên giường, Nghiêm Bách Tông cứ như thế nhiều lần, chính là không chịu đụng vào đầu vú cậu, Kỳ Lương Tần ý đồ muốn nâng nửa người trên lên, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Nghiêm Bách Tông mãnh liệt cúi đầu, ngậm lấy đầu vú cậu.

"A…" Khoái cảm tới đột nhiên mà mãnh liệt, Kỳ Lương Tần ôm cổ Nghiêm Bách Tông. Đầu lưỡi Nghiêm Bách Tông đảo quanh đầu vú, Kỳ Lương Tần run khẽ, dường như phá lệ chờ mong, thân thể cũng căng thẳng, chờ đầu lưỡi hắn mãnh liệt đảo qua, Kỳ Lương Tần liền ưỡn ngực lên, như là chịu không nổi, lại như là đưa vào trong miệng hắn.

Chỗ mẫn cảm nhất của cậu, cũng là chỗ Nghiêm Bách Tông thích nhất.

Kỳ Lương Tần vặn vẹo đạp rớt quần mình, cởi bỏ quần lót, lôi kéo một bàn tay Nghiêm Bách Tông sờ vú mình. Bàn tay Nghiêm Bách Tông lại tránh khỏi tay cậu, bàn tay to từ chỗ cương cứng của cậu sờ xuống, sờ qua phần túi của cậu, cuối cùng sờ đến kẽ mông cậu, sau đó qua lại ma sát, vuốt ve. Kỳ Lương Tần cảm thấy kẽ mông mình ẩm ướt như vậy, chảy ra mồ hôi. Cậu muốn sờ bên dưới Nghiêm Bách Tông, nhưng mà Nghiêm Bách Tông lại một tay lật cậu qua, đặt ở trên giường, một bàn tay đè cậu, một bàn tay kéo quần ra, cự vật thô dài làm cho người ta sợ hãi bắn lên trên bụng, dán lên phần lông xoăn, đã cứng đến chảy nước, quy đầu còn lớn hơn lúc trước nhìn thấy, dính chất nhầy dán trên kẽ mông cậu, ma sát nếp uốn của cậu.

"Dầu dầu dầu…" Kỳ Lương Tần giống như lập tức tỉnh táo: "Không có dầu không được…"

Nghiêm Bách Tông thở hổn hển, nói: "Anh cọ cọ trước…"

Trước kia Kỳ Lương Tần nghe người ta nói, một trong những câu nói dối mà đàn ông thường nói nhất, là cái câu chỉ cọ cọ không đi vào này. Hành thân của Nghiêm Bách Tông rất tráng kiện, cậu vừa hưng phấn vừa sợ hãi, sợ Nghiêm Bách Tông cọ cọ liền cắm vào trong, vì thế giãy dụa, vươn tay đi lấy dầu bôi trơn trong ngăn kéo. Ai biết tay còn chưa có với tới ngăn kéo, liền cảm giác mông thịt mình bị cắn một cái, cậu nhanh chóng quay đầu lại, lại phát hiện hai bàn tay Nghiêm Bách Tông kéo cánh mông cậu ra, thở dốc nhìn hậu huyệt cậu. Kỳ Lương Tần nhịn không được co rụt một chút, nếp nhăn đột nhiên buộc chặt kia hấp dẫn ánh mắt Nghiêm Bách Tông. Hắn vốn là người mắc chứng sạch sẽ rất nặng, lại cảm thấy cái huyệt dơ bẩn này khiến người ta cảm thấy kích thích, hưng phấn một cách thần kỳ. Ngón tay hắn ấn lên, đột nhiên hỏi: "Muốn anh liếm chỗ này của em không?"

Được người ta liếm huyệt, là giấc mộng trong lòng bao nhiêu thụ, Kỳ Lương Tần chưa bao giờ dám hy vọng xa vời để Nghiêm Bách Tông liếm, cậu cảm thấy đối với Nghiêm Bách Tông mà nói, là khinh nhờn. Nghiêm Bách Tông bỗng nhiên lật cậu lại, mặt hướng lên trên nằm, sau đó vặn hai chân cậu, khiến hậu huyệt cậu bại lộ trong không khí.

"Muốn hay không?" Hắn lại hỏi.

Kỳ Lương Tần cả người run rẩy, cả khuôn mặt đều đỏ: "Liếm… liếm em…"

Ngay sau đó, cậu liền cảm nhận được cảm giác đầu lưỡi liếm liếm qua nếp uốn, nộn thịt như vậy, bộ phận dơ bẩn lại kích thích như vậy, Kỳ Lương Tần kêu lên. Phản ứng kịch liệt hắn chưa từng thấy qua kích thích Nghiêm Bách Tông càng thêm nóng bỏng, đầu ngón chân Kỳ Lương Tần cuộn tròn lên rồi lại duỗi thẳng, hưng phấn gần như chảy ra nước mắt. Trong đầu cậu trống rỗng, vô hạn thỏa mãn tập kích cậu. Tình cảm chân thành vô thượng trong lòng cậu, thế mà đang liếm chỗ dơ bẩn nhất của cậu. Cậu cũng không biết Nghiêm Bách Tông từ lúc nào đỡ nơi tráng kiện chảy nước đặt trên miệng huyệt cậu, dầu bôi trơn lạnh,

cũng không tưới tắt được đầy người rượu nóng của cậu.

Nghiêm Bách Tông nói: "Đi vào, em chính là vợ anh."

Nghiêm Bách Tông đây là lợi dụng khát vọng của cậu với cái xưng hô vợ này mà dụ dỗ cậu. Cậu lại cam tâm tình nguyện mà nhảy vào, bị một tiếng vợ kia gọi cho tâm thần nhộn nhạo, Kỳ Lương Tần cực kỳ muốn bị Nghiêm Bách Tông chiếm hữu, thân là nam, cậu lại khát vọng làm một dâm thú giống cái nằm ở dưới thân hùng tráng của Nghiêm Bách Tông mà ăn vào, cậu muốn hung ác tiến vào, triệt để chiếm hữu. Cậu không muốn làm phụ nữ, lại muốn làm nhân vật nữ ở trên giường.

"Em muốn làm người của anh, " Kỳ Lương Tần thở hổn hển nói: "Tiến vào, tiến vào, thao em, xin anh thao em."

Ngay sau đó liền thấy Nghiêm Bách Tông đỡ hành thân tráng kiện đặt ở kẽ mông cậu. Quy đầu đã bôi dầu sáng bóng mà thật lớn, hành thân nhô ra gân xanh. Kỳ Lương Tần thở cũng không thở nổi, như bị lạnh mà rùng mình. Cậu sắp bị Nghiêm Bách Tông có được, trên đời này còn có chuyện gì càng dâm mỹ và hạnh phúc hơn thế này.

Tiến vào vẫn quá gian nan, Nghiêm Bách Tông dùng hơn phân nửa bình dầu bôi trơn, từng tấc từng tấc tiến vào thân thể Kỳ Lương Tần. Kỳ Lương Tần đau nắm chặt rap giường, mãi cho đến khi cảm giác được lông mao của Nghiêm Bách Tông dính kẽ mông cậu.

Trướng như vậy, đau như vậy, nỗi đau bị phá thân, xen lẫn vô tận vui sướng.

"Vợ." Nghiêm Bách Tông gọi cậu.

Kỳ Lương Tần nước mắt mãnh liệt, vươn tay muốn ôm cổ Nghiêm Bách Tông, lại không với tới. Nghiêm Bách Tông liền rướn người qua, toàn bộ ôm lấy cậu, quấn lấy đầu lưỡi cậu, lẳng lặng ở trong thân thể cậu.

Cảm giác kết hợp thần kỳ như vậy, cậu có thể cảm nhận được nhịp tim của Nghiêm Bách Tông ở trong thân thể cậu, theo hành thân tráng kiện nhảy lên. Bọn họ hợp hai thành một, đang làm chuyện thân mật nhất chỉ người yêu có thể làm trên đời này. Người đàn ông tốt nhất thiên hạ cậu ý dâm và khát vọng lâu như vậy, hiện giờ là của cậu. Cậu phải cho hắn vô hạn vui sướng và thỏa mãn, để hồi báo hắn.

"Ông xã…" Cậu phát run mà gọi, thần phục phát ra từ chỗ sâu trong phế phủ. Nghiêm Bách Tông lại bị kêu đến run lên một chút, khàn giọng lên tiếng: "Đừng gọi…"

"Ông xã, anh là ông xã của em, ông xã…" Kỳ Lương Tần lại ôm thật chặt hắn, tránh né môi lưỡi hắn muốn ngăn chặn miệng cậu. Cơ bắp trên người Nghiêm Bách Tông căng đến gắt gao, nói: "Anh nhịn không được, em thật chặt, kẹp anh đến là đau."

Chỉ có điều vừa đau vừa thích, thích đến da đầu run lên. Hắn nhịn không được rút ra bên ngoài, lại phát

hiện Kỳ Lương Tần đang run rẩy, vì thế lại cắm vào.

"A." Tiếng gọi giường của Kỳ Lương Tần với hắn mà nói mới lạ lại kích thích, hắn muốn nghe được càng nhiều.

Quần áo hỗn độn rơi trên mặt đất, gối cũng rơi xuống một cái. Bôi trơn dần dần ra bọt, từ giữa chảy xuống rap giường. Một bàn tay Kỳ Lương Tần từ trên giường rũ xuống, muốn bắt được cái gì đó, cả người lại bị kéo trở về.

Bên ngoài đổ tuyết, gió bắc lạnh như vậy. Chỉ là Kỳ Lương Tần lại cảm thấy thật nóng, toàn thân cậu đều thật nóng, mồ hôi tinh mịn dính ướt tóc cậu, mặt cậu chôn ở trong chăn, bởi vì không ngừng va chạm mà cọ chăn. Nghiêm Bách Tông vẫn còn dịu dàng, nhưng mà lửa nóng, lửa này lan tràn đến trên người cậu, khiến trong lòng cậu tê ngứa. Cậu đã không cảm thấy đau, chỉ có thỏa mãn bị chiếm hữu, có đôi khi khoái cảm tâm lý còn mãnh liệt hơn khoái cảm sinh lý, mê người điên cuồng, khiến cậu quên đi thời gian, cái gì cũng quên, trong đầu trống rỗng, chỉ có vui sướng khi giao hợp, vui sướng nguyên thủy, bản năng, động vật. Nghiêm Bách Tông chân dài gợi cảm như vậy, trên sống lưng là mồ hôi ẩm nóng và cơ bắp căng thẳng, eo chó đực giảo hoạt mà dã man đến thế, biên độ kích thích, sức lực lại rất dịu dàng. Cánh tay Nghiêm Bách Tông chưa bao giờ tráng kiện hữu lực như thế, khuôn mặt Nghiêm Bách Tông thấm mồ hôi, ửng hồng, giống như bị tình dục làm chủ. Ánh mắt Nghiêm Bách Tông cực nóng, gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt bởi vì thỏa mãn mà có chút vặn vẹo của cậu.

Nghiêm Bách Tông vẫn rất ít nói, dường như chỉ biết vùi đầu khổ làm, nhưng mà ánh mắt của hắn thực dịu dàng thực nóng bỏng, ở một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên cho cậu vô thượng vui sướng, khiến cậu cảm nhận được vui sướng càng mãnh liệt ngoài tâm lý thỏa mãn.

"… Sao lại không giống vừa rồi…"

"Thao mở…" Nghiêm Bách Tông nói không nhiều lắm, thuận miệng nói một câu, liền khiến Kỳ Lương Tần xấu hổ nói không ra lời. Cậu nghĩ cậu đã bị tình dục hòa tan, bị mồ hôi ngâm ướt, cho nên mềm nhũn, không thấy đau.

"Bảo bối, gọi ông xã."

Nghiêm Bách Tông gắt gao nhìn chằm chằm mặt cậu, động tác dường như đang chậm rãi nhanh hơn, cuối cùng giống như máy đóng cọc vừa nhanh vừa tàn nhẫn, trên mặt đỏ bừng, giống như cao trào sắp đến, cổ hắn mơ hồ lộ ra gân xanh, bỗng nhiên hung ác hôn lên miệng cậu, gặm cắn, Nghiêm Bách Tông cả buổi đều tận lực dịu dàng, trong một phút đồng hồ ngắn ngủi này rốt cuộc hoàn toàn không khống chế được. Lý trí của đàn ông dưới khoái cảm bắn tinh căn bản không đáng nhắc tới, dù là Nghiêm Bách Tông. Cánh tay hắn dùng sức chống phía trước, quy đầu khiếp người xông vào chỗ sâu chưa bao giờ có ai tới, hai người đã kết hợp đến không thể kết hợp hơn, trong cổ họng Nghiêm Bách Tông phát ra tiếng rên khàn khêu gợi, bên dưới vẫn còn đang chuyển động về phía trước, bàn chân đạp đến chăn đơn cũng biến dạng, đâm cậu rốt cuộc chịu không nổi, đã không thể sâu hơn, quy đầu nhảy lên trong tràng đạo của cậu.

"Ông xã, ông xã, ông xã…" cậu mơ hồ không rõ mà kêu, miệng bị gặm đổi dạng.

Nghiêm Bách Tông phun trào trong thân thể cậu, từng luồng từng luồng bắn vào cậu, lần đầu tiên Kỳ Lương Tần trải nghiệm cảm giác bắn bên trong, cậu bị Nghiêm Bách Tông bắn bên trong, rốt cuộc cậu cũng bị Nghiêm Bách Tông bắn trong thân thể, suy nghĩ này khiến cậu kích động cũng bắn ra, linh hồn cũng run rẩy như sắp thoát xác.

Tiếp đó chính là nụ hôn lâu dài, Nghiêm Bách Tông khôi phục dịu dàng lý trí, vô hạn yêu thương mà hôn cậu, vuốt ve cậu, mổ lên má cậu. Cùng người mình yêu linh hồn xác thịt hợp nhất, hóa ra là chuyện mỹ mãn như thế. Loại chuyện này đối với cả hai mà nói, đều là tâm linh và thân thể rung động.

Sáng ngày hôm sau, dì Xuân dậy mở cửa, phát hiện bên ngoài đổ tuyết thật lớn.

Lúc dì đang quét tuyết, Nghiêm Tùng Vĩ cũng dậy, tiếp nhận việc quét tuyết của dì. Lão thái thái và Nghiêm Viện lần lượt thức dậy, đứng ở cửa nhà nhìn cảnh tuyết bên ngoài.

Đêm qua đổ một trận tuyết thật lớn, hiện giờ tuyết ngừng, chỉ có một mảnh trắng xoá.

Lão thái thái nhìn nhìn, hỏi: "Kỳ quái, trước đây hai người bọn nó dậy chính là sớm nhất, sao hôm nay hai người đều chưa dậy?"

Nghiêm Tùng Vĩ cắm xẻng tuyết trên đống tuyết, cười nói: "Bên ngoài trời lạnh đất đông, nào có ấm áp như trong ổ chăn."

Hắn ta vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ bên trong đi ra. Nghiêm Tùng Vĩ chào hỏi hắn, Nghiêm Bách Tông gật gật đầu. Lão thái thái quay đầu lại, cười nói: "Đang nói các con dậy trễ kìa, tiểu Tần đâu?"

Nghiêm Bách Tông nói: "Còn ngủ."

Nghiêm Bách Tông nói xong cũng muốn ra ngoài, lão thái thái hỏi: "Con muốn đi đâu?"

"Có việc, đi ra ngoài một chuyến."

Bên ngoài tuyết đọng dày như vậy, bọn họ nhìn Nghiêm Bách Tông bước thấp bước cao đi về phía trước, đại khái qua nửa giờ, Nghiêm Bách Tông liền trở lại.

Còn không phải tay không trở về, trong tay ôm một bó bách hợp hồng, vào phòng.

Mấy người lão thái thái hai mặt nhìn nhau: "Đang êm đẹp, sao lại mua hoa?"

"Hôm nay là sinh nhật anh cả, cho nên mới mua đi?" Nghiêm Viện nói: "Trong nhà nên bày thêm chút hoa

tươi."

Nghiêm Tùng Vĩ thần bí cười nói: "Anh cả không phải người yêu hoa, mọi người không thấy hắn mua chính là bách hợp sao?"

Trái lại là dì Xuân hiểu ra trước, bách hợp là hoa Kỳ Lương Tần yêu nhất.

Chỉ là người Nghiêm gia rất nhanh liền phát hiện, Kỳ Lương Tần còn thật sự có thể ngủ, đến lúc ăn sáng cũng không thấy cậu dậy. Lão thái thái bảo Nghiêm Bách Tông giục một tiếng: "Đến ăn sáng."

Nghiêm Bách Tông đi một chuyến, trở về nói: "Em ấy nói thân thể không thoải mái."

Lão thái thái vừa nghe, hơi có chút đau lòng, liền đi qua nhìn, chỉ thấy Kỳ Lương Tần nằm ở trên giường, bọc kín kín kẽ kẽ, xem sắc mặt, quả thực là dáng vẻ không thoải mái, giọng cũng khàn khàn.

"Cái này thật là, " lão thái thái nói: "Cổ họng cũng đã thành như vậy, sắc mặt cũng không tốt, nếu không thì đi bệnh viện nhìn xem?"

"Không, không cần ạ."

Sắc mặt Kỳ Lương Tần lại đỏ, như thiêu đốt. Lão thái thái bất đắc dĩ, đành phải nói: "Chờ nửa ngày nhìn xem, nếu còn không được, liền đi bệnh viện, hiện giờ cảm mạo phát sốt rất nhiều." Bà nói xong ngẩng đầu nhìn hoa bách hợp trên bàn đầu giường nói: "Hoa này mềm mại."

Bách hợp bách hợp, bách niên hảo hợp, còn hoa nào có cái tên càng viên mãn hơn nữa.

Chờ người đều đi ra ngoài, Kỳ Lương Tần mới xốc chăn lên, cậu có chút gấp tiểu, muốn đi toilet, ai biết chân mới vừa chấm đất, đùi liền mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp mặt.

Nghiêm Bách Tông tiễn mấy người lão thái thái đi ra ngoài, đang mở cửa tiến vào, liền thấy Kỳ Lương Tần muốn xuống giường, nhanh chóng chạy tới: "Em muốn cái gì, nói với anh."

Hai chân Kỳ Lương Tần vẫn luôn run lên, mềm nhũn căn bản không nghe sai sử.

Cuối cùng vẫn là Nghiêm Bách Tông ôm đi toilet, Kỳ Lương Tần xấu hổ thiếu chút nữa nước tiểu không ra nổi, nhưng một câu oán giận cũng chưa nói. Người đã bị mình biến thành như vậy, còn một câu oán hận cũng không có, chỉ xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, Nghiêm Bách Tông liền biết đêm qua mình biểu hiện rất tốt.

Đâu chỉ là rất tốt.

Kỳ Lương Tần nghĩ thầm rằng, Hoàng Lăng Tiếu Tiếu Sinh quả nhiên không có gạt người, Nghiêm Bách Tông quả nhiên là đại mãnh công khiến người ta chết đi sống lại.

Người Nghiêm gia phát hiện, mắt thấy sắp tới năm mới, nhưng thân thể Kỳ Lương Tần lại luôn không tốt.

Số lần cậu ốm đau tại giường cũng quá nhiều, trong mười ngày có sáu bảy ngày đều nửa buổi không dậy nổi. Sắc mặt trái lại tốt hơn rất nhiều, chỉ là giọng vẫn luôn khàn khàn, chưa từng tốt lên. Lão thái thái mua cho cậu rất nhiều thuốc trơn cổ họng, uống vào cũng không thấy tốt.

Sau đó Nghiêm Bách Tông nói, Kỳ Lương Tần lúc tắm rửa trượt ngã trong phòng tắm, bị chút vết thương nhẹ. Lão thái thái nhìn Kỳ Lương Tần đi lại, hình như quả thật có chút mất tự nhiên.

Lão thái thái yên lặng nhìn, Kỳ Lương Tần bị bệnh, con trai cả của bà chăm sóc cũng coi như tận tâm tận lực, rất tri kỷ, ánh mắt đều chưa từng rời khỏi người cậu, bưng trà rót nước cho cậu, có đôi khi đi đường còn đỡ cậu. Cứ cách hai ngày liền ôm một bó hoa bách hợp về, hiển nhiên là vì khiến Kỳ Lương Tần vui. Nhưng mà Kỳ Lương Tần lại nhàn nhạt với Nghiêm Bách Tông, không nói chuyện với hắn bao nhiêu.

Nghiêm Bách Tông thì sao, cũng không nói gì, thằng con trai này của bà, vẫn luôn là đồ đầu gỗ.

Lão thái thái trong lòng lo lắng, có hôm xuống lầu, muốn đến phòng họ nói chuyện với bọn họ, kết quả đi tới cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười của Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần.

Bà vẫn là lần đầu tiên nghe đứa con trai cả khắc chế của bà cười như vậy.

Lão thái thái mới giật mình hiểu rõ mình phí tâm uổng rồi. Nghiêm Bách Tông và Kỳ Lương Tần không phải là tình cảm phai nhạt, mà là tình cảm càng sâu, trước mặt người ngoài biểu hiện càng khắc chế, ở điểm này, Kỳ Lương Tần trái lại học được cách phu xướng phụ tùy.

Lão thái thái liền ngẫm ra hương vị trăm năm hảo hợp.

Trước đây lão thái thái yêu mẫu đơn và hoa hồng, chỉ cảm thấy hoa diễm lệ phú quý mới xinh đẹp, hiện giờ không biết có phải là nhìn nhiều hay không, cảm thấy bách hợp cũng đẹp như thế, bách hợp hồng có cái đẹp của bách hợp hồng, bách hợp trắng có cái đẹp của bách hợp trắng.

"Anh cả hiện tại càng ngày càng lãng mạn, " Nghiêm Viện ở trên bàn cơm nói: "Ba ngày hai bận tặng hoa, con nhớ trước kia anh cả cũng từng tặng hoa cho chị dâu một lần, lại là tặng cẩm chướng, con hỏi ảnh sao lại tặng cẩm chướng, ảnh nói là trong lúc vô tình nghe nói, cẩm chướng dễ nuôi sống… Hiện giờ sao lại thông suốt, đưa hoa bách hợp, ngụ ý thực sâu…"

Nghiêm Bách Tông thực đứng đắn bình thản nói: "Em ấy thích."

Kỳ Lương Tần nghe xong cũng không nói lời nào, chỉ là khuôn mặt hồng hồng.

Cậu không thể nói với Nghiêm Viện, hiện giờ Nghiêm Bách Tông trở nên có nhiều tâm cơ. Con người hắn đứng đắn, đại khái là ngại ngùng mở miệng cầu hoan, mỗi lần buổi tối muốn cái gì kia, ban ngày liền đưa hoa bách hợp.

Hoa bách hợp, vốn là một đóa hoa thanh thuần tự nhiên như vậy, dẫn đến Kỳ Lương Tần hiện giờ vừa nhìn thấy, trong lòng liền nóng hầm hập rất là kỳ quái.

Không có ai hiểu cái loại tâm tình phức tạp của cậu sau một đêm bị gây sức ép, sáng sớm tỉnh lại, nhìn thấy một bó hoa bách hợp mới tinh đặt ở đầu giường…

Đại hỉ sự của Nghiêm gia rốt cuộc cũng đến vào hai ngày trước tết âm lịch, rốt cuộc Nghiêm Viện như nguyện, gả đến Triệu gia. Lão thái thái là một người phụ nữ mạnh mẽ, không khóc được, cũng nhờ bên cạnh có Kỳ Lương Tần đỡ bà.

Kỳ Lương Tần mặc dù là nam, ở bên cạnh bà, cũng chính là con dâu cả của bà, cho bà không ít an ủi.

Hôn lễ Nghiêm Viện làm ở nước ngoài, từ nhỏ cô đã có mộng công chúa, muốn tổ chức hôn lễ trong giáo đường.

Hiện trường hôn lễ đều là hai anh em Nghiêm Bách Tông và Nghiêm Tùng Vĩ tự tay xử lý, phong cách hoa lệ, quả nhiên là phong phạm hào môn, dù là lúc diễn tập, cũng nơi nơi đều là hoa hồng đỏ nhạt. Lúc khúc quân hành hôn lễ vang lên, Nghiêm Bách Tông cao ngất một thân chính trang, Nghiêm Viện choàng cánh tay hắn, chậm rãi đi qua thảm đỏ. Lão thái thái quả thực khóc thành dòng sông, Nghiêm Tùng Vĩ cũng hốc mắt ướt át.

Nghiêm Bách Tông dắt tay Nghiêm Viện, giao cô cho Triệu Hạo.

Hôn lễ sở dĩ thần thánh, là bởi vì nghi thức đầy đủ, mỗi một bước, cũng giống như là cách người mình yêu càng gần một bước, từ nay về sau bọn họ không còn là người yêu, mà là vợ chồng.

"Anh nguyện ý một đời một kiếp chăm sóc em, yêu thương em, mặc kệ bần cùng hay là giàu có, khỏe mạnh hay là tật bệnh, anh đều yêu em, tôn trọng em, cho đến khi cái chết tách chúng ta ra."

Kỳ Lương Tần nhớ lúc cậu vừa đến thế giới này, có một ngày ngồi ở trên xe bus, nhớ tới lời thề này. Khi đó cậu thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong ánh mắt đầy cảnh xuân ướt át, cần cổ mảnh khảnh ngửa lên, giống như không nguyện ý mình bị thương cảm cô độc kia phá huỷ.

Đều sẽ có, luôn sẽ có, chỉ cần cậu giữ được một trái tim chân thành tha thiết mà nhiệt liệt, chẳng sợ cậu đã già nua, chung quy cũng sẽ chờ được người cậu yêu và cũng yêu cậu. Cậu luôn nghĩ như vậy.

Lúc hai người Nghiêm Viện nói lời thề ấy, Nghiêm Bách Tông cũng nhìn cậu một cái, ánh mắt dịu dàng, khóe môi hơi có ý cười.

Chim khôn lựa cành mà đậu. Cây tùng bách thẳng tắp trong mây trời này, có thể cho cậu một cái ổ tốt nhất trên đời. Mà cảnh đẹp xuân phong mười dặm trên đời, một đường phồn hoa vui sướng, trăm mị ngàn kiều, ngàn sủng vạn yêu, đều không bằng Nghiêm Bách Tông của cậu.

Nghiêm Bách Tông, Nghiêm Bách Tông, niệm trong miệng cũng làm cho lòng người sinh ra tình yêu. Cậu nỉ non cái tên này, từ một thế giới xuyên tới một thế giới khác tìm kiếm. Chỉ để có một ngày, Nghiêm Bách Tông cũng sẽ nói với cậu: anh nguyện ý một đời một kiếp chăm sóc em,

Yêu thương em,

Mặc kệ bần cùng hay là giàu có,

Khỏe mạnh hay là tật bệnh,

Anh đều yêu em,

Tôn trọng em,

Cho đến khi cái chết tách chúng ta ra.

TOÀN VĂN HOÀN

123. Chương 123: Phiên Ngoại Nhỏ

Trên cõi đời này có rất nhiều người, có thể gặp được người trong định mệnh cũng rất không dễ dàng. Bao nhiêu người cùng nhau sống qua ngày, bao nhiêu người cô độc một mình. Đại khái bởi vì trải nghiệm cuộc sống độc thân quá nhiều năm, mới biết ngày tháng hôm nay có bao nhiêu hạnh phúc. Cậu thật sự là một người rất bình thường, nếu như cậu là nam chính trong tiểu thuyết, đại khái sẽ có rất nhiều người phun tào cậu, nói cậu đói khát, cả ngày muốn đàn ông, trên người không có điểm sáng, không đủ ưu tú.

Nhưng trên cõi đời này có lẽ cũng rất nhiều người giống như cậu, có một bộ dạng bình thường, gia thế bình thường, không có vận may trên tình yêu, xoay xoay chuyển chuyển lần lữa năm tháng cũng không gặp được chân mệnh thiên tử, vì vậy liền nằm mơ, ý dâm ảo tưởng, suy nghĩ người yêu định mệnh của mình đạp thất thải tường vân tới gặp mình.

Cậu rất may mắn.

Một đêm túng dục, ngày hôm sau cũng không thể bò dậy giống như thường ngày. Sau khi Kỳ Lương Tần tỉnh, cũng chưa ngồi dậy, mà là nằm ở trong ngực Nghiêm Bách Tông. Bên ngoài tí ta tí tách, lại là trời mưa.

Đây là thời tiết mà Kỳ Lương Tần thích. Trời mưa xuống, nằm ở trong ngực người yêu.

Cậu ngửa đầu nhìn bên mặt anh tuấn cường tráng của Nghiêm Bách Tông, đầu ngón tay sờ râu cứng nhô ra sau một đêm. Nghiêm Bách Tông mở mắt, nhìn về phía cậu, cười cười.

"Dậy rồi?"

"Anh thế mà còn dậy muộn hơn em."

"Anh dậy, thấy em ngủ, ôm thật chặt, sợ dậy kinh động em, cho nên lại ngủ một hồi. Bên ngoài trời mưa hả?"

"Phải."

"Xem ra bọn họ sẽ không kêu chúng ta rời giường." Nghiêm Bách Tông đưa tay cầm lấy điện thoại di động, nhìn đồng hồ.

Tân hôn ngày thứ nhất của bọn họ, gần như đều là vượt qua ở trên giường.

Đợi đến ngày hôm sau, Kỳ Lương Tần cảm thấy mình không thể quá lười biếng. Vì vậy cậu tự mình phấn chấn, muốn thay dì Xuân đi siêu thị một chuyến, đi mua đồ.

Siêu thị cũng không xa, ngay bên ngoài tiểu khu. Mua rất nhiều đồ, đầy hai cái túi lớn. Cậu giơ lên đi ra, cảm thấy thật nặng, tay cũng bị siết đỏ.

Tinh cảnh này giống như đã từng quen biết, trước đây cậu cũng xách nhiều đồ như vậy đi ra, đứng ở cửa siêu thị.

Sau đó cậu nhìn thấy Nghiêm Bách Tông từ trong tiểu khu đi ra, đại khái là mới vừa tan việc trở về, đi ra đón cậu.

"Sao anh lại tới đây?" Cậu cười hỏi.

"Nghe mẹ nói em đi ra mua đồ rồi, tới đón em." Nghiêm Bách Tông đi tới trước mặt cậu, liền cầm hai túi mua đồ qua, "đưa anh đi."

Kỳ Lương Tần ở bên cạnh đi theo, trong lòng ấm áp dào dạt.

Bạn xem xem, thứ cậu cầu mong, cũng bất quá chỉ nhiêu đó, hy vọng có người đàn ông có thể giúp cậu xách đồ, cậu đi về, nấu canh cho hắn uống.

Con người sống, cần phải thỉnh thoảng mơ một giấc mộng đẹp, duy trì một trái tim ngây thơ, tin tưởng tình yêu, chỉ có tin tưởng và khát vọng, mới dễ dàng gặp được.

Anh yêu em, Kỳ Lương Tần.

Em yêu anh, Nghiêm Bách Tông.

—-HẾT—-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-thu-chi-lieu-han-cong-luoc